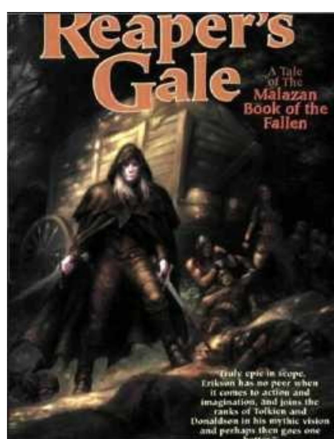

Reaper's Gale
A Tale of The
Malazan Book of the Fallen
"Truly epic in scope, Erikson has no peer when it comes to action and imagination, and joins the ranks of Tolkien and Donaldson in his mythic vision and perhaps then goes one better."

Cuprins

- Steven Erikson
  - Legiunea a 8-a. Compania a 9-a
  - Echipa a 5-a
  -

- Steven Erikson
  - Echipa a 7-a
  - Echipa a 8-a
  - Echipa a 9-a
  - Ec

Steven Erikson

Furtuna lui Reaper (Cartea celor căzuţi în Malazan – 7) Steven Erikson

Vindelea lui Reaper

Dramatis Personae

The Letherii

Tehol Beddict, un rezident sărac Bugg, servitorul lui Tehol Shurq Elalle, un pirat itinerant Skorgen Kaban, prim-amate al lui Shurq Ublala Pung, un semisânge Tarthenal şomer Ormly membru al Breslei Prinzătorilor de Şobolani Rucket, investigator-şef al Breslei prinzătorilor de şobolani

Karos Invictad, supraveghetorul patriotiştilor

Tanal Yathvanar, asistentul personal al lui Karos

Rautos Hivanar, Maestrul Liberty Consign of Merchants

Venitt Sathad, agentul principal al lui Rautos
Triban Gnol, Cancelarul Noului Imperiu
Nisall, prima concubină a vechiului împărat
Janall, împărăteasă destituită
Turudal Brizad, ex-cbnsort Janath Anar, un prizonier politic Sirryn Kanar, un gardian al palatului Brullyg (Shake), conducătorul nominal al celui de-al doilea fort Maiden
Yedan Derryg (Ceasul)
Orbyn „Găsitorul Adevărului”, Comandantul Secţiei Patrioţişti
Letur Anict, Factor in Drene Bivattj Atri-Preda al Armatei de Est Feather Witch, Letherii sclavul lui Uruth

The Tiste Edur

Rhulad, conducătorul Noului Imperiu Hannan Mosag, Imperial Ceda
Uruth, Matriarhul împăratului şi soţia lui Tomad Sengar
K'risnan, vrăjitorii împăratului Bruthen Trana, Edur m palat
Brohl Handar, supraveghetorul Orientului în Drene

Sosind Cu Flota Edur

Yan Tovis (Twilight), Atri-Preda al Armatei Letherii
Varat Taun, locotenentul ei
Taralack Veed, un agent Grai al celor fără nume
Icarium, arma lui Taralack
Hanradi Khalag, un vrăjitor al Tiste Edur
Tomad Sengar, patriarhul împăratului
Samar Dev, un cărturar şi vrăjitoare din Seven Cities
Karsa Orlong, un războinic Toblakai
Taxilian, un interpret

Awl' danul

Redmask, un exilat care s-a întors Masarch,
un războinic al clanului Renfayar Hadralt,
liderul de război al clanului Ganetok
Sag'Churok, un bodyguard al Redmask
Gunth Mach, un bodyguard al Redmask
Torrent, un Copperface Natarkas, un
Copperface

Vânatul

Seren Pedac, a Letherii Acquitor Fear
Sengar, a Tiste Edur Kettle, orran de Letherii
Udinaas, un sclav fugar Letherii Wither, un
spectru dm umbră Silchas Ruin, a Tiste Andii
Ascendant

Refugiul

Ulshun Pral, un Imass Rud Elalle, un copil
aflat înfiat Hostiile Rator, un T'lan Imass
Til'aras Benok, un T'lan Imass Gr'istanas
Ish'ilm, un T'lan Imass

Malazanii

Bonehunters

Tavore Paran, Comandantul Bonehunters
Lostara Yil, al doilea după Tavore Keneb,
Pumnul în vânătorii de oase Blistig, Pumnul
în vânătorii de oase Faradan Sort, căpitane
Madan'tul Rada, locotenentul lui Faradan Sort
Grub, fiul adoptiv al lui Keneb
Beak, mag detaşat la căpitanul Faradan Sort

Legiunea a 8-a, Compania a 9-a

Echipa a 4-a

Lăutar, sergent Tarr,
caporal
Koryk, semisânge Seti, marin
Zâmbeşte, Kanese, marin
Sepia, sapa
Sticla, mag de echipă
Corabb Bhilan Thenu'alas, soldat

Echipa a 5-a

Gesler, sergent
Furtunoasa, caporal
Nisipuri, marine Nas
scurt, infanterie grea
Flashwit, infanterie grea
Uru Hela, infanterie
grea Mayfly, infanterie
grea

Echipa a 7-a

Cordon, sergent
Ciob, caporal
Limp, marin
Ebron, mag de echipă
Crump (Jamber Bole), săpător
Sinn, mag

Echipa a 8-a

Hellian, sergent Mişto,
caporal #1 Fără suflare,
caporal #1
Balgrid, mag de

echipă Iazul Tavos,
marin Poate,
săpător Lutes,
vindecător echipă

Echipa a 9-a

Balsam, sergent
Miros de moarte,
caporal Tăietor de
gât, marin Mers,
marin Lobul, marin
Widdershins, mag de echipă

Echipa a 12-a

Thom Tlssy,
sergent Lalea,
caporal Ramă,
infanterie grea Jibb,
infanterie medie
Gullstream,
infanterie medie
Mudslinger,
infanterie medie
Bellig Harn,
infanterie grea

Echipa a 13-a

Urb, sergent Reem,
caporal Masan
Gilani, marin Bol,
infanterie grea
Hanno, infanterie
grea Saltlick,
infanterie grea
Infanterie slabă,
grea

Legiunea a 8-a, Compania a 3-a

[Echipa a 4-a

Pravalak Rim, caporal
Dragă, saper Strap
Mull, săpător
Infanterie grea şi
scumoasă Privire în
urmă, infanterie grea

Echipa a 5-a

Badan Gruk,
sergent Volană,
marin Skim, marin
Nep Furrow, mag
Reliko, infanterie
grea Vastly Blank,
infanterie grea

Echipa a 10-a

în primul rând,
sergent Hunt, caporal
Mulvan Dreader, mag
Neller, săpător
Skulldeath, marin
Trage primul,
infanterie grea

Alţii

£

Banaschar, Ultimul Preot din D'rek în plus, un fierar de săbii Meckros Sandalath Drukorlat, a Tiste Andii, soţia lui Withal Nimander Golit, a Tiste Andii, urmaşul lui Anomander Rake
Phaed, a Tiste Andii, urmaşul lui

Anomander Rake Curdle, o reptilă scheletica ^posedată Telorast, o reptilă scheletica posedată Onrack, un Than Imass, nelegat Trull Sengar, un renegat Tiste Edur
Ben Adaephon Delat, un vrăjitor Menandore, un Soletaken (Sora Zorilor) Sheltatha Lore, o Soletaken (Sora lui Dusk) Sukul Ankhadu, un Soletaken (Sora Dapple) Kilmandaros, o zeiţă bătrână Clip, a Tiste Andii '
Cotillion, Funia, Zeul Patron al Asasinilor
Emroth, un T'lan Imass stricat
Hedge, o fantomă
Old Hunch Arbat, Tarthenal
Pithy, un fost condamnat
Concizie, un fost condamnat
Pullv, o vrăjitoare Shake
Skish, o vrăjitoare Shake

Prolog

Bătrânul Warren al lui Kurald Emurlahn, Epoca Despărţirii

Într-un peisaj sfâşiat de durere, cadavrele a şase dragoni zăceau împrăştiate într-un şir zdrenţuit, ajungând la o mie sau mai mulţi paşi prin câmpie, carnea despicată, oasele rupte ieşind în afară, fălcile cascate şi ochii fragili. Acolo unde sângele lor se vărsase pe pământ spectrurile s- au adunat ca muştele pentru a sava şi erau acum prinse în capcană, fantomele zvarcolindu-se şi scoţând strigate goale de disperare, în timp ce sângele se întuneca, contopinau-se cu pământul neînsufleţit; şi, când în cele din urmă substanţa s-a îndurat, întărindu-se în piatră sticloasă, acele fantome au fost sortite unei eternităţi prinse în acea închisoare tulbure.

Creatura goală care a străbătut calea accidentată formată de dragonii căzuţi se potrivea cu masa lor, totuşi legată de pământ şi mergea pe două picioare plecate, cii coapsele

groase că nişte copaci de o mie de ani. Lăţimea umerilor săi era egală cu lungimea înălţimii unui Tartheno Toblakai; dintr-un gât gros ascuns sub o coamă de păr negru lucios, porţiunea frontală a capului era îndreptată înainte spre sprâncene, pometii şi maxilarul, iar ochii săi adânci dezvăluind pupile negre înconjurate de alb opalescent. Braţele uriaşe erau disproporţionat de lungi, mâinile enorme aproape^ că zgâriau pământul. Sânii îi erau mari, penduli şi palizi. în timp ce trecea cu paşi mari pe lângă cadavrele bătute şi putrezite, mişcarea mersului sau era ciudat de fluidă, deloc greoaie şi s-a dezvăluit că fiecare membru posedă articulaţii suplimentare.

Pielea de culoarea oaselor albite de soare, care se întunecă până la roşu venat la capetele braţelor creaturii, vânătăi care înconjoară degetele, o zăbrele de carne crăpată expunând osul ici şi colo. Mâinile au văzut daune, rezultatul unor lovituri devastatoare.

S-a oprit pentru a-şi înclina capul, în sus, şi a privit cum trei dragoni navigau în aer printre norii învolburaţi, apărând apoi dispărând în fumul tărâmului pe moarte.

Mâinile creaturii legate de pământ s-âu zvâcnit şi un mârâit scăzut ieşi din adancul gâtului.

După o clipa lungă, şi-a reluat călătoria.

Dincolo de ultimii dragoni morţi, până la un loc în care s-a înălţat o creastă de dealuri, cea mai mare dintre aceştia s-a despicat ca şi cum o gheară uriaşă ar fi scos inima înălţimii şi în acea crevasă a izbucnit o ruptură, o lacrimă în spaţiu, care sângera puterea în pâraie de nacru. Răutatea acelei energii era evidentă în modul în care a devorat părţile laterale ale fisurii, mâncând ca acidul în stâncile şi bolovanii din vechea bermă.

Chiria avea să se închidă curând, iar cel care trecuse ultima dată căutase să sigileze poarta în urma lui. Dar o astfel de vindecare nu putea fi făcută niciodată în grabă, iar această rană a sângerat din nou.

Ignorând virulenţa revărsată din chirie, creatura se apropie cu paşi mari. În prag, s-a oprit din nou şi s-a întors sa se uite înapoi pe drumul în

care venise.

Sânge draconean care se întăreşte în piatră, foile orizontale ale substanţei, începând deja să se despartă de pământul din jur, să se ridice pe muchie, formând pereţi ciudaţi, dezarticulaţi. Unii au început apoi să se scufunde, dispărând din acest tărâm. Căzând prin lume după lume. Să reapară, în sfârşit, solid şi impermeabil, în alte tărâmuri, în funcţie de aspectul sângelui, iar acestea erau legi care nu puteau fi contestate. Starvald Demelain, sângele aragonilor şi mpartea sângelui.

În depărtare, în spatele creaturii, Kurald Emurlahn, Tărâmul Umbrelor, j>rimul tărâm născut din unirea dintre întuneric şi Lumina, a convulsionat în chinurile sale de moarte. Departe, războaiele civile au continuat, în timp ce în alte zone fragmentarea începuse deja, secţiuni vaste din ţesătura acestei lumi smulse, deconectate 'şi pierdute şi abandonate – fie să se vindece în jurul lor, fie'să moară. Cu toate acestea, intruşi au ajuns aici, ca nişte gropi adunaţi în jurul unui leviatan căzut, smulgându-şi cu nerăbdare propriile bucăţi private din tărâm. Distru'gându-se unul pe altul în bătălii aprige pentru resturi.

Nimeni nu-şi imaginase că un întreg tărâm ar putea muri într-un asemenea mod. Că actele vicioase ale locuitorilor săi ar putea distruge... totul. Lumile trăiesc, fusese credinţa – presupunerea – indiferent de activităţile celor care s-âu ocupat de ele. Carnea ruptă se vindecă, cerul se limpezeşte şi ceva nou se târăşte din noroiul sărat.

Dar nu ae data ăsta.

Prea multe puteri, prea multe trădări, crimele prea vaste şi consumatoare.

Creatura se îndreptă încă o dată cu faţa spre poartă. Apoi Kilmandaros, Zeiţa Bătrână, trecu cu paşi mari.

Proprietatea K'Chain Che'Malle ruinată după căderea Ruinei Silchas

Copacii explodau în frigul amar care cobora ca un giulgiu, invizibil, dar palpabil, peste această pădure răvăşită şi devastată.

Gothos nu a avut nicio dificultate să urmeze calea bătăliei, ciocnirile succesive a doi Zei Bătrâni care se războiau cu dragonul Soletaken şi, pe măsură ce Jaghut-ul si-a străbătut lungimea stricată, â adus cu el frigul brutal al lui Omtose Phellack, Warren de Gheaţă. încheierea înţelegerii, aşa cum mi-aţi cerut, Mael. Blocarea adevărului în Toc, pentru a-l face mai mult decât memorie. Până în ziua în care va fi martorul distrugerii lui Omtose Phellack însuşi. Gothos s-a întrebat, leneş, dacă a existat vreodată un moment în care să creadă că o asemenea zdrobire nu se va întâmpla. Că Jaghut, în toată strălucirea lor desăvârşită, erau unici, triumfători în dominaţia eternă. O civilizaţie nemuritoare, când toate celelalte erau condamnate.

Ei bine, era posibil. El crezuse odată că toată existenţa se află sub controlul benign al unei omnipotenţe grijulii, până la urmă. Şi greierii există pentru a ne cânta şi pentru a dormi. Nu se putea spune ce altă prostie s-ar fi putut strecura în creierul său tânăr şi naiv cu toate acele milenii în urmă.

Nu mai, desigur. Lucrurile se termină. Speciile mor. Credinţa în orice altceva era o îngâmfare, produsul ego-ului dezlănţuit, blestemul importanţei supreme de sine.

Deci ce cred acum?

Nu şi-a permis un râs melodramatic ca răspuns la această întrebare. Care era rostul? Nu era nimeni în apropiere care să-l aprecieze. Inclusiv pe sine. Da, sunt blestemat să trăiesc cu propria mea companie.

Este un blestem privat.

Cel mai bun fel.

A urcat pe o înălţime ruptă, fracturată, o ridicare violentă a rocii de bază' unde se

deschisese o fisură vastă, cu laturile verticale sclipind deja de îngheţ, când Gothos ajunse la margine şi privi în jos. Undeva' în întunericul dedesubt, doua voci s-au ridicat m ceartă.

Gothos zâmbi.

Şi-a deschis vagonul, a folosit o fâşie de putere pentru a modela o coborâre lentă şi controlată către baza sumbră a crevasei.

Pe măsură ce Gothos se apropia, cele două voci încetară, lăsând doar un sunet răguşit, şuierat, pulsatoriu – trag de respiraţie pe valuri de durere'- şi Jaghut a auzit alunecarea solzilor pe piatră, uşor depărtaţi într-o parte.

A coborât pe cioburi sparte de stâncă,' la câţiva paşi de locul în care stătea Mael şi, la zece paşi mai departe de el, forma uriaşă de Kilmandaros, cu pielea' ei vag luminiscentă – într-un fel bolnăvicioasă, stând cu mâinile închise în pumni, un beligerant, aruncat la aspectul ei brutal.

Scabandan, balaurul Soletaken, fusese împins într-o adâncime din stâncă, iar acum ghemuite, coaste făcând, fără îndoială, fiecare respiraţie un calvar de agonie. O aripă a fost zdrobită, pe jumătate ruptă. Un membru din spate era clar rupt, oasele străpunse m carne. Zborul său era pe sfârşit.

Cei doi Bătrâni îl priveau acum pe Gothos, care înainta cu paşi mari, apoi vorbi. „Sunt întotdeauna încântat”, ^a spus el, „când un trădător este la rândul său trădat. în acest caz, trădat de propria lui prostie. Ceea ce este şi mai încântător.

Mael, Zeul Bătrân al Mărilor, a întrebat: „Ritualul... ai terminat, Gothos?”

‘Mai mult sau mai puţin.[1] Jaghut şi-a fixat privirea asupra Kilmandaros. — zeiţă bătrână. Copiii tăi dm acest tărâm şi-au pierdut drumul.'

Uriaşa femeie bestială a ridicat din umeri şi a spus cu o voce slabă si melodică: — întotdeauna îşi pierd drumul, Jaghut.

— Ei bine, de ce nu faci ceva în privinţa asta?

— Tu de ce nu?

O sprânceană subţire se ridică, apoi Gothos îşi dezveli colţii într-un zâmbet. — Asta e o invitaţie,

Kilmandaros?

' Ea se uită la dragon. „Nu am timp' pentru asta. Trebuie să mă întorc la Kurald Emurlahn. Îl voi omorî acum... şi ea se apropie.

— Nu trebuie, spuse Mael.

Kilmandaros se îndreptă spre el, cu mâinile uriaşe deschizându-se apoi închizându-se din nou în pumni. — Deci tot spui, crab fiert.

Ridicând din umeri, Mael se întoarse către Gothos. — Explică-i-o, te rog.

— Câte datorii vrei să-mi ai? l-a întrebat Jaghut.

— O, acum, într-adevăr, Gothos!

'Foarte bine. Kilmandaros. în cadrul Ritualului care coboară acum pe acest pământ^ pe câmpurile de luptă şi pe aceste păduri urâte, moartea msăşi este refuzată. Dacă îl ucizi pe Tiste Edur aici, sufletul lui va fi dezlănţuit din carnea lui, dar va rămâne, doar puţin redus în putere.

— Vreau să-l ucid, spuse Kilmandaros cu vocea ei blândă.

— Atunci, zâmbetul lui Gothos se lărgi, vei avea nevoie de mine.

Mael pufni.

— De ce am nevoie de tine? l-a întrebat Kilmandaros pe Jaghut.

El a ridicat din umeri. — Un finnest trebuie să fie pregătit. A adăposti, a întemniţa, sufletul acestui Soletaken.

— Foarte bine, atunci fă unul.

— Ca o favoare pentru amândoi? Cred că nu, zeiţă bătrână. Nu, vai, ca şi în cazul lui Mael aici, trebuie să recunoşti o datorie. Mie.[1]

— Am o idee mai bună, spuse Kilmandaros. — îţi zdrobesc craniul între deget şi degetul mare, apoi împing cadavrul tău în gâtul lui Scâbandari, ca să se sufoce pe şinele tău pompos. Asta pare o moarte potrivită pentru amândoi.

— Zeiţă, ai devenit amară şi nebunească la bătrâneţe, spuse Gothos.

„Nu este o surpriză”, a răspuns ea. — Am făcut greşeala de a încerca să-l salvez pe Kurald Emurlahn.

'De ce sa te deranjezi?' a întrebat-o Mael.

Kilmandaros a dezvăluit dinţii zimţaţi. „Precedentul este... nedorit. Du-te să-ţi îngropi

capul'din nou în nisip, Mael, dar te avertizez 'că moartea unui tărâm este o promisiune pentru orice alt tărâm.

— După cum spui, spuse Zeul Bătrân după o clipă. — Şi recunosc această posibilitate. În orice caz, Gothos cefe răsplată.

Pumnii s-au strâns, apoi s-au strâns din nou. 'Foarte bine. Acum, Jaghut, modelează un finnest.

— O să fie bine, spuse Gothos, atrăgând la vedere un obiect dintr-o ruptură din cămaşa lui zdrenţuită.

Cei doi Bătrâni se uitară la el o vreme, apoi Mael mormăi. — Da, înţeleg, acum. O alegere destul de curioasă, Gothos.

„Singurul fel pe care îl fac”, a răspuns Jaghut. — Continua, atunci, Kilmandaros, continuă cu concluzia ta subtilă asupra existenţei j>atetice a Soletakenului.

Dragonul şuieră, ţipa de furie şi frică în timp ce Zeiţa Bătrână înainta.

Când înfipse cu pumnul în craniul lui Scabandari, centrat pe creasta dintre şi deasupra ochilor draconici, crăpătura osului gros răsună ca un val pe lungimea crevasei şi, odată cu impactul, sângele ţâşni din degetele Zeiţei.

Capul zdrobit al dragonului a lovit puternic pe roca de bază ruptă, fluide revărsandu-se de sub corpul lăsat.

Kilmandaros se întoarse spre Gothos.

El a dat din cap. — îl am pe bietul ticălos.

Mael se îndreptă spre Jaghut, întinzându-i o mână. — Atunci voi lua Finnest...

'Nu.[1]

Ambii bătrâni s-au înfruntat acum pe Gothos, care a zâmbit încă o dată. 'Rambursarea datoriei. Pentru fiecare dintre voi. Reclam Finnest, sufletul lui Scabandari, pentru mine. Nimic nu mai rămâne între noi, acum. Nu eşti mulţumit?

— Ce ai de gând să faci cu el? întrebă Mael.

— încă nu m-am hotărât, dar vă asigur că va fi în mod curios de neplăcut.

Kilmandaros a făcut din nou pumnii cu mâinile şi le-a ridicat pe jumătate. — Sunt tentat, Jaghut, să-mi Trimit copiii duj>ă tine.

— Pacat că şi-au pierdut drumul, atunci.

Nici unul dintre bătrâni nu mal spuse un

cuvânt când Gothos se îndepărta din fisură. Îi plăcea întotdeauna, depăşind vechile epave si toată puterea lor veselă şi brutală. Ei bine, o plăcere de moment, în orice caz.

Cel mai bun feî.

La întoarcerea ei la chirie, Kilmandaros a găsit o altă siluetă în picioare în faţa ei. Cu mantie neagra, cu părul alb. O expresie de contemplare arcuită, fixată pe nsura ruptă.

Pe cale să intre pe poartă sau o aştepţi? Zeiţa Bătrână se încruntă. — Nu eşti binevenit în Kurald Emurlâhn, spuse ea.

Anomandaris Purake şi-a aşezat ochii rece asupra monstruoasei creaturi. — Îţi închipui că mă gândesc să revendic tronul pentru mine?

— Nu ai fi primul.

S-a confruntat din nou cu chiria. — Eşti asediat, Kilmandaros, iar Edgewalker este angajat în altă parte. îţi ofer ajutorul meu.

— Cu tine, Tiste Andii, încrederea mea nu se câştigă uşor.

„Nejustificat”, a răspuns el. „Spre deosebire de mulţi alţii de genul meu, accept că recompensele trădării nu sunt niciodată suficiente pentru a copleşi costul. Există acum Soletaken, pe lângă dragonii sălbatici, în război în Kurald Emurlahn.

— Unde este Osserc? întrebă Zeiţa Bătrână. — Mael m- a informat că el...

— Plănuia să-mi ies din nou în cale? Osserc şi-a imaginat că voi lua parte la uciderea lui Scabandari. De ce ar trebui? Tu şi Maef aţi fost mai mult decât suficienţi. El a mormăit atunci. — îmi pot imagina Osserc, dându-se în cerc. Mă cauţi. Idiot.[1]

— Şi trădarea de către Scabandari a fratelui tău? Nu ai chef sa răzbuni asta?

Anomandaris îi aruncă o privire, apoi îi aruncă un zâmbet slab. — Recompensele trădării. Costul pentru Scabandari s-a dovedit mare, nu-i aşa? Cât despre Silchas, ei bine, nici măcar Azath nu durează pentru totdeauna. Aproape că-l invidiez noua sa izolare de tot ceea ce ne va afecta în mileniile viitoare.

'Într-adevar. Vrei să te alături lui într-o tumulă asemănătoare?

'Nu cred.'

— Atunci îmi imaginez că Silchas Ruin nu va fi înclinat să-ţi ierte indiferenta, în ziua în care va fi eliberat.

' — S-ar putea sa fii surprins, Kilmandaros.

— Tu şi oamenii tăi sunteţi mistere pentru mine, Anomandaris Purake.

'Ştiu. Deci, Zeiţă, avem un pact?

E!a înclină capul. — Vreau să-i alung pe pretendenţi din tărâm – dacă Kurald Emurlahn trebuie să moară, atunci lăsaţi-l să facă asta de unul singur.

— Cu alte cuvinte, vrei să lasi Tronul Umbrei neocupat.

'Da.[1]

S-a gândit o vreme, apoi a dat din cap. 'De acord.'

— Nu mă greşi, Soletaken.

'Nu o sa. Eştigata, Kilmandaros?

„Ei vor forma alianţe”, a spus ea. — Toţi se vor război împotriva noastră.

Anomandaris a ridicat din umeri. — Nu am nimic mai bun de făcut astăzi.

Cei doi Ascendenţi au trecut apoi prin poartă şi, împreună, au închis chiria în urma lor. Au existat şi alte căi, până la urmă, către acest tărâm. Cărări care nu erau răni.

Ajunşi în Kurald Emurlahn, au privit o lume devastată.

Apoi începeţi să curăţaţi ce a mai rămas din ea.

Awl'daii, în ultimele zile ale Regelui Dezonoare

Preda Bivatt, căpitan în Garnizoana Drene, era departe de casă. Douăzeci şi unu de zile cu căruţa, comandând o expediţie de două' sute de soldaţi ai Armatei Tattered Banner, o trupă de treizeci de cavalerie uşoară Bluerose şi patru sute ele personal de sprijin, inclusiv civili, ea a alunecat, după ce a dat ordine pentru aşezarea taberei, coborî de la spatele calului ei pentru a

parcurge cei cincizeci de paşi până la marginea cacealmului.

Când a ajuns la înălţime, vântul a lovit-o cu o lovitură de ciocan în piept, parca dornic să o arunce pe spate, să o zgârie de pe aceasta buză zdrobită de pământ. Oceanul de dincolo de creastă era o viziune din coşmarul unui artist, un peisaj marin sfâşiat, învârtit, cu nori grei răsucitori care se desfăşurau deasupra capului. Apa era mai albă decât albastru-verde, spumă clocotea, spumă zburând printre stânci în timp ce valurile băteau ţărm.

Totuşi, ea a văzut cu un fior care se repezi să-şi lovească'oasele, acesta era locul.

O barcă de pescari, zburată bine de curs, în vâltoarea mortală care era această întindere de ocean, o întindere în care nicio navă comercială, oricât de mare, nu s-ar aventura de bunăvoie. O porţiune care, în urmă cu optzeci de ani, prinsese un oraş M'eckros şi îl făcuse în bucăţi, trăgând m adâncuri douăzeci de mii sau mai mulţi locuitori ai acelei aşezări plutitoare.

Echipajul de pescari supravieţuise, suficient de mult pentru a-şi eşura ambarcaţiunea asediată în siguranţă, în apă adânca până la şold, la treizeci şi ceva de paşi de şuviţa de rocă. Captură pierdută, barca lor lovită cu pumnul de valuri necruţătoare, cei patru Letherii au reuşit să ajungă pe uscat.

Pentru a găsi... asta.

Strângând cureaua cârmei, ca să nu i-o rupă vântul şi să-i rupă capul de pe umeri, Preda Bivatt a continuat sa cerceteze epava care căptuşea acest ţărm. Promontoriul pe care stătea era decupat, lăsându-se la trei înălţimi de oameni pe un mal de nisip alb plin de rânduri alungite de varec mort, copaci smulsi şi rămăşiţe ale oraşului Meckros, vechi de optzeci de ani. Si inca ceva. Ceva mai neaşteptat.

- Canoe de război. Tipul maritim, lung cât o balenă cu chip de coral, cu proa înaltă, mai lung şi mai lat decât ambarcaţiunile Tiste Edur. Nu a fost aruncată la ţărm ca epavă – nu, nici una pe care ea nu a putut să o vadă să arate ceva asemănător cu daune. Erau aşezaţi în rânduri înalte de-a lungul plajei, deşi era clar că asta se

întâmplase cu câteva luni m urma, cel puţin, poate ani.

O prezentă lângă ea. Negustorul din Drene care fusese contractat să aprovizioneze această expediţie. Cu pielea palidă, părul blond palid, atât de deschis încât să fie aproape alb. Vântul bătea roşu pe fata rotundă a bărbatului, dar ea îi putea vedea ochii albaştri deschis aţintiţi asupra şirului de canoe de război, urmărind, mai întâi spre vest de-a lungul plajei, apoi spre est. — Am ceva talent, îi spuse el, cu voce tare, ca să se facă auzit peste furtuna.

Bivatt nu spuse nimic. Negustorul avea, fără îndoială, pricepere cu cifrele – pretenţia sa de talent. Şi ea era ofiţer m Armata Letherii şi putea să evalueze completul probabil al fiecărei nave enorme fără ajutorul lui. O sută, da sau ia douăzeci.

— Preda?

'Ce?[1]

Negustorul a gesticulat neputincios. — Aceste canoe. A făcut semn cu mâna pe plajă, apoi în jos. „Trebuie să fie...” Şi apoi nu mai avea cuvinte.

L-a înţeles bine.

Da. Rânduri peste rânduri, toate trase până la acest mal interzis. Drene, cel mai apropiat oraş al regatului, se afla la trei săptămâni distanţă, la sud-vest.' Direct la sud de aici se afla ţara Awl[1] danului, iar despre rundele sezoniere ale triburilor cu turmele lor uriaşe erau aproape toate cunoscute. La urma urmei, Letherii erau în curs de a-i cuceri. Nu existase niciun raport despre aşa ceva.

Prin urmare. Nu cu mult timp în urmă' o flotă a sosit pe acest ţărm. După care toţi coborîseră, luând cu ei tot ce aveau şi apoi, probabil, plecaseră spre interior.

Ar 'fi trebuit să existe semne, zvonuri, o reverberaţie în rândul Awl cel puţin. Ar fi trebuit să auzim despre asta.'

Dar nu au făcut-o. Invadatorii străini pur şi simplu... dispăruseră.

Nu este posibil. Cum poate fi? Ea cercetă din nou rândurile, ca şi cum sperând că un detaliu fundamental să se dezvăluie, să-i uşureze ciocănirea inimii şi frigul plumb al membrelor ei.

‘Preda...[1]

Da. O sută pe ambarcaţiune. Şi aici înaintea noastră... stivuite patru, cmci adânci-ce? Patru, poate cinci mii?

Linia de nord a ţărmului era o masă de canoe de război genuşii, aproape cât putea vedea ea la vest şi la est. întocmit. Abandonat. Umplând malul ca o pădure răsturnată.

— Peste o jumătate de milion, spuse comerciantul. — Asta este estimarea mea. Preda, unde s-au dus, pe numele Errantului?

Ea se încruntă. — Dă cu piciorul în cuibul ăla de mag al tău, Letur Anict. Fă-i să-şi câştige taxele exorbitante. Regele trebuie să ştie. Fiecare detaliu. Tot.[1]

— Imediat, spuse bărbatul.

În timp ce ea ar face acelaşi lucru cu echipa de acoliţi a Cedei. Redundanţa era necesară. Fără prezenta elevilor aleşi ai lui Kuru Qan$_x$ ea nu ar învăţa niciodată tot ce a reţinut Letur Anict m raportul său' final, nu ar putea niciodată să distileze adevărurile din jumătate de adevăr, din minciunile directe. O problemă perenă cu angajarea contractanţilor privaţi – aveau propriile lor interese, până la urmă, iar loialitatea'faţă de coroană era, pentru creaturi precum Letur Anict, noul factor al lui Drene, întotdeauna secundară.

Ea a început să caute o cale de coborâre pe plajă. Bivatt dorea să privească mai îndeaproape aceste canoe, mai ales că părea că secţiunile din prora lor fuseseră demontate. Ceea ce este un lucru ciudat de făcut. Totuşi, un mister uşor de gestionat, unul cu care pot să mă descurc şi să nu mă gândesc la restul.

— Peste o jumătate de milion.

Binecuvântarea lui Errant, cine este acum printre noi?

Awl[1] danul, în urma cuceririi Edur

Lupii veniseră, apoi plecaseră şi acolo unde cadavrele fuseseră târâte din presa solidă de pe vârful dealului – unde soldaţii necunoscuţi îsi făcuseră ultima repriză – semnele hrănirii lor erau évidente, iar acest detaliu a rămas la călăreţul singuratic. îşi plimba calul printre trupurile nemişcate, întinse. O astfel de jefuire a morţilor era... neobişnuită. Lupii cu blană neagră din

această câmpie erau la feLde oportunişti ca orice alt prădător de pe Awl'dan, desigur. Chiar şi aşa, experienţa îndelungată cu oamenii ar fi trebuit să trimită fiarele sa fugă la primul miros acru, chiar dacă era amestecat cu cel al sângelui vărsat. Atunci ce i-a atras pe acest câmp de luptă tăcut?

Călăreţul singuratic, cu faţa ascunsă în spatele unei măşti roşiii trase frâu lângă baza dealului jos. Calul lui era

E e 'moarte, cuprins de fiori; înainte de sfârşitul zilei, ărbatul avea sa meargă. În timp ce făcea tabăra în zorii zilei, un şarpe cu nasul corn ciupise calul în timp ce se hrănea cû un smoc de iarbă cu tulpină aşchiata de la marginea unui rigolă. Otrava era lentă, dar inevitabilă şi nu putea fi neutralizată de niciuna dintre ierburile şi medicamentele pe care omul le purta. Pierderea a fost regretabilă, dar nu dezastruoasă, cleoarece nu călătorise în grabă.

Corbii se învârteau deasupra capului, dar niciunul nu a coborât – nici sosirea lui nu i-a stârnit de la această sărbătoare; într-adevăr, vederea lor, care se învârteau deasupra acestui deal, fusese cea care îl călăuzise spre acest loc. Strigătele lor erau rare, ciudat de tăcute, aproape plângătoare.

Legiunile de drene îşi luaseră morţii, lăsând doar victimele lor pentru a hrăni iarba câmpiei. îngheţul de dimineaţă încă mai prezenta modele strălucitoare pe pielea întunecată ca moartea, dar topirea începuse deja şi i se părea că aceşti soldaţi morţi plâng acum, din feţele liniştite, din ochii deschişi, din cauza rănilor de moarte. '

Ridicându-se pe etriéri, a cercetat orizontul – cât putea să vadă – căutând să-i vadă pe cei doi însoţitori ai săi, dar înfricoşătoarele creaturi nu se întorseseră încă de la vânătoare şi se întrebă dacă au găsit un nou, mai primitor, potecă undeva spre vest – soldaţii Letherii din Drene, mărşăluind triumfători şi îngrămădiţi înapoi în oraşul lor. Dacă da, atunci ar fi măcel în acăaştă zi. Noţiunea de răzbunare era însă întâmplătoare. însoţitorii ' lui erau indiferenţi la astfel de sentimente. Au ucis din plăcere, din câte şi-a dat seama. Astfel, anihilarea Drenei şi orice răzbunare care putea fi atribuită faptei au existat doar în propria sa minte. Distincţia era importantă.

Chiar şi aşa, o îngâmfare satisfăcătoare.

Totuşi, aceste victime de aici erau străini, aceşti soldaţi în uniformele lor gri şi negre. Dezbrăcat acum dé arme şi armuri, standarde luate ca trofee, prezenţa lor aici în Awl'^dan – în inima patriei călăreţului – era tulburătoare.

îi cunoştea pe invadatorii Letherii, până la urmă. Numeroasele legiuni cu numele lor ciudate şi rivalităţile acerbe; cunoştea şi neînfricatul cavalerie al Bluerose/ Şi regatele şi teritoriile încă libere care mărginesc Awl'dan, rivalul DVhasilhani, Keryn, Regatul Bolkando şi Statul Saphinand – le tratase cu lame sau le încrucişase cu toate, cu ani în urmă, şi niciunul nu era ca acestea, soldaţi aici.

Cu pielea palida, părul de culoarea paiului saú roşu ca rugina. Ochi albaştri sau gri. Şi... atât de multe femei.

Privirea lui s:a aşezat asiipra unui astfel de soldat, o femeie de lângă vârful dealului. Mântuită de vrăjitorie, armura ei s-a îmbinat cu carnea răsucită – erau sigilii vizibile pe acea armură...

Descălecând, urcă pârtia, dându-si drum în jurul trupurilor, mocasinii derapând pe noroiul îmbibat de sânge, până când se ghemui lângă ea.

Vopsea pe habercul de bronz înnegrit. Capete de lup, o pereche l. Unul era cu blană albă şi cu un ochi, celălalt cu blană argintie şi neagră. Un sigil pe care nu-l văzuse înainte.

Străini într-adevăr.

Străinii. Aici, în pământul inimii lui.

În spatele măştii, se încruntă. Plecat. Prea lung. Sunt eu acum străinul?'

Bătăi puternice de tobe^ reverberau prin pământ, sub picioarele lui. S-a îndreptat. însoţitorii lui se întorceau.

Deci, nicio răzbunare până la urmă.

Ei bine, mai era timp.

Urletul jalnic al lupilor îl trezise în această dimineaţă, chemările lor fiind primele care l-au atras aici, în acest loc, de parcă ar căuta un martor, de parcă într-adevăr l-ar fi chemat. În timp ce strigătele lor îl îndemnaseră, el nu zărise fiarele, nici măcar o dată.

Lupii se hrăniseră, însă, de ceva vreme în această dimineaţă. Târând cadavre din presă.

Paşii i s-au încetinit pe măsură ce cobora j>anta, au încetinit până s-a ridicat, cu respiraţia întrerupta şi ţinută în timp ce se uita mai atent la soldaţii morţi din toate părţile.

Lupii s-au hrănit. Dar nu aşa cum fac lupii… nu le place… aşa.

Piepte rupte, coaste proeminente… aveau inimi devorate. Nimic altceva. Doar inimile.

Bătăile tobelor erau acum mai puternice, mai aproape, grebla ghearelor şuierând prin iarbă. Deasupra capului, corbii, ţipând, au fugit în toate direcţiile.

Minciuna stă singură, înşelăciunea solitară cu spatele întors indiferent de direcţia în care se apropie reticent, şi cu fiecare pas pe care ţi-e împins scopul, pasul tău rătăcit, cărarea înconjurându-s'e asupra ei înşişi, rotund şi rotund mergi şi ce stătea, singur în faţă ta, rătăcitor ca nenorocirea, o rostire accidentală, îşi dezvăluie acum legiunea de copii, această masă clocotind în fire şi noduri şi înconjurat, nu poti să tragi respiraţia, nu te poţi mişca.

Lumea este făcută de tine şi î'ntr-o zi, prietene, vei sta singur în mijlocul unei mări de 'morţi, cumpărând cuvintele tale despre tine şi vântul te va râde pe o nouă cale spre chinul nesfârşit – înşelăciunea solitară este singurătatea sa. , minciuna este minciuna care stă singur, firele şi nodurile mulţimii se strâng într-o

Cartea Unu. împăratul în aur

judecată dreaptă cu care odată ai sugrumat atât de liber pe fiecare adevăr, fiecare voce de disidenţă.

Aşa' că acum potoleşte-ţi setea de simpatia mea şi mori uscat în pustietate.

- Fragment găsit în ziua în care poetesa Tesora Veddict a fost arestată de către patrioti (cu şase zile înainte de înecarea ei)

Capitol unul

Două forţe, cândva aflate în opoziţie vicioasă, s-au găsit acum colegi Virtuali de pat, deşi niciuna nu a putut decide care dintre ele avea picioarele' deschise mai întâi. Faptele simple sunt acestea: structura ierarhică iniţială a triburilor Tiste Edur s-a dovedit bine potrivită sistemului Letherii de putere prin bogăţie. Edur a devenit coroana, aşezându-se uşor pe lăcomia umflată a Lether, dar are o coroană voinţă? Purtătorul se prinde sub povara sa? Un alt adevăr este acum, din retrospectivă, de la sine înţeles. Oricât de perfectă părea să fie această îmbinare, sub' suprafaţă a avut loc o îmbinare mai subtilă, mult mai mortală': cea a defectelor specifice din cadrul fiecărui sistem, iar această amestecare avea să se dovedească cea mai volatilă băutură.

— Dinastia Hiroth (volumul XVII), *Colonia, o istorie a Lether*, Dinith Arnara

— De unde este acesta?

Tanal Yathvanar l-a privit pe supraveghetor rotind încet obiectul ciudat în mâinile lui pline, pietrele de onix din numeroasele inele de pe degetele scurte sclipind în razele de soare care pătrundeau prin fereastra deschisă. Obiectul pe care Karos Invictad a manipulat a fost o colecţie deformată de ştifturi de bronz, cu capetele îndoite în bucle care au fost răsucite unul în jurul celuilalt pentru a forma o cuşcă rigidă. — Cred că albastru, domnule, răspunse Tanal. — Unul dintre ai lui Senorbo. Durata medie de rezolvare este de trei zile, deşi recordul este puţin sub două...

‘OMS?[1] întrebă Karos, ridicând privirea de unde stătea în spatele biroului său.

— Un semisânge Tarthenal, dacă puteţi crede asta, domnule. Aici, în Letheras. Bărbatul este reputat un nebun, dar posedă un talent natural pentru a rezolva puzzle-uri.

„Şi provocarea este să glisăm ştirturile într-o configuraţie pentru a crea un colaps brusc”.'

‘Da domnule. Se aplatizează. Din câte am auzit, numărul precis de manipulări este...

— Nu, Tanal, nu-mi spune. Ar trebui să ştii mai bine. Supraveghetorul, comandantul Patriotiştilor, a lăsat obiectul jos. ‘Mulţumesc pentru cadou. Acum, un zâmbet

scurt, l-am deranjat pe Bruthen Trana destul de mult, crezi? Karos s-a ridicat, s-a oprit pentru a-şi ajusta mătăsurile purpurie – singura culoare si singurul material pe care l-a purtat vreodata – apoi si-a adunat sceptrul scurt din care făcuse simbolul oficial af biroului, lemn de sânge negru din patria Edur, cu capace argintii împânzite cu pietre de onix lustruit, şi făcu semn cu el în direcţia uşii.

Tanal făcu o plecăciune, apoi ieşi pe coridor,' spre scările largi unde coborau la etajul principal, apoi trecură cu paşi mari prin uşile duble şi ieşiră în complex.

Şirul de prizonieri fusese poziţionat în plină lumină solară, lângă peretele de vest al incintei. Fuseseră scoşi din celulele lor cu un clopoţel înainte de zori şi acum era puţin trecut de amiază. Lipsa apei şi a hranei şi căldura înfiorătoare din aceasta dimineaţa, combinată cû sesiunile brutale de interogatoriu din ultima săptămână, au dus la pierderea cunoştinţei a mai mult de jumătate din cei optsprezece deţinuţi.

Tanal a văzut încruntarea sprâncenelor Privighetorului când a văzut corpurile nemişcate prăbuşite în lanţuri.

Legătura Tiste Edur, Bruthen Trâna din tribul Den-Ratha, stătea la umbră, mai mult sau mai puţin vizavi de prizonieri, iar silueta înaltă şi tăcută se întoarse încet când Tanal şi Karos se apropiau.

— 'Bruthen Trana, binevenit, spuse Karos Invictad. 'Tu esti bine?[1]

— Să continuăm, supraveghetor, spuse războinicul cu pielea cenuşie.

'O data. Dacă mă veţi însoţi, putem cerceta fiecare prizonier adunat aici. Cazurile spécince...

— Nu am niciun interes să mă apropii de ei mai aproape decât sunt acum, spuse Bruthen. „Sunt murdaţi de propriile lor deşeuri şi nu este puţină adiere în acest incintă”. ' ^

Karos a zâmbit. — înţeleg, Bruthen. Şi-a sprijinit sceptrul de un umăr, aj>oi' s-a îndreptat spre şirul de deţinuţi. — Nu trebuie să ne apropiem, aşa cum spui. Voi începe'cu cel din extrema stânga, apoi...

— Inconştient sau mort?

— Ei bine, la această distanţă, cine poate spune?

Observând încruntarea încruntată a lui Edur, Tanal se

înclină înaintea lui Bruthen şi Karos şi a mers cei

cincisprezece paşi până la linie. S-a ghémuit pentru a examina silueta călcată, apoi s-a îndreptat. 'El trăieşte.'

— Atunci trezeşte-1! porunci Karos. Vocea lui, când a fost ridicată, a devenit stridentă, suficient de mult pentru a face un ascultător nebun să tresară, adica dacă
Supraveghetorul a fost martor la acea reacţie instinctivă. Asemenea erori nepăsătoare s-au întâmplat o'singură dată.

Tanal lovi cu piciorul în prizonier până când bărbatul reuşi să suspine sec şi răguşit. — Pe picioarele tale, trădătoare, spuse Tanal pe un ton liniştit. — O cere supraveghetorul. Stai, sau voi începe să sparg oase în acel sac jalnic pe care îl numeşti cadavru.

A privit cum prizonierul se zbătea în picioare.

'Apa, va rog-'

— Nici un alt cuvânt de la tine. Indreptaţi-vă, înfruntaţi- vă crimele. Eşti Letherii, nu-i aşa? Arată-i invitatului nostru Edur sensul asta.

Tanal s-a întors apoi spre Karos şi Bruthen.

Supraveghetorul începuse să vorbească. „... asocieri cunoscute cu elemente divergente în Colegiul Medicilor – a recunoscut el. Deşi nu pot fi puse crime specifice la picioarele acestui bărbat, este clar că...

— Următorul, interveni Bruthen Trana.

Karos închise gura, apoi zâmbi fără să-şi arate dinţii. 'Desigur. Următorul este un poet, care a scris şi a distribuit un apel la revoluţie. Nu neagă nimic şi, într-adevăr, puteţi vedea sfidarea lui' stoică chiar şi de aici.

— Şi cel de lângă el?

— Proprietarul unui han, a cărui cârciumă era frecventată de elemente nedorite – soldaţi dezamăgiţi, de fapt – şi doi dintre ei se numără printre aceşti deţinuţi. Am fost informaţi despre revoltă de o curvă onorabilă...

— O curvă onorabilă, supraveghetor? Edurul a zâmbit pe jumătate.

Karos clipi. — De ce, da, Bruthen Trana.

— Pentru că a informat despre un hangiu.

— Un hangiu angajat în trădare...

— Este mai probabil să ceară o reducere prea mare a câştigurilor ei. Continuă şi, te rog, păstrează scurte descrierile tale ale crimelor. '

— Desigur, spuse Karos Invictad, sceptrul lovindu-i uşor umărul moale, ca o bâtă care măsoară un

marş lent.

Tanal, stând lângă comandantul său, a rămas atent în timp ce supraveghetorul îşi relua raportul despre încălcările specifice ale acestor Letherii. Cei optsprezece prizonieri erau reprezentări corecte ale celor peste trei sute înlănţuite în celule sub pământ. Un număr decent de arestări pentru această săptămână, a reflectat Tanal. Şi pentru cei mai flagranţi trădători dintre ei au aşteptat înecurile. Din cei trei sute douăzeci şi ceva de ani, o treime erau destinate să meargă pe fundul canalului, împovăraţi de greutăţi zdrobitoare. Casele de pariuri se plângeau zilele acestea, deoarece nimeni nu a mai supravieţuit calvarului. Bineînţeles, nu s-au plâns prea tare, deoarece adevăraţii agitatori dintre ei şi-au riscat propria înecare – nu a fost nevoie decât de câţiva dintre aceştia de la început pentru a amuza protestele celorlalţi.

Acesta era un detaliu pe care Tanal ajunsese să-l aprecieze, una dintre legile perfecte ale constrângerii şi controlului lui Karos Invictad, subliniată din nou şi din nou în vastul tratat pe care supraveghetorul îl redacta despre subiectul cel mai drag inimii lui. Luaţi orice segment de populaţie, impuneţi definiţii stricte, dar clare cu privire la caracteristicile lor particulare, apoi vizaţi-le pentru conformitate. Mituiţi pe cei slabi pentru a-i expune pe cei

Puternici. Omorâţi-i pe cei puternici, iar restul sunt ai tăi. receţi la următorul segment.

Casele de pariuri fuseseră ţinte uşoare, din moment ce puţini oameni ii plăceau – în special jucătorii înveteraţi, iar dintre aceştia erau din ce în ce mai mulţi cu fiecare zi care trecea.

Karos Invictad şi-a încheiat ectenia. Bruthen Trana dădu din cap, apoi se întoarse şi părăsi complexul.

De îndată ce a dispărut din vedere, Supraveghetorul o înfruntă pe Tanal. — O ruşine, spuse el. — Acei inconştienţi.

'Da domnule.[1]

O schimbare de capete pe peretele exterior.

Imediat, domnule.

— Acum, Tanal Yathvanar, înainte de orice altceva, trebuie să vii cu mine. Va dura doar un moment, apoi te vei putea întoarce la sarcinile pe care le ai la îndemâna.

S-au întors în clădire, paşii scurţi ai supraveghetorului forţându-l pe Tanal să încetinească

din nou şi din nou în timp ce se îndreptau spre biroul lui Karos.

Cel mai puternic om de lângă împărat însuşi îşi priveşte din nou locul în spatele biroului. A ridicat cuşca cu ace 'de bronz, a mutat vreo duzină într-o rafală de mişcări precise, iar puzzle-ul s-a prăbuşit. Karos Invictad îi zâmbi lui Tanal, apoi aruncă obiectul pe birou. — Trimite o misivă lui Senorbo în Bluerose. Informaţi-l despre timpul necesar pentru a găsi o soluţie, apoi adăugaţi, de la mine la el, că mi-e teama că îşi pierde atingerea.

'Da domnule.[1]

Karos Invictad întinse mâna după un pergament. — Acum, care a fost procentul pe care l-am convenit asupra interesului meu în Hanul şarpelui cu burtă?

— Cred că Rautos a indicat patruzeci şi cinci, domnule.

'Bun. Chiar şi aşa, cred că este în regulă o întâlnire cu Maşter of the Liberty Consign. Mai târziu în această săptămână va fi. Cu toate încasările noastre din ultima vreme, încă mai avem o ciudată lipsă de monede reale şi vreau să ştiu de ce.

— Domnule, cunoaşteţi suspiciunile lui Rautos Hivanar în această privinţă.

'Neclar. Va fi încântat să afle că acum sunt pregătit să ascult cu mai multă atenţie suspiciunile menţionate. Astfel, două probleme pe ordinea de zi. Programaţi întâlnirea pentru durata unui clopoţel. Oh, şi un ultim lucru, Tanal.

— Domnule?

— Frate Trana. Aceste vizite săptămânale. Vreau să ştiu, este obligat? Este aceasta o formă Edur de nemulţumire sau pedeapsă regală? Sau nemernicii sunt cu adevărat interesaţi de ceea ce facem noi? Bruthen nu face niciun comentariu, niciodată. Nici măpar nu întreabă ce pedepse urmează judecăţilor noastre. În plus, nerăbdarea lui grosolană mă oboseşte. Poate că merită să-l investigăm.

Sprâncenele lui Tanal se ridicară. — Să investighezi un Tiste Edur?

— în linişte, desigur. Desigur, ei ne dau vreodată aparenta unei loialităţi ae necontestat, dar nu pot să nu mă întreb dacă sunt cu adevărat imuni la sediţie în rândul lor.

— Chiar dacă nu sunt, domnule, cu respect, sunt patrioţii organizaţia potrivită...

— Patnoţiştii/ Tanal Yathvanar, spuse Karos tăios, deţin carta imperială de supraveghere a imperiului. în acea carte nu se face nicio distincţie mtre Edur şi Letherii, doar între loiali şi neloiali.'

'Da domnule.' '

— Acum, cred că ai sarcini care te aşteaptă.

Tanal Yathvanar se înclină, apoi ieşi din birou cu paşi mari. * * *

Proprietatea domina un raft de teren pe malul de nord al râului Lether, la patru străzi la vest de canalul Quillas. Pereţii în trepte care îi marcau limitele îşi croiau drum în jos pe sanţ, extinzându-se în stâlpii de apa pentru a uşura remorcherul curentului – mai mult de două lungimi de barcă. Chiar dincolo se ridicau doi stâlpi de acostare. Au fost inundaţii în acest sezon. O întâmplare rar întâlnită în secolul trecut, a notat Kautos Hivanar în timp ce răsfoia
Compendiul Moşiei – un volum de familie de note şi hărţi care înregistrează cei opt sute de ani de sânge Hivânar p'e acest pământ.

Se lăsă pe spate în scaunul de pluş şi, cu o slăbiciune contemplativă, îşi termină ceaiul de balât.'

Administratorul casei şi agentul principal, Venitt Sathad, făcu un pas în tăcere pentru a returna Compendiul

E *e* cufărul din lemn si fier scufundat în podea sub masa cu ărţi, apoi puse la loc scândurile de podea şi desfăşura covorul deasupra locului. Sarcinile lui terminate, se dădu înapoi pentru a-şi relua poziţia lângă uşă.

Rautos Hivânar era un'bărbat mare, cu tenul plin de culoare, trăsăturile robuste. Prezenţa lui tindea să domine o cameră, oricât de spaţioasă ar fi. Acum stătea în biblioteca proprietăţii, cu pereţii rafturi până în tavan. Pergamente, tăbliţe de lut şi cărţi legate au umplut fiecare spaţiu disponibil, învăţătura adunata a o mie de cărturari, dintre care mulţi au purtat

H ivanar nume.

Ca cap al familiei şi supraveghetor al vastelor sale exploataţii financiare, Rautos Hivanar era un om ocupat, iar astfel de pretenţii asupra intelectului său se dublaseră de la cucerirea Tiste Edur – care declanşase

formarea si recunoaşterea oficială a Liberty Consign, o asociaţie de cele mai bogate familii din Imperiul Lether – în moduri pe care nu le-ar fi putut imagina niciodată înainte. I-ar fi greu să explice cum a găsit toate astfel de activităţi obositoare sau enervante. Cu toate acestea, asta devenişeră, chiar dacă suspiciunile lui se transformau încet, treptat în certitudini; chiar dacă a început să perceapă că, undeva acolo, exista un inamic – sau duşmani – aplecaţi asupra sarcinii singulare a sabotajului économie. Nu o simplă delapidare, o activitate cu care personal era foarte familiarizat, ci ceva mai profund, atotcuprinzător. Un duşman. Pentru toţi cei care î-au susţinut Rautos Hivanar şi Liberty Consign de care era Stăpân; într-adevăr, pentru toţi cei care susţineau imperiul însuşi, indiferent cine stătea p'e tron, indiferent chiar şi de acei barbari sălbatici şi mizerabili care acum se' făceau chiar la vârful societăţii Letherii, ca nişte ghioce cu pene cenuşii în vârful unui tezaur de băieţi.

O astfel dé înţelegere, din partea lui Rautos Hivanar, ar fi declanşat odată un răspuns cel mai zelos în el. Numai ameninţarea ar fi trebuit sa fie suficientă pentru a declanşa o vânătoare viguroasă, iar noţiunea de agenţie cu un astfel de scop diabolic – unul, a fost nevoit să admită, ghidat de cel mai subtil geniu – ar fi trebuit să însufleţeze jocul până când urmărirea lui a dobândit puterea de a obsesie.

În schimb, Rautos Hivanar s-a trezit căutând notări printre registrele prăfuite pentru dovezi ale inundaţiilor din trecut, urmărind un mister cu totul mai banal care ar interesa doar o mână de academicieni mormăitori. Şi asta, recunoştea el adesea pentru sine, era ciudat. Cu toate acestea, constrângerea a căpătat putere, iar noaptea stătea întins lângă masa culcată, învelita de sudoare, care i-a fost soţia de treizeci şi trei de ani şi îşi găsea gândurile lucrând neîncetat, luptându-se împotriva curenţilor curgerii ciclice a timpului, căutând să-şi urce. înapoi, cu toate sensibilităţile lui, în epocile trecute. În cautarea. Caut ceva...

Oftând, Rautos puse jos cana goală, apoi se ridică.

În timp ce se îndrepta spre uşă, Venitt Sathad – a cărui linie de familie fusese îndatorată Hivanarilor de şase generaţii – a făcut un pas înainte pentru a recupera fragila Cupă, apoi a pornit în urma stăpânului său.

În incinta de pe malul apei, de-a lungul mozaicului

înfăţişând învestitura lui Skoval Hivanar ca Ceda imperială în urmă cu trei secole, apoi coborând scările de piatra puţin adânci până la ceea ce, m vremuri mai uscate, era gradina de jos cu terasă.

Dar curenţii râului se învârtiseră aici, furând pământ şi plante, expunând un aranjament foarte ciudat de bolovani aşezaţi ca o stradă pietruită, încadraţi în stâlpi de lemn aranjaţi dreptunghi, stâlpii puţin mai' mult decât cioturi putrezite acum, ndicându-se din' viitura, bazine rămase.

La marginea nivelului superior, muncitori, sub îndrumarea lui Rautos, folosiseră parapeturi de lemn pentru a-l împiedica să se prăbuşească, iar într-o parte stătea o roaba plină cu multitudinea de obiecte curioase care fuseseră expuse de viitură. Aceste obiecte împânziseră podşaua pietruita.

In total, j^ândi Rautos, un mister. Nu exista nicio înregistrare ca grădina de pe terase inferioară ar fi altceva decât ceea ce era, iar notaţiile de la proiectantul grădinii – de la scurt timp după finalizarea clădirilor principale ale proprietăţii – indicau că malul de la acel nivel nu era altceva decât nămol antic de inundaţii.

Lutul a păstrat lemnul, cel puţin'până de curând, aşa că nu se ştia cu cât timp în urmă fus'ese construită construcţia ciudată. Singurul indiciu al vechimii sale a stat cu obiectele, toate fiind fie din bronz, fie din cupru. Nu arme, aşa cum s-ar putea găsi asociate cu o tumulă, si dacă unelte, atunci acestea erau pentru activităţi uitate de mult, deoarece nici un singur muncitor pe care Rautos nu l-a adus în acest loc nu a reuşit să înţeleagă funcţia acestor articole – nu semănau cu unelte cunoscute. , nu pentru prelucrarea pietrei, nici a lemnului, nici la prelucrarea produselor alimentare.

Rautos a strâns unul şi l-a examinat, cel puţin pentru a suta oară. Bronz, lut turnat – flanşa era clar vizibilă – obiectul era lung, rotunjit, dar îndoit aproape în unghi drept. Inciziile formau un model haşurat m cruce în jurul cotului. Niciunul dintre capete nu a afişat vreun mijloc de ataşare – nu era, prin urmare, destinat ca parte a unui mecanism mai mare. Isi ridică greutatea considerabilă în mână. Era ceva dezechilibrat în asta, în ciuda cotului plasat central. L-a pus jos şi a tras o foaie circulară de cupru, mai subţire decât stratul de ceară de pe tableta unui

scriitor, înnegrite de contactul cu argilele, totuşi abia acum
marginile dând semne de verdeaţă. Nenumărate găuri fuseseră perforate prin foaie, fără un model anume, totuşi fiecare gaură era perfect uniformă, perfect rotundă, fără nicio buză care să indice din ce parte fusese perforată.

— Venitt, spuse el, avem o hartă care să înregistreze locaţiile precise ale acestor obiecte când au fost găsite iniţial? ^

' — într-adevăr, Maestre, cu doar câteva excepţii. L-ai examinat cu o săptămână în urmă.

'Am făcut? Foarte bine. Pune-o încă o dată pe masa din bibliotecă, în după-amiaza asta.

Ambii bărbaţi s-au întors când supraveghetorul porţii a apărut din pasajul lateral îngust de-a lungul părţii stângi a casei. Femeia se opri la zece paşi de Rautos şi se înclina. — Maestre, un mesaj de la supraveghetorul Kards Invictad.

— Foarte bine, răspunse Rautos distras. — Mă voi ocupa de asta într-o clipa. Mesagerul aşteaptă un răspuns?

Da domnule. El este în curte.

— Vezi că se oferă băuturi răcoritoare.

Privitorul s-a înclinat apoi a plecat.

— Venitt, cred că trebuie să te pregăteşti să faci o călătorie în numele meu.

' Maestru?'

— în cele din urmă, supraveghetorul percepe amploarea ameninţării.

Venitt Sathad nu spuse nimic.

— Trebuie să călătoreşti în oraşul Drene, spuse Rautos, cu ochii din nou aţintiţi' asupra construcţiei misterioase care domina terasă inferioară. „Consignul necesită un raport cât mai specific al pregătirilor de acolo. Din păcate, propriile misive ale „Factorului se dovedesc nesatisfăcătoare. Am nevoie de încredere în aceste chestiuni, dacă vreau să aplic cea mai deplină concentrare asupra ameninţării aflate la îndemână.

Din nou, Venitt nu a vorbit.

Rautos se uită la râu. Bărci de pescari s-au adunat în golful de vizavi, doi negustori atrăgându-se spre docurile principale. Unul dintre ei, purtând steagul familiei Esterrict, părea avariat, posibil de incendiu. Rautos şi-a îndepărtat murdăria de pe mâini şi s-a întors, făcându-şi

drum înapoi în clădire, servitorul său căzând în spatele lui/

— Ma întreb, ce se află sub acele pietre?

'Maestru?[1]

— Nu contează, Venitt. Mă gândeam cu voce tare.

Tabăra Awl'dan fusese atacată în zori de două trupe din cavaleria Bluerose a lui Atri-Preda Bivatt. Două sute de lancieri iscusiţi călare într-un vârtej de panică, în timp ce figurile ieşeau din colibe de ascuns, în timp ce câinii de război crescuţi de drene, sosind cu câteva clipe înaintea soldaţilor cai/se închideau pe haita de păstor Awl si câini dray 'şi în momente cele trei rase de fiare au fost blocate într-o bătălie vicioasă.

Războinicii Awl erau nepregătiţi şi putini au avut timp să-şi ^găsească armele înainte ca lăncii sa iasă în mijlocul lor.' În câteva momente, măcelul s-a extins pentru a cuprinde bătrâni şi copii. Cele mai multe dintre femei s-au luptat alături de rudele lor de sex masculin şi de soţul, sora şi fratele lor, murind împreună într-o ultimă' amestecare de sânge.

Logodna dintre Letherii şi Awl a luat toate două sute de bătăi ale inimii. Războiul dintre câini a fost mult mai îndelungat, căci câinii păstori – deşi mai mici şi mai compacţi decât atacatorii lor – erau rapizi şi nu mai puţin vicioşi, în timp ce drayurile, crescute pentru a trage căruţele vara şi săniile iarna, erau comparabile cu rasa drena. Antrenaţi să ucidă lupi, dravs s-au dovedit mai mult decât un meci pentru câinii de război, iar dacă nu ar fi fost lăncierii care făceau sport să omoare fiarele cu pielea pestriţă, bătălia s-ar fi transformat. Aşa cum a fost, haita Awl s-â desprins în cele din urmă, supravieţuitorii fugind pe câmpie, spre est, câţiva câini dreni urmărind înainte de a fi rechemaţi de mânuitorii lor.

în timp ce lăncii au descălecat pentru a se asigura că nu exista supravieţuitori printre Awl, alţii au plecat să adune turmele de m'yrid şi rodara în valea următoare.

Atri-Preda Bivatt stătea călare pe armăsarul ei, luptându-se să stăpânească fiara cu mirosul de sânge atât de greu în aerul dimineţii. Alături de ea, stând stânjenit şi disconfort pe o şa necunoscută, Brohl Handar, proaspăt numitul Tiste Edur Supraveghetor al oraşului Drene, i-a urmărit pe Letherii prădând sistematic tabăra, dezbrăcând cadavrele goale şi

scoţând cuţitele. Awl şi-a legat bijuteriile, în cea mai mare parte aurului, în împletiturile parului lor, forţându-i pe Letherii să taie acele părţi ale scalpului pentru a-şi revendica prada. Bineînţeles, această mutilare a fost mai'mult decât oportunitatea, pentru că ea fusese extinsă la colectarea de benzi de piele care fuseseră decorate cu tatuaje, stilul particular al Awl, bogat în culoare şi adesea conturat în fir de aur cusut. Aceste trofee împodobeau scuturile rotunde ale multor lancieri.

Turmele capturate aparţineau acum Factorului din Drene, Letur Anict, iar în timp ce Brohl Handar privea sutele de mirede venind peste deal, hainele lor negre de lână făcându-le să pară ca nişte bolovani în timp ce se revărsau pe versantul dealului,' era clar că bogăţia tocmai creştea substanţial. Rodara mai înaltă a urmat, cu spatele albastru si cu gâtul lung, cu cozile lungi zvârnâindu-se aproape de panică, în timp ce câinii de pe flancurile turmei se scufundau în atacuri de simulare din nou şi din nou.

Respiraţia şuieră din dinţii lui Atri-Predâ. — Unde este omul Factorului, oricum? Nenorocitele alea de rodara o să facă fugă. Locotenent! Rugaţi-i pe mânuitori să-şi cheme câinii! Grabă![1] Femeia şi-a desfăcut cârma, a tras-o' şi a pus- o deasupra cornului şeii. Se uită la Brohl. — Iată-l, supraveghetor.

— Deci, aceştia sunt Awl.

Ea s-a strâmbat, şi-a întors privirea. O tabără mică după standardele lor. Şaptezeci de adulţi.

— Totuşi, turme mari.

Grimasa ei a devenit o încruntare. — Au fost cândva mai mari, supraveghetor. Mult mai mare.[1]

— înţeleg atunci că această campanie a ta reuşeşte să-i alunge pe aceşti infractori.

— Nu campania mea. Ea părea să prindă ceva în expresia lui, pentru că a adăugat: — Da, desigur, comand fortele expediţionare, supraveghetor. Dar primesc ordinele mele de la Factor. Şi, strict vorbind, Awl nu sunt infractori.

— The Factor susţine altfel.

„Letur Anict este foarte bine cotat în Liberty Consign”.

Brohl Handar o studie pe femeie o clipă, apoi spuse: — Nu toate războaiele se duc pentru bogăţie si pământ, Atri- Preda.

— Trebuie să nu fiu de acord, supraveghetor. Nu

aţi invadat Tiste Edur preventiv, ca răspuns la ameninţarea percepută de teren şi resurse pierdute? Asimilarea culturală, sfârşitul independenţei tale. Nu există nicio îndoială în mintea mea, continuă ea, că noi, Letherii, am căutat să distrugem civilizaţia voastră, aşa cum făcusem deja cu Tarthenalul şi cu mulţi alţii. Şi aşa, un război economic.

— Nu mă surprinde, Atri-Preda, că oamenii tăi au văzut-o aşa. Şi nu mă îndoiesc că astfel de preocupări erau prezente în mintea Regelui Vrăjitor. Te-am cucerit pentru a supravieţui? Poate.[1] Brohl s-a gândit să spună mai multe, apoi a clătinat din cap, uitându-se cum patru câini se apropiau de un câine de vite rănit. Fiara şchiopătă a ripostat, dar a fost în curând la pământ, lovind cu piciorul, apoi tăcută şi şchiopătată în timp ce gardienii îi rupseră burta.

Bivatt a întrebat: „Te-ai întrebat vreodată, supraveghetor, care dintre noi a câştigat cu adevărat acel război?"

El îi aruncă o privire întunecată. 'Nu, eu nu. Cercetaşii tăi nu au găsit alte semne de Awl în această zonă, înţeleg. Deci acum Factorul va consolida revendicarea Letherilor m mod obişnuit?

Atri-'Preda dădu din cap. „Avanposturi. Forturi, drumuri înălţate. Coloniştii vor urma.

— Şi apoi, Factorul îşi va extinde intenţiile lăcomice, încă mai spre est.

— După cum spui tu, supraveghetor. Desigur, sunt sigur că recunoşti şi achiziţiile cadou Tiste Edur. Teritoriul imperiului ' se 'extinde.' Sunt sigur că împăratul va fi mulţumit.

Aceasta a fost a doua săptămână a lui Brohl Handar ca guvernator al Drenei. Erau buţini Tiste Edur în acest colţ îndepărtat al imperiului lui Rhúlad, mai puţin de o sută, şi doar cei trei membri ai personalului lui erau din propriul trib al lui Brohl, Arapay. Anexarea lui Awl[1] dan prin ceea ce a echivalat cu un genocid total începuse cu ani m urmă – cu mult înainte de cucerirea Edur – iar detaliile guvernării în îndepărtatul Letheras păreau să nu aibă nicio relevanţă pentru această campanie militară. Brohl Handar, patriarhul unui clan devotat vânătorii de foci cu colţi, se întreba – nu pentru prima dată – ce face aici.

Comanda Titulară în calitate de Supraveghetor părea să implice puţin mai mult decât observaţie.

Adevărata

Butere de guvernare a fost cu Letur Anict, Factorul lui •rene, care „este foarte bine clasat în Liberty Consign”. Un fel de breaslă de negustori, aflase el, deşi habar n-avea ce anume este eliberator la această organizaţie misterioasă. Doar dacă, desigur, nu era libertatea de a face ce le place. Inclusiv folosirea trupelor imperiale pentru a ajuta la dobândirea tot mai multă bogăţie.

— Atri-Preda.

— Da, supraveghetor?

„Aceste Awl-se ripostează? Nu, nu aşa cum au făcut astăzi. Adică, fac raiduri? îşi grupează războinicii pe calea unui război total?

Părea inconfortabil. — Supraveghetor, există două... ei bine, niveluri, la asta.

— Niveluri. Ce inseamna asta?[1]

— Oficial şi... neoficial. Este o chestiune de percepţie.

'Explica.[1]

„Convingerea oamenilor de rând, aşa cum a fost promulgată prin agenţii imperiali, este că Awl s-au aliat cu Ak'ryn la sud, precum şi D'rhasilhani şi cele două regate Bolkando si Saphinand – pe scurt, toate teritoriile care se învecinează cu imperiul – creând o forţă beligerantă, bellicioasă şi potenţial copleşitoare – Hoarda Conspiraţiei Bolkando care ameninţă' toate teritoriile estice ale Imperiului Lether. Este doar o chestiune de timp până când acea hoardă să fie complet asamblată, după care va mărşălui. În consecinţă, fiecare atac lansat de armata Letlierii serveşte la diminuarea numărului pe care Awl

[)oate contribui şi, în plus, pierderea de animale valoroase, a rândul său, slăbeşte sălbaticii. Foametea poate gestiona ceea^ce săbiile singure nu pot – întregul prăbuşire a Awl.

'înţeleg. Şi versiunea neoficială?

Ea aruncă o privire spre el. — Nu există nicio conspiraţie, supraveghetor. Fără alianţă. Adevărul este că Awl continuă să se aprindă între ei – până la urmă pământul lor de păşunat se micşorează. Şi îi dispreţuiesc pe Ak'ryn şi D'rhasilhani şi probabil că nu au întâlnit niciodată pe nimeni din Bolkando sau Saphinand. Ea a ezitat, apoi a spus: „Ne-am ciocnit cu o companie de mercenari de vreun fel, după două luni –

bătălia dezastruoasă care a stimulat numirea ta, bănuiesc. Numărau poate şapte sute, iar după o jumătate de duzină de lupte am condus o forţă de şase mii de Letherii în urmărire. Supraveghetor, am pierdut aproape trei mii de soldaţi în acea bătălie finală. Dacă nu pentru magii noştri... Ea clătină din cap. — Şi încă habar nu avem cine au fost.

Brohl o studie pe femeie. Nu ştia nimic despre o astfel de ciocnire. Motivul numirii lui? Poate. — Versiunea oficială despre care ai vorbit mai devreme – minciuna – justifică sacrificarea Awl, în ochii oamenilor de rând. Toate acestea servesc bine dorinţei Factorului de a se face şi mai bogat. Văd. Spune-mi, Atri-Preda, de ce are nevoie Letur Anict de tot aurul acela? Ce face cu el?

Femeia a ridicat din umeri. „Aurul este putere”,

— Putere asupra cui?

— Oricine şi toată lumea.

— Cu excepţia Tiste Edur, care sunt indiferenţi faţă de ideea de bogăţie a Letherilor.

Ea a zâmbit. Eşti, supraveghetor? încă?[1]

'Ce vrei să spui?'

— Există Hiroth^în Drene – da, i-ai întâlnit. Fiecare pretinde rudenie cu împăratul şi, în baza acestei pretenţii, au stăpânit cele mai frumoase moşii şi pământ. Au sute de îndatoraţi ca sclavi. în curând, probabil, va fi Tiste Edur printre membrii Liberty Consign.'

Brohl Handar se încrunta. Pe o creastă îndepărtată stăteau trei câini Awl, doi tari şi un câine de vite mai mic, privind cum turmele erau împinse prin tabăra distrusă – vitele urlăind în duhoarea sângelui varsat şi a deşeurilor. A studiat cele trei siluete de pe creastă. Uncie ar'merge ei acum, se întrebă el. — Am văzut destule. îşi trase calul, prea strâns de frâiele, iar capul fiarei se răsti şi ea pufni, dându-se înapoi când se întoarse. Brohl se strădui să-şi menţină echilibrul.

Dacă Atri-Preda era amuzată, era suficient de înţeleaptă să nu o arate.

Pe cerul deasupra capului, apăruseră primele păsări carii,

Râul South Tasp, unul dintre cei patru afluenţi ai râului Lether care cobora din Munţii Bluerose, era flancat pe malul său sudic de un drum înălţat care, la mică distanţă în faţă, îşi începea urcarea lunga către

pasul de munte, dincolo de care se întindea vechiul regat Bluerose, acum supus Imperiului Letherii. South Jasp alerga repede aici, impulsul coborârii sale sălbatice din munţi neîncetinit încă de câmpia vastă pe care se trezi acum să o traverseze. Apa îngheţată a bătut peste bolovani uriaşi lăsaţi în urmă ae gheţari dispăruţi de mult, aruncând în aer o'ceaţă rece şi amară, care plutea în nori peste drum.

Silueta singuratică care îi aştepta pe cei şase războinici Tiste Edur şi anturajul lor era dacă ceva mai înaltă decât orice Edur, totuşi subţire, învelită într-o mantie neagră de piele de focă, cu gluga ridicată. Doi baldrici îi încrucişau pieptul, de care atârnau două săbii lungi de Letherii, iar câteva fire de păr alb şi lung care se smulseseră în vânt erau acum ude, lipite de gulerul mantiei.

Pentru Merude Edur care se apropia, chipul din acel capac părea palidă ca moartea, de parca un cadavru tocmai s-ar fi târât eliberat de râul amortit, ceva îngheţat de mult în ramurile cu vene albe ale munţilor care îi aşteptau.

Războinicul principal, un Veteran al ' cuceririi lui Letheras, a făcut semn camarazilor săi să se oprească, apoi a pornit să vorbească cu străinul. Pe lângă ceilalţi cinci Edur, mai erau zece soldaţi Letherii, două căruţe împovărate şi patruzeci de sclavi încătuşaţi unul la altul într-un rând în spatele celui de-al doilea vágón.

— Îţi doreşti companie, a întrebat Merudele, strâmbân'du-se pentru a vedea mai mult din acel chip umbrit, „pentru urcarea spre pas? Se spune că rămân bandiţi şi renegaţi în înălţimile de dincolo.

— Sünt propria mea companie.

Vocea era aspră, accentul arhaic.

Merude se opri la trei pasi depărtare. Putea să vadă mai mult din acea faţă, acum. Trăsături Edur, mai mult sau mai puţin, totuşi albe ca zăpada. Ochii erau... enervante. Roşu ca sângele. — Atunci de ce ne blochezi calea?

' — Ai capturat doi Letherii în urmă cu două zile. Sunt ale mele.[1]

Merude a ridicat din umeri. — Atunpi ar fi trebuit să-i ţii noaptea cu lanţuri, prietene. Aceşti îndatoraţi vor rula cu orice ocazie. Din fericire pentru tine că i-am capturat. Oh, da, bineînţeles că le voi întoarce în grija ta. Cel puţin fata – bărbatul este un sclav scăpat din Hiroth, sau aşa

arată tatuajele lui. O înecare îl aşteaptă, vai, dar voi lua în considerare să-ţi ofer un înlocuitor. în orice caz, fata, cât de tânără este, este valoroasă. Am încredere că poţi gestiona costul recuperării ei.

— Le voi lua pe amândouă. Şi nu-ţi plăteşte nimic.

încruntat, Merudeul spuse: — Ai fost ^neglijent să-i pierzi. Am fost harnici în a le recaptura. în consecinţă, aşteptăm compensaţii pentru eforturile noastre, aşa cum ar trebui să vă aşteptaţi la un anumit cost pentru neatenţia dumneavoastră.

— Dezlănţuieşte-le, spuse străinul.

'Nu. Ce trib eşti? Ochii, încă aţintiţi neclintiţi asupra ai lui, păreau profund... morţi. — Ce sa întâmplat cu pielea ta? La fel de mort ca al împăratului. 'Cum te numeşti?

— Dezlănţuieşte-le acum.

Merudele clătină din cap, apoi râse – puţin slab – şi făcu cu mâna camarazilor săi înainte, în timp ce începu să- şi deseneze şcoala.

Neîncrederea faţă de absurditatea provocării i-a încetinit efortul. Armă era la jumătate din teacă, când una dintre săbiile lungi ale străinului a fulgerat din teacă şi a deschis gâtul lui Edur.

Strigând de furie, ceilalţi cinci războinici şi-au tras lamele şi s-au repezit înainte, în timp ce cei zece soldaţi Letherii'i-au urmat repede exemplul.

Străinul îl privi pe conducător mototolindu-se la pământ, sângele ţâşnind sălbatic în ceaţa râului coborând pe drum. Apoi şi-a dezvelit cealaltă sabie lungă şi a păşit să-i întâmpine pe cei cinci Edur. O ciocnire de fier şi dintr'-o dată cântau cele două arme Letherii din mâinile străinului, un timbru în creştere cu fiecare lovitură pe care o absorbeau.

Doi Edur s-au împiedicat înapoi în acelaşi timp, ambii răniţi de moarte, unul în piept, celălalt cu o treime din craniu tăiată. Acesta din urmă s-a întors pe măsură ce luptele continuau, întinzându-se în jos pentru a colecta fragmentul de scaîp şi os, apoi a mers beat înapoi pe drum.

Un alt Edur a căzut, cu piciorul stâng tăiat ae sub el. Cei doi rămaşi s-au dat repede înapoi, ţipând la Letherii care acum ezitau la trei paşi în spatele luptei.

Străinul a apăsat înainte. El a oprit o lovitură de la Edur din dreapta cu sabia lungă în mâna stângă, glisând lama sub apoi peste, trăgând-o spre stânga înainte ca o

răsucire a încheieturii sale să smulgă arma din mâna atacatorului; apoi o lovitură de braţ drept a lui i-a îngropat vârful în gâtul Edurului. În acelaşi timp, se întinse cu sabia lungă în mâna dreaptă, făcându-se sus. Ultimul Edur se lăsa pe spate pentru a evita acea sondă, încercând o tăietură cu scopul de a tăia încheietura străinului. Dar sabia lungă se scufundă apoi cu dibăcie, îndepărtând sticlă, chiar în momentul în care vârful urca în orbită ochiului drept al războinicului, rupând oasele orbitale delicate în drum spre creier anterior.

înaintând între cei doi Edur care cădeau, străinul i-a tăiat pe cei mai apropiaţi doi Letherii – moment în care cei opt ramaşi s-au spart şi' au fugit, pe lângă vagoane – unde şoferii ei înşişi se înghesuiau m abandon panicaţi – şi apoi alături de şirul de prizonieri care se uitau. Fugând, aruncând armele departe, pe drum.

în timp ce un Letherii în special se mişca în faţa unuia dintre sclavi, un picior ia dat afară, împiedicâridu-l pe bărbat, şi i se părea că lanţul s-a zvârcolit atunci, în timp ce sclavul din ambuscadă a sărit deasupra nefericitului Letherii, lanţul slăbit înfăşurandu-se în jurul gâtului, înaintea sclavul a tras-o întins. Picioarele lovite cu piciorul, braţele lovite şi mâinile gheare, dar sclavul nu s-a lasat, iar în cele din urmă luptele gardianului au încetat.

Ruina Silchas, cu săbiile ascuţite în mâini, s-a dus până unde Udinaas a continuat să sugrume cadavrul. „Poţi să te opreşti acum”, a spus albinos Tiste Andii.

— Pot, spuse Udinaas printre dinţii strânşi, dar nu voi face. Nenorocitul ăsta a fost cel mai rău dintre ei. Cel mai rau.[1]

— Chiar şi acum sufletul lui se îneacă în ceaţă, spuse Silchas Ruin,' întorcându-se când două siluete ieşeau din tufişul care căptuşea şanţul de pe partea de sud a drumului.

— Continuă să-l sufoci, spuse Kettle, de unde era înlănţuită mai departe pe linie. — M-a rănit, ăla.

— Ştiu, spuse Udinaas cu o voce zgomotătoare. ‘Ştiu.[1]

Silchas Ruin se apropie de Kettle. Te-a rănit. Cum?[1]

„Modul obişnuit”, a răspuns ea. — Cu chestia între picioare.

— Şi ceilalţi Letherii?

Fata clătină din cap. — Tocmai s-au uitat. Râzând, râzând mereu.

Silchas Ruin sa întors când Seren Pedac a sosit.

Seren a fost înfricoşată de privirea din ophii neobişnuiţi ai lui Tiste Andii când Silchas Ruin a spus: „îi voi urmări pe cei care fug, Acquitor. Şi să vă alăturaţi tuturor înainte de sfârşitul zilei.

La şi-a întors privirea, privirea ei zărind o clipă pe Fear Sengar,' care stătea deasupra cadavrelor Merude Tiste Edur, apoi a mers repede spre câmpia plină de stânci de la sud – unde încă rătăcea Tiste Edur care pierduse o treime.

a craniului său. Dar şi această privelişte s-a dovedit prea mişcător. — Foarte bine, spuse ea, mijind acum la căruţe şi la caii care stăteau în jugul lor. „Vom continua pe acest drum”.

Udinaas îşi consumase în cele din urmă furia asupra trupului Letherilor de sub el şi se ridică pentru a o înfrunta. — Seren Pedac, cum rămâne cu restul acestor sclavi? Trebuie să-i eliberăm pe toţi.

Ea se încruntă. Epuizarea îngreuna gândirea. Luni si luni de ascundere, de fuga, eludând atat Edur cat si Letherii; de a găsi eforturile lor de a se îndrepta spre est blocate din nou şi din nou, forţându-i mereu spre nord, iar teroarea nesfârşită care trăia în ea îi alungase toată acuitatea din gândurile ei. Eliberaţi-i. Da. Dar apoi...

„Doar mai multe zvonuri”/ spuse Udinaas, parcă citindu-şi gândurile, ca şi cum si-ar fi găsit gândurile înainte de a o face. — Sunt multe dintre ele, care ne încurcă vânătorii. Ascultă, Seren, ei ştiu deja unde suntem, mai mult sau mai puţin. Şi aceşti sclavi vor face tot ce pot pentru a evita recucerirea. Nu trebuie să ne îngrijoram prea mult pentru ei.

Ea şi-a ridicat sprâncenele. — Garantezi pentru colegul tău îndatorat, Udinaas? Toti care vor refuza şansa de a-şi cumpăra drumul liber cu informaţii vitale, nu?

— Atunci, singura alternativă, spuse el, privind-o cu privirea, este să-i ucizi pe toţi.

Cei care ascultau, cei care încă nu au fost doborâţi în automate fără minte, şi-au ridicat brusc vocea' în
|)roclamaţii şi promisiuni' întinzându-se spre Seren, cu 'anţurile zgâimd. Ceilalţi si-au ridicat privirea înspăimântaţi, ca un miros' de lup pe care nu-l puteau vedea. Unii' strigau, ascunzându-se m noroiul pietros al drumului.

— Primul Edur pe care l-a ucis, spuse Udinaas, are

cheile.

Ruina Silchas mersese pe drum. Abia vizibil în ceaţă, Tiste Andii a virat în ceva uriaş, înaripat, apoi a ieşit în aer. Seren aruncă o privire spre rândul de scîavi – nimeni nu văzuse asta, a observat uşurată. — Foarte bine, îi spuse ea ca răspuns lui Udinaas si se îndreptă spre locul unde Fear Sengar încă stătea lâncra Edur mort.

— Trebuie să iau cheile, spuse ea, ghemuindu-se lângă primul Edur căzut.

— Nu-l atinge, spuse Fear.

Ea ridică privirea spre el. „Cheile-lanţurile-"

— Îi voi găsi, spuse el.

Dând din cap, se îndreptă, apoi se dădu înapoi. Privit cum rostia o rugăciune tăcută, apoi se aşeză în genunchi lângă trup. A găsit cheile într-o pungă de piele legată de cureaua războinicului, o pungă care conţinea şi o mână de pietre lustruite. Frica i-a luat cheile în'mâna stângă şi a ţinut pietrele în palma dreaptă. — Acestea, spuse el, sunt de pe malul Merude. Probabil că le-a strâns cand era doar un copil.

„Copiii cresc", a spus Seren. „Chiar şi copacii drepţi dau icre ramuri strâmbe".

— Si ce era defect în acest războinic? a cerut frica, ridicându-i privirea la ea. — El l-a urmat pe fratele meu, la fel ca toţi ceilalţi războinici din triburi.

— Unii s-au'întors în cele din urmă, Frica. Ca si tine.

— Ceea ce m-am îndepărtat din la minciuni în umbra... spre ce mă întorc acum, Achitor. îmi provoacă acest lucru loialitatea faţă de Tiste Edur? propriul meu fel? Nu. Este ceva ce toţi uitaţi, în mod convenabil, din nou şi din nou. înţelege-mă, Acquitor. Mă voi ascunde dacă trebuie, dar numi voi ucide propriul popor. Am avut moneda, le-am fi putut cumpăra libertatea...

— Nu Udinaas.

Si-a dezvăluit dinţii, nu a spus nimic.

Da, Udinaas, singurul bărbat pe care visezi să-l ucizi. Dacă nu pentru Silchas Ruin... — Tem-te de Sengar, spuse ea. — Ai ales să călătoreşti cu noi şi nu poate exista nicio îndoială – deloc – că Ruină Silchas conduce acest grup slab. Nu-ţi plac metodele lui, dacă trebuie, dar numai el te va ajuta. Stii asta.[1]

Războinicul Hiroth a privit în altă parte, înapoi pe drum, clipind din apa din ochi. — Si cu fiecare pas, costul căutării mele devine mai mare – o datorie pe care

ar trebui să o înţelegi bine, achizitor. Modul de a trăi Letherii, poverile de care nu poţi scăpa niciodată. Nici să-ţi cumperi drumul liber.

Ea întinse mâna după chei.

Le-a pus în mână, nedorind să-i întâlnească ochii.

Nu suntem diferiţi de acei sclavi. Ea ridică greutatea fierului zgomotos din mână. înlănţuite împreună. Totuşi... cine deţine mijloacele eliberării noastre?

— Unde s-a dus? a întrebat frica.

— Să vâneze Letherii. Am încredere că nu obiectezi la asta.

— Nu, dar ar trebui, Acquitor.

Presupun că ar trebui să fac asta. Ea a pornit unde aşteptau sclavii.

Un prizonier de lângă Udinaas se târase lângă el, iar Seren îi auzi întrebarea m şoaptă: „Ucigaşul ăla înalt – ăla era Corbul Alb? A fost, nu-i aşa? Am auzit-[1]'

— N-ai auzit nimic, spuse Udinaas, ridicând braţele când Seren se apropia. — Cel cu trei tăişuri, îi spuse el. — Da, acela. Errant, ia-ne, ţi-ai luat timp.

Ea a lucrat la cheie până când prima cătuşă s-a deschis cu un clic. — Voi doi trebuia să furaţi dintr-o fermă, fără să fiţi prinşi de urmăritori de sclavi.

„Urmăritorii au tăbărât pe terenul blestemat – nimeni nu ne-a zâmbit în noaptea aceea”.

Ea a deschis cealaltă cătuşă şi Udinaas a ieşit din linie, frecându-se de bătăturile roşii din jurul încheieturilor sale. Seren spuse: „Frica a căutat să-l descurajeze pe Silchas – ştii, dacă cei doi sunt vreun indiciu, nu e de mirare că Edur şi Andii au luptat zece mii de războaie”.

Udinaas mormăi când cei doi se îndreptau spre locul unde stătea Kettle. — Frica îi detestă pierderea lui de comandă,^ spuse el. Că este la un Tiste Andii doar o face mai rău. încă nu este convins că trădarea a fost invers în toate acele secole în urmă; că Scabandari a fost primul care a scos cuţitul.[1]

Seren Pedac nu spuse nimic. În timp ce se deplasa în faţa lui Kettle, se uita în jos la faţa pătată de murdărie a fetei, ochii străvechi ridicându-se încet pentru a-i întâlni pe ai ei.

Kettle a zâmbit. 'Mi-a fost dor de tine.'

— Cât de rău ai fost folosit? întrebă Seren în timp ce scotea cătuşele mari de fier.

'Pot să merg. Si sângerarea sa oprit. E un semn bun,

nu-i aşa?

'Probabil.' Dar această discuţie despre viol nu era binevenită – Seren avea propriile ei amintiri care o bântuiau în fiecare moment de veghe. — A/or fi cicatrici, Kettle.

„Este greu să fii în viaţă. îmi este mereu foame şi mă dor picioarele.

Urăsc copiii cu secrete, în special pe cei cu secrete de care nici măcar nu sunt conştienţi. Găsiţi întrebările potrivite; nu există altă modalitate de a face asta. — Ce te mai deranjează să fii din nou printre cei vii, Kettle? Si cum? De ce?

— Mă simt mic.

Braţul drept al lui Seren a fost smuls de un sclav, un bătrân care a întins mâna după chei cu o speranţă jalnică în ochi. Ea i le-a întins. — Eliberează-i pe ceilalţi, spuse ea. Dădu din cap energic, zgârâindu-şi cătuşele. — Acum, îi spuse Seren lui Kettle, acesta este un sentiment pe care trebuie să-l acceptăm cu toţii. Prea mare parte dm lume sfidează eforturile noastre dé a ne conforma la ceea ce ne- ar plăcea. A trăi înseamnă a cunoaşte nemulţumirea şi frustrarea.[1]

— încă vreau să-mi smulg gâturile, Seren. E rău? Cred că trebuie să fie.

La cuvintele lui Kettle, bătrânul s-a micşorat, dublându- si încercările stângace de a se elibera. În spatele lui o femeie înjură de nerăbdare.

Udinaas se urcase pe patul vagonului de plumb şi era ocupat să-l jefuiască pentru orice aveau nevoie. Kettle se grăbi să i se alăture.

— Trebuie să ieşim din această ceaţă, mormăi Seren. — Sunt îmbibat. Ea sé îndreptă spre cărâţă. — Grăbiţi-vă cu asta, voi doi. Dacă mai multe companii ne găsesc aici, am putea avea probleme. Mai ales acum că Ruina Silchas a dispărut. Tiste Andii fuseseră motivul singular al supravieţuirii lor până acum. Când s-au ascuns si a ocolit căutătorii au eşuat, cele două săbii ale lui şi-au găsit vocea, cântecul ciudat al distrugerii. Corbul Alb.

Trecuse o săptămâna de când îi zăriseră ultima dată pe Edur şi Letherii care erau în mod clar vânători. Căutând trădătorul, Fear Sengar. Căutând trădătorul, Udinaas. Cu toate acestea, Seren Pedac era uimit – ar fi trebuit să fie armate întregi care să-i urmărească. În timp ce urmărirea a fost persistentă, a fost mai degrabă

obtinuta decât feroce în execuţia sa. Silchas menţionase, odată, în treacăt, că K'risnânul împăratului lucrau cu vrăjitorii rituale, de genul care căuta sa ademenească şi să prindă în capcana. Şi acele capçane îi aşteptau spre răsărit şi în jurul lûi Letheras. Îi putea înţelege pe cei de la est, pentru că ţinuturile sălbatice de dincolo de imperiu fuseseră destinaţia lor tot timpul, unde Frica – din anumite motive nu-i plăcea să explice – credea că va găsi ceea ce căuta; o credinţă pe care Silchas Ruin nu a respins-o. Dar să înconjoare capitala însăşi a derutat-o pe Seren. De parcă lui Rhulad i-ar fi frică de fratele său.

Udinaas sări jos din vagonul de plumb şi se îndreptă spre al doilea. — Am găsit monedă, spuse el. 'Multe. Ar trebui să luăm si noi caii ăştia – îi putem vinde când ajungem de cealaltă parte a trecătoarei.

— Există un fort la pas, spuse Seren. — Poate că nu are garnizoană, dar nu există nicio garanţie, Udinaas. Dacă ajungem cu cai – şi ei îi recunosc...

— Ocolim acel fort, a răspuns el. 'Noaptea. Nevăzut.'

S-a încruntat şi-a şters apa de pe ochi. — Mai uşor de făcut fără cai. În' plus, aceste fiare sunt bătrâne,' prea stricate – nu ne vor câştiga prea mult, mai ales în Bluerose. Şi când Wyval se va' întoarce probabil că vor muri de teroare.

— Wyval nu se întoarce, spuse Udinaas, întorcându-se, cu vocea zgâriind. — Wyval a plecat şi atât.

Ea ştia că nu ar trebui sa se îndoiască de el. La urma urmei, spiritul procreei dragonului locuise în el. Cu toate acestea, nu a existat o explicaţie evidentă pentru dispariţia bruscă a fiarei înaripate, cel puţin nici una pe care Udinaas ar fi avut-o. Wyval fusese plecat'de peste o lună.

Udinaas a înjurat de unde s-a ghemuit deasupra patului vagonului. — Nimic aici în afară de arme.

'Arme?[1]

— Săbii, scuturi şi armuri.

— Letherii?

'Da. Calitate medie.

— Ce făceau aceşti sclavi cu un vagon încărcat de arme?

Ridicând din umeri, coborî înapoi, trecu grăbit pe lângă ea şi începu să dezlege caii. „Aceste fiare le-ar fi

avut greu la ascensiune”.

— Ruina Silchas se întoarce, spuse Kettle, arătând spre drum.

'A fost rapid.'

Udinaas a râs aspru, apoi a spus: „Proştii ar fi trebiiit să se împrăştie, să-l facă să vâneze pe fiecare separat. În schimb, probabil s-au regrupat, ca nişte soldaţi buni proşti care erau.

De lângă vagonul din faţă, Fear Sengar vorbi. Starea ta de spirit este foarte slabă, Udinaas, nu-i aşa?

„Ca apa”, a răspuns fostul sclav.

De dragul lui Errant, Frica, nu a ales să-l abandoneze pe fratele tau. Tu stii asta. Nici nu este responsabil pentru nebunia lui Rhulad. Deci cât de mult din ura ta pentru Udinaas vine din vinovăţie! Cine este cu adevărat vinovat pentru Rhuladl pentru împăratul O Mie de Morţi?

Tiste Andii cu pielea albă a păşit din ceaţă, o apariţie, cu mantia lui neagră sclipind ca pielea de şarpe.

Săbiile învelite încă o dată, mmuiindu'-şi vocile strigăte de fier reticente să se estompeze, vor persista zile întregi, acum. Cât de mult ura sunetul acela.

Tanal Yathvanar se uită în jos la femeia goală de pe patul lui. Cei care întrebau au muncit din greu pentru ea, căutând răspunsurile pe care le doreau. Era grav ruptă, pielea tăiată şi arsă, articulaţiile umflate şi pete de vânatăi. Abia fusese conştientă când'el o folosise noaptea trecută. Era mai uşor decât cúrvele şi nu l-a costat nimic în afară de asta. Nu prea îl interesa să-şi bată femeile, ci doar să le vadă bătute. El a înţeles că dorinţa lui era perversiune, dar această organizaţie – Patrioţiştii – era refugiul perfect pentru oameni ca'el. Putere şi imunitate, o combinaţie cea mai mortală. Bănuia că Karos Invictad cunoştea foarte bine escapadele de noapte ale lui Tanal şi ţinea acele cunoştinţe ca pe un cuţit învelit.

N^i e că şi cum aş fi ucis-o. Nici măcar nu-şi va aminti asta. În orice'caz, esté destinată înecului – ce contează dacă îmi fac ceva plăcere mai întâi? Soldaţii fac la fel. Visase să devină soldat odată, cu ani în urmă, când în tinereţe se ţinuse de noţiuni greşite, romantice, de eroism şi libertate neconstrânsă, de parcă prima o justifica pe a doua. Au existat mulţi ucigaşi nobili în istoria lui Lether. Gerun Eberict fusese un astfel de om. El ucisese mii de hoti, hoţi si răvăşiţi, depravaţi şi săraci.

El curăţise străzile din Lethera's şi cine nu sé complase cu recompense? Mai puţini cerşetori,' mai puţini hoţi de buzunare, mai puţini fără adăpost şi toate celelalte eşecuri decrepite alé epocii moderne. Tanal îl admira pe G'erun Eberict – fusese un om grozav. Ucis de un bandit, craniul i s-a zdrobit până la pulpă – o pierdere tragică, lipsită de sens şi crudă.

Într-o zi îl vom găsi pe ucigaşul acela.'

S-a întors de la femeia inconştientă, şi-a ajustat tunica lejeră astfel încât cusăturile umerilor sa fie uniforme şi drepte, apoi a închis clemele centurii de arme. Una dintre cerinţele supraveghetorului pentru toţi ofiţerii atriotilor: centură, pumnal şi sabie scurtă. Lui Tanal îi plăcea greutatea lor, autoritatea implicită în privilegiul de a purta arme în cazul în care toţi ceilalţi Letherii – excluzând soldaţii – erau interzişi prin'proclaniarea împăratului.

De parcă ne-am' putea răzvrăti. Nebunul blestemat crede că a câştigat acel război. Toate o fac. Barbari idioţi.

Tanal Yathvanar se îndreptă spre uşă, ieşi pe coridor şi se îndreptă spre biroul supraveghetorului. Al doilea sonerie după amiază sună cu o clipă înainte ca el să bată la uşă. O invitaţie murmură l-a rugat să intre.

L-'a găsit pe Rautos Hivanar, Maestrul Liberty Consign, deja aşezat în faţa lui Karos Invictad. Bărbatul mare părea să umple jumătate din încăpere, iar Tanal observă că supraveghetorul îşi împinsese propriul scaun cât mai mult în spate, ^astfel încât acesta să fie înclinat pe pervazul ferestrei. În acest spaţiu de pe partea lui a biroului, Karos a încercat o postură de confort afabil.

— Tanal, oaspetele nostru este cel mai insistent cu privire la suspiciunile lui. Suficient pentru a mă convinge că trebuie să acordăm o atenţie considerabilă găsirii sursei ameninţării.

— Supraveghetor, intenţia este răzvrătire sau trădare, sau avem de-a face cu un hoţ?

— Un hot, cred, răspunse Karos, aruncând o privire spre Rautos Hivanar.

Obrajii bărbatului s-au bombat, înainte să scoată un oftat lent. — Nu sunt atât de sigur. La suprafaţă, parcă ne confruntăm cu un individ obsesiv, consumat de lăcomie si, în consecinţă, tezaurizează avere. Dar doar ca monedă reală, şi de aceea se dovedeşte atât de dificil să găseşti o urmă. Fără proprietăţi, fără „mentare,

fără încălcare a privilegiilor. Acum, drept consecinţă subtilă, lipsa de monede este în sfârşit vizibilă, adevărat, nu a avut loc nicio daune efective asupra structurii financiare a imperiului. Inca. Dar, dacă epuizarea continuă, clătină el din cap, vom începe să simţim tensiunea.

Tinal şi-a' dres glasul, apoi a întrebat: — Stăpâne, ai desemnat agenţi ai tai să investigheze situaţia?

Rautos se încruntă. „The Liberty Consign prosperă tocmai pentru că membrii săi păstrează convingerea de a fi gei mai puternici jucători dintr-un sistem inatacabil, încrederea este o calitate foarte fragilă, Tanal Yathvanar. Desigur, câţiva care se ocupă în mod specific de finanţe miau adus preocupările lor. Druz Thennict, Barrakta Ifk, de exemplu. Dar nu există încă nimic oficial – nicio bănuială adevarată că ceva nu este în regulă. Nici unul dintre ele nu este un prost, însă. Aruncă o privire pe fereastră din spatele lui Karos Invictad. — Ancheta trebuie să fie condusă de patrioţi, în cel mai mare secret. Ochii cu pleoapele grele se lăsară în jos, aşezându-se asupra supraveghetorului. — înţeleg că în ultimul timp aţi vizat academicieni şi savanţi.

O ridicare modestă din umeri şi o ridicare a sprâncenelor de la Karos Invictad. —' Multele căi ale trădării.

— Unii sunt membri ai unor familii stabilite şi respectate din Lether.

— Nu, Rautos, nu cei arestaţi pe noi.

— Adevărat, dar acele victime nefericite au prieteni, supraveghetor, care la rândul lor au apelat la mine.

— Ei bine, prietene, asta este într-adevăr delicat. Călci acum pe cea mai subţire piele a pământului, cu nimic altceva decât noroi' dedesubt. Se aşeză înainte, încrucişându-şi mâinile pe birou. — Dar mă voi uita totuşi. Poate că recentul val de arestări a reuşit să înăbuşe dezamăgirea în rândul celor învăţaţi, sau' cel puţin să-i ucidă pe cei mai flagrant din soarta lor.

— Mulţumesc, supraveghetor... Acum, cine vă va conduce investigaţia?

— Mă voi ocupa personal de asta.

— Venitt Sathad, asistentul meu care mă aşteaptă în curtea de dedesubt, poate servi drept legătură între organizaţia ta şi mine m această săptămână; după aceea, voi desemna pe altcineva.

‘Foarte bun. Rapoartele săptămânale ar trebui să fie suficiente, cel puţin pentru a începe.

‘De acord.[1]

Rautos Hivanar se ridică, iar după o clipă Karos Invictad îi urma exemplul.

Biroul a fost deodată foarte înghesuit, iar Tanal s-a dat înapoi, supărat de intimidarea pe care o simţea instinctiv crescând m el. Nu am de ce să mă tem de Rautos Hivanar. Nici Karos. Eu sunt confidentul lor, amândoi. Au încredere în mine.

Karos Invictad era la un pas în urma lui Rautos, cu o mână pe spatele bărbatului, când Maestrul deschidea uşa. De îndată ce Rautos a păşit pe hol, Karos a zâmbit şi 'i-a spus câteva ultime cuvinte bărbatului, care a mormăit ca răspuns, iar apoi supraveghetorul a închis uşa şi s-a întors cu raţa pe Tanal.

— Unul dintre acei academicieni foarte respectaţi îţi pătează acum foile, Yathvanar.

Tanal clipi. „Domnule, a fost condamnată la înecare...”

„Revocaţi pedeapsa. Fă-o curăţare.

— Domnule, s-ar putea să-şi amintească...

— O anumită măsură de reţinere, spuse Karos Invictad pe un ton rece, ţi se cere, Tanal Yathvanar. Arestează nişte fiice ale celor deja în lanţuri, la naiba, şi distrează-te cu ele. Sunt înţeles?

— Da, domnule. Dacă îşi aminteşte...

— Atunci va fi necesară restituirea, nu-i aşa? Am încredere că îţi ţii propriile finanţe în ordine, Yathvanar. Acum, du-te, dă-mi vederea.

Când Tanal închise uşa în urma lui, se strădui să-şi tragă respiraţia. Nenorocitul. Nu a fost nici un avertisment din partea ei/era acolo! A cui greşeală a fost toate acestea? Totuşi, te gândeşti să mă faci să plătesc/sau asta. Totul. Blade şi Axe te iau, Invictad, nu voi suferi singur.

Nu voi.

— Depravarea deţine o anumită fascinaţie, nu crezi?

'Nu.[1]

„La urma urmei, cu cât sufletul este mai bolnav, cu atât este mai dulce apariţia lui”.

— Presupunând că există unul.

— Exista un punct central, sunt sigur de el. Şi ar trebui să fie un punct mort, după calculele mele.

Poate'că punctul de sprijin în sine este defect.

— Ce calcule?

— Ei bine, cele pe care ţi-am cerut să le faci pentru mine, desigur. Unde sunt ei?[1]

— Sunt pe lista mea.

— Şi cum calculezi ordinea listei tale?

— Asta nu este calculul pe care l-ai cerut.

'Buna observaţie. Oricum, dacă şi-ar ţine toate picioarele nemişcate, am putea te^ta corect ipoteza mea.

— Nu vrea şi înţeleg de ce. încerci să-l echilibrezi la mijlocul corpului, dar el a fost conceput să ţină acea parte sus, cu toate acele picioare.

— Acestea sunt observaţii formale? Dacă da, notează-
te.

'Pe ce? Am luat placa de ceară la prânz.

— Nu e de mirare că simt că aş putea înghiţi o vacă cu sughiţ normal. Uite! Hah! E cocoţat! Perfect cocoţat!'

Ambii bărbaţi s-au aplecat să-l examineze pe Ezgara, insecta cu un cap la fiecare capăt. Nu era unic, desigur, erau o mulţime m aceste zile, umplând o nişă arcana în miasma complicată a naturii, o nişa care fusese liberă de nenumărate milenii. Picioarele de crenguţă rupte ale creaturii au dat afară, neputincioşi.

— Il chinuiţi, spuse Bugg, cu o depravare clară, Tehol.

„Numai aşa pare”

— Nu, aşa este.

'Bine atunci.[1] Tehol se întinse în jos si smulse insecta nefericită din punct de sprijin. Capetele lui s-au rotit, oricum, spuse el privind atent la creatură, nu asta era depravarea despre care vorbeam. Apropo, cum merge afacerea cu construcţii?

— Se scufundă repede.

'Ah. Este aceasta o afirmaţie sau o sărăcie condamnată?

„Suntem fără cumpărători. Fără monedă grea şi am terminat cu creditul, mai ales când se dovedeşte că dezvoltatorii nu pot vinde proprietăţile. Aşa că a trebuit să-i concediez pe toţi, inclusiv pe mine.

— Când s-au întâmplat toate acestea?

'Mâine.'

'Tipic. Sunt întotdeauna ultimul care aud. Îi este

foame lui Ezgara, crezi?
A mâncat mai multă ceară decât tine – unde crezi că se duc toate deşeurile?
— Al lui sau al meu?
— Stăpâne, ştiu deja unde se duce al tău şi dacă Biri află vreodată...
— Nici un alt cuvânt, Bugg. Acum, după observaţiile mele şi conform notărilor pe care nu ai reuşit să le faci, Ezgara a consumat hrană echivalentă în greutate cu o pisică înecată. Totuşi, el rămâne micuţ, vioi, în formă şi, mulţumită prânzului nostru cu ceară de azi, capetele nu mai scârţâie când se rotesc, ceea ce cred că este un semn bun, pentru că acum nu ne vom trezi de o sută de ori pe noapte.
'Maestru.'
'Da?'
— Sunt jos, ştii cât cântăreşte o pisică înecată?
— Selush, desigur.
'Nu înţeleg.'
— Trebuie să-ţi aminteşti. Acum trei ani. Acea pisică sălbatică pusă în plasă în moşia Rinnesict, cea care violează o raţă ornamentală fără zbor/A fost condamnat la înecare.
— O moarte teribilă pentru o pisică. Da, îmi amintesc acum. Urlăitul auzit prin oraş
Acela este. Un binefăcător fără nume i s-a făcut milă de cadavrul ud de felin, plătindu-i lui Selush o mică avere pentru a îmbrăca fiara pentru înmormântarea corectă.
— Trebuie să fii supărat. Cine ar face asta şi de ce?
— Din motive ascunse, evident. Am vrut să ştiu cât cântăreşte o pisică înecată, desigur. în rest, cât de validă este comparaţia? Din punct de vedere descriptiv, am aşteptat sa-l folosesc de ani de zile.
Trei.[1]
— Nu, mult ^mai mult. De aici, curiozitatea şi oportunismul meu. înainte de sfârşitul apei acelei pisici, m'i- a fost teamă să exprim comparaţia, care, lipsită de veridicitate din partea mea, ar invita la ridicol.
„Eşti tandru, nu-i asa?” – „Nu spune nimănui”.
— Stăpâne, despre bolţile alea.
'Ce părere ai despre ei?[1]
— Cred că sunt necesare extensii.
Tehol şi-a folosit vârful degetului arătător drept

pentru a mângâia spatele insectei – sau, alternativ, pentru a-l freca în mod greşit. 'Deja? Ei bine, cât de departe eşti sub râu acum?

— Mai mult de jumătate.

— Si câţi sunt?

— Seifuri? Şaisprezece. Fiecare înălţime de trei oameni cu doi.

— Tot plin?

'Toate.

'Oh. Deci, probabil că începe să doară.

„Bugg's Construction va fi prima întreprindere majoră care se prăbuşeşte”.

— Si câţi va trage în jos cu ea?

— Fără 'să spun. Trei, poate patru.

— Credeam că ai spus că nu se poate spune.

— Deci, nu spune nimănui.

'Bună idee. Bugg, vreau să-mi construieşti o cutie, cu specificaţii foarte specifice pe care le voi găsi mai târziu.

— O cutie, maestru. Lemn suficient de bun?

„Ce fel de propoziţie este aia? Ar fi destul de bine.

— Nu, lemn, ştii, genul care arde.

— Da, lemnul' ăsta ar fi bine.

'Mărimea?[1]

'Absolut. Dar fără capac.

— în sfârşit, devii specific.

— Ti-am spus că o voi face.

— Fentru ce este această cutie, maestru?

— Nu pot să-ţi spun, vai. Nu anume. Dar am nevoie de ea curând.

— Despre bolţi...

— Mai fă zece, Bugg. Dubla dimensiunea. Cât despre Bugg's Construction, mai rezistă o vreme, adunaţi datorii, sustrageţi creditorii, continuaţi să cumpăraţi materiale şi să le depozitaţi în clădiri de depozitare, percepând chirii exorbitante. Oh, şi deturnează tot ce poţi.

— îmi voi pierde capul.

'Nu vă faceţi griji. Ezgara aici are unul de rezervă.

'De ce vă mulţumesc.

— Nici măcarnu scârţâie.

Asta e o uşurare. Ce faci acum, Maestre?

— Cum arată?

— Te duci înapoi în pat.

— Şi trebuie să construieşti o cutie, Bugg, o cutie cea mai deşteaptă. Ţine minte, totuşi, fără capac.

— Tot măcar să întreb pentru ce este?

Tehol s-a aşezat pe spate în pat, a studiat pentru o clipă cerul albastru deasupra capului, apoi i-a zâmbit slujitorului său – care tocmai se întâmplă să rie un Zeu Bătrân. — De ce, nădejde, Bugg, ce altceva?

Capitolul doi

Momentul de veghe ne aşteaptă pe toţi pe un j>rag sau acolo unde drumul se întoarce dacă viaţa este trasa, scântei ca moliile spre această singură fâşie de timp care străluceşte ca lumina soarelui pe apă, ne vom acumula într- o masă făcută mică, plină de frici şi împuşcată, cu tot ceea ce este dintr-o dată preţios, iar acum este înghiţit, greutatea sinelui o imediate zdrobitoare, în această zi/în care drumul se întoarce, vine momentul trezirii.

- *Winter Reflections*, Corara din Drene

Urcuşul spre vârf a început acolo unde se termina drumul construit de Letherii. În timp ce râul îşi exprimă vuietul neîncetat la cincisprezece paşi la stânga lor, pavajele de formă grosieră au dispărut sub un toboaan cu piatra neagră de la baza unei morene. Copacii dezrădăcinaţi ajungeau la braţele îndoite şi răsucite în sus prin dărâmături, membre proeminente de care atârnau nişte rădăcini, picurând apă. Fâşii de pădure urcau pe versantul muntelui spre nord, de cealaltă parte a râului, iar stâncile zdrenţuite de pe acea parte erau înverzite de muşchi. Muntele opus, care flanchea poteca, era un contrast puternic, zăbrelit cu fisuri, rupt, crestat şi în mare parte fără copaci. În mijlocul acestei faţade' zdrobite, umbrele marcau regularităţi ciudate, de linie şi unghi; iar pe traseu în sine, ici şi colo, trepte largi uzate fuseseră sculptate, erodate de apa curgătoare şi de secole de căderi de paşi.

Seren Pedac credea că un oraş ocupase odată întregul versant al muntelui, o fortăreaţă verticală sculptată în piatră vie. Putea distinge ceea ce credea că sunt ferestre mari căscate şi, posibil, marginile fragmentate ale balcoanelor sus, ceţoase în ceaţă. Totuşi, ceva – ceva uriaş, îngrozitor în monstruozitatea sa – a lovit întreaga latură a muntelui, distrugând cea mai mare parte a oraşului dintr-o singură lovitură. Aproape că putea discerne conturul acelei ciocniri, totuşi, printre gropile de grohotiş care urmau de-a

lungul versanţifor tăiaţi, singura piatră Vizibilă aparţinea muntelui însuşi.

Stăteau lâ baza potecii. Seren a privit ochii neînsufleţiţi ai Tistei Andii care se uită încet în sus.

‘Bine?[1] ea a întrebat.

Silchas Ruin clătină din cap. — Nu de la oamenii mei. K 'Chain Che'Malle.'

— O victimă a războiului tău?

El a aruncat o privire spre ea, ca şi cum ar fi evaluat emoţia din spatele întrebării ei, apoi â spus: „Majoritatea munţilor din care K'Chain Che'Malle şi-au sculptat forţele din cer sunt acum sub valuri, inundaţi după prăbuşirea lui Omtose Phellack. Oraşele sunt tăiate în piatra, deşi doar în cele mai vechi versiuni sunt noi pe care le vedeţi aici – deschise în aer, mai degrabă decât îngropate în stâncă fără formă.

„O elaborare care sugerează o nevoie bruscă de autoapărare”.

El a dat din cap.

Fear Sengar trecuse pe lângă ei şi începea ascensiunea. După o clipă, au urmat Udinaas şi Kettle.

Seren biruise în insistenţa ei de a lăsa caii în urmă. într-o poiană din dreapta lor stăteau patru vagoane acoperite cu prelate. Era limpede că nici un astfel de mecanism nu putea gestiona această urcare, iar tot transportul de aici încolo era pe jos. Cât despre masa de arme şi armuri pe care sclavii o transportau, fie ar fi fost ascunsă aici, în aşteptarea unui echipaj de transport, fie sclavii ar fi fost împovăraţi ca catârii.

Nu am făcut niciodată această traversare anume, a spus Seren, deşi am privit acest munte de la distanţă Chiar şi atunci, am crezut că pot vedea dovezi de remodelare. L- âm întrebat odată pe Huli Beddict despre asta, dar nu mi-a spus nimic. La un moment dat, însă, cred că traseul nostru ne duce înăuntru.

— Vrăjitoria care a distrus acest oraş a fost formidabilă, a spus Silchas Ruin.

— Poate o forţă naturală...

— Nu, achizitor. Starvald Demelain. Distrugerea a fost opera dragonilor. Eleint a sângelui curat. Cel puţin o duzină, lucrând în concert, o dezlănţuire combinată a luptelor lor. Neobişnuit, a adăugat el.

'Care parte?'

— O alianţă atât de mare, unul. De asemenea, amploarea lor: furie. Mă întreb ce crimă a comis-o

K'Chaih Che'Malle pentru a justifica o asemenea represalii.

— Ştiu răspunsul la asta, se auzi o şoaptă sibilantă din spatele lor, iar Seren se întoarse/ miji la spectrul nesubstanţial ghemuit acolo.

— Orice. Mă întrebam unde te-ai dus.

— Călătorii în inima pietrei, Seren Pedac. În sângele îngheţat. Care a fost crima lor, te întrebi, Silchas Ruin? De ce, nimic mai puţin decât anihilarea asigurată a întregii existenţe. Daca i-ar aştepta dispariţia, atunci şi toate celelalte ar muri. Disperare, sau rautate rău? Poate că nici,

B oate un accident teribil, acea rănire din centrul tuturor, 'ar ce ne pasă? Toţi vom fi praf până atunci. Indiferent. Nesimţit.

Silchas Ruin spuse, fără să se întoarcă: — Ai grijă de sângele îngheţat, Wither, încă te poate lua.

Wraithul şuieră un râs. — Ca o furnică care să sap, da. Oh, dar este atât de seducător, Maestre.

'Ai fost avertizat. Dacă eşti prins în capcană, nu te pot elibera.

Wraithul s-a strecurat pe lângă ei, a curs pe treptele zdrenţuite.

Seren îşi potrivi ghiozdanul de piele pe umeri. — Fent-ii purtau provizii echilibrate pe cap. Aş putea să fac acelaşi lucru.

„Vertebrele se compactează”, a spus Silchas Ruin, „rezultând durere cronica”.

— Ei bine, ai mei se simt destul de zdrobiţi acum, aşa că sunt sigur că nu văd prea multă diferenţă. Fa a început urcarea. — Ştii, ca Soletaken, ai putea doar/..

— Nu, spuse el în timp ce o urmărea, este prea multă

ioftă de sânge în viraj. Foamea draconeană din mine este ocul în care trăieşte mânia mea, iar acea mânie nu este uşor stăpânită.

Ea pufni, incapabil să se abţină.

— Eşti amuzat, Acguitor?

— Scabandari a murit. Frica i-a văzut craniul sfărâmat. Ai fost înjunghiat şi apoi întemniţat, iar acum că eşti liber, tot ceea ce te consumă este dorinţa de răzbunare – împotriva a ce? Un suflet necorporal? Ceva mai puţin decât un wraith? Ce va mai rămâne din Scabandari până acum? Silchas Ruin, a ta este o obsesie jalnică. Cel puţin Fear Sengar caută ceva pozitiv – nu ca

îl va găsi, deoarece probabil vei anihila ceea ce a mai rămas ain Şcabandari mainte ca el să aibă ocazia să vorbească cu asta, presupunând că este chiar posibil. Când nu a spus nimic, ea a continuat: „Se pare că acum sunt sortit să conduc astfel de căutări. La fel ca şi ultima mea călătorie, cea care m-a dus pe ţinuturile Tiste Edur. Toţi sunt în contradicţie, motive ascunse şi în conflict. Sarcina mea a fost singulară, bineînţeles: eliberează proştii, apoi stai bine înapoi în timp ce cuţitele sunt scoase.

— Acquitor, furia mea este mai complicată decât crezi.

'Ce inseamna asta?[1]

„Viitorul pe care ni l-ai propus este prea simplu, prea restrâns. Bănuiesc că atunci când ajungem la destinaţie, nimic nu va decurge aşa cum anticipaţi.

Ea mormăi. — Voi accepta asta, pentru că a fost, fără îndoială, cazul în satul Regelui Vrăjitor. Până la urmă, consecinţa a fost cucerirea Imperiului Letherii.[1]

— îţi asumi responsabilitatea pentru asta; Achizitor?

— îmi asum responsabilitatea pentru foarte puţin, Silchas Ruin. Trebuie să fie evident.

Treptele erau abrupte, marginile uzate şi perfide. Pe măsură ce urcau, aerul se rărea, ceţurile se învârteau din căderile care se prăbuşeau din stânga lor, sunetul un vuiet care se căţăra printre pietre într-un tumult de ecouri. Acolo unde scările antice dispăreau în întregime, fuseseră construite stâlpi de lemn, formând ceva între o scară şi trepte pe stânca abruptă, înclinată.

Au găsit o margine la o treime din drum unde se puteau aduna să se odihnească. Printre molozurile împrăştiate de pe raft se aflau resturi de metope, cornişe şi frize purtând sculpturi prea fragmentate pentru a 'fi identificabile – sugerând că o întreagă faţadă a existat cândva chiar deasupra lor. Schela a devenit; o adevărată scară aici, iar în dreapta, cu trei înălţimi de oameni în sus, deschidea gura unei peşteri, dreptunghiulară, aproape în formă de uşă.

Udinaas a stat mult timp privind acel portal întunecat, înainte de a se întoarce către ceilalţi. — Sugerez să încercăm.

— Nu este nevoie, sclave, răspunse Fear Sengar. „Acest traseu este simplu, de încredere...”

— Şi tot mai îngheţată cu cât urcăm. îndatoratul

s-a strâmbat, apoi a râs. „Oh, sunt cântece de cântat, sunt! acolo, frică? Pericolele şi necazurile, gloriile suferinţei, toate pentru a câştiga triumful tău eroic, vrei! bătrâni care au fost cândva nepoţii tăi pentru a aduna clanul în jurul focului, pentru a spune povestea ta, căutarea unui războinic singuratic pentru zeul său. Aproape că îi aud acum, descrimdu-i pe formidabilul Fear Sengar al lui Hiroth, fratele împăratului, cu şirul său de adepţi – copilul

E ierdut, ghidul inveterat Letherii, o fantomă, un sclav şi ineînţeles nemesisul cu pielea albă. Corbul Alb cu minciunile lui argintii. Oh, avem aici gama de arhetipuri, da? A băgat mâna în ghiozdanul de lângă el si a scos un burduf, a băut mult, apoi şi-a şters gura cu dosul mâinii. „Dar imaginaţi-vă că totul va merge degeaba, când aruncaţi de pe o treaptă alunecoasă şi aruncaţi cinci sute de înălţimi de oameni până la moartea voastră ignominioasă. Nu cum merge povestea, vai, dar atunci, viaţa nu este o poveste acum, nu-i aşa? Şi-a pus j>ielea la loc şi si-a pus rucsacul pe umăr. — Sclavul amărat alege un' aft drum spre vârf,

prostul. Dar apoi, a făcut o pauză pentru azâmbi înapoi la

Frica, cineva trebuie să fie lecţia de morală în această epopee, nu?

Seren îl privi pe bărbatul urcând treptele. Când a venit vizavi de gura peşterii, a întins mâna pană când o mână a apucat marginea pietrei,apoi a urmat cu un picior,

întinzându-se până când vârful de sondare al mocasinului s- a aşezat pe margine. Apoi, într-o schimbare rapidă a greutăţii, combinată cu o împingere îndepărtată de scară, se învârti fluid pe un picior, celălalt balansându-se peste aerul gol. Apoi păşind înăuntru, tras de greutatea

ghiozdanului pe spate/ în bezna, a intrării.

— Foarte bine făcut, comentă Silchas Ruin, iar în tonul lui era ceva asemănător amuzamentului, de parcă i-ar fi plăcut că sclavul s-ar fi interesat de importanţa sentimentală a lui Fear Sengar, dezvăluind astfel două margini observaţiei sale. — Am chef să-l urmăresc.

— Şi eu, spuse Kettle.

Seren Pedac oftă. — Foarte bine, dar sugerez să folosim frânghii între noi şi să lăsăm spectacolul în

seama lui Udinaas.

Gura peşterii a arătat că fusese un coridor, care ducea

Probabil spre un balcon înainte ca faţada să se fi desprins, ectiuni masive ale pereţilor, rupte de crăpături, se deplasaseră, se aşezaseră în unghiuri contradictorii. Şi fiecare crevasă, fiecare fisură din toate părţile pe care Seren le putea vedea, clocoteau de corpurile blăniţe învolburate ale liliecilor, treziţi acum la prezenţa lor, ciocniind şi momente de panică. Când Seren şi-â lăsat rucsacul jos, Udinaas s-a mutat lângă ea.

— Iată, spuse el, cu răsuflarea plină, aprinde acest felinar, Acquitor, când temperatura scade, mâinile mele încep să amorţeze. La privirea ei, el aruncă o privire spre Fear Sengar, apoi spuse: — Prea mulţi ani până în apă îngheţată. Un sclav dintre Edur nu cunoaşte prea mult confort.

— Ai fost hrănit, spuse Fear Sengar.

„Când un copac de sânge s-a prăbuşit în pădure”,^a spus Udinaas, „eram trimişi să-l tarăm înapoi în sat. Îţi aminteşti acele vremuri, Frica? Uneori, trunchiul se mişcă pe neaşteptate, aluneca în noroi sau orice altceva' şi zdrobea' un sclav. Unul dintre ei era din gospodăria noastră – nu-l aminteşti, nu? Ce mai este un sclav mort? Tu, Edur, ai strigat când s-a întâmplat asta, spunând că spiritul din lemnul de sânge era însetat de sângele Letherii.

— Ajunge, Udinaas, spuse Seren, reuşind în cele din urmă să aprindă felinarul. Pe măsură ce iluminarea a crescut, liliecii au explodat din crăpături şi brusc aerul s-a umplut de aripi frenetice, bătând. După o duzină de bătăi ale inimii, creaturile dispăruseră.

Ea se îndreptă, ridicând lanterna.

Stăteau pe o pastă groasă mucegăită – guano, târâind de larve şi gandaci – din care se ridica o miros neplăcut.

— Ar'fi oine să ne mutăm înăuntru, a spus Seren, „şi să scăpăm de asta. Sunt febre...[1]

Bărbatul ţipa în timp ce gardienii l-au târât de lanţuri, peste curte, până la peretele meiului. Picioarele lui zdrobite au lăsat pete de sânge pe pavaj. Din partea lui se plângeau tipete de acuzaţie, indignare stridentă faţă de modelarea lumii – lumea Le'therilor.

Tanal Yathvanar pufni încet. — Ascultă-l. Atâta naivitate.

Karos Invictad, stând lângă el pe balcon, îi aruncă o privire ascuţită. — Omule prost, Tanal Yathvanar.

— Supraveghetor?

Karos Invictad îşi rezemă antebraţele de balustradă şi miji ochii spre prizonier. Degetele ca nişte viermi de râu umflaţi s-au împletit încet. De undeva deasupra capului un pescăruş râdea. — Cine reprezintă cea mai mare ameninţare la adresa imperiului, Yathvanar?

— Fanatici, răspunse Tanal după o clipă. — Ca aia de mai jos.

Incorect. Ascultă-i cuvintele. El este posedat de certitudine. El ţine de o viziune sigură asupra lumii, un om cu răspunsurile corecte – că întrebările esenţiale erau ele însele corecte, de la sine înţeles. Un cetăţean cu certitudine, Yathvanar, poate fi influenţat, transformat, poate fi transformat într-un aliat cel mai sârguincios. Tot ce trebuie să faci este să găseşti ceea ce îi ameninţă cel mai mult. Aprindeţi-le frica, ardeţi până în cenuşă temeliile certitudinii lor,' apoi oferă un mod alternativ la fel de sigur de a gândi, de a vedea lumea. Ei se vor întinde peste, indiferent cât de larg este prăpastia, şi se vor prinde şi ţine de ţine cu toată puterea lor. Nu, cei siguri nu sunt duşmănii noştri. în prezent greşit, ca în cazul omului de dedesubt, dar întotdeauna cel 'mai vulnerabil la înclinare. Luaţi confortul convingerilor lor, apoi convingeţi-i cu convingeri aparent convingătoare şi rezonabile făcute de noi. Eventuala lor îmbrăţişare éste asigurată.

'înţeleg.[1]

„Tanal Yathvanar, cei mai mari duşmani ai noştri sunt cei care nu sunt siguri. Cei cu întrebări, cei care privesc răspunsurile noastre ordonate cu un scepticism de nestins. Acefe întrebări ne asaltează, ne subminează. Ei... se agită.

înţelegeţi, aceşti cetăţeni periculoşi înţeleg că nimic nu este simplu; atitudinea lor este chiar opusul naivităţii. Sunt umiliţi de ambivalenţa la care sunt martori şi sfidează afirmaţiile noastre simple, reconfortante, de claritate, de lume âlb-negru. Yathvanar, când vrei să aduci cea mai gravă insulta unui astfel de cetăţean, spune-i naivi. Îi veţi lasa într-adevăr înfuriaţi, practic fără cuvinte... până când le veţi vedea minţile întorcându-se, dezvăluite de o cascadă de expresii, în timp ce se întreabă: cine m-ar numi naiv? Ei bine, vine răspunsul,

clar o persoană care posedă certitudine cu toată aroganţa şi pretenţia pe care o presupune această poziţie; o íncrédere, deci, care permite o judecată neîntemeiată, demiterea batjocoritoare rostită de la o înălţime cea mai înaltă. Şi din toate acestea, în ochii victimei tale va veni lumina recunoaşterii – în tine el îşi înfruntă duşmanul, cel mai adevărat duşman. Şi va cunoaşte frica. într-adevăr, teroare.

— Atunci, inviţi la întrebare, supraveghetor...

Karos Invictad zâmbi. — Am certitudine? Sau sunt, de fapt, năpădit de întrebări, îndoieli, mă năvălesc în curenţii sălbatici ai complexităţii? A tăcut j>entru o clipă, apoi' a spus: „Mă ţin doar la o singura certitudine. Puterea modelează faţa lumii. în sine, nu este nici benign, nici rău intenţionat, éste pur şi simplu instrumentul prin care purtătorul său remodele'ază tot ceea ce este în jurul său, îl remodelează pentru a se potrivi propriilor sale... confort. Desigur, a exprima puterea înseamna a pune în aplicare tirania, care poate fi cea mai subtilă şi moale, sau crudă şi dură. Implicită în putere – politică, familială, după cum va place – este ameninţarea constrângerii. împotriva tuturor celor care aleg să reziste. Şi ştiţi asta: dacă constrângerea este disponibila, va fi folosită. Făcu un gest. — Ascultă omul ăla. El îmi face treaba pentru mine. Jos, în temniţe, colegii săi de celulă îi aud deliriorile, iar unii dintre ei se alătură în cor – gardienii iau notă de cine, şi aceasta este o listă de nume pe care le citesc zilnic, pentru că ei sunt cei pe care îi pot câştiga. Cei care nu spun nimic sau se întorc, acum aceasta este lista celor care trebuie să moară.

— Deci, spuse Tanal, îl lăsăm să ţipe.

'Da. Ironia este că el este cu adevărat naiv, deşi nu, desigur, asa cum ai vrut să spui iniţial. însăşi certitudinea lui dezvăluie ignoranţa lui blândă. Este o ironie suplimentară faptul că' ambele extreme ale spectrului politic dezvăluie o convergenţă sau mijloacele şi metodele si într-adevăr chiar atitudinile credincioşilor – ferocitatea lor faţă de nelegiuiţi, sângele pe care îl vărsă de bunăvoie pentru cauza lor, apărând versiunea lor a realităţii. Ura pe care o dezvăluie pentru cei care îşi exprimă îndoielile. La urma urmei, scepticismul maschează dispreţul şi a fi dispreţuit de cineva care nu ţine nimic înseamnă sa simţi cea mâi uşoară, cea mai tăioasă rană. Aşa că noi, cei care ţinem la certitudine,

Yathvanar, găsim în curând misiunea noastră de a-i dezrădăcina şi anihila pe cei care au întrebat. Şi al meu, plăcerea pe careo conducem din asta...[1]

Tanal Yathvanar nu spuse nimic, inundat de o furtună de suspiciuni, dintre care nici una nu le putea izola, alunga.

Karos Invictad a spus: „Ai fost atât de repede să judeci, nu-i aşa? Ah, ai dezvăluit atât de multe cu acea rostire dispreţuitoare. Şi recunosc că sunt amuzat de propriul meu răspuns instinctiv la cuvintele tale. Naiv. la-ma rătăcitor, aş fi vrut să-ţi smulg capul de pe corp, ca şi cum ai decapita o muscă de mlaştină. Am vrut să-ţi arăt adevăratul dispreţ. A mea. Pentru tine şi oamenii tăi. Am vrut să iau acea expresie dispreţuitoare pe faţa ta si să o împing printr-o maşină de măcinat organe. Crezi că ai toate răspunsurile? Trebuie, având în vedere uşurinţa judecăţii voastre. Ei bine, creatură patetică, într-o zi'incertitudineâ va veni la uşa ta, se va căţara pe gât şi va fi o cursă pentru a vedea care vine primul, smerenia morţii. Oricum, te voi scuti de o clipă de compasiune, care este ceea ce ne deosebeşte pe tine şi pe mine, nu-i aşa? A sosit un pachet azi, da?

Am clipit anal. Vezi cum toţi avem o poftă de sânge. Apoi a dat din cap. — Da, supraveghetor. Un nou puzzle pentru tine.

'Excelent. De la cine?[1]

'Anonim.[1]

— Cel mai curios. Asta face parte din mister sau frica de ridicol atunci când o rezolv după doar o clipă de
Sândire? Ei bine, cum poţi să răspunzi la această întrebare? ʳnde este acum?[1]

— Ar fi trebuit să fie livrat la biroul dumneavoastră, domnule.

'Bun. Permite-i omului de jos să ţipe pentru tot restul după-amiezii, apoi trimite-l din nou jos.

Tanal se înclină când Karos părăsi balconul. A aşteptat o sută de bătăi ale inimii, apoi a plecat şi el.

La scurt timp mai târziu, a coborât la cel mai de jos nivel al temniţelor antice, coborând trepte de piatră în spirală până la'coridoare şi celule care nu fuseseră folosite în mod regulat de secole. Inundaţiile recente inundaseră atât acest nivel, cât şi pe cel de deasuj>ra lui, deşi apele se scurseseră de atunci, lăsând în urma nămoluri' groase şi duhoarea apei stătătoare şi murdare. Purtând un felinar, Tanal Yathvanar a coborât

un canal în pantă până când a ajuns în ceea ce fusese cândva camera de inchiziţie primară. Mecanisme arcane, prinse de rugină, stăteau ghemuit pe podeaua pavată sau erau fixate pe pereţi, cu o cuşcă asemănătoare cadrului de pat suspendată de tavan cu lanţuri groase.

Direct vizavi de intrare se afla o capcană în formă de pană, plină cu mâne şi lanţuri care puteau fi strânse într-o parte printr-un clichet montat pe perete. Patul înclinat era îndreptat spre cameră, iar legată ae ea era femeia pe care fusese instruită să o elibereze.

Era trează, întorcându-şi faţa departe de lumina bruscă.

Tanal aşeză felinarul pe o masă plină de instrumente de tortură. — E timpul pentru hrănire, spuse el.

Ea nu a spus nimic.

Un academic bine respectat. Uită-te la ea acum. Toate acele cuvinte ale tale înalte, spuse Tanal. „În cele din urmă, se dovedesc mai puţin substanţiale decât praful din vânt”.

Vocea ei era zdrenţuită, c'roncănitoare. — Să te îneci într-o zi cu praful ăla, omuleţule.

Tanal a zâmbit. [1] „Puţin”. Cauţi să mă răneşti, efort patetic.[1] Se îndreptă spre un cufăr lipit de peretele din dreapta lui. Conţinuse cîrme de menghina, dar Tan; scoaseră zdrobitoarele de cranii, umplând pieptul cu baloane cu apă şi alimente uscate. — Va trebui să dau jos găleţi cu apă şi săpun, spuse el, scoţând din cina ei preparatele. „Oricât de inevitabil este defecarea, mirosul şi petele sunt cele mai neplăcute.”

— Oh, te jignesc, nu?

El a aruncat o privire spre ea si a zâmbit. — Janath Anar, lector superior la Academia de învăţare Imperială. Din păcate, se pare că nu ai învăţat nimic despre căile imperiale. Deşi, s-ar putea argumenta, asta s-a schimbat de la sosirea ta aici.

Ea îl studie, cu o privire ciudat de grea în ochii ei învineţiţi. — De la Primul Imperiu şi până în ziua de azi, omuleţiile, au existat vremuri de tiranie totală. Că asupritorii actuali sunt Tiste Edur nu este deloc demn de remarcat. La urma urmei, adevărata asuprire vine de la tine. Letherii contra Letherii. în plus-[1]

— în plus, spuse Tanal, batjocorindu-se de ea, Eatriotiştii sunt darul milei Letherii împotriva ai lor. Mai ine noi decât Edur. Nu facem arestări nediscriminatorii;

nu pedepsim din ignoranta; nu suntem la întâmplare.

'Un cadou? Chiar crezi asta? întrebă ea, studiindu-l în continuare. — Edur nu le pasă, într-un fel sau altul. Liderul lor nu poate fi ucis, iar asta face ca măiestria lor să fie absoluta.

Un Tiste Edur de rang înalt ţine legătura cu noi aproape zilnic...

— Ca să te ţin în frâu. Tu, Tanal Yathvanar, nu prizonierii tăi. Tu şi nebunul ăla, Karos Invictad. Ea înclină capul. „De ce, mă întreb, că organizaţii precum a ta sunt invariabil conduse de eşecuri umane jalnice? De psihotici şi pervertiţi cu mintea nucă. Toţi au fost hărţuiţi în copilărie, desigur/Sau abuzat de părinţi deformaţi – sunt sigur că ai poveşti groaznice de mărturisit, despre tinereţea ta mizerabila. Şi acum puterea este în mâinile tale şi, oh, cât de suferit testul nostru.

Tanal a trecut cu mâncarea şi balonul cu apă.

— De dragul lui Errant, spuse ea, slăbeşte-mi măcar unul dintre braţe, ca să mă pot hrăni.

A venit lângă ea. — Nu, prefer aşa. Eşti umilit, fiind hrănit ca un prunc?

'Ce vrei cu mine?' întrebă Janath, în timp ce desface flaconul.

îl puse pe buzele ei crăpate şi o privi bea. „Nu-mi amintesc să fi spus că vreau ceva”, â răspuns el.

Ea şi-a răsucit capul, tuşind, apă revărsându-i-se pe piept. — Am mărturisit totul, spuse ea duj>ă o clipă. — Ai toate notele mele, prelegerile mele trădătoare despre responsabilitatea personala şi necesitatea compasiunii...

— Da, relativismul tău moral.

— Infirm orice noţiune de relativism, omuleţ, despre care ai şti dacă te-ăi deranja să citeşti acele notiţe. Structurile unei culturi nu ocolesc şi nici nu scuză nedreptatea sau inechitatea evidentă. Stătu quo-ul nu este sacru, nu este un altar de pictat în râuri de sânge. Tradiţia şi obiceiul nu sunt argumente solide...

— White Crow, femeie, cu siguranţă eşti lector. Mi-ai plăcut mai bine de tine, inconştient.

— Cel mai bine mă bate din nou fără sens, spuse ea.

— Vai, nu pot. La urma urmei, ar trebui să te eliberez.

Ochii ei s-au îngustat pe ai lui, apoi s-au ferit din nou. — Nepăsător de mine, mormăi ea.

'In ce fel?[1] el a intrebat.

— Am fost aproape sedus. Momeala speranţei. Dacă ar fi trebuit să mă eliberezi, nu m-ai fi adus niciodătă aici. Nu, eu voi fi victima ta privată, iar tu coşmarul meu privat. în cele din urmă, lanţurile de pe tine se vor potrivi cu ale mele.

— Psihologia minţii umane, spuse Tanal, împingându-şi niste pâine îmbibată cu grăsime în gură. — Specialitatea ta. Deci, poţi să-mi citeşti viaţa la fel de uşor precum citeşti un sul. Astă ar trebui să mă sperie?

Ea a mestecat, apoi, cu o zbatere, a înghiţit. — Am mânuit o armă mult mai mortală, omuleţ.

— Şi asta ar fi?

— Mă strec în capul tău. Văd prin ochii tăi. înoată fluxurile gândului tău. Stau acolo, uitându-mă la creatura murdară legată de acest pat de violă. Şi în cele din urmă, încep să te înţeleg. E mai intim decât a face dragoste, omule, pentru ca toate secretele tale dispar. Şi, în caz că tu

. Ma întrebam, da, o fac chiar si acum. Ascultându-mi propriile cuvinte în timp ce asculţi, simţind strângerea strangându-ţi pieptul, acel frig ciudat de sub piele, în ciuda transpiraţiei proaspete. FricaUruscă, când îţi dai seama de amploarea vulnerabilităţii tale...

A lovit-o. Destul dă tare încât să-si trântească capul într-o parte. Sângele îi ţâşni din gură. Ea a tuşit, a scuipat, apoi a scuipat din nou, respiraţia ei venind în gâfâituri zdrenţuite, îichide. — Putem relua masa mai târziu, spuse el, străduindu-se să-şi păstreze cuvintele lipsite de ton. — Mă aştept că îţi vei face partea de ţipăt în zilele şi săptămânile care vor urma, Janath, dar te asigur că strigătele tale nu vor ajunge la nimeni.

Un sunet ciudat de hacking venea de la ea.

După o clipă, Tanal şi-a dat seama că râdea.

— O bravada impresionantă, spuse el cu sinceritate. — În cele din urmă, aş putea, cu adevărat, să te eliberez. Deocamdată rămân nehotărât. Sunt ademenit să înţelegi.

Ea a dat din cap.

— Căţea arogantă, spuse el.

Ea a fâs din nou.

S-a dat înapoi. — Să nu crezi că voi părăsi lanterna, mârâi el.

Râsul ei l-a urmărit afară, tăind ca o sticlă spartă.

Trăsura împodobită, împodobită cu lemn de sânge strălucitor, era nemişcată, trasă într-o parte a arterei

principale din Drene/ cu roţile înalte călare pe canalul deschis. Cei patru cai albi ca oasele stăteau impatiti în căldura nesezonală, cu capetele atârnând peste gulere. Chiar în faţa lor, strada era încadrată într-o poartă deschisă arcuită, iar dincolo de ea se afla labirintul întins al Pieţei înalte, un hol vast plin de tarabe, căruţe, vite şi mulţime de oameni.

Fluxul bogăţiei, cacofonia vocilor şi multitudinea de mâini care se întindeau sau strângeau păreau să culmineze într-o forţă, lovind simţurile lui Brohl Handar chiar şi de unde stătea, protejat în limitele de pluş ale trăsurii. Sunetele agitate din piaţă, fluxul haotic înainte şi înapoi de oameni sub poartă şi mulţimile de pe stradă/ toate l-au făcut pe Supraveghetor să se gândească la fervoare religioasă, de parca ar fi fost martor la o versiune frenetică a unei înmormântări Tiste Edur. . în locul femeilor care îşi exprimau mormăiturile ritmice de durere constrânsă, şoferii au hărţuit fiarele care stăpâneau prin presă. în loc de tineri nesângeraţi care treceau prin surf spuma de sânge, bătând cu vâsle împotriva valurilor, se auzea zgomotul roţilor cărucioarelor si strigătele înalte şi zgomotoase ale vânzătorilor ambulanţi. Fumul de lemn al rugurilor şi al ofrandelor care înconjura un sat Edur era, aici, un râu gros, prăfuit, pătat de o mie de mirosuri. Balegar, pis de cal, friptură de carne, mese de legume şi peşte, piei necurătate şi piei de rodară tăbăcite; deşeurife putrezite şi mirosurile stânjenitoare ale drogurilor ameţitoare.'

Aici, printre leterii, nu s-au aruncat în mare jertfe preţioase. Fildeşul de focă cu colţi se sprijinea de rafturi ga nişte colţi de la nişte mecanisme din lemn de tortură. în alte tarabe, a reapărut acel fildeş, de data aceasta sculptat în o mie de forme, multe dintre ele mimând obiecte religioase din Edur, Jheck şi Fent, sau ca piese de joc pentru un joc. Chihlimbarul lustruit era o podoabă$_{x}$ nu lacrimile sacre ale amurgului capturat, iar lemnul de sânge însusi fusese sculptat în boluri, ceşti şi ustensile de gătit.

Sau pentru a tăia o trăsură ostentativă.

Printr-o fantă a obloanelor, Supraveghetorul a urmărit cum se ridica încoace şi încolo pe stradă. Ocazional, în mulţime apărea un Tisté Edur, cu un cap mai înalt decât majoritatea Letherilor, iar Brohl se gândi că poate citi ceva de uimire în spatele expresiilor lor trufaşe şi îndepărtate; şi odată, în faţa unui Bătrân

îmbrăcat' excesiv, cu suliţe inelare, pe care Brohl îl cunoştea personal, a văzut sclipirea avariţiei în ochii Edurului.

Schimbarea a fost rareori aleasă, iar sosirea ei comună a fost lentă, subtilă. Desigur, Letherii trecuseră de şocul armatelor înfrânte, al unui rege ucis şi al unei noi clase conducătoare, dar chiar si atunci astfel de inversări bruşte nu se dovediseră la Hourly atât de catastrofale pe cât s-ar fi putut aştepta. Foaie care ţinea Lether împreună era rezistenta şi, Brohl ştia acum, mult mai puternică decât părea. Ceea ce l-a deranjat cel mai mult, însă, a fost uşurinţa cu care acea sfărâmă i-a împletit pe toţi cei care se aflau în mijlocul ei.

Otravă m acea atingere, dar nu fatală, doar îmbătătoare. Dulce, dar poate, în cele din urmă, mortal. Acesta este ceea ce rezultă din... fomefort. Cu toate acestea, putea vedea bine, răsplata confortului nu era Ja îndemâna tuturor; într-adevăr, jpărea tulburător de rar. În timp ce cei care posedau bogaţia exultau în mod clar în afişarea ei, chiar această ostentaţie a subliniat faptul că ei erau o minoritate distinctă. Dar acest dezechilibru era, acum înţelesese, cu totul necesar. Nu toată lumea ar putea fi bogată, sistemul nu ar permite o asemenea echitate, pentru că puterea şi privilegiul pe care le oferea depindeau de exact contrariul! Inechitatea, altfel cum poate fi evaluată puterea, cum pot fi evaluate darurile privilegiilor? Pentru ca să fie bogaţi, trebuie să fie săraci şi mai mulţi dintre cei din urmă decât cei dintâi.

Reguli simple, uşor de ajuns prin observare simplă. Brohl Handar nu era un bărbat sofisticat, un neajuns de care i s-a amintit în fiecare zi de la sosirea sa ca supraveghetor al Drene. Nu avea o experienţă specială în guvernare şi puţine dintre abilităţile pe care le avea în posesia lui se dovedeau aplicalbile noilor sale responsabilităţi.

Factorul, Letur Anict, ducea un război neoficial împotriva triburilor de dincolo de graniţe, folosind trupe imperiale pentru a fura pământ şi a-şi consolida proprietăţile nou găsite. Nu exista o justificare reală pentru această vărsare de sânge; scopul era averea personală. Cu toate acesteaₓ până acum, Brohl Handar nu ştia ce avea de gând să facă m privinţa asta, dacă într-adevă'r avea de gând să facă ceva. El pregătise un raport lung împăratului, oferind detalii bine documentate

care descriu situaţia de aici, în Drene. Raportul a rămas în j>osesia lui Brohl, pentru că începuse să bănuiască ^că, daca îl trimitea la Letheras, nu avea să ajungă la împărat sau la oricare dintre consilierii lui Edur. Cancelarul Letherii, Triban Gnol, părea a fi complice şi, probabil, chiar în ligă cu Letur Anict, sugerând o vastă reţea de putere, ascunsă sub suprafaţă jşi aparent înfloritoare neafectată de stăpânirea Edur.' în momentul de faţă, tot ce avea Brohl Handar erau suspiciuni, indicii ale acelei reţele insidioase de putere. O legătură era sigură, şi asta era cu această asociaţie Letherii de familii bogate,' Liberty Consign. Posibil, această organizaţie a fost chiar în centrul puterii ascunse. Dar nu putea fi sigur.

Brohl Handar, un nobil minor dintre Tiste Edur şi nou numit Supraveghetor într-un mic oraş dintr-un' colţ îndepărtat al imperiului, ştia bine că nu putea gontesta un asemenea lucru precum Liberty Consign. într-adevăr, începea să creadă că triburile Tiste Edur, împrăştiate pe măsură ce deveniseră pe acest ţinut întins, erau puţin mai mult decât zgârieturi care călăriu curenţii indiferenţi ai unui râu adânc si ¿urgente.

Totuşi, exista împăratul.

Care' este probabil nebun.

Nu ştia la cine să se îndrepte; nici chiar dacă ceea ce era martor era, într-adevăr, atât de periculos pe cât părea.

Brohl a tresărit de un zgomot lângă poartă şi s-a aplecat în faţă pentru a pune un ochi pe fanta dintre obloane.

O arestare. Oamenii s-au îndepărtat rapid de la faţa locului, în timp ce doi Letherii nedescrişi, câte unul pe fiecare parte, şi-au împins victima cu faţa întâi pe unul dintre montanţii porţii. Nu au existat acuzaţii strigate, nici negături înspăimântate. Tăcerea împărtăşită de agenţii patrioti si prizonierul lor l-a zguduit în mod ciudat pe supraveghetor. De parcă detaliile nu ar conta pentru niciunul dintre ei.

Unul dintre agenţi căuta arme, fără să găsească niciuna, apoi, în timp ce colegul său agent îl ţinea pe bărbat de ornamentul vertical, a scos ghiozdanul din piele de la cureaua bărbatului şi a început să scormonească prin el. Chipul prizonierului era lipit lateral de sculpturile în basorelief de pe coloana lata, pătrată, iar acele sculpturi înfăţişau o glorie trecută a

Imperiului Letherii. Brohl iliiiiih'u a bănuit că ironia a fost pierdută pentru toţi cei în cauză. Sediţia ar fi acuzaţia. A rost întotdeauna acuzaţia. Dar împotriva a ce? Nu prezenţa Tiste Edur – asta ar fi inutil, la urma urmei, şi cu siguranţă nu fuseseră practic nicio tentativă de represalii, cel puţin nici una despre care Brohl Handar să fi auzit. Deci... ce, mai exact? împotriva cui? Datorii au existat întotdeauna, iar unii şi-au fugit de datoriile, dar cei mai mulţi nu au existat. Au'existat secte formulate în jurul neliniştii jDolitice sau sociale, multe dintre ele făcând parte din rămăşiţele lipsite de drepturi ale triburilor subjugate – Fent, Ner'ek, Tarthenal şi alţii. Dar de la cucerire, majoritatea acestor secte fie dizolvaseră, fie fugiseră din imperiu. Răzvrătire. O sarcină pentru a reduce la tăcere dezbaterea. Undeva, aşadar, trebuie să existe o listă a credinţelor acceptate, a mulţimii de convingeri şi credinţe care au compus doctrina potrivită. Sau era ceva mai insidios la serviciu?

A fost o zgârietură la uşa trăsurii şi o clipă mai târziu s- a deschis.

Brohl Handar studie silueta care păşea pe alergător, trăsura înclinându-se cu greutatea lui. — Apropo, Orbyn, spuse el, intră.

Muşchi înmuiat de ani de inactivitate, faţă cărnoasă, Gălcile' grele şi slăbite, Orbyn „Truthfinder'„ părea să transpire neconteniţ, indiferent de temperatura ambiantă, de parcă o presiune internă forţa toxinele minţii lui la suprafaţa pielii. Şeful local al p'atriotiştilor era', pentru ochiul lui Brohl' Handar, cea mai dispreţuitoare şi răutăcioasă creatură pe care o întâlnise vreodată.

— Sosirea ta este la timp, spuse Tiste Edur în timp ce Orbyn intra în trăsură şi se aşeză pe banca de vizavi, mirosul acru al transpiraţiei lui plutind peste tot. — Deşi nu ştiam că tu personal supraveghezi activităţile zilnice ale agenţilor tăi.

Buzele subţiri ale lui ()rbyn s-au încreţit într-un zâmbet. 'Ne-am poticnit

PE unele informaţii care ar putea fi de interes pentru tine, supraveghetor.

— încă una dintre conspiraţiile tale inexistente?

Zâmbetul s-a lărgit momentan, o pâlpâire. — Dacă te

referi la Conspiraţia Bolkando, din păcate, aceasta aparţine Consiei Libertăţii! Informaţiile pe care le-am

dobândit se referă la oamenii tăi.

Oamenii mei. 'Foarte bine.[1] Brohl Handar a aşteptat. Afară, cei doi agenţi îsi târau prizonierul departe,' iar în jurul lor s-a reluat fluxul umanităţii, furtiv în evitarea lor.

— A fost văzută o petrecere! la vest de Bluerose. Doi Tiste Edur, unul dintre ei alb. Acesta din urmă, cred, a devenit cunoscut drept Corbul Alb – un titlu cel mai deranjant pentru noi, Letherii, de altfel. Clipi, cu pleoapele grele. „Îi însoţeau trei Letherii, două femei şi una sclavă scăpată, cu tatuajele de proprietate ale tribului Hiroth”.

Brohl s-a forţat să ramană inexpresiv, deşi o strângere îi cuprinse pieptul. Aceasta nu este treaba ta.
— Aveţi mai multe detalii despre locaţia lor exactă?

— Se îndreptau spre est, spre munţi. Există trei permise, doar două deschise la începutul sezonului.

Brohl Handar dădu încet din cap. „K'risnanul împăratului sunt, de asemenea, capabili să determine locul lor general. Acele permise sunt blocate. Făcu o pauză, apoi spuse: — Este aşa cum a prezis Hannan Mosag.

Ochii întunecaţi ai lui Orbyn l-au cercetat mtre pliuri de grăsime. „îmi amintesc de eficienţa lui Edur”.

Bărbatul cunoscut sub numele de Truthfinder a continuat: „Patrioţiştii au întrebări cu privire la acest Tiste Edur cu pielea alba! acest Corb Alb. Din ce trib provine?

'Nici unul. El nu este Tiste Edur.'

'Ah. Sunt surprins. Descrierea...'

Brohl Handar nu spuse nimic.

— Supraveghetor, putem ajuta?

— Inutil în acest moment, răspunse Brohl.

— Sunt cel mai curios de ce nu te-ai apropiat deja de această petrecere şi ai efectuat o captura. Sursele mele indică faptul că Tiste Edur este nimeni altul decât Fear Sengar, fratele împăratului.

— După cum am spus, permisele sunt blocate.

— Ah, atunci strângi plasa chiar şi când vorbim.

Brohl Handar zâmbi. — Orbyn, ai spus mai devreme că Conspiraţia Bolkando este sub controlul Liberty Consign. Prin asta, îmi spui cu adevărat că patrioţii nu sunt interesaţi de această chestiune?

'Deloc. The Consign foloseşte reţeaua noastră în mod regulat...

— Pentru care eşti fără îndoială răsplătit.

'Desigur.'

„Mă găsesc...”

Orbyn ridică o mână, înclinând capul. — Va trebui să mă scuzi, supraveghetor. Aud alarme. Se ridică cu un mormăit, împingând uşa trăsurii.

Uimit, Brohl nu ' spuse nimic, jDrivind cum plecau Letherii. Odată ce uşa a fost închisa, a ajuns la un mic compartiment şi a retras o minge ţesătă plină cu ierburi parfumate, apoi a ţinut-o la faţă. O'remorcher de şnur l-a agitat pe şofer să adune ürmeié. Trăsura s-a trântit în timp ce se rostogoli înainte. Brohl auzea acum alarmele, o cacofonie frenetică. Aplecându-se înainte, a vorbit în tubul vocal. — Du-ne la clopotele alea, şofer. El a ezitat, apoi a adăugat: — Fără graba.

Garnizoana Drene a comandat o duzină de clădiri din piatră situate pe un deal Jos, la nord de centrul oraşului. Armeria, grajdurile, baracile şi cartierul general de comandă erau toate puternic fortificate, deşi complexul nu era zidit. Drene fusese o dată, cu secole în trecut, un oraş- stat, iar după un război prelungit cu Awl, regele asediat invitase trupele Letherii să învingă nomazii. Decenii mai târziu, au apărut dovezi că conflictul în sine fusese rezultatul manipulărilor Letherilor. În orice caz, trupele Letherii nu plecaseră niciodată; regele a acceptat titlul de vizir şi într-o succesiune de accidente tragice el şi întreaga sa linie au fost distruşi. Dar asta era istorie, acum, genul care a fost întâmpinat cu indiferenţă.

Patru străzi principale se prelungeau din terenul de paradă al garnizoanei, cea care ducea spre nord convergând cu Drumul Porţii care ducea la zidul oraşului şi pista de pe Coasta de Nord – cea mai puţin frecventata dintre cele trei rute terestre către şi dinspre oraş.

În umbra de sub balconul' cu frontoane al unei proprietăţi palatioase, chiar dincolo de armurerie, pe bulevardul de nord, era disponibilă o linie de vedere clară pentru silueta scundă şi flexibilă care stătea în întunericul rece. O glugă ţesătura ascunsă ascundea trăsăturile, deşi dacă cineva s'-ar fi obosit să se oprească în trecere, strâmbând din ochi tare, ar fi fost surprinşi să vadă sclipirea solzilor purpuri acolo unde ar fi trebuit să fie fata şi ochii ascunşi în fante cu rame negre. Dar a fost ceva la silueta care ă încurajat

neatenţia. Privirile au alunecat, rareori înţelegând că, într-adevăr, cineva stătea în acele umbre.

Se poziţionase acolo chiar înainte de zori şi acum era după-amiază târziu. Ochii aţintiţi asupra garnizoanei mesagerii care intrau şi ieşeau din sediu, vizitarea a o jumătate de duzină de negustori nobili, cumpărarea de cai, fier vechi, şei şi alte materiale diverse. Studia pieile de piele de pe scuturile rotunde ale lăncirilor- feţe aplatizate, pielea s-a întunecat undeva între violet şi ocru, făcând tatuajul subtil şi ciudat de frumos.

După-amiaza târziu, umbrele se prelungeau, iar figura a remarcat doi bărbaţi Letherii, trecând prin câmpul său vizual pentru a doua' oară. Lipsa lor de atenţie părea... vizibilă, iar un oarecare instinct i-a spus figurii acoperite că era timpul să plece.

De mdată ce trecuseră, îndreptându-se pe strada spre vest, silueta a ieşit din umbră, a mers rapid şi în tăcere după cei doi bărbaţi. A simţit conştientizarea lor bruscă şi sporită – şi poate ceva de genul alarmei. Cu câteva clipe înainte de'a-i ajunge din urmă, a cotit la dreapta, pe o alee care ducea spre nord.

La cincisprezece paşi, găsi un loc întunecat în care putea să stea. îşi trase mantia înapoi şi şi-o strânse, eliberându-şi mâinile şi pe ale lui.

O duzina de bătăi ale inimii trecură înainte ca el să le audă paşii.

Îi urmărea trecând pe lângă ei, precauţi, amândoi cu cuţitele scoase. Unul i-a şoptit ceva celuilalt şi au ezitat.

Silueta şi-a lăsat piciorul drept să se zgârie în timp ce păşi înainte.'

' S-au învârtit.

Biciul cadaran Awl'dan era o şoaptă în timp ce şerpui, pielea împânzită cu lame de jumătate de lună suprapuse, de mărimea unei monede, ascuţite ca un pumnal, pâlpâind într-un arc strălucitor care linse pe ambii bărbaţi pe gât. Sânge pulverizat.

I-a privit mototolindu-se. Sângele curgea liber, mai mult de la omul care fusese din stânga, răspândindu-se peste pavajul gras. Aj>ropiindu-se de cealaltă victimă, a scos un cuţit din teaca şi l-a înfipt cu vârful în gât; apoi, cu familiaritate exersată, i-a taiat faţa bărbatului, luând piele, muşchi si păr. A repetat sarcina îngrozitoare cu celălalt bărbat.

Cu doi agenţi mai puţini ai patriotiştilor cu care să se lupte.

Bineînţeles, au lucrat în trei, unul mereu la distanţă, urmând primele două.

De la garnizoană, au sunat primele alarme, o colecţie stridentă de clopote care răsunau prin aerul prăfuit din jurul clădirilor.

îmbrăcându-şi trofeele înspăimântătoare şi împingându-le sub un pliu în cămaşa lâncă de lână rodara care îi acoperea habarul solz, silueta porni de-a lungul aleii, îndreptându-se spre poarta de nord.

La gura îndepărtată a apărut o echipă a paznicilor oraşului, cinci blindate, cămaţi pe Letherii cu săbii scurte şi scuturi.

După ce le-a văzut, silueta a sprintat înainte, eliberând biciul cadaran din mâna stângă, în timp ce în mâna dreaptă a scuturat securea semilună rygtha de fâşiile de dedesubt de piele brută care o ţinuseră de şold. O ţeavă groasă, lungă cât osul coapsei unui bărbat crescut, de care fiecare capat era ataşat o lamă de fier de trei sferturi de lună, planurile lor perpendiculare unul pe celălalt. Cadaran şi rygtha armele antice ale Awl[1] danului, măiestria lor practic necunoscută printre triburi de cel puţin un secol.

Prin urmare, poliţiştii nu s-au confruntat niciodată cu astfel de arme...

La zece paşi de primii trei paznici, biciul izbucni, un opt înceţoşat în lateral, care a dat naştere ţipete şi stropi de sânge care s-au vărsat aproape negru în întunericul aleii. Doi dintre Letherii s-au dat înapoi.

Silueta slăbănog şi slăbănog s-a apropiat de ultimul bărbat din rând. Mâna dreapta a alunecat de-a lungul mânerului pentru a ajunge la flanşa de sub lama semilună din partea stângă, ciocul ** loviridu-se paralel cu partea inferioară a antebraţului său în timp ce ridica arma, blocând o tăietură ' disperată de la sabia scurtă a gardianului. Apoi, când Awl şi-a aruncat cotul înainte, lama din partea dreaptă a fulgerat, tăind faţa bărbatului, conectându-se chiar sub marginea cârmei,' tăind creasta nazală şi osul frontal înainte de a se scufunda în materia moale â creierului său. Lama în formă de semilună conică şi ascuţită a alunecat înapoi cu uşurinţă, în timp ce Awl a alunecat pe lângă garda care cădea, biciul revenind dintr-o strânsă deasupra capului pentru a şuiera, înfăşurându-se în jurul gâtului celui ae-al patrulea Letherii – bare a ţipat, lăsâncTu-şi sabia ca zbârnai la lamele mortale – în tinip ce Awl se

ghemui, mâna sa dreaptă alunecând pe lungimea rygtha haf** pentru a lipi baza cu flanşă a lamei drepte, apoi tăindu-se. Cel de-al cincilea gardian îşi smuci scutul în sus pentru a bloca, dar prea târziu – lama îl prinse peste ochi.

O tragere de bici l-a decapitat pe al patrulea gardian.

Awl şi-a eliberat strânsoarea de mânerul cadaranului şi strângând rygtha la ambele capete, s-a apropiat pentru a trânti mâna m gâtul ultimului gardian, zdrobind trahea.

Adunând biciul, a mers mai departe.

O stradă, zgomotul lăncirilor la dreapta. Poarta, la cincizeci de paşi la stânga, acum înnodată de capete de gardieni întorcându-şi drumul.

A alergat direct spre ei.

Atri-Preda Bivatt a preluat comanda personală a unei trupe de lănci. Douăzeci de călăreţi în spatele ei şi-a condus calul la un Cânter, urmând urmele unei băi de sânge.

Cei doi agenţi patriotişti la jumătatea aleii. Cinci paznici ai oraşului la capătul îndepărtat.

Ascunzându-se pe stradă, şi-a înclinat montura spre stânga, scoţând sabia lungă în timp ce se apropia de poartă.

Corpuri peste tot, douăzeci sau mai multe, şi doar două Păreau să fie încă în viaţă. Bivatt se uită de sub marginea cârmei ei, cu sudoare rece înţepătându-i sub armura ei. Sânge peste tot. Pe pietriş, stropit sus pe pereţi şi pe poarta în sine. Membre dezmembrate. Duhdarea intestinelor eliberate, a intestinelor vărsate. Unul dintre supravieţuitori ţipa, biciuind capul înainte şi înapoi. Ambele mâini îi fuseseră tăiate.

Pofta dincolo de poartă, Bivatt văzu în timp ce frâna, patru cai erau jos, călăreţii lor întinşi pe drum. Praful în derivă a indicat că ceilalţi' din prima trupă sosită călăreau în urmărire.

Celălalt supravieţuitor s-a împiedicat de ea. îşi dusese o Cosă la cap, cu cârma crestată pe o parte şi sângele curgând pe acea parte a feţei şi a gâtului. În ochii lui, în timp ce se uita la ea, o privire de groază. El a deschis gura, dar nu a ieşit niciun cuvânt.

Bivatt cercetă încă o dată zona, apoi se întoarse către Finadd. — Treci trupa, mergi după ei. Scoate-ţi armele, la naiba! Ea se uită înapoi spre gardian. — Câţi au fost?

A rămas cu gura căscată.

Soseau mai mulţi paznici. Un tăietor s-a grăbit spre bărbatul care ţipă, care îşi pierduse mâinile.

— Ai auzit întrebarea'mea? şuieră Bivatt.

El a dat din cap, apoi a spus. 'Unu. Un bărbat, Atri-Preda.

Unu? Ridicol. — Descrie-1!

— Solame-faţa lui era solzi. Roşu ca sângele!

Un călăreţ din trupa ei s-a întdrs de pe şosea. — Prima trupă de lancieri este cu toţii morţi, Atri-Preda, spuse el, cu tonul ridicat şi ciupit. — Mai departe pe drum. Tot calul, în afară de unul, domnule, ar trebui să-l urmăm?

'Ar trebui să urmăreşti? Ai naibii de prost, bineînţeles că ar trebui să urmezi! Rămâi pe urmele lui!

O voce a vorbit în spatele ei. — Acea descriere, Atri-Preda

Se răsuci în şa.

Orbyn Truthfinder, învelit în sudoare, stătea în mijlocul măcelului, cu ochii lui mici aţintiţi asupra ei.

Bivatt îşi dezveli dinţii într-un mârâit pe jumătate. — Da, izbucni ea pe Redmask. Nimeni altul.

Comandantul Patriotiştilor din Drene îşi strânse buzele, se uită în jos pentru a scana cadavrele din toate părţile. — Se pare, spuse el, exilul lui din triburi s-a încheiat.

Da.

Errant salvează-ne.

Brohl Handar a coborât din trăsură şi a cercetat locul luptei. Nu-şi putea imagina ce fel de arme folosiseră atacatorii pentru a produce pagubele pe care le vedea înaintea lui. Atri-Preda preluase conducerea, pe măsură ce apărură mai mulţi soldaţi, în timp ce Orbyn Truthfinder stătea la umbra intrării blocului porţii, tăcut şi privind.

Supraveghetorul se apropie de Bivatt.' — Atri-Preda, spuse el, nu văd aici pe nimeni decât pe morţii tăi.

Ea se uită la el, totuşi era o privire care conţinea mai mult decât o simplă furie. Văzu frica în ochii ei. Oraşul a fost infiltrat”, a spus ea, „de un războinic Awl”.

— Aceasta este lucrarea unui singur om?

— Este cel mai mic dintre talentele lui.

— Ah, atunci ştii cine este omul ăsta.

— Supraveghetor, sunt destul de ocupat...

— Spune-mi despre el.

Făcând o grimasă, ea îi făcu semn spre o parte a porţii. Amândoi trebuiau să păşească cu grijă peste cadavrele întinse pe pavajul alunecos. — Cred că am trimis o trupă de lancieri la moarte, supraveghetor. Starea mea de spirit nu este favorabilă unei conversaţii lungi.

'Obligă-mă. Dacă o grupă de război de războinici Awl'dan se află chiar la marginea acestui oraş, trebuie să existe una de răspuns organizat, adăugă el, văzându-i privirea ofensată, care implică Tisle Edur precum şi unităţile tale.

După un moment, ea dădu din cap. — Redmask. Singurul nume sub care îl cunoaştem. Chiar şi Awl'dan au doar legende despre originile sale...

'Si ei sunt?[1]

'Le tur Anict-[1]

Brohl Handar şuieră de furie si se uită cu privirea la Orbyn, care se mişcase în raza de auz. — De ce orice dezastru începe cu humele acelui om?

relua Bivatt. — A existat încălcări, cu ani în urmă, între un bogat trib Awl şi Factor. Pur si simplu, Letur Anict râvnea turmele vaste ale tribului. E!l a trimis agenţi care, într-o noapte, au intrat într-o tabără Awl şi au reuşit să răpească o tânără – una dintre fiicele liderului Qlanulm. Awl, vezi tu, avea obiceiul să fure copii Letherii. În orice caz, fiica aceea avea un frate.

— Redmask.

Ea a dat din cap. — Un frate mai mic. Oricum, Factorul a adoptat-o pe fată în casa lui şi, în scurt timp, ea i-a fost îndatorată...

— Fără îndoială, fără măcar să fi conştient de asta. Da inteleg. Şi aşa, pentru a cumpăra acea datorie şi propria ei libertate' Letur a cerut turmele tatălui ei.[1]

— Da, mai mult sau mai puţin. Şi liderul clanului a fost de acord. Din j>ăcate, chiar dacă forţele Factorului se apropiau de tabara Awl cu încărcătura lor preţioasă, fata şi- a înfipt un cuţit în propria inimă. După aceea, lucrurile au devenit destul de confuze. Soldaţii lui Letur Anict au atacat tabăra Awl, ucigând pe toţi...

— Factorul a decis că oricum va lua turmele.

'Da. S-a dovedit, însă, că a existat un supravieţuitor. Câţiva ani mai târziu, pe măsură ce luptele se înrăutăţeau, trupele Factorului s-au trezit pierzând logodnă după logodnă. Ambuscadele au fost întoarse. Şi numele de Redmask a fost auzit pentru prima dată – un

nou şef de război. Acum, ceea ce urmeaza este chiar mai puţin precis decât ceea ce am descris până acum. Se pare că a fost o adunare a clanurilor, iar Redmask a vorbit-cert, adică cu Bătrânii. El a căutat să unifice clanurile împotriva ameninţării Letherilor, dar Bătrânii nu au putut fi convinşi. În furia lui, Redmask rosti cuvinte neînţelepte. Bătrânii i-âu cerut să le retragă. A refuzat şi aşa a fost exilat. Se spune că a călătorit spre est, în ţinuturile sălbatice dintre aici şi Kolanse.[1]

— Care este semnificaţia măştii?

Bivatt clătină din cap. 'Nil ştiu. Există o legendă conform căreia a ucis un dragon, în timpul imediat următor sacrificării familiei sale. Nu mai mult decât un copil, ceea ce face povestea improbabilă. Ea a ridicat din umeri.

„Şi aşa s-a întors”, a spus Brohl Handar, „sau vreun alt războinic Awl a adoptat masca şi astfel încearcă să vă aducă frica în inimile .

— Nu, el a fost. El foloseşte un bici cu lamă şi un topor cu două capete. Armele în sine sunt practic mitice.

Supraveghetorul se încruntă la ea. 'Mitic?'

„Legendele Awl susţin că oamenii lor au purtat odată un război, departe spre est, când Awl locuia în ţinuturile sălbatice. Cadaranul şi rygtha erau arme concepute pentru a face faţă acelui inamic. Nu am mai multe detalii decât ceea ce tocmai ţi-am dat, cu excepţia faptului că se pare că orice ar fi fost acel duşman, nu a fost uman.

„Fiecare trib are poveşti despre războaiele trecute, o epocă a eroilor...”

—^Supraveghetor, legendele Awl'dan nu sunt aşa.

'Da. în primul rând, Awl a pierdut acel război. De aceea au fugit spre vest.

— îmi pare că nu au existat expediţii Letherii în ţinuturile sălbatice?

— Nu peste zeci de ani, supraveghetor. La urma urmei, ne ciocnim cu diferitele teritorii şi regate de-a lungul acelei graniţe. Ultima expediţie a fost practic distrusă, un singur supravieţuitor înnebunit de ceea ce văzuse. Ea a vorbit despre ^ceva numit Noaptea Sâsâitoare. Se pare că vocea morţii. în orice caz, nebunia ei nu a putut fi vindecată şi aşa a fost dată la moarte.

Brohl Handar a considerat asta o vreme. Un ofiţer sosise şi aştepta să vorbească cu Atri-Preda. —

Mulţumesc, îi spuse el lui Bivatt, apoi se întoarse.

'Supraveghetor.'

S-a înfruntat din nou cu ea. 'Da?'

— Dacă Redmask reuşeşte de data asta... cu triburile, vreau să spun, ei bine, într-adevăr vom avea nevoie de Tiste Edur.

Sprâncenele i se ridicau. — Desigur, Atri-Preda. Şi poate aşa, pot ajunge la urechea împăratului şi a lui Hannan Mosag. La naiba cu acest Letur Anict. Ce a adus el peste noi acum?

A călărit cu greu calul Letherii, părăsind drumul de nord şi tăind spre est, peste câmpuri proaspăt lucrate care fuseseră cândva pământul de pasunat Awl'dlan. Trecerea lui a atras atenţia fermierilor şi$_x$ din ultimul cătun, a ocolit trei soldaţi staţionaţi, care au mşeuat caii şi au pornit în urmărire.'

Într-o adâncime din valea pe care Redmask tocmai plecase, şi-au întâlnit moartea într-un cor de ţipete de animale si oameni, pătrunzătoare$_x$ dar de scurtă durată.

O rafală de rhinazan s-a învârtit într-un nor zgomotos fieste capul războinicului Awl, alungat de violenţa gazdelor or favorizate, cu aripile bătând ca nişte tobe minuscule şi cozile lungi si zimţate şuierând în aer în timp ce îl urmăreau pe Redmask. De mult se obişnuise cu prezenţa lor omniprezentă. Locuitori din ţinuturile sălbatice, reptilele zburătoare de mărimea unei nevăstuici erau departe de casă, cu excepţia cazului în care gazdele lor – în valea din spatele lui şi probabil pregătind o altă ambuscadă – ar putea n numite acasă.

Şi-a încetinit calul, mişcându-se de disconfort la şaua incomodă Letherii. Nimeni nu avea să ajungă la el acum, ştia el, şi nu avea niciun rost să arunce această fiară în pământ/inamicul fusese încrezător în garnizoana oraşului lor, înfăţişat cu trofeele lor, iar Redmask învăţase multe în noaptea şi ziua petrecută urmărindu-i. Lăncii de trandafir albastru/înclinaţi corespunzător şi agil pe monturile lor. Mult mai formidabil decât soldaţii de infanterie cu ani înainte.

Şi până acum, de la întoarcerea sa, văzuse din oamenii săi doar tabere abandonate, urme de şoferi din turmele mici si inele de tipi dezafectate. Era ca si cum casa lui ar fi fost decimată şi toţi supravieţuitorii au fugit. Iar la singura scenă de luptă pe care venise, nu fusese nimic altceva decât cadavrele străinilor.

Soarele era jos la orizont în spatele lui, amurgul se

apropia, când a dat peste prima tabără Awl[1] dan j arsă. Un an, poate mai mult. Oase albe ieşind din ierburi, cioturi înnegrite din cadrele colibei, un miros de praf de dezolare. Nimeni nu venise să-i aducă pe cei căzuţi, să ridice trupurile măcelărite pe platforme strânse, eliberând sufletele să danseze cu păsările cari. Scena a trezit amintiri sumbre.

A mers mai departe. Pe măsură ce întunericul se aduna, rhinazanul j se îndepărtă încet, iar Redmask auzea dublu lovitură, unul aşezat de o parte şi de alta, în timp ce cei doi însoţitori ai săi, cu munca lor sângeroasă terminată, se mutau în poziţii de flancare, abia vizibile în întuneric.

Rinazanul s-a aşezat pe spatele orizontal, solzi, pentru a linge sângele stropit şi a smulge căpuşe, pentru a-şi ridica capetele cu mişcări rapide, inspirând brusc pentru 'a atrage insectele muşcătoare care bâzaiau prea aproape.

Redmask şi-a lasat ochii să se închidă pe jumătate – a avut bere treaz aproape două zile. Cu Sag'Churok, masculul uriaş, alunecând pe pământ în dreapta lui; iar Gunth Mach, tânăra dronă care chiar acum creştea într-o femeie, în stânga lui, nu putea fi mai în siguranţă.

La fel ca rhinazanul, cei doi K[1] Chain Che'Malle păreau mulţumiţi, chiar şi în acest ţinut ciudat şi atât de departe de rudele lor.

Mulţumit să-l urmăresc pe Redmask, să-l protejeze, să-l omoare'

Letherii.

Si habar nu avea de ce.

Ochii lui Silchas Ruin erau reptilieni în lumina felinarului, o vedere nu mai potrivită, având în vedere camera în care se aflau acum, în ceea ce o j>rivea pe Seren Pedac. Pereţii de piatră, curbaţi în sus până la o cupolă, au fost sculptaţi în solzi suprapuse. Modelul neîntrerupt a lăsat-o să se simtă dezorientată, uşor greaţă. Ea se aşeză pe podea, clipi din ochi.

Trebuie să fie aproape de dimineaţă, judecă ea. Merseseră pe tuneluri, urcaseră înclinaţii şi urcaseră rampe în spirală aproape toată noaptea. Aerul era viciat, în ciuda fluxului constant descendent al curenţilor, de parcă ar fi adunat fantome cu fiecare cameră şi pe fiecare coridor pe care îl traversa.

Ea îşi îndepărtă privirea de la privirea ei pentru Ruina Silchas, iritată de propria ei fascinaţie faţă de

războinicul sălbatic şi nepământesc, de felul în care se putea ţine atât de perfect nemişcat, până şi ridicarea şi căderea pieptului lui abia se distingea. îngropat de milenii, totuşi a trăit într- adevăr. Sângele îi curgea în vene, gândurile se ridicau murdare de praful neutilizarii. Cana vorbea, ea auzea greutatea pietrelor de mărunţiş. Pentru ea era de neimaginat cum o persoană putea suferi atât de mult fără să înnebunească.

Apoi, din nou, poate că era nebun, ceva ascuns adânc în el, fie constrâns de exigenţe, fie pur şi simplu aşteptând eliberarea. în calitate de ucigaş – pentru ca asta era cu siguranţă ceea ce era – era atât minuţios, cât şi lipsit de pasiune. De parcă vieţile muritorilor ar putea fi reduse în sens, reduse la judecată chirurgicală: obstacol sau aliat. Nimic altceva nu conta.

Ea a înţeles confortul de a vedea lumea în acest fel. Uşurinţa simplităţii sale era îmbietoare. Dar pentru ea, imposibil. Nu s-ar putea orbi la complexitatea lumii. Cu toate acestea, pentru Silchas Ruin, astfel de complexităţi aparente au fost lipsite de relevanţă. Găsise un fel de certitudine şi era inatacabilă.

Din păcate, Fear Sengar nu era pregătit să accepte deznădejdea atacurilor sale constante asupra Ruinei Silchas. Tiste Edur stătea lângă portalul triunghiular prin care aveau să treacă în curând, parcă nerăbdător de această oprire. — Crezi, îi spuse acum lui Silchas Ruin, că nu ştiu practic nimic despre acel război străvechi, despre invadarea acestui tărâm.

Ochii albinosului Tiste Andii s-au mişcat, aţintiţi pe Fear Sengar, dar Silchas Ruin nu a răspuns/

— Femeile şi-au amintit, spuse Fear. „Le-au transmis poveştile fiicelor lor. Generaţie după generaţie. Da, ştiu că Scabândari ţi-a băgat un cuţit în spate, acolo, pe dealul acela cu vedere la câmpul de luptă. Totuşi, aceasta a fost prima trădare?

Dacă se aştepta la o reacţie, era dezamăgit.

Udinaas â scăpat de râs de unde stătea cu spatele la peretele solzis. „Voi doi sunteţi atât de inutil”, a spus el. „Cine a trădat pe cine. Ce conteaza? Nu este ca si cum ne bazăm pe încredere pentru a ne ţine împreună. Spune-mi, Fear Sengar – cândva stăpânul meu – are fratele tău idee cine este Ruin? De unde a venit? Aş sugera că nu. Altfel ar fi venit după noi personal, cu zece mii de războinici în spate. în schimb, se joacă cu noi. Nici măcar nu eşti curios de ce?

Nimeni nu a vorbit timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi Kettle a chicotit, atrăgând toate privirile spre ea. Clipitul ei era de bufniţă. — Ei vor să găsim mai întâi ceea ce căutăm, desigur.

— Atunci de ce să ne blocăm încercările de a călători în interior? întrebă Seren.

— Pentru că ei ştiu că este direcţia greşită.

— De unde au putut să ştie asta?

Mâinile mici şi pătate de praf ale lui Kettle fluturau ca liliecii în întuneric. — Le-a spus Dumnezeul Infirm, aşa. Zeul schilodit a spus că încă nu este timpul să călătorească spre est. încă nu este pregătit pentru un război deschis. Nu vrea să mergem în ţinuturile sălbatice, unde ne aşteaptă toate secretele.

Seren Pedac se uită fix la copil. — Cine, în numele lui Errant, este Zeul Infirm?

— Cel care i-a dat lui Rhulad sabia, Acquitor. Adevărata

E utere din spatele Tiste Edur.[1] Kettle îşi ridică mâinile. — cabandari e mort. Târgul era al lui Hannan Mosag, iar moneda era Rhulad Sengar.

Frica stătea cu dinţii descoperiţi, privindu-l pe Kettle cu ceva asemănător cu teroarea în ochi. — De unde ştii asta? el a cerut.

— Mi-au spus mortul. Mi-au spus multe lucruri. La fel şi cei de sub copaci, cei prinşi în capcană. Şi au spus şi altceva. Au spus că vasta roată este pe cale sa se întoarcă, pentru ultima oară, înainte să se închidă. Se închide, pentru că trebuie, pentru că aşa a făcut el. Să-i spună tot ce trebuie să ştie. Sa-i spun adevărul.

— Spune cui? întrebă Seren, încruntându-se confuză.

— El, cel care vine. Vei vedea.[1] A alergat spre locul unde stătea Frica, l-a luat de o mână si a început să tragă. — Trebuie să ne grăbim, altfel ne vor lua. Şi dacă ne prind, Silchas Ruin va trebui să omoare pe toţi.

L-aş putea sugruma pe acel copil. 'Dar ea se ridică încă o dată în picioare.

Udinaas râdea.

Era înclinată să-l sugrume şi pe el.

— Silchas, spuse ea în timp ce se apropia, ai idee despre ce vorbea Kettle?

— Nu, achizitor. Dar, a adăugat el, intenţionez să ascult în continuare.

Capitolul trei

Am dat peste diavolul de pe versantul estic al Spinei Radagar. Zăcea într-un defileu de mică adâncime format prin inundaţii fulgerătoare, iar duhoarea care pătrunde în aerul fierbinte ne-a spus despre carne putrezită şi, într- adevăr, la examinare, a fost condusă cu maxima precauţie în acest sens, chiar în ziua următoare ambuscadei m tabăra noastră de către atacatori necunoscuţi, am descoperit că diavolul a fost, în viaţă, rănit de moarte. Cum să descrii o astfel de entitate demonică? Când era în poziţie verticală, s-ar fi echilibrat pe două picioare din spate foarte musculoase, amintind de cel al unui shaba, pasărea fără zbor găsită pe insulele Arhipelagului Draconean, dar în comparaţie mult mai mare aici. La nivelul şoldului diavolului, când stă în picioare, ar fi fost la nivelul'ochilor unui bărbat. Cu coadă lungă, greutatea trunchiului diavolului echilibrată uniform de şolduri, împingând gâtul lung şi capul mult înainte, coloana vertebrală făcută orizontală. Două membre anterioare lungi, legate gros în muşchi şi solzi întăriţi, oferind o armură naturală, se terminau nu în gheare sau mâini, ci în săbii enorme, cu lame de fier, care păreau topite, metal cu os, cu încheieturile mâinilor. Capul avea botul, ca al unui crocodil, precum cele găsite în noroiul de pe ţărmul sudic al Mării Bluerose, dar, din nou, aici mult mai mare. Uscarea decojise buzele pe spate pentru a scoate la iveală şiruri zimţate de colţi, fiecare lung ca un pumnal. Ochii, înnegriţi de moartea apropiată, erau totuşi neobişnuiţi şi străini simţurilor noastre.

Atri-Preda, îndrăzneţ ca întotdeauna, a înaintat cu paşi mari pentru a-l elibera pe diavol din suferinţa sa, cu o sabie înfipta în ţesutul moale al gâtului. Cu această rană fatală, diavolul a'scăpat un strigat de moarte care ne-a lovit de durere, pentru că sunetul pe care l-a exprimat era dincolo de raza noastră de auz, dar ne-a izbucnit în cranii cu atâta ferocitate încât sângele ne-a fost alungat din nări, ochi şi urechi.

Un alt detaliu merită remarcat, înainte de a expune amploarea respectivelor leziuni. Rănile vizibile asupra diavolului erau cele mai curioase. Bare alungite, curbate, poate de la o anumită formă de tentacul, dar un tentacul care poartă dinţi ascuţiţi, în timp ce alte răni

erau mai scurte, dar mai adânci în natură, invariabil livrate într-o regiune vitală pentru locomoţie sau altă dispensaţie similară a membrelor, tăierea' tendoanelor şi aşa mai departe...

- Factor Breneda Anict, Expedition into the Wildlands, Official Annals of Pufanan Ibyris

Nu era un bărbat în pat. Oh, părţile lui au funcţionat destul de bine, dar în orice alt fel era un copil, acest împărat al O Mie de Morţi. Dar cel mai rău dintre toate, a decis Nisall, a fost ceea cé s-a întâmplat după aceea, când a căzut în acel jumătate de somn, jumătate de altceva, cu membrele spasme, cuvinte nesfârşite răsturnând din el mtr- o litanie de rugăciuni, punctate de suspine disperate care zgâriau aerul parfumat, a camerei. Şi în scurt timp, după ce ea scăpase din pat însuşi, trăgând' un halat în iurul ei şi luând poziţie lângă scenă pictată din geamul fals, la cinci paşi distanţă, îl va privi târându-se pe podea şi făcându-şi drúm ca infirm, de la o leziune a coloanei vertebrale, sabia mereu prezentă trăgând într-o mână, de-a lungul încăperii până la colţ, unde avea să-şi petreacă restul nopţii, ghemuit, închis într-un coşmar etern.

O mie de morţi, trăite noapte de noapte. O mie.

O exagerare, desigur. Câteva sute cel mult.

Chinul împăratului Rhulad nu era produsul unei imaginaţii febrile şi nici dintr-o mulţime de nelinişti. Ceea ce îl bântuia erau adevărurile trecutului său. Ea a fost capabilă să identifice unele dintre mormăirile lui, în special pe cea care îi domina coşmarurile, pentru că fusese acolo, în sala tronului, martor la non-moartea lui Rhulad, plângând acolo, pe podea, tot moale de sângele lui vărsat, cu un cadavru pe tron şi propriul ucigaş al lui Rhulad, întins pe jumătate în picioare, pe platforma furată de otravă.

Alunecarea jalnică a lui Hannan Mosag către acel tron fusese oprită de demonul care părea să adune cadavrul lui Brys Beddict, iar lovirea aproape indiferentă a săbiei care l- a ucis pe Rhulad în timp qe apariţia îşi făcea drum.

Ţipătul de trezire al împăratului îi transformase inima într-un nod îngheţat, un strigăt atât de brutal, încât îi simţi focul în propriul gat.

Dar ceea ce a urmat, la scurt timp după întoarcerea sa, l-a urmărit pe Rhulad cu o mie de lame care picurau.

A muri, doar a te întoarce, înseamna a nu scăpa

niciodată. N-a scăpat niciodată... nimic.

Rănile închizându-se, se ridicase, pe mână şi genunchi, ţinând încă mâna de sabia blestemata, arma care nu avea să-i dea drumul. Plângând, respirând zdrenţuit, h s-a târât spre tron, lăsându-se mcă o data când: a ajuns pe estradă.

Nisall ieşise de unde se ascunsese cu câteva clipe mai devreme. Mintea ei era amortită – sinuciderea regelui – a iubitului ei – şi a eunucului, Nifadas – şocurile unul asupra celuilalt în această sală groaznică â tronului, morţile, prăbuşindu-se ca pietrele funerare aglomerate într-un câmp ' inundat, Triban Gnol, mereu pragmatist, a îngenuncheat. înaintea noului împărat, jurându-şi serviciul cu uşurinţa unei anghile care alunecă sub o nouă stâncă. Primă consoartă fusese martoră, ei bine, dar ea nu-l putea vedea acum pe Turudal Brizad, în timp ce Rhulad, cu monede ude de sânge strălucind, se răsucea pe treaptă şi îşi dezvăluia dinţii la Hannan Mosag.

— Nu al tău/ spuse el cu o râpă.

„Rhulad-”

'împărat! Şi tu, Hannan Mosag, eşti Ceda mea... Regele vrăjitor nu mai. Ceda mea, da.

'Soţia ta-'

'Mort. Da.' Rhulad s-a ridicat pe estradă, apoi a pierdut, uitându-se acum la regele Letherii mort, Ezgara Diskanar. Apoi întinse mâna nemcărcată, apucă partea din faţă a tunicii de brocart a regelui şi trase cadavrul de pe tron, lăsându-l să cadă într-o parte, cu cajDul scrâşnind pe podeaua cu gresie. Un fior părea să-l străpungă pe Rhulad. Apoi s-a aşezat pe tron şi s-a uitat afară, cu ochii aşezaţi din nou pe Hannan Mosag. — Ceda, spuse el, în camera noastră, te vei apropia de noi pe burtă, aşa cum faci acum.

Din umbra de la capătul îndepărtat al sălii tronului se auzi un chicot flegmatic.

Rhulad tresări, apoi spuse: — Acum ne vei părăsi, Ceda. Şi ia-o j>e cîrguţa aia Janall şi fiul ei cu tine.

— împărate, te rog, trebuie să înţelegi...

Ţipătul a zguduit-o pe Nisall, iar ea a ezitat, luptă cu dorinţa de a fugi, de a scăpa de acest loc. Din curte, din oraş, din toate.

Apoi mâna lui liberă i-a rupt şi fără să se întoarcă i-a spus: „Nu tu, curvă. Tu stai.'

Curvă. — Termenul ăsta este nepotrivit, spuse ea, apoi se înţepeni de frică, surprinsă de propria ei temeritate.

El a fixat asupra ei priviri febrile. Apoi, incongruent, făcu un semn dispreţuitor şi vorbi cu oboseală bruscă.

'Desigur. Ne cerem scuze. Concubina imperială... Fecalele lui strălucitoare se răsuci într-un zâmbet pe jumătate. — Regele tău ar fi trebuit să te ia şi pe tine. Era egoist, sau poate că dragostea lui pentru tine era atât de adormit încât nu putea suporta să te mvite la moarte.

Nu spuse nimic, căci, de fapt, nu avea să-i dea un răspuns.

— Ah, vedem îndoiala în ochii tăi. Concubină, ai simpatia noastră. Să ştii că nu te vom folosi cu cruzime. Atunci a tăcut, în timp ce îl privea pe Hannan Mosag trăgându-se înapoi peste pragul măreţei căi de intrare a încăperii. Apăruseră încă o jumătate 'de duzină de Tiste Edur, tremurând în mişcările lor furtive, nesigura faţă de ceea ce asistau. O comandă şuierată de la Hannan Mosag a trimis câte doi în cameră,' fiecare trasând pânza peste formele stricate ale lui Janall şi Quillas, fiul ei. Sunetul în timp ce au târât cei doi saci plini de carne din cameră era, pentru urechile lui Nisall, mai îngrozitor decât orice altceva auzise şa până acum în această zi căzută.

— În acelaşi timp, continuă împăratul după o clipă, titlul şi privilegiile care îi însoţesc... rămân, daca doriţi.

^ Ea clipi, simtindu-se de parcă stătea pe nisip mişcător. — îmi eliberezi sa aleg, împărat?

O încuviinţare din cap, ochii îngroziţi şi roşii încă aţintiti pe intrarea în cameră. — Uainaâs,' şopti el. — Trădător. Tu... nu erai liber să alegi. Sclav-sclavul meu-N-ar fi trebuit să am încredere niciodată în întuneric, niciodată... Tresă din nou pe tron, ochii strălucind brusc. 'El vine.'

Habar n-avea la cine se referea, dar emoţia crudă din vocea lui o înspăimântă din nou. Ce ar mai putea veni în această zigroaznică?

Voci afară, una dintre ele sună amar, apoi timid.

Ea a privit cum un războinic Tiste Edur pătrunde în sala tronului, fratele lui Rhulad. Unul din ei. Cel care îl lăsase pe Rhulad întins pe gresie. Tânăr, chipeş în felul ăsta al Edurului – atât extraterestri, cât şi perfecţi. A

încercat să-şi amintească dacă îi auzise numele...

— Trull, spuse împăratul cu o râslă. 'Unde este el? Unde este frica?

'El a plecat.'

'Stânga? Ne-a părăsit?

'Ne. Da, Rhulad, sau insisti să te numesc împărat?

Expresiile se răsuciră pe chipul plin de monede a lui Rhulad, una după alta, apoi se stramba şi spuse: — Si tu m- ai părăsit, frate. M-a lăsat sângerând...'pe podea. Te crezi diferit de Udinaas? Mai puţin trădător decât sclavul meu Letherii?

— Rhulad, dacă ai fi fost fratele meu de odinioară...

— Cel pe care l-ai batjocorit?

— Daca părea că am făcut asta, atunci îmi cer scuze.

— Da, acum vezi că este nevoie de asta, nu?

Trull Sengar făcu un pas înainte. — Este sabia, Rhulad. Este blestemat – vă rog, aruncaţi-l. Distruge-l. Ai câştigat tronul acum, ny mai ai nevoie de el...

'Greşeşti.[1] îşi dezveli dinţii, parcă îmbolnăvit de ura de sine. — Fără el/sunt doar Rlîuîad, fiul cel mic al lui Tomad. Fără sabie, frate, nu sunt nimic.

Trull îşi înclină capul. — Ne-ai condus la cucerire. Voi sta lângă tine. La fel va fi Binadas şi tatăl nostru. Ai câştigat acel tron, Rhulad, nu trebuie să'te temi de Hannan Mosag...

— Viermele acela nenorocit? Crezi că mi-e frică de el? Vârful săbiei scoase un zgomot pocnit în timp ce vârful său sări eliberat de plăci. Rhulad îndreptă arma spre pieptul lui Trull. — Eu sunt împăratul!

— Nu, nu eşti, răspunse Trull. — Sabia ta este împărat, sabia ta şi puterea din spatele ei.

'Mincinos![1] ţipă Rhulad.

Nisall îl văzu pe Trull tresărind înapoi, apoi liniştindu-se. 'Dovedeşte-o.'

Ochii împăratului se măriră.

„Sfarmeşte binecuvântarea surorii-sabie, doar lasă-o să cadă din mana ta. Chiar şi asta, Rhulad. Doar asta. Lasă-l să cadă!

'Nu! Stiu ce vrei, frate! O vei lua-te văd încordat, gata să te scufunzi pentru ea-văd adevărul!' Arma tremura între ei, parcă dornic de sânge, sângele oricui.

Trull clătină din cap. — Vreau să fie spulberată, Rhulad.

— Nu poţi sta lângă mine, şuieră împăratul. — Prea aproape – există trădare în ochii tai – m-ai părăsit! Schilodit pe podeg! A ridicat vocea. „Unde sunt războinicii mei? În camera! împăratul tău porunceşte!

O jumătate de duzină de' războinici Edur au apărut deodata, cu armele scoase.

— Trull, şopti Rhulad. — Văd că nu ai sabie. Acum este pentru tine sa scapi de arma ta preferată, suliţa. Şi cutitele tale. Ce? Ţi-e teamă că te voi omorî? Arată-mi încrederea pe care o ăi în tine. Călăuzeşte-mă cu onoarea ta, frate.

Ea nu ştia asta atunci; ea nu înţelegea destul de modul de viaţă Edur, dar vedea ceva în chipul lui Trull, un fel de capitulare, dar o capitulare mult mai complicată, mai grea decât pur şi simplu dezarmarea acolo în faţa fratelui său. Niveluri de resemnare, aşezare unul peste altul, coborârea poverilor imposibile – şi cunoştinţele împărtăşite între cei doi fraţi a ceea ce a însemnat o astfel de predare. Ea nu şi- a dat seama la acea vreme ce va însemna răspunsul fui Trull, felul în care a fost făcut, nu în nume propriu, nu pentru el însuşi, ci pentru Frica. Teme-te de Sengar, mai mult! decât oricine altcineva. Ea nu-şi dădu seama, deci, de imensitatea sacrificiului său, în timp' ce el îşi desfăcu suliţa şi o lăsa să zbârnească pe ţigle; în timp ce îşi scoase cureaua cuţitelor şi o arunca îritr-o parte.

Atunci ar fi trebuit să existe un triumf în ochii chinuiţi ai lui Rhulad, dar nu a fost. în schimb, un fel de confuzie i-a întunecat privirea, l-a făcut să se sfiească, parcă ar căuta ajutor. Atenţia i-a găsit şi s-a concentrat asupra celor şase războinici, iar el a gesticulat cu sabia si a spus cu o voce întreruptă: „Trull Sengar va fi tuns. El va mceta să mai existe, pentru noi înşine, pentru toată Edur. Ia-l. Leagă-l. Ia- 1 de aici.[1]

Nici ea nu-şi dăduse seama ce-l costase pe Rhulad însusi acea judecată, acea decizie.

Liberă să aleagă, ea alesese să rămână, din motive pe care nu le putea elucida nici măcar în propria ei minte. A fost milă?

Poate. Ambiţie, fără îndoială – pentru că ea simţise, în acea manieră de' prădători pe care o cerea vieţii la curte, că există o cale de a ajunge la el, o cale de a-i înlocui – fără toată istoria însoţitoare – pe cei care nu mai erau alături de Rhulad. Nici unul dintre adulţii săi

războinici nu avea valoare, în celp din urmă, şi ea ştia că Rhulad cunoştea bine acel adevăr. în cele din urma, ea vedea, el nu avea pe nimeni. Nu fratele său, Binadas, care, la fel ca Trull, s-a dovedit prea apropiat şi, prin urmare, prea periculos pentru ca împăratul să-l poata ţine în preajmă – şi aşadar el îl alungase, căutând campioni şi rude împrăştiate din triburile Edur. Cât despre tatăl său, Tomad, din nou rolul de subordonare s-a dovedit mult prea incomodă pentru a fi adaptat. Din K'risnan-ul supravieţuitor al lui Hannan Mosag, jumătate fusese trimis să-i însoţească pe Tomad şi Binadas, astfel încât noul Ceda să fie slăbit.

Şi în tot acest timp, pe măsură ce aceste decizii erau luate, în timp ce Shommgul se desfăşura, în secret, departe de ochii Letherilor şi în timp ce Nisâll se îndrepta în patul împăratului, cancelarul, Triban Gnol, urmărise cu ochii cu glugă ai lui. un răpitor.

Consoarta, Turudal Brizad, dispăruse, deşi Nisall auzise zvonuri printre servitorii curţii ca nu a mers departe; că bântuia coridoarele mai puţin călătorite şi misterele subterane ale vechiului palat, fantomatice şi rareori văzute mai mult de jumătate. Era indecisă ' cu privire la veridicitatea unor astfel de afirmaţii; chiar şi aşa, dacă într- adevăr s-ar fi ascuns încă în palat,' ea şi-a dat seama că aşa ceva nu ar surprinde-o deloc. Nu conta – până la urma, Rhulad nu avea soţie.

Iubita împăratului, rol cu care era obişnuită, deşi nu părea aşa. Rhulad era atât de tânăr, atât de diferit de Ezgara ÎDiskanar. Rănile lui spirituale erau prea adânci pentru a fi vindecate prin atingerea ei, şi aşa, chiar dacă se afla într-o poziţie de eminenţă, de putere – oricât de aproape era de tron – se simţea neputincioasă. Şi profund făcut.

Ea rămase în picioare, privindu-l pe împăratul Lether zvârcolindu-se în timp ce se ghemuia din ce în ce mai strâns în colţul camerei. Printre scâncete, gemete şi gâfâituri, el a scuipat fragmente din conversaţia sa cu Trul'l, fratele său părăsit. Şi din nou şi din nou, în şoapte răguşite, Rhulad şi-a cerut iertare.

Cu toate acestea, o nouă zi îi aştepta, îsi aminti ea. Şi ea îl vedea pe acest om zdrobit adunându-se, adunând bucăţile şi apoi luându-şi locul aşezat pe tronul imperial, privind afara cu ochi roşii, armura lui fragmentată de monede strălucind plictisitoare în lumina torţelor tradiţionale care căptuşesc pereţii

camerei. ; iar acolo unde lipseau acele monede,' nu mai era decât ţesut cicatrizat, bătături cu inele roşii de carne malformată. Şi apoi, această apariţie îngrozitoare avea să o uimească în cursul acelei zile.

Evitând vechile protocoale ale stăpânirii imperiale, împăratul O Mie de Morţi avea să participe la o prezentare de petiţii, un număr tot mai mare de cetăţeni ai imperiului, săraci şi bogaţi deopotrivă, care ajunseseră să accepte Invitaţia Imperială, hrănindu-le curajul, să se întâlnească faţă în faţă cu domnitorul lor străin. Pentru clopot după clopot, Rhulad făcea dreptate cât putea de bine. Luptele tui de a înţelege vieţile Letherilor o atinseseră în moduri neaşteptate – era, ea ajunsese să creadă, un suflet decent sub toată această traumă blestemată, Şi atunci Nisall sa găsit cea mai necesară, deşi mai des în ultimul timp.
Cancelarul era cel care domina sfatul şi ajunsese să realizeze că Triban Gnol începuse să o considere ca pe o rivală. El era principalul organizator al petiţiilor, filtrul care menţinea numerele de control, iar biroul său a crescut în consecinţă. Faptul că personalul său extins a servit şi ca o reţea vastă si invazivă de spioni în palat era desigur un dat.

Astfel, Nisall l-a urmărit pe împăratul ei, care urcase pe tron găduind prin sânge, luptă pentru o stăpânire benignă, căutând o sensibilitate prea sinceră şi stânjenită pentru a fi altul decât autentic. Şi ii frângea inima.

Căci puterea nu avea interes în integritate. Chiar şi Ezgara Diskanar, atât de plin de promisiuni în primii săi am, ajunsese să ridice un zid între el si cetăţenii imperiului în ultimul deceniu al domniei sale. Integritatea era prea vulnerabilă la abuzurile altora, iar Ezgara suferise acea trădare din nou şi din nou şi, poate cel mai dureros dintre toate, din partea propriei sale soţii, lanall, şi apoi a fiului lor.

Prea uşor să îndepărtezi povara unor astfel de răni, adâncimea unor astfel de cicatrici.

Iar Rhulad, acest fiu cel mic al unei familii nobiliare Edur, fusese victima trădării, a ceea ce trebuie să fi fost adevărata grietenie – cu sclavul, Udinaas – şi în firele de sânge împărtăşit, de la fraţii săi.

Dar m fiecare zi, el â depăşit chinurile nopţii tocmai dispărute. Nisall s-a întrebat, totuşi, cât de mult mai putea enumera asta. Numai ea a fost martoră la triumful

lui interior, la acel război extraordinar pe care îl ducea cu sine în fiecare dimineaţă. Cancelarul, cu toţi spionii săi, nu ştia nimic despre asta – era sigură de asta. Şi asta l-a făcut periculos m Ignoranţa lui.

Trebuia să vorbească cu Triban Gnol. Trebuia să Blend acest pod. Dar nu voi fi spionul lui.

Un pod cel mai îngust, deci, unul de călcat cu prudenţă.

Rhulad se agită în întuneric.

Şi apoi a şoptit: „Ştiu ce vrei, frate...

/Aşa că ghidează-'mă... ghidează-mă cu onoarea ta...”

Ah^Trull Sengar, oriunde îţi pândeşte spiritul acum, îţi place? Îţi face plăcere să ştii ca ruşinea'ta a eşuat?

Aşa că acum te-ai întors.

Să-l bântui pe Rhulad.

Ghidează-mă, mormăi Rhulad.

Sabia se zgârie pe podea, unduindu-se peste mozaic Hones ca un râs rece.

— Nu se poate, mă tem.

Bruthen Trana i-a studiat o clipă lungă pe Letherii care stăteau în faţa lui şi nu spuse nimic.

Privirea Cancelarului s-a îndepărtat, parcă distrasă, şi a părut la câteva momente de la respingerea definitivă a războinicului Edur; apoi, realizând poate că ar putea fi neînţelept, si-a dres glasul şi a vorbit pe un ton de simpatie. — împăratul insistă asupra acestor petiţii, după cum ştiţi, şi ele îi consumă fiecare moment de veglie. Ei sunt, dacă mă ierţi, obsesia lui. Sprâncenele lui s-au ridicat o mică parte. „Cum poate un subiect adevărat să pună la îndoială dragostea împăratului lor pentru dreptate? Cetăţenii au ajuns să-l adore. Au venit să-l vadă drept conducătorul onorabil care este în adevăr. Acea tranziţie a durat ceva timp, recunosc, şi a implicat un efort imens din partea noastră.

— Vreau să vorbesc cu împăratul, spuse Bruthen, tonul lui corespunzând exact la data anterioară când rostise acele cuvinte.

Triban Gnol oftă. — Probabil că doriţi să faceţi raportul dvs. cu privire la supraveghetorul Kâros Invictad şi la Patrioţiştii lui în persoană, vă asigur că transmit aceste rapoarte. S-a încruntat la Tiste Edur, apoi a dat din cap şi a spus: „Foarte bine. Îţi voi transmite urările înălţimii sale, Bruthen Trana.

— Dacă este nevoie, plasează-mă printre

petiţionari.

— Nu va fi necesar.

Tiste Edur se uită la cancelar timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi se întoarse şi părăsi biroul. În camera mai mare de dincolo aştepta' o mulţime de Letherii. O zeci de feţe s-au întors să-l privească pe Bruthen în timp ce el îşi trecea drumul – feţe nervoase, luptându-se cu frica – în timp ce altele studiau Tiste Edur cu ochi care nu dădeau nimic: agenţii cancelarului, cei care, bănuia Bruthen, ieşeau fiecare, dimineaţa pentru a aduna petiţionarii zilei, apoi i-a instruit în ce să-i spună împăratului lor.

Ignorându-i pe Letherii în timp ce se despărţiră pentru a-l lasa să treacă, el şi-a făcut drum pe condor, apoi mai departe prin labirintul de camere, holuri şi pasaje care compuneau palatul. A văzut foarte puţini alţi'Tiste Edur, cu excepţia unuia dintre K'risnan al lui Hannan Mosag, cu spatele aplecat şi mergând cu un umăr zgâriindu-se de un perete, cu ochii întunecaţi pâlpâind o recunoaştere în timp ce şchiopăta.

Bruthen Trana a intrat în aripa palatului cel mai apropiat de râu, iar aici aerul era moale, coridoarele în mare parte goale. în timp ce inundaţiile care au avut loc în primele etape ale construcţiei au fost rectificate, printr-un sistem ingenios de stâlpi de subterană, părea că nimic nu putea risipi umezeala. Pereţii exteriori au fost făcuţi găuri pentru a crea un flux de aer, cu un efect redus în afară de umplerea întunericul mucegăit cu parfumul noroiului râului şi al plantelor în descompunere.

Bruthen a mers printr-o astfel de gaură, ieşind pe o potecă pietruită în mare parte ruptă, cu copacii doborâţi putrezind în mijlocul ierburilor malte la stânga lui şi fundaţiile unei clădiri mici în dreapta lui. Abandonul a zăbovit în aerul nemişcat ca polenul în suspensie, iar Bruthen a rămas singur când a urcat pe panta neuniformă a potecii pentru a ajunge la marginea unei zone defrişate, la celălalt capăt al careia se înălţa străvechiul turn £Î Azath, cu structurile mai mici de Jaghut de ambele părţi. În această poiană se aflau semne de mormânt, aşezate fără o ordine vizibilă. Urne pe jumătate îngropate^ sigilate cu ceară la gură, din care au ieşit arme. Săbii, suliţe sparte, topoare, buzdugane-trofee ale eşecului, o pădure de fier pipernicită.

Campionii căzuţi, locuitorii unui cimitir dintre cele mai prestigioase. Toţi l-âu ucis pe Rhulad cel puţin o dată, unii de mai multe ori – cel mai mare dintre^aceştiâ, un Tarthenal aproape plin de sânge, îl ucisese pe împărat de şapte ori, iar Bruthen îşi putea aminti, cu o claritate absolută, expresia de furie si teroare crescândă în acel moment. Fata bestială a lui Tarthenal de fiecare dată când adversarul său căzut se ridica, reînnoit, mai puternic şi mai rătăcitor decât fusese cu doar câteva clipe mai devreme.

A intrat în necropola bizară, cu ochii plutind peste diferitele arme, cândva atât de dragut îngrijite – multe dintre ele purtând nume – dar acum învelite în rugină. La capătul îndepărtat, puţin separat de toate celelalte, stătea o urnă goală. Cu luni în urma, din curiozitate, bătuse mâna în el şi găsise o ceaşcă de argint. Cupa care conţinea otrava care â ucis trei Letherii în sala tronului – care l-a ucis pe Brys Beddict.

Fara cenuşa. Până şi sabia îi dispăruse.

Bruthen Trana bănuia că, dacă acest om s-ar întoarce, acum, l-ar înfrunta din nou pe Rhulad şi ar face ceea ce a făcut înainte. Nu, a fost mai mult decât o suspiciune. O certitudine.

Nevăzut de Rhulad, în timp ce noul împărat zăcea acolo, tăiat în bucăţi pe podea, Bruthen intrase în cameră pentru a vedea singur. Şi în privirea înspăimântătoare a acelui moment, discernuse precizia îngrozitoare a acelei măcelării. Brys Beddict fusese superficial. Ca un savant care disecă un argument slab, un efort din partea lui nu mai mare decât să-şi lege mocasinii.

Dacă ar fi văzut duelul în sine, că ar fi fost martor la talentul acestui spadasin Letheriij ucis tragic.

Stătea în picioare, privind în jos fa urna prăfuită, acoperită cu pânză.

Si m-am rugat pentru întoarcerea lui Brys Beddict.

Un tipar lua forma, treptat, inexorabil. Cu toate acestea, Errantul, odată cunoscut sub numele de Turudal Brizad, consoarta reginei Janall, nu a putut să-i desluşească semnificaţi^. Senzaţia, de nelinişte, de groază, eră nouă pentru el.' Într-adevăr, considera el, nu se poate imagina o stare de spirit mai incomodă pentru un zeu, aici, în inima tărâmului său.

Oh, cunoscuse vremuri de violenţă; a umblat pe cenuşa imperiilor moarte, dar propriul său simţ al

destinului era chiar şi atunci, mereu nepătat, inviolabil şi absolut. Şi pentru' a înrăutăţi lucrurile, modelele erau obsesia lui personală, ţinută de credinţa în stăpânirea acelui limbaj arcanic, o stăpânire dincolo de provocare.

Atunci cine se joacă cu mine acum?

Stătea în întuneric, ascultând firicelul de apă care se prelingea pe un zid nevăzut şi se uită la Cedance, plăcile de piatră ale Holdurilor, podeaua puzzle-ului care era însăşi temelia tărâmului său. Cedanţa. Gresia mea. A mea. 1 sunt Errantul. Acesta estejocul meu.

în timp ce în faţa lui modelul continua, zgomotul pietrelor prea jos şi prea adânc pentru a fi auzit, totuşi rezonanta lor se zgâria în oase. Piese separate, care se unesc. 0 funcţie ascunsă, până în ultimul moment – când totul este prea' târziu, când închiderea neagă orice cale de evadare.

Te aştepţi să nu fac nimic? Nu sunt doar una dintre victimele tale. Eu sunt Errantul. De mâna mea, fiecare soartă este întoarsă. Tot ceea ce pare aleatoriu este după designul meu. Acesta este un adevăr imuabil. A fost vreodată. O să fie vreodată.

Totuşi, gustul fricii îi era pe limbă, de parcă ar fi supt monede murdare zi de zi, trecându-şi bogăţia unui imperiu prin gura. Dar este acel flux amar spre interior sau afară?

Şoapta măcinată a mişcării, toată rezoluţia imaginilor sculptate în plăci... pierdută. Nici un Hold nu s-ar dezvălui.

Cedance a fost aşa din ziua în care Ezgara Diskanar a murit. Errantul ar fi un prost să ignore vârsta legăturilor, dar acea cale a raţiunii nu-l ducea încă nicăieri. Poate că nu moartea lui Ezgara a contat, ci a lui Ceda. Nu m-a plăcut niciodată prea mult. Şi am stat şi am privit, în timp ce Tiste Edur s-a lăsat într-o parte, în timp ce şi-a aruncat suliţa, străpungându-l pe Kuru Qan, ucigând pe'cel mai mare Ceda de la Primul Imperiu. Joc Mv, m-am gândit atunci. Dar acum, mă întreb...

Poate a fost a lui Kuru Qan. Şi, cumva, încă se^ joacă. Nu l-am avertizat de acel pericol iminent, nu-i aşa? înainte să-i zdrăngă ultima suflare, el ar fi înţeles acea... misiune.

M-a blestemat acest muritor blestemat? Eu, un zeu!

Un astfel de blestem ar trebui să fie vulnerabil. Nici măcar Kuru Qan nu era capabil să modeleze ceva care să nu poată fi demontat de Errant. Trebuie doar să-i

înţeleagă structura, tot ceea ce l-a fixat pe loc, vârfurile ascunse ghidând aceste plăci.

Ce vine? Imperiul renaşte, revigorează, dezvăluind veridicitatea profeţiei antice. Totul este aşa cum am prevăzut.

Studiul lui asupra pavajelor înceţoşate de sub alee 1 a devenit o strălucire. El şuieră frustrat şi-şi privi răsuflarea 1 stingând în frig.

O transformare necunoscută, în care nu văd decât gheaţa propriei mele exasperări. Astfel, văd, dar sunt orb, orb la toate.

Frigul, de asemenea, era un fenomen nou. Căldura de la 1 putere se scursese din acest loc. Nimic nu a fost aşa cum ar trebui să fie.

Poate că, la un moment dat, va trebui să recunoască înfrângerea. Şi apoi va trebui să fac o vizită unui bătrân mic şi nebun'. Lucrând ca un servitor al unui prost fără valoare. Umil, voi veni în căutarea răspunsurilor. L-am lăsat pe Tehol să trăiască, nu-i aşa? Asta trebuie să conteze pentru ceva.

Mael, ştiu că ai intervenit data trecută. Cu nesocotită nesocotire a regulilor. Regulile IsAy. Dar te-am iertat şi asta, de asemenea, trebuie să conteze j>entru ceva.

Umilinţa avea un gust chiar mai rău decât frica. Nu era încă pregătit pentru asta.

El avea să preia comanda Cedance. Dar pentru a uzurpa modelul, mai întâi ar trebui să-i găsească creatorul.

Kuru Qan? Nu era convins.

Sunt tulburări în panteoane, noi şi vechi. Haos, miros de violenţă. Da, aceasta este amestecul unui zeu. Poate că Mael însuşi este de vină – nu, se simte greşit. Mai probabil, el nu ştie nimic, rămâne fericit ignorant. 'Mă va ajuta să-l fac să conştientizeze că ceva nu este în regulă?

Un imperiu renăscut. Adevărat, Tiste Edur aveau secretele lor, sau cel puţin credeau că asemenea adevăruri sunt bine ascunse. Ei nu au fost. Un zeu extraterestru îi uzurpase şi făcuse dintr-un tânăr războinic Edur un avatar, un campion, cu defecţiuni adecvate în omagiu înspăimântător adus disfuncţiilor jalnice ale zeului. Puterea din durere, gloria din degradare, teme în apoziţie – un imperiu renăscut oferea promisiunea de vigoare, de expansiune şi longevitate, dintre care niciuna nu era, trebuia să

admită, cu adevărat asigurată. Şi aşa sunt promisiunile.

Zeul tremura brusc în aerul rece şi amar al acestei camere vaste, subterane. Tremurat, pe această pasarelă deasupra unei necunoscute învolburate.

Modelul lua contur.

Si când ar fi făcut-o, ar fi prea târziu.

P prea târziu.[1]

— Dar trebuie să putem face ceva.

'Mă tem că nu. Este pe moarte, Stăpâne, şi dacă nu profităm de dispariţia lui chiar acum, altcineva o va face.

Peştele capabara îşi folosise tentaculele pentru a se târâ pe peretele canalului, trăgându-se de margine pe pasarelă, unde s-a aplatizat, împrăştiat ciudat, ca să se întindă, cu gura căscată, cu branhiile gâfâind, urmărind dimineaţa devenind tulbure pe măsură ce expira. Fiara era atât de lungă cât este un om înalt, grasă ca un negustor de carne de oaie din Insulele Interioare şi, spre uimirea lui Tehol, şi mai urâtă. — Cu toate acestea, inima mi se rupe.

Bugg si-a scărpinat pateul aproape fără păr, apoi a oftat. — Este apa neobişnuit de rece, spuse el. „Asta le place noroiul lor cald.”

'Apă rece? Nu poţi face ceva în privinţa asta?

„Hidrogaţia lui Bugg”.

— Vă ramificaţi?

— Nu, tocmai încercam titlul.

— Cum hidrogatezi?

Habar n-am. Ei bine, am, dar nu este chiar o ambargaţiune legitimă.

— înseamnă că aparţine tărâmului zeilor.

'Mai ales. Deşi, a spus el, luminându-se, „odată cu recenta val de inundaţii şi având în vedere experienţa mea din trecut în proiectarea fundaţiilor uscate, mcep să văd câteva posibilităţi-.

— Poţi să aduci investitori?

Bugg se strâmbă. — Văd mereu partea distructivă, nu-i aşa, Maestre?

„Este natura mea oportunistă. Majoritatea oamenilor, a adăugat el, ar vedea asta ca pe o virtute. Acum, chiar îmi spui că nu poţi salva acest biet peşte?

— Stăpâne, e deja mort.

'Este? Oh. Ei bine, cred că acum luăm cina.

— Mai degrabă cincisprezece cine.

— în orice caz, am o programare, aşa că ne

vedem acasă pe tine şi cu peştii.

— De ce, mulţumesc, Maestre.

— Nu ţi-am spus că această plimbare de dimineaţă se va dovedi benefica?

— Din păcate, nu pentru capabară.

— De acord. Oh, apropo, vreau să-mi faci o listă.

'Din ce?'

— Ah, va trebui să-ţi spun asta mai târziu. După cum am spus, am întârziat la o întâlnire. Tocmai mi-a trecut prin minte: este peştele ăsta prea mare ca să-l porţi singur?

— Ei bine/spuşe Bugg, uitându-se la carcâsaₓ este mică până la capabara. Iţi aduci aminte de cea care a încercat să se împerecheze cu o galeretă?

— Pariul pe acest rezultat i-a copleşit pe Drownings. Am pierdut tot ce aveam în ziua aceea.

'Tot?'

— Trei docuri de cupru, da.

— Ce rezultat ai anticipat?

— Păi, bărci mici cu vâsle, care ar putea vâsli singure cu vâsle mari, flippincj.

— Ai întârziat la întâlnirea ta, maestru.

'Aştepta! Nu te uita! Trebuie să fac ceva nepotrivit chiar acum.

— Oh, maestru, într-adevăr.

Spionii stăteau la colturile străzilor. Mici echipe de patrioti cenuşii cu pelerina de ploaie s-au mişcat printre mulţimile care se despărţiră pentru a le oferi uri loc larg, în timp ce se fălau cu rnâinile înmănuşate sprijinite pe bastoanele cu brâu, iar pe feţele lor aroganţa ciocană a bandiţilor. Tehol Beddict, purtând pătura lui] ca un sarong, mergea cu graţia benignă a unui ascet dintr-un cult obscur, dar inofensiv. Sau cel puţin aşa spera. Să te aventurezi pe străzile din Letheras în aceste zile implica un anumit risc care nu existase în zilele de neglijare plăcută a regelui Ezgara Diskanar. În timp ce, pe de o parte, acest lucru dădea un aer de intrigă şi pericol oricărei călătorii – inclusiv cumpărăturile de rădăcină prea coaptă –, aici erau şi nervii încordaţi pe care nu i-ar putea înăbuşi, indiferent cât de mulţi napi' mucegăiţi s-ar fi purtat.

Problemele agravate, în acest caz, a fost faptul că el era într-adevăr intenţionat să subversie. Una dintre primele victime din acest nou regim fusese Breasla Prinzătorilor de Şobolani. Karos Invictad,

supraveghetorul patriotiştilor, acţionase în prima sa zi de oficialitate, trimiţând o sută de agenţi la Scale House, modestul cartier general al breslei, după' care au efectuat arestări pe zeci de prinzători de şobolani, toti dintre care s-a dovedit mai târziu. , erau iluzii – un detaliu nereclamat, bineînţeles, ca nu cumva înfricoşătorii Patrioţi să-şi anunţe sosirea în strigăte de ridicol.' Ceea ce nu ar merge.

La urma urmei, tirania nu are simţul umorului. Cu pielea prea ^subţire, prea bine blândă de propria-i importanţă. în consecinţă, prezintă o ispită aproape copleşitoare – cum să nu fiu scuzat de batjocura ocazionala? Din păcate, patriotiştilor nu aveau flexibilitate în astfel de chestiuni – cea mai' ucigaşă armă împotriva lor era râsul batjocoritor şi ei ştiau asta.'

A traversat canalul Quillas pe un pod mai mic, şi-a făcut drum în cartierul de nord, mai puţin ostentativ şi, în cele din urmă, s-a plimbat pe o alee întortocheată,' plină de umbră, care fusese cândva o stradă de pământ, înainte de inventarea vagoanelor cu patru roţi şi alăturate, -gulere laterale de cal. în loc de cocabenele obişnuite şi uşile din spate pe care s-ar putea aştepta să le găseşti pe o astfel de alee, căptuşeala pe aceasta erau magazine care nu se schimbaseră în niciun fel substanţial în ultimii şapte sute de ani. Acolo, mai întâi în dreapta, Templul ierburilor cu jumătate de topor, mirosind a dolmă a unei mlaştini, în care se putea găsi o vrăjitoare cu faţa de prune care trăia într-o groapă de noroi, cu toate plantele ei preţioase înghesuind malurile sau crescând în insectă, -piscina pistă în sine. Se spunea că se născuse în acel slime şi era doar pe jumătate umană; şi că acolo se născuse şi mama ei, şi mama ei şi aşa mai departe. Că astfel de concepţii erau imaculate era'de la sine înţeles, din moment ce Tehol cu greu îşi putea imagina vreun om rezonabil sau chiar nerezonabil să facă acest pas.

Vizavi de Half-Axe era intrarea cu faţa îngustă a unui magazin dedicat lungimii scurte de frânghie şi stâlpi de lemn înalţi de un bărbat şi jumătate. Tehol habar n-avea cum ar putea supravieţui o astfel de întreprindere specializată, mai ales în această piaţă dezlănţuită, trunchiată, totuşi uşa ei rămăsese deschisă timp de aproape şase secole, Închisă în fiecare noapte de o lungime scurta de frânghie şi un stâlp de lemn.

Sortimentul care mergea pe alee era similar doar

prin particularitatea sa. Miruşi de lemn şi cuie într-unul, curele de sandale în alta – nu sandalele, doar curelele. Un magazin care vinde ceramică cu scurgeri – nu un indiciu de incompetenţă: mai degrabă, oalele au fost făcute în mod deliberat sa curgă la rate diferite şi precise de pierdere; un loc care vinde cutii de nedeschis, altul coloranţi toxici. Dinţi de ceramică, sticle pline cu urina gravidelor, amfore enorme care conţin gravide moarte; excrementele porcilor obezi; şi animale' de companie în miniatură – câini, pisici, păsări şi rozătoare de tot felul, fiecare cu dimensiuni reduse prin generaţie după generaţie de reproducere selectivă – Tehol văzuse câini de pază stând nu mai sus de glezna lui şi, deşi drăguţ şi îndrăzneţ, avea îndoieli. în ceea ce priveşte eficacitatea lor, deşi probabil că erau o groază pentru şoarecii de mărimea unei unghii mici şi pisicile care puteau călări pe degetul mare al unei bătrâne, fixate acolo printr-o buclă ingenioasă a curelei sandalei.

De la scoaterea în afara legii a Breslei prinzătorilor de şobolani, Aleea Aventurii dobândise o nouă funcţie, la care Tehol s-a apucat acum să se aplice cu insuficienţă iniţiaţilor. Mai întâi, m Half-Axe, făcându-şi drum printre viile imediat dincolo de intrare, apoi trecând cu o treaptă până să arunce cu capul întâi în bazinul noroios.

Zgomote stropitoare, groase, apoi o faţă şifonată, cu pielea închisă, apăru în mijlocul ierburilor înalte care mărjesc groapa. — Tu eşti, spuse vrăjitoarea, făcând o strâmbă, apoi strecurându-si limba prea lungă pentru a afişa toate lipitorile ataşate de ea.

' — Şi tu eşti, răspunse Tehol.

Protuberânţa roşie cu toţi prietenii ei a intrat înapoi înăuntru. — Vino să înoţi, om odios.

— Ieşi afară şi lasă-ţi pielea să-şi revină, Munuga. Se întâmplă să ştiu că abia ai trei decenii.

„Sunt o hartă a înţelepciunii”.

— Poate ca un' avertisment împotriva pericolelor scăldării excesive. Unde este rădăcina grasă de data asta?

— Ce ai pentru mine mai întâi?

— Ce am mereu. Singurul lucru pe care îl vrei vreodată de la mine, Munuga.

— Singurul lucru pe care nu-l vei oferi niciodată, vrei să spui!

Oftând, Tehol scoase de sub sarong-ul său improvizat o fiolă mică. O ridică pentru ca ea să vada.

Şi-a lins buzele, ceea ce s-a dovedit alarmant de complicat. 'Ce fel?”

— Capabara roe.

— Nu, eu îl vreau pe al tău.

— Nu produc icre.

— Ştii ce vreau să spun, Tehol Beddict.

Din păcate, sărăcia este mai mult decât adâncimea pielii. De asemenea, mi-am pierdut orice stimulent de a fi productiv, în orice sens al cuvântului. La urma urmei, ce fel de lume este aceasta în care m-aş gândi chiar să nasc un copil?

— Tehol Beddict, nu poţi naşte un copil. Esti un barbat. Lasă-mi livrarea.

— Să-ţi spun, ieşi din supa aia, uscă-te şi lasă-mă să văd cum ar trebui să arăţi şi cine ştie? S-ar putea întâmpla lucruri extraordinare.

încruntat, ea întinse un obiect. — Iată rădăcina ta groasă. Dă-mi flaconul, apoi pleacă.

'1 aşa că aştept cu nerăbdare data viitoare...'

— Tehol Bedcfict, ştii la ce se foloseşte rădăcina grasă?

Ochii i se ascuţiseră de suspiciune, iar Tehol şi-a dat seama că, dacă s-ar usca într-adevăr, ar putea fi destul de frumoasă până la urmă, într-un mod vag amfibian. 'Nu de ce?'

— Ţi se cere să o faci într-un mod bizar?

A scuturat din cap.

'Esti sigur? Niciun ceai neobişnuit care miroase galben?

— Miroase galben? Ce inseamna asta?'

— Dacă l-ai mirosi, ai şti. în mod clar, nu ai făcut-o. Bun. Ieşi afară, mă încurcă. '

O plecare grăbită, deci, de la Half-Axe. Mai departe, până la intrarea în Grool's Immeasurable Pots. Probabil, acea descriere a fost menită să sublinieze calitatea de neegalat sau ceva similar, deoarece vasele în sine erau vândute ca ceasuri şi pentru experimente alchimice şi altele asemenea, iar astfel de funcţii erau dependente de ratele precise de debit.

A păşit în magazinul înghesuit şi umed.

— întotdeauna te încrunţi când intri aici, Tehol Beddict.

— Bună dimineaţa, Lăudabil Grool.

— Cel gri, da, cel de acolo.

„O oala frumos...”

— Este un pahar, nu o oală.

'Desigur.[1]

— Preţul obişnuit.

— De' ce te ascunzi mereu în spatele acestor oale, Laudable Grool? Tot ce văd la tine sunt mâinile tale.

^Mâinile mele sunt singura parte importantă din mine”.

'În regulă.[1] Tehol a scos o înotătoare dorsală recent îndepărtata. — O succesiune de ţepi, acestea dintr-o capaoară. Diametre de gradare...

'De unde stii ca?'

— Ei bine, poţi să-l vezi – se micşorează pe măsură ce se întorc.

— Da, dar cât de precis?

— Asta trebuie să decizi. Ceri obiecte cu care să faci găuri. Aici ai... ce... doisprezece. Cum să nu fii multumit de asta?

„Cine a spus că nu sunt mulţumit? Pune-le pe blat, ia paharul. Şi scoate rădăcina aceeade grăsime de aici.

De acolo era spre magazinul de animale mici şi Beastmonger Shill, o femeie supradimensionată care se agita la nesfârşit în sus şi în jos pe rândurile de mici cuşti stivuite, pe călcâiele ei turtite un roi de făpturi mici care se grăbesc. Ea si-a strigat încântarea obişnuită faţă de darurile de pahar si rădăcină de grăsime, dintre care cea din urmă, s-a dovedit, era cel mai frecvent folosită de soţiile răutăcioase pentru a efectua micşorarea testiculelor soţilor lor; în timp ce Shill a aplicat, cu unele modificări delicate, proprietăţile diminutive ale rădăcinii puilor ei, hrănind ceaiul cu miros galben în trepte precise folosind paharul cu găuri.

întâlnirea s-a acru cand Tehol i-a pălmuit un ţanţar pe gât, doar pentru a fi informat că tocmai omorâse' un' liliac pigmeu care suge sânge. Răspunsul lui că distincţia a fost pierdută pentru el nu a fost bine primită. Dar Shill a deschis totuşi trapa de pe podeaua din spatele magazinului, iar Tehol a coborât cele douăzeci şi şase de trepte înguste şi abrupte de piatră până la coridorul strâmb – lung de douăzeci şi unu de paşi – care ducea la mormântul vechi al stupului gol, ale căror pereţi fuseseră demontaţi în trei locuri pentru a modela uşile aspre în tuneluri şerpuitoare, cu celule joase, dintre care două se terminau în capcane fatale. Al treilea pasaj s-a deschis în cele din urmă într-o cameră lungă ocupata

de vreo duzină de refugiaţi răvăşiţi, dintre care cei mai mulţi păreau să adormiţi.

Din fericire, anchetatorul şef Rucket nu se număra printre somnolenţi. Sprâncenele ei s-au ridicat când l-a văzut, chipul ei admirabil umplundu-se de o expresie de uşurare neprefăcută, în timp ce îi făcu semn spre masa ei. Suprafaţa a fost acoperită cu foi de pergament înfăţişând diferite planuri de etaj si diagrame structurale.

— Domnule, Tehol Beddict! Iată, nişte vin! Băutură. De Brant, o nouă fată! N-ai idee cât de bolnav sunt de tovarăşii mei Interminabile din această căţărână.

— în mod clar, răspunse el stând, trebuie să ieşi mai mult afară.

— Din păcate, majoritatea investigaţiilor mele din zilele noastre sunt de natura arhivistică.

— Ah, Marele Mister pe care l-ai descoperit. Mai aproape de o soluţie?

„Marele mister? Mai mult ca Damned Mystery şi nu, rămân nedumerit, chiar dacă harta mea creşte cu fiecare zi care trece. Dar să nu mai vorbim despre asta. Agenţii mei raportează că fisurile, din fundaţie se răspândesc inexorabil – bine făcut, Tehol. întotdeauna m-am gândit că eşti mai deştept decât arăţi.

' — De ce îţi mulţumesc, Rucket. Ai plăci alea lăcuite pe care le-am cerut?

„Onyx a terminat-o pe ultima azi dimineaţă. Şaisprezece în total, corect?

'Perfect. Margini teşite?

'Desigur. Toate instrucţiunile tale au fost respectate cu diligenţă.

'Grozav. Acum, despre acea răspândire inexorabilă...

— Vrei să ne retragem în camera mea privată?

— Nu acum, Rucket. Am nevoie de nişte monede. O infuzie pentru a susţine o investiţie de capital.

'Cât costă?'

'Cincizeci de mii.'

— Vom vedea vreodată o întoarcere?

— Nu, vei pierde totul.

— Tehol, cu siguranţă te răzbuni foarte mult.] Atunci, care este beneficiul pentru noi?

— De ce, nimeni altul decât revenirea la preeminenţă a Breslei Prinzătorilor de Şobolani.

Ochii ei destul de visători se măriră. — Sfârşitul patriotiştilor? Cincizeci de mii? Vor fi mai bine şaptezeci şi cinci? O suta?[1]

— Nu, cincizeci este ceea ce am nevoie.

— Nu anticipez nicio obiecţie din partea colegilor mei Maeştri de breaslă.

'Minunat.[1] Şi-a plesnit mâinile, apoi s-a ridicat.

Ea se încruntă la el. 'Unde te duci?'

— Desigur, în camera ta privată.

— Oh, ce frumos!

Privirea lui se îngustă asupra ei. — Nu eşti alături de mine, Rucket?

— Care ar fi rostul? Numele „rădăcină grasă” este a. o glumă de femeie, ştii.

— Nu am băut nici un ceai cu miros galben!

„în viitor, vă sfătuiesc să folosiţi mănuşi”.

— Unde e camera ta, Rucket?

O sprânceană ridicată. — Ai ceva de dovedit?

— Nu, trebuie doar să verific... lucrurile.

'Care e ideea?' întrebă ea din nou. — Acum că ţi-a trezit imaginaţia, te vei convinge că eşti mai mic, Tehol'Beddict. Natura umana. Mai rău ca se întâmplă să fii şi tu bărbat. Ea s-a ridicat. „Eu, totuşi, pot fi obiectiv, deşi devastator, uneori. Deci, îndrăzneşti sa-mi examinez atent?

Se încruntă. — Bine, să mergem. Data viitoare, totuşi, să renunţăm cu totul la invitaţia în camera ta, bine?

— Mizeria stă în detalii, Tehol Beddict. Aşa cum suntem pe cale să descoperim.

Venitt Sathad desfăcu pergamentul şi îi ancora colţurile cu pietre plate. — După cum poţi vedea, maestru, există şase clădiri separate pentru exploataţii. A început să arate ilustraţiile fiecăruia. — Grajduri şi livre. Icehouse. Magazin, cu pivniţă. Cartierele servitorilor. Şi, desigur, hanul propriu-zis...

— Dar clădirea aceea pătrată de acolo? întrebă Rautos Hivanar.

Venitt se încruntă. „După ce am înţeles, interiorul este practic umplut cu un obiecjt emblematic. Clădirea este anterioară hanului în sine. încercările de a-l disloca au eşuat. Acum, spaţiul care rămâne este folosit pentru depozitare diverse.'

Rautos Hivanar se lăsă pe spate în scaun. „Cât de solvată este această achiziţie?”

— Nici mai mult, nici mai puţin decât orice altă pensiune, maestru. Ar putea menta' să discutăm despre investiţiile în restaurare cu ceilalţi acţionari, inclusiv cu

Karos Invictad.

— Hmm, voi lua în considerare asta. El a crescut. — Între timp, asamblaţi noile artefacte pe masa de curăţare de pe terasă.

— îndată, stăpâne.

La paisprezece leghe vest de Insulele Draconeane, pe această întindere de ocean se instalase stăpânirea, nivelând mările până la o patina sticloasă şi unsuroasă sub aerul umed şi nemişcat. Prin ochelari, nava singuratică, cu coca neagră^ joasă în apă, părea lipsită de viaţă. Catargul principal era aşchiat, toate tachetele au fost măturate. Cineva pregătise o pânză de proapă, dar pânza instalată de furtună atârna moale. Vâsla de cârmă era legată pe loc. Nu se vede nicio mişcare nicăieri.

Skorgen Kaban, cunoscut sub numele de Drăguţul, a coborât mcet ochelarii, dar a continuat să mişte ochii cu unicul său ochi bun la nava îndepărtată. întinse mâna pentru a zgâria una dintre găurile de aer – tot ce mai rămăsese din ceea ce fusese candva un nas mare, de şoim – apoi tresări în timp ce un cui înfipt în ţesut cicâtricial sensibil. Mâncărimea era inexistenta^ dar nările căscate aveau tendinţa de a plânge, iar zgârietura prefăcută a servit să-l avertizeze despre umezeala revelatoare. Acesta a fost unul dintre multele sale gesturi pe care probabil şi-a imaginat că sunt subtile.

Din păcate, căpitanul lui a fost prea ascuţit pentru asta. Şi-a îndepărtat studiul lateral al lui Skorgen, apoi a aruncat o privire înapoi la echipajul ei care îl aştepta. O grămadă mizerabilă, dar înflăcărată. Drumurile i-au îngreunat pe toată lumea, de înţeles, dar cala raiderului era plină de pradă, iar această alergare a norocului Errantului părea fără sfârşit.

Acum că găsiseră o altă victimă.

Skorgen trase un şuierat, apoi spuse: — E în regulă Edur. Bănuiesc că un vagabonc care a fost aruncat puţm în acea furtună pe care am spionat-o ieri în vest. Sunt şanse ca echipajul sa fie fie bolnav, fie mort, sau să fi abandonat nava cu una dintre bărcile lor de salvare Knarri. Dacă au făcut asta, vor lua lucrurile bune cu ei. Dacă nu, îi zâmbi el, dezvăluind dinţii înnegriţi, atunci putem termina ceea ce a început furtuna.

— Cel puţin, spuse căpitanul, vom arunca o privire. Ea a adulmecat. — Cel puţin, poate că se va întâmpla ceva de a fi aruncat în aer în apartamente.

Pune-i să trimită mături,
Skorgen, dar ţine capul acelui paznic să se învârtească în toate direcţiile;

Skorgen se uită la ea. — Crezi că ar putea fi mai mulţi dintre ei aici?

Ea a făcut o faţă. — Câte nave a trimis împăratul?

Ochiul lui bun's-a lărgit, apoi l-a studiat mcă o dată pe singuraticul abandonat prin ochelari. — Crezi că este una dintre acestea? fundul lui Errant, căpitane, dacă ai dreptate...

— Ai ordinele tale şi se pare că trebuie să-ţi reamintesc încă o dată, prim-amaté. Nicio blasfemie pe nava mea.

— Scuze, căpitane.

S-a grăbit să plece, a început să transmită ordine echipajului care îl aştepta.

Drumurile făceău un loc liniştit, un fel de furtivitate superstiţioasă strângându-i pe marinari, de parcă orice sunet caré ajunge prea departe ar putea sparge oglinda mării.

Ea a ascultat în timp ce cele douăzeci şi patru de mături au alunecat afară, cu lamele aşezate în apa. O clipă mai târziu se auzi strigătul mut al coxülui, iar Recunoştinţa Nemuritoare gemu în timp ce se trânti înainte. Nori de muşte dormitoare s-au ridicat în jurul navei, când suprafaţa

Kelhdă a mării din apropiere a fost perturbata, [enorocitele de lucruri aveau tendinţa să caute o acoperire întunecată odată ce au fugit. Marinarii tuşeau şi scuipau – totul foarte bine pentru ei, observă căpitanul, în timp ce un nor scâncitor se învârtea în jurul capului ei şi nenumărate insecte i se târau pe nas, în urechi şi prin ochi. Soarele şi marea erau destul de rele, combinându-se pentru a-i ataca demnitatea şi orice fel de vopsea pe care o femeie moartă putea strânge, dar pentru Shurg Blalle, aceste muşte făceau o mizerie profund acută.

Pirat, strigoi divin, strigoi ai nesăţuirii, vrăjitoare a apelor adânci – vremurile fuseseră bune de când ieşise pentru prima dată din portul Letheras, în josul râului lung şi lat pană în mările vestice. Slăbănoagă şi elegantă, acea primă galeră fusese trecerea ei către faima, iar Shurq încă regreta pierderea înflăcărată în faţa acelei escorte de Mare din Laughter's End. Dar a fost foarte mulţumită de Recunoştinţa Nemuritoare.

Puţin prea mare pentru echipajúl éi, desigur, dar odată cu întoarcerea lor în Letheras, această problemă ar putea fi rezolvată destul de uşor. Cel mai mare sentiment de pierdere a fost odată cu plecarea Gărzii Crimson. Iron Bars arătaseră de la bun început că lucrau pentru trecere. Chiar şi aşa, ele fuseseră adăugiri formidabile la acea traversare sălbatică a oceanului, menţinând sângele larg şi neîntrerupt, pe măsură ce un comerciant după altul eră luat, dezbrăcat de toate obiectele de valoare, apoi, de cele mai multe ori, trimis în întuneric. . Nu fuseseră doar săbiile lor, oricât de mortale erau acelea, ci magia lui Corlos – o magie mult mai rafinată, mult mai inteligentă decât orice la care fusese martor până atunci Shurq.

Astfel de detalii i-au deschis ochii, şi mintea. Lumea de acolo era imensă. Şi în multe feluri fundamentale^ imperiul lui Lether, copil al Rrimului Imperiu, fusese lăsat mtr-un fel de zăpadă, în gândirea sa, în modurile sale de lucru. O revelaţie umilitoare într-adevăr.

Plecarea cu Iron Bars si echipa lui nu fusese la fel de emoţionantă sau de sincera pentru Shurq Elalle pe cât i se păruse probabil tuturor celorlalţi, pentru că adevarul era că ea devenise din ce în ce mai 'neliniştită în compania lor. Iron Bars nu a fost unul care să gasească subordonarea plăcută pentru foarte mult timp – oh, fără îndoială că era diferit cand era vorba de colegul său Declarat din Garda Crimson sau de comandantul lor legendar, Prinţul K'azz. Dar ea nu era un Declarat, nici măcar unul dintre soldaţii acelei companii. Atâta timp cât obiectivele lor mergeau în paralel, lucrurile erau destul de bine, iar Shurq se asigurase să nu devieze niciodată, pentru a evita orice confruntare.

îi depuseseră pe mercenari pe o plajă pietroasă de pe ţărmul estic al unui ţinut numit Jacuruku, cu cerul zvâcnind de ploaie ploioasă. Debarcarea nu fusese lipsită de martori, din păcate, şi ultima dată pe care o văzuse pe Iron Bars şi soldaţii săi,' aceştia se întorceau spre interior pentru a înfrunta o duzină de siluete masiv blindate care coborau panta ruptă, cu coifurile grozave, cu vizierele coborâte. Biinch cu aspect brutal, iar Shurq spera că toată acea beligeranţie era în mare parte pentru spectacol. Foile cenuşii de ploaie ascunseseră curând toate detaliile din şuviţă, în timp ce se îndepărtară pe vâsle înapoi la Recunoştinţă.

Skorgen jurase că surprinse zgomotul lamelor care

se ciocnesc – un ecou slab – cu urechea lui bună, dar însăşi Shurq nu auzise nimic.

în orice caz, ei fugiseră din acele ape, aşa cum obişnuiau să facă piraţii când exista riscul ca o rezistenţă organizată să pândească în apropiere, iar Shurq şi a consolat conştiinţa agitată amintindu-şi că Iron Bars vorbise despre Jacuruku cu oarecare familiaritate – la cel puţin în măsura în care îi cunoaşte numele. Şi în ceea ce priveşte rugăciunile cu ochii mari ale lui Corlbs către zeci de divinităţi, ei bine, el era predispus la melodramă. O duzină de cavaleri nu ar fi fost de ajuns pentru a-i opri pe Iron Bars şi Crimson Guard, hotărâţi ca ei să facă tot ce aveau de făcut, ceea ce, în acest caz, era să traverseze Jacuruku de la o coastă la alta, apoi să găsească ei înşişi o altăjiavă.

Într-adevăr, o lume imensă.

Măturile s-au ridicat limpezi de apă şi au fost expediate în linişte, în timp ce Recunoştinţa Nemuritoare se îndrepta pe lângă epava Edur. Shurq'Elalle se îndreptă spre şina şi studie puntea vizibilă a navei Blackwood.

— Călărind jos, mormăi Skorgen.

Fără cadavre în mijlocul dezordinei. Dar era dezordine. — Nicio evacuare ordonată, spuse Shurq Elalle, în timp ce cârligele de luptă ieşeau, cu dinţii muşcând în timp ce liniile erau întinse. — Şase cu noi, cu armele scoase, porunci ea, desfăcându-şi propria echipă, apoi urcând pe şină.

A sărit peste el, a aterizat uşor pe puntea din mijloc, la doi paşi de ciotul aşchiat al catargului principal.

Câteva clipe mai târziu, Skorgen 1 s-a alăturat, sosind cu un mormăit, apoi cu un blestem, în timp ce îşi zvâcni piciorul rău.

— Asta a fost o vechime, spuse el, privind în jur. S-a întors şchiopătând la şină şi a smuls o săgeată aşchiată, apoi s-a încruntat în timp ce o studia. — Al naibii de scurtă şi zguduită – privire la capul ăla, care ar putea pătrunde printr-un scut din foi de bronz. Şi acest fluture... e piele, ca aripioarele.

Deci unde erau cadavrele? încruntat, Shurq Elalle se îndreptă către trapa cabinei. Făcu o pauză la cală, văzând că trapa fusese înfiptă. Dându-l deoparte cu cizma, se ghemui şi privi în întunericul calei.

Sclipirea apei şi lucrurile care plutesc. — Skorgen, e prada aici. Vino şi întinde mâna spre una dintre acele

amfore.

Al doilea, Misery, a strigat de pe nava lor: „Căpitane! Hulk-ul e mai jos în apă decât era cand am ajuns noi.

Acum auzea gemetele blânde ale carcasei.

Skorgen şi-a folosit braţul bun ca să se întindă şi să-şi treacă mâna printr-o ureche a amforei. Şuierând cu greutatea, ridică obiectul înalt până la şold, rostogolindu-l pe punte între el şi căpitan.

Amfora în sine a fost o lucrare superbă, a observat Shurq. Străină, glazura de culoare cremă până la baza stupului inversat, unde bobinele erau delimitate în modele geometrice negre pe alb strălucitor. Dar imaginea pictată pe umăr şi pe burta a fost cea care i-a captat interesul. Jos, pe o parte, era o siluetă, bătută în cuie pe o cruce în formă de X. Invârtindu-se din capul întors al figurii, erau corbi. Sute, fiecare profund complicat, fiecare detaliu gravat – corbi, inundate spre exterior – sau poate spre interior – până la masă pe umerii largi ai amforei, încercuind întregul obiect. Convergând să se hrănească cu omul nefericit? Fugi de el ca ultimele sale gânduri pe moarte?

Skorgen scosese un cutit şi tăia sigiliul, dezbrăcând ceara groasă care lega dopuf.

După o clipă, a reuşit să o desfăşoare. El smulse dopul, apoi sari înapoi în timp ce sângele gros curgea afară, raspândindu-se pe punte.

Părea proaspătă si din ea răsări un parfum de flori, înţepător şi exagerat de dulce.

— Polen Kagenza, spuse Skorgen. — împiedică sângele să se îngroaşe – Edur îl folosesc când pictează temple în pădure – ştii, pe copaci. Sângele sfinţeşte. Nu este un templu adevărat, desigur. Fără pereţi, sau tavan, doar o pădure...

— Nu-mi plac primii colegi care bolborosesc, spuse Shurq Elalle, mdreptându-se încă o dată. — Scoate-i pe ceilalţi afară. Numai vasele ne vor face bogaţi pentru o lună sau două. Ea şi-a reluat mersul spre cabina.

Coridorul'era gol, uşa cabinei era deschisă şi atârna de o balama din piele. în timp ce se îndrepta spre ea, aruncă o privire în nişele laterale şi văzu paturile suprapuse ale echipajului – dar toate erau neocupate, deşi dezordonate, ca şi cum ar fi fost supuse percheziţiilor.

în cabina propriu-zisă, mai multe semne de jaf, în

timp ce pe sol era mtins un cadavru Edur. Mâinile şi picioarele fuseseră înfipte în scânduri, iar cineva îi folosise un cuţit, metodic. Camera mirosea a deşeuri vărsate, iar expresia îngheţată pe faţă era o mască răsucită, o mască zdravănă, ochii uitându-se ca şi cum ar fi martorii unei credinţe spulberate, o revelaţie teribilă în momentul morţii.

L-a auzit pe Skorgen venind în spatele ei, şi-a auzit blestemul scăzut când a văzut cadavrul. — M-am' torturat, spuse el. l-a torturat pe căpitan. Acesta era Merude, ai naibii de lângă un Bătrân. Errant, salvează-ne, căpitane, vom fi învinovăţiţi dacă altcineva vine pe asta înainte ca totul să se scufunde. Tortura. Nu înţeleg asta...

Este simplu, a spus ea. — Au vrut informaţii.

'Despre ce?[1]

Shurq Elalle se uită înjur. — Au luat jurnalul, graficele. Acum, poate piraţii ar putea face asta, dacă ar fi străini de Lether, dar atunci n-ar mai avea nevoie să-l tortureze pe bietul ticălos. în plus, ar fi luat prada. Nu, cine a făcut asta a vrut mai multe informaţii, nu ce ai putea obţine din grafice. Şi nu le pasă nimic de pradă.

— Nenorociţi nenorociţi, oricine ar fi.

Se gândi la acea amforă şi la conţinutul ei îngrozitor. Apoi s-a întors. — Poate că au avut un motiv întemeiat. Scoate coca, Skorgen. O să aşteptăm, totuşi. Lui Blackwood nu-i place să se scufunde. S-âr putea să fie'nevoie să-l dăm.

— Un rug să-i aducă pe toţi înăuntru, căpitane.

„Sunt conştient de riscuri. Mergi mai departe cu situ^tia asta.[1]

înapoi pe punte, Shurq Elalle s-a îndreptat spre castelul de proa, unde a stat scanand orizontul în timp ce Skorgen şi echipajul îşi începeau demolarea.

Străini pe mare.

Care nu sunt prieteni ai Tiste Edur. Chiar şi aşa, cred că aş prefera să nu-i întâlnesc. Se întoarse cu faţa spre puntea din mijloc,, — Skorgen! Când terminăm aici, mergem la mătură. înapoi la coastă.

Sprâncenele lui cicatrici se ridicară. — Letheras?

'De ce nu? Putem vinde şi încărca echipajul.

Bărbatul bătut zâmbi.

înapoi la Letheras, da. Şi repede.

Capitolul patru

A venit răzvrătirea care s-a lăsat în zori, când prin ceţurile grele care ne năvăliseră timp de zece zile ne-am uitat spre răsărit şi am văzut, înalţându-se întinşi şi nenumăraţi pe orizontul de nori, balauri. Prea mari pentru a fi înţeles, cu capetele deasupra soarelui, cu aripile îndoite întinzându-se în jos pentru a arunca o umbră care ar putea înghiţi tot Drene. Acest lucru a fost prea mult, prea înspăimântător chiar şi pentru soldaţii mai experimentaţi din trupa noastră, pentru că ochii' lor întunecaţi erau aţintiţi asupra noastră, o privire străină care ne scurgea sângele din inimile, chiar fierul din săbiile şi suliţele noastre.

A pătrunde în acele umbre ar înfrânge un campion al Primului Imperiu. Nu am putut face faţă unei asemenea provocări şi, deşi mi-am exprimat furia/ consternarea, nu era altceva decât sprijinul cerut de la liderul oricărei expediţii şi, într-adevăr, nu aveam nicio intenţie să cer partidului 'meu curajul care îmi lipsea însumi. întărirea este un lucru periculos, ca nu cumva să reuşeşti acolo unde nu ar fi. Aşa că am încetat să mă umbresc, poate prea uşor, dar nimeni nu şi-a dat seama de asta, uşuraţi cum erau toţi când am spart' tabăra, ne-am împachetat catârii şi ne-am întors spre vest.

- Patru zile în sălbăticie Thrydis Addanict

Exilarea a ucis majoritatea victimelor, când lumea de dincolo era dură, cand supravieţuirea nu putea fi cumpărată fără moneda cooperării. Nicio pedeapsă mai

S
rava nu era posibilă printre popoarele tribale, fie Awl, ''rhasilhani sau Keryn. Cu toate acestea, structura clanului însăşi a impus o intransigenţă mortală şi, odată cu ea, o devastare corespunzătoare atunci când cineva era alungat, singur, lipsit de tot ceea ce dădea sens vieţii. Victimele s-au mototolit în ele însele, abandonând toate abilităţile care puteau servi la susţinerea lor; s-au ofilit, apoi au murit.

Letherii şi cetatile lor vaste, tumultul nenumăratelor feţe, erau -' dincolo de lanţurile îndatorării – aproape indiferenţi la alungare. Adevărat, astfel de oameni nu erau imuni la noţiunea de pedeapsă spirituală – au existat în familii, la urma urmei, o caracteristică universală a oamenilor – totuşi, cicatricile care au fost eliberate din înstrăinare puteau supravieţui. Un alt sat, un alt oraş – lupta de a începe din nou ar putea fi gestionată şi îritr- adevăr, pentru unii, a începe din nou a devenit o dependenţă în sine. O modalitate de

absolvire a răspunderii.

Redmask, viaţa lui cea a Awl, nepătată de generaţii, ajunsese să creadă că natura Letherii – cel mai urât cmşman al său – îi pătase totuşi spiritul. Exilarea nu dovedise o condamnare la moarte. Exilarea se dovedise un dar, pentru că odată cu ea a descoperit libertatea. Ademenirea care a atras atât de mulţi tineri războinici în Imperiul Lether, unde anonimatul s-a dovedit atât dezastru, cât şi emancipare.

Alungat, rătăcise departe, fără să se gândească să se mai întoarcă vreodată. Nu era aşa cum fusese cândva, nu mai era fiul tatălui său, dar ceea ce devenise era, chiar şi pentru el însusi, un mister.

Cerul de deasupra capului nu era afectat de nori, noul sezon găsindu-şi căldură, iar iepurii au alergat dintr-un desiş de acoperire momentan în altul în faţa lui, în timp ce călărea calul Letherii pe traseul turmei pe traseul său de nord-est. O turmă mică, observase el, cu puţine pete de naştere împodobite de muşte de-a lungul marginii potecii, unde masculii de rodară se adunau protector până când nou-născutul îşi putea găsi picioarele. Clanul care conducea aceste fiare era probabil mic.

Gardianul lui Redmask, K[1] Chain, Che'Malle, nu era de văzut nicăieri, dar asta nu ^era neobişnuit. Uriaşele reptile aveau pofte prodigioase. În această perioada a anului, bhederinul sălbatic care iernase în pădurile de buzunar – o rasă mai mare decât cei din campia din sud – s-au aventurat să iasă din adăpost în căutarea perechelor. Având în masă mai mult de doi boi Letherii, taurii erau feroce şi beligeranţi şi încărcau orice se apropia prea mult, excluzând o femelă de felul ei. Sag'Churok, bărbatul K'ell Hunter, încântat să întâlnească acea încărcătură tunătoare – Redmask văzuse plăcerea ei, dezvăluită în strângerea sinuoasă lentă a cozii – în timp ce se afla în calea taurului, lamele de fier ridicate sus. Oricât de rapid era bhederinul, K[1] Chain Che'Malle era mai rapid. De fiecare dată, după ce a ucis fiara, Sag'Churok îi dădea cadavrul lui Gunth Mach, până când ea se satura.

Redmask a călărit toată ziua, cu pasul pe îndelete pentru a strica povara calului, iar când soarele cobora spre orizont, aprinzand nori de furtună îndepărtaţi, a ajuns în vederea tabărei Awl, situată pe o veche insulă oxbow, între două. albiile uscate erodate. Turmele erau

îngrămădite pe flancurile văilor de ambele părţi, iar întinderea de colibe în formă de cupolă, cusute din piele, se înghesuiau în mijlocul fumului focurilor de bucătăre care acoperise valea.

Fără fugitori. Fără pichete. Şi o tabără mult prea mare pentru mărimea turmelor.

Redmask s-a oprit pe linia crestei. A studiat Bene de mai jos. Ici şi colo, voci se ridicau în doliu ritual. Puţini copii erau vizibili mişcându-se între colibe,

După un timp, în timp ce stătea nemişcat pe şaua înaltă a Letherii, cineva l-a văzut. Strigăte bruşte, mişcare grăbită în umbrele tot mai mari, apoi o jumătate de duzmă de războinici au pornit în trap spre el.

în spatele lor, tabăra începuse deja o spargere de panică, scântei zburând în timp ce vetrele erau lovite cu piciorul şi înlăturate. Ascunde pereţii ondulaţi pe colibe.

Au apărut câini de turmă şi drânzeturi, alergând să se alăture războinicilor care se apropiau.

Războinicii Awl erau tineri, el văzu pe măsură ce se apropiau. Doar un an sau doi după nopţile morţii lor. Nici un singur veteran dintre ei. Unde erau Bătrânii? Umerii?

Oprindu-se la cincisprezece paşi în jos, cei şase războinici au început să discute în tonuri şuierate, apoi unul s-a confruntat cu tabăra şi a scos un strigăt pătrunzător. Toate activităţile s-au oprit mănos.

Feţele se uitau la Redmask. Niciun războinic dintre ei nu părea suficient de îndrăzneţ pentru a se aventura mai aproape.

Câinii au fost mai puţin speriaţi de prezenţa unui războinic singuratic. Mârâind, cu liacklele ridicate, se furişară în semicerc spre el. Apoi, prinzând un miros neaşteptat, fiarele s-au strâns brusc înapoi, cu cozile scufundate, scânteiete subţiri ieşind din gât.

în cele din urmă, un tânăr războinic a făcut un pas înainte. — Nu poţi fi el, spuse el.

Redmask oftă. — Unde este liderul tău de război? el a cerut.

Tânărul şi-a umplut pieptul şi s-a îndreptat. — Sunt liderul de război al clanului. Masarch, fiul lui Nayrud.[1]

— Când a fost noaptea morţii tale?

— Acestea sunt vechile' moduri, spuse Masarch, dezvăluindu-şi dinţii într-un mârâit. — Am abandonat o asemenea prostie.

Un altul a vorbit în spatele liderului războiului. „Vechile căi ne-au eşuat! l-am dat afară!

Masarch a spus: „îndepărtează acea masca; nu este pentru tine. Cauţi să ne înşeli. Călăreşti un cal Letherii, eşti unul dintre spionii Factorului.

Redmask nu a răspuns imediat. Privirea i-a alunecat pe lângă liderul războiului şi adepţii săi, fixându-se încă o dată la tabăra de dedesubt.' O mulţime se aduna la marginea apropiată, privind. A tăcut încă douăzeci de bătăi ale inimii, apoi a spus: „N-ai pus niciun pichet. O trupă de Letherii ar putea alinia această creasta şi s-ar putea cufunda în mijlocul tău, iar tu nu ai fi pregătit. Femeile tale îşi strigă necazul, un sunet care se aude la câteva leghe într-o noapte liniştită ca aceasta. Oamenii tăi mor ae foame, conducător de război, totuşi aprind un exces de foc, suficient pentru a face deasupra ta un nor de fum care nu se va mişca şi reflectă lumina de jos. Aţi sacrificat nou- născuţii rodara şi myrid, în loc să măcelăriţi masculii şi femelele în vârstă dincolo de naştere. Trebuie să nu ai umăr, căci dacă ai avea-o, te-ar îngropa în pământ şi te-ar forţa noaptea morţii, astfel încât să poţi ieşi din nou, născut din nou şi, speram, înzestrat cu o nouă înţelepciune- înţelepciune care vă lipseşte în mod evident.

Masarch nu a spus nimic la asta. Văzuse în sfârşit armele lui Redmask. — Tu eşti el, şopti el. — Te-ai întors'la Awl'dan.

— Ce clan este acesta?

— Redmask, spuse liderul războiului, făcând semn în spatele lui. „Acest clan... este al tău...”

Neprimind nimic altceva decât tăcere de la războinicul călare, Masarch a adăugat: „Noi, suntem tot ce rămâne. Nu există oameni de umăr, Redmask. Fără vrăjitoare. Făcu un semn spre turmele de flancare. „Aceste fiare pe care le vezi aici, sunt tot ce a mai rămas”. El ezită, apoi se îndreptă încă o dată. — Redmask, te-ai întors... degeaba. Nu vorbeşti, iar asta îmi spune că vezi adevărul lucrurilor, Mare Războinic, ai întârziat.

însufleţit de asta, Redmask a tăcut. A descălecat încet. Câinii, care şi-au continuat să se întoarcă trepidant, cu cozile înclinate, fie au prins un miros proaspăt, ne au auzit ceva din întunericul de dincolo, pentru că s-au rupt brusc şi s-au aruncat înapoi pe panta, dispărând în tabără. Acea panică părea să se răspândească printre războinicii cu fata lui, dar niciunul nu a fugit, în ciuda fricii şi confuziei care le cuprinse

expresiile.

Linsendu-şi buzele, Masarch a spus: „Redmask, Letherii ne distrug. Lagărele de străini au fost prinse în ambuscadă, înfipte şi sacrificate, turmele furate. Clanul Aendinar nu mai există. Rămăşiţele Sevond şi Niritha s-au târât până la Ganetok – doar Ganetok rămâne puternic, pentru că sunt cel mai îndepărtat de est şi, laşi că sunt, au făcut pact cu străinii...

— Străini. Ochii lui Redmask se îngustară în fante. — Mercenari.

Masarch dădu din cap. „A fost o bătălie grozavă, au trecut patru sezoane si acei străini au fost distruşi”. A făcut un gest. — Vrăjitoria Cri.

— Nu au mers atunci victorioşii Letherii asupra taberelor Ganetok?

— Nu, Redmask, au rămas prea puţini – străinii s-au luptat bine.

„Masarh”, a spus el, „nu înţeleg. Nu au luptat Ganetok alături de mercenarii lor?

Tineretul a scuipat. — Liderul lor de război s-a adunat de la. clanuri cincisprezece mii de războinici. Când au sosit Letherii, el a fugit, iar războinicii i-au urmat. Au abandonat străinii! I-am lăsat la măcel!

— Aşezaţi tabăra dedesubt, spuse Redmask. Arătă spre războinicii care stăteau în spatele lui Masarch. — Staţi mai întâi de veghe de-a lungul acestei linii de creastă, aici şi spre vest. Acum sunt liderul de război al clanului Renfayar. Masarch, unde se ascunde Ganetok?

— Şapte zile spre est. Ei deţin acum ultima mare turmă de Awl.

— Masarh, îmi conteşti dreptul de a fi lider de război?

Tânărul a clătinat din cap. — Tu eşti Redmask. Bătrânii
dintre Renfayar care au fost duşmanii tăi sunt toţi morţi, fiii lor sunt morţi.

— Câţi războinici au mai rămas printre Renfayar?

Masarch se încruntă, apoi făcu un gest. — Ne-aţi întâlnit, lider de război.

O încuviinţare din cap.

Redmask a observat un câine singuratic care stătea la marginea taberei. Părea să-l privească. Şi-a ridicat mâna stângă şi fiara s-a aruncat în mişcare. Animalul uriaş, un mascul/a ajuns la el câteva clipe'mai târziu,

lăsându-'şi pe piept şi aşezându-şi capul larg şi cicatrici între picioarele lui Redmask. S-a întins în jos şi i-a atins botul – un gest care, pentru majoritatea, ar fi riscat degetele. Câinele nu făcu mcio mişcare.

Masarch îl privea cu ochii mari. — Un supravieţuitor singuratic, spuse el, dintr-o tabără de străini. Nu ne-ar lăsa să ne apropiem.

— Străinii, spuse Redmask încet, au posedat câini?

'Nu. Dar erau adepţi juraţi ai Lupilor Războiului şi, într-adevăr, lider de război, părea că acele fiare perfide şi murdare îi urmăreau – întotdeauna la distanţa, dar în număr mare. Până când Bătrânii Ganetok au invocat magia si i-au alungat pe toţi. Masarch a ezitat, apoi a spus: — Redmask, liderul războiului dintre Ganetok...

Nevăzut în spatele măştii, s-a format un zâmbet lent. „Fiul întâi născut al lui Capâlah. Hadralt.[1]

'Cum ai ştiut?'

— Mâine, Masarch, vom conduce turmele spre est, spre Ganetok. Aş cunoaşte mai multe dintre acei străini nefericiţi care au ales să lupte pentru noi. Să mor pentru oamenii din Awl'dan.'

— Trebuie să ne târâm până la Ganetok la fel ca Sevond şi Niritha?

'Tu mori de foame. Turmele sunt prea slăbite. Conduc sase tineri dintre care niciunul nu a trecut noaptea morţii. Să mergem noi şapte la război împotriva Letherilor?

Deşi tânăr, era clar că Masarch nu era un prost. — Il vei provoca pe Hadralt? Redmask, războinicii voştri – noi, vom muri cu toţii. Nu suntem suficienţi pentru a face faţă sutelor de provocări care ne vor fi aruncate şi, odată ce vom fi morţi, va trebui să faceţi faţă acestor provocări, cu mult înainte de a fi considerat demn să încrucişaţi armele cu Hadralt însuşi.

— Nu vei muri, spuse Redmask. — Şi nimeni nu va contesta pe niciunul dintre voi.

„Atunci vrei să spui să treci printr-o mie de războinici pentru a-l înfrunta pe Hadralt?

— Ce rost ar avea asta, Masarch? Am nevoie de acei războinici. Uciderea lor ar fi o risipă. Nu.' Făcu o pauză, apoi spuse: — Nu sunt lipsit de tutori, Masarch. Şi mă îndoiesc că un singur războinic Ganetok va îndrăzni să-i provoacş. Hadralt va trebui să mă înfrunte, el şi eu,

singuri m cerc. În plus, a adăugat el, nu avem timp pentru restul.

— Ganetok se ţin de vechile căi, lider de război. Vor fi ritualuri. Zile şi zile înainte ca cercul să fie făcut...

— Masarh, trebuie să mergem la război împotriva Letherilor. Fiecare războinic al Awl-ului

„Lider de război! Nu te vor urma! Până şi Hadralt nu putea gestiona decât o treime din ele, iar asta, cu plata de rodare şi miriade, i-a înjumătăţit proprietăţile! Masarch făcu un semn către turmele epuizate de pe dealuri. „Noi... nu mai avem nimic! Nu ai putut cumpăra suliţele a o sută de războinici!

— Cine deţine cele mai mari turme, Masarch?

— Ganetok înşişi...

ţNu. întreb din nou, cine deţine cele mai mari turme?

încruntarea tânărului s-a adâncit. — Letherii.

— Voi trimite trei războinici să-l însoţească pe ultimul dintre Renfayar la Ganetok. Alege doi dintre însoţitorii tăi” care să ne însoţească.[1] Câinele dray se ridică şi se mişcă într-o parte. Redmask şi-a adunat fraiele calului' şi a pornit spre tabără. Dray a căzut în călcâi pe stânga lui. — Vom merge spre vest, Masarch, şi ne vom găsi nişte turme.

— Călărim împotriva Letherii? Lider de' război, nu ţi-ai batjocorit cu câteva clipe în urmă ideea că şapte războinici duc război împotriva lor? Dar acum spui...

— Războiul este pentru mai târziu, spuse Redmask. — După cum spui, avem nevoie de turme. Să cumpere serviciile războinicilor. Făcu o pauză si se uită înapoi la tânărul din urmă. — De unde şi-au luat fiarele Letherii?

— De la Awl! De la noi![1]

‘Da. Le-au furat. Aşa că trebuie să le furăm înapoi.

— Suntem patru, lider de război?

— Si un dray şi gardienii mei.

— Ce gardieni?

Redmask şi-a reluat călătoria. — Îţi lipseşte respectul, Masarch. În seara asta, cred că vei avea noaptea morţii.

— Vechile căi sunt inutile! Nu o să![1]

Pumnul lui Redmask era înceţoşat – era îndoielnic dacă, în întuneric, Masarch chiar l-a' văzut – chiar dacă s-a conectat solid cu maxilarul tânărului, aruncându-l pe loc. Redmask s-a întins şi a ajDucat un pumn de piele de piele, apoi a început să-l târasca pe inconştient Masarch

înapoi în tabără.

Când tânărul se trezea, se trezea într-un sicriu, la îndemâna unui braţ de pământ şi pietre. Niciunul dintre ritualurile obişnuite tradiţionale, măsurate, înainte de noaptea morţii, din păcate, de genul care servea la pregătirea aleşilor pentru internare. Desigur, frâiele libere ale lui Masarch arătau o absentă îngrozitoare a respectului, suficientă pentru a ocoli darul milei, care, în adevăr, era ceea ce erau toate acele ritualuri.

Lecţii grele, atunci. Dar a deveni adult depindea de astfel de lecţii.

Se aştepta să fie nevoit să-i supună şi pe ceilalţi, ceea ce a făcut ca o noapte lungă înainte.

Pentru noi toţi.

Bătrânele din lagăr ar fi încântate de zarvă, bănuia el. De preferat, în orice caz, decât să te plângi noaptea.

Ultimul nivel al oraşului îngropat s-a dovedit cel mai interesant, în ceea ce priveşte Udinaas. Se săturase de blestemaţii de lunetă care părea să năpădească acest grup de fugari, o mărturie care părea să se înrăutăţească, mai ales din partea Fear Sengar. Fostul sclav ştia ca Tiste Edur voia să-l ucidă şi, în ceea ce priveşte' detaliile despre abandonul lui Rliulad, ceea ce a arătat clar că Udinaas însuşi nu a avut de ales în această chestiune, că a fost o victimă la fel de mult ca şi a lui Fear. propriul frate-ei bine, Frica nu era interesată. 'Circumstanţele atenuante nu i-au modificat intransigenţa, simţul aspru al binelui şi al răului, care nu se extindea, se pare, la propriile sale acţiuni – la urma urmei, frica fusese cea care se îndepărtase în mod deliberat de Rhulad.

Udinaas, după ce şi-a recăpătat cunoştinţa, ar fi trebuit să se întoarcă la împărat.

A face ceea ce? Ai suferit o moarte îngrozitoare din mâinile lui Rhulad? Da, eram aproape prieteni, el si eu – cât se poate între sclav şi stăpân, şi din asta stăpânul se simte vreodată mai generos şi mai virtuos decât sclavul – dar nu am cerut să fiu acolo, lângă nebun. , luptându-se să-l călăuzească peste acel pod îngust al minţii, cand tot ce voia să facă Rhulad era să sară cu capul întâi peste lateral la fiecare pas. Nu, se descurcase cu ceea ce avea şi, arătând acea simplă aşchie de simpatie, făcuse mai mult pentru Rhulad decât oricare dintre fraţii Sengar, mamă, tata. Mai mult decât orice Tiste Edur. Este de mirare că niciunul dintre voi nu cunoaşte

fericirea, Fear Sengar? Sunteţi cu toţii ramuri răsucite din acelaşi copac bolnav.

N-avea rost să argumentăm asta, desigur. Singura Seren Pedac ar putea înţelege, poate chiar să fie de acord cu tot ceea ce a avut de spus Udmaas, dar nu era interesată să fie de fapt parte din acest grup. Ea s-a agăţat de rolul de Acquitor, o găsitoare de trasee, cititoarea tuturor acelor hărţi păzite gelos din cajDul ei. Îi plăcea să nu fie nevoită să aleâga; şi mai bine, îi placea să nu-i pese.

O femeie ciudată, Acquitor. De obicei la distanţă. Fără prieteni... totuşi poartă o sabie Tiste Edur. sabia lui Trull Sengar. Kettle 'spune că i-a pus-o în mâini. A înţeles ea semnificaţia acelui gest? Trebuie să aibă. Trull Sengar se întorsese atunci la Rhulad. Poate singurul frate căruia îi păsa – unde era acum? Probabil mort.

Aerul proaspăt, răcoros de noapte, curgea pe rampa largă, gemu pe uşile situate la fiecare zece paşi şi ceva de fiecare parte. Se apropiau de suprafaţa, ' undeva în trecătoarea din şea, dar în ce parte a fortului si a garnizoanei sale? 'Dacă este partea greşită, atunci săbiile lui Silchas Ruin s-ar ascuţi tare şi lung. Morţii s-au îngrămădit în urma acelui coşmar cu pielea albă şi 'cu ochi roşii, nu-i aşa? De puţinele ori când vânătorii au ajuns din urmă pe cei'vânaţi, au plătit cu viaţa lor, totuşi au continuat să vina, iar asta nu avea niciun sens.

Aproape la fel de ridicol ca această podea de mozaic cu armatele ei strălucitoare. Imagini cu războinici şopârle blocaţi în război, cu cozi lungi împotriva cozilor scurte, cu cozile lungi făcând cea mai mare parte a morţii, din câte şi- a dat seama. Măcelul bizar de sub picioarele lor s'-a revărsat în camerele alăturate, fiecare, se părea, dedicată morţii eroice a vreunui campion – Fouled K'ell, Naw'rhuk Adat şi Matrons, a spus Silchas Ruin în timp ce, înconjurat de lumină vrăjitorie, a explorat fiecare astfel de încăpere laterală, interesul său lipsit de sens şi în cel mai bun caz superficial. În orice caz, Udinaas putea citi suficient în scenele pline de culoare pentru a recunoaşte o campanie de anihilare reciprocă, fiecare scenă de victorie cu coadă scurtă răspunsă cu o conflagraţie vrăjitorie a Matronei. Câştigătorii nu au câştigat niciodată pentru că învinşii au refuzat să piardă. Un război nebunesc.

Seren Pedac era în frunte, cu douăzeci de paşi înainte, iar Udinaas o văzu oprindu-se şi ghemuindu-se

brusc, ridicând o mână. Aerul care pătrundea era bogat cu parfum de lut şi praf de lemn. Gura tunelului era mică, supratrasă si pe jumătate blocată de fragmente înclinate de bazalt de la ceea ce fusese cândva o poartă arcuită, iar dincolo era întuneric.

Seren Pedac îi făcu semn pe restul înainte. — Voi cerceta înainte, şopti ea în timp ce se adunau chiar în gura peşterii. — A mai observat cmeva că nu erau pălării în ultima porţiune? Podeaua aceea era curată.

„Sunt sunete dincolo de auzul uman”, a spus Silchas Ruin. „Fluxul de aer este canalizat prin orificii de ventilaţie şi în tuburi din spatele pereţilor, producând un sunet care perturbă liliecii, insectele, rozătoarele şi altele asemenea. Short-Tails erau pricepuţi la astfel de lucruri.

— Deci, nu magie, atunci? întrebă Seren Pedac. — Aici nu există blesteme sau blesteme?

'Nu.[1]

Udinaas se frecă de faţă. Barba lui era murdară şi erau lucruri care se târau în mârâiele părului. — Afla doar dacă ne aflăm pe partea dreaptă a afurisitului acela de fort, Acquitor.

— Mă asigur că nu voi împiedica vreun fel de secţie antică care iese afară, îndatorat, ceva despre care toţi aceşti bolovani sparţi sugerează că s-a întâmplat înainte. Daca, desigur, nu vrei să te grăbeşti acolo.

— Acum de ce aş face asta? întrebă Udinaas. — Ruin ţi- a dat răspunsul, Seren Pedac; ce mai aştepţi?[1]

— Poate, spuse Fear Sengar, te aşteaptă să taci. Presupun că vom ajunge cu toţii să aşteptam veşnic în această privinţă.

— A te chinui, Frica, îmi face singura plăcere.

— într-adevăr, o recunoaştere tristă, murmură Seren Pedac, apoi se îndreptă înainte, peste stâncile prăbuşite şi în noaptea de dincolo.

Udinaas şi-a scos rucsacul şi s-a aşezat pe podeaua plină de gunoi, frunzele uscate scrâşnind sub el. S-a sprijinit de o lespede de piatră înclinată şi şi-a întins picioarele.

Frica se ridică şi se ghemui chiar la marginea gurii peşterii.

' Fredonând pentru ea însăşi, Kettle se rătăci într-o cameră laterală din apropiere.

Ruina Silchas a stat cu privire la Udinaas. — Sunt curios, spuse el după un timp. — Ce dă sens vieţii tale,

Letherii?

'E ciudat. Tocmai mă gândeam la fel despre tine, Tiste Andii.

'Într-adevar.[1]

'De ce aş minţi?'

— De ce'nu ai face-o?

— În regulă, spuse Udinaas. 'Ai un punct.'

— Deci nu vei răspunde la întrebarea mea.

'Tu primul.'

„Nu maschez ceea ce mă motivează”.

'Răzbunare? Ei bine, destul de bine, presupun, ca motivaţie

— cel puţin pentru o vreme şi poate o vreme este tot ceea ce te interesează cu adevărat. Dar haideţi să fim sinceri aici, Silchas Ruin: ca unic sens pentru a exista, este o cauză mizerabilă, jalnică.

— în timp ce pretinzi că exişti pentru a-l chinui pe Fear Sengar.

— Oh, se descurcă singur. Udinaas a ridicat din umeri. „Problema cu astfel de întrebări este că rareori găsim sens în ceea ce facem până la mult timp după ce l-am făcut. în acel moment găsim nu unul, ci mii de motive, scuze, justificări, apărari sincere. Sens? într-adevăr, Silchas Ruin, mtreabă-mă ceva interesant.

'Foarte bine. Mă gândesc să provoc jirmăritorii noştri

— gata de acest subterfugiu inutil. îmi jigneşte natura, să fie spus adevărul.

La gura tunelului, Frica se întoarse să privească pe Tiste Andii. — Vei trezi cu piciorul un cuib de viespi, Silchas Ruin. Mai rău, dacă acest zeu căzut se află într-adevăr în spatele puterii lui Rhulad, s-ar putea să te trezeşti cu o soartă mult mai îngrozitoare decât mileniile îngropate în pământ.

„Frica se transformă într-un Bătrân în faţa ochilor noştri”, a spus Udinaas. — Sărind în umbre.' Vrei să-i înfrunţi pe Rhulad şi Hannan Mosag şi K'risnanul lui, Silchas Ruin, ai binecuvântarea mea. Priride-l pe Ergan de gât si fă bucăţi acest imperiu. Transformă totul în cenuşă şi praL Nivelează întregul continent blestemat, Tiste Andii, doar vom rămâne aici în această peşteră. Vino să ne ia când ai terminat.

Frica şi-a descoperit dinţii la Udinaas. — De ce s-ar deranja să'ne cruţe?

„Nu stiu”, a răspuns fostul sclav, ridicând o sprânceană. ■Milă?[1] '

Kettle vorbea din uşa arcuită a camerei laterale. „De ce niciunul dintre voi nu vă place unul pe celălalt? îmi place totul la tine. Chiar şi Wither.

— E în regula, spuse Udinaas, cu toţii suntem doar torturaţi de cine suntem, Kettle.

Nimeni nu a spus prea multe după aceea.

Seren Pedac a ajuns la marginea pădurii, ţinându-se jos pentru a rămâne la nivel cu copacii piernicîţi. Aerul era subţire şi rece la această altitudine. Stelele deasupra capului erau strălucitoare şi asguţite, semiluna învăluita în praf încă la orizont, spre nord. în jurul ei se şopti mişcarea printre pâlcurile de frunze moarte şi lichen – un fel de şoarece solz stăpâneşte noaptea pe podeaua pădurii, o specie pe care nu o mai văzuse pană atunci. Păreau neobişnuit de neînfricaţi, atât de mult încât mai mult de unul i-a zbătut cizmele.' Fără prădători, probabil. Chiar şi aşa,^comportamentul lor a fost ciudat.

În faţa ei se întindea o poiană în pantă, de 60 de paşi sau mai' mulţi, care se termină pe o pistă cu şanţuri. Dincolo de ea era o întindere plană de pietre ascuţite, zimţate, suficient de libere pentru a fi perfide. Fortul ghemuit în mijlocul acestui şanţ de grohotiş era zidit de piatră, gros la oază şi se îngustă'brusc până la de două ori înălţimea unui om. Bastioanele de colţ erau masive, pătrate şi cu vârf plat. Pe acele platforme erau ballestae montate pe pivotant. Seren putea distinge siluete înghesuite poziţionate în jurul celui mai apropiat, în timp ce alti soldaţi erau vizibili, umeri şi capete, mergând pe platforma ridicată de cealaltă parte a zidurilor.

în timp ce studia fortificaţia, auzi zgomotul uşor al armurii şi al armelor în stânga ei. Ea se dădu înapoi când o patrulă ' apăru pe pista zburată. Nemişcata, ţinând respiraţia, ea îi privi trecând pe lângă ei.

După alte douăzeci de bătăi ale inimii, se întoarse şi se întoarse prin pădurea pipernicită. Aproape că a ratat intrarea în gura peşterii, o simplă fante de negru în spatele ferigilor înalte, sub' o surplosă stâncoasă de granit înclinat, stratifigat. împingând, ea sa împiedicat de Fear Sengar.

— îmi pare rău, şopti el. „începeam să ne îngrijorăm, sau, cel puţin”, a adăugat el, „am fost”.

Ea îi făcu semn înapoi în peşteră.

— Vesti bune, spuse ea odată ce au ajuns înăuntru. „Suntem în spatele garnizoanei – trecerea din

faţă ar trebui să fie practic nejDăzită...”

— Sunt apărări K'risnan pe potecă, interveni Silchas Ruin. — Spune-mi despre această garnizoană, Acquitor.

Seren închise ochii. Secţii? Errant, ia-ne, ce joc joacă Hannan Mosag aici? — Am simţit mirosul de cai din fort. Odată ce vom împiedica acele secţii, ei vor fi după noi şi nu putem depăşi soldaţii călare.

— Garnizoana, spuse Silchas.

Ea a ridicat din umeri. — Fortul pare inexpugnabil. Bănuiesc (aici există între o sută şi două sute ae soldaţi acolo. Şi cu atât de mulţi vor fi neapărat magi, precum şi un zeci sau mai multe Tiste Edur.[1]

„Ruina Silchas s-a săturat să fie urmărit”, a spus Udinaas de unde stătea, cu spatele sprijinit pe o lespede de piatră.

Seren Pedac îl umplu de spaimă la aceste cuvinte. — Silchas, nu putem să ocolim aceste secţii?

'Nu.[1]

Ea aruncă o privire spre Fear Sengar, văzu suspiciune şi nelinişte în expresia războinicului, dar el nu voia să-i întâlnească ochii. Ce conversaţie am ratat aici? — Nu eşti străin de vrăjitorie, Silchas Ruin. Ai putea să-i adormi pe toţi din fortul ăla sau aşa ceva? Sau le întunecă minţile, îi fac confuzi?

El îi aruncă o privire ciudată. — Nu cunosc nicio vrăjitorie care să poată realiza asta.

— Mockra, răspunse ea. — Warrenul lui Mockra.

„Nu exista aşa ceva pe vremea mea”, a spus el. — Vrăjitoria K'risnan, putrezită de haos, mi se pare destul de recunoscută. Nu am auzit niciodată de aceasta Mockra.

— Corlos, magul cu Bare de Fier – mercenarii Gărzii Crimson – la care ar putea ajunge în minte, să le umple de terori false. Ea a ridicat din umeri. — A spus că magia lui Holds şi a bătrânului Warrens a fost înlocuită aproape peste tot.

„M-am întrebat de slăbiciunea aparentă a lui Kurald Galain în acest pământ. Achizitor, nu j>ot realiza ceea ce cereţi. Deşi, intenţionez să-i reduc la tăcere pe toţi cei din acel fort şi să adun pentru noi nişte cai.

— Silchas, sunt sute de Letherii acolo, nu doar soldaţi. Un fort are nevoie de personal de sprijin. Bucătari, sculări, fierari, dulgheri, servitori...

Iar Tiste Edur, a adăugat Fear, va avea sclavi.

— Nimic din toate astea nu mă interesează, spuse Tiste Andii, trecând pe lângă Seren şi părăsind gura peşterii.

Udinaas râse încet. — Ruina Roşie pândeşte pământul. Trebuie să ţinem seama de aceasta poveste' a răzbunării drepte care a mers îngrozitor de greşit. Aşadar, Fear Sengar, căutarea ta epică se răsuceşte răii – ce le vei spune nepoţilor tăi acum?

Războinicul Edur nu spuse nimic.

Seren Pedac ezita; ea auzea Ruina Silchas îndepărtându-se – câţiva paşi scrâşnind printre frunze – apoi el dispăru. Se putea grăbi după el. încercaţi pentru ultima oara să-l descurajaţi. Totuşi ea nu s-a mişcat. în urma sau în trecerea Ruinei, singurul sunet care umplea iădurea era zgomotul şi foşnetul şoarecilor solzi, în miile or părea, toate curgând în aceeaşi direcţie cu Tiste Andii. Transpiraţia i se înţepa ca gheaţă pe piele. Uită-te la noi, îngheţaţi ca iepurii.'

Totuşi, ce pot face? Nimic. În plus, nu e treaba mea, nu- i aşa? Nu sunt decât un ghid glorificat. Nici unul dintre aceştia de aici nu ţine de o cauză care contează pentru mine. Sunt bineveniţi la marile lor ambiţii. Mi s-a cerut să-i conduc afară, atâta tot.

Acesta este războiul lui Silchas Ruin. Şi a lui Fear Sengar. S-a uitat la Udinaas şi l-a găsit studiind-o de unde stătea el, cu ochii sclipind, ca şi cum ar fi fost conştientă de gândurile ei, urmele sordide convergând fiecare într-o singură, patetică con-eluzie. Nu e treaba mea. Errant să te ia, îndatorat.

Deformat şi deformat, K'risnan Ventrala şi-a întins un antebrat slăbănog, ca o rădăcină şi şi-a şters transpiraţia de pe frunte. În jurul lui pâlpâie lumânările^ o invocare tristă către sora Shadow, dar părea că inelul întunericului din camera mică se închidea din toate părţile, la fel de inexorabil ca orice val. gâfâie. Pădurea de la nord de fort era fierbinte de orthen, o creatură solzoasă care locuia pe stâncă, unică pentru acest pas de munte – de la sosirea sa la fort, văzuse poate o jumătate de duzină, aduse de pisicile cu coamă pe care le pastrau localnicii Letherii. Acele pisici ştiau mai bine decât să încerce să mănânce orthen, otrăvindu-se, totuşi nu s-au împotrivit să se joace cu ele până la moarte. Apoi a evitat pădurea şi pământul moale. Ei locuiau printre stânci. Cu toate acestea, acum roiau prin pădure, iar K'risnan puteau simţi ceva palpabil din

prezenţa lor, o mişcare care avea gust de poftă de sânge.

Ar trebui să se ghemuiască aici, în camera lui, îngrozit de creaturile pe care le putea zdrobi sub picioare? Trebuia să stăpânească această ascultare de panică nepotrivită! Nu auzea nimic de la vigile fortului. Nu s-au strigat alarme.

Dar naibii de orthen au acoperit covorul pădurii în sus, strângându-se într-un număr inimaginabil, iar acea înfricoşătoare inundaţie solzoasă se mătura, iar panica lui Ventrala creşte şi mai' mult, ameninţând să izbucnească din gâtul lui în ţipete. Se străduia să gândească.

Un fel de migraţie o dată la deceniu, poate. O dată într- un secol, chiar. O foame fără formă. Asta si nimic mai mult. Creaturile se ridicau de pereţi, clocoteau o vreme, apoi plecau înainte de zori. Sau ar curge în jurul fortului, doar pentru a se arunca de pe numeroasele margini şi stânci de ambele părţi ale apropierii. Unele Creaturi au fost conduse la sinucidere – da, asta a fost...

Pofta de sânge a crescut brusc. Capul lui K'risnan se legănă pe spate, de parcă tocmai ar fi fost pălmuit. Fiori l- au cuprins. S-a auzit începând să chinuie, chiar dacă a trezit vrăjitoria din el. Corpul lui tresări în timp ce puterea haotică a înflorit ca otrava în muşchii şi oasele lui. Sora Shadow nu avea nimic de-a face cú această magie care se întindea prin el, nimic deloc, dar nu mai avea grijă de astfel de lucruri.

Apoi, în timp ce strigăte se ridicau din zid, K'risnan Ventrala a simţit o altă prezenţă în pădurea de dincolo, un focus pentru tóti I acea poftă de sânge, o prezentă – si era pe drum.

Atri-Preda Hayenar se trezi cu strigăte îndepărtate. Se declanşa o alarma, de la peretele orientat spre potecă. Şi asta, şi-a dat seama când îşi îmbrăca rapid uniforma, nu avea niciun sens. Apoi, din nou, nu a fost mare lucru despre această blestemata de misiune. Urmăreşte, i se spusese, dar evită contactul. Şi acum, unul dintre acei dezgustători K'risnan sosise, escortat de douăzeci şi cinci de războinici Merude. Ei bine, dacă era vreo problemă reală la prepararea berii, i-ar lăsa să se ocupe de asta.

La urma urmei, blestemaţii lor de fugari. Le-ar putea avea, cu binecuvântarea Errantului.

O clipă mai târziu, a fost aruncată din picioare când

o comotie asurzitoare a sfâşiat fortul.

K'risnan Ventrala ţipa, derapând pe podea pentru a se izbi de perete, în timp ce o putere uriaşa rece îl cuprinse, smulgându-l ca un corb un cadavru putrezit. Propria lui vrăjitorie se dăduse înapoi, se contractase într-un miez tremurător adânc în pieptul lui – cercetase acea prezentă care se apropia, cercetase până când se obţine un fel de contact. Şi apoi Ventrala – şi toată puterea aceea agitată din el – fusese respinsă.

Câteva clipe mai târziu, zidul fortului a explodat.

Atri-Preda Hayenar s-a împiedicat din casa principală şi a găsit complexul o scenă de devastare, zidul dintre bastioanele din urcarea potecii fusese spart, impactul vărsând bucăţi uriaşe de piatră şi zidărie în zona de adunare. Iar stânca árdea – o coruscă neagră, sfârâitoare, care părea să devoreze piatra chiar dacă ardea sălbatică, alergand peste dărâmături.

În mijlocul epavei erau vizibile cadavre rupte, iar din grajduri – unde peretele din spate al clădirii se apleca precar spre interior – caii ţipau ae parcă ar fi fost devoraţi de vii. Roiind peste tot ce se vedea, se apropie de soldaţii căzuţi, iar acolo unde s-au adunat, pielea a fost mestecată şi micile creaturi solzoase apoi au fost îngropate în frenezie în carne măcinată.

Prin norii de praf din breşă, a venit o siluetă înaltă, cu săbiile scoase.

Cu pielea albă, cu ochi purpurii.

Ia-mă rătăcitor – s-a săturat să alerge – Corbul Alb -

A văzut o duzină de Tiste Edur apărând lângă barăci. Lănci de aruncare grele s-au aruncat peste complex, convergând spre războinicul îngrozitor.

I-a parat pe toţi deoparte, unul după altul, şi cu fiecare ciocnire a axului împotriva lamei săbiile cântau, până când parcă un cor de voci de moarte umplea aerul.

Hayenar, văzând sosind o zeci de soldaţi ai ei Letherii, se îndreptă spre ei. 'Retrage![1] strigă ea fluturând ca o nebună. — Retrageţi-vă, nenorociţi!

Se părea că nu aşteptaseră decât comanda, în timp ce unitatea a izbucnit într-o destramă, îndreptându-se în masă către poarta de jos.

Unul din Tiste Edur închis pe Atri-Preda. — Ce faci? a cerut el. — Vine K'risnan-ul va plesni pe acest muscăr...

— Când o va face, mârâi ea, trăgandu-se înapoi, vom fi bucuroşi să ne regrupăm!

Edur-ul şi-a dezvelit tăişul. — Cheamă-i la luptă, Atri-

Preda, sau te voi tăia chiar aici!

Ea a ezitat.

În dreapta lor, celălalt Tiste Edur se repezise înainte şi acum se luptase cu Corbul Alb.

Săbiile urlau, un sunet atât de plin de bucurie încât sângele lui Hayenar s-a transformat în gheaţă. Ea clătină din cap, urmărind, la fel ca războinicul care se confrunta cu ea, în timp ce Corbul Alb îşi făcea drum prin Merude într- un vâltoare de membre ' tăiate, decapitaţii şi tăieturi dezmembratoare gare au dat corpurile să se clatine.

'-Letherii tai! Incarcă-l, la naiba! Se uită la războinicul Edur. — Unde e K'risnan-ul tău? a cerut ea. 'Unde este el?'

Ventrala se îndreptă cu gheare în colţul camerei cel mai îndepărtat de conflagraţia de afară. Cuvinte fără sfârşit, fără sens, se revărsau din gura lui de saliva. Puterea lui a fugit. Abandonându-l aici, m această ^cameră blestemata. Nu e corect. Făcuse tot ce i se ceruse. îşi predase carnea şi sângele, inima şi oasele sale, totul lui Hânnan Mosag.

A existat o'promisiune, o promisiune de mântuire, de recompense vaste pentru loialitatea lui – odată ce urâtul fiu cel mai mic al lui Tomad Sengar a fost doborât de pe tron. Trebuiau să-l urmărească pe Fear Sengar, trădătorul, trădătorul, iar când plasa s-a închis în sfârsit în jurul lui, Rhulad nu va fi zâmbit de satisfacţie. Nu, Rhulad, prostul, nu ştia nimic despre toate astea. Gâmbit-ul i-a aparţinut lui Hannan Mosag, Regele Vrăjitor, căruia i-a fost furat tronul. Şi Hannan a rost cel care, cu Fear Sengar în mâini – şi sclavul, Udinaas – si-ar rezolva] răzbunarea.

împăratul trebuia dezbrăcat, fiecare chip familiar răsucit într-o mască de trădare, dezbrăcat, da, pană când a rămas complet singur. Izolat în propria lui nebunie.

Doar atunci-

Ventrala a îngheţat, strâns strâns într-o minge fetală, la râsul blând care se revărsa spre el... din interiorul camerei lui!

— Sărmanul K'risnan, murmură apoi. — Nu aveai idee că acest rege palid al orthenului se va întoarce împotriva ta, acest călător al câmpurilor de luptă. Drumul lui este un râu de sânge, prostule patetic, şi... oh! uite! răbdarea lui, îngăduinţa lui – totul a dispărut! '

Un spectru, aici cu el, şoptind nebunie. — Pleacă, şuieră el, ca nu cumva să-mi împărtăşeşti soarta! nu te-am chemat...

— Nu, nu ai făcut-o. Lanţurile mele de la Tiste Edur au fost rupte. De cel de acolo. Da, vezi tu, eu sunt al lui, nu al tău. Coroara Albă-ha, Letherii m-au surprins acolo, dar şu fost şoarecii, K'risnan... pare acum o viaţă întreagă. în pădurea de la nord de satul lui Hannan Mosag. Si o apariţie – vai, nimeni nu înţelege, nimeni nu ia nota. Dar asta nu este vina mea, nu-i aşa?

'Pleacă de aici-'

'Nu pot. Nu va, mai degrabă. Poti auzi? În afara? Totul este liniştit acum. Majoritatea Letherii au scăpat, din păcate. Se prăbuşeau ca nişte capre beate pe scări, cu căpitanul lor printre ei – nu era proastă. Cât despre Merude ta, ei bine, toţi sunt morţi. Acum asculta! Cizme pe hol – e pe drum!

Teroarea s-a scurs din Ventrala. Nu avea rost, nu-i aşa? Cel puţin, în cele din urmă, el va fi eliberat din această cuşca răvăşită şi răsucită a unui corp. Ca şi cum şi-ar fi amintit de demnitatea pe care o posedase cândva, acel trup s-a zguduit acum în mişcare, ridicându-se într-o poziţie aşezată, împins cu spatele în colţ – părea să-şi fi dobândit propria voinţă, deconectat de Ventrafa, de mintea şi spiritul care ţinea, la acel nume, acea identitate patetică. Hannan Mosag spusese odată că puterea Celui Căzut se hrăneşte cu tot ceea ce era defecte şi imperfect în sufletul cuiva/care, la rândul său, se manifesta în carne şi oase – ceea ce era atunci necesar era să te înveţi să te bucuri de acea putere, chiar dacă a răsucit şi a distrús vasul sufletului.

Ventrala, cu claritatea brusca care venea odata cu apropierea morţii, isi dadu seama acum ca totul era o minciuna. Durerea nu trebuia îmbrăţişată. Haosul era anatema pentru un corp muritor. A distrus carnea pentru că nu era locul acolo. Nu a existat nici o exaltare în autodistrugere.

Un cor de voci îi umplea craniul, crescând din ce în ce mai tare. Săbiile...

Se auzi un zgomot uşor de zgârietură pe hol de dincolo, apoi uşa se deschise cu ún zgomot;

Apoi s-a turnat înăuntru, curgând ca o spumă cenuşie în întunericul granular. O clipă mai târziu, Coroara Albă a apărut în vizor. Cântecul celor două săbii a umplut camera.

Ochi roşii, strălucitori, aţintiţi pe Ventrala.

Tiste Andii şi-a învelit' apoi armele, oprind muzica ascuţită. — Spun'e-mi despre asta care se pretinde să mă jignească.

Ventrala clipi, apoi clătină din cap. — Crezi că Dumnezeul Infirm este interesat să te provoace, Silchas Ruin? Nu, această... ofensă... este a lui Hannan Mosag şi numai a lui. înţeleg asta acum, vezi. De aceea puterea mea a dispărut. Fugit, zeul Infirm nu este pregătit pentru cei ca tine.

Apariţia cu pielea albă a rămas nemişcată, tăcută, o vreme. Apoi a spus: „Dacă acest Hannan Mosag îmi ştie numele, ştie şi el că am motive să fiu jignit. De către el. De toţi Tiste Edúr care au moştenit recompensele trădării lui Sc'abandari. Cu toate acestea, el mă provoacă.

— Poate, spuse Ventrala, Hannan Mosag presupunea că plăcerea Zeului Infirmă în discordie era fără reţinere.

Silchas Ruin îşi înclină capul. — Cum' te cheamă, K'risnan?

i-a spus Ventrala.

„O să te las să trăieşti”, a spus Tiste Andii, „ca să-i dai lui Hannan Mosag cuvintele mele. Azath m-a blestemat cu viziuni, propriile sale amintiri şi aşa am fost martor la multe evenimente pe această lume şi pe altele. Spune-i lui Hannan Mosag asta: un zeu în durere nu este acelaşi lucru cu un zeu obsedat de rău. Obsesiile Regelui Vrăjitor sunt ale lui. S-ar părea, vai, că este... confuz. Pentru asta, sunt milostiv în această noapte... şi în această noapte singur. De acum încolo, dacă îşi va relua amestecul, va şti amploarea nemulţumirii mele.

— îţi voi transmite cuvintele cu precizie, Silchas Ruin.

— Ar trebui să alegi un zeu mai bun pe care să-l închini, Ventrala. Spiritelor torturate le place companiei, chiar şi a unui zeu. Facu o pauză, apoi spuse: — Apoi, din nou, poate că cei ca tine l-au modelat, la rândul lor, pe Dumnezeul Infirm. Poate că, fără închinătorii săi răniţi şi malformaţi, el s-ar fi vindecat de mult.

Râsete blânde din partea spectrului.

Silchas Ruin se întoarse prin prag. — Recrutesc nişte cai, spuse el fără să se întoarca.

Câteva clipe mai târziu, spectrul s-a strecurat după

el.

Orthenul, care se căţărase într-o mişcare aparent fără ţintă, începu acum să se retragă din cameră.

Ventrala era din nou singur. Până la scări, găsiţi pe Atri- Preda-o escortă, pentru călătoria înapoi la Letheras. Şi voi vorbi cu JTannan Mosag. Şi îi voi spune despre moarte în trecere. îi voi povesti despre un Soletaken Tiste Andii cu două răni de cuţit în spate, răni care nu se vindecă. Totuşi... el se îndura.

Silchas Ruin ştie mai multe despre Zeul Infirm decât oricare dintre noi, cu excepţia poate Rhulad. Dar el nu urăşte. Nu, îi este milă.

Păcat, chiar şi pentru mine.

Seren Pedac a auzit prima caii, copite bătând la mersul pe poteca împădurită. Cerul nopţii de deasupra fortului era ciudat de negru, opac, parcă cfin fum – totuşi nu era nicio strălucire de la flăcări. Auziseră comoţia, distrugerea a cel puţin unui zid dejriatră, iar Kettle ţipase de râs, un sunet grotesc şi înfiorător. Apoi, ţipete' îndepărtate şi, prea repede după aceea, nimic altceva decât tăcere.

Ruina Silchas a apărut, conducând o duzină de călări, însoţită de gemete îmbufnate dinspre săbiile cu teacă.

— Şi câţi dintre rudele mele ai ucis de data asta? întrebă 'Fear Sengar.

— Doar aceia destul de proşti încât să mi se împotrivească. Această urmărire, spuse el, nu aparţine fratelui tău. Este a Regelui Vrăjitor. Cred că nu ne putem îndoi că el caută ceea ce căutăm noi. Şi acum, Fear Sengar, a sosit momentul să ne punem cuţitele pe pământ, noi doi. Poate că dorinţele lui Hannan Mosag se potrivesc cu ale tale, dar te asigur că astfel de dorinţe nu pot fi împacate cu ale mele.

Seren Pedac a simţit o greutate în stomac. Aceasta trecuse mult timp, singura problemă evitată – iar şi iar, scuzată mereu de cerinţele simplei oportunităţi. Frica Sengar nu putea câştiga această bătălie – toti ştiau asta. Intenţiona el să stea'în calea Ruinei Silchas? Inc'ă un Tiste Edur de tăiat? „Nu există niciun motiv convingător pentru a aborda acest subiect în acest moment”, a spus ea. — Să urcăm pe aceşti cai şi să călărim.

— Nu, spuse Fear Sengar, cu ochii aţintiţi pe cei de la Tiste Andii. — Să fie acum. Silchas Ruin, în inima mea accept adevărul trădării lui Scabandari. Ai avut

încredere în el şi ai suferit inimaginabil în consecinţă. Dar cum putem repara? Nu suntem Soletaken. Nu suntem ascendenţi. Suntem pur şi simplu Tiste Edur şi aşa cădem ca puieţii înaintea ta ş'i a săbiilor tale. Spune-mi, cum îţi potolim setea de răzbunare?

— Tu nu o faci, nici uciderea mea pe rudele tale nu este în niciun fel un răspuns la nevoia mea. Fă-te de Sengar, ai vorbit despre reparaţie. Aceasta este dorinţa ta?

Războinicul Edur a tăcut o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus: „Scabandari ne-a adus pe această lume”.

Al tău era pe moarte.

Da.[1]

— Poate că nu ştiţi acest lucru, continuă Silchas Ruin, dar Bloodeye a fost parţial responsabil pentru destrămarea Umbrei. Cu toate acestea, pentru mine, de mai mare relevanţă sunt trădările care au venit înaintea acelei crime. Trădări' împotriva propriei mele rude – fratele meu, Andarist – care i-au *pus* atâta durere asupra sufletului, încât a înnebunit. îşi înclină încet capul. — M-ai imaginat naiv când am făcut o alianţă cu Scabandari Bloodeye?

Udinaas lătră în râs.' — Suficient de naiv mcât să-i întorci spatele.

Seren Pedac a închis ochii. Te rog, îndatorat, ţine-ţi gura. Doar de data asta.

— Tu spui adevărul, Udinaas, răspunse Silchas Ruin după o clipă. — Eram epuizat, nepăsător. Nu mi-am imaginat ca va fi atât de... public. Cu toate acestea, retrospectiv, trădarea trebuia să fie absolută – şi asta a inclus măcelul adepţilor mei.

Fear Sengar spuse: „Ai intenţionat să-l trădezi pe Scabandari, doar el a acţionat primul. O adevărată alianţa a egalilor, atunci.

„Mi-am imaginat că s-ar putea să o vezi aşa”, a răspuns Tiste Andii. — Intelege-mă, Fear Sengar. Nu voi accepta eliberarea sufletului lui Scabandari Bloodeye. Lumea asta are destui ascendenţi reprobabili.

— Fără Tatăl Umbra, spuse Fear, nu-l pot elibera pe Rhulad din lanţurile Zeului Infirm.

— Nu puteai, nici măcar cu el.

— Nu te cred, Silchas Ruin. Scabandari a fost meciul tău, până la urmă. Şi nu cred că Dumnezeul schilod te vânează cu seriozitate. Dacă este într-adevăr

Hannan Mosag în spatele acestei urmăriri nesfârşite, atunci cei pe care îi cauta sunt eu şi Udinaas. Nu tu. Este, probabil, chiar posibil ca Regele Vrăjitor să nu ştie nimic despre tine, despre cine eşti, dincolo de misteriosul Corb Alb.

— Nu pare să fie cazul, Fear Sengar.

Declaraţia părea să-i zguduie pe Tiste Edur.

Ruina Silchas a continuat: „Corpul lui Scabandari Bloodeye a fost distrus. împotriva mea, acum, ar fi neajutorat: Un suflet fără provenienţă este un lucru vulnerabil. Mai mult, s-ar putea ca puterea lui să fie deja... folosită.

'De cine?' întrebă frica, aproape şoptind.

Tiste Andii ridică din umeri. — Se pare, spuse el cu ceva aproape de indiferenţă, gă căutarea ta este fără scop. Nu poţi obţine ceea ce cauţi. Îţi voi oferi asta, Fear Sengar. în ziua în care aleg să mă mise împotriva Zeului Infirm, fratele tău se va găsi liber, la fef ca toţi Tiste Edur. Când va veni acel moment, putem vorbi de reparaţie.

Fear Sengar se uită la Silchas Ruin, apoi aruncă o privire, momentan, către Seren Pedac. A tras aer în piept, apoi a spus: „Oferta ta... mă umileşte. Cu toate acestea, nu mi-am putut imagina ce ţi-ar putea oferi Tiste Edur ca răspuns la o astfel de eliberare.

— Lasă-mă pe seama mea, spuse Tiste Andii.

Seren Pedac oftă, apoi se îndreptă spre cai. — E aproape zori. Ar trebui să călărim până la amiază cel puţin. Apoi putem dormi. Făcu o pauză, se uită încă o dată la Ruina Silchas. — Eşti încrezător că nu vom fi urmăriţi?

— Eu sunt, Achizitor.

— Deci, au existat secţii adevărului care ne aşteptau?

Tiste Andii nu a răspuns.

În timp ce Acquitor-ul ajusta saua şi etrierii de pe unul dintre cai pentru a se potrivi cu fCettle, Udinaas o privi pe tânăra fata ghemuită pe coapse lângă marginea pădurii, jucându-se cu un orthen care nu părea deloc disperat să scape de atenţia ei. întunericul dispăruse, ceaţa argintie în lumina crescândă.

Wither apăru lângă el, ca o pată de noapte reticentă. „Aceşti şobolani solzi, Udinaas, provin din lumea K'Chain Che'Malle. Erau altele mai mari, crescute pentru hrană, dar erau poate mai deştepţi decât ar fi trebuit să fie. Au

început sa scape din ţarcuri, dispărând în munţi. Se spune că au mai rămas unii..'.

Udinaas a mormăit derizoriu. 'S-a spus? Ai stat în baruri, Wither?

— Îngrozitorul preţ al familiarităţii – nu mă mai respecţi, îndatorat. O greşeală cea mâi tragică, pentru cunoştinţele pe care le deţin...

— Este ca un blestem al plictiselii, spuse Udinaas, ridicându-se în picioare. — Uită-te la ea, spuse el, dând din cap spre Kettfe. „Spune-mi, crezi în nevinovăţie? Nu contează; Nu ma interesează prea mult parereâ ta. în general, eu nu. Crede, adică. Şi totuşi, acel copil de acolo... ei bine, deja sunt întristat.

— Ce este îndurerat? întrebă Wither.

— Inocenţă, wraith. Când o omorăm.

Wither era, în mod neobişnuit, tăcut.

Udinaas a aruncat privirea spre umbra ghemuită, apoi a rânjit. „Toate cunoştinţele tale râvnite...”

Şaptesprezece legende au descris războiul împotriva demonilor solzi pe care Awl i-a numit Kechra; dintre aceştia, şaisprezece erau bătălii, ciocniri teribile care au lăsat cadavrele războinicilor împrăştiate pe câmpiile şi dealurile din Awl'dan. Mai puţin un adevărat război decât zborul prelungit, cel puţin în primii ani. Kechra venise din vest, din tărâmuri care într-o zi aveau să aparţină imperiului Lether, dar erau atunci, cu toate acele nenumărate secole în urmă, puţin mai mult decât mlaştini de turbă şi gheaţă putrezită,' împrăştiate de muşte. O hoardă zdrenţuită şi bătută, Kechra mâi văzuse lupta şi în unele versiuni ale acelor legende se susţinea că ei înşişi Kechra fugeau, fugind de un război vast şi devastator câr'e le-a provocat propria lor disperare.

În faţa anihilării, Awl învăţase cum să lupte cu astfel de creaturi. Valul a fost atins, ţinut, apoi s-a întors.

Sau aşa au proclamat poveştile, în tonuri de triumf sonor şi răscolitoare.

Redmask ştia mai bine, deşi uneori şi-ar fi dorit să nu ştie. Războiul s-a încheiat deoarece migrâţia Kechra a ajuns în partea cea mai de est a Awl[1] dan şi apoi a continuat mai departe. Desigur, ei fuseseră răvăşiţi de strămoşii beligeranţi ai Awl, totuşi, în adevăr] erau aproape indiferenţi faţă de ei – un obstacol în calea lor – şi moartea atâtor dintre cei din felul lor a fost doar un calvar în plus în o istorie de încercări grele şi tragice de

când a venit pe această lume.

Kechra. K[1] Chain Che'Malle, primul născut al dragonilor.

În mintea lui Redmask, nu era nimic plăcut sau susţinător în ceea ce priveşte cunoaşterea. Ca tânăr războinic, lumea lui fusese un singur nod pe frânghia poporului Awl, propria sa legătură deliberata de istoria lungă şi uzată a liniilor de sânge, el nu înţelesese niciodată cât de vastă a fost plasa existentei şi nici cât de încurcată devenise de la Noaptea Vieţii – când a luat fiinţă tot ceea ce era viu, născut din înşelăciune şi trădare şi sortit unei eternităti de luptă.

Iar Redmask ajunsese să înţeleagă lupta – acolo, în ochii uluiţi ai rodarei, teamă timidă a miridei; în neîncrederea unui tânăr războinic care moare pe piatră şi nisip bătut de vânt; în înţelegerea fixă a unei femei care îşi preda viata copilului pe care l-a împins afară dintre picioare. Văzuse bătrâni, oameni si fiare, ghemuiindu-se ca să moară; îi văzuse pe alţii luptând pentru ultima lor suflare cu toată voinţa pe care o puteau aduna. Cu toate acestea, în inima lui, nu putea găsi niciun motiv, nicio răsplată care să aştepte dincolo de acea luptă veşnică.

Până şi zeii spirituali ai poporului său s-au luptat, s-au bătut, s-au luptat cu armele credinţei, cu intoleranţa şi cu apele dulci şi mortale ale urii. Nu mâi puţin confuz şi sordid decât orice muritor.

Letherii doreau şi doreau transformat invariabil într-un drept moral de a poseda. Numai proştii credeau că astfel de lucruri sunt făra sânge, fie în intenţie, fie în execuţie.

Ei bine, prin acelaşi argument – prin colţii şi ghearele ei – exista un drept moral ae a-i sfida. Şi într-o astfel de bătălie, nu avea să existe sfârsit până când o parte sau cealaltă parte nu va fi ştearsă. Mai probabil, ambele părţi au fost sortite să sufere această soartă. Această conştientizare finală este ceea ce a venit din prea multă cunoaştere.

Totuşi, el va lupta mai departe.

Aceste câmpii prin care el şi cei trei tineri adepţi ai săi s-au mutat au aparţinut cândva Awl. Până când Letherii si- au extins noţiunea de interes propriu pentru a include furtul pământului şi alungarea locuitorilor săi iniţiali.

Marcatoarele cairn şi pietrele totemului fuseseră toate

îndepărtate, bolovanii lăsaţi în grămezi; chiar şi pietrele de inel care odată ancoraseră colibe dispăruseră. Ierburile erau suprapăşunate, iar ici şi colo lungi secţiuni dreptunghiulare văzuseră pământul rupt în aşteptarea plantării culturilor, stâlpi de gard stivuiţi în apropiere. Dar Redmask ştia că acest sol era sărac/ epuizat rapid, cu excepţia vechilor văi ale râurilor. Letherii s-ar putea descurca cu o generaţie sau două înainte ca solul să dispară. Văzuse rezultatele la est de pustie, în departe Kolanse – o întreagă civilizaţie care se zguduia pe marginea înfometării, în timp ce deşertul se răspândea ca ciuma.

Luna înceţoşată se' ridicase sus pe cerul nopţii împrăştiat de stele, pe măsură ce se apropiau de masa de rodară. Nu avea niciun rost să mergem după miridă – fiarele nu alergau rapid pe o distanţă rezonabilă – dar pe măsură ce se apropiau, Redmask putea vedea toată întinderea acestei turme de rodare. Douăzeci de mii de capete, poate chiar mai mult.

O tabără mare de şoferi, luminată de focuri de tabără, domina un vârf de deal la nord. Două clădiri permanente, formate din pereţi tăiaţi din buşteni şi acoperişuri acoperite cu gazon, dădeau spre'valea puţin adâncă şi spre turmele – acestea, ştia Redmask, ar aparţine maistrului Factorului, formând punctul central pentru' începutul unei adevărate aşezări.

Ghemuit în ierburi de la marginea unei rigole de scurgere care trecea prin partea văii, cei trei tineri războinici din stânga lui, Redmask i-a studiat pe Letherii încă douăzeci de bătăi de inimă; apoi le făcu semn lui Masarch şi celorlalţi înapoi în prăpastie.

— Aceasta este' o nebunie, a şoptit războinicul pe nume Theven. Trebuie să fie o sută de Letherii în acea tabără – şi cum rămâne cu ciobanii şi câinii lor? Dacă vântul se schimbă...[1]

— Linişte, spuse Redmask. „Lăsaţi-mi câinii şi ciobanii. Cât despre tabără, ei bine, în curând vor fi' destul de ocupaţi. Intoarce-te la cai, urcă-te şi fii gata să flanchezi şi să conduci turma când soseşte.

În lumina palidă a lunii, expresia lui Masarch era tulburată de nervi, o privire sălbatică în ochi – nu se descurcase bine în noaptea morţii, dar până acum părea mai mult sau mai puţin sănătos la minte. Atât Theven, cât şi Kraysos, bănuia Redmask, făcuseră uz de iarbă sângerată introdusă ilegal cu ei în sicrie, pe care le

mestecau pentru a deveni nesimţiţi, dincolo de lucruri precum panică şi convulsii. Poate că a fost la fel de bine. Dar Masarch nu posedase nicio plantă sângerată. Şi, aşa cum era obişnuit pentru oamenii de pe terenuri deschise, închisoarea era mai rău decât moartea, mai rău decât orice şi-ar putea imagina.

Cu toate acestea, era util să se aprindă acea tranziţie la vârsta adultă, renaşterea care începea cu înfruntarea pe sine, propriile bântuiri demonice care se căţără în vedere în succesiune înfiorătoare, imune la orice negare. Odată cu cicatricile născute din acea tranziţie, un războinic va ajunge să înţeleagă adevărul imaginaţiei: că era o armă pe care mintea o tragea la fiecare pas, dar la fel de mortală pentru cşl care o mânuieşte, precum şi pentru duşmanii săi evocaţi. înţelepciunea a venit pe măsura ce abilităţile cuiva cu acea armă creştea – luptăm fiecare bătălie cu imaginaţia noastră: bătăliile din interior, bătăliile din lumea de dincolo. Acesta este adevărul comandei, iar un războinic trebuie să înveţe comanda, despre sine şi despre ceilalţi. Era posibil ca soldaţii, cum ar fi Letherii, sa fi experimentat ceva similar în atingerea gradului, dar Redmask nu era sigur de asta.

Privind înapoi, a văzut că adepţii săi dispăruseră în întuneric. Probabil, judecă el, acum la caii lor. Aşteptând cu respiraţii rapide şi superficiale trase în plămânii brusc strânşi.' începând cu zgomote blânde, strângându-şi frâiele şi armele în mâinile transpirate.

Redmask scoasq un mormăit uşor, iar drapul, întins pe burtă, se apropie. îşi puse o mână pe gâtul ei cu blană groasă, pentru scurt' timp, apoi o trase. împreună, cei doi pornesc, unul lângă altul, amandoi jos până la pământ, spre turma rodară.

Abasard merse încet de-a lungul marginii turmei adormite pentru a se menţine vigilent. Cei doi câini preferaţi ai săi au trap în urma lui. Născut şi crescut ca un îndatorat în Drene, tânărul de şaisprezece ani nu-şi imaginase o lume ca aceasta – cerul vast, întuneric întins şi nenumărate stele noaptea, enorm şi fără adâncime ziuâ; felul în care pământul msuşi ajungea la distanţe imposibile, până când uneori putea jură ca vedea o curbură în lume, de parcă ar exista ca o insulă în marea Abisului. Şi atâta viaţă, m iarbă, pe cer. Primăvara au izbucnit flori mici de pe fiecare deal, cu fructe de pădure care se coaceau în vai. Toată viaţa,

până când familia sa l-a însotit pe maistrul Factorului, a locuit cu tatăl şi mama lui, cu fraţii şi surorile lui, cu bunica şi două mătuşi – toate înghesuite într-o casă puţin mai mult decât o baracă, cu faţa spre un gunoi... aleea plină care mirosea a urină. Menajeria tinereţii sale era alcătuită din şobolani, şoareci cu ocni albaştri, fneers, gândaci, scorpioni şi viermi 'de argint.

Dar aici, m acest loc extraordinar, descoperise o nouă viaţă. Vânturi care nu puteau de putregai şi deşeuri. Şi era loc, atât de mult loc. Asistase cu ochii săi la revenirea sănătăţii în rândul membrilor familiei sale – sora lui mai mică, fragilă, acum slăbită şi întunecată de soare, rânjind mereu; bunica lui, a cărei tuse practic dispăruse; tatăl lui, care acum era mai înalt, nu se mai ghemuia sub cocioabe cu tavanul joase şi în magazii de lucru. Abia ieri, Abasard îl auzise râzând, pentru prima dată.

Poate, a îndrăznit tinerii să creadă, odată ce pământul a fost spart şi recoltele au fost plantate, va exista şansa de a- şi face drumul fără datorii. Deodată, toate lucrurile păreau posibile.

Cei doi câini ai săi trecură pe lângă el, dispărură în întunericul din faţă. O întâmplare deloc neobişnuită. Le plăcea să urmărească iepurii sau rhinazanul care zboară jos. A auzit un scurt zgomot în iarbă chiar dincolo de o uşoară creştere. Abasard şi-a ajustat strânsoarea de toiagul pe care-l purta, şi-a mărit pasul – dacă câinii ar fi prins şi ucis un iepure, mâine ar fi mai multă carne în tocana.

Ajungând la înălţime, s-a oprit şi a căutat în întunericul de dedesubt câinii săi. Nu erau de văzut nicăieri. Abasard coborî, apoi scoase un fluierat scăzut, aşteptându-se în orice moment să-i audă treptat înapoi la el. Cu toate acestea, numai tăcerea a răspuns la chemarea lui. Confuz, se ghemui încet.

în faţa şi în dreapta lui, câteva sute de rodare se mişcau-tr'ezi şi neliniştiţi acum.

' Ceva nu era în regulă. Lupii? Cavaleria Bluerose pe care maistrul o ţinea sub contract îi vânase pe cei din zonă cu mult timp în'urmă. Până şi coioţii fuseseră alungaţi, la fel ca şi urşii.

Abasard se strecură înainte, cu gura uscată brusc, inima bătându-i cu putere în piept.

Mâna lui libera, întinzându-se înaintea lui, a intrat în contact cu blana moale şi caldă. Unul dintre câinii săi,

zăcând nemişcat, încă sub'atingerea lui tatonătoare. Lângă gâtul ei, blana era umedă. Se întinse de-a lungul ei până când degetele i se cufundă în carnea sfâşiată acolo unde ar fi trebuit să fie gâtul. Rana era zdrenţuită. Lup. Sau una dintre acele pisici dungate. Dar dintre acestea din urmă nu văzuse decât piei, iar acelea veneau din sudul îndepărtat, lângă Regatul Bolkando.

Acum cu adevărat speriat, a continuat, iar câteva clipe mai târziu şi-a găsit celalalt câine. Acesta avea gâtul rupt. Cele două' atacuri, îşi dădu seama, trebuiau făcute simultan, altfel ar fi lătrat una sau alta dintre fiare.

Un gât rupt... dar fără alte răni, fără sălivă pe blană.

Rodara făcu din nou o jumătate de duzină de paşi într-o parte si putu distinge, chiar la marginea vederii, capetele lor ridicate pe gâturile lungi, urechile drepte. Cu toate acestea, nu veneau sunete de frică de la ei. Deci, nici un parfum periculos, nicio panică – cineva are atenţia lui. Cineva caruia sunt obişnuiţi să se supună.

Nu se putea înşela asta – turma era furată. Lui Abasard nu-i venea să creadă. Se întoarse, reluându-şi traseul. Douăzeci de paşi de paşi tăcuţi mai târziu, a pornit într-o fugă înapoi spre tabără.'

Biciul lui Redmask şerpui să se înfăşoare în jurul gâtului ciobanului – bătrânii Letherii stătuseră, conturaţi ine pe întuneric, privind mut la turma care se mişca acuni. O tragere ascuţita de la Redmask şi capul ciobanului se rostogoli de pe umeri, braţele corpului smucindu-se momentan în lateral, căzând într-o parte.

Ultimul dintre ei, Redmask ştia, în timp ce se muta în sus. Cu excepţia unuia, care fusese suficient de deştept ca să fugă, deşi ăsta nu l-ar fi salvat în cele din urmă. Ei bine, invadatorii trebuiau să accepte riscurile – erau şi hoţi, nu-i aşa? Se bucură de averea lor necâştigată, se ghemuiesc pe pământ care nu este al lor, suficient de arogant încât să ceară ca aceasta să se schimbe pentru a se potrivi scopurilor lor. La fel de bun ca să se pire pe duhurile de pe pământ – cineva a plătit pentru o asemenea temeritate şi blasfemie.

A alungat ultimul gând ca fiind nedemn. Spiritele puteau avea grijă de ele însele si îşi vor da propria răzbunare, la timp, pentru că erau la fel de răbdători, pe atât de inexorabil. Redmask nu trebuia să acţioneze în numele acelor spirite. Nu, acea formă de neprihănire era atât inutilă, cât şi necinstită. Adevărul era următorul:

Redmask îi plăcea să fie mâna răzbunării Awl. Personal şi, în consecinţa, cu atât mai delicios.

începuse deja să-i ucidă pe Letherii, înapoi în Drene.

Tragandu-si cutitul in timp ce se ghemuia peste capul taiat al bătrânului, i-a taiat fata Letherilor, l-a rulat si l-a depozitat impreuna cu ceilalţi in punga cu crusta de sare de la sold.

Cei mai mulţi dintre câinii de turmă se supuseseră provocării Awl dray – acum o urmăreau pe fiara mai mare şi mai urâtă în timp ce lucra pentru a trezi întreaga turmă, apof o conduceau în masă spre est.

Indreptându-se, Redmask se întoarse când primele ţipete izbucniră din tabăra şoferilor.

Abasard se afla încă la patruzeci de paşi de tabără când a văzut unul dintre corturi prăbuşindu-se într-o parte, stâlpii şi ghidajele rupându-se, în' timp ce o creatură enormă cu două picioare lovi peste ea, ghearele lovindu-se în formele care se luptau de dedesubt şi ţipete rupând prin aer. Capul rotindu-se într-o partq, diavolul şi-a continuat mersul înclinat, cu coada rigidă. În mâinile ei aveau săbii uriaşe.

Altul i-a intersectat calea, iute, jos, îndreptându-se spre casa maistrului. Abasard văzu o siluetă săgetă de pe calea celei de-a doua fiare – dar nu suficient de repede, în timp ce capul ei se răsuci înainte, răsucindu-se astfel încât fălcile să se închidă de fiecare parte a capului bărbatului. După care reptila a aruncat forma agitată m sus, într-un val care rupe oasele. Cadavrul moale a navigat în aer, aterizat cu putere şi rostogolindu-se în focul vatrăi într-un jet de scântei.'

Abasard stătea în picioare, paralizat de groaza măcelului pe carg l-a văzut în faţa lui. Il recunoscuse pe acel om. Un alt îndatorat, un bărbat care îi făcuse curte unei mătuşi, un bărbat care părea să râdă mereu.

O altă siluetă i-a atras atentia. Sora lui cea mai mică, în vârstă de zece ani, ieşi în fuga din tabără – departe de un alt cort ai cărui locuitori mureau sub săbiile tăietoare – cortul nostru. Tată-

Reptila şi-a ridicat capul, a văzut forma trecătoare a surorii sale şi a năvălit după ea.

Deodată', Abasard se trezi alergând, direct spre creatura monstruoasă.

Dacă îl vedea convergând, era indiferent – până în ultimul moment, când Abasard îşi ridică toiagul pentru a legăna deasupra mâinii, în speranţa că va lovi fiara pe

piciorul din spate, imaginându-şi oasele rupte -

Sabia mai apropiată a izbit, atât de repede, atât de-

Abasard s-a trezit întins pe ierburi ude, simţind că căldura i se revarsă dintr-o parte a corpului şi, pe măsură ce căldura se revărsa, a devenit din ce m ce mai rece. S-a uitat, nevăzând încă nimic, simţind cum ceva nu era în regulă – era pe partea lui, dar avea capul turtit, urechea lipită de pământ. Ar fi trebuit să existe un umăr dedesubt şi sub capul lui şi un braţ, şi de acolo se revărsa toata căldura.

Şi mai jos, pe partea pieptului lui, şi acesta părea să fi dispărut.

Isi simţea piciorul drept, lovind cu piciorul în pământ. Dar fără picior stâng. El nu a înţeles.

încet, se aşeză pe spate şi se uită în sus la cerul nopţii.

Atât de múlt loc acolo sus, un tavan aflat la îndemâna tuturor, acoperind un loc în care ar putea trăi. Neaglomerat, spaţiu suficient pentru toţi.

Era bucuros, îşi dădu seama, că venise aici, să vadă, să mărturisească, să înţeleagă. Bucuros, chiar dacă a murit.

Redmask a ieşit din întuneric spre locul în care Masarch aştepta cu calul Letherii. În spatele lui, turma de rodara era 'o masă de mişcare, masculii dominanţi în frunte, atenţia lor aţintită pe Redmask. Câinii lătrau şi muşcau din flancurile îndepărtate. Strigătele îndepărtate' ale celorlalţi doi tineri războinici indicau că erau acolo unde ar trebui sa fie.

Urcându-se în şa, Redmask dădu din cap către Masarch, apoi îşi răsuci montura.

Făcând o pauză lungă, Masarch se uită la tabăra îndepărtată a Letherii, unde părea că măcelul nesfânt continua fără încetare. Gardienii lui, spusese el.

Nu se teme de provocările care vor veni. El va lua blana liderului de război Ganetok. El ne va conduce la război împotriva Letherilor. El este Redmask, care a renunţat la Awl, doar pentru a se întoarce acum.

Am crezut că e prea târziu.

Acum cred că mă înşel.

S-a gândit din nou la noaptea morţii sale, iar amintirile au revenit ca nişte demoni înaripaţi. înnebunise, în buşteanul acela scobit, înnebunise atât de departe, încât aproape că nici unul dintre el nu supravieţuise să se întoarcă, când lumina dimineţii îl

orbit. Acum, nebunia era slăbită, furnicându-i chiar lâ capetele membrelor sale, liberă şi sălbatică, dar încă nehotărâtă, nepregătită încă să acţioneze, să-şi arate faţa. Nu era nimic care să-l reţină. Nici unul.

Nimeni în afară de Redmask. Liderul meu de război.

Care şi-a dezlănţuit propria nebunie cu ani în urmă.

Capitolul cinci

Denigrarea ne-a afectat cu mult timp în urmă idealurile lăudate, dar astfel de abateri sunt greu de măsurat, de a se ridica şi de a arăta cu degetul către acest loc, acest moment şi să spunem: aici, prieteni, aici a murit onoarea noastră, integritatea noastră.

Necazul a fost prea insipid, prea mult un produs al respectului şi sârgumţei noastre renunţate. Semnificaţiile cuvintelor şi-au pierdut din precizie -' şi nimeni nu' s-a obosit să-i asume pe cei care au abuzat cu cinism de aceste cuvinte pentru a-şi servi propriile ambiţii, propria evaziune de la responsabilitatea personală. Minciunile au rămas necontestate, urmărirea legală a devenit o falsă, vulnerabilă la greşeală, iar justiţia însăşi a devenit o marfă, mutabilă în dezechilibru. Adevărul a fost pierdut, o himeră remodelată pentru a se potrivi cu agenda, prejudecăţile, consemnând astfel întregul proces politic la o şarada de falsă indignare, atitudine ipocrită şi un dispreţ omniprezent pentru comunitatea.

Odată încorporate, idealurile şi onoarea creată de mărturisirea lor nu pot fi niciodată recâştigate, cu excepţia, din păcate, prin respingere totală, neconstrânsă, invariabil instigată de comunitatea comună, la conjunctura unui anumit moment, a unui singur eveniment, a unei nedreptăţi atât de nedreptate, încât revoluţia, devine singurul răspuns rezonabil.

Luaţi în considerare acest lucru atunci un avertisment. Mincinoşii vor minţi şi vor continua să o facă, chiar si dincolo de a fi prinşi.' Ei vor minţi şi, în timp, astfel de mincinoşi se vor convinge pe ei înşişi, îi vor îndepărta pe mincinoşi de vinovăţie cu toată neprihănirea. Până când vine un moment în care o ultimă minciună va fi exprimată, cea la care nu se poate răspunde decât prin furie, printr-o crimă rece, şi în acea zi, sângele va ploua pe fiecare zid al acestei lăudări, societăţi înţărcate.

- Discursul maestrului de breaslă acuzat, Semel Furai al Breslei producătorilor de cleme de sandale

Dintre ţestoasele cunoscute sub numele de vinik, femelele locuiau în cea mai mare parte în partea superioară a nenumăratelor izvoare ale râului Lether, în bazinele strânse şi în mlaştinile înalte găsite în pădurile de conifere care înghesuiesc baza Munţilor Bluerose. Scurgerea de munte, oprită şi susţinută' de barajele construite de şobolani ae râu 'cu coadă plată, cobora în trepte modeste către afluenţii mai largi, uniţi, care alimentau vastul râu. Ţestoasele Vinik aveau coajă lungă şi crestată dorsală, iar membrele lor anterioare puternice se terminau în mâini cu gheare, purtând degete mari opozabile. În sezonul de ouat, femelele – de departe mai mici decât rudele lor masculine din râurile adânci şi din mările – se plimbau prin iazuri căutând cuiburi de păsări de apă. Găsind unul suficient de mare şŢaccesibil în mod corespunzător, femela vinik şi-ar însuşi.' înainte de a-şi depune propriile ouă, ţestoasa a emanat un slime care a acoperit ouăle de păsări, slime având proprietăţi care au suspendat dezvoltarea acelor tinere păsări. Odată ce ambreiajul vinikului a fost pus la loc, ţestoasa a dislocat apoi întregul cuib, lăsându-l liber să plutească, tras de curent. La fiecare barieră erau adunaţi puii de vinii masculi, pentru a târî cuiburile pe pământ uscat, astfel încât să-şi poată continua migraţia pasivă în jos spre râul Lether.

Mulţi s-au scufundat sau au întâmpinat un obstacol fatal în călătoria lor lungă şi grea către mare. Alţii au fost atacaţi de vinici adulţi care locuiau în adâncurile râului principal. Dintre acele cuiburi care au ajuns la mare, ouăle au clocit, puii s-au hrănit cu embrionii de păsări, apoi s-au strecurat m apa sărată. Abia la împlinirea vârstei juvenile – şaizeci sau şaptezeci de ani – noua generaţie de vinik avea să înceapă călătoria de ani de zile mapoi în sus pe râu, la acele iazuri îndepărtate şi tulburi ale pădurii boreale Bluerose.

Cuiburile se clătinau în apele râului Lether în timp ce curgea pe lângă Oraşul Imperial, Letheras, reşedinţa împăratului. Bărcile de'pescari locale le evitau, deoarece masculii mari de vinic urmăreau uneori cuiburile chiar sub suprafaţă – şi cu condiţia să nu fie suficient de foame pentru a ataca' cuibul, îl apărau. Puţini pescari au provocat de bunăvoie o creatură care putea cântări la fel de mult ca o

galeră de râu si era capabilă să rupă o astfel de galeră în bucăţi cu ciocul şi antebraţele cu gheare.

Sosirea cuiburilor anunţa începutul verii, la fel şi norii de muşchi care roiau peste' râu, aşezarea nivelului apei şi mirosul nămolurilor expuse de-a lungul malurilor.

Pe înălţimea slabă din spatele Palatului Vechi, întinderea răvăşită în care se aflau fundaţiile turnurilor antice, şi în special unul construit din piatră neagră, cu o curte cu ziduri joase, o siluetă cocoşată, cu glugă, s-a târât spre treapta porţii, dureroasă şi stânjenită. Etapa. Coloana vertebrala i-a fost răsucită, împinsă de ravagiile trecute ale puterii neconstrânse, până când creasta fiecărei vertebre a rost vizibilă sub mantia urâtă, unghiul forţându-i umerii mult înainte, astfel încât pământul neîngrijit din faţa lui să fie la îndemâna braţelor lui, pe care obişnuia să-l facă. trage-i trupul rupt.

A venit în căutarea unui cuib. O movilă de pământ zdrenţuit şi ierburi pe moarte, o gaură mestecată de viermi într-un tărâm acum mort. Căutând cu simţuri supranaturale, se mişcă prin curte dintr-o tumulă în alta. Gol... gol... gol.

Insecte ciudate se îndepărtară din calea lui. Midges s- au învârtit în vârtejuri sărbătoare peste el, dar nu au vrut să coboare să se hrănească, pentru că sângele căutător era putrezit de haos. Lumina pe moarte a zilei îi smulgea umbra deformată, ca şi cum ar fi căutat să simtă o pată atât de neplăcută pe pământul zdrobit al curţii.

Gol...

Dar acesta nu a fost. Şi-a permis un mic moment de bucurie. Suspiciunile s-au confirmat, în sfârşit. Locul care era mort... nu era complet mort. Oh, Azatb nu era acum altceva decât o piatră fără viaţă, toată puterea şi toată voinţa s-au scurs. Totuşi, nişte vrăjitorie zăboveau, aici, sub această movilă supradimensionată înconjurată de copaci spulberaţi. Kurald cu siguranţă. Probabil Galain – mirosul de Tiste Andii era aproape palpabil. Ritualuri de legare, o ţesătură groasă, împletită, pentru a ţine ceva... pe cmeva... jos.

Ghemuită, silueta ajunse cu simţurile lui, apoi se dădu brusc înapoi, răsuflarea şuierând între buzele stricate.

A început să se dezlege! Cineva a fost aici, înaintea mea! Nu de mult. Vrăjitorie, lucrând la eliberarea acestei creaturi închise. Tatăl Umbrelor, trebuie să mă gândesc!

Hannan Mosag rămase nemişcat, cocoşat chiar la marginea acestei movile, cu mintea în viteză.

Dincolo de terenurile ruinate, râul curgea mai departe, până la marea îndepărtată. Purtate pe curentul său, cuiburile de vinik se învârteau alene; ouă de un verde lăptos, încă calde de căldura zilei, înglobau forme vagi care se zvârcoliau, dornice de naşterea luminii.

Ea şi-a ridicat capul cu o mişcare ascuţită, sângele şi fragmentele de plămân uman mânjindu-i gura şi bărbia, alunecând apoi picurând în cutia toracică desfăcută a victimei ei – un prost care, consumat de ilirurile dominaţiei şi tiraniei, fără îndoială, ales să o urmărească tot drumul din Up Markets. Devenise un lucru destul de simplu, o femeie singuratică, aparent pierdută, de naştere maltă, rătăcind prm mulţimi fără să ştie de privirile'cu glugă şi expresiile de avariţie care o urmăreau. Era ca momeala pe care pescarii o foloseau pentru a prinde peştii fără creier în râu. Adevărat, în timp ce ea a ramas cu glugă, braţele ei acoperite cu mătase strălucitoare de nuanţa inimii brute de bou, purtând mănuşi elegante din piele de viţel, precum şi jambiere strânse înfăşurate din pânză neagră, nu avea cum cineva să-i vadă distribuţia, pielea, nici trăsăturile ei neobişnuite. Şi, în ciuda sângefui Tiste Edur care curgea diluat în vene, nu era. neobişnuit de înalt, ceea ce se potrivea bine cu aparenta ei vulnerabilitate, căci era clar că aceşti ocupanţi Edur din acest oraş erau mult prea periculoşi pentru a fi vânaţi de obişnuitul violator Letherii.

Ea îl' condusese pe o alee, după care îi băgă o mână în piept, smulgându-i mima. Dar plămânii îi placea cel mai mult, carnea pulpoasă, bogată în oxigen şi încă neacrisă de sucurile groaznice ale morţii violente.

Tărâmul muritorilor era un loc încântător. Ea uitase asta.

Dar acum, hrănirea ei fusese întreruptă. Cineva venise pe terenul Azath. Cineva îi cercetase ritualurile, care au rost dizolvarea saloanelor de legare stabilite de Silchas Ruin. Ar putea fi probleme acolo, iar ea nu era înclinată să sufere interferenţe în planurile ei.

Probabil Erra'ntul, acel nenorocit amestecat. Sau, şi mai alarmant, acel Zeu Bătrân, Mael. Un oraş lamentabil de aglomerat, acest Letheras – nu avea de gând să stea prea mult aici, ca să nu fie descoperită prezenţa ei, planurile ei zdrobite.

Ştergându-şi gura şi bărbia cu partea din spate a unui antebraţ cu mânecă, se îndreptă de la ospăţ, apoi porni.

Rautos Hivanar, şeful Liberty Consign, s-a ghemuit pe malul noroios al râului, echipele de lucru terminând săpătura zilei chiar în spatele lui, echipele de pompare deja spălând, sunetele din oucătăria din spate a proprietăţii crescând odată cu cererile apropiate de cină. . Se străduia să-si hrănească bine excavatorii, atât pentru a le uşura nedumerirea, cât şi pentru a-i menţine sa lucreze. La urma urmei, acum excavau mult sub nivelul râului şi, dacă nu ar fi fost pompele cu echipaj constant, ar lucra până la piept în apă noroioasă. Aşa cum era, sprijinirea pereţilor avea nevoie de o atenţie continuă, deşi erau înclinaţi să se aplece spre interior.

Rautos Hivanar era pierdut în gânduri, urmărind o jumătate de duzină de cuiburi de vinik plutind pe râu. Mai fuseseră obiecte misterioase, îngropate adânc şi deconectate, dar începuse să bănuiască ca toate aparţineau împreună; că într-un mod încă de neconceput ele ar'putea fi asamblate într-un fel de mecanism. O parte centrală a rămas nedescoperită, credea el. Poate mâine...

Auzi nişte papuci pe aleea de scândură care ducea în jos spre râu şi, o clipa mai târziu, se auzi vocea lui Venitt Sathad. 'Maestru.[1]

— Venitt, ţi-ai alocat doi paznici pentru călătorie. Mai ia două. Şi, în consecinţă, încă doi cai de pachet. Veţi călători fără un vagon de aprovizionare, aşa cum sa convenit, dar acesta nu trebuie sa fie un motiv pentru a vă reduce nivelul de confort.

— Foarte bine, maestru.

Şi tine minte, Venitt. Letur Anict este din toate punctele de vedere conducătorul de facto al Drenei, indiferent de statutul oficial al guvernatorului Edur. Sunt informat că îl veţi găsi pe Orbyn Truthfinder, agentul Invigilator, un aliat de' încredere. Cât despre Letur Anict... dovezile indică faptul că Factorul şi-a pierdut... perspectiva. Ambiţia lui pare fără reţinere, nu mai este înhamată de raţiune său, de altfel, de buhul simţ.

— Voi fi sârguin'cios în investigaţia mea, Maestre.

Rautos Hivanar se ridică si îşi înfruntă servitorul. — Dacă trebuie, Venitt, greşeşte din partea precauţiei. Nu te- aş pierde.

O pâlpâire de ceva asemănător cu surpriza în fata

cărniță a îndatoratului, apoi bărbatul se înclină. — Voi rămâne circumspect, stăpâne.

— Un ultim lucru, spuse Rautos în timp ce trecea pe lângă Venitt în drum spre proprietate. — Nu mă face de rușme.

Ochii îndatoratului îl urmăriră pe stăpânul său pentru o clipă, cu expresia din nou închisă.

Nevăzută în spatele lor, pe râu, o formă uriaşă s-a ridicat sub un cuib de vinik şi, rupând apa în timp ce cuibul se răsturna, era creasta pr'oa a unei cochilii enorme, iar dedesubt un gât plin de tendinţe şi un cioc vast şi căscat, înghiţind cuibul întreg.

Curenţii au dus apoi perturbarea, până când nu a mai rămas nici'un semn al acesteia.

— Ştii, să fii martor la ceva este un lucru. Inţelegând-o alta.

Bugg se întoarse de la studiul râului îndepărtat, unde lumina soarelui apus transforma apa într-o foaie ondulată de aur bătut, şi se încruntă la Tehol Beddict. — Mă gândesc foarte mult la tine, Maestre.

— A fost, nu-i aşa? Am decis că ochiul meu normal este cel care mărturiseşte, în timp ce ochiul meu albastru este cel care înţelege. Are sens pentru tine?

'Bine ma bucur.[1]

— Noaptea promite să fie atât grea, cât şi fierbinte, Maestre. Şi sugerez plasa de ţânţari.

De acord. Poţi ajunge la el? Nu pot ajunge.

— Ai putea daca ai întinde un braţ.

'Ce vrei sa spui?'

'Nimic. Recunosc că am ceva... distragere a atenţiei.

'Chiar acum?'

'Da.'

— Ai trecut deja?

Aproape. Din păcate, anumiţi indivizi se agită în oraş în această seară.

— Ei bine, ai de gând să faci ceva în privinţa asta sau trebuie să fac totul pe aici?

Bugg a traversat acoperişul pentru a sta lângă pat. A studiat pentru o clipă forma liniştită a lui Tehol Beddict, apoi a adunat plasa şi a întins-o peste stăpânul său.

Ochi, unul căprui, celălalt albaştri, clipiră spre el. — N- ar trebui să existe un cadru sau ceva? Simt că sunt pregătit pentru propria mea înmormântare aici.

— Am folosit cadrul pentru focul de azi dimineaţă.

'Ah. Ei bine, asta mă va împiedica să fiu muşcat?

— Probabil că nu, dar pare desTul de atrăgător.

Tehol închise ochiul albastru. 'înţeleg...'

Bugg oftă. — îngăduie umorul, stăpâne.

— Doamne, eşti mtr-o stare, nu-i asa?

— Sunt indecis, spuse Bugg, dând din cap. — Da, ştiu, unul dintre defectele mele eterne.

— Ceea ce ai nevoie, vechi prieten, este perspectiva unui muritor asupra lucrurilor. Deci haideţi să auzim. Spune-mi dilema^ Bugg, ca să-ţi pot oferi o soluţie precisă.

— Errantul îl urmăreşte pe Regele Vrăjitor, pentru a vedea ce plănuieşte. Regele Vrăjitor se amestecă în ritualuri nefaste instituite de un alt ascendent, care, la rândul său, încetează să mănânce un cadavru proaspăt ucis şi face o întâlnire neaşteptată cu regele vrăjitor, unde se vor face cunoştinţă reciproc, apoi se vor târgui în beneficiul reciproc, peste lanţurile care se prăbuşesc care leagă un alt ascendent – care urmează să fie eliberat în curând, ceea ce va perturba pe cineva – departe de nord, desi probabil că acesta nu este încă pregătit să acţioneze. între timp, flota Edur, plecată de mult timp', ocoleşte Marea Draconeană şi va intra în curând în gura de vărsare a râului, la soarta sa întoarcere în oraşul nostru frumos, şi împreună cu ea sunt doi campioni căzuţi, niciunul dintre care nu va face ceea ce se aşteaptă de la ei. . Acum, pentru a adăuga condiment la toate acestea, secretul care este sufletul unuia dintre Scabandari Bloodeye va înceta, într-un timp deprimant de scurt, să mai fie un secret şi, în consecinţă, şi în plus şi concomitent cu, ne aflăm îritr-un eveniment interesant, vară.[1]

'Asta-i tot?[1]

— Nu măcar, dar câte o gură, spun mereu.

— Nu, nu. Shurq Elalle este cel care spune mereu asta.

— înclinaţia ta pentru imagini dezgustătoare, Maestre, este că întotdeauna prost cronometrată şi complet nepotrivită. Acum, despre acea soluţie moale a ta...

— Ei bine, recunosc că am dezamăgit. Nici măcar nu ai menţionat planul meu mare de a falimenta imperiul.

— Acum supraveghetorul te vânează cu seriozitate.

— Karos Invictad? Nu e de mirare că m-ai pus sub un giulgiu. Mă voi strădui să fiu aproape de marginea acoperişului în ziua în care va urca la vedere cu acoliţii săi salivaţi,' astfel încât să mă pot arunca pe margine, ceea ce, vei fi de acord, este de mult preferabil chiar şi faţă de valoarea unui clopot din infamul lui. inchiziţie îngrozitoare, între timp, ce e pentru cină?

— Ouă Vinik... Am găsit un cuib oarecum spart spălat sub un doc.

„Dar ouăle de vinik sunt otrăvitoare, de aici norii pescăruşilor plângători care se învârt în mod constant peste fiecare msula plutitoare urâtă”.

— Este o chestiune de gătit corect, Maestre, şi de adăugarea câtorva ierburi esenţiale care servesc la anularea celor mai multe efecte negative.

‘Cel mai?[1]

■Da.[1]

— Si ai în posesia ta acele ierburi care susţin viaţa?

— Ei bine, nu, dar m-am gândit să improvizez.

— Iată-l.

— Ce am, stăpâne?

— Păi, răspunsul meu concis, desigur.

Bugg miji la Tehol Beddict, care îi făcu cu ochiul, de data aceasta închizând ochiul căprui. Bătrânul Dumnezeu s- a încruntat, apoi a spus: „Mulţumesc, Maestre. Ce m-aş face vreodată fără tine?

— Puţin, aş paria.

Tanal Yathvanar a pus pachetul jos pe biroul supraveghetorului. — Livrat de un arici cu faţă de şobolan în această dimineaţă. Domnule, mă aştept că nu se va dovedi o provocare'specială. în orice caz, continuă el în timp ce începea să desfacă pachetul, am fost instruit să-l tratez cu delicateţe şi să-l ţin în poziţie verticală. Şi, în câteva clipe, vei vedea de ce.'

Karos Invictad a privit cu ochi prei cum ambalajul de ambrozie de proasta calitate, patat de grăsime, era îndepărtat cu delicateţe, dezvăluind o cutie mică de

lemn, cu capacul deschis, care părea să aibă laturi stratificate. Supraveghetorul se aplecă în faţă pentru a privi înăuntru.

Şi am văzut o insectă cu doua capete, aşa cum apărea acum pe lângă râu. Picioarele i se mişcau cu precizie, purtând-o rotund... şi rotund. Interiorul cutiei era fiecare din plăci colorate, lustruite şi se părea că plăcile puteau fi alunecate sau rearanjate, dacă cineva alege.

— Care au fost instrucţiunile, Tanal?

„Provocarea este de a' opri mişcarea insectei. Se pare că va continua să meargă în cerc, în acelaşi loc, până când va muri de foame – care, de altfel, este punctul de eşec al puzzle-ului... aproximativ patru luni. în timp ce creatura se roteşte pe loc, nu va mânca. În ceea ce priveşte apa, un mic pâlc' de muşchi înmuiat va fi suficient. După cum pute ti vedea, plăcile din interior pot fi rearanjate şi, probabil, odată ce ordinea sau secvenţa corectă este descoperită, insecta se va opri. Şi vei fi învins puzzle-ul. Restricţiile sunt următoarele: în interiorul containerului nu poate fi introdus niciun obiect; nici nu poţi atinge sau intra în contact fizic cu insecta.

Karos Invictad mormăi. — Pare destul de direct. Care este înregistrarea soluţiei?

— Nu există niciuriul. Se pare că eşti primul şi singurul jucător.

'Într-adevar. Curios. Tanal, trei prizonieri au murit în celulele lor noaptea trecută – ceva contagiune este liber acolo jos. Arde cadavrele în terenul de recepţie, la vest de oraş. Cu totul. Şi spălaţi restul cu dezinfectant.

— Imediat, supraveghetor.

Ruinele erau mult mai extinse decât se crede în mod obişnuit. De fapt, majoritatea istoricilor din perioada timpurie a coloniei au acordat puţină sau deloc atenţie rapoartelor Inginerului Regal, în special celor ale lui Keden Qan, care a slujit de la înfiinţare pană în al şaselea deceniu, în timpul elaborării planului de construcţie â aşezării, a fost efectuat un studiu cat mai amănunţit. Cele trei' turnuri Jhag existente în spatele Palatului Vechi făceau de fapt parte dintr-un complex mult mai mare, care, desigur, este contrar a ceea ce se ştie despre civilizaţia hag. Din acest motiv, poate fi sigur' să presupunem că complexul Jhag de pe malul râului Lether reprezintă un loc de pre-dispersie. Adică

înainte ca cultura să se dezintegreze în diaspora ei bruscă, violentă. O interpretare alternativă ar fi aceea că cele trei turnuri principale, patru bolţi subterane şi ceea ce Qan numea şanţul căptuşit, toate aparţineau unei singure familii neobişnuit de loiale.

în ambele cazuri, punctul pe care îl spun aici este următorul: dincolo de complexul Jhag-sau mai corect, Jaghut-complex, mai existau alte ruine. Desigur, nu trebuie să subliniem cea mai evidentă şi încă existentă structură Azath – acea prelegere va trebui să aştepte încă o zi. Mai degrabă, într-o zonă care acoperă aproape întreaga întindere a Lether-ului de astăzi, asa cum ar putea fi găsite ziduri de fundaţie, pieţe sau hali, fântâni modelate, şanţuri de drenaj şi, într-adevâr, o formă de cimitir sau morgă şi – ascultaţi cu atenţie acum – toate nu este un design uman. Nici Jaghut, nici măcar Tarthenal.

Acum, care au fost detaliile acestui complex necunoscut? Ei bine, pentru unul, era autonom, zidit, acoperit în întregime de acoperişuri pe mai multe niveluri – chiar şi pieţele, aleile şi străzile. Ca cetate, era practic inexpugnabilă. Sub podelele şi străzile pavate complicat, era un al doilea oraş şi mai protejat, ale cărui coridoare şi tuneluri pot fi găsite acum ca parte integrantă a scurgerii noastre de canalizare.

Pe scurt, Letheras, colonia Primului Imperiu, a fost întemeiată pe ruinele unui oraş anterior, unul al cărui aspect părea să ignore prezenţa turnurilor]aghut şi a Azathului, sugerând că le precede'pe ambele.

Chiar şi primul inginer, Keden Qan, nu a putut sau nu a vrut să încerce identificarea acestor primi constructori. Practic nu s-au găsit artefacte – nici cioburi de oală, nici sculpturi, nici rămăşiţe de prelucrare a metalului. Un ultim detaliu interesant.' Se pare că, în etapele finale ale ocupaţiei, locuitorii au început schimbări frenetice în oraşul lor. Analiza făcută de Qan asupra acestor eforturi l-a determinat să concluzioneze că a avut loc o schimbare climatică catastrofală, deoarece eforturile indicau o încercare disperată de a adăuga izolaţie.

Probabil că acel efort a eşuat...

Monologul ei interior â încetat brusc când a auzit zgârietura slabă a cuiva care se apropia. Să-şi ridice capul a fost o luptă, dar Janath Anar a reuşit, exact în momentul în care uşa grea a camerei se deschise

scârţâind şi lumina pătrunde' dintr-un felinar plictisitor şi jos, dar o orbeşte totuşi.

Tanal Yathvanar a intrat în vizor – nu avea să fie altul decât el, ştia ea – şi o clip>ă mai târziu el a vorbit. — Mă rog să nu te înnebuneşti înca.

Prin buzele crăpate, cu vezicule, ea a zâmbit, apoi a spus cu o voce cronitoare: „Prelegeri. Sunt la jumătatea termenului. Istoria timpurie. Nebun? Oh, da, fără îndoială.

L-a auzit apropiindu-se. „Am plecat de la tine prea mult timp – suferi. A fost nepăsător din partea mea.

— Neatenţia mă ţine în viaţă, nenorocit nenorocit, spuse ea.

— Ah, poate că meritam asta. Vino, trebuie să bei.

— Daca refuz?

„Atunci, cu moartea ta inevitabilă, eşti învins. De mine. Eşti sigur că vrei asta, savant?

— Mă îndemni la rezistenţă încăpăţânată. Am înţeles. La urma urmei, sadicul are nevoie de victima lui în viaţă. Cât timp uman este posibil.

— Deshidratarea este cel mai neplăcut mod de a muri, Janath Anar.

El îi ridică la gură robul unui od de apă. Ea a băut.

— Nu prea repede, spuse Tanal, dându-se înapoi. — Doar te vei îmbolnăvi. Ceea ce, văd, nu ar fi prima dată pentru tine.

— Când vezi că virmele se târăsc din propriile deşeuri, Yathvanar... Data viitoare, adăugă ea, ia-ţi blestemata lumânare cu tine.

„Dacă fac asta", a răspuns el, „vei orbi..."

— Şi asta contează?

S-â apropiat încă o dată şi i-a turnat mai multă apă în gură.

Apoi s-a apucat să o spele. Se deschiseseră răni acolo unde lichidele din stomac arsera pielea deshidratată şi, putea vedea, ea îşi trăsese legăturile, căutând să-şi strângă mâinile prin cătuşe. „Arăţi mult mai rău la uzură", a spus el în timp ce tampona cu unguent pe răni. — Nu poţi trece mâna, Janath...

— Panicii nu îi pasă de geea ce se poate şi ce nu se poate face, Tanal Yathvanar. Într-o zi vei descoperi asta. A rost o dată, în secolul al II-lea, un preot care a creat un cult bazat pe premisa că fiecare victimă numărată în viata de muritor o aşteaptă pe aceea de

dincolo de moarte. De la cea mai mică dintre răni până la cea mai gravă, fiecare victimă care te precedă în moarte... aşteaptă. Pentru dumneavoastră.

„Un muritor face economie spirituală în viaţa sa, strângând credite şi datorii. Spune-mi, Patriotist, cât de îndatorat eşti acum? Cât de mare este dezechilibrul dintre faptele bune şi actele tale nesfârşite de răutate?

— Un cult bizar, nebun, mormăi el, îndepărtându-se. — Nu e dş mirare că a eşuat.

— În acest imperiu, da, nu e deloc de mirare. Preotul a fost lovit în strada şi rupt mădular din mădular. Totuşi, se spune că adepţii rămân, printre popoarele învinse – Tarthenal, Fent 'şi Nerek, victimele, parcă, ale cruzimii Letherii – şi înainte ca aceşti oameni să dispară practic din oraş, au existat zvonuri că cultul reînvia. [1]

Tanal Yathvanar rânji. „Cei care eşuează au nevoie vreodată de o cârje, de o justificare – ei modelează virtutea din mizerie. Karos Invictad a identificat acea slăbiciune, într-unul dintre tratatele sale...

Râsul lui Janath izbucni într-o tuse zdrenţuită. Când şi-a revenit, a scuipat şi a spus: „Karos Invictad. Ştii de ce dispreţuieşte atât de academicieni? El însuşi este unul eşuat. Şi-â dezvelit dinţii pătaţi. — El le numeşte tratate, nu-i aşa? Errant, ce patetic. Karos Invictad nu a'putut crea un argument decent, cu atât mai puţin un tratat.

— Te înşeli în asta, femeie, spuse Tanal. „El chiar a explicat de ce s-a descurcat atât de prost ca tânăr cărturar – oh, da, nu v-ar respinge evaluarea dvs. asupra carierei sale de student. Mânat de emoţii, pe atunci. Incapabil de o poziţie convingătoare, lăsându-'l plin de furie, dar în sinea lui, la propriile eşecuri. Dar, ani mai târziu, a aflat că orice emoţie trebuia curăţată de la el; numai atunci viziunea lui interioară va deveni clară.

— Ah, atunci avea nevoie de răni. Ce-a fost asta? Un fel de trădare, mă aştept. O femeie? Un protejat, un patron? Chiar contează? 'Karos Invictad are sens pentru mine, acum. De ce este ceea ce a devenit. Ea a râs din nou, fără să tuşească, apoi a spus: „Ironie delicioasă. Karos Invictad a devenit o victimă.

'Nu fi...[1]

O victimă, Yathvanar! Şi nu i-a plăcut, oh, nu, deloc. L-a durut – lumea l-a rănit, aşa că acum o doare înapoi. Şi totuşi, el încă trebuie să egaleze scorul. Dar vezi tu, nu o va face' niciodată, pentru că în mintea lui, el este

încă acea victimă, încă atacă. Şi aşa cum ai spus mai devreme, victima şi cârja lui, virtutea lui de mizerie – una se hrăneşte pe cealaltă, fără încetare. Nu-i de mirare că se înfrânează cu auto-neprihănire pentru toate pretenţiile sale de intelect lipsit de emoţii...

El a lovi't-o cu putere, cu capul plesnit într-o parte, scuipat şi sângele curgând afară.

Respirând repede, cu pieptul straniu de strâns, Tanal şuieră: — înţelegi la mine tot ce vrei, savant, ma aştept la asta. Dar nu la Karos Invictad. El este ultima speranţă adevărată a imperiului. Doar Karos Invictad ne va călăuzi în glorie, într-o nouă eră, o epocă fără Edur, fără sângele amestecat, fără nici măcar popoarele eşuate. Nu, doar Letherii, un imperiu care se extinde spre exterior cu sabie si foc, până în patria Primului Imperiu. Ne-a văzut viitorul! Destinul nostru![1]

Se uită la el în lumina plictisitoare. ‘Desigur. Dar mai întâi, trebuie să omoarş toti Letherii demni de acest nume. Karos Invictad, Marele învăţat si imperiul său de bandiţi...

O lovi din nou, mai tare decât înainte, apoi se trânti înapoi, ridicând mâna – tremura, pielea rupta şi zdrobită, un ciob dintr-un dinte rupt ieşea dintr-un deget. '

Era inconştientă.

Ei bine, ea a cerut-o. Ea nu s-ar opri. Asta înseamnă că ea a vrut, în adâncul sufletului, a vrut să o bat. Am auzit despre asta – mi-a spus Karos – până la urmă le place. Le place... atenţia.

Deci, nu trebuie să o neglijez. Nu din nou. Multă apă, ţine-o curată şi hrănită.

Si o bate oricum.

Dar ea nu era inconştientă, pentru că atunci a vorbit într-un murmur. Nu reuşi'să iasă şi se apropie.

'... de cealaltă parte... te voi aştepta... de cealaltă parte...[1]

Tanal Yathvanar simţi o alunecare adânc în intestine. Şi a fugit de ea. Niciun Dumnezeu nu aşteaptă să judece. Nimeni nu marchează dezechilibrul faptelor – niciun zeu nu este dincolo de propriile sale dezechilibre – pentru că propriile sale fapte sunt la fel de supuse judecăţii ca oricare altul. Deci, cine modelează această viaţă de apoi? O impunere firească? Ridicol – nu există echilibru în natură, în plus, natura există în această lume şi numai această lume – regulile ei nu înseamnă nimic odată ce podul este trecut...

Tanal Yathvanar se trezi mergând pe coridor, acea femeie îngrozitoare şi celula ei mult în spatele lui acum – nu-şi amintea că ar fi' plecat.

Karos a spus din nou şi din nou, dreptatea este o vanitate. Nu există în natură. „Răzbunarea văzută în catastrofele naturale este fabricată de oameni prea dornici şi prea evlavioşi, fiecare fiind convins că lumea se va sfârşi, dar îi cruţă pe' ei şi pe ei singuri. Dar ştim cu toţii, lumea este moştenită de cei neplăcuţi, nu de cei drepţi.[1] -'

Dacă nu, veni gândul din vocea lui Janath,' cei doi sunt una şi aceeaşi.

Mârâi în' timp ce urca în grabă scările uzate de piatră. Ea era mult mai jos. înlănţuit. O prizonieră în celula ei izolată. Nu avea scapare pentru ea.

Am lăsat-o acolo jos, mult mai jos. Mult în urmă. Ea nu poate scăpa.

Cu toate acestea, în mintea lui, o auzi râsul.

Şi nu mai era atât de sigur.

Două aripi întregi ale Domiciliului Etern erau coridoare goale, lungi, eliberate şi camere neocupate niciodată, încăperi de depozitare, bolţi de administraţie, încăperi ale servitorilor şi bucătării. Gărzile care patrulau în aceste secţii o dată pe zi îşi purtau propriile felinare şi lăsau întuneric nealinat în urma lor. În umezeala din ce în ce mai mare din aceste locuri neocupate, praful devenise mucegai, mucegaiul devenise putregai, iar putregaiul, la rândul său, curgea fluide care curgeau pe pereţii tencuiţi şi se strângeau în adâncituri în podele.

Abandonul şi neglijarea aveau să învingă în curând inovaţiile ingenioase ale Construcţiei lui Bugg, deoarece acestea au învins majoritatea lucrurilor ridicate cu mâinile din pământ, iar Turudal Brizad, Errantul, se considera aproape unic în recunoaşterea deplină a unor astfel de adevăruri sordide, într'-adevăr, existau alţi bătrâni persistând în existenţa lor nominală, dar toţi au luptat încă împotriva ravagiilor dizolvării inevitabile. Pe când Errantul nu putea fi deranjat.

De cele mai multe ori.

Jaghut ajunsese să înţeleagă natura zădărniciei, inspirându-i pe Errant la un anumit minim de empatie pentru cei mai tragici oameni. Unde era Gothos acum, se întrebă el. Probabil că a murit de mult, luând în considerare toate lucrurile. El scrisese o notă de sinucidere în mai multe volume – Nebunia lui – care

probabil s-a încheiat la un moment dat, deşi Errantul nici nu văzuse şi nici nu auzise că exista o astfel de concluzie. Poate, se gândi el cu suspiciune bruscă, într-o mărturie sinucigaşă, fără sfârşit, exista un mesaj ascuns, dar dacă da, un astfel de sens era prea obscur pentru mintea oricui, în afară de un Jaghut.

Il urmase pe Regele Vrăjitor pană la Azath mort, rămăsese acolo suficient de mult pentru a discerne intenţiile lui Hannan Mosag şi se întorsese acum la Domiciliul Etern, unde putea să 'meargă în pace pe aceste coridoare goale. Contemplând, printre altele, păşind din nou în luptă. Pentru a lupta, mcă o dată, cu ravagiile dizolvării.

Credea că îl aude pe Gothos râzând, undeva. Dar, fără îndoială, asta era doar imaginaţia lui, mereu dornică să-şi bată joc de impulsurile lui atent raţionate.

Aflându-se într-o porţiune de coridor inundată de apă plină de nămol, Errantul 'se opri. — Ei bine, spuse el cu un oftat blând, pentru a pune capăt unei călătorii, trebuie mai întâi să o începi. Cel mai bine acţionez cât timp rămâne voinţa.

Următorul său pas l-a dus într-o poiană, cu ierburi groase şi verzi sub picioare, un inel de flori orbitoare chiar la marginile copacilor cu bulburi negre care înconjoară

P
oieniţa. Fluturii dansau de la o floare de culoare la alta. eticul de cer vizibil deasupra capului era uşor nuanţat de vermilion, iar aerul părea ciudat ele subţire.

O voce a vorbit în spatele lui. — Nu accept companie aici.

Errantul se întoarse. îşi înclină încet capul. „Nu este deseori faptul că vederea unei femei îmi inspiră frică în suflet”.

Ea se încruntă. — Sunt atât de urât, bătrâne?

— Dimpotrivă, Menandore. Mai degrabă... formidabil.

— Ai pătruns în locul meu de refugiu. Ea a făcut o pauză, apoi a întrebat: „Te surprinde atât de mult că unul ca mine are nevoie de refugiu?”

„Nu ştiu cum să răspund la asta”, a răspuns el.

— Eşti atent, Errant.

— Bănuiesc că vrei un motiv să mă omori.

Trecu pe lângă el, cu un sarong lung şi negru curgând din capete uzate şi lacrimi zdrenţuite. '— Abis de jos, murmură ea, sunt atât de transparent? Cine, dar

ai fi putut ghici că am nevoie de o justificare pentru ucidere?

— Deci simţul tău de sarcasm a supravieţuit singurătăţii tale, Menandore. Este ceea ce am fost acuzat vreodată, nu-i aşa? Actele mele... aleatorii.

— Oh, ştiu că nu sunt întâmplătoare. Doar aşa par. Te bucuri de eşecul tragic, care mă face să mă întreb ce vrei de la mine? Nu suntem prea potriviţi, tu şi cu mine.

'Ce ai mai făcut in ultima vreme?[1] el â intrebat.

— De ce să-ţi spun?

— Pentru că am de împărtăşit informaţii, pe care le vei găsi... potrivite firii tale. Şi caut răsplată.

— Dacă neg, vei fi făcut această călătorie grea degeaba.

— Va fi dificil doar dacă încerci ceva neplăcut, Menandore.

'Exact.[1]

Ochii ei neomeniţi îl priveau fix.

El a aşteptat.

— Sky păstrează, spuse ea.

'Ah vad. A început, atunci?

— Nu, dar în curând.

„Ei bine, nu eşti unul care să acţioneze fără o pregătire lungă, aşa că nu sunt atât de surprins. Şi de ce parte te vom găsi', în cele din urmă, Menandore?

— Păi, al meu, desigur.

— Te vei opune.

O sprânceană subţire s-a arcuit.

Errantul aruncă o' privire în jur. — Un loc plăcut. În ce lată ne aflăm?

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

— Ah, dădu el din cap, ăla. Foarte bine, surorile tale conspiră.

— Nu împotriva mea, Errant.

— Nu direct, sau, mai degrabă, nu imediat. Fiţi siguri, totuşi, că scopul final este separarea capului de umeri.

— Atunci a fost eliberată?

'Iminent.[1]

— Şi nu vei face nimic? Dar ceilalţi din acel oraş căzut?

Alţii? — Mael este... Mael. Cine se mai ascunde în Letheras, cu excepţia celor două surori ale tale?

— Surori, spuse ea, apoi rânji în timp ce se

întoarse, se îndreptă spre o^ margine a poienii, unde se ghemui şi smulse o floare. Indreptându-se încă o dată cu el, ea ridica floarea pentru a-i trage adânc parfumul.

Din tulpina ruptă, sângele gros şi roşu picura constant.

într-adevăr, am auzit spunându-se că frumuseţea este pielea cea mai subţire.

Ea a zâmbit brusc. — De ce, nimeni. Am vorbit greşit.

— Mă inviţi la o căutare frenetică şi fără îndoială' care devorează timpul pentru a-ţi dovedi ingeniozitatea, Menandore. Ce posibil motiv ai putea avea pentru a mă pune pe o astfel de cale?

Ea a ridicat din umeri. — Iti serveşte bine pentru că ai încălcat locul meu de refugiu, Errant. Am terminat aici?

— Floarea ta s-a însângerat, spuse el, în timp ce se dădea înapoi şi se trezi din nou pe coridorul gol şi inundat al aripii a cincea a Domiciliului Etern.

Alţii. Căţeaua.

De îndată ce Erganul a dispărut din poiană, Menandore a aruncat floarea ofilită într-o parte şi două siluete au ieşit din pădure, una din stânga ei, cealaltă din dreapta ei.

Menandore şi-a arcuit spatele în timp ce îşi trecu ambele mâini prin părul ei gros şi roşu.

Ambele figuri s-au oprit să privească.

Ea ştia ca o vor face. 'Ai auzit?' întrebă ea, fără să-i pese care a răspuns.

Nici unul. Menandore îşi lăsă poza şi se încruntă spre zeul slăbănog, plin de umbre, din stângă ei. — Acel trestie este o afectare absurdă, ştii.

— Nu contează afectările mele absurde, femeie. Sânge picură dintr-o floare, de dragul lui Hood... hopa... Zeul cunoscut sub numele de Shadowthrone înclină capul spre silueta înaltă şi acoperită de vizavi. — Cele mai umile scuze, Reaper.

Hood, Lordul Morţii, păru să-şi încline capul ca fiind surprins. 'A ta?[1]

'Scuze? Normal că nu. Dar am făcut o declaraţie declarativă. A fost ataşat un subiect? Nu. Noi trei creaturi căzute ne-am întâlnit/ am vorbit, am căzut de acord cu puţine lucruri şi am ajuns la concluzia că impresiile noastre anterioare una despre cealaltă s-au dovedit mult prea... generoase. Cu toate acestea, se

pare că suntem de acord, mai mult sau mai puţin, cu privire la singura chestiune pe care aţi vrut să o abordaţi, Hood. Nu e de mirare că eşti atât de extaziat”

Menandore se încruntă la Domnul Morţii, căutând dovezi de extaz. Negăsind niciunul, se uită încă o dată la Shadowthrone. — Să ştii că nu ţi-am acceptat niciodată afirmaţia.

'Sunt zdrobit. Deci surorile tale sunt după tine. Ce familie groaznică ai. Vrei ajutor?

'Şi tu? Aminteşte-ţi de demiterea mea a Errantului.

Shadowthrone ridică din umeri. — Bătrânii gândesc

E rea încet. Oferta mea este de altă amploare. Gândeşte-te ine înainte de a o respinge.

— Si ce ceri în schimb?

— Folosirea unei porţi.

Care poartă?

Shadowthrone chicoti, apoi sunetul ciudat se opri brusc şi pe un ton serios spuse: — Starvald Demelain.

— în ce scop?

— Desigur, oferindu-ţi asistenţă.

— Şi tu le vrei pe surorile mele din drum, poate mai mult decât mine. Te zvârcoli pe acel tron al tău, nu?

— Convergenta convenabilă a dorinţelor, Menandore. întreabă-l pe Hood despre astfel de lucruri, mai ales acum.

— Daca îţi dau acces la Starvald Demelain, îl vei folosi de mai multe 'ori.

'Nu eu.'

— Aşa juraţi?

'De ce nu?[1]'

— Oprostie, spuse Hood cu o rachetă.

— Te ţin de acel jurământ, Shadowthrone, spuse Menandore.

— Atunci accepţi ajutorul meu?

— Aşa cum o faci pe a mea în această chestiune. Convergenţa dorinţelor,. Ai spus.'

— Ai dreptate, spuse Shadowthrone. „Retrag toate noţiunile de „ajutor”. Ne ajutăm reciproc, aşa cum se potriveşte cu convergenţa menţionată; iar odată ce ai terminat cu sarcina la îndemână, nu mai există alte obligaţii între noi.

— Este de acord.

— Voi doi, spuse Hood, întorcându-se, sunteţi mai răi decât avocaţii. Şi nu vrei să ştii ce fac cu' sufletele avocaţilor. O' bătaie a inimii mai târziu şi Lordul Morţii a

dispărut.

Menandore se încruntă. „Shadowthrone, ce sunt avocaţii?”

— O profesie dedicată subversiunii legilor pentru profit, răspunse el, bătând în mod inexplicabil bastonul în timp ce se târâia înapoi în pădure. — Când eram împărat, m-am gândit să-i macelesc pe toti.

— Deci de ce nu ai făcut-o? întrebă ea în timp ce el începea să se estompeze într-o miasmă de întuneric sub copaci.

Răspunsul a venit uşor: „Avocatul Regal a spus că ar fi o greşeală groaznică”.

Menandore era din nou singur. Se uită în jur, apoi mormăi. — Doamne, urăsc locul asta. O clipă mai târziu a dispărut si ea.

Janall, cândva împărăteasa Imperiului Lether, abia era acum recunoscută ca om. Folosită cu brutalitate ca o conductă a puterii haotice a Zeului Infirm, trupul ei fusese răsucit într-un coşmar malign, oasele îndoite, muşchii întinşi şi strânşi, iar acum, umflături uriaşe de grăsime atârnau în pliuri de corpul ei malformat.' Nu putea să meargă, nici măcar să-şi ridice braţul stâng, iar vrăjitoria îi frânsese mintea, nebunia arzând din ochii care străluceau răuvoitor în întuneric, când Nisall, purtând un felinar, se opri în prag.

Camera era plină de sudoare, urină şi alte supurări de la nenumăratele răni care curgeau pe pielea lui Jamil; mirosul dulce al mâncării stricate şi un alt miros, înţepător, care îi amintea Concubinei împăratului de dinţii putreziri.

Janall s-a târât înainte cu o mişcare ciudată, asimetrică a şoldurilor, pivotând pe braţul drept. Mişcarea scoase un sunet îmbibat sub ea, iar Nisall văzu şuvoiele de salivă ieşind din gura deformată a femeii cândva frumoasă. Podeaua era acumulată în mucus şi acesta a fost, îşi dădu seama ea, care era sursa mirosului înţepător.

^ Combătând greaţa, Concubina a'făcut un pas înainte. 'împărăteasă.[1]

'Nu mai!' Vocea era zdrenţuită, strânsă dintr-un gât deformat şi saliva stropită cu fiecare smucitură a fălcii ei deformatei 'Eu sunt regina! A Casei lui, a Casei sale îndrăgite... oh, suntem o familie mulţumită, oh, da, şi într-o zi, într-o zi în curând, vei vedea, acef pui de pe tron Va veni aici. Pentru mine, regina lui. Tu, curva, nu

esti nimic – Casa nu este pentru tine. Il orbi pe Rhulad la adevăr, dar viziunea lui se va limpezi, odată, vocea ei scăzu în şoaptă şi se aplecă în faţă, „scăpăm de tine”.

— Am venit, a spus Nisall, să văd dacă ai nevoie de ceva...

'Mincinos. Ai venit în căutarea aliaţilor. Te pândeşti să-l furi. De la mine. De la adevăratul nostru stăpân. Vei eşua! Unde e fiul meu? Unde este el?'

Nisall clătină din cap. 'Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu dacă mai este în viaţă – sunt cei din instanţă care susţin că este, în timp ce alţii îmi spun că a murit de mult. Dar, împărăteasă, voi căuta să aflu. Şi când voi face, mă voi întoarce. Cu adevărul.

'Eu nu te cred. Nu ai fost niciodată aliatul meu. Ai fost curvă lui Ezgara, nu a mea.

— Te-a vizitat Turudal Brizad, împărăteasă?

Pentru o clipă, părea că nu va răspunde. Apoi a reuşit ceva ca să ridice clin umeri. — Nu îndrăzneşte. Maestrul vede prin ochii mei – spune-i asta lui Rhulad şi va înţelege ce trebuie să fie. Prin ochii mei, uită-te mai atent, dacă ai cunoaşte un zeu. Dumnezeul. Singurul zeu care contează acum/Restul sunt orbi, la fel de orbi cum l-ai făcut tu pe Rhulad, dar toţi sunt pregătiţi pentru o surpriză, oh, da. Casa este mare-mai mare decât vă imaginaţi. Casa suntem toţi, curve, şi într-o zi acel adevăr va fi proclamat, astfel încât toţi să audă. Ma vezi? Sunt în genunchi şi nu este un accident. Fiecare om va fi în genunchi într-o' zi şi mă va cunoaşte pentru Regina lor. Cat despre Regele în lanţuri, râse eâ, cu un sunet plin de flegmă, ei bine, coroana este indiferentă de al cui craniu se leagă. Puiul eşuează, ştii. Eşuând. Există... nemulţumire. Ar trebui să te omor, acum, aici./Vino mai aproape, curvă.

În schimb, Nisall dădu înapoi^un gas, apoi doi, până când ajunse din nou în prag. — împărăteasă, cancelarul este sursa... eşecurilor lui Rhulad. Dumnezeul tău ar trebui să ştie asta, că nu cumva să facă o greşeală. Dacă vrei să omori pe cineva, ar trebui să fie Tribân Gnol şi, poate, Karos Invictad – ei complotează pentru a uzurpa Edur.

— Edur? A scuipat. — Maestrul aproape a terminat cu ei. Aproape gata.[1]

— Voi trimite servitori jos, spuse Nisall. — Pentru a vă curăţa camera, împărăteasa.

— Spioni.

— Nu, din anturajul tău.

— S^-a întors.

— împărăteasă, vor avea grijă de tine, pentru că loialitatea lor rămâne.

— Dar nu le vreau! Janall se cocoşă mai jos. — Nu vreau ca ei... să mă vadă aşa.

— Un pat va fi trimis jos. Baldachin. Puteţi desena giulgiul când sosesc. Treceţi aşternutul murdar printr-o porţiune a perdelei.

'Ai face asta? Te-am vrut mort.

— Trecutul nu este nimic, spuse Nisall. 'Nu mai.'

— Ieşi afară, şopti Janall, privind în altă parte. — Maestrul' este dezgustat de tine. Suferinţa este starea noastră naturală. Un adevăr de proclamat' şi aşa voi fi, când voi câştiga noul meu tron. Ieşi, curvă, sau vino mai aproape.

— Aşteaptă-ţi servitorii în clopot, spuse Nisall, întorcându-se şi ieşind din camera înfricoşătoare.

Pe măsură ce ecoul paşilor curvei se stingea, Janall, regina Casei Lanţurilor, s-a ghemuit într-o minge pe podeaua alunecoasa şi murdară. Nebunia i-a pâlpâit în ochi, acolo, apoi dispăru, apoi încă o dată acolo. Din nou şi din nou. Ea a vorbit, cu o voce groasă, cu cealaltă răguşită.

— Vulnerabil.

— Până la războiul final. Priveşte armata, în timp ce pivotează, complet rotundă. Aceste jocuri sordide de aici, vremurile au trecut aproape, ne-au trecut pe toţi. Oh, când durerea se va sfârşi în sfârşit, atunci vei vedea adevărul despre mine. Dragă regină, puterea mea a fost cândva cel mai dulce sărut. O dragoste care nu a rupt nimic.

— Dă-mi tronul meu. Ai promis.'

'Merita?'

'Te implor-'

„Toţi mă roagă şi îi spun rugăciune. Ce binecuvântare acră trebuie să înghit din acest izvor etern de groază, ciudă şi lăcomie cheala? Nu vei vedea niciodată? Nu intelegi niciodată? Trebuie să le găsesc pe cele rupte, doar să nu vă aşteptaţi la atingerea mea, la atingerea mea. Nimeni nu înţelege cum se tem zeilor de libertate. Nici unul.'

— M-ai minţit.

Te-ai minţit pe tine însuţi. Cu toţii o faceţi şi numiţi asta credinţă. Eu sunt zeul tău. Sunt ceea ce tu' ni-ai

făcut. Cu toţii îmi denunţaţi indiferenţa, dar vă asigur că mi-ati dezamăgi mai mult atenţia. Nu, nu faceţi proclamaţii altfel. Ştiu ce pretinzi că faci' în numele meu. Ştiu că cea mai mare teamă a ta este că într-o zi te voi chema pentru asta – si acesta este adevăratul joc aici, acest deget al sufletului. Uită-te la mine, muritor, urmăreşte-mă că te sun pe asta. Fiecare dintre voi.

— Dumnezeul meu este nebun.

— Aşa cum ai vrea pe mine, aşa sunt.

— îmi vreau tronul.

— întotdeauna vrei.

— De ce nu mi-o dai?

„îti răspund ca un zeu: dacă îţi dau ce vrei, murim cu toţii. ffah, ştiu, nu-ţi pasă! Oh, voi'oameni, sunteti altceva, îmi faci agonie fiecare respiraţie. Şi fiecare convulsie a mea este extazul tău. Foarte bine,' mu'ritorule, îţi voi răspunde rugăciunilor. Îţi promit. Doar să nu spui niciodată că nu te- am avertizat. Nu face. Vreodată.[1]

Janall a râs, împroscând scuipat. — Suntem supăraţi, şopti ea. — O, da, destul de nebun. Şi urcăm în lumina...

Pentru toţi servitorii care se grăbesc şi paznicii nemişcaţi, cu cârma de la diferite intrări, Nisall a găsit zonele mai populate ale Domiciliului Etern, în anumite privinţe, mai deprimante decât coridoarele abandonate pe care le lăsase m urmă cu o treime de clopot. Bănuiala acrişa aerul, frica stăruia ca umbrele sub picioare între stâlpii luminii torţelor. Numele palatului căpătase o pată de ironie, plină de paranoia, intrigi şi trădări incipiente aşa cum era Eternul Domiciliu. De parcă oamenii nu s-ar putea descurca mai bine şi ar fi fost condamnaţi la o existenţă atâtjie sordidă pentru totdeauna.

În mod clar, nu era nimic satisfăcător în pace, dincolo de libertatea pe care o oferea de a nu ajunge la nimic bun. Fuse zguduită de vizita ei la presupusa împărăteasă nebună, Janall. Acest Dumnezeu Infirmă pândea într-adevăr în ochii femeii – Nisall îl văzuse, simţise acea atenţie înfricoşătoare şi neumană fixându-se asupra ei, calculând, gândin'du-se la potenţiala ei utilizare. Ea nu voia să facă parte din planurile unui zeu, mai ales ale acelui zeu. Şi mai înfricoşătoare, ambiţiile lui Janall au rămas, pline de viziuni ale puterii supreme, în ciuda trupului ei torturat şi brutalizat. Zeul o folosea şi pe ea.

Au existat zvonuri despre război şuierând ca vântul în palat, poveşti despre o conspiraţie beligerantă a regatelor şi triburilor de graniţă din est. Rapoartele cancelarului către Rhulad fuseseră orice, în afară de simple, în îndemnurile lor de a ridica miza. O declaraţie oficială de război, defilarea trupelor în masă peste graniţe într-o campanie preventivă de cucerire. Mult mai bine să verse sânge pe pământurile lor decât pe pământul Letherii, până la urma. „Dacă alianţa condusă de Bolhmdo vrea război, ar trebui să le dăm.” 'Ochii strălucitori ai cancelarului au dezminţit pronunţarea rece, aproape lipsită de ton, a acestor cuvinte.

Rhulad se agitase pe tronul său, mormăind neliniştea lui, Edur erau prea întinşi, K'risnan erau suprasolicitaţi. De ce le displăcea atât de mult bolkandanii? Nu existase o listă de nemulţumiri. Nu făcuse nimic pentru a aprinde acest foc la viaţă.

Triban Gnol sublimase, în linişte, că patru agenţi ai conspiraţiei fuseseră capturaţi intrând în Letheras abia zilele trecute. Deghizat în negustori care caută fildeş. Karos Invictad le trimisese prin curier confesiunile şi ar vrea împăratul să le vadă?

Scuturând din cap în semn de negare, Rhulad nu spusese nimic, cu ochii năuciţi de durere aţintiţi pe plăcile stratului de dincolo de picioarele lui papuci/

Atât de pierdut, acest împărat teribil.

În timp ce a cotit pe coridorul care ducea la camerele ei private, a văzut o siluetă înaltă stând lângă uşa ei. A Tiste Edur, unul dintre puţinii care locuiau în palat! Şi-a amintit vag pă războinicul are ceva de-a face cu securitatea.

îşi înclină capul în semn de salut când ea se apropia.
— Prima concubină Nisall.

— Te-a trimis împăratul? a întrebat ea, trecând pe lângă el şi făcându-i semn în spatele ei în camere. Puţmi bărbaţi puteau să o intimideze – ea le cunoştea prea bine mintea. Era mai puţin în largul lui în compania femeilor şi a bărbaţilor practic sterilizaţi, precum Triban Gnol.

—' Vai, spuse războinicul, nu am voie să vorbesc cu împăratul meu.

Ea făcu o pauză şi se uită înapoi la el. — Eşti în disfavoare?

'Nu am nici o idee.[1]

Intrigat acum, Nisall s-a uitat o clipă la Edur, apoi a

întrebat: — Vrei nişte vin?

'Nu, mulţumesc. Ştiaţi că supraveghetorul Karos Invictad a emis o directivă pentru a aduna probe care au condus la arestarea dumneavoastră pentru răzvrătire?

Ea a crescut foarte liniştită. O căldură bruscă a trecut prin ea, apoi a simţit frig, mărgelele de sudoare ca gheaţa pe pielea ei. — Eşti aici, şopti ea, să mă arestezi?

Sprâncenele i se ridicau. — Nu, nimic de genul. Chiar opusul, de fapt.

— Vrei, cleci, să te alături trădării mele?

— Prima concubină, nu cred că sunteţi implicat în vreun act sediţios. Şi dacă sunteţi, mă îndoiesc că sunt îndreptaţi împotriva împăratului Rlîulad.

Ea se încruntă. — Dacă nu împăratul, atunci cine? Şi cum ar putea fi considerat trădător dacă nu vizează Rhulad? Crezi că mă supără hegemonia Tiste Edur? Mai exact împotriva cui conspir?

— Dacă aş fi obligat să risc o ghicire... Cancelarul Triban Gnol.

Nu spuse nimic pentru o clipă, apoi: — Ce vrei?

'Iartă-mă. Numele meu este Bruthen Trana. Am fost desemnat să supraveghez operaţiunile patriotiştilor, deşi este probabil ca împăratul să fi uitat de atunci acel detaliu'.

Nu sunt surprins. încă trebuie să-i raportezi.

Se strâmbă. 'Adevărat. Cancelarul s-a asiguratele asta.

— El insistă să-i raportezi în schimb, nu? încep să înţeleg, Bruthen Trana.

— Probabil că asigurările lui Triban Gnol că i-a transmis lui Rhulad aceste rapoarte sunt false.

— Singurele rapoarte pe care le primeşte împăratul cu privire la patrioti sunt cele de la supraveghetor, aşa cum au rost verificate prin cancelar.

El a oftat. — Dupăimm bănuiam. Prima concubină, se spune că relaţia ta cu împăratul a depăşit oarecum aceea de conducător şi curvă aleasă – iartă-ma pentru utilizarea acestui termen.' Rhulad este izolat de propriul său popor. Zilnic primeşte petiţii, dar toate sunt de la Letheni, iar acelea sunt alese cu grijă de Triban Gnol şi personalul său. Această situaţie se înrăutăţise de când flotele au navigat, căci cu ei mergeau Tomad Sengar şi Uruth şi mulţi alţi Hiroth, inclusiv fratele lui Rhulad, Binadas. Toţi cei care s- ar fi putut opune efectiv

masinaţiunilor Cancelarului au fost îndepărtaţi de la faţa locului. Chiar şi Hanradi Khalag... Cuvintele' lui dispărură şi se uită la' ea, apoi ridică din umeri. — Trebuie să vorbesc cu împăratul, Nisall. În mod privat.

— S-ar putea să nu te pot ajuta, dacă voi fi arestată, spuse ea.

— Numai Rhulad însuşi poate^ împiedica asta să se întâmple, spuse Bruthen Trana. — Între timp, îţi pot oferi ceva protecţie.

Eajnclină capul. 'Cum?[1]

— Îţi voi desemna doi bodyguarzi Edur.

— Ah, deci nu esti complet singur, Bruthen.

— Singurul Edur cu adevărat singur aici este împăratul. Şi, poate, Hannan Mosag, deşi încă mai are K'nsnan-ul său, dar nu este sigur că odinioară Regele Vrăjitor îi este loial lui Rhulad.

Nisall zâmbi fără prea mult umor. „Şi aşa se dovedeşte”, a spus ea, „că Tiste Edur nu se deosebeşte până laurmă de Letherii. Ştii, Rhulad ar vrea... altfel.

— Poate, atunci, prima concubină, putem lucra împreună pentru a-l ajuta să-şi realizeze viziunea.

— Gărzile tale de corp ar fi bine să fie subtil, Bruthen. Spionii Cancelarului mă urmăresc în permanenţă.

Edur a zâmbit. „Nisall, suntem copii ai Umbrei...”

Odată, cu mult timp în urmă, trecuse o vreme prin tărâmul lui Hood. în limba Eleint, warrenul care nu era nici nou, nici Bătrân era cunoscut sub numele de Festal'rythan, Straturile morţilor. Ea găsise dovadă în acest sens, când traversa tăietura întortocheată a unui defileu, ai cărui pereţi bruţi dezvăluiau nenumărate straturi care dovedesc adevărul dispariţiei. Fiecare specie care a existat vreodată a fost prinsă în sedimentele din Festal'rythan, nu în acelaşi mod de formaţiuni similare de geologie cum ar fi putut fi găsite în orice lume; nu, în tărâmul lui Hood, scânteile sufleteşti au persistat, iar ea a fost martoră la „vieţile” lor, abandonate aici, zdrobite în imobilitate. Piatra însăşi era vie, în oximoronul ciudat care a afectat limbajul morţii.

Pe terenurile dărâmate din jurul Azathului fără viaţă din Letheras, multe dintre acele creaturi dispărute de mult se târiseră înapoi prin poartă, la fel de insidioase ca orice parazit. Adevarat, nu era o poartă ca atare, ci doar... zgârieturi, fisuri, de parcă un demon teribil s-ar fi

tăiat din ambele părţi, gheare de mărimea unor săbii cu două mâini rupând ţesătura dintre lupte. Aici fuseseră lupte, vărsarea sângeliii ascendent, rostirea de jurăminte care nu puteau fi ţinute. încă simţea mirosul morţii zeilor Tarthenal, aproape că le auzea indignarea şi neîncrederea, când cădea unul, apoi altul şi altul... până când toţi au plecat, predaţi lui Festal'rythan. Ea nu îi era milă. A fost prea uşor să fii arogant la sosirea în această lume, să crezi că nimeni nu putea contesta dezlănţuirea puterii străvechi.

De mult descoperise o mulţime de adevăruri în progresia irezistibilă a timpului. Râw a devenit rafinat şi, cu rafinament, puterea a devenit din ce în ce mai mortala. Tot ceea ce era simplu ar urma, în timp şi sub suficientă presiune – şi dacă şansa întâmplătoare s-ar dovedi mai degrabă benignă decât malignă -

dobândesc o complexitate mai mare. Şi totuşi, la un moment dat, un prag a fost depăşit, iar complexitatea s-a prăbuşit în dizolvare. Nu era nimic fix în asta; unele forme se ridicau şi cădeau cu o rapiditate uluitoare, în timp ce altele puteau persista perioade extraordinar de lungi în aparentă stază.

Astfel, ea a crezut că a înţeles mai mult decât majoritatea, totuşi a descoperit că nu putea face nimic cu aceste cunoştinţe. Stând m curtea plină de vegetaţie şi răvăşită, cu ochii ei reci, neomeni, aţintiţi asupra formei deformate ghemuite la marginea celei mai mari tumule desfăcute, putea vedea pâna la haosul din interiorul lui, putea vedea cum acesta îndemna dizolvarea în acea matrice complexă de carne, sânge şi oase. Durerea iradia din spatele lui cocoşat, răsucit în timp ce ea continua să-l studieze.

Devenise conştient de prezenţa ei şi frica şopti prin el, vrăjitoria clădirii' Zeului Infirm. Cu tQate acestea, nu era sigur dacă ea prezenta o ameninţare. între timp, ambiţia a crescut şi a căzut ca valurile care se prăbuşesc în jurul insulei sufletului său.

Ea a hotărât să-l folosească pe acesta.

— Sunt Hannan Mosag, spuse figura fără să se întoarcă. — Tu... eşti Soletaken. Cea mai crudă dintre Surori, blestemata printre panteonul Edur. Inima ta este trădare. Te salut, Sukul Ankhadu.[1]

Ea s-a apropiat. — Trădarea aparţine celui îngropat dedesubt, Hannan Mosag, surorii la care te-ai închinat

cândva. Cât de mult, Edur, ţi-a modelat asta destinul, mă întreb? Vreo trădare care a afectat oamenii tăi în ultimul timp? Ah, am văzut tresărirea aia. Ei bine, atunci niciunul dintre noi nu ar trebui să fie surprins.

Lucrezi ca să o eliberezi.

„întotdeauna am lucrat mai bine cu Sheltatha Lore decât cu Menandore... desi s-ar putea să nu fie cazul acum. Cel îngropat are... obsesiile ei.

Tiste Edur mormăi. — Nu o facem cu toţii.

— De cât timp ştii că cea mai îndrăgită ocrotitoare a ta a fost înmormântata aici?

— Suspiciuni. Pentru ani. M-am gândit – speram – că voi descoperi ce a mai rămas din Scabandari Bloodeye şi aici.

— Ascendent greşit, spuse Sukul Ankhadu, cu tonul ei drăguţ. — Dacă ai fi înţeles bine cine a trădat pe cine pe atunci, ai fi ştiut asta.

— Aud dispreţul din vocea ta.

'De ce esti aici? Atât de nerăbdător încât să adaugi puterea ta la ritualurile pe care le-am dezlănţuit mai jos?

„S-ar putea”, a spus Hannan Mosag, *„s-ar* putea să lucrăm împreună... pentru o perioadă”.

— Care ar fi valoarea în asta?

Tiste Edur se mişcă să ridice privirea spre ea. — Pare evident. Chiar şi acum, Silchas Ruin îl vânează pe cel pe care l-am crezut aici. Mă îndoiesc că fie tu, fie Sheltatha Lore aţi fi mulţumiţi dacă ar reuşi. Te pot ghida pe urmele lui. De asemenea,' vă pot oferi... sprijin, în momentul confruntării.

— Şi în schimb?

— În primul rând, putem vedea sfârşitul uciderii şi mâncării cetăţenilor din oraş. Pe de alta parte, putem distruge Ruina Silchas.

Ea mormăi. — Am mai auzit această hotărâre exprimată înainte, Hannan Mosag. Este Dumnezeul Infirmă cu adevărat pregătit să-l provoace?

— Cu aliaţii... da.

Ea a luat în considerare propunerea lui. Ar exista trădare, dar probabil că nu s-ar întâmpla decât după ce Ruina va fi eliminată – jocul avea să schimbe dispoziţiile Finnestului. Ea ştia foarte bine că puterea lui Scabandari Bloodeye nu mai'era ca odinioară, iar ceea ce rămânea va fi profund vulnerabil. — Spune-mi, Silchas Ruin călătoreşte singur?

'Nu. Are o mână de adepţi, dar dintre ei, doar unul

este motiv de îngrijorare. A Tiste Edur, fratele cel mai mare al Sengarului, cândva comandant al Războinicilor Edur.'

— O alianţă surprinzătoare.

„Shaky este un mod mai bun de a-l descrie. Şi el îl caută pe Finnest şi, cred, va face tot posibilul ca să nu cadă în mâinile lui Ruin.

— Ah, oportunitatea ne chinuieşte pe toţi. Sukul Ankhadu a zâmbit. — Foarte bine, Hannan Mosag. Suntem de acord, dar spune-i lui Dumnezeul tău Infirmă asta: să fugi în momentul atacului, să mă abandonez pe Sheltatha Lore şi pe mine în Silchas Ruin şi, să zicem, să pleci cu Finnest m timpul luptei, se va dovedi o eroare fatală. Cu suflarea pe moarte, îi vom spune lui Silchas Ruin tot ce trebuie sa ştie şi el va veni după Dumnezeul Infirm şi nu se va lăsa.

— Vei fi părăsit, Sukul Ankhadu. Cât despre Finnest însusi, doriţi să-l revendicaţi pentru voi?

Ea a râs. — Să te lupţi pentru asta între noi? Nu, prefşrăm să-l vedem distrus.

'înţeleg. Aţi obiecta, deci, că Dumnezeul Infirmă îşi foloseşte puterea?

„d astfel de utilizare va duce la o eventuală distrugere?”

— Da, Sukul Ankhadu.

Ea a ridicat din umeri. Cum doriţi.' Trebuie să mă consideri un prost, Hannan Mosag. — Zeul tău merge la război – va avea nevoie de tot ajutorul pe care îl poate primi.

Hannan Mosag şi-a reuşit propriul zâmbet, un lucru sucit şi sălbatic. — Este incapabil să mărşăluiască. Nici măcar nu se târăşte. Războiul vine la el, soră.'

Dacă această distincţie avea o semnificaţie ascunsă, Sukul Ankhadu nu a putut să o dea seama. Privirea ei se ridică, aţintită asupra râului dinspre sud. Pescăruşi roţi, insule ciudate de beţe şi ierburi care se învârt pe curenţi. Şi, putea simţi, sub suprafaţa învolburată, leviatani uriaşi şi beligeranţi, folosind insulele ca momeală. Orice s-a apropiat destul de mult...

Eu atrasă de un zgomot de putere din tumula spartă şi privi din nou în jos. — vine, Hannan Mosag.

'Să plec? Sau va fi supusă aranjamentului nostru?

— Despre asta, Edur, nu pot vorbi în numele ei. Cel mai bine pleci – la urma urmei, îi va fi foarte foame. în plus, ea şi cu mine avem multe de discutat... răni

vechi de reparat între noi.

Ea a privit cum vrăjitorul malformat se târă departe. La urma urmei, eşti mult mai mult copilul ei decât al meu şi aş prefera să fie, pentru moment, făra aliaţi.

A fost tot ceea ce face Menandore, oricum.

Capitolul şase

Argumentul a fost următorul: o civilizaţie legată de stricturile controlului excesiv asupra populaţiei sale, de la alegerea religiei până la producerea de bunuri, va slăbi voinţa şi ingeniozitatea oamenilor săi – pentru care asemenea calităţi nu mai sunt motivate suficient, sau recompensă. La' valoarea nominală, acest lucru este suficient de precis. Problemele apar atunci când oponenţii unui astfel de sistem instituie opusul său extrem, unde individualismul devine divin şi sacrosfânt şi nu este posibil un serviciu rn^ai mare pentru niciun alt ideal (inclusiv comunitatea). într-un astfel de sistem, lăcomia rapitoare prosperă în spatele înfăţişării libertăţii, iar cele mai rele aspecte ale naturii umane ies în p'rim-plan, un fel de intransigenţă la fel de feroce şi fără sens ca omologul său materna!.

Şi astfel, în ciocnirea acestor două sisteme extreme, cineva este martor la prostia brută şi nesimţirea stropită de sânge; două feţe beligeretoare care se uita una la cealaltă de-a lungul distanţei insondabile şi, totuşi, în fapte şi în privinţă fanatică, nu sunt decât nişte reflexe în oglindă.'

Ar fi amuzant dacă nu ar fi atât de patetic de idiot...

- *în apărarea compasiunii* , Denabaris of Letheras, secolul al Iv-lea

Piraţii morţi erau mai buni, gândi Shurq Elalle. Exista un fel de justiţie întortocheată în morţii care pradau cei vii, mai ales când era vorba de furtul tuturor bunurilor lor preţuite. Plăcerea ei de a scoate acele obiecte fără valoare din mâinile lor a fost singurul motiv pentru activităţile ei criminale, un stimulent mai mult decât suficient pentru a-şi menţine noua ei profesie. În plus, era bună la asta.

Cala Recunoştinţei Nemuritoare a fost umplută cu încărcătura de pe nava Edur abandonată, vânturile erau proaspete si statornice, împingându-i cu putere spre nord din Marea lDraconeană şi părea că flota uriaşă din urma ei nu se apropia mai mult.'.

Corăbii Edur şi Letherii, o sută, poate mai multe. Ieşiseră dinspre ' sud-vest, conducând într-un unghi convergent către banda maritimă care ducea la gura râului Lether. Aceeaşi bandă pe care o urmărea acum nava lui Shurq Elalle,' precum şi doi negustori năvăliţi pe care
Recunoştinţa Nemuritoare o revizuia rapid. Iar acest ultim detaliu era prea rău, din moment ce acei scows Pilott erau ţinte coapte şi fără o masă de nave imperiale să se târască în spatele ei, 'ea s-ar fi năpustit.

Blestemând, Skorgen Kaban s-a dus şchiopătând până unde stătea ea la balustrada de la pupa. — E căutarea aceea infernală, nu-i asa? Cele două flote principale, sau ce a mai rămas din ele. Primul ofiţer se aplecă peste şină si scuipă în spuma agitată care se învârtea din chilă. '— Ne vor ciuguli coada pană în portul Letheras.

— Aşa e, Pretty, ceea ce înseamnă că trebuie să rămânem drăguţi.

— Da. Nimic mai tragic decât să fii drăguţ.

— O să trecem peste asta, spuse Shurq Elalle. „Odată ce suntem în port, putem vinde ce am primit, sperăm că înainte ca flota să sosească să facă acelaşi lucru – pentru că atunci preţul va scădea, notează-mi cuvintele. Apoi ne întoarcem afară. Vor fi mai multe pilot, Skorgen.

— Nu crezi că flota aia a venit pe epava plutitoare, nu? Au scos fiecare întindere de pânză, de parcă poate ne urmăreau. Ajungem la gură şi suntem prinşi, căpitane.

— Ei bine, ai o idee acolo. Dacă ar fi fost cu adevărat împrăştiaţi de acea furtună, câţiva dintre ei ar fi putut să urce pe epavă înainte ca aceasta să se prăbuşească. S-a gândit un timp, apoi a spus: „Spun ce. Vom naviga pe lângă gura. Şi daca ne ignoră şi se îndreaptă spre râu, putem veni şi îi urmăm înăuntru. Dar asta înseamnă că se vor descărca înainte de noi, ceea ce înseamnă că nu vom câştiga atât de mult...

— Cu excepţia cazului în care transportul lor nu va ajunge pe piaţa' a interceptat primul poliţist. Sânge şi Kagenza, până la urmă. Am putea oricând să găsim un port de coastă şi să ne vindem acolo.

— Devii mai înţelept cu fiecare parte a corpului pe care o pierzi, drăguţă.

El a mormăit. — Trebuie să fie un fel de şus.

— Asta e atitudinea, a răspuns ea. — În regulă, asta vom face, dar nu contează portul de coastă – toţi sunt săraci de pământ atât de departe în nord, înconjuraţi de nimic altceva decât de sălbăticie şi drumuri proaste pe care bandiţii se aliniază pentru a percepe taxe. Şi dacă câteva galere Edur ne iau după noi, putem oricând să mergem direct până la acea insulă de închisoare rezistentă din această parte a Fent Reach – asta e o gură de port strânsă, sau aşa mi s-a spus, şi au un lanţ de păstrat, cei răi afară.

— Piraţii nu sunt răi?

— Nu în ceea ce îi priveşte. Prizonierii conduc lucrurile acum.

— Mă îndoiesc că va fi atât de uşor, mormăi Skorgen. — Le-am aduce necazuri – nu e ca şi cum Edur nu i-ar n putut cuceri cu mult timp în urmă.' Pur şi simplu nu pot fi deranjaţi.

'Poate ca da, poate ca nu. Ideea este că vom rămâne fără mâncare si apă dacă nu ne putem reaproviziona undeva. Galerele Edur sunt rapide, suficient de rapide pentru a rămâne cu noi. Oriunde am andocare, vor fi asupra noastră înainte ca ultima linie să fie trasă la bolard. Cu excepţia insulei închisorii. Ea se încruntă. — E al naibii de ruşine. Am vrut să merg acasă un pic.

— Atunci ar fi mai bine să sperăm că întreaga flotă blestemata de acolo se va îndrepta în sus, spuse Skorgen cel Frumoasă, zgâriindu-se în jurul orbitei.

— Speră şi roagă-te, te rogi vreun zeu, Skorgen?

— Spiritele marina, mai ales. Faţa de sub valuri, Gardianul celor înecaţi, Inghiţitorul de corăbii, Furătorul de vânturi, Turnul de apă, Ascunzătorii de recif,...

— In regulă, drăguţă, asta e. îţi poti păstra pentru tine gazda de dezastre... doar asigură-te că faci toate ispăşirile.

— Credeam că nu crezi în toate astea, căpitane.

'Eu^nu. Dar nu strică niciodată să fii sigur.

— într-o zi, numele lor se vor ridica din apă, căpitane, spuse Skorgen Kaban, făcând un gest complicat de apărare cu singura mână rămasă. — Şi odată cu ele mările se vor ridica sus, pentru a revendica cerul însuşi. Şi lumea va dispărea sub valuri.

— Tu şi nenorocitele tale profeţii.

'Nu este al meu. Fent. Ai văzut vreodată hărţile lor timpurii? Ei arată o coastă leghe mai departe de ceea ce este acum. Toate satele lor fondatoare sunt sub sute de

spaţii de apă.

„Deci ei cred că profeţia lor se împlineşte. Numai că va dura zece mii de ani.

Ridicarea lui din umeri era deformată. — S-ar putea, căpitane. Chiar şi Edur susţin că gheaţa din nord se rupe. Zece mii de ani,' sau o sută. Oricum, vom fi morţi de mult până atunci.

Vorbeşte pentru tine, Pretty. Apoi, din nou, ce gând. Eu rătăcind pe fundul mării pentru eternitate. — Skorgen, du-l pe tânărul Burdenar jos din cuibul corbilor si în cabana mea.

Primul oficial a făcut o fată. — Căpitane, îl epuizaţi.

— Nu l-am auzit plângându-se.

'Desigur că nu. Cu toţii ne-ar plăcea să fim la fel de norocoşi – scuzaţi-vă, căpitane, că sunt prea înţelept, dar este adevărat. Vorbeam serios, totuşi. Il epuizaţi şi el este cel mai tânăr marinar pe care îl avem.

— Corect, adică probabil că v-aş ucide pe ceilalţi. Sună- 1 jos, drăguţă.

— Da, căpitane.

Se uită înapoi la navele îndepărtate. Căutarea lungă se terminase, se părea. Ce ar aduce ei înapoi la frumosul Letheras, în afară de butoaie de sânge? Campioni. Fiecare convins că poate face ceea ce nimeni altul nu a reuşit vreodată. Ucide-l pe împărat. Omoară-l mort, mai mort decât mine, aşa că mort nu se mai trezeşte niciodată.

Păcat că nu s-ar întâmpla niciodată. '

În drumul său din Letheras, Venitt Sathad, slujitorul îndatorat al lui Rautos Hivanar, a oprit trenul modest în faţa ultimului plus la exploataţiile Hivanar. Reabilitarea hanului era în curs de desfăşurare, a văzut că, însoţit de patronul firmei de construcţii închiriate, a făcut drum pe lângă echipele de lucru care înghesuiau clădirea principală, apoi a ieşit înapoi spre locul unde se aflau grajdurile şi alte anexe.

Apoi sa oprit.

Structura care fusese ridicată în jurul mecanismului antic necunoscut fusese dărâmată. Venitt se uită la uriaşul monolit de metal necunoscut, întrebându-se de ce, acum că fusese expus, părea atât de familiar. Edificiul s-a îndoit fără o cusătura vizibilă, la trei sferturi în sus – la aproximativ o dată şi jumătate înălţimea lui – o nouăzeci de grade aparent perfecte. Vârful arata ca şi cum ar aştepta un fel de ataşament, dacă buclele

complicate de métal erau ceva mai mult decât decorative. Obiectul stătea pe o platformă din acelaşi metal ciudat şi plictisitor şi, din nou, nu era nicio separare evidentă între el si platforma în sine.

— Ai reuşit să-i identifici scopul? l-a întrebat Venitt pe bătrânul, în mare parte chel, de lângă el.

— Ei bine, a recunoscut Bugg, am câteva teorii.

— M-ar interesa să-i aud.

— Veţi găsi pe alţii în oraş, spuse Bugg. — Nu există două la fel, dar totuşi la fel, daca ştii ce vreau să spun.

— Nu, nu, Bugg!

— Aceeaşi fabricaţie, acelaşi mister în ceea ce priveşte funcţionarea! Nu m-am deranjat niciodată să ' le cartografiez, dar s-ar putea să existe un fel de tipar şi din acel tipar ar putea fi înţeles scopul existenţei lor. Eventual.[1]

— Dar cine le-a construit?

— Nici idee, Venitt. Cu mult timp în urmă, bănuiesc că puţinii ceilalţi pe care i-am văzut sunt în mare parte sub pământ şi mai departe, spre malul râului. îngropat în

nămoN

— în nămol... continuă Venitt să se uite, apoi ochii i s-au mărit încet. Se întoarse către bătrân. — Bugg, am o favoare importantă să-ţi cer. Trebuie să-mi continui drumul, din Letheras. Am nevoie de un mesaj transmis, totuşi, înapoi stăpânului meu. Către Rautos Hivanar.

Bugg ridică din umeri. — Nu văd nicio dificultate în a gestiona asta, Venitt.

'Bun. Mulţumesc. Mesajul este acesta: el trebuie să vină aici, să vadă singur asta. Si – şi asta este cel mai important – trebuie să-şi aducă colecţia de artefacte.

— Artefacte?

— EJ va înţelege, Bugg.

— În regulă, spuse bătrânul. „Pot ajunge acolo în câteva zile... sau pot trimite un alergător dacă vrei”.

— Cel mai bine în persoană, Bugg, dacă vrei. Dacă alergătorul greşeşte mesajul, stăpânul meu ar putea ajunge să-l ignore.

Cum vrei, Venitt. Unde, pot să întreb, te duci?

îndatoratul se încruntă. — Bluerose şi apoi la Drene.

Te aşteaptă o călătorie lungă, Venitt. Sa se dovedească plictisitor şi fără evenimente[1]

— Mulţumesc, Bugg. Cum merg lucrurile aici?

„Aşteptăm un alt transport de materiale. Când soseşte
asta, putem termina. Stăpânul tău a retras un alt echipaj al meu pentru acel proiect de susţinere la moşia lui, dar pană la sosirea fermelor nu este atât de incomod' pe cât ar putea fi. Se uită la Venitt. — Ai idee când va termina Hivanar cu toate astea?

„Strict vorbind, nu este o susţinere, deşi asta este implicat”. Făcu o jiauză, frecându-şi faţa. — Mai mult o căutare academica. Maestrul extinde parapeturi în râu, apoi drenează şi pompează şanţurile, astfel încât echipajele sa poată săpa prin nămol.

Bugg se încruntă. 'De ce? Plănuieşte să construiască un dig sau un dig?

'Nu. El recuperează... artefacte.

Venitt îl privi pe bătrân privind înapoi la edificiu şi văzu ochii plini de apă îngustânau-se. — Nu m-ar deranja să le văd.

— Unii dintre maiştrii şi inginerii tăi au făcut exact asta... dar niciunul nu â fost capabil să-si dezvolte funcţia. Şi da, sunt legate de chestia asta aici. De fapt, o singură piesă este o replică perfectă a acesteia, doar la o scară mult mai mică. — Când îţi trimiţi mesajul, poţi cere să vezi ce a găsit, Bugg. Sunt sigur că'ar fi binevenit observaţiile tale.

— Poate, spuse bătrânul distras.

— Ei bine, spuse Venitt. — Ar fi bine să plec.

— Erant, te ignor, Venitt Sathad.

— Şi tu, Bugg.

‘Doar daca...

Acea ultimă declaraţie a fost puţin mai mult decât o şoaptă, iar Venitt şi-a aruncat o privire înapoi către Bugg, în timp ce traversa curtea la ieşire. Un lucru ciudat de spus.

Dar atunci, bătrânii erau predispuşi la astfel de excentricităţi.

Descălecând, Atri-Preda Bivatt a început să meargă printre epave. Vulturii şi corbii se căţărau de la un corp umflat la altul, parcă zăpăciţi de o ' sărbătoare atât de bogată. În ciuda eforturilor mâncătorilor de trupuri, era clar pentru ea că natura sacrificării era neobişnuită. Lame uriaşe, colţi masivi şi gheare făcuseră daune acestor colonişti, soldaţi şi şoferi nefericiţi.

Şi orice ar îi ucis aceşti oameni lovise înainte – unitatea de cavalerie care îl urmărise pe Redmask de la

Poarta de Nord a lui Drene suferise o soartă identică.

În urma ei a păşit supraveghetorul Edur, Brohl Handar.

„Există demoni”, a spus el, „capabili de asta. Cum ar fi cele pe care K'risnan i-au evocat în timpul războiului... deşi rar folosesc dinţi şi gheare.

Bivatt se opri lângă o vatră moartă. Ea arătă spre o bucată de pământ de lângă ea. — Demonii tăi lasă urme ca acestea?

Războinicul Edur a venit lângă ea. — Nu, spuse el după o clipă. „Aceasta are aspectul unei păsări supradimensionate, fără zbor.”

— Supradimensionat? Ea a aruncat o privire spre el, apoi şi-a reluat mersul.

Soldaţii ei făceau cam la fel, tăcuţi în timp ce explorau tabăra devastată. Outriders, încă călare, înconjurau zona, ţinându-se de liniile de creastă.

Rodara si nenumăratele turme au fost alungate, urmele lor clar vizibile îndreptându-se spre est. Turma de rodara plecase prima, iar miridul pur şi simplu urmase. Era] cu putinţă, dacă detaşamentul Letherii călărea greu, să ajungă din urmă mirid. Bivatt bănuia că atacatorii nu vor rămâne în urmă pentru a avea grijă de fiarele care se mişcă mai încet.

— Ei bine, Atri-Preda? întrebă Brohl Handar din spatele ei. — Urmărim?

Ea nu s-a întors. 'Nu.[1]

— Factorul va fi foarte nemulţumit de decizia ta.

Si asta te preocupă?

'Nu in ultimul rand.'

Ea nu a spus nimic. Supraveghetorul era din ce în ce mai încrezător în numirea lui. Mai încrezător, sau mai puţin precaut – în tonul lui Tiste Edur fusese dispreţ. Desigur, faptul că a ales să însoţească această expediţie era o dovadă suficientă a independenţei sale în creştere. Pentru toate acestea, aproape ca îi era milă de războinic.

— Dacă această Redmask evoca demoni de vreun fel, continuă Brohl Handar, atunci cel mai bine ar fi să ne mişcăm în forţă, însoţiţi atât de magi Letherii, cât şi de Edur. Prin urmare, ' sunt de acord cu decizia dumneavoastră.

— îmi face plăcere că înţelegi implicaţiile militare ale acestui lucru, supraveghetor Chiar şi aşa, în acest caz, chiar şi dorinţele Factorului nu au nicio importanţă pentru mine. Sunt în primul rând un ofiţer al imperiului.

— Tu eşti, iar eu sunt reprezentantul împăratului în această regiune. Prin urmare.'

Ea a dat din cap.

Câteva bătăi mai târziu, Tiste Edur a oftat. — Mă întristează să văd atâţia copii ucişi.

— Supraveghetor, nu suntem mai puţin minuţioşi când ucidem Awl.

— Şi asta mă întristează.

— Aşa este războiul, spuse ea.

El a mormăit, apoi a spus: „Atri-Preda, ceea ce se întâmplă pe aceste câmpii nu este pur şi simplu război. Voi Letherii aţi iniţiat o campanie de exterminare. Dacă noi Edur am fi ales să trecem acel prag, nu ne-aţi fi numit barbari în adevăr? Tu nu ţii un teren înalt în acest conflict, indiferent cum ai încerca să-ţijustifice acţiunile.'

— Supraveghetor, spuse' Bivatt cu răceală, nu-mi pasă de justificări, nici de un nivel moral înalt. Sunt soldat de prea mult timp ca să cred că astfel de lucruri au vreo influenţă asupra acţiunilor noastre. Orice ne stă în putere să facem, facem. Făcu un semn către tabăra distrusă din jurul lor. — Cetăţenii din Lether au fost ucişi. Este responsabilitatea mea să răspund la asta şi aşa voi face.

— Şi cine va câştiga? întrebă Brohl Hándár.

— O să facem, desigur.

— Nu, Atri-Preda. Vei pierde. La fel şi Awl. învingătorii sunt bărbaţi precum Factor Letur Anict. Din păcate, oameni precum Factorul vă văd pe tine şi pe soldaţii tăi puţin diferit de modul în care îşi văd ei inamicii. Trebuie să fii folosit şi asta înseamnă ca mulţi dintre voi vor muri. lui Letur Anict nu-i pasă. Are nevoie de tine pentru a câştiga această victorie, dar dincolo de asta nevoia lui pentru' tine se termină... până când este găsit un nou inamic. Spune-mi, imperiile există doar pentru a devora? Nu există valoare în pace? În ordine şi prosperitate şi stabilitate si securitate? Sunt singurele recompense valoroase teancurile de monede din vistieria lui Letur Anict? Ar fi bine, tot restul este întâmplător şi util doar dacă îi serveşte. Atri-Preda, eşti într-adevăr mai puţin decât un îndatorat. Eşti un sclav – nu

Sresesc în asta, căci sunt un Tiste Edur care posedă sclavi. ⸢n sclav, Bivatt, aşa te văd Letur Anict şi oamenii lui.

— Spune-mi, supraveghetor, cum te-ai descurca fără sclavii tai?

— Prost, fără îndoială.

S-a întors şi s-a întors la cal. — Urcă-te. Ne întoarcem la Drene.

— Şi aceşti cetăţeni morţi ai imperiului? Le lăsaţi trupurile vulturilor?

— Peste o lună până şi oasele vor dispărea, spuse Bivatt, legănându-se pe cal şi adynând hăiţele. — Gândacii îi vor roade pe toţi până la praf. În plus, nú există suficient pământ pentru a săpa morminte adecvate.

— Sunt pietre, remarcă Brohl Handar.

— Acoperit cu glife Awl. Să le foloseşti ar însemna să blesteşti morţii.

— 'Ah, deci duşmănia persistă, încât până şi fantomele se războiesc între ele. E o lume întunecata în care locuieşti, Atri-Preda.

S-a uitat la el pentru o clipă, apoi a spus: „Sunt umbrele mai bune, supraveghetor?” Când el nu a răspuns, ea a spus: „Pe calul dumneavoastră, domnule, vă rog”.

Tabăra Ganetok, umflată de supravieţuitorii clanurilor Sevond şi Niritha, s-a întins pe toata valea. Dincolo de est, se profilau nori imenşi cu nuanţe dunoase din turmele principale din următoarele câteva văi. Aerul era plin de praf şi mirosul acru al focurilor din vatră. Mici trupe de războinici se mişcau înainte şi înapoi ca nişte bandi de bandiţi, cu armele înţepenite, cu vocrle lor puternice.

Outriders intraseră în contact cu Redmask şi tribul lui meschin mai devreme în cursul zilei, totuşi păstraseră distanţa, părând mai interesaţi de turma substanţială de rodare care urmau grupul mic. O bogăţie neaşteptată pentru atât de puţini Awl, lăsând posesiunea deschisă provocării, si pentru Redmask i-a fost clar, în timp ce trăgea frâul unei ascensiuni cu vedere la tabără, că cuvântul îi precedase, incitând nenumăraţi războinici la provocare îndrăzneaţă, unul şi toţi râvnind pe rodară şi dornici, să dezbrace barele de la doar pumnul de războinici Renfayar.

Dm păcate, ar trebui să-i dezamăgească. „Masarh”,

spuse el acum, „rămâi aici cu ceilalţi. Nu accepta provocări.

„Nimeni nu s-a apropiat suficient pentru a vă vedea masca”, a spus tânărul. — Nimeni nu bănuieşte ceea ce cauţi, lider de război. De îndată ce o vor face/vom fi sub asediu.

— Ţi-e frică, Masarh?

'Moarte? Nu, nu mai.'

— Atunci nu mai eşti un copil. Stai, nu faci nimic. Redmask şi-a înghiontat calul pe pantă, adunându-l într-un galop adunat în timp ce se apropia de tabăra Ganetok. Ochii s-au fixat asupra lui, apoi s-au oprit, în timp ce strigătele se ridicau, vocile mai mult supărate decât şocate. Pâna când războinicii apropiaţi şi-au notat armele. Deodată, peste tabără a căzut o tăcere, unduindu-se într-un val, iar m urma lui s-a ridicat un murmur, mânia pe care o auzise pentru prima dată abia acum cu un timbru mai profund.

Câinii Dray au prins furia înfloritoare şi s-au apropiat, cu colţii dezgolit şi ţeapănile înţepenite.

Redmask făcu frâu. Calul lui Letherii aruncă din cap şi bătu în picioare, pufnind pentru a-i avertiza pe câinii uriaşi.

Cineva venea prin mulţimea adunată, ca prora unei nave nevăzute care împinge printre stufurile înalte. Aşezându-se înapoi pe şa străină, Redmask aşteptă.

Hadralt, fiul întâi-născut al lui Capalah, a umblat cu mintea tatălui său, dar nu cu autoritatea sa fizică. Era scund şi slab, despre care se spune că era foarte rapid, cu săbiile scurte cu lame de cârlig încrucişate sub fiecare braţ.

În jurul lui se aflau o duzină dintre războinicii săi favoriţi, oameni uriaşi, uriaşi, ale căror feţe fuseseră pictate într-un simulacru de solzi, 'cu un ton araniiu, dar intenţionat în mod clar să facă ecou pe al lui Redmask. Expresiile de sub acea vopsea erau acum de jale.

Mâinile lui neliniştite în jurul fetişurilor care îi căptuşeau centura, Hadralt se uită cu privirea la Redmask. „Dacă eşti cine pretinzi că eşti, atunci nu eşti aici. Pleacă, altfel sângele tău va hrăni pământul uscat.

Redmask îşi lăsă privirea impasibilă să alunece peste războinicii cu chip de aramă. — Tu scoţi ecourile, totuşi prepeliţe de la sursă. Se uită încă o' dată la liderul războiului. „Eu sunt înaintea ta acum, Hadralt, fiul lui Capalah. Redmask, conducătorul de război al clanului

Renfayar, şi în această zi te voi omorî.

Ochii întunecaţi s-au mărit, apoi ^Hadralt a rânjit. — Viaţa ta a fost un blestem, Redmask. încă nu ţi-ai câştigat dreptul de a mă provoca. Spune-mi, patetic puţinii tăi pui se vor lupta pentru tine? Ambiţia ta îi va vedea pe toti ucişi, iar războinicii mei vor lua turmele Renfayar. Şi femeile Renfayar – dar numai de vârstă fertilă. Copiii şi bătrânii vor muri, pentru că ele sunt nişte poveri pe care nu le vom suporta. Renfayar va înceta să mai fie.

— Pentru ca războinicii tăi să obţină dreptul de a-mi provoca rudele, Hadralt, mai întâi trebuie sa-mi învingă propriii campioni.

— Şi unde se ascund, Redmask? Dacă nu te referi la acea cicatrice care te-a urmărit înăuntru.

Râsetul la gluma aceea era zgomotos.

Redmask aruncă o privire înapoi către fiara singuratică, întins la pământ chiar m dreapta calului, acesta îndreptase cu faţa în jos pe toţi ceilalţi câmi din zonă, fără măcar să se ridice. Dravul şi-â ridicât capul şi a întâlnit ochii lui Redmask, de parcă animalul nu numai că ar fi înţeles cuvintele care fuseseră rostite, dar ar fi salutat şi oportunitatea de a înfrunta fiecare concurent. Simţi că ceva se mişcă în piept. — Această fiară înţelege curajul,'spuse el, înfruritându-se încă o dată pe Hadralt. — Fie că aş avea zece mii de războinici care sa se potrivească. Totuşi, tot ce văd în faţa mea eşti pe tine, Hadralt, lider de război a zece mii de laşi.

Vlagătul care a izbucnit atunci a părut să zvâcnească aerul. Armele au fulgerat în lumina soarelui, mulţimea aglomerată intră înăuntru. O mare de feţe răsucite de furie.

Hadralt devenise palid. Apoi şi-a ridicat braţele si le-a ţinut sus până când strigătul a căzut. — Fiecare războinic de aici, spuse el cu o voce tremurândă, va lua o bucată din pielea ta, Redmask. Nu merită mai puţin ca răspuns la cuvintele tale. Cauţi să-mi iei locul? Cauţi să conduci? Conduc... aceşti laşi? N-ai învăţat nimic în exilul tău. Nici un războinic de aici nu te va urma acum, Redmask. Nici un.[1]

— Ai angajat o armată, spuse Redmask, incapabil să-şi ascundă dispreţul din tonul său. — Ai mărşăluit lângă ei împotriva Letherilor. Şi apoi, când bătălia a fost oferită şi aliaţii voştri noi găsiţi' s-au angajat – luptau pentru voi – aţi fugit cu toţii. Laşi? Este un cuvânt prea

bun. În ochii mei, Hadralt, tu şi oamenii tăi nu sunteţi Awl, nu mai sunteţi, pentru că nici un adevărat războinic Awl nu ar face aşa ceva. Am dat peste corpurile lor. Am fost martor la trădarea ta. Adevărul este acesta. Când voi fi lider de război aici, înainte ca soarele din această zi să atingă orizontul, va reveni fiecărui războinic prezent să-şi demonstreze valoarea, să-şi câştige dreptul de a mă urma. Şi nu voi fi uşor de convins. Vopsea de aramă pe feţele laşilor – nicio insultă mai mare nu mi-aţi fi putut aduce.'

— Coboară, spuse Hadralt cu o râpă. — Jos de jos nag- ul ăla de Letherh. Coboară, Redmask, ca să-ţi întâlneşti sfârşitul.

În schimb, a scos un corn de rodară scobit şi l-a dus la buze. Explozia pătrunzătoare i-a făcut pe toţi cei din tabără, cu excepţia câinilor, care au început un urlet jalnic ca răspuns. Redmask a înlocuit cornul de la centură. „Este calea timpului”, a spus el, destul de tare pentru ca vocea sa să poată fi purtată, „pentru ca vechii duşmani să-şi găsească pacea în trecerea veacurilor. Am purtat multe războaie, dar a fost primul care rămâne în amintirea Awl, chiar aici, pe acest pământ. Făcu o pauză, pentru că simţea reverberaţia de sub el – ca şi alţii acum – când cei doi K'Chain Che'Malle se apropiau ca răspuns la chemarea lui. — Hadralt, fiul lui Capalah, eşti pe cale să stai singur, iar tu şi cu mine ne vom scoate armele. Pregătiti-vă.[1]

De pe creastă, unde se afla linia modestă de războinici Renfayar, şase în total, se vedeau alte două forme, uriaşe, falnice. Apoi, în mişcare lichidă, perechea s-a scurs în jos pe pantă.

Tăcerea atârna grea, dincolo de zgomotul picioarelor cu gheare, iar mâinile care se sprijiniseră pe mânerele şi mânerele armelor căzură încet.

— Campionii mei, spuse Redmask. — Sunt pregătiţi pentru concurenţii tăi, Hadralt. Pentru feţele voastre de aramă.

Liderul războiului nu spuse nimic, iar Redmask putu să vadă în expresia războinicului că nu ar risca să-şi piardă puterea cuvintelor, atunci când poruncile lui erau nerespectate – aşa cum aveau să fie, un adevăr despre care toţi cei prezenţi erau acum conştienţi. Destinul aştepta, deci, în această ciocnire solitară de voinţe.

Hadralt şi-a lins buzele. — Redmask, când te-am omorât, ce-ar'fi atunci Kechra?

Nefăcând niciun răspuns, Redmask descălecă, mergând să se oprească la şase paşi în faţa lui Hadralt. A desprins securea semiluna ' rygtha' şi şi-â centrat strânsoarea pe arma cu mâna. — Tatal tău'a plecat. Acum trebuie să-i dai drumul la mână şi să stai singur, Hadralt. Prima şi ultima dată. Ai eşuat ca lider de război. Ai condus războinicii Awl la luptă, apoi i-ai condus în zbor. Ai trădat aliaţi. Şi acum, te ascunzi aici chiar la marginea pustiului, mai degrabă decât să întâlneşti invadatorii Letherii lamă la lamă, dinţi la gât. Acum te vei da la o parte sau vei muri.

'Se retrage?¹ Hadralt îşi înclină capul, apoi reuşi să zâmbească rictus. — Această alegere nu este oferită unui războinic Awl.

— Adevărat, spuse Redmask. — Numai bătrânilor care nu se mai pot apăra sau celor prea răniţi de răni.

Hadralt şi-a dezvăluit dinţii. — Nici eu nu sunt.

— Nici nu eşti un războinic Awl. Tatăl tău s-a dat deoparte? Nu, văd că nu a făcut-o. El s-a uitat în sufletul tău şi te-a cunoscut, Hadralt. Si asa, oricât de bătrân era, s- a luptat cu tine. Pentru tribul lui. Pentru onoarea lui.

Hadralt şi-a dezvelit lamele de cârlig. Tremura încă o dată.

Una dintre feţele de aramă vorbi apoi. — Capalah a mâncat în coliba' fiului său. într-o singură noapte s-a îmbolnăvit si a murit. Dimineaţa, faţa lui era de culoarea lichenului albastru.

Trenys'galah? Ochii lui Redmask se îngustară în fantele măştii. — L-ai otrăvit pe tatăl tău, Hadralt? În loc să-şi întâlnească lamele? Cum stai aici?

— Otrava nu are nume, mormăi aceeaşi faţă de aramă.

Hadralt a, spus: „Eu sunt motivul pentru care Awl încă
mai trăieşte! îi vei duce la măcel, Redmask! încă nu suntem pregătiţi să înfruntăm Letherii. Am făcut schimb de arme- da, sunt Letherii care cred că cauza noastră este dreaptă.
Renunţăm la jDămâantul sărac şi primim arme fine de fier – şi acum vii tu sa-mi anulezi toate planurile!

— Văd acele arme, spuse Redmask. — în mâinile multora dintre războinicii tai. Au fost testaţi în luptă? Eşti un prost, Hadralt, să crezi că ai câştigat târgul. Comercianţii pe care îi întâlneşti sunt angajaţi ai

Factorului – el profită de ambele părţi ale acestui război...

'O minciună![1]

— Am fost în Drene, spuse Redmask, cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Am văzut vagoanele şi lăzile lor cu arme aruncate, lamele de fier care se vor sparge la prima lovitură împotriva unui scut. Armele s-au spart, s-au pierdut, dar asta ai acceptat, asta ai predat pământ pentru pământ praf strămoşilor noştri. Cămin al spiritelor Awl, pământ care a băut sânge Awl.[1]

'Arme Letherii-'

— Trebuie luate din cadavrele soldaţilor – acestea sunt armele demne de acest termen, Hadralt. Dacă trebuie să foloseşti modul lor de a lupta, atunci trebuie să foloseşti arme de o calitate pe măsură. Nu cumva să-ţi inviţi războinicii la măcel. Şi asta, a adăugat el, este în mod clar ceea ce nu eraţi pregătit să faceţi. Astfel, Hadralt, sunt condus să trag concluzia că ştiai adevărul. Dacă da, atunci comercianţii v-au plătit cu mai mult decât cu arme. Ai împărţit moneda, lider de război? Rudele tale ştiu măcar de tezaurul pe care îl ascunzi în coliba ta?

Redmask a privit cum feţele de aramă se îndepărtau încet de Hadralt. Recunoscând trădarea pe care liderul lor a comis-o asupra lor, asupra Awl.

— Ai intenţionat să te predai, continuă Redmask, nu-i aşa? Ţi s-a oferit o proprietate în Drene, da? Şi sclavi şi îndatoraţi să-ţi facă dorinţa. Ai plănuit să ne vinzi oamenii, istoria noastră...

'Nu putem câştiga!'

Ultimele cuvinte ale lui Hadralt. Trei lame de sabie au izbucnit din pieptul lui, înfipte în spate de propriile sale feţe de aramă. Cu ochii mari de şoc, primul fiu născut şi ucigaşul lui Capalah, ultimul lider demn al Ganetokului, se uita la Redmask. Lamele de cârlig i-au căzut din mâini, apoi s-a lăsat înainte, alunecând de pe săbii cu un sunet îngrozitor de supt aproape imediat înlocuit de ţâşnire de sânge.

Cu ochii în gol acum în moarte, cadavrul lui Hadralt s-a prăbuşit apoi cu faţa întâi în praf.

Redmask a întors rygtha la ham. — Seminţele cad din coroana tulpinii. Ceea ce este defect acolo face ca fiecare copil să fie slab. Blestemul laşităţii s-a încheiat în această zi. Noi suntem Awl, iar eu sunt conducătorul tău de război. S-a oprit, s-a uitat înjur, apoi a spus: Şi aşa te

voi conduce la război.

Pe creasta cu vedere la tabăra întinsă, Masarch făcu un gest către soare şi cer, apoi către pământ şi vânt. — Redmask guvernează acum Awl.

Kraysos, stând în dreapta lui, mormăi apoi spuse: „Te-ai îndoit cu adevărat că va reuşi, Masarch? Kechra îşi păzeşte flancurile. El este creasta încărcătoare a unui râu de sânge şi va inunda aceste ţări. Şi aşa cum se îneacă leterii în ea, aşa vom face şi noi.

— Ai înşelat noaptea morţii, Kraysos, şi încă ţi-e teamă de a muri.

De cealaltă parte a lui Masarch, Theven pufni. — Planta însângerată îşi pierduse cea mai mare parte din potenţă. Nu ne-a luat nici unul dintre noi peste noapte. Am ţipat la

K ământ, Masarch. Am ţipat şi am ţipat. La fel şi Kraysos. Pu ne temem de ceea ce urmează.

— Hadralt a fost ucis de proprii lui războinici, a spus Masarch. 'Din spate. Acest lucru nu este de bun augur.

— Te înşeli, spuse Theven. — Cuvintele lui Redmask i- au transformat pe toţi. Nu credeam că aşa ceva ar fi posibil.

„Bănuiesc că vom spune asta des”, a remarcat Kraysos.

— Ar trebui să coborâm, acum, spuse Masarch. „Suntem primii săi războinici, iar în spatele nostru acum sunt zeci de mii”.

Theven oftă. — Lumea s-a schimbat.

— Vom mai trăi ceva timp, vrei să spui.

Tânărul războinic aruncă o privire spre Masarch. — Asta trebuie să decidă Redmask.

Brohl Handar călărea lângă Atri[1] Preda, în timp ce trupa îşi croia drum pe pistă comercială, încă la jumătate de zi de porţile lui Drene. Soldaţii din spatele lor tăceau, stârnind furia şi visurile de răzbunare, fără îndoială. Au existat elemente de cavalerie Bluerose staţionate în Drene încă de la scurt timp după anexarea lui Bluerose. Din câte înţelesese Brohl Handar, achiziţia lui Bluerose nu fusese la fel de lipsită de sânge precum fusese Drene. O religie complicată a servit la unirea elementelor nemulţumite ale populaţiei, conduse de o misterioasă preoţie' pe care Letherii nu reuşeau să o extermine în totalitate. Se spune că unele grupuri rebele mai existau, active mai ales în munţii care mărginesc

partea de vest a teritoriului.

în orice caz, vechea politică Letherii de a transfera unităţi Bluerose în părţi îndepărtate ale imperiului a continuat sub stăpânirea' Edur, sugerând cu siguranţă că riscurile au rămas. Brohl Handar s-a întrebat cum se descurcă nou-numitul supraveghetor Edur din Bluerose şi şi-a amintit să iniţieze contactul cu omologul său, stabilitatea din Bluerose era esenţială, pentru că orice întrerupere a rutei principale de aprovizionare şi a partenerului comercial al lui Drene s-ar putea dovedi dezastruoasă dacă situaţia de aici în Awl[1] danul s-a aprins într-un război deplin.

— Pari gânditor, supraveghetor, spuse Bivatt după un timp.

„Logistică”, a răspuns el.

— Dacă prin asta vrei să spui militar, astfel de nevoi sunt responsabilitatea mea, domnule.

— Nevoile armatei tale nu pot fi satisfăcute în mod izolat, Atri-Preda. Dacă acest conflict va escalada, aşa cum cred că se va întâmpla, atunci chiar şi Factorul nu poate asigura că nu vor apărea lipsuri, în special în rândul necombatanţilor din Drene şi din comunităţile din jur.

— în războiul total, supraveghetor, cerinţele armatei au întotdeauna prioritate. În plus, nu există riiciun motiv să anticipăm lipsuri. Letherii sunt bine versaţi în aceste chestiuni. întregul nostru sistem de transport a fost perfecţionat de exigenţele de extindere. Avem drumurile, căile maritime necesare şi navele comerciale.

„Totuşi, rămâne un' punct de sufocare”, a subliniat Brohl Handar. — Munţii Bluerose.

Ea îi aruncă o' privire uluită. „Primele mărfuri comerciale către est prm acea zonă sunt sclavii si unele produse alimentare de lux din sudul îndepărtat. Desigur, Bluerose este renumit pentru bogăţia sa minerală, producând o calitate a fierului care rivalizează cu oţelul Letherii. Staniu, cupru, plumb, var şi rocă de foc, precum şi cedru şi molid – toate din abundenţă, în timp ce Marea Bluerose abundă de cod. în schimb,'vastele ferme ale lui Drene produc anual un surplus de recoltă de cereale. Supraveghetor, se pare că aţi fost dezinformat cu privire la cerinţele de material în cauză. Nu vor fi lipsuri...

— Poate că ai dreptate. Făcu o pauză, apoi continuă: — Atri-Preda, am înţeles că Factor a instituit

un trafic extins de arme şi armuri de calitate redusă în Munţii Bluerose.
Aceste arme sunt, la rândul lor, vândute Awl, în schimbul pământului sau cel puţin încheierii disputei asupra pământului. Peste patru şute de vagoane cu paturi late au rost expediate până acum. Deşi factorul deţine pecetea zecimii, nu a avut loc nicio 'recunoaştere oficială sau impozitare a acestor articole. Din asta, pot doar să presupun că multe alte provizii se deplasează încoace şi mcolo prin aceşti munţi, niciunul cu aprobare oficială.

— Supraveghetor, indiferent de operaţiunile de contrabandă ale Factorului, Munţii Bluerose nu sunt în niciun caz un punct de sufocare când vine vorba de proviziile necesare.

— Sper că ai dreptate, mai ales având în vedere eşecurile recente ale acelei rute.

‘Scuzaţi-mă? Ce eşecuri?

„Cel mai recent transport de material de război de proastă calitate nu a ajuns m această parte a munţilor, Atri- reda. Mai mult, briganţii au lovit o fortăreaţă importantă în pas, deplasând compania Letherii staţionată acolo.[1]

‘Ce? Nu am auzit nimic despre' asta! O întreagă companie dirijată?

‘Asa se pare. Din păcate, asta a fost măsura în care miau oferit informaţiile. În afară de arme, nu eram sigur ce alte articole a pierdut Factorul în acel transport. Dacă, după cum îmi spuneţi, nu mai era nimic important să cadă în mâinile briganţilor, atunci sunt oarecum uşurat.

Niciunul nu a vorbit o vreme. Broh'l Handar era conştient că gândurile lui Atri-Preda se năvăleau, atrase poate într-un tumult de confuzie-incertitudine faţă de câte ştie Brohl si, prin extensie, Tiste Edur, cu privire la ilegalităţile Letherilor; şi poate o nelinişte mai mare din cauza gradului în care ea însăşi rămăsese ignorantă despre evenimentele recente din Bluerose. Faptul că fusese zguduită îi spunea că nu era un agent al lui Letur Anict atât de mult pe cat se temea el.

A decis că a aşteptat destul. Atri-Preda, acest război iminent cu Awl. Spune-mi, ai determinat complementul de forţe pe care le simţi că va fi necesar pentru a obţine victoria?

Ea clipi, schimbând vizibil calea gândirii ei pentru a răspunde la întrebarea lui. — Mai mult sau mai puţin,

supraveghetor. Credem că Awl ar jDutea, în cel mai bun caz, să dezvolte opt sau nouă mii de războinici. Cu siguranţă nu mai mult de atât. Ca armată, ei sunt indisciplinaţi, dezbinători din cauza vechilor feude şi rivalităţi, iar stilul lor de luptă este nepotrivit luptei ca unitate. Deci, uşor de spart, nepregătiţi asa cum sunt pentru orice Jogodnă care durează mai mult decât poate un clopoţel. în general, ei preferă să facă raid şi ambuscadă, păstrând trupe mici şi străduindu-se să rămână evazive. În acelaşi timp, dependenţa lor aproape absolută de turmele lor şi vulnerabilitatea taberelor lor principale îi vor forţa, în mod inevitabil, să stea şi să lupte, după care îi vom anihila.

— O prefaţă succintă, spuse Brohl Handar.

— Ca să vă răspund, deţinem şase companii din Batalionul Bluerose şi aproape complet complet din Batalionul Artizani reformat, împreună cu detaşamente din Garnizoana Drene şi patru companii din Brigada Harridict. Pentru a asigura o superioritate numerică substanţială, voi solicita Brigăzii Crimson Rampant şi cel puţin jumatate din Batalionul de Negustori.[1]

— Anticipaţi că această mască roşie va modifica în vreun fel tactică folosită de Awl?

'Nu. Nu a făcut-o prima dată. Ameninţarea pe care o reprezintă constă în geniul său pentru ambuscade superioare şi raiduri îngrozitor de eficiente, în special pe liniile noastre de aprovizionare. Cu cât este ucis mai devreme, cu atât sfârşitul războiului va fi mai rapid. Dacă reuşeşte să se sustragă din strânsoarea noastră, atunci puteni anticipa un conflict lung şi sângeros.

— Atri-Preda, intenţionez să'solicit trei K'risnan şi patru mii de războinici Edur. '

— Victoria va fi rapidă, atunci, supraveghetor, pentru că Redmask nu se va putea ascunde mult timp de K'risnan- ultău.

'Exact. Vreau ca acest război să se termine cât mai curând posibil şi cu pierderi minime de vieţi omeneşti, de ambele părţi. ' în consecinţă, trebuie să'-l ucidem pe Redmask cu prima ocazie. Şi spulberă armata Awl, aşa cum este.

— Vrei să-l forţezi pe Awl să capituleze şi să caute condiţii?

'Da.[1]

— Supraveghetor, voi accepta capitularea. În ceea ce priveşte condiţiile, singurele pe care le voi cere

sunt predarea completă. Awl va fi sclav, unul şi toţi. Ei vor fi împrăştiaţi în tot imperiul, dar nicăieri aproape de patriile lor tradiţionale. Ca sclavi, vor fi pradă, iar dreptul de a alege primul va fi recompensa pe care o acord soldaţilor mei.

— Soarta lui Nerek, Fent şi Tarthenal.

'Chiar şi aşa.[1]

— Noţiunea nu mi se potriveşte, Atri-Preda. Nici cu vreun Tiste Edur, inclusiv cu împăratul.

— Să argumentăm acest aspect după ce l-am ucis pe Redmask, supraveghetor.

S-a strâmbat, apoi a dat din cap. 'De acord.'

Brohl Handar l-a blestemat în tăcere pe acest Redmask, care de unul singur îşi sfâşiase speranţele pentru o încetare a ostilităţilor, pentru o pace echitabilă. În schimb, Letur Anict deţinea acum toata justificarea de care avea nevoie pentru a extermina Awl şi nici un geniu tactic în ambuscade si raiduri nu ar face, în bele din urmă, vreo diferenţă. Este blestemul liderilor să creadă că pot schimba cu adevărat lumea.

Un blestem care chiar m-a chinuit, se pare. Sunt şi eu acum sclav al lui Letur Anict si al celor ca el?

Furia din el era suflarea de gheaţă, ţinută adânc şi prea mult, până când atingerea ei arzătoare i-a ars în'piept. După ce a auzit ultimele cuvinte ale lui Natarkas cu chipul de aramă, el s-a ridicat cu furie tăcută şi a părăsit colibă, apoi s-a ridicat, cu ochii mijiţi, până când vederea i s-a putut adapta la noaptea fără luna şi acoperită de nori. În apropiere, nemişcaţi ca nişte santinele sculptate în piatră, stăteau gardienii lui K'Qhaîn Che'Malle, cu ochii strălucind slab pete în întuneric. În timp ce Redmask se împinse în mişcare, capetele lor s-au întors la unison pentru a-l urmări cum porneşte prin tabără.

Niciunâ dintre creaturi nu a urmat, pentru care a fost recunoscător. Fiecare pas făcut de fiarele uriaşe îi făcea pe câinii taberei să urle şi el nu avea chef de strigătele lor fără creier.

Jumătate din noapte trecuse. Îi chemase pe liderii clanului şi pe cei mai în vârstă bătrâni, unul şi toţi înghesuindu-se în coliba care aparţinuse cândva lui Hadralt. Aceştia se aşteptau la o pedeapsă, la mai multă condamnare din partea noului şi mult temut lider al lor de război, dar Redmask nu avea riiciun interes să-i slăbească si mai mult pe războinicii aflaţi acum sub

comanda lui. Rănile de mai devreme în acea zi erau destul de proaspete. Curajul pe care îl pierduseră nu putea fi recăpătat decât în lupta.

Cu toate greşelile lui Hadralt, el avusese dreptate în privinţa lucrurilor – vechiul mod de a lupta împotriva Letherilor era sortit eşecului. Cu toate acestea, intenţia pretinsă a liderului de război acum mort de a reeduca Awl mtr-un mod de luptă identic cu cel al Letherii a fost, le-a spus Redmask adepţilor săi, de asemenea condamnată. Tradiţia nu a existat/Awl erau pricepuţi în armele greşite, iar loialităţile rareori depăşeau Liniile de clan şi rude.

Trebuia găsită o nouă cale.

Redmask întrebase atunci despre mercenarii care au fost angajaţi, iar povestea care s-a desfăşurat s-a dovedit atât complicată, cât şi sordidă, detalii tachinate de la războinici reticenţi şi ruşinaţi. Oh, fuseseră livrate o mulţime de monedă Letherii ca parte a achiziţiei de pământ şi acea bogăţie fusese adunată iniţial cu intenţia de a angaja o armată străină – una care fusese găsită la graniţa delà est. Dar Hadralt ajunsese atunci să râvnească tot acel aur si argint, atât de mult încât a trădat acea armată – i-a dus la moarte – în loc să dea moneda în posesia lor.

Aşa era otrava care era monedă.

Dă unde veniseră aceşti străini?

Din mare, a apărut, o aterizare pe coasta de nord a pustiului, în transporturi sub steagul lui Lamatath, un regat peninsular îndepărtat. Preoţi şi preotese soldaţi, juraţi zeităţilor lupului.

Ce i-a adus pe acest continent?

Profeţie.

Redmask trecuse la acel răspuns, care venea de la Natarkas, purtătorul de cuvânt printre feţele de aramă, acelaşi războinic care dezvăluise uciderea lui Capalah de către 'Hadralt.

O profeţie, lider de război, Natarkas continuase. Un ultim război. Au venit să caute un loc pe care l-au numit Câmpul de luptă al zeilor. Ei se numeau Grey Swords, Reve of Togg and Fanderay. Printre ele erau multe femei, inclusiv unul dmtre comandanţi. Celălalt este un bărbat cu un ochi, care susţine că şi-a pierdut acel ochi de trei ori...

Nu, ' lider ' de război, acesta încă trăieşte. Un supravieţuitor al bătăliei. Hadralt l-a închis. El 'zace în

lanţuri în spatele colibei de sânge a femeilor...

Natarkas tăcuse atunci, retrăgându-se la furia bruscă pe care o văzuse clar în ochii lui Redmask.

Şi acum liderul de război mascat a păşit prin tabăra Ganětok, spre est, până la marginea îndâpărtată, unde fuseseră săpate tranşee în pantă, luând deşeurile Awl; la coliba de sânge care â aparţinut femeilor, apoi în spatele ei, unde, înlănţuit de un ţăruş, dormea o creatură murdară, jumătatea inferioară â corpului lui bătut în şanţul de drenaj, unde sângele şi urina femeilor se prelingeau prin noroi, rădăcini si pietre în drum spre gropile adânci de dincolo.

Apoi, oprindu-se, să se ridice deasupra bărbatului, care sa trezit, mtorcându-şi capul pentru a privi cu un ochi sclipitor la Redmask.

'Mă înţelegi?[1] întrebă liderul războiului.

O încuviinţare din cap.

'Cum te numeşti?'

Ochiul singuratic clipi, iar bărbatul întinse mâna pentru a zgâria ţesutul cicatncial cu vezicule din jurul orbitei goale în care se aflase celălalt ochi. Apoi a mormăit, parcă surprins, şi s-a chinuit să se aşeze. — Ânaster era noul meu nume, spuse el; o răsucire ciudată a gurii care ar fi putut fi un rânjet, apoi bărbatul a adăugat: — Dar cred că numele meu mai vechi mi se potriveşte mai bine, cu o uşoară modificare, adică. Eu sunt Toc/ Zâmbetul s-a lărgit. — Toc cel Nenorocos.

„Sunt Redmask../'

'Stiu cine esti. Chiar ştiu ce eşti.

'Cum?'

— Nu te pot ajuta acolo.

Redmask a încercat din nou. — Ce cunoştinţe ascunse despre mine crezi că deţii?

Zâmbetul s-a stins, Iar bărbatul a privit în jos, părând să studieze fluxul turgit de sânge subţiat din jurul genunchilor lui. — Pe atunci nu avea niciun sens. Are şi mai

¥uţin sens acum. Nu eşti ceea ce ne aşteptam, Redmask. uşi, apoi scuipă, având'grijă să evite sângele femeilor.

' — Sj>une-mi la ce te-ai aşteptat?

Inca o jumătate de zâmbet, totuşi Toc nu şi-a ridicat privirea când a spus: „De ce, când' cineva caută Prima Sabie a K'Chain Che'Malle, ei bine, se presupune că ar fi... K'Chain Che'Malle. Inuman. O presupunere evidentă,

nu crezi?

— Prima sabie? Nu cunosc acest titlu.

Toc ridică din umeri. 'K'ell Champion. Consort cu Matrona. Hood ia-mă, rege. Sunt toate la fel în cazul tău. Bărbatul şi-a ridicat în cele din urmă privirea încă o dată şi ceva a strălucit în ochiul lui singuratic când a întrebat: „Aşa că nu-mi spune că masca i-a păcălit. Vă rog...'

' Defileul din care ieşea silueta singură abia era vizibil. La mai puţin de trei înălţimi de oameni, crevasa se cuibărea între doua versanţi abrupţi, lungime de o jumătate de legă şi adâncime de o mie de paşi. Călătorii la treizeci de paşi depărtare, străbătând stânca crudă a muntelui de o parte şi de alta, nici nu ar fi ştiut că există defileul. Desigur, probabilitatea de a călători fără să vrea oriunde la cmci leghe de vale era practic inexistentă. Nicio potecă evidentă nu trecea prin lanţul Bluerose la nord de trecătorii principale; nu existau păşuni înalte sau platouri care să invite la aşezare, iar vremea era adesea aprigă.

Urcând peste marginea defileului în lumina soarelui la amiază, silueta se opri ghemuită si cercetă vecinătatea. Nevăzând nimic rău, se îndreptă. înalt, subţire, părul lui negru ca la miezul nopţii lung, drept şi 'nelegat, faţa necăptuşită, trăsăturile oarecum cu glugă,' ochii ca piatra de foc, bărbatul a întins mâna într-un pliu în cămaşa lui de piele neagră decolorată şi şi-a retras o lungime' de lanţ subţire, ambele capete, ţinând în mână un mei simplu – unul de aur, celălalt de argint. O răsturnare rapidă a degetului arătător drept învârti inelele, apoi le înfăşură aproape în timp ce lanţul se înfăşură strâns. O clipă mai târziu, a inversat mişcarea. Mâna' dreaptă astfel ocupată, înfăşurând şi desfăcând lanţul, a pornit.

Spre sud, a intrat şi â ieşit din zonele de umbră şi lumină solară, cu paşii aproape fără zgomot, zgomotul lanţului fiind singurul' zgomot care îl însoţea. Legat de spate era un corn şi un arc din lemn de sânge, neînsirat. La şoldul drept era o tolbă de săgeţi, arbori din lemn de sânge şi zbârcituri de pene de şoim; la baza plină de muşchi a tolbei, vârfurile de săgeţi erau de fier, în formă de lacrimă şi fante, lamele de j>e fiecare cap formând un model X. în plus faţă de aceasta armă, purta o spală simplă cu baldric, într-o teacă de carapace de ţestoasa cu bandă de argint, întreaga teacă şi inelele ei de fixare erau legate cu piele de oaie pentru a atenua zgomotul în

timp ce el mergea. Aceste detalii pentru ascundere au fost una şi toate subminate de lanţul care se roteşte şi se rupe.

După-amiaza s'-a slăbit, până când a trecut prin umbră neîntreruptă în timp ce ocoli flancul estic al fiecărei văi succesive pe care o străbătea, mereu spre sud. Prin el, lanţul s-a învârtit, inelele clacănind la contact unul cu celălalt, apoi şoptind şi s-au învârtit din nou.

La amurg', ajunse' la o margine care dădea spre o vale mai largă, aceasta mergând mai mult sau mai puţin spre est-vest, după care, mulţumit de punctul său de observaţie, s-a aşezat mtr-un ghemuit şi a aşteptat. Lanţul şopteşte, inelele clacănind.

Două mii de rotiri mai târziu, inelele au zgomot, apoi au rămas nemişcate, prinse în pumnul mâinii drepte. Ochii lui, care ţinuseră aţintiţi pe gura de vest a trecătoarei, fără să ţină seama de întuneric, prinseseră mişcare. îşi băgă lanţul şi inelele înapoi în geanta care îi' căptuşea interiorul cămăşii, apoi se ridică.

Şi a început lunga coborâre.

Vrăjitorii Onyx, cei mai puri dintre sângele, încetaseră de mult să se mai lupte împotriva restricţiilor închisorii pe care şi-au creat-o pentru ei înşişi.' Antichitatea şi nenumăratele tradiţii care s-au păstrat pentru a-i păstra vie amintirea erau lanţurile şi cătuşele pe care ajunseseră să le accepte. A accepta, spuneau ei, însemna să înţelegi importanţa responsabilităţii şi, dacă un astfel de zeu secular ar putea exista, atunci pentru locuitorii din Andara, ultimii adepţi ai Domnului cu Aripi Negre, numele acelui zeu era Responsabilitate. Şi, de-a lungul deceniilor de la Cucerirea Letherii, ajunsese să rivalizeze în putere cu însuşi Lordul cu Aripi Negre.

Tânărul arcaş, în vârstă de nouăsprezece ani, nu a fost singurul în respingerea modului neclintit şi învechit al vrăjitorilor Onyx. Şi, ca mulţi dintre compătrioţii săi de vârstă similara – prima generaţie născută m Exil –, el îşi luase un nume care arăta cea mai deplină măsură a

acéléi respingeri. Numele clanului a fost aruncat, toate ecourile vechii limbi – atât limba comună, cât şi dialectul preot – au fost renunţate. Clanul lui era cel al Exilaţilor, acum.

Pentru toate aceste gesturi de independenţă, o comandă directă dată de Ordant Brid, Reve Maşter of the Rock printre Ordinul Onyx, nu a putut fi ignorată.

Aşa că tânărul războinic numit Clip of the Exiled părăsise mănăstirea veşnic întunecată din Andara, urcase pe peretele interminabif al stâncii şi în cele din urmă ieşise m lumina urâtă a soarelui pentru a călători pe uscat, sub stelele orbite ale zilei, ajungând la o vedere de deasupra pasului principal.

Micul grup de călători de care s-a apropiat acum nu erau comercianţi. Niciun tren de bagaje de mărfuri nu i-a însoţit. Niciun sclav cu cătuşe nu s-a împiedicat în urma lor. Ei călăreau cai Letherii, dar chiar şi cu prezenţa a cel puţin trei Letherii, Clip ştia că aceasta nu era' o delegaţie imperială. Nu, aceştia erau refugiaţi. Şi erau vânaţi.

Si printre ei umblă fratele zeului meu.

Pe măsură ce Clip se apropia, nevăzjat încă de călători, simţi o prezenţă curgând alături de el. îşi pufni dezgustul. — Sclav al Tiste Eaur, spune-mi, nu-ţi cunoşti propriul sânge? Te vom elibera, fantomă, ceva ce'ar fi trebuit sa faci pentru tine în urmă cu mult timp.

„Sunt nelegat”, a venit răspunsul şuierător.

— Atunci presupun că eşti suficient de ferit de noi.

— Sângele tău este impur.

Clip zâmbi în întuneric. — Da, sunt un cazan de eşecuri. Nerek, Letherii-chiar D'rhasilhani.[1]

— Si Tiste Andii.

— Atunci salută-mă, frate.

Râsete zgomotoase. — Te-a simţit.

— Mă furişam pe ei, fantomă?

— S-au oprit şi acum aşteaptă.

— Bine, dar pot ei să ghicească ce le voi spune? Poti
tu?[1]

— Eşti impertinent. Îţi lipseşte respectul. Eşti pe cale să te întâlneşti faţă în faţă cu Silchas Ruin, Corbul Alb...

— Va aduce vestea despre fratele său pierdut? Nu? Credeam că nu.

Un alt şuierat de râs. — Destul de ciudat, cred că te vei potrivi perfect cu cei pe care urmează să-i întâlneşti.

Seren Pedac miji în întuneric. Ea a fost obosita. Toţi treceau după zile lungi de străbătut trecătoarea, fără sfârşit la vedere. Anunţul lui Silchas Ruin că se apropia cineva i-a oprit pe toţi' lângă marginea nisipoasă a unui pârâu, unde insectele se ridicau în nori pentru a coborî asupra lor. Caii pufneau, cozile zvâcnind şi ascunsele uncfuindu-se.

Ea a descălecat o clipă după Ruina Silchas şi l-a urmat peste pârâu. În spatele ei, ceilalţi au rămas acolo unde erau. Kettle dormea în braţele lui Udinaas, iar el părea să nu se mişte ca să nu o trezească. Fear Sengar alunecă de pe cal, dar nu mai făcu nicio mişcare.

Stând lângă albinos Tiste Andii, Seren putea auzi acum un sunet ciudat de zgomot şi zgomot, şoptind peste stâncile prăbuşite de dincolo. O clipă mai târziu a apărut o formă înaltă şi slăbită, silueta pe piatra cenuşie.

O pată de întuneric mai profund ieşi din partea lui şi pluteşte înaintea Ruinei Silchas.

— Kin, spuse spectrul.

— Un descendent al discipolilor mei, Wither?

— Oh, nu, Silchas Ruin.

Respiraţia şuieră încet din Tiste Andii. 'Fraţii mei. Erau atât de aproape?

Tânărul războinic se apropie, cu pasul aproape înclinat. Tonul pielii lui era întunecat, nu foarte diferit de cel al unui Tiste Edur. învârtea un lanţ în mâna dreaptă, inelele de la fiecare capăt înceţoşându-se în întuneric. „Ruina Silchas”, a spus el, „te salut 'în numele Ordinului Onyx din Andara. A trecut mult timp de când nu am întâlnit ultima oară un Tiste Andii care nu era din colonia noastră.[1] Gura lată se înclină uşor. — Nu arăţi deloc aşa cum mă aşteptam.

— Cuvintele tale simt aproape de insultă, spuse Silchas Ruin. — Aşa m-ar saluta Ordinul Onyx?

Tânărul războinic a ridicat din umeri, lanţul s-a întins pentru o bătaie, apoi s-a învârtit încă o dată. — Există secţii k'risnan pe poteca înaintea voastră – capcane şi capcane. Nici nu vei găsi ceea ce cauţi în Bluerose, nici oraşul în sine, nici Jasp, nici Outbound. '

— De unde ştii ce caut?

— A spus că vei veni, mai devreme sau mai târziu.

'OMS?[1]

Sprâncenele s-au ridicat. — De ce, fratele tău. Nu a sosit la timp pentru a împiedica să fii doborât şi nici măcelul adepţilor tăi...

— M-a razbunat?

— O clipă, interveni Seren Pedac. — Cum te cheamă?

Un zâmbet alb. 'Clamă. Ca să-ţi răspund, Silchas Ruin,
nu era înclinat să-i ucidă pe toţi' Tiste Edur. Scabandari Bloodeye fusese distrus de Elder Gods. Un blestem a fost pus pe pământurile de la vest de aici, negând chiar eliberarea morţii. Edur au fost împrăştiaţi, asaltaţi de gheaţă, mări în retragere şi furtuni cumplite'. Imediat după blestemul Omtose Phellack, supravieţuirea lor a fost în pericol, iar Rake ia lăsat să facă asta.

— Nu-mi amintesc ca fratele meu să fi fost atât de... milos.

— Dacă istoriile noastre din acea perioadă sunt exacte, spuse Clip, atunci era destul de preocupat. Despărţirea lui Kurald Emurlahn. Zvonuri despre Osserc în împrejurimi, o aventură mercurială cu Lady Envy, certuri şi o alianţă şubredă cu Kilmandaros şi apoi, în cele din urmă, Silanah,
Eleint-ul care a apărut alături de el din Emurlahn la închiderea porţii.

— Se pare că o mare parte din acest timp este cunoscută în rândul Ordinului tău, observă Silchas Ruin, pe un ton plat. — Atunci a stat cu tine o perioadă lungă de timp.

— Nu stă nicăieri foarte mult timp, a răspuns Clip, clar amuzat de ceva.

Seren Pedac s-a întrebat dacă tânărul ştia cât de aproape este să-l împingă pe Ruin peste margine. încă câteva cuvinte prost alese şi capul lui Clip s-ar rostogoli de pe umeri. „Este misiunea voastră”, a întrebat ea pe Tiste Andii, „să ne ghidaţi către destinaţia noastră?”

Un alt zâmbet/o altă ruptură de lanţ. 'Este. Veţi fi, uh, bineveniţi ca oaspeţi ai Andara. Deşi prezenţa' atât a Letherilor, cât şi a lui Tiste Edur în partidul' tău este oarecum problematică. Ordinul Onyx a rost scos în afara legii, dupa cum ştiti, supus unei represiuni vicioase. Andara reprezintă ultimul refugiu secret al poporului nostru. Locaţia sa nu trebuie compromisă.

'Ce sugerezi?' întrebă Seren.

— Restul acestei călătorii, răspunse Clip, va fi prin Warren. Prin Kurald Galain.'

fhlchas Ruin şi-a înclinat capul la asta, apoi a mormăit: — încep să înţeleg. Spune-mi, Clip, câţi vrăjitori ai Ordinului locuiesc în Andara?

— Sunt cinci şi sunt ultimii.

— Şi pot fi de acord cu ceva?

'Desigur că nu. Sunt aici la comanda lui Ordant Brid, Reve Maşter of the Rock. Plecarea mea din Andara a fost fără evenimente, altfel probabil că nu aş fi aici...

— Ar fi trebuit să te intercepteze un alt membru al Ordinului.

O încuviinţare din cap. — Poţi aştepta vârtejul pe care îl va aduce sosirea ta, Silchas Ruin? Nu pot.'

„Astfel, salutul dumneavoastră de mai devreme ar fi trebuit să fie calificat. Ordinul nu ne primeşte. Mai degrabă, acest Ordonant Brid o face.

— Toţi aleg să vorbească în numele Ordinului, spuse Clip, cu ochii strălucind, când îi va deruta cel mai mult pe ceilalţi. Acum văd cât de nerăbdători sunteţi cu toţii. Din mâna' lui dreaptă, lanţul i-a ieşit, inelul de argint în jurul degetului arătător, iar la^ răsucirea lungimii întregi a lanţului, o poartă către întuneric a apărut în dreapta războinicului. — Sună-i pe ceilalţi aici, spuse Clip, în grabă.
Chiar şi acum, wraiths legaţi care servesc Tiste Edur converg. Bineînţeles, toţi visează la scăpare, din păcate, pe care nu le putem oferi.'Dar stăpânii lor Edur privesc prin ochii lor, iar asta nu va fi.

Seren Pedac se întoarse şi îi chemă pe ceilalţi.

Clip făcu un pas într-o parte şi se înclină jos. „Ruina Silchas, te invit sa treci mai întâi şi să cunoşti mcă o dată îmbrăţişarea binevenită a întunericului adevărat. în plus, adăugă el, îndreptându-se în timp ce Ruin se îndrepta spre poarta, ne vei face un far luminos...

Una dintre săbiile lui Silchas Ruin şuieră, o încetoşare strălucitoare, marginea tăindu-se în spaţiul în care fusese gâtul lui Clip, dar tânărul războinic se lăsă pe spate... doar suficient, iar arma cânta prin aer.

Un râs blând din partea tinereţii, îngrozitor de relaxat. — A spus că ai fi supărat.

Silchas Ruin se uită lung la Clip, apoi se întoarse şi trecu pe poartă.

Respirând adânc pentru a-şi încetini inima, Seren Pedac se uită cu privirea la Clip. 'Nu ai nici o idee-[1]

— Nu-i aşa?

Ceilalţi au apărut, conducându-şi caii. Udinaas, cu Kettle băgat într-un braţ, abia aruncă o privire spre Clip, înainte să-şi tragă calul în chirie.

— Vrei'să încrucişezi săbiile cu un zeu, Clip?

— S-a dat pe el însuşi... oh, e rapid, în regulă, şi cu două arme ar fi greu de manevrat, îţi voi acorda...

— Şi Maestrul Reve care te-a trimis va fi mulţumit de comportamentul tău imatur?

Clip a râs. — Ordant ar fi putut alege pe oricare dintre o sută de războinici la îndemână pentru această misiune, Letherii.

— Cu toate acestea, te-a ales, adică fie este profund prosj:, fie a anticipat ireverenta ta.

îţi pierzi timpul, Acquitor, spuse Fear Sengar, venind alături de ea şi privindu-l pe Clip. — El este Tiste Andii. Mintea lui nu este altceva decât întuneric, în care prosperă ignoranța şi prostia".

To Eea'r tânărul războinic se înclină din nou. — Edur, te rog, continuă. întunericul te aşteaptă. Şi făcu semn la poartă.

În timp ce Fear Sengar şi-a condus calul spre poartă, lanţul de pe degetul arătator'drept al lui Clip s-a răsturnat din'nou, terminandu-se cu o ciocnire de inele.

'De ce faci asta?[1] întrebă Seren, iritată.

Sprâncenele ridicate. 'Fă ce?'

înjurând pe sub răsuflarea ei, Dobânditorul a trecut prin poartă.

Cartea a doua. Straturi ale morţilor

Care acum merge pe urmele mele
devorând distanţa dintre indiferent cum aş
fugi, risipa suflarea grabei mele aruncată în
vânt iar aceşti câini vor prevala târându-

mă în jos cu veselie urlată căci fiarele s-au născut predestinate, antrenat în răzbunare îndrăzneaţă cu propria mea întrerupător şi mană şi niciun zeu nu va sta m locul meu, nici măcar să-mi ofere un sanctuar ar trebui să pled pentru absolvire... câinii faptelor mele aparţin numai pentru mine şi au Vânat de mult iar acum vânătoarea se termină.

- Cântece de vinovăţie Bet'netrask

Capitolul şapte

De două ori mai departe decât crezi Jumătate din distanţă de care te temi Prea subţire pentru a te ţine şi mult peste cap. Atât de mult mai deştept, de departe, dar neînţelept peste măsură, vei auzi povestea mea acum?

- Poveştile pescarului bard beat

Stând' lângă şină, Atri-Preda Yan Tovis, cunoscută soldaţilor ei sub númele de Twilight, a privit pe lângă linia înclinată a râului Lether. Pescăruşii călăreau valurile în adâncuri. Bărcile de pescari zbârneau printre stuf, aruncătorii de plasă făcandu-se o pauză pentru a vedea flota zdrobită îndreptându-se spre port. De-a lungul malului păsările se înghesuiau ramurile fără frunze ale copacilor care cedaseră m urma potopului din sezonul trecut. Dincolo de copacii morţi, călăreţi se aflau pe drumul de coastă, galopand spre oraş pentru a se raporta la diverşi oficiali, deşi Yan Tovis era sigur că palatul fusese deja informat că prima dintre flote se apropia acum, cu o altă jumătate de zi goală, in spate.

Ar primi din nou pământ solid sub cizme. Şi prezenţa unor fete necunoscute în raza de acţiune a vederii ei, mâi degrabă decât aceste trăsături obosite din spate şi de ambele părţi pe care ajunsese să le cunoască prea bine şi, uneori, trebuia să recunoască, să le dispreţuiască.

Ultimul ocean pe care îl traversaseră éra acum departe în urma lor şi pentru asta era profund uşurată. Lumea se dovedise., imensă. Chiar şi hărţile antice Letherii care cartografiau marea rută de migraţie din ţara Primului Imperiu nu dezvăluiseră decât o fracţiune din vastul tărâm al muritorilor. Amploarea îi lăsase pé toţi slăbit, de parcă marile lor drame ar fi fost fără

consecinţe, de parcă adevăratul sens ar fi fost prea puţin răspândit, prea evaziv pentru ca o singură minte să poată înţelege. Şi se plătise o taxă devastatoare pentru aceste călătorii sortite. Zeci de corăbii pierdute, mii de mâini moarte – acolo erau imperii şi popoare beligeretoare şi prea capabile, dintre care puţini erau reticente să testeze priceperea şi determinarea invadatorilor străini. Dacă nu ar fi fost formidabilele vrăjitori ai Edur şi noile cadre ale magilor Letherii, ar fi fost mai multe înfrângeri decât victorii înregistrate în registre şi totuşi mai puţini soldaţi şi marinari care să-şi pună din nou ochii pe patria lor.

Hanradi Khalag, Uruth şi Tomad Sengar aveau să le transmită împăratului veşti îngrozitoare, suficiente pentru a le copleşi puţinele succese, iar Yan Tovis a fost recunoscător ca nu va fi prezentă la acel debriefing. în plus, ar avea mai mult decât suficient cu care să se ocupe m propria capacitate. Marinei Letherii fuseseră decimaţi – familiile ar trebui să fie informate, pensiile de deces distribuite, echipamentul pierdut şi datoriile transferate către moştenitori si rude. Muncă deprimantă şi plictisitoare şi deia tânjea ca ultimul sul să fie sigilat şi semnat.

Pe măsură ce arborele de copaci şi tufăşul se împuţineau, înlocuite cu cocioabe de pescari, digurile şi apoi moşiile cu ziduri ale elitei, ea se dădu înapoi de la şina şi se uită în jurul punţii. Văzându-l pe Taralack Veed poziţionat lângă pupa, ea 's-a apropiat.

,'Suntem foarte aproape acum”, a spus ea. „Letheras, reşedinţa împăratului, cel mai mare şi mai bogat oraş de pe acest continent. Şi totuşi campionul tău nu va veni pe punte.

— Văd poduri în faţă, observă barbarul, privind înapoi în sus pe lungimea navei.

‘Da. Nivelurile. Există canale în oraş. Nu ţi-am spus despre înecurile?

Bărbatul s-a strâmbat, apoi s-a întors încă o dată şi a scuipat peste balustrada de la pupa. „Ei mor fără onoare şi asta te distrează. Ce ai vrea să vadă Icarium, Twilight?

— Va avea nevoie de mânia lui, răspunse ea cu voce joasă.

Taralack Veed îşi trecu ambele mâini peste scalp, aplatindu-şi părul pe spate. — Când vaji trezit, problemele de hotărâre nu vor însemna nimic. împăratul tău va fi anihilat şi, probabil, cea mai mare parte a

acestui oraş sclipitor cu el. Dacă alegi să fii martor, atunci şi tu vei muri'. La tel si Tormad Sengar şi Hanradi Khalag.

— Vai, spuse ea după o clipă, nu voi fi prezent să asist la ciocnire. îndatoririle mele mă vor duce înapoi spre nord, înapoi în Fent Reach. Ea aruncă o privire spre el. — O călătorie de peste o lună călare, Taralack Veed. Va fi destul de îndepărtat?

El a ridicat din umeri. — Nu fac nicio promisiune.

— Dar unul, a subliniat ea.

■Oh?[1]

— Că se va lupta.

— Tu nu-l cunoşti pe Icarium ca mine. Poate rămâne dedesubt, dar exista o emoţie în privinţa lui. Anticiparea, acum, spre deosebire de orice am mai văzut până acum. Amurg, a aiuns să-şi accepte blestemul; într-adevăr, să-l îmbrăţişez. îşi ascute sabia, iar şi iar. îşi unge arcul. îşi examinează armura pentru defecte cu fiecare zori. Nu mâi are întrebări pentru mine, iar acesta este cel mai ameninţător detaliu dintre toate.

— Ne-a eşuat odată, spuse ea.

„A fost...'intervenţie. Asta nu se va întâmpla din nou, decât dacă neatenţia tâ o permite.

La o cotitură blândă a râului, Letheras s-a dezvăluit, întinzându-se în sus şi înapoi de la ţărmul de nord, poduri magnifice arcuindu-sé peste clădiri pictate strident şi ceaţa nenumăratelor focuri de bucătărie. Domurile şi tárasele, turnurile şi platformele se profilau, marginile înceţoşate în fumul luminat de aur. Cheiurile imperiale se aflau direct în faţă, chiar dincolo de o cârtiţă, iar primii droni ai flotei transportau vâsle şi se îndreptau spre dane. Zeci de figuri se adunau pe malul apei, inclusiv o procesiune înfiorătoare care cobora de la Domiciliul Etern, fanioane si standarde clătinând deasupra capului – delegaţia oficială, deşi Yan Tövis a remarcat că printre ei nu se afla niciun Edur.

Părea că uzurparea liniştită a lui Triban Gnol era aproape completă. Ea nu a' fost surprinsă. Probabil că Cancelarul îşi începuse planurile cu mult înainte ca regele Ezgara Diskânar să doboare fatala draft din sala tronului. Asigurând o tranziţie lină, aşa s-ar fi apărat el. Imperiul este mai mare decât condăcătorul său şi aici se află loialitatea Cancelarului. întotdeauna şi pentru totdeauna mai mult. Sentimente lăudabile, fără îndoială, dar adevărul nu a fost niciodată atât de clar. Pofta de

putere era un curent puternic, răscolit de nori care îi întunecau pe toţi, cu excepţia, poate, însuşi Triban Gnol, care se afla chiar în centrul vârtejului. Amăgirea lui de control nu fusese niciodată contestată, dar Yan Tovis credea că nu va dura.

La urma urmei, Tiste Edur se întorsese. Tomad Sengar, Hanradi Khalag şi alţi trei foşti şefi de război ai triburilor, precum şi peste patrii mii de războinici experimentaţi care şi-au lăsat cu mult timp în urmă naivitatea, pierduţi în Callows, în Sepik, Nemil, Coasta Perish, Shal-Morzinn şi Drift Avalii, într-o mulţime de ape străine, printre Meckros – călătoria fusese lungă! plin -

— Cuibul este pe cale să fie trezit cu piciorul, spuse Taralack Veed, cu un rânjet destul de urât răsucindu-i
trăsăturile.

Yan Tovis a ridicat din umeri. — De aşteptat. Am lipsit de mult timp.

— Poate că împăratul tău este deja mort. Nu văd niciun Tiste Edur în acel contingent.

— Nu cred că este posibil. K'risnan-ul nostru ar fi ştiut.

— Informat de zeul lor? Yan Tovis, niciun cadou de la un zeu nu vine gratuit. Mai mult, dacă consideră de cuviinţă, nu le va spune adepţilor săi nimic. Sau, într-adevăr, Va minţi. Edur nu înţeleg nimic din toate astea, dar mă surprinzi. Nu este însăşi natura divinităţii tale, acest Errant$_A$ să te înşele la fiecare pas?

— împăratul nu a murit, Taralack Veed.

— Atunci este doar o chestiune de timp.

— Aşa că promiţi continuu.

Dar el a clătinat din cap. — Acum nu vorbesc despre Icarium. Vorbesc de când alesul unui zeu eşuează. Şi o fac mereu, Twilight. Nu suntem niciodată de ajuns în ochii lor. Niciodată suficient de credincios, niciodată suficient de fricos, niciodată suficient de abject. Mai devreme sau mai târziu îi trădăm, în slăbiciune sau în ambiţie suprasolicitată. Vedem în faţa noastră un oraş al podurilor, dar ceea ce văd eu şi ceea ce vezi tu sunt două lucruri diferite. Nu lăsaţi ochii să vă înşele – podurile care ne aşteaptă sunt prea înguste pentru muritori.

Nava lor se îndreptă încet spre docul imperial central ca o fiară de povară obosită, iar câţiva ofiţeri Edur se aflau acum pe punte, în timp ce marinarii pregăteau

liniile de-a lungul şinei portului. Duhoarea efluentului din apele tulburi s-a ridicat destul de dens încât să usture ochii.

Taralack Veed îi scuipă pe mâini şi îşi netezi din nou părul pe spate. 'E aproape timpul. Mă duc să-mi iau campionul.

Remarcat de nimeni, Turudal Brizad, Errantul, stătea cu spatele la un depozit de pe chei la treizeci şi ceva de paşi de debarcaderul principal. Privirea lui observă debarcarea lui Tomad Sengar – venerabilul războinic care părea uzat şi îmbătrânit – iar expresia lui, în timp ce observa absenţa lui Tiste Edur în rândul delegaţiei de la palat, părea să se întunece pe moment. Dar nici el, nici vreunul din ceilalţi

Edur a ţinut atenţia zeului mult timp. Atenţia i s-a ascuţit pe măsură ce Atri-Preda, care conducea marinarii Letherii acestei flote, a păşit pe lungimea pasarelei, urmat de o jumătate de duzină de ajutoare si ofiţeri, pentru că simţi, dintr-o dată, că era ceva sortit la femeie. Cu toate acestea, detaliile i-au scăpat.

Zeul se încruntă, frustrat de diminuarea percepţiei sale. Ar fi trebuit să simtă imediat ce îl aştepta pe Yan Tovis. În urmă cu cinci ani, el ar avea, fără sa se gândească la dar, purul privilegiu al unei astfel de puteri ascendente. De la acele ultime zile tumultoase ale Primului Imperiu – succesiunea de evenimente îngrozitoare care au dus la mijlocirea Imassului T'lan pentru a potoli chinurile fatale ale imperiului lui Dessimbelackis – nu s-a simţit atât de deconectat Errantul. Haosul se rostogolea spre Letheras cu forţa unui val cataclismic, un val oceanic care pur si simplu a cuprins curenţii acestui râu – da, vine din mare. Atât ştiu, atât pot simţi. De la mare, la fel ca această femeie, acest Twilight.

Pe scândură a apărut o altă siluetă. Un străin, pielea antebraţelor sale un vârtej de tatuaje arcane, restul superior al corpului său învelit într-o pelerină ţesută grosier, gluga ascunzându-i trăsăturile. Barbar, precaut, strălucirea ochilor captând totul, oprindu-se la jumătatea drumului pentru a şoimui şi a scuipa peste margine, un gest care i-a tresărit'pe Errant şi, se părea, pe cei mai mulţi dintre cei care stăteau pe doc.

O clipă mai târziu, un alt străin a apărut în vizor,

oprindu-se în vârful pasarelei. Respiraţia rătăcitoare se ţinu, un fior brusc curgând prin el, de parcă ar fi sosit Hood însusi, respiraţia rece şoptind peste ceafa zeului.

Abisul ia-mă, tot ce aşteaptă în el. Fomentul pe care nimeni altul de aici nu îl poate vedea, nici măcar nu l-ar putea ghici. Dragul fiu al lui Gothos şi al acelei mârghine îngroşate, pata de sânge Azath este despre tine ca un nor. Acesta a fost mai mult decât un blestem – tot ceea ce l-a afectat pe acest războinic căzut. În jurul lui s-au ţesut ţesute deliberate, fire ale unui ritual elaborat, antic şi mortal. Şi le cunoştea gustul. Cei fără Nume.

Doi soldaţi de la Garda Palatului lui Triban Gnol s-au mutat să-l aştepte pe Jhag în timp ce acesta cobora încet spre doc.

Inima Errantului îi bătşa cu putere în piept. Ei au dat un campion, un provocator împăratului O Mie de Morţi...

Jhag a păşit pe pământ solid.

Din clădirile de dincolo de faţa portului, păsările se ridicară brusc, sute, apoi mii, scoţând un cor de ţipete, iar sub picioarele Errantului, pietrele se mişcau cu un sunet greu şi geamăt. Ceva mare s-a prăbuşit departe în oraş, dincolo de canalul Quillas, şi au urmat ţipete îndepărtate. Errantul a ieşit din zid şi a văzut înflorirea unui nor de praf ridicându-se în spatele caterwaulingului, porumbei, turbii, pescăruşi şi grauri panicaţi.

Gemetul subteran încetă apoi şi s-a aşezat o tăcere grea.

Gura cu colţi a lui Icarium dezvăluie cel mai vag zâmbet, parcă 'mulţumit de primirea pământului, iar Errantul nu putea fi sigur – la această distanţă – dacă acel zâmbet era într-adevăr atât de copilăresc pe cât părea, sau dacă era de fapt ironic sau, mtr-adevar, , amar. Şi-a reprimat dorinţa de a se apropia căutând un răspuns la acea întrebare, amintindu-şi că nu dorea atenţia lui Icarium. Nu acum, niciodată.'

Tomad Sengar, cu ce se va confrunta fiul tău...

Nu era de mirare, îşi dădu brusc seama că tot ceea ce urma să fie ascuns într-un vârtej de haos. Ei l-au adus pe Icarium... în inima puterii mele.,

În rândul delegaţiei şi alţi Letheri din apropiere, era clar că nu se făcuse nic'io legătură speciala între prima atingere a lui Icarium pe pământ solid şi cutremurul minor care zboară prin Letheras – totuşi astfel de agitaţii erau practic necunoscute pentru această regiune şi, în

timp ce teroarea dintre păsări, iar urlăitul diferitelor fiare de povară a continuat fără încetare, deja consternarea celor aflaţi în vizorul Errantului se diminua. Muritori proşti, atât de repede să ignore neliniştea.

în râul de dincolo, apa şi-a pierdut încet agitaţia tremurătoare şi pescăruşii mai departe, dar au început să se aşeze din nou în mijlocul altor nave care se îndreptau spre'tărm. Totuşi, undeva în oraş, o clădire s-a prăbuşit, probabil vreun edificiu antic venerabil, cu fundaţiile slăbite de apele subterane, mortarul ei năruit şi suporturile putrezite.

Ar fi fost victime – primele lui Icarium, dar, cu siguranţă, nu ultima.

Şi zâmbeşte.

încă blestemând, Taralack Veed se întoarse către Yan Tovis. „Terenuri neaşezate-Burn nu este uşor aici”.

Atri-Preda a ridicat din umeri pentru â-si ascunde şocul stânjenitor. — La nord de aici, de-a lungul Munţilor Reach, pământul se scutură des. Acelaşi lucru se poate spune şi despre partea de nord a lanţurilor la sudul îndepărtat, de cealaltă parte a Mării Dracon'ene.

Văzu licărirea dinţilor dezgolit în umbra glugăi. — Dar nu în Letheras, da?

„Nu am mai auzit de aşa ceva până acum, dar asta înseamnă puţin”, a răspuns 'ea. „Acest oraş nu este casa mea. Nu unde m-am născut. Nu unde am copilărit.

Taralack Veed se apropie mai mult, îndreptându-se spre Icarium, care stătea ascultând pe cei doi paznici ai palatului în timp ce îl instruiau despre ceea ce avea să urmeze. — Prostule, şuieră el la ea. — Carnea lui Burn a tresărit, Twilight. Tremurat... din cauza lui.

Ea pufni.

Graiul îşi înclină capul şi ea îi simţi dispreţul. ‘Ce se intampla acum?[1] el a intrebat.

‘Acum? Foarte puţin. Există locuinţe sigure, pentru tine si campionul tău. În ceea ce priveşte momentul în care împăratul alege să-şi înfrunte provocatorii, asta depinde de el. Uneori, este nerăbdător şi ciocnirea are loc imediat. Alteori, el aşteaptă, de multe ori săptămâni întregi. Dar vă voi spune ce va mcepe imediat.

‘Ce este asta?[1]

Urna de înmormântare pentru Icarium şi locul lui în cimitirul în care locuieşte fiecare provocator cu care s-a confruntat Rhulad.

— Nici măcar locul acela nu va supravieţui,

mormăi Taralack Veed.

Grai, simţindu-se rău de stomac, se îndreptă spre Icarium. Nu voia să se gândească la distrugerea care urma. La urma urmei, o văzuse o dată. Bum, chiar şi în somnul tău etern, ai simţit rana înjunghiătoare care este Icarium – şi niciunul dintre aceşti oameni de aici nu a suportat-o, nimeni nu era pregătit pentru adevăr. Mâinile lor nu sunt în pământ, atingerea este pierdută – totuşi uită-te la ei: m-ar numi sălbatic.

— Icarium, prietene...

— Nu simţi asta, Taralack Veed? în ochii lui neomeni, strălucirea anticipării. — Locul ăsta... Am mai fost aici, nu, nu în acest oraş. Din vremea dinaintea naşterii acestui oraş. Am stat pe acest teren...

— Şi şi-a amintit, mârâi Taralack Veed.

— î)a, dar nu în felul în care crezi. Sunt adevăruri aici, care mă aşteaptă. Adevăruri. Nu am fost niciodată atât de aproape de ei ca acum. Acum înţeleg de ce nu te-am refuzat.

Mă refuzi? Te-ai gândit la aşa ceva? A fost cu adevărat atât de aproape de margine? — Destinul tău te va primi în curând, Icarium, aşa cum am spus tot timpul. Nu puteai să refuzi asta mai mult decât ai putea să-ţi găseşti sângele Jaghut în vene.

O grimasă. — Jaghut... da, au fost aici. În urma mea. Poate, chiar, pe urmele mele. Cu mult timp în urmă, şi acum din nou...

'Din nou?[1]

— Omtose Phellack, inima acestui oraş este gheaţa, Taralack Veed. O impunere cea mai violentă.'

Eşti sigur? Nu inteleg-[1]

— Nici eu. încă. Dar o voi face. Niciun secret nu va supravieţui şederii mele aici. Se va schimba.

— Ce se Va schimba?

Icarium a zâmbit, cu o mână sprijinită de mânerul săbiei, şi nu a răspuns.

— Atunci îl vei înfrunta pe acest împărat?

— Deci se aşteaptă de la mine, Taralack Veed. O privire strălucitoare. — Cum aş putea să le refuz?

Spirite de jos, moartea mea se apropie. A fost ceea ce ne-am dorit tot timpul. Deci, de ce mă gândesc acum la asta? Cine mi-a furat curajul?

„Parcă,” a şoptit Icarium, „viaţa mea se trezeşte din nou”

Mâna a ţâşnit în întuneric, smulgând şobolanul de

deasupra cuştii de lemn care ţinea pompa înainte. Creatura slăbănoagă â avut un moment să ţipească de panică înainte să i se rupă gâtul. Se auzi o bufnitură când şobolanul mort a fost aruncat într-o parte, unde a alunecat în apa tulbure de santină.

— O, cât te urăsc când îţi pierzi răbdarea, spuse Samar Dev pe un ton obosit. — Asta e o invitaţie la boală, Karsa Orlong.

„viata este o invitaţie la boală”, bubui uriaşul războinic din umbră. După o clipă, a adăugat: „Le voi hrăni ţestoaselor”. Apoi a pufnit. — Ţestoase suficient de mari încât să traga în jos aceasta navă blestemata. Aceşti Letherii trăiesc într-un coşmar de zeu nebun.[1]

— Mai mult decât îţi dai seama, mormăi Samar Dev. 'Asculta. Strigăte de pe mal. în sfârşit, ne atragem.

— Şobolanii sunt uşuraţi.

— Nu ai ceva de făcut pentru a te pregăti?

'Ca?[1]

'Nu stiu. Mai trage câteva jetoane de pe sabie, sau ceva de genuf ăsta. Ia-o bine.

— Sabia este indestructibilă.

— Dar armura aceea? Majoritatea obuzelor sunt sparte – nu merită acest nume şi nu opreşte nicio lamă...

— Nicio lamă nu va ajunge la el, vrăjitoare. Mă voi confrunta cu un singur bărbat, nu douăzeci. Şi el este mic – oamenii mei vă numesc copii. Si asta este tot ce eşti cu adevărat. De scurtă durată, stick-limbed, cu şireturi vreau să ciupesc. Edur sunt puţin diferiţi, doar puţin întinşi.

— Ciupi? Asta ar n înainte sau după decapitare?

El a mormăit râzând.

Samar Dev se lăsă pe spate de balotul în care fusese împachetat ceva tare şi bulversat, în ciuda disconfortului uşor pe care nu era înclinată să-l exploreze mai departe. Atât Edur, cât şi Letherii aveau idei deosebite despre ceea ce constituia prada. Chiar în această cală se aflau amfore care conţineau sânge uman condimentat şi o duzină de cadavre îmbrăcate m ceară ale „refugiaţilor” Edur din Sepik, care nu supravieţuiseră călătoriei, stivuite ca nişte şuruburi de pânză pe un tron de carapace pătat de sânge care aparţinuse unui tron îndepărtat, căpetenia insulei – al cărui cap murat probabil locuia într-unul dintre borcanele de care se sprijinea Karsa Orlong. — Cel puţin o să coborâm curând

ae pe nava asta blestemata. Pielea mea s-a uscat complet. Uită-te la mâinile mele, am văzut că mumificate arată mai bine decât acestea. Toată această sare blestemată – se lipeşte ca o a doua piele şi năpârleşte...

— Duhuri de jos, femeie, mă inciţi să storc gâtul altui şobolan.

— Deci sunt responsabil pentru moartea ultimului şobolan, nu-i aşa? Inutil să spun că fac excepţie de la asta. Mâna ta a fost cea care a întins mâna, Toblâkai. Mâna ta care...

— Şi gura ta care nu se opreşte niciodată, făcându-mă să am nevoie să ucid ceva.

— Nu sunt de vină pentru impulsurile tale violente. În

Klus, doar petreceam timpul într-o conversaţie inofensivă. Pu am mai vorbit de ceva vreme, tu şi cu mine. Mi se pare că prefer compania lui Taxilian şi dacă n-ar fi fost bolnav de dor de casă şi chiar mai mizerabil decât tine...

'Conversaţie. Aşa îi spui? Atunci de ce mi-au amorţit urechile?

— Ştii, şi eu sunt nerăbdător. Nu am aruncat un blestem'asupra nimănui de multă vreme.

— Spiritele tale zgomotoase nu mă sperie, a răspuns Karsa Orlong. „Şi ei au ţâşnit, de când am făcut noi

râul. O mie de voci strigând în craniul meu – nu le poţi reduce la tăcere?

Oftând, ea şi-a înclinat capul pe spate şi a închis ochii. Toblakai... vei avea o audienţă destul de mare când te ciocneşti de săbii cu acest împărat Edur.

— Ce legătură are asta cu spiritul tău, Samar Dev?

— Da, a fost prea obscur, nu-i aşa? Atunci voi fi mai precis. Există zei m acest oraş de care ne apropiem. Zei rezidenţi.

— Se odihnesc vreodată?

— Ei nu locuiesc în temple. Nici semne deasupra uşilor reşedinţelor lor, Karsa Orlong. Sunt în oraş, dar puţini ştiu despre asta. înţelege, spiritele ţipă pentru ca nu sunt binevenite şi, şi mai îngrijorător, dacă vreunul dintre acei zei ar încerca să-i smulgă de la mine, ei bine,

nu aş putea face nimic împotriva lor.

— Cu toate acestea, sunt legaţi şi de mine, nu-i aşa?

Ea şi-a închis gura, s-a uitat la el în întuneric. Coça a bătut în timp ce nava se înălţa pe lângă doc. Ea a văzut sclipirea dinţilor dezgolit, sălbatici, şi un fior undură prin ea. — Ce ştii tu. acea?[1] ea a intrebat. '

„Este blestemul meu să adun suflete”, a răspuns el. — Ce sunt spiritele, vrăjitoare, dacă nu pur şi simprn sufletele puternice? Mă bântuie... eu îi bântuiesc. Lumânările pe care le-am aprins, în farmacia aia a ta, erau în ceară, nu-i aşa?

— Eliberat, apoi ţinut aproape, da. Le-am adunat... după ce te-am trimis departe.

— Leagă-le în cuţitul ăla de la centură, spuse Karsa. — Spune-mi, le simţi pe cele două suflete Toblakai în propria mea armă?

‘Da nu. Adică îi simt, dar nu îndrăznesc să mă apropii.

‘De ce?[1]

— Karsa, sunt prea puternici pentru mine. Sunt ca focul în cristalul acelui silex, prinşi de voinţa ta.

„Nu prins în capcană'', a răspuns el. „Ei locuiesc înăuntru pentru că aleg, pentru că arma îi onorează. Ei sunt însoţitorii mei, Samar Dev. Toblakai se ridică brusc, cocoşându-se sub tavan. „Dacă un zeu este suficient de prost încât să caute să ne fure spiritele, îl voi ucide”.

Ea îl privi cu ochii pe jumătate închişi. Declaraţii declarative precum aceea nu erau expresii rare din Karsa Orlong şi ea aflase de mult că nu erau lăudări goale, oricât de absurdă ar fi sunat afirmaţia. — N-ar fi înţelept, spuse ea după o clipă.

„Un zeu lipsit de înţelepciune merită ceea ce primeşte.”

'Nu asta am vrut sa spun.'

Karsa se aplecă o clipă pentru a recupera şobolanul mort, apoi se îndreptă spre trapă.

Ea a urmat.

Când a ajuns pe puntea principală, Toblakai se îndrepta spre căpitan. Ea a privit cum el punea şobolanul înmuiat în mâinile Letherilor, apoi s-a întors, spunând: „la palanele- Vreau ^calul meu pe punte si de pe acest blestemat de hulk”. În spatele lui, căpitanul se uită în jos la creatura din mâinile lui, apoi, cu un mârâit, o aruncă peste şină.

Samar Dev s-a gândit la câteva cuvinte rapide cu căpitanul, pentru a împiedica furtuna care urma – o furtună pe care Karsa o declanşase cu nonşalanţă de nenumărate ori înainte în această călătorie – apoi a decis că nu merita efortul. Părea că căpitanul a concluzionat cam la fel, în vreme ce un marinar se grăbea cu o găleată cu apă de mare, în care letherii îşi vâra mâinile.

Trapa principală a calei de marfă era în curs de îndepărtare, în timp ce alte mâini s-au apucat de asamblarea troliilor.

Karsa se îndreptă spre pasarelă. Se opri, apoi spuse cu voce tare: „Oraşul ăsta miroase. Când termin cu împăratul ei, s-ar putea să-l ard din temelii.

Scândurile s-au lăsat şi au sărit în timp ce Toblakai a coborât la palier.

Samar Dev se grăbi după el.

Unul dintre cei doi paznici complet blindaţi începuse deja să se adreseze lui Karsa pe un ton dispreţuitor, ,,-să fii dezarmat ori de câte ori ţi se permite să părăseşti complexul, permisiunea menţionată urmând a fi acordată numai de ofiţerul de rang al Watchului. Sarcina noastră imediată este să vă însoţim până la camera dvs., unde mizeria va fi curăţată de pe corp şi păr...

N-a mai ajuns, în timp ce Karsa întinse mâna, îşi închise mâna pe hamul de piele al armelor gardianului şi, cu o singura mişcare, aruncă Letherii în aer. La şase sau mai mulţi paşi spre stânga, a navigat, ciocnindu-se de trei scro'bator'i care urmăreau procedurile. Toţi patru au căzut.

Exprimând un jurământ, al doilea gardian îşi trase sabia scurtă.

Pumnul lui Karsa i-a legănat capul pe spate şi n-ul s-a prăbuşit.

Strigăte răguşite de alarmă, mai mulţi soldaţi Letherii convergând.

Samar Dev se repezi înainte. — Te ia, Toblakai, ai de gând să te războieşti cu întregul imperiu?

Privind cu privirea la jumătatea cercului de gardieni care se închidea în jurul lui, Karsa mormăi, apoi îsi încrucişă braţele. „Dacă veţi fi escorta mea”, le-a spus el, „atunci fiţi civilizaţi, sau vă voi rupe pe toţi în bucăţi”. Apoi se răsuci/ trecând 'pe lângă Samar. — Unde este calul meu? urlă el echipajului încă pe punte. — Unde este Havok! M- am săturat să aştept!

Samar Dev s-a gândit să se întoarcă pe navă, cerând să navigheze afară, înapoi pe râu, înapoi în Marea Draconeană, apoi dincolo. Lăsând acest imprevizibil Toblakai lui Letheras şi tuturor locuitorilor săi nefericiţi.

Din păcate, nici măcar zeii nu merită asta.

Bugg stătea la treizeci de paşi de intrarea mare în Moşia Hivanar, cu o mână întinsa, în timp ce se rezema de un perete pentru a se stabili. într-o grădină pe alee, aflată la mică distanţă, găini ţipau în zgomot sălbatic şi se aruncau în trapele grilajului, panicaţi de furie. Deasupra capului, graurii încă alergau în masă înainte şi înapoi.

Şi-a şters mărgele de sudoare de pe frunte, s-a chinuit să respire adânc.

O reamintire demnă, îşi spuse el. Totul era doar o chestiune de timp. Ceea ce s-a întins s-ar contracta apoi. Evenimentele s-au prăbuşit, forţele s-au apropiat de coliziune şi, cu toate acestea, ritmul măsurat părea să rămână neschimbat, un curent sub toate celelalte. Cu toate acestea, ştia, chiar şi asta încetineşte, treptat, de la o vârstă la alta. Moartea este scrisă în naştere – cuvintele unui mare, înţelept. Care era numele ei? Când a trăit? Ah, atât de multe mi-au şoptit din mintea mea, aceste amintiri, ca nisipul între degete. Cu toate acestea, ea putea vedea ceea ce majoritatea nu pot – nici măcar zeii. Moartea şi naşterea. Chiar şi în opoziţie cele două forţe sunt legate, iar'a defini una înseamnă a o defini pe cealaltă.

Şi acum venise. Cu primul său pas, livrând greutatea istoriei. Acest pământ. Al lui. Două forţe în opoziţie, dar indisolubil legate. Acum simţi că ai venit acasă, Icarium? îmi amintesc de tine, plecând cu paşi mari din mare, un refugiat dintr-un tărâm pe care l-ai pustiit. Cu toate acestea, tatăl tău nu te-a aşteptat – el plecase, a mers pe gâtul unui Azath. Icarium, 'era Jaghut, iar printre Iaghuţi niciun tată nu se întinde să-şi ia mana copilului.

Esti bolnav, omule?

Clipind, Bugg s-a uitat peste el şi a văzut un servitor de la una dintre moşiile din apropiere' care se întorcea de la piaţă cu un coş cu alimente echilibrat pe cap. Doar cu durere, dragă muritor. A scuturat din cap.

— Au fost inundaţiile, continuă servitorul. — Schimbând lutul.

Da.[1]

— Scale House a căzut, ai auzit? Chiar în stradă.

Bine că era gol, hei? Deşi am auzit că a fost un deces, pe stradă. Bărbatul zâmbi brusc. O pisica![1] Râzând, şi-a reluat călătoria.

Bugg se uită după el; apoi, cu un mormăit, porni spre poartă.

Aşteptă pe terasă, încruntându-se la şanţul surprinzător de adânc pe care echipajul reuşise să-l sape în mal, apoi spre exterior, prin nămolurile râului însuşi. Susţinerea era robustă, iar Bugg putea vedea câteva scurgeri dintre lamelele sigilate. Chiar şi asa, doi muncitori se aflau pe pompă, cu spatele dezgolit pătat de sudoare.

Rajitos Hivanar a venit alături de el. — Bugg, bine ai venit. Îmi imaginez că vrei să-ţi recuperezi echipajul.

— Nu te grăbi, domnule, răspunse Bugg. „Îmi este clar acum că acest proiect al tău este... ambiţios. Câtă apă urcă de pe podeaua gropii respective?

„Fară pompare constantă, şanţul s-ar revărsa în puţin sub doyă clopote”.

— Îţi aduc un mesaj de la servitorul tău, Venitt Sathad, care a fost în vizită la ieşirea din oraş. A venit să observe progresul nostru în renovarea hanului pe care l-aţi achiziţionat recent şi a fost lovit de o oarecare revelaţie când a văzut mecanismul misterios pe care l-am găsit în interiorul unei anexe. El a mai sugerat că este imperativ să vezi asta singur. De asemenea, a menţionat o colecţie de artefacte... recuperate din acest şanţ, dă?

Omul mare tăcu o clipă, apói păru că luase o decizie, căci îi făcu semn lui Bugg să-l urmeze.

Au intrat în moşie, trecând printr-o încăpere alungită, cu obloane în care atârnau ierburi uscate, pe un coridor şi într-o cameră de lucru dominată de o masă mare şi felinare cu prismă ataşate de braţe cu balamale, astfel încât, dacă se doreşte, să poată fi trase aproape sau ridicate, clar când cineva fuera la masă. Pe suprafaţa de lemn lustruit se aflau vreo duzină de

obiecte, atât de metal, cât şi de lut ars, dintre care niciunul nu dezvăluia vreo funcţie evidentă.

Rautos Hivanar încă tăcut şi stând acum lângă el, Bugg a scanat obiectele pentru o clipă lungă, apoi a întins mâna şi a luat unul în special. Greu, nemarcat de sâmburi sau rugină, îndoit aproape în unghi drept.

— Inginerii tăi, spuse Rautos Hivanar, nu au putut determina niciun scop pentru aceste mecanisme.

Sprâncenele lui Bugg se ridicară la utilizarea de către bărbat a cuvântului „mecanism”. A ridicat obiectul în mâini.

— Am încercat să le adun, a continuat comerciantul, fără niciun rezultat. Nu există puncte evidente de ataşare, dar, într-un fel, mi se par a fi o bucată. Poate că un obiect esenţial este încă îngropat sub râu, dar nu am găsit nimic de trei zile, cu excepţia aşchiilor de piatră şi cioburi de o roabă – şi acestea au fost recuperate într-un nivel de sedimente mult sub aceste artefacte, făcându-mă să cred că le precedează cu secole, dacă nu milenii.[1]

— Da, mormăi Bugg. 'Eres'al, o pereche împerecheată, pregăteşte silex pentru unelte, aici, pe malul vastei mlaştini'. El a lucrat miezurile, ea a făcut ciocăturile mai detaliate. Au venit aici trei sezoane, apoi ea a murit la naştere, iar el a rătăcit cu un prunc înfometat în braţe până a murit şi el. Nu a găsit alţii de felul lui, căci fuseseră împrăştiaţi după incendierea pădurilor mari, incendiile care maturaseră peste câmpie. Aerul era plin de cenuşă. A rătăcit, până a murit, la fel şi ultimul din linia lui. Se uită fără să vadă la artefact, chiar dacă greutatea lui părea să crească, ameninţând să-l tragă de braţe, să-l tragă în genunchi. — Dar Icarium a spus că nu vă avea sfârşit, că firul tăiat nu era decât o iluzie – în vocea lui, atunci l-am auzit pe tatăl lui.

O mână s-a închis pe umărul lui şi l-a întors. Surprins, a întâlnit ochii ascuţiţi şi strălucitori'ai lui Rautos Hivanar. Bugg se încruntă. —' Domnule?

— Tu... esti înclinat să inventezi poveşti. Sau, poate, eşti un înţelept, înzestrat cu o vedere nefirească. Asta aud, bătrâne? Spune-mi, cine a fost acest Icarium? Acesta era numele Eres'alului? Cel care a murit?

— îmi pare rău, domnule. A ridicat obiectul mai sus. — Acest artefact – vei descoperi că este identic cu obiectul masiv de la han, cu excepţia scarei. Cred că asta a vrut să- ţi dai seama slujitorul tău [1] asa cum a

făcut el însuşi când a privit pentru prima dată edificiul după ce am dărâmat zidurile care îl înconjurau.

— Eşti sigur de toate acestea?

'Da.[1]' Bugg făcu un semn către multitudinea de articole de pe masa. — O piesă centrală lipseşte, aşa cum aţi bănuit, domnule. Din păcate, nu o veţi găsi, pentru că nu este fizică. Cadrul care îl va ţine împreună este unul de energie, nu de materie. Şi, a adăugat el, încă pe un ton distras, încă nu a sosit.

A lăsat artefactul înapoi şi a plecat din cameră, înapoi pe coridor, prin camera cu rafturi uscate, pe terasă. Fară să-şi amintească cei doi muncitori care se opreau să se uite la el în timp ce Rautos Hivanar apărea ca în urmărire – mâinile negustorului erau desfăşurate, cu palmele în sus, ca şi cum ar fi rugat, deşi omul uriaş nu a spus niciun cuvânt, cu gura lucrând în tăcere, ca şi cum fusese lovit mut. Privirea lui Bugg către bărbatul mare a fost de moment. A continuat mai departe, de-a lungul pasajplui dintre peretele proprietăţii şi peretele compus, pâna la poşte nul lateral de lângă poarta din faţă.

S-a trezit din nou pe stradă, observând doar de la distanţă trecătorii în umbra mai răcoroasă a după-amiezii.

încă trebuie să sosească.

Şi totuşi, vine.

— Ai grijă pe unde mergi, bătrâne!

— Lasă-l afară, vezi cum plânge? Este dreptul unui bătrân să se întristeze, aşa că lasă-l m pace.

„Trebuie să fii orb, prostul neîndemânatic...”

Şi aici, cu mult înainte ca acest oras să se nască, stătea un templu, în care a păşit Icarium – la fel de pierdut ca orice nu, copilul rupt din fir. Dar Bătrânul Dumnezeu dinăuntru nu i-a putut da nimic. Nimic în afară de ceea ce el însuşi se pregătea să facă.

Ti-ai fi putut imagina, K'rul, cum ar lua Icarium ceea ce ai făcut? Sa-l ia în sine ca orice copil care caută o mână călăuzitoare? Unde eşti, K'rul? Simţi revenirea lui? Ştii ce caută?

— Neîndemânatic sau nu, este o chestiune de maniere şi de respect.

Tunica urâtă a lui Bugg a fost prinsă si a fost târât într- o parte, apoi aruncat de un perete. Se uită la o faţă zdrobită ele sub marginea unei cîrme. Într-o parte, încruntat, un alt gardian.

— Ştii cine suntem? întrebă bărbatul care îl ţinea în braţe, dezvăluind dinţii pătaţi.

— Bătăuşii lui Karos Invîctad, da. Poliţia lui privată, cei care dau cu piciorul în uşi la miezul nopţii. Cei care iau mame din prunci, taţi din hi. Cei care, în gloria neprihănită care vine cu puterea de necontestat, jefuiesc apoi casele celor arestaţi, ca să nu mai vorbim de violarea fiicelor...

Bugg a fost aruncat a doua oară de perete, cu ceafa zgâriindu-i puternic de cărămida zgâiată.

— Pentru asta, ticălosule, mârai bărbatul, te vei îneca.

Bugg clipi din ochi de sudoare, apoi, în timp ce cuvintele interlopului pătrundeau, el râse. 'îneca? Oh, asta nu are preţ. Acum, ia-ţi mâinile de pe mine sau îmi pierd cumpătul.

În schimb, bărbatul si-a strâns strângerea pe partea din faţă a tunicii lui Bugg, în timp ce celălalt a spus: „Ai avut dreptate, Kanorsos, are nevoie de bătaie”.

„Cea mai mare teroare a bătăuşului”, a spus Bugg, „vine când întâlneşte pe cineva mai mare şi mai răutăcios...”

— Şi tu eşti?

Ambii bărbaţi au râs.

Bugg îşi răsuci capul, privi în jur. Oamenii treceau în grabă – nu era niciodată înţelept să asistăm la asemenea evenimente, nu atunci când erau implicaţi ucigaşii patriotistilor. — Aşa să fie, spuse el pe sub răsuflarea. „Domnilor, permiteţi-mi să vă prezint pe cineva mai mare şi mai răutăcios sau, ca să fiu mai exact, ceva:”.

O clipă mai târziu, Bugg era singur. Şi-a ajustat tunica, a aruncat o privire în jur, apoi a pornit din nou spre locuinţa stăpânului său.

Era inevitabil, ştia el, ca cineva să fi asistat la dispariţia bruscă a doi bărbaţi înarmaţi şi îndrăgostiţi. Dar nimeni nu a strigat în urma' lui, lucru' pentru care a fost uşurat, deoarece nu era înclinat să discute prea multe cu nimeni chiar în acel moment.

Tocmai mi-am pierdut cumpătul? Este posibil, dar atunci, ai fost distras. Perturbata, chiar. Aceste lucruri se întâmplă.

Feather Witch a pierdut puţin timp. De pe corăbiile blestemate şi de nenumăratele lor mulţimi nesfârşite de mizerabile, ochii mereu aţintiţi asupra ei, expresiile de

suspiciune sau dispreţ si mirosul de suferinţă care venea de la sute de prizonieri : Edurul căzut din Se'pik, un amestec de sânge şi toţi, mai rău. în ochii triburilor decât sclavii Letherii; zecile de străini care posedau cunoştinţe considerate utile – cel puţin deocamdată; nemilul pescăresc; cei patru războinici Shal-Morzinn cu piele de aramă, târâşi dmtr-o cararacă zdrobită; locuitori ai şapte oraşe, provenind din Ehrlitan, insulele Karang, Pur Atrii şi alte locuri; marinari Quon care pretindeau că sunt cetăţeni ai unui imperiu numit Malaz; locuitorii din Lamatath şi Callows...

Printre ei se numărau războinici consideraţi suficient de demni pentru a fi trataţi ca nişte provocări. Un topor din ruinele oraşului Meckros pe care coborâse flota, un călugăr Cabalhii şi 'o femeie tăcută purtând o mască de porţelan a cărei frunte era marcată cu unsprezece glife arcane – ea fusese găsită aproape moartă într-un scow bătut de furtună la sud de Callows. .

Mai erau si altele, înlănţuite în calele altor nave din alte flote, dar de unde veneau şi ce erau erau în mare parte irelevante. Singurul detaliu care ajunsese să o fascineze pe Feather Witch – dintre toate aceste creaturi patetice – era năucitoarea gamă de zei, zeiţe, spirite şi ascendenţi pe care îi venerau. Rugăciuni într-o'duzină de limbi, voci care se întind în tăceri vaste – toţi aceşti nebuni rătăciţi şi toate chemările fără răspuns la mântuire.

Fără sfârşit, m acea lume uriaşă, haotică, pentru amăgirile celor care credeau că sunt aleşi. Unic printre felul lor, se bucură de privirea zeilor care dădeau dracu-de parcă ar fi făcut, atunci când adevărul era, fiecare chip nemuritor, cu toate trăsăturile sale specifice, nu era decât o faţetă a unuia şi acela s-ar fi transformat de mult. departe, doar pentru a duce o luptă eternă împotriva ei înşişi. Din ceruri, doar nepăsarea a plouat, ca cenuşa, usturând ochii, zgâriind crud gâtul. Nu era nici o întreţinere în acel potop orbitor.

Aleasă, acum era o îngâmfare de proporţii îngrozitoare. Ori suntem cu toţii, ori mciunul dintre noi nu este. Şi dacă cel dintâi, atunci ne vom confrunta cu toţii cu acelaşi judecător, aceeaşi mână a dreptăţii – bogaţii' cei îndatoşi, stăpânul, sclavul', ucigaşul şi victima, violătorul şi violatul, noi toţi, aşa că ne rugăm, greu, toată lumea – dacă asta ajută -' şi arătaţi bine la propria ta umbră. Mai probabil, în mintea ei, nimeni nu a

rost ales şi nu a existat nicio zi a judecăţii care să aştepte fiecare suflet. Fiecare muritor s-a confruntat cu un sfârşit singular, şi asta a fost uitarea.

O, într-adevăr, zeii existau, dar nimănui nu i-a păsat nici măcar de soarta sufletului unui muritor, cu excepţia cazului în care puteau apleca acel suflet în faţa voinţei lor, pentru a servi ca un singur soldat în războaiele lor inutile şi autodistructive.

Pentru ea însăşi, a trecut de o astfel de gândire. îşi găsise propria libertate, găzduindu-se sub acea ploaie inecuvantată de indiferenţa. Ea ar face cum voia ea şi nici măcar zeii nu o puteau opri. Ar fi zeii înşişi, a jurat ea, cei care vor veni la ea. Implorând, în genunchi, prinşi în propriul lor joc.

Se mişca în tăcere, acum, adânc în criptele de sub Palatul Vechi. Am fost un sclav, odată – mulţi cred că încă mai sunt, dar uită-te la mine – eu conduc acest tărâm îngropat. Eu singur stiu unde locuiesc camerele ascunse, ştiu ce mă aşteaptă în ele. Voi merge pe această cale cea mai sortită şi' când va fi timpul potrivit, voi lua tronul.

Tronul uitării.

Uruth s-ar putea bine s-o caute chiar acum, vechiul hlag cu toate aerurile ei, mulţumirea a o mie de secrete imaginate, dar Feather Witch ştia toate acele secrete. Nu era de ce să se teamă de Uruth Sengar – ea fusese uzurpată de evenimente. De fiul ei cel mic, de ceilalţi fii care apoi l- au trădat pe Rhulad. Prin cucerirea în sine. Societatea femeilor Edur era acum împrăştiată, sfâşiată; s-au dus acolo unde le-au fost trimişi soţii; s-au înconjurat în Letherii sclavi, cârbători şi Datori. încetaseră să le mai pese. în orice caz, Feather Witch se săturase de toate astea. Era încă o dată în Letheras şi ca nebunul ăla Udinaas, fugea de robia ei; şi aici, în catacombele Palatului Vechi, nimeni n-ar fi găsit-o.'

Vechile încăperi de depozitare erau deja bine aprovizionate, echipate câte o bucată pe rând m zilele dinaintea lungii călătorii peste oceane. Avea apă dulce, vin şi bere, peşte uscat şi carne de vită, ulcioare de lut cu fructe conservate. Lenjerie de pat, haine de rezervă şi peste o sută de suluri furate din Biblioteca Imperială. Istoriile Nerek, Tarthenal, Fent şi o mulţime de popoare şi mai obscure pe care letherii le devoraseră în ultimele şapte sau opt secole – Bratha, Katter, Dresh şi Shake.

Şi aici, sub Palatul Vechi, Feather Witch descoperise

camere căptuşite cu rafturi pe care stăteau mii de suluri mulate, tăbliţe de lut prăbuşite şi cărţi legate de viermi. Dintre cei pe care i-a examinat, scenariul decolorat din cele mai multe dintre ele era scris într-un stil arcan al Letherii, care se dovedea greu de descifrat, dar ea învăţa, deşi încet. O mână de volume vechi, totuşi, au fost scrise într-o limbă pe care nu o mai văzuse până atunci.

Primul Imperiu, de unde provine această colonie cu toate acele secole în urmă, parea a fi un loc complicat, cămin al nenumărate popoare, fiecare cu propriile limbi şi zei. Cu toate pretenţiile imperiale de a fi naşterea civilizaţiei umane, Feather Witch îi era clar că nicio astfel de afirmaţie nu putea fi luată în serios. Poate că Primul Imperiu a 'marcat naţiunea iniţială formată din mai mult de un singur oraş, născut probabil din cucerire, un oraş-stat după altul înghiţit de întemeietorii dezlănţuiţi. Cu toate acestea, chiar şi' atunci, fabuloasele şapte oraşe erau un imperiu mărginit de triburi şi popoare independente şi au existat războaie şi apoi tratate. Unele erau stricate, majoritatea nu.

Ambiţiile imperiale fuseseră împiedicate, iar acest fapt a declanşat epoca colonizării pe ţări îndepărtate.

Primul Imperiu întâlnise duşmani care nu voiau să îndoaie un genunchi. Acesta a fost, pentru Feather Witch, cel mai important adevăr dintre toate, unul care fusese convenabil şi deliberat uitat. Dobândise putere din asta, dar astfel de detalii nu erau decât o confirmare a descoperirilor pe care le făcuse deja în vasta lume de dincolo. Au avut loc ciocniri, navigatori înverşunaţi care au făcut excepţie la invadarea apelor de o flota străină. Corăbiile Letherii şi Edur se prăbuşiseră, figuri printre valurile pline de floţi, braţele ridicate în rugăciune fără speranţă – vârtejul şi vârtejul rechinilor, dhenrabii şi alţi prădători misterioşi ai ţipetelor adânci, ţipete jalnice, ele mcă răsunau în capul ei, zvârcolind. în adancul stomacului ei. Repulsie şi bucurie ambele.

Furtunile care bătuseră flota, în special la vest de Marea Draconeană, dezvăluiseră adevărata imensitate a puterii naturale, zdrobirile ei volubile care înghiţiseră corăbii întregi – era încântare să fiu atât de umilit, venind asupra ei cu greutatea revelaţiei. Imperiul Lether era un ticălos asemănător lui Uruth' Sengar, avea un aer de măreţie atunci când nu era decât o încăpăţână jalnică de muritori înghesuiţi.

Nu ar regreta că l-a distrus.

Îngrămădită acum în camera ei preferată, cu tavanul deasupra capului o cupolă crăpată, cu picturile în ipsos ascunse de pete şi mucegai, Feather Witch se aşeza cu picioarele încrucişate şi scoase o pungă mică de piele, înăuntru, posesiunea ei cea mai de preţ. Îi simţea lungimea modestă prin pielea subţire, protube'ranţe, capătul uşor zdrenţuit şi, opus, bucla' unei unghii care continuase' să crească. Voia să-l scoată afară, să-i atingă din nou pielea lustruită...

— Fatiţă proastă.

Sâsâind, Feather Witch tresări înapoi din prag. O siluetă răsucită, malformată ocupa pragul – nu o mai văzuse de mult, aproape că uitase...

— Hannan Mosag. nu iti răspund. Şi dacă mă crezi slab...

— O, nu, şuieră Regele Vrăjitor, nu asta. Mi-am ales cuvântul cu grijă când am spus „prost”. Ştiu că ai pătruns adânc în magia ta Letherii. Ai trecut cu mult dincolo de a turna plăcile acelea vechi şi ciobite de demult, nu-i aşa? Nici macar Uruth nu are nicio bănuială despre Cedance-ul tău – ai făcut bine că ţi-ai deghizat învăţarea. Totuşi, cu toate acestea, eşti încă 'un prost, visând la tot ce ai putea realiza – când, îri adevăr, eşti singur.

‘Ce vrei? Dacă împăratul ar afla că te furişezi aici jos...

„Nu va învăţa nimic. Tu şi cu mine, Letherii, putem lucra împreună. Putem distruge acea urâciune...

— Cu încă un altul în locul lui – tu.

— Chiar crezi că aş fi lăsat să ajungă la asta? Rhulad este nebun, la fel ca şi zeul care îl controlează. Trebuie să fie eliminate.

— îţi ştiu foamea, Hannan Mosag...

'Nu'veţi![1] se răsti Edur, un fior luându-l. Se apropie mai mult în cameră, apoi ridică o mână stricat. — Priveşte cu atenţie la mine, femeie. Vezi ce face vrăjitoria' celui înlănţuit cărnii-o, acum suntem legaţi de puterea haosului, de gustul lui, de aroma lui seducătoare. Nu ar fi trebuit niciodată să ajungă la asta...

— Aşa că tot spui, a întrerupt ea cu un rânjet. — Şi cum ar fi arătat marele imperiu al lui Hannan Mosag? O ploaie de flori pe fiecare stradă, fiecare cetăţean

eliberat de datorii, cu benignul Tiste Edur care supraveghează totul? Ea se apleca înainte. — Ai uitat că m-am născut printre oamenii tăi, chiar în tribul tău, Regele Vrăjitor. îmi amintesc că mi-am fost foame în timpul războaielor de unificare. îmi amintesc de cruzimea pe care ne-ai îngrămădit asupra noastră, sclavii – când am îmbătrânit prea mult, ne-ai folosit ca momeală pentru crabii beskra – i- ai aruncat pe cei vechi într-o cuşcă şi i-ai aruncat peste partea laterală a knarri-ului tău. Oţ, da/înecul a fost o milă, dar cei care nu-ti plăceau le-ai ţinut capetele deasupra liniei mareei, i-ai lăsat pe crabi să-i devoreze de vii şi ai râs de ţipete. Eram muşchi şi când acel muşchi era consumat, eram carne.

— Şi este mai bine îndatorarea...

— 'Nu, pentru că aceasta este o ciumă care se răspândeşte la fiecare membru al familiei, la fiecare generaţie'.

Hannan Mosag^ clătină din capul deformat. — Nu aş fi cedat în faţa celui înlănţuit. El credea că mă foloseşte, dar eu îl foloseam. Feather Witch, nu ar fi fost niciun război. Nicio cucerire. Triburile s-au alăturat ca unul singur – eu m- am asigurat de asta. Prosperitatea si libertatea ae frică ne aşteptau, iar în acea lume viaţa sclavilor s-ar fi schimbat. Poate că, într-adevăr, vieţile lui Letherii printre Tiste Edur s-ar fi dovedit o momeala pentru Datorii din ţinuturile din sud, suficientă pentru a spulbera coloana vertebrală a acestui imperiu, căci noi am fi oferit libertatea.[1]

Ea se întoarse, ascunzând cu dibăcie geanta mică de piele. — Ce rost are asta, Hannan Mosag?

— Vrei să-l dobori pe Rhulad...

— Vă voi doborî pe toţi.

— Dar trebuie sa înceapă cu Rhulad – poţi vedea asta. Dacă nu este distrus şi acea sabie cu el, nu poţi obţine nimic.

— Dacă ai fi putut să-l ucizi, Regele Vrăjitor, ai fi făcut-o cu mult timp în urmă.

— Oh, dar îl voi omorî.

Ea s-a uitat la el. ‘Cum?[1]

— De ce, cu propria lui familie.

Feather Witch a tăcut pentru o duzină de bătăi ale inimii. — Spuma lui se ghemuieşte de frică. Mama lui nu-i poate privi ochii. Binadas şi Trull sunt morţi, iar Frica a rugit.

— Binadas? Respiraţia şuieră încet de la Hannan Mosag.
Nu ştiam asta.[1]
„Tomad a visat la moartea fiului său, iar Hanradi Khalag şi-a căutat sufletul – şi a eşuat”.
Regele Vrăjitor o privi cu oclii cu glugă. — Şi K'risnan al meu a încercat acelaşi lucru cu Trull Sengar?
— Nu, de ce ar face-o? Rhulad însuşi l-a ucispe Trull.
L-a înlănţuit în Nascent. Dacă a fost menit sa fie secret,
a eşuat. Am auzit, noi, sclavii, auzim totul...
— Da, ai şi de aceea ne putem ajuta unul pe celălalt. Feather Witch', îţi doreşti să vezi acest imperiu blestemat prăbuşind, la fel' şi eu. Si când se întâmpla asta, ştii asta: intenţionez să-mi iau Edur acasă. înapoi în ţinuturile noastre de nord. Dacă sudul este în flăcări, asta nu mă interesează – le las pe Letherii în seama Letherii, pentru nicio reţetă mai sigură de distrugere nu are nevoie mciunul dintre noi. Am ştiut asta de la bun început. Lether nu se poate susţine singur. Pofta de mâncare este o dependenţă, iar acel apetit depăşeşte resursele de care are nevoie pentru a supravieţui. Oamenii tăi trecuseră deja acel prag, deşi nu ştiau asta. Era visul meu, Feather Witch, să ridic un zid' de putere şi să asigur astfel imunitatea Tiste Edur. Spune-mi, ce ştii despre războiul iminent din est?
— Ce război?
Hannan Mosag a zâmbit. — începe dezlegarea. Să prindem fiecare câte un fir, tu la un capat, eu la celălalt. în spatele tău, sclavii. în spatele meu, toţi K'risnan.[1]
— Trull Sengar trăieşte?
„Frica Sengar este cea care caută mijloacele de a-l distruge pe Rhulad. Şi vreau să spun ca el să-l găsească. Decide acum, Feather Witch. Suntem în ligă?
Ea şi-a permis un mic zâmbet. — Hannan Mosag, când vine momentul obliterării... ar fi bine să te târăşti repede.
— Nu vreau să-i văd.
Cu aceste cuvinte, împăratul s-a răsucit pe tron, cu picioarele întinse, şi părea să se concentreze asupra peretelui din stânga lui. Sabia din mâna dreaptă, cu vârful sprijinit pe estrada, tremura.
Stând într-un alcov într-o parte, Nisall a vrut să se grăbească înainte, întinzând mâna spre asediatul şi

înspăimântat Edur.

Dar Triban Gnol stătea cu faţa la tron. Acest public îi aparţinea lui şi numai lui; nici cancelarul nu ar accepta mcio' întrerupere din partea ei. El detesta în mod clar prezenţa ei, dar Rhulad insistase asupra acestui detaliu – singura victorie a lui Nisall de până acum.

— înălţime, sunt de acord cu tine. Tatăl tău, din păcate, a insistat să-ţi transmit dorinţele lui. îşi va saluta cel mai preţuit fiu. îriplus, aduce veşti îngrozitoare...

— Tipul lui preferat, mormăi Rhulad, cu ochii pâlpâind de parca ar fi căutat o evadare din cameră. Preţuit? Cuvântul lui? Nu, am crezut că nu. Ceea ce preţuieşte el este puterea mea – o vrea pentru el însuşi. El şi Biriadâs...

— Iartă-mi întreruperea, Altetă, spuse'Triban Gnol, plecând capul. — Sunt veşti despre Binadas.

împăratul tresări. Linse buzele uscate. 'Ce s-a întâmplat?'

„Acum se ştie”, a răspuns cancelarul, „că Binadas a fost ucis. El comanda o secţiune a flotei. A avut loc o luptă cu un inamic necunoscut. A fost schimbată vrăjitorie teribilă, iar rămăşiţele ambelor flote au fost cufundate în Nascent, acolo pentru a-şi finaliza lupta în acel tărâm inundat. Totuşi, toate acestea au fost un preludiu. După ce navele inamice rămase au fugit, un demon a venit pe nava lui Binadas. Atat de ferocitatea ei a fost incat toti Edur au fost măcelăriţi. Binadas însuşi a fost prins de scaunul său de o suliţă aruncată de acel demon.

— Cum, mormăi Rhulad, de unde se cunosc toate astea?

— Tatăl tău... a visat. în acel vis, s-a trezit un martor tăcut, fantomatic, atras acolo ca de capriciul unui zeu răuvoitor.

— Dar demonul ăla? îi mai bântuie pe Nascent? îl voi vâna, îl voi distruge. Da, trebuie să existe răzbunare. Era fratele meu. L-am trimis, fratele meu, l-am trimis. Toţi mor după cuvântul meu. Toate, şi asta îmi va spune tatăl meu – oh, cât de flămând de acel moment, dar nu va avea! Demonul, da, demonul care-mi urmăreşte rudele... Difuzarea lui febrilă se prelinge şi chipul lui Rhulad era atât de devastat, încât Nisall trebuia să se uite în altă parte, pa să nu ţipe.

— înălţime/spuse cancelarul cu o voce liniştită.

Nisall se înţepeni – pentru asta lucra Triban Gnol –

tot ce venise înainte era pentru acest moment precis.

— înălţime, demonul a fost eliberat. Este aici, împărat.

Rhulad părea să se strângă înapoi în sine. N-a spus nimic, desi i-a funcţionat gura.

— Un provocator, continuă Triban Gnol. „Sânge tartenal, dar mai pur, susţine Hanradi Khalag, decât orice Tarthenal de pe acest continent. Tomad l-a cunoscut pentru ceea ce era în momentul în care uriaşul războinic a făcut primul pas în pădurea de sânge Edur.' L-am cunoscut, dar nu l-am putut înfrunta, pentru că sufletul lui Binadas se află în umbra Tarthenalului, alături de alte o mie de victime căzute. Ei strigă, unul şi toţi, atât pentru libertate, cât şi pentru răzbunare. Alteţă, adevărul trebuie să vă fie clar acum. Dumnezeul tău l-a eliberat. Pentru tine, ca să-l ucizi, ca să răzbuni moartea fratelui tău.

— Da, şopti Rhulad. „El râde-oh$_x$ ce râde. Binadas, esti aproape? Aproape de mine acum? Tânjiţi după libertate? Ei bine, dacă nu o pot avea, de ce ar trebui să-l am? Nu, nu e nicio grabă acum, nu-i aşa? Ai vrut acest tron şi acum înveţi cum se^simte – doar un indiciu, da, din tot ce mă bântuie.

— înălţime, murmură cancelarul, nu sunteţi dornic să-l răzbuni pe Binadas? Tomad-[1]

Tomad![1] Rhulad s-a zguduit pe tron, s-a uitat cu privirea la Triban Gnol, care s-a legănat vizibil înapoi. „A văzut demonul ucigându-l pe Binadas şi acum crede că mie îmi va face acelaşi lucru! Asta e dorinţă de răzbunare la lucru aici, prostule cu pielea de peşte! Tomad vrea să mor pentru că l- am ucis pe Binadas! Şi'Trull! l-am ucis copiii! Dar al cui sânge îmi arde în vene? A căror? Unde este Hanradi? Oh, stiu de ce nu va fi găsit în camera exterioară – se duce la Hannan Mosag! Ei se cufundă în întuneric şi şoptesc trădare – Am trecut de răbdarea cu ei!

Triban Gnol îşi întinse mâinile. — înălţime, am vrut să vă vorbesc despre asta, dar altă dată...

‘Din ce? Afară cu asta!

— O anchetă umilă din partea supraveghetorului Karos Invictad, Alteţă. Cu tot respectul, vă asigur, vă cere voinţa în privinţa chestiunilor de trădare – nu printre Letherii, bineînţeles, căci el are acest bun în mână – ci printre Tiste Edur înşişi...

Gâfâitul lui Nisall răsună în camera brusc tăcută. S-a

uitat spre locul unde erau staţionaţi gardienii Edur şi i-a văzut nemişcaţi ca nişte statui. '

Rhulad'părea gata să plângă. — Trădare printre Edur? Edur al meu? Nu, asta nu poate fi..ᵥare dovezi?

O ridicare slabă din umeri. — înălţime, mă îndoiesc că s-ar fi aventurat la această anchetă dacă nu s-ar fi împiedicat din neatenţie de nişte... informaţii sensibile.

'Pleacă de aici. Ieşi. Ieşi!'

Triban Gnol se înclină,' apoi se dădu înapoi din cameră. Poate că mersese prea departe, dar sământa fusese sădită. În majoritatea solului fertil.

De îndată ce uşile exterioare se închiseră, Nisall păşi din alcov. Rhulad îi făcu semn mai aproape.

„Iubirea mea”, a şoptit el cu vocea unui copil, „ce să fac? Demonul... ei l-auadus aici.

— Nu poţi fi învins, împărat.

Şi ca să-l distrug, de câte ori trebuie să mor? Nu, nu sunt' pregătit. Binadas era un vrăjitor puternic, rival cu însuşi Regele Vrăjitor. Fratele meu...[1]

— S-ar putea, se aventură Nisall, că cancelarul să fi greşit în detalii. Este posibil ca visul lui Tomad să fi fost o trimitere înşelătoare – există mulţi zei şi spirite acolo care îl văd pe Dumnezeul Infirm drept un duşman.

'Nu mai. Sunt blestemat în confuzie; Nu înţeleg nimic din toate astea. Ce se întâmplă, Nisall?

— Ambiţiile de palat, iubiţi. Revenirea flotelor a stârnit lucrurile.

„Propriul meu Edur... complotând trădarea...”

Ea întinse mâna şi puse o mână pe umărul lui stâng. Cea mai uşoară dintre atingeri, de moment, apoi retrasă încă o dată'. îndrăznesc? „Karos Invictad este poate cel mai ambiţios dintre toţi. El se bucură de domnia sa de teroare printre Letherii şi o va extinde pentru a include Tiste Edur. înălţime, eu surit Letherii-Cunosc oameni ca Vegheatorul, ştiu ce îi mânează, ce le hrăneşte sufletele malefice. El tânjeşte după control, pentru că inima îi frământă de frică de tot ceea ce este în afara controlului său – de haosul însuşi. în lumea lui, el este atacat din toate părţile. Alteţă, lumea ideală a lui Karos Invictad este una înconjurată de o mare de cadavre, fiecare necunoscut şi necunoscut ştears. Şi chiar şi atunci, nu va găsi pace.

— Pbate că ar trebui sa mă înfrunte în arenă, spuse Rhulad, cu un zâmbet brutal. — Faţă în faţă cu un copil al haosului, da? Dar nu, am nevoie de el să-şi

vâneze Letherii. Trădătorii.

„Şi acestor Letherii li se va acorda dominaţia şi asupra Tiste Edur?”

— Trădarea este incoloră, spuse Rhulad, trecându-se neliniştit pe tron încă o dată. — Curge nevăzut, indiferent de nuanţa sângelui. Nu m-am hotărât în privinţa asta.
Trebuie să mă gândesc, să înţeleg. Poate că ar trebui să-l chem încă o data pe cancelar.

— înălţime, aţi numit odată un Edur care să-i supravegheze pe patrioţi. Iti aminteşti?[1]

'Bineinteles ca da. Mă crezi un idiot, femeie?

— Poate că Bruthen Trana...

— Da, acesta este el. Nu mi-a raportat nici o dată. A făcut cum i-am poruncit? De unde ştiu?

— Aşadar, cnemaţi-l, Alteţă.

'De ce se ascunde de mine? Dacă nu conspiră cu ceilalţi trădători.

— înălţime, ştiu cu adevărat că îţi caută audienţă aproape zilnic.

'Tu?[1] Rhulad aruncă o privire spre ea, cu ochii îngustaţi. 'Cum?'

— Bruthen Trana m-a căutat, rugându-mă să vă vorbesc în numele lui. Cancelarul îi refuză o audienţă cu tine...

Triban Gnol nu poate nega astfel de lucruri! El este un Letherii! Unde sunt Edur al meu? De ce nu-i văd niciodată? Si acum Tomad s-a întors şi Hanradi Khalag! Niciunul dintre ei nu va vorbi cu mine!'

— înălţime, Tomad aşteaptă în camera exterioară...

— Ştia că îl voi negă. Ma încurci, curvă. Nu am nevoie de tine, nu am nevoie ele nimeni! Am nevoie doar de timp. A gândi. Asta e tot. Toti le este frică de mine şi, pe bună dreptate, oh, da. Trădătorii sunt mereu înspăimântaţi, iar când planurile lor sunt descoperite, oh, cât pledează pentru viaţa lor! Poate ar trebui să omor pe toată lumea – o mare de cadavre, atunci ar fi pace. Şi asta este tot ce vreau. Pace. Spune-mi, oamenii sunt fericiţi, Nisall?

Ea şi-a plecat capul. — Nu ştiu, Alteţă.

'Tu esti? Eşti fericit cu mine?'

— Nu simt decât dragoste pentru tine, împărat. Inima mea este a ta.'

— Fără îndoială, aceleaşi cuvinte pe care le-ai

spus lui Diskanar. Şi toţi ceilalţi bărbaţi cu care te-ai culcat. Pune-le sclavilor tăi să facă o baie – puţi a sudoare, femeie. Atunci aşteaptă-mă sub mătase. A ridicat vocea. — Sună-l pe cancelar! Dorim să vorbim cu el imediat! Du-te, Nisall, mă îmbolnăveşte puturosul tău de Letherii.

În timp ce se dădea înapoi, Rhulad ridică mâna liberă. „Dragul meu, mătăsurile aurii, eşti ca o perlă printre acestea. Cea mai dulce perla...'

Bruthen Trana a aşteptat pe coridor până când Tomad Sengar, căruia i-a fost refuzat audienţa împăratului, a părăsit Camera cetăţenilor. Păşind în calea bătrânului, s-a înclinat şi a spus: „Te salut, Tomad Sengar”.

Distras, bătrânul Tiste Edur se încruntă la el. — Den-Ratha. Ce vrei de la mine?

— Un cuvânt sau două, nu mai mult de atât. Eu sunt Bruthen Trana...

— Unul dintre sicofanţii lui Rhulad.

— Vai, nu. Am fost numit la începutul regimului să supraveghez organizaţia de securitate Letherii cunoscută sub numele de Patrioţişti. Ca parte a responsabilităţilor mele, trebuia să mă raportez personal la împărat în fiecare săptămână. Deocamdată, nu i-am adresat o dată. Cancelarul sa interpus şi mă îndepărtează de fiecare dată.

— Fiul meu cel mic alăpteaza piţigoiul lui Gnol, spuse Tomad Sengar cu o voce joasă şi amara.

„Convingerea mea”, a spus Bruthen Trana, „că împăratul însuşi nu este pe deplin conştient de amploarea barierelor pe care cancelarul şi agenţii săi le-au ridicat în jurul lui, bătrâne Sengar. Deşi am căutat să le pătrund, am eşuat până acum.

— Atunci de ce să te întorci la mine, Den-Ratha? Sunt şi mai puţin capabil să ajung la fiul meu.

— Tiste Edur sunt cei care sunt izolaţi de împăratul lor, spuse Bruthen. — Nu doar tu şi cu mine. Noi toţi.

„Hannan Mosag-”

— Este insultat, pentru că este bine înţeles că Regele Vrăjitor este responsabil pentru toate acestea. Ambiţia lui, pactul lui cu un zeu rău. A căutat sabia pentru el, nu-i aşa?

— Atunci Rhulad este cu adevărat smgur?

Bruthen Trana a dat din cap, apoi a adăugat: „Există

o posibilitate... există o singură persoană. Femeia Letherii care este prima lui concubină-[1]

— Un Letherii? mârâi Tomad. — Trebuie să fii supărat. Ea este un agent pentru Gnol, un spion. L-a corupt pe Rhulad – cum altfel ar putea rămâne ca Prima Concubina? Fiul meu nu ar fi luat-o niciodată^ dacă nu ar fi avut vreo stăpânire nefastă asupra lui. Mârâitul răsuci trăsăturile bătrânului. — Eşti folosit, războinică. Tu şi cu mine nu vom mai vorbi.

Tomad Sengar îl împinse într-o parte şi merse pe coridor. Bruthen Trana se întoarse să-l privească plecând.

Trasând o cârpă de mătase purpurie, Karos Invictad s-a întins la sudoare de pe fruntea lui, cu ochii aţintiţi asupra ciudatei insecte cu două capete, care se învârtea pe îoc, rotund şi rotund şi rotund m cuşca ei. — Nici un singur aranjamentele plăci nu va opri această creatură confuză, fără creier. încep să cred că este o păcăleală.

„Dacă aş fi fost eu, domnule”, a spus Tanal Yathvanar, „aş fi zdrobit toată maşina sub călcâi cu mult timp în urmă. Intr-adevăr, trebuie să'fie o păcăleală – dovada este că încă nu ai învins-o.

Privirea supraveghetorului se ridică, îl privi pe Tanal. „Nu ştiu care este mai dezgustător, recunoscând înfrângerea unei insecte sau încercările tale jalnice de linguşire”. Puse cârpa pe masă şi se lăsă pe spate. „Cautarea studiată de soluţii necesită răbdare şi, mai mult, un anumit nivel de intelect.' Acesta este motivul'pentru care nu vei realiza niciodată mai mult decât ai făcut, Tanal Yathvanar. Te clătineşti chiar la marginea competenţei tale – ah, nu este nevoie ca sângele să-ţi curgă atat de mult la fată, ceea ce eşti ceea ce mi se pare atât de util. Mai mult, araţi o înţelepciune neobişnuită m a-ţi reţine ambiţia, astfel încât să nu faci nici un efort să încerci ceea ce este peste capacitatea ta. Acesta este un talent rar. Acum, ce ai să-mi raportezi în această după-amiază frumoasă?

— Maestre, am ajuns foarte aproape să vedem eforturile noastre extinse pentru a include Tiste Edur.

Sprâncenele lui Karos Invictad se ridicară. — Triban Gnol a vorbit cu împăratul? ^

‘El are. Bineînţeles, împăratul a fost zguduit de noţiunea de trădători în rândul Edur. Atât de mult încât i-a ordonat Cancelarului să iasă din sala tronului. Pentru o vreme.[1] Tanal Yathvanar zâmbi. — Un sfert de clopot,

se pare. Subiectul nu a mai fost abordat în acea zi, dar este clar că suspiciunile lui Rhulad faţă de colegul său Edur au crescut.

‘Foarte bine. Atunci nu va dura mult. Supraveghetorul se apleca din nou înainte, încruntându-se la cutia puzzle- ului. „Este important ca toate obstacolele să fie îndepărtate. Singurele cuvinte pe care împăratul ar trebui să le audă ar trebui să vină de la cancelar. Tanal, pregăteşte un dosar despre prima concubină. A ridicat din nou privirea. — înţelegi, nu-i aşa, că şansa ta de a-l elibera pe acel savant pe care l-ai înlănţuit mult mai jos a trecut? Acum nu mai este de ales decât ca trebuie să dispară.

Incapabil să vorbească, Tanal Yathvanar dadu pur şi simplu din cap.

— Remarc acest lucru – şi cu o oarecare urgenţă – pentru că, fără îndoială, te-ai săturat de ea în orice caz şi, dacă nu, ar fi trebuit să fi făcut-o. Am încredere că sunt înţeles. Nu ţi-ar plăcea să o înlocuieşti cu Prima Concubină? Kăros a zâmbit.

Tanal linse buzele uscate. — Un astfel de dosar va fi dificil, maestru...

— Nu fi prost. Lucraţi cu agenţii cancelarului. Nu ne interesează aici reportajele faptice. Inventează ce avem nevoie pentru a o incrimina. Nu ar trebui să fie dificil. Errant ştie, am avut suficientă practică.

— Chiar şi aşa, iartă-mă, domnule, dar ea este singura iubită a împăratului.

— Nu înţelegi deloc, nu? Ea nu este prima dragoste a lui Rhulad. 'Nu, acea femeie, o Edur, s-a sinucis – oh, indiferent de versiunea oficială, am relatări ale martorilor acelui eveniment tragic. Ea purta copilul împăratului. Astfel, în toate privinţele imaginabile, ea l-a trădat. Tanal, pentru Rhulad ploile tocmai au trecut şi, în timp ce lutul se simte ferm sub picioare, este într-adevăr subţire ca papirusul. La prima apariţie a suspiciunii, Rhulad îşi va pierde minţile din cauza ' furiei vom avea norocúl să smulgem femeia din ghearele lui. în consecinţă, arestarea trebuie să aibă efect la palat, în privat, când Prima Concubină este singură. Atunci trebuie adusă aici imediat.

— Nu crezi că împăratul va cere întoarcerea ei?

— Desigur, cancelarul o va sfătui. Te rog, Tanal Yathvanar, lasa detaliile subtile ale naturii umane si Edur celor dintre noi care le intelegem pe deplin. Vei

avea femeia, nu te teme. Pentru a face cu ce vrei – odată ce avem mărturisirea ei, adică. însângeraţi şi învineţiţi, nu aşa le preferaţi? Acum, lasă-mă. eu

cred că am ajuns la o soluţie la acest instrument.

Tanal Yathvanar a stat în faţa uşii închise o vreme, luptându-se să-şi încetinească inima,' mintea năvălindu-i. Ucidere^ lui Ja'nath Anar? Să o faci să dispară ca toţi ceilalţi? îngrăşaţi crabii de pe fundul râului? Oh, Errant, nu ştiu...'dacă... riu'ştiu...

Din spatele uşii biroului se auzi un mârâit de frustrare.

Destul de ciudat, sunetul l-a încântat. Da, intelectul tu, te învinge din nou. Coşmarul cu două capete în miniatură.

Pentru toate gândurile tale înalte despre propriul tău geniu, acest puzzle te încurcă. Poate, supraveghetor, lumea nu este aşa cum aţi avea-o, nu atât de clara, nu atât de perfect concepută pentru a-ţi primi dominaţia.

Se forţă sa înainteze, pe hol. Nu, nu l-ar ucide pe Janath Anar. El o iubea. Karos Invictad se iubea doar pe sine – aşa fusese întotdeauna, bănuia Tanal, şi asta nu avea să se schimbe. Supraveghetorul nu a înţeles nimic despre natura umană, indiferent de cât de s-ar putea amăgi. Într-adevăr, Karos se dăduse pe sine în acea poruncă neglijentă de a o ucide. Da, supraveghetor, aceasta este revelaţia mea. Sunt mai deştept decât tine. Sunt superior în toate aspectele care contează cu adevărat. Tu şi puterea ta, totul este o compensaţie pentru ceea ce nu înţelegi despre lume, pentru vidul din sufletul tău, în care aparţine compasiunea. Compasiunea şi dragostea pe care cineva o poate simţi pentru o altă persoana.

El i-ar spune, acum. Avea să mărturisească profunzimea sentimentelor sale, apoi o dezlănţuia şi ei vor rugi. Din Letheras. Dincolo de îndemâna patriotiştilor. împreună, îşi vor face viaţa din nou.

Coborî în grabă scările umede şi uzate, dincolo de vederea tuturor acum, în propria lui lume privată. Acolo

unde dragostea lui îl aştepta.

Supraveghetorul nu putea ajunge peste tot – aşa cum era pe cale sa demonstreze Tanal.

Prin întuneric, totul atât de familiar acum că nu mai avea nevoie de un felinar. Unde a condus el, nu Karos Invictad, nu, nu aici. Acesta a fost motivul pentru care Supraveghetorul l-a atacat din nou şi din nou, cu aceeaşi armă, ameninţarea implicită de expunere, de defăimare a bunului nume al lui Tanal Yathvanar. Dar toate aceste crime i-au aparţinut lui Karos Invictad. Imaginaţi-vă contra- acuzaţiile 'pe care Tanal le-ar putea aduce împotriva lui, dacă avea nevoie – avea copii ale înregistrărilor; ştia unde era îngropat fiecare secret. Conturile despre averea plină de sânge pe care supraveghetorul o adunase din moşiile victimelor sale – Tanal ştia unde erau păstrate acele evidenţe. Şi cât despre cadavrele celor care dispăruseră...

Ajungând la uşa cu gratii de la camera de tortură, trase în jos felinarul pe care-lTăsase pe un pervaz şi, după câteva eforturi, aprinse fitilul. A ridicat bara grea şi a împins uşa grea cu o mână.

— Te întorci atât de curând? Vocea era un croaiat crud.

Tanal intră în cameră. — Te-ai greşit din nou. Nu contează, asta e ultima dată, Janath Anar.

— Atunci vino să mă omori. Aşa să fie. Ar fi trebuit să faci asta cu mult timp în urmă. Aştept cu nerăbdare să

Eărăsesc această carne ruptă. Nu poţi înlănţui o fantomă. , i aşa, odată cu moartea mea, vei deveni prizonier. Tu vei fi cel care este chinuit. Cât timp vei trăi, şi sper că va fi mult, o să-ţi şoptesc la ureche... Ea a izbucnit mtr-un acces de tuse.'

Se apropie, simţindu-se golit înăuntru, fiecare hotărâre a lui dezbrăcată de vehemenţa cuvintelor ei.

Manelele păreau să plângă sânge – ea se luptase din nou cu lanţurile ei. Visând să mă bântuiască, să mă distrugă. Cum este ea diferită? Cum m-aş fi putut aştepta ca ea să fie diferită? — Uită-te la tine, spuse el cu voce joasă. — Nici măcar uman nu-ţi mai pasă de aspectul tău, de cum vrei să te văd când vin aici?

— Ai dreptate, spuse ea cu o voce zgomotătoare, ar fi trebuit să aştept până ajungi, până te-ai apropiat. Apoi anulat peste tine. îmi pare rău. Mi-e teamă că intestinele mele sunt în stare proastă în acest moment –

muşchii slăbesc, inevitabil.

„Nu mă vei bântui, femeie, sufletul tău este prea inutil...

Abisul o va mătura, sunt sigur. în plus, încă nu te voi omorî mult timp...

— Nu cred că mai depinde de tine, Tanal Yathvanar.

— Totul depinde de mine! a ţipat el. 'Totul![1]

El s-a apropiat de ea şi a început să-i dezbrace braţele, apoi picioarele. Şi-a pierdut cunoştinţa înainte ca el să-şi elibereze cea de-a doua încheietură şi a alunecat într-o grămadă care aproape i-a spart ambele picioare înainte ca el să reuşească să-şi îndepărteze gleznele lovite şi rupte.

Ea nu cântărea aproape nimic, iar el a putut să se mişte repede, în sus vreo douăzeci de scări, până a ajuns la un pasaj lateral. Podeaua pietruită şi mohorâtă de sub picioare a coborât treptat în jos, în timp ce el se zguduia, femeia

E este un umar, lanterna legănând din mana lui liberă. , obolanii au fugit din calea lui, spre părţile laterale unde jgheaburi adânci şi înguste fuseseră tăiate de un flux aproape constant de scurgere.

în cele din urmă, picurarea de apă întunecată din tavanul curbat deasupra capului a devenit o adevărată ploaie. Picăturile l-au reînviat pe Janath pentru o clipă, suficient pentru ca ea să geme, apoi să tuşească timp de o jumătate de duzină de paşi – el a fost recunoscător când a leşinat din nou şi ghearele slabe de pe spatele lui încetă.

Şi acum a venit duhoarea. A dispărut? Oh, nu, sunt aici. Toti/Toate cele pe care lui Karos Invictad nu i-au plăcut, nu avegLU nevoie, le-a vrut să fie îndepărtate.

În prima dintre camerele uriaşe cu cupolă, cu pasarela de piatră înconjurând o fântână adâncă, m care crabii cu coajă albă se caţărau printre oase. Această fântână era în întregime umplută, ceea ce a forţat să se deschidă o alta, apoi alta şi alta – erau atât de mulţi, aici jos, sub râu.

Ajungând la ultima dintre camere, Tanal a pus-o jos, unde i-a legat unul dintre picioare de perete. De fiecare parte a ei, avea companie, deşi niciuna dintre victime nu era în viaţă. El se dădu înapoi în timp ce ea se mai agita încă o data.

— Acesta este temporar, spuse el. „Nu te vei alătura prietenilor tăi de lângă tine. Când mă întorc – si nu va dura mult -

te voi muta din nou. La o celulă nouă, cunoscută de nimeni în afară de mine. Unde te voi învăţa să mă iubeşti. Vei vedea, Janath Anar. Nu sunt monstrul pe care tu crezi că sunt. Karos Invictad este monstrul – el m-a sucit, m-a transformat în ceea ce sunt. Dar Karos Invictad nu este un zeu. Nu nemuritor. Nu... infailibil. După cum vom descoperi cu toţii. El crede că o vreau pe ea, acea târfă a împăratului, acea căţea murdară şi căzuta. Nu se putea înşela mai mult. Oh, sunt atât de multe de făcut acum, dar promit că nu voi pleca mult timp. Vei vedea, iubirea mea...

Ea s-a trezit la zgomotul căderilor lui, care s-au diminuat, apoi s-a pierdut din cauza prelevării şi picurării apei. Era întuneric şi frig, mai frig decât fusese Vreodată – acum era în altă parte, într-o altă criptă, dar acelaşi coşmar.

Ea ridică o mână – cât a putut mai bine – şi şi-a şters faţa. Mâna ei s-a îndepărtat lipită de slhne.' Totuşi... lanţurile, au dispărut. Se strădui să-şi tragă membrele înăuntru, apoi auzi aproape imediat zdrăngănitul verigilor de fier şerpuind peste piatră. Ah, nu complet.

Şi acum a sosit durerea, în fiecare articulaţie, foc străpunzător. Ligamentele şi tendoanele, întinse atât de mult, au început acum să se contracte ca nişte frânghii aprinse – oh, ia-mă Errant...

Ochii ei s-au deschis din nou pâlpâind şi, odată cu revenirea conştiinţei, a devenit conştientă' de foamea sălbatică, încolăcindu-se în stomacul' ei mic. Deşeurile apoase s-au scurs liber.

Nu avea rost să plângi. Nu are rost să mă întreb care dintre ei era mai nebun – el pentru poftele lui josnice şi cruzimea fără sens, sau ea pentru ca s-a agăţat aşa de această rămăşiţă de viaţă. O bătălie a voinţelor' dar profund inegală – ştia asta în inima ei, ştia asta de-a lungul timpului.

Succesiunea de prelegeri măreţe pe care le gândise în mintea ei s-a dovedit a fi false, gustul lor prea amar pentru a fi suportat. El o învinsese, pentru că ale lui erau arme fără motiv – şi asa i-am răspuns cu propria mea nebunie. Am crezut că va funcţiona. în schimb, am ajuns să renunţ la tot ce aveam şi care avea vreo valoare.

Şi aşa acum, frigul morţii furând peste mine, nu pot decât să'visez să devm o fantomă răzbunătoare, dornică să- 1 chinui pe cel care m-a chinuit, dornic să fiu pentru el aşa cum a fost pentru mine. A crede că un astfel de echilibru era drept, era drept.

Nebunie. A da în natură înseamnă a fi în natură.

Aşa că acum, lasă-mă să plec de aici, pentru totdeauna...

Şi a simţit că acea nebunie ajunge la ea, o îmbrăţişare care' avea să-i mături sentimentul de sine, cunoştinţele ei despre cine fusese ea, cândva, acea academică mândră şi îngâmfată, cu intelectul ei curat ordonând şi reordonân'd lumea. Până când până şi practicul a fost o noţiune ciudată, nici măcar demnă de discurs, pentru că lumea exterioară nu merita să o întindem, nu chiar – în plus, era murdară, nu-i aşa? De bărbaţi precum Tanal Yathvanar şi Karos Invicta'd – cei care se'delectau cu mizeria pe care o făceau, pentru că numai duhoarea excesului putea ajunge până la simţurile lor amorţite -

- pe măsură ce ajunge până la al meu. Asculta! Se întoarce, pas cu pas ezitant...

O mână caloasă se aşeză pe fruntea ei.

Janath Anar deschise ochii.

Lumină slabă, venind din toate direcţiile. Lumină caldă, blândă ca o respiraţie. Deasupra ei se profila un chip. Bătrâni, căptuşiţi si acoperiţi de vreme, cu ochii adânci ca mările, chiar dacă lacrimile fe făceau să strălucească.

Ea a simţit că lanţul era târât aproape. Apoi bătrânul a tras cu o mână şi legăturile s-au despărţit ca nişte trestii
putrezite. Apoi se întinse în jos si o ridică fără efort.

Abyss, a ta este o faţă atât de blândă...

întunericul, încă o dată.

Sub albia râului, sub nămoluri grosime de aproape un etaj, se aflau rămăşiţele a aproape şaisprezece mii de cetăţeni din Lethera's. Oasele lor au umplut fântâni străvechi care fuseseră forate înainte de sosirea râului – înainte ca cursul de scurgere din munţii din estul îndepărtat să se schimbe cataclismic, făcându'-şi şarpele să- şi bată coada, torentul cioplind un nou canal/ unul care a inundat un oraş în creştere cu nenumărate milenii în urmă.

Inginerii L'etherii' cu secole trecute dăduseră peste

aceste construcţii scufundate, întrebându-se de coridoarele cocoşate şi de camerele cu cupolă, de fântânile uriaşe şi adânci cu'apa lor limpede şi rece. Şi nedumerit să explice cum astfel de tuneluri au rămas niai mult sau mai puţin uscate, canalele tăiate părând să absoarbă apa ca nişte curele de burete.

Nu mai existau înregistrări care să relateze aceste descoperiri – tunelurile, camerele şi fântânile erau pierdute de cunoştinţe pentru toţi, cu excepţia unor aleşi. Şi despre existenţa unor pasaje paralele, a uşilor ascunse in pereţii coridoarelor şi a sutelor de morminte mai mici, nici măcar acei puţini nu au fost conştienţi. Anumite secrete aparţineau exclusiv zeilor.

Zeul Bătrân a purtat femeia înfometată şi brutalizată într-unul dintre acele pasaje laterale, ^uşa în consolă închizându-se fără zgomot în spatele lui. în'mintea lui era recriminare, un torent aprins de furie asuj>ra lui însuşi. Nu şi-a imaginat întreaga amploare a depravării şi a măcelului conduse de patrioti şi a fost amarnic tentat sa se trezească, dezlănţuindu-şi mânia cea mai deplină asupra acestor sadici neatenuaţi.

Bineînţeles, asta ar duce la o atenţie nejustificată, care, fără îndoială, ar avea ca rezultat un 'măcel şi mai mare şi una care nu făcea nicio distincţie între cei' care meritau moartea şi cei care nu au meritat moartea. Acesta a fost blestemul' puterii, până la urmă.

După cum, ştia bine, Karos Invictad avea să descopere curând.

Prostule, supraveghetor. Cine şi-a îndreptat privirea lui mortală asupra ta? Mortal, oh, da, într-adevăr, deşi puţini ar putea înţelege asta, având în vedere trăsăturile' modest de frumos, complet benigne care înconjoară acea faţă.

Chiar şi aşa, Karos Invictad. Tehol Beddict a decis că trebuie să pleci.

Şi aproape că mi-e milă de tine.

Tehol Beddict stătea în genunchi pe podeaua de pământ a cărbunei, scotocind printr-o grămada mică de

resturi, când auzi un sunet de târâit în prag. Se uită peste un umăr. — Ublala Pung, bună seara, prietene.

Uriaşul Tarthenal, semisânge, intră în cameră, cocoşându-se sub tavanul jos. 'Ce faci?[1]

— O lingură de lemn – sau măcar fragmentul ei. Angajată într-un rol central în pregătirea mesei de dimineaţă. Mă tem de posibilitatea ca Bugg să-l arunce în vatră. Ah! Aici, vezi asta? Un coagul de grăsime rămâne pe el!

— Mi se pare murdărie, Tehol Beddict.

— Ei bine, până şi murdăria are aromă, răspunse el, târându-se spre oala care fierbea pe vatră. — în cele din urmă, supa mea capătă o somptuozitate subtilă. Îţi vine să crezi asta, Ublala Pung? Uită-te la mine, redusă fa treburi uşoare, chiar şi până la a-mi pregăti singuri mesele! Vă spun că capul servitorului meu a crescut mult prea mare. El se ridica deasupra postului său, face Bugg. Poate ai putea să-l închizi în jurul urechilor pentru mine. Acum, nu sunt atât de indiferent pe cât crezi – există o strălucire de emoţie sporită în trăsăturile tale destul de contondente şi obţinute. Ce s-a întâmplat? Atunci s-a întors Shurq Elalle? '

' — Aş fi aici dacă ea arfi făcut-o? întrebă Ublala. — Nu, Tehol Beddict. Ea s-a dus. în mare, cu toţi tinerii ei pirataţi. Eram prea mare, vezi. A trebuit să' dorm pe punte, indiferent de vreme, si asta nu era distracţie – iar piraţii aceia, ei au tot vrut sa-mi lege pânze, râzând de parca ar'fi amuzant sau aşa ceva.

Ei bine, marinarii au minţi simple, prietene. Iar piraţii sunt marinari eşuaţi, în mare parte, duc simplitatea la extreme profunde... '

'Ce? Am vesti, ştii.

— Tu acum?

'Fac.[1]

— Pot să aud?

'Vrei sa?[1]

— De ce da, altfel nu aş fi întrebat.

'Chiar vreau să?'

— Uite, dacă nu eşti interesat să-mi spui...

— Nu, mă interesează. în a vă spune. De aceea sunt aici, deşi voi lua ceva din acea supă dacă oferiţi.

— Ublala Pung, eşti binevenit la această ciorbă, dar mai întâi lasă-mă să pescuiesc cârpa pe care am dat-o în bulion, ca să nu te sufoci sau ceva de genul ăsta.

'Cârpă? Ce fel de cârpă?

— Ei bine, pătratic, mai ales. Cred că a fost folosit pentru a şterge blatul de bucătărie, absorbind astfel nenumărate produse alimentare asortate.

— Tehol Beddict, unul din sângele curat a venit în oraş.

— Asta e vestea ta?

Bărbatul uriaş dădu solemn din cap.

Tur sânge?'

încă un semn din cap.

— Deci, un Tarthenal...

— Nu, interveni Ublala Pung. Sânge pur. Mai pur decât orice Tarthenal. Şi poartă o sabie de piatră. Pe chipul lui sunt cele mai înspăimântătoare tatuaje, ca o ţiglă spartă. Are cicatrici foarte mari şi nenumărate fantome se învârte în urma lui...

— Fantome? Ai putea vedea fantome urmărindu-l în jur?

'Îi vezi? Desigur că nu. Dar le-am mirosit.

'într-adevăr? Deci, a ce miros fantomele? Nu contează.
Un Tarthenal care este mai mult Tarthenal decât orice Tarthenal a sosit în oraş. Ce vrea?'

— Nu înţelegi, TeKol Beddict. El este un campion. El este aici pentru a-l provoca pe împărat.

— O, oietul om.

'Da. Săracul, dar nu e bărbat, nu-i aşa? E un Tiste Edur.'

Tehol Beddict se încruntă spre Ublala Pung. — Ah, vorbeam de doi oameni săraci diferiţi. Ei bine, cu puţin timp mai devreme un alergător de la Rucket a vizitat-se pare că Scale House să prăbuşit în timpul acelui cutremur. Dar nu a fost cutremurul tău obişnuit, aşa cum oricum nu se întâmplă niciodată pe aici. Ublala Pung, există un alt campion, unul mult mai înspăimântător decât orice Tarthenal cu sânge pur. Există o mare consternare printre Prinzătorii de şobolani, toţi care par să ştie mai multe decât dau de părere. Se pare că, de data aceasta, căutarea împăratului s-a soldat cu o tragere mortală.

— Ei bine, nu ştiu nimic despre asta, spuse Ublala Pung, frecându-şi gânditor perii de pe bărbie. — Numai că acest sânge curat are o sabie de piatră. Citite, ca acele vechi vârfuri de suliţă pe care oamenii le vând în Downs Market. Este aproape la fel de înalt ca el şi el

este mai înalt decât mine. L-am văzut ridicând un gardian Letherii şi aruncându-l.[1]

— Să-l arunci?

— Ca un mic sac de... ciuperci sau ceva de genul ăsta.

— Deci temperamentul lui este chiar mai rău decât al tău, atunci.

„Sângele pur nu cunoaşte frică”.

'Dreapta. Deci de undeştii despre sângele pur?

— Sereghalul. Zeii noştri, cei pe care i-am ajutat să-i ucid, erau sânge pur căzut.' Scoate afară.

— Deci, cel care tocmai a sosit, este echivalentul unuia dintre zeii tăi, Ublala Pung? Te rog, nu-mi spune că ai de gând să încerci să-l omori. Adică, are o sabie de piatră şi tot.

'Omoara-1? Nu, nu înţelegi, Tehol Beddict. Acesta, acest sânge curat, el este vrednic ae închinare adevărată. Nu aşa cum i-am liniştit pe Sereghal, asta a fost să-i ţinem departe. Aşteptaţi şi vedeţi, aşteptaţi şi vedeţi ce se va întâmpla. Rudele mele se vor aduna, odată ce vestea se va răspândi. Se vor aduna.

— Si dacă împăratul îl ucide?

Ublala Pung clătină pur şi simplu din cap.

Amândoi s-au uitat peste când Bugg a apărut în prag, în braţele lui corpul unei femei goale.

— Acum, într-adevăr^ spuse Tehol, oala nu este suficient de mare. În plus, oricât sunt de foame, există limite şi consumul de academicieni le depăşeşte cu mult...

Servitorul se încruntă. — 0 recunoşti pe această femeie?

— Din viaţa mea anterioară, sunt plin, aşa cum era, de tutori severi şi de subiecte ocazionale de îndrăgostiţi de tinereţe şi altele asemenea. Din păcate, arată mult mai rău la uzură. întotdeauna auzisem că lumea savanţilor era taiată – ce dezbatere asupra nuanţelor a dus la ăsta, mă întreb?

Bugg a dus-o şi a aşezat-o pe propriul său paiet de dormit.

În timp ce servitorul se dădu înapoi, Ublala Pung s-a apropiat şi l-a lovit pe Bugg într-o parte a capului, destul de tare mcât să-l trimită pe bătrân pe un perete.

'Aştepta![1] strigă Tehol către uriaş. Nu mai!'

Frecându-şi tampla, Bugg clipi fa Ublala Pung. 'Despre ce a fost vorba?' el a cerut.

'Tehol a spus...'

— Nu contează ce am spus, Ublala. Nu era decât un gând trecător, o gândire lipsită de substanţă, o expresie neglijentă, deconectată în orice fel de acţiunea fizică. Niciodată nu a intenţionat...

— Ai spus că áre nevoie de box pentru cap, Tehol Beddict. M-ai întrebat, pentru că s-a făcut mai mare sau aşa ceva, aşa că a trebuit să-l găsesc ca să fie din nou mai mic. Nu mi s-a părut mai mare. Dar asta ai spus. Era deasupra situaţiei lui, ai spus...

— Staţie, fiu situaţie. Ideea mea este că, amândoi, încetaţi sa mă mai priviţi aşa. Ideea mea a fost că am exprimat doar câteva plângeri minore de natură domestică aici. Nici măcar nu am bănuit că Ublala Pung m-ar lua atât de literalmente.

— Stăpâne^ el este Ublala Pung.

'Ştiu, ştiu. În mod clar, toate marginile odată fin şlefuite ale intelectului meu s-au dispărut m ultimul timp. Apoi expresia i s-a luminat. — Dar acum am un tutore!

O victimă a patriotiştilor, spuse Bugg, privindu-l pe Ublala cu privirea, în timp ce se îndrepta spre oala de pe vatră. Abis de dedesubt, Stăpâne, asta abia trece ca o apă plină de noroi.

Da, vai, am mare nevoie de magia ta culinară. Patriotistii? Ai scos-o din închisoare?

'Într-un fel de a spune. Cu toate acestea, nu anticipez o vânătoare de oameni în întregul oraş. Trebuia să fie una dintre cei care pur şi simplu au dispărut.

Ublala Pung mormăi râzând. — Nu ar găsi-o niciodată dacă ar fi fost o vânătoare de oameni.

Ceilalţi doi bărbaţi s-au uitat la el.

Tarthenal, semi-sânge, făcu un gest spre evident. — Uite, are sâni şi alte lucruri.

Tonul lui Bugg era blând când i-a spus lui Tehol: — Are nevoie de o vindecare blândă, Maestre. Şi pace.

— Ei bine, nu există un refugiu mai bun de temerile lumii decât locuinţa lui Tehol Beddict.

— O vânătoare de oameni. Ublala râse din nou, apoi clătină din cap. „Acei patrioti sunt nişte idioţi”.

Capitolul opt

Când piatra este apă, timpul este gheaţă.
Când totul este îngheţat la loc destinele
plouă în torent căzut.
Chipul meu dezvăluit, în această piatră care este
apă. Ondulurile s-au blocat cu putere la forma sa o
înfăţişare trecând ciudată.
Veacurile se vor ascunde când piatra este apă.
Cicluri legate în aceste adâncimi sunt iluzii defecte
care sparg curentul.
Când piatra este apă, timpul este gheaţă.
Când totul este îngheţat la loc vieţile noastre sunt
pietre în torent.
Şi plouă, plouă
ca apa pe piatra
cu fiecare lovitură a mâinii.
- *Apă şi piatră*, bătrân Fent

Tărâmul Umbrei găzduia locuri brutale, dar nimeni nu putea egala brutalitatea umbrelor asupra sufletului. Asemenea gânduri l-au bântuit pe Cotillion în aceste zile. Stătea pe o înălţime, în faţa lui o pantă blândă, alungită, care ajungea până la apele calme ale unui lac. O tabără improvizată era vizibilă pe o terasă plană la patruzeci de paşi în stânga lui, o singură casă lungă flancată de anexe pe jumătate îngropate, inclusiv grajd şi coop. întregul aranjament – din fericire neocupat la acea vreme, cu excepţia unei duzini de găini şi a unui cocoş, a unui turbufet iritat cu un picior de picior şi două vaci de lapte – fusese furat dintr-un alt tărâm, capturat de un capriciu întâmplător sau, mai probabil, consecinţă a încălcării unor legi misterioase, aşa cum părea să se întâmple sporadic în timpul migraţiei nesfârşite a Tărâmului Umbrei.

Oricum ar fi ajuns, Shadowthrone a aflat despre ea la timp pentru a trimite o rafală de spectre pentru a revendica clădirile şi animalele, salvându-le de prădarea demonilor rătăcitori sau, într-adevăr, a unuia dintre câini.

în urma dezastrului de la Primul Tron, zeci de supravieţuitori fuseseră predaţi în acest loc, pentru a rătăci şi a se 'mira de artefactele ciudate lăsate de locuitorii anteriori: prora curbată din lemn care depăşeşte vârfurile casei lungi cu sculpturile lor

complicate,' în formă de serpentine; bijuteriile totemice misterioase, în mare parte din argint, deşi chihlimbarul păreau şi ele comune; şuruburile de pânză, lână atât aspră cât şi fină; castroane de lemn şi cupe din bronz ciocănit. Rătăcind prin toate, năuciţi, cu un gol în ochi...

Recuperarea.

De parcă ar fi posibil aşa ceva.

În dreapta lui, o siluetă singuratică învăluită în pelerină stătea la malul apei, nemişcată, părând să privească întinderea nepătată a lacului. Nu era nimic normal în acest lac, ştia Cotillion, deşi scena pe care o prezenta din această porţiune a ţărmului era înşelător de senină. Cu excepţia lipsei păsărilor. Şi absenţa 'moluştelor, a crustaceelor sau chiar a insectelor

Fiecare fărâmă de mâncare pentru a hrăni animalele – si mizerabilul turn – a fost adus de spectatorii pe care Shadowthrone îi atribuise sarcinii. Pentru toate acestea, cocoşul murise la doar câteva zile după sosire. A murit de durere, mă aştept. Nici un singur zori care să se trezească.

Auzea voci de undeva dincolo de casa lungă. Panek, Aystar şi ceilalţi copii supravieţuitori – ei bine, aproape că nu mai sunt copii. Văzuseră luptă, îşi văzuseră prietenii murind, ştiau că lumea – fiecare lume [1] era un loc neplăcut în care viaţa unui om nu valorează prea mult. Ştiau şi ei ce înseamnă â fi folosit.

Mai jos pe plajă, cu mult peste silueta singuratică cu glugă, au mers Trull Sengar şi T'lan Imass, Onrack the Broken. Ca un artist cu muza lui nemuritoare, sau; poate la umărul lui un critic cu o înfăţişare îngrozitoare. O prietenie ciudată, aceea. Dar apoi, T'lan Imass au fost plini de surprize.

Oftând, Cotillion porni în jos pe pantă.

Capul cu glugă se întoarse pe jumătate la apropierea lui. O faţă de culoarea pielii lustruite, cu ochi întunecaţi sub marginea de lână din pâslă a glugăi. — Ai venit cu cheia, Cotillion?

— Repede Ben, e bine să vezi că te-ai vindecat.

'Mai mult sau mai puţin.'

— Ce cheie?

Flashul unui zâmbet lipsit de umor. — Cel care mă eliberează.

Cotillion stătea lângă vrăjitor şi studia întinderea tulbure de apă^. — Mi-aş imagina că poţi pleca oricând de aici. Eşti un înalt Mag, cu mai mult' de un Warren la

dispoziţia ta. Forţaţi o poartă, apoi treceţi prin ea.

— Mă iei drept un prost? întrebă Quick Ben cu o voce liniştită. — Acest tărâm blestemat rătăceşte. Nu se ştie unde aş ieşi, deşi, dacă ghicesc corect, aş avea o înot lungă.

'Ah. Ei bine,' mă tem că nu acord puţină atenţie la astfel de lucruri în zilele noastre. Trecem un ocean, atunci?

— Deci bănuiesc.

— Atunci, într-adevăr, pentru a călători oriunde ai nevoie de ajutorul nostru.

Vrăjitorul îi aruncă o privire. — După cum credeam. Ai creat cai, porţi cu ieşiri fixe. Cum te-ai descurcat, Cotillion?

„Oh, nu e fapta noastră, te asigur. Pur şi simplu ne-am dat peste ei, într-un fel de a vorbi.

— Azath.

'Foarte bun. Ai fost întotdeauna ascuţit, Ben Delat.

Un mormăit. „Nu am folosit acea versiune a numelui meu de mult."

'Oh? Când a fost ultima dată... îţi aminteşti?

— Azath ăştia, spuse Quick Ben, ignorând clar întrebarea. — însuşi Casa Umbrei, aici în acest tărâm, corect? Cumva, a uzurpat poarta, poarta originală. Kurald Emurlahn. Casa există atât ca umbră aruncată, cât şi ca adevărată manifestare fizică. Nu se poate face nicio distincţie între cele două. Un nexus... dar asta nu este neobişnuit pentru constructele Azath, nu-i aşa? Ceea ce este, totuşi, este că poarta către Kurald Emurlahn era vulnerabilă, în primul rand, la o astfel de uzurpare.

— Necesitate, mă aştejpt, spuse Cotillion, încruntându- se văzând o întindere lenta de valuri largi apropiindu-se de ţărm, sursa lor undeva mai departe. Deloc ceea ce pare...

'Ce vrei să spui?'

Zeul a ridicat din umeri. „Tărâmul a fost spulberat. Moarte.'

— Azath a participat la vindecarea fragmentelor? Intenţionat? Prin design, prin intelect? Sau în modul în care sângele se usucă pentru a crea o crusta? Azath nu este altceva decât un fel de sistem imunitar natural, cum ar fi corpul nostru pentru a lupta împotriva bolilor?

— Amploarea cunoştinţelor tale academice este impresionantă, Quick Ben/

'Nu-ţi fă griji. Warrens erau sacrificiul suprem al lui K'rul – propria lui carne, propriul său sânge. Dar nu Bătrânul Warrens – sau asa trebuie să credem. Ale cui vene au fost deschise pentru a îe crea, Cotillion?

'îmi doresc sa fi ştiut. Nu, mai degrabă, nu. Mă îndoiesc că este relevant, în orice caz. Azath răspunde pur şi simplu la daune sau există o inteligenţă în spatele acţiunilor sale? Nu pot să-ţi răspund. Mă îndoiesc ca poate cineva. Chiar contează?

— Nu ştiu, sincer să fiu. Dar a nu şti mă face nervos.

— Am 'o cheie pentru tine, spuse Cotillion după o clipă. Trull Sengar si Onrack mergeau acum spre ei. — Pentru voi trei, de fapt. Daca o vrei.[1]

— Există o alegere?

— Nu pentru ei, spuse Cotillion, dând din cap în direcţia lui Trull şi T'lan Imass. — Şi ar putea folosi ajutorul tău.

— Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru Kalam Mekhar, spuse Quick' Ben. — Ca să nu mai vorbim de adjunctul Tavore.

— Au supravieţuit, a răspuns Cotillion.

— Nu poţi fi sigur, totuşi, nu cu Kalam. Nu poţi fi complet sigur/nu-i aşa?

— Era m viaţă când l-a luat Deadhouse.

— Aşa pretinde Shadowthrone.

„Nu ar minţi”.

Vrăjitorul lătră într-un râs amar.

— Kalam încă mai trăieşte, Quick Ben. The Deadhouse îl are, dincolo de limitele timpului însuşi. Totuşi el se va vindeca. Otrava se va degrada, devine inertă. Shadowthrone a salvat viata asasinului...

'De ce?'

— Acum, aceasta este o întrebare mai greu de răspuns, a recunoscut Cotillion. — Poate pur şi simplu pentru a-l sfida pe Laseen şi nu ar trebui sa fii surprins dacă acesta este singurul lui motiv. Crede-mă, pentru Shadowthrone, este suficient. Bucură-te, Ben Adaephon Debt, că nu-ţi spun adevăratul său motiv.

Trull Sengar şi Onrack se apropiară, apoi se opriră. Noua suliţă cu vârf de piatră a lui Tiste Edur era legată de spate; purta o pelerină lungă împotriva frigului, lâna vopsită m vişiniu adânc – una dintre cele mai utile comori găsite în casa lungă. Era ţinută pe loc de o broşă de argint rafinată înfăţişând un' fel' de ciocan stilizat.

Alături de el, structura scheletică a lui Onrack cel Frânt era atât de zdrobită, ruptă şi fracturată, încât era de mirare că războinicul era încă dintr-o bucată.

T'lan Imass a vorbit. — Acest lac, Doamne. Malul de vizavi...

— Ce-i cu asta?

'Nu exista.'

Cotillion dădu din cap.

Trull Sengar a întrebat: „Cum poate fi asta? Onrack spune că nu este o poartă, de cealaltă parte. Nu este deloc nimic.

Cotillion şi-a trecut o mână prinjDăr, apoi şi-a scărpinat bărbia – dându-şi seama că trebuia sa se bărbierească – şi s- a mijit pe apă. — Cealaltă parte este... nerezolvată.

Ce inseamna asta?[1] a cerut Ben rapid.

— Pentru a înţelege pe deplin, va trebui să mergi acolo, vrăjitor. Voi trei – aceasta este calea călătoriei voastre. Şi trebuie să pleci curând.

— Iarta-ne că nu suntem impresionaţi, spuse Tiste Edur sec. — Ultimul coşmar în care ne-ai trimis ne-a făcut nişte aventurieri destul de reticenţi. Avem nevoie de un motiv mai bun, Cotillion.

— îmi imaginez că faci.

— Aşteptăm, spuse Quick Ben, încrucişându-şi braţele.

— Vai, nu te pot ajuta. Orice explicaţie pe care o încerc vă va afecta percepţia despre ceea ce veţi găsi, la sfârşitul călătoriei. Şi nu trebuie îăsat să se întâmple, pentru că modul în care percepi va modela si va defini într-adevăr realitatea care te aşteaptă.[1] A oftat din nou. — Ştiu, asta nu este de mare ajutor!

— Atunci invocă Shadowthrone, spuse Trull Sengar. — Poate că se poate descurca mai bine.

Cotillion a ridicat din umeri, apoi a dat din cap.

După o duzină de bătăi ale mimii, în mijlocul lor s-a ridicat o umbră în cea mai mare parte fără formă, din care a ieşit un baston cu noduri la capătul unui braţ slab şi noduros. Zeul aruncă o privire în j[ur, apoi în jos, pentru a se găsi în apă până la gîezne. Sâsait, Shadowthrone ridică capetele zdrenţuite ale mantiei sale, apoi călări pe uscat.

— Oh, nu â fost amuzant? el a cantat. — Nenorociţi, toţi. tu. Ce vrei? Sunt ocupat. înţelegi? Ocupat.[1]

Onrack îndreptă un braţ scheletic spre lac. „Cotillion ne-ar trimite peste această apă, într-o misiune pe care nu o va explica, pentru a atinge obiective pe care refuză să le definească, într-un loc pe care nu îl poate descrie. Prin urmare, te chemăm, fără formă, să eliberezi ceea ce nu vrea.

Shadowthrone chicoti.

Cotillion îşi întoarse privirea, bănuind ce urma.

— încântat, oasele. Răspund în acest fel. Este aşa cum crede Cotillion. Cocoşul a murit de durere.

Un blestem de la Quick Ben ca Shadowthrone apoi sa învârtit în neant.

Cotillion se întoarse. — Te aşteaptă provizii în afara casei lungi. Când te vei întoarce aici, o barcă va fi pregătită. Fă-ţi rămas bun de la Minala şi de la copii cât mai scurt. Drumul de urmat este lung şi anevoios şi rămânem fără timp.

Recunoştinţa nemuritoare s-a înclinat greu spre tribord, furtună amară cu mirosul rece de gheaţă. Trăgând şi căţărându-se pe jumătate pe puntea de la pupa, în timp ce echipajul se lupta împotriva atacului brusc, primul poliţist Skorgen Kaban a ajuns la staţia de pilotaj unde Shu'rq Elalle, ţinut pe loc de un ham de piele, statea cu picioarele larg plantate.

Părea insensibilă la temperatură care scădea, fără nici măcar o urmă de culoare pălmuită în obraji de vântul bătut. O femeie ciudată într-adevăr. Stranioasă, nesăţioasă, nepământeană, era ca o zeiţă a mării de altădată, o sucubă plină de farmec care îi ademeni pe toţi la soarta lor – dar nu, nu era un gând bun, nici acum, nici niciodată. Sau cel puţin atâta timp cât a navigat cu ea.

' 'Căpitan! Va fi aproape – munţii de gheaţă se apropie de tăietura, poate mai repede decât noi! De unde, pe numele Errantului, au venit?

„Vom reuşi”, a afirmat Shurq Elalle. — Vino în subsolul insulei – malul de nord-vest va fi lovit. Aş fi uimit dacă zidurile cetăţii de pe acea parte supravieţuiesc la ceea ce urmează. Uită-te la Reach, drăguţă, nu sunt altceva decât colţi de gheaţă – de oriunde au venit toate astea, devorează întreaga coastă.

— Al naibii de frig, asta e, spuse Skorgen cu un mârâit. — Poate ar trebui să ne întoarcem, căpitane. Oricum, acea flotă nu a venit după noi – ne-am putea îndrepta spre Lether Mouth...

— Şi să mori de foame înainte să ajungem la jumătatea drumului. Nu, Pretty, Second Maiden Fort este un st£t independent acum şi mi se pare destul de atrăgător. În plus, sunt curioasă. Nu-i aşa?

— Nu este suficient pentru a risca să fiu zdrobit de fălcile albe, căpitane.

— Vom reuşi.

Fomentul care era creasta bergurilor agitate era de culoarea pielii veche, sfărâmată de fragmentele agitate de gheaţă, rădăcinile copacilor, trunchiurile zdrobite şi stâncile uriaşe sparte care păreau să sfideze atracţia către adâncime – cel puţin pentru suficient timp pentru apar deasupra apei, ca 'marginea anterioară a unui tobogan, rostogolindu-se pe suprafaţa tumultului înainte de a dispărea fără tragere de inimă în adâncuri.

Din acest val, ca nişte draperii putrede, se prăbuşi ceata, smulsă şi sfâşiată de vânturile feroce, iar Shur'q Elafle, cu faţa în spate, a privit cum vârtejul se agita în urma lor. Câştiga, dar nu suficient de repede; erau la câteva momente de la ocolul promontoriului stâncos al insulei, care părea a fi destul de formidabil pentru a ocoli gheata, pe lungimea ei.

Cel puţin, aşa spera ea. Dacă nu, atunci portul lui Second Maiden a fost sortit pieirii. Ami la fel este şi nava şi echipajul meu. Cât despre ea însăşi, ei bine, dacă reuşea să evite să fie zdrobită sau îngheţată pe loc, probabil că şi-ar putea străbate drumul, poate chiar să se urce la bord pentru călătoria lungă până la coasta continentului.

Nu se va ajunge la asta. Insulele nu sunt împinse, îngropat, posibil, dar apoi Vent Reach este locul în care totul se adună

- ceea ce ne urmăreşte aici este doar un braţ exterior şi în curând se va lupta cu' valul. Rămâneţi, imagiriaţi-vă ce s- a întâmplat cu patria Edur – acea coastă trebuie să fi fost mestecată în bucăţi – sau înghiţită în întregime. Deci ce a rupt barajul, asta vreau să ştiu: '

Gemeind, Recunoştinţa Nemuritoare a rotunjit punctul, vântul scăzând rapid în timp ce nava s-a aşezat şi a început să se târască în portul cu ziduri înalte. Într-adevăr, o insulă de închisoare

- au rămas toate dovezile: fortificaţiile masive, turnurile cu linii de vedere şi arce de foc orientate atât

spre mare, cât şi spre interior' Baliste uriaşe, mangonele şi scorpioni montaţi pe fiecare spaţiu disponibil, iar în port însuşi insule cu grămezi de stânci gazduiau forturi în miniatură împodobite cu steaguri de semnalizare, şi galere de urmărire rapide de zece oameni ancorate alături.

O duzina de corăbii mergeau la ancoră în apele agitate. De-a lungul docurilor, văzu ea, siluete minuscule alergau în toate direcţiile, ca furnicile pe un cuib lovit cu piciorul. — Frumos, pune-ne să aruncăm ancora pe cealaltă parte a acelui dromon cu aspect ciudat. Se pare că nimeni nu ne va acorda prea multă atenţie – auziţi acel vuiet? Acesta este malul de nord-vest care este lovit.'

— întreaga insulă blestemata s-ar putea prăbuşi, căpitane.

„De aceea rămânem la bord – să vedem ce se întâmplă. Dacă trebuie să fugim spre est, vreau să fim gata să facem asta.

— Uite, vine o căpătâială în calea noastră.

La naiba. 'Tipic. Lumea se prăbuşeşte, dar asta nu îi împiedică pe cei care iau taxe. În regula, pregăteşte-te să le primeşti.

Ancora se zdrăngănise în momentul în care scow-ul îşi făcu drum alături. La bord s-au urcat două femei cu aspect ofiţer, una înaltă, cealaltă scundă. Acesta din urmă a vorbit primul. — Cine este căpitanul aici şi de unde vii?

— Sunt căpitanul Shurq Elalle. Am venit din Letheras. Douăzeci de lunip>e mare, cu o cală plină de mărfuri.

Femeia înalta, slăbită, palidă, cu părul blond strins, a zâmbit. — Foarte amabil din partea ta, dragă. Acum, dacă vei fi atât de amabil, Brevity aici se va duce m cală pentru a inspecta marfa.

Femeia scurtă cu părul negru, Brevity, spuse apoi: „Iar Pithy aici va încasa taxa de ancorare”.

— Cincisprezece docuri pe zi.

— E cam abrupt!

— Ei bine, spuse Pithy, ridicând din umeri, se pare că zilele portului sunt numărate. Cel mai bine ar fi să obţinem ce putem.

Brevity era încruntat la primul ager al lui Shurq. — Nu ai fi Skorgen Kaban cel Drăguţ, nu-i aşa?

— Da, ăsta sunt eu.

— Se întâmplă să am ochiul tău pierdut, Skorgen. Într- un borcan.

Bărbatul se încruntă spre Shurq Elalle, apoi spuse: „Tu şi încă vreo cincizeci de oameni”.

'Ce? Dar am plătit bani buni pentru asta! Câţi oameni îşi pierd un ochi strănutând? De Errant, eşti celebru!

„Strănut, nu-i aşa? Asta ai auzit? Şi ai crezut? Spirite ale adâncului, fată, şi cât ai plătit escrocului?

Shurq i-a spus lui Pithy: „Tu şi prietenul tău de aici sunteţi bineveniţi să inspectaţi încărcătura, dar dacă nu descărcăm, este atât de departe, iar dacă descărcăm sau nu depinde de tipurile de preţuri pe care cumpărătorii dvs. sunt pregătiţi să le ofere. .

— Îţi voi dovedi, spuse Brevity, înaintând spre Skorgen Kaban. — Este o potrivire în regula – îmi dau seama de aici.

„Nu poate fi un meci”, a răspuns primul poliţist. „Ochiul pe care l-am pierdut era ele altă culoare decât acesta”.

Aveai ochi de altă culoare?

'Asta e corect.[1]

— Acesta este un blestem printre marinari.

— Poate de aceea nu mai există. Skorgen dădu din cap spre dromonul din apropiere. 'De unde vine asta? N-am mai văzut niciodată replici ca acelea până acum – se pare că s- au văzut o bucată sau două, deoparte.

Brevity ridică din umeri. — Străinii. Primim câteva...

— Gata cu asta, interveni Pithy. — Verifică încărcătura, dragă. Timpul este o pierdere.

Shurq Elalle se întoarse şi examină cu mai multă intensitate nava străină după acel schimb ciudat. Dromonul părea al naibii de bătut de vreme, hotărî ea, dar ochiul singuratic al primului ei prieten fusese ascuţit – nava fusese într-o luptă, una implicând vrăjitorie. Dâre negre, carbonizate, zăbreau corpul ca pe o pânză pictată. O mulţime de vrăjitorie. Nava aia ar trebui sa se aprindă.

— Ascultă, spuse Pithy, cu faţa spre interior. — Au învins-o, aşa cum au spus ca o vor face.

Cataclismul în devenire părea să moară într-o moarte rapidă, acolo, de cealaltă parte a insulei, unde nori de cristale de gheaţă zburau spre cer. Shurg Elalle s-a răsucit ca să privească spre mare spre sud, pe lângă

promontoriu. Gheaţa, arătând ca un lac masiv îngheţat, se adunase în urmaavangardei violente care ajunsese atât de aproape de a distruge Recunoştinţa Nemuritoare. Dar energia sa se disipa rapid. O rafală de vânt cald s-a întors pe punte.

Skorgen Kaban mormăi. — Şi câte sacrificii au aruncat de pe stâncă pentru a câştiga această linişte? El a râs. — Pe de altă parte, probabil ca nu ai lipsă de prizonieri!

— Nu există prizonieri pe această insulă, spuse Pithy, luând o expresie înaltă în timp ce îşi încrucişa braţele. — În orice caz, tu, ignorant, sacrificiile de sânge n-ar fi ajutat – până la urmă e doar gheaţă. Cearşafurile uriaşe din nord s- au dus şi s-au rupt în bucăţi – de ce, a trecut doar o săptămână şi am transpirat neobişnuit aici, iar asta nu este ceva pe care îl primim vreodata pe Second Maiden. Ar trebui să ştiu, m-am născut aici.

— Născut din prizonieri?

— Nu m-ai auzit, Skorgen Kaban? Fără prizonieri pe această insulă...

— Nu de când v-aţi înlăturat temnicerii, vreţi să spuneţi.

—' Destul de asta, spuse Shurq Elalle, văzând că umbranţa femeii se mai ridica cu câteva crestături pe vechiul stâlp de ridicare – si era deja destul de înalt. „Second Maiden este acum independentă şi pentru asta am o admiraţie fără margini. Spune-mi, câte nave Edur au atacat insula ta în timpul invaziei?

Pithy pufni. — Au aruncat o privire la fortificaţii şi au adulmecat pe magii pe care i-am eliberat pe ziduri şi rie-au ocolit.

Sprâncenele căpitanului s-au ridicat o mică parte. — Am auzit că a fost o luptă.

„A fost câna a fost declarată eliberarea noastră glorioasă. În urma accidentelor groaznice care s-au întâmplat cu directorul şi prietenii ei.

'Accidente, hah! Este unul bun.

Shurq Elalle se uită cu privirea la primul ei partener, dar, ca majoritatea bărbaţilor, el era insensibil la astfel de avertismente non-verbale.'

— Voi lua acele cincisprezece docuri acum, spuse Pithy pe tonul ei rece. — Plus cele cinci docuri de debarcare, presupunând că intenţionaţi să veniţi la ţărm pentru a vă aproviziona sau a vă vinde marfa, sau ambele.

— Nu ai menţionat niciodată cinci...

— Frumos, îl întrerupse Shurcţ Elalle, du-te mai jos şi verifică Brevity – poate avea întrebări cu privire la bunurile noastre.

— Da, căpitane. Cu o ultimă uimire la Pithy, el se îndreptă spre trapă.

Pithy se miji la Shurq Elalle pentru o clipă, apoi îi cercetă pe diverşii marinari aflaţi în vedere. — Sunteţi piraţi.

— Nu fi absurd. Suntem comercianţi independenţi. Nu ai prizonieri pe insula ta, eu nu am piraţi pe nava mea.'

— Ce sugerezi prin această afirmaţie?

— În mod. clar, dacă aş fi sugerat ceva, a fost pierdut pentru tine. înţeleg că nu eşti comandantul portului, ci doar un taxator. S-a întors mai întâi ca Skorgen, apoi Brevity a apărut pe punte. Ochii femeii scunde erau strălucitori.

— Pithy, au chestii!

— Acum există un raport succint, spuse Shurq Elalle. — Pe scurt, asiguraţi-vă ca îl informaţi pe căpitanul portului că dorim o dană la unul dintre digurile de piatră, pentru a ne descărca mai bine încărcătura. Un mesager către potenţialii cumpărători s-ar putea dovedi, de asemenea,... plină de satisfacţii. Se uită la Pithy, apoi se îndepărtă, în timp ce adăugă: '„În ceea ce priveşte taxele de acostare şi debarcare, mă voi înţelege direct cu comandantul portului, după ce voi negocia comisionul comandantului”.

— Crezi că eşti deştept, se răsti Pithy. — Ar fi trebuit să aduc o echipă cií miné – cum ţi-ar fi plăcut asta, căpitane? Băgăduind ici şi colo, dând lucrurilor un aspect real. Cum ţi-ar plăcea astă?

— Pe scurt, cine conduce a doua fecioara? întrebă Shurq Elalle.

— Scuturaţi-l pe Brullyg, căpitane. El este Marele Maestru al Adunării Putative.

— Adunarea presupusă? Eşti sigură că ai cuvântul potrivit acolo, fetiţa? Putitiv?

‘Asta am spus.' Aşa e, nu-i aşa, Pithy?

— Căpitanul crede că e deşteaptă, dar nu este atât de deşteaptă, nu-i aşa? Aşteaptă pâna îl întâlneşte pe Shake Brúllyg, apoi nu va fi surprinsă...

— Nu chiar, spuse Shurq. — Se întâmplă să-l cunosc pe Shake Brullyg. Ştiu chiar şi crima pentru care

a fost trimis. Singura surpriza este că este încă m viaţă.

— Nimeni nu-l ucide pe Shake Brullyg cu uşurinţă, spuse Pithy.

Unul din echipaj a izbucnit într-un râs pe care l-a transformat rapid într-o tuse.

— Vom aştepta răspunsul căpitanului portului, spuse Shurq Elalle.

Pithy şi Brevity s-au întors la vâsle, primii luând vâsle.

„Femei ciudate”, mormăi Skorgen Kaban, în timp ce priveau ambarcaţiunea care se bălăceşte în depărtare.

— O insulă plină de prizonieri consangvini, răspunse Shurq într-un murmur. — Eşti deloc surprinsă, Pretty? Şi dacă asta nu este de ajuns, un Shake plin de sânge – care se întâmplă să fie eu complet nebun – stăpâneşte locul. Vă spun asta, şederea noastră ar trebui să fie interesantă.

— Urăsc interesantele.

— Şi probabil profitabil.

‘Oii bine. îmi place profitabil. Pot înghiţi lucruri interesante atâta timp cât sunt profitabile.

— Pregăteşte mâinile pentru a expedia ancora. Mă îndoiesc ca va' trebui să aşteptăm prea mult steagul de semnalizare al căpitanului portului.

— Da, căpitane.

Udinaas stătea uitându-se la ea curăţind şi ungându-şi sabia. O sabie Edur, pusă în mâinile ei de 'un războinic Tiste Edur. Tot ce avea nevoie acum era o casă ca să poată îngropa blestemul. Da, şi revenirea fatidică a viitorului soţ. Acum, poate că nu s-a înţeles nimic prin asta; doar un gest de ajutor al unuia dintre fraţii lui Fear – singurul frate Sengar pe care Udinaas îl respecta de fapt. Poate, dar poate nu.

Cântarea interminabilă zbura printre zidurile de piatră, un sunet chiar mai sumbru decât mormăitul contondent al femeilor Edur la doliu. Vrăjitorii Onyx erau în consultare. Dacă o astfel de afirmaţie conţinea vreun adevăr, atunci versiunea preoţească a limbajului lor era de neînţeles şi lipsită de ritmul care se găseşte în mod normal atât în cântec, cât şi în vorbire. Şi dacă nu era altceva decât cântări, atunci bătrânii proşti nici măcar nu puteau fi de acord cu ritmul.

Şi i se păruse ciudat pe Tiste Edur. Nu erau nimic în comparaţie cu aceşti Tiste Andii, care purtaseră o atenţie crudă la extreme neumane.

Nu era de mirare, totuşi. Andara era un edificiu de piatră neagră care se prăbuşeşte la baza unui defileu aglomerat de deşeuri. La fel de izolat ca o închisoare. Pereţii stâncii erau alcătuiţi de peşteri, împodobiţi cu camere neregulate, ca nişte bule gigantice izbucnite'de-a lungul cursului tunelurilor întortocheate. Erau gropi fără fund, fundături, pasaje atât de abrupte încât nu puteau fi traversate fără scări de frânghie. Turnuri scobite se înălţau ca turle inversate prin roca solidă; în timp ce peste prăpăstii subterane se arcuiau poduri înguste de piatră ponce albă, sculptate în forme amorfe şi aşezate fără mortar. într-un loc se afla un lac de lavă întărită, mai netedă decât gheaţa lustruită de vânt, obsidianul stricat de roşu, iar aceasta era Camera Amass, unde întreaga populaţie se putea aduna, desculţă, pentru a asista la nesfârşitul dispută a Maeştrilor Reve, altfel cunoscut sub numele de Vrăjitorii Onyx.'

Stăpân al stâncii, al aerului, al rădăcinii, al apei întunecate, al nopţii. Cinci vrăjitori în total, care se certau pentru ordinele de procesiune, ierarhiile de ispăşire, lungimea potrivită a tivului a hainelor de Onyx şi Errant ştia ce altceva. Cu aceşti nevrotici pe jumătate nebuni, orice bavară din pânză a devenit o masa de riduri şi cute.

Din câte înţelesese Udinaas, nu mai mult de paisprezece dintre cei aproximativ jumătate de mie de locuitori – dincolo de vrăjitorii înşişi – erau puri Tiste Andii, iar dintre aceia, doar trei văzuseră vreodată lumina zilei – pe care i-au numit în mod ciudat stelele orbite, -doar trei urcaseră vreodată în lumea de sus.

Nu e de mirare că toţi şi-au pierdut minţile.

„De ce”, a spus Udinaas, „când unii oameni râd sună mai degrabă a plâns?”

Seren Pedac ridică privirea de pe sabia care îi întindea genunchii, cu cârpa pătată de ulei în mâinile ei cu degete lungi. — Nu aud pe nimeni râzând. Sau plângând.

„Nu am vrut neapărat să spun cu voce tare”, a răspuns
el.

Un pufnit de la Fear Sengar, unde stătea pe o bancă de piatră lângă calea portalului. — Plictiseala înseamnă să furi ultimele fragmente de sănătate mentală din mintea ta, sclave. Eu unul nu-i voi lipsi.

— Vrăjitorii şi Silchas se ceartă probabil despre modalitatea execuţiei tale, Fear Sengar, spuse Udinaas. — La urma urmei, eşti cel mai urât duşman al lor. Copilul Trădătorului, generaţie de minciuni şi toate celelalte. Se potriveşte^cu marea 'ta căutare, cel puţin pentru moment, nu-i aşa? în bârlogul viperei, fiecare erou trebuie să facă asta, nu? Şi cu câteva momente înainte să sosească soarta ta, şuieră sabia ta fermecată si slujitorii răi mor la scor. Te- ai întrebat vreodată care trebuie să fie consecinţele unui astfel de măcel? Depopulare groaznică, familii spulberate, bebeluşi care plânge – şi dacă acest prag crucial este depăşit, atunci dispariţia inevitabilă este asigurată, plutind în faţa lor ca un spectru înfiorător. Da, am auzit partea mea când'eram copil, ae poveşti epice şi poezii şi toate celelalte. Dar mereu am început să'-mi rac griji... pentru acei servitori răi, victimele acelor eroi strălucitori şi neprihănirea lor insolubilă. Adică, cineva îţi invadează ascunzătoarea, casa ta preţuită si, bineînţeles, încerci să-i omori şi să-i mănânci. Cine nu ar face-o? Erau acolo, urâţi şi cu un aspect rătăcit, ocupaţi cu propriile lor vieţi, împletind laţuri sau aşa ceva. Atunci şoc! Alarmele sunt ridicate! Intruşii şi-au' scăpat cumva lanţurile şi moartea este un vârtej' pe fiecare coridor!

Seren Pedac a învelit sabia. — Cred că mi-ar plăcea să aud versiunea ta despre astfel de poveşti, Udinaas. Cum ai vrea să iasă. Cel puţin, timpul va trece.'

„Aş prefera să nu urez urechile nevinovate ale lui Kettle...”

— Doarme. Ceva din care face o mulţime zilele astea.

— Poate că e bolnavă.

„Poate că ştie cum să aştepte lucrurile”, a răspuns Acquitor. — Haide, Udinaas,' cum decurge epopeea ta eroică, versiunea ta revizuită?

— Ei bine, mai întâi, bârlogul ascuns al celor răi. Se pregăteşte o criză. Priorităţile lor s-au amestecat – un conducător rău din trecut, fără abilităţi de management sau ceva de genul. Deci, au temniţe şi dispozitive de tortură ingenioase, dar în cele din urmă ineficiente. Au camere aburinde cu cazane uriaşe, care aşteaptă carne umană pentru a îndulci oala – dar, Vai, nimeni nu a trecut în ultimul timp. La urma urmei, se presupune că bârlogul este blestemat, un loc de unde niciun aventurier nu se întoarce vreodată – toată propaganda

dubioasă, desigur. De fapt, bârlogul este o piaţă bună pentru tăietorii de lemne locali şi pentru cei din smoală – vetre uriaşe şi torţe şi lămpi cu ulei tulbure – asta e problema cu bârlogurile'subterane – sunt întunecate. Mai rău decât atât, toata lumea a fost răcită în ultimii opt sute de ani. Oricum, chiar si un bârlog rău are nevoie de necesităţile existenţei rezonabile. Legume, bucăţi de fructe de pădure, mirodenii şi medicamente, pânză şi ceramică, piei şi piele bine roase, pălării cu aspect rău. Desigur, nici măcar nu am menţionat toate armele şi uniformele intimidante.

— Te-ai împiedicat de pe urma ta narativă, Udinaas, a observat Seren Pedac.

„Aşa am făcut-o, iar acesta este un punct esenţial. Viaţa este aşa. Ne rătăcim. La fel ca acei servitori răi. O criză'- fără prizonieri noi, fără carne proaspătă. Copiii mor de foame. Este un dezastru neatenuat.

— Care este soluţia?

— Ei inventează o poveste. Un obiect magic în posesia lor, ceva care să-i ademenească pe prosti în bârlog. Este rezonabil, dacă te gândeşti la asta. Eiecare cârlig are nevoie de un vierme care se învârte. Şi apoi îl aleg pe unul dintre ei pentru a juca rolul Stăpânului Nebun, cel care caută să deblocheze puterile îngrozitoare ale acelui obiect magic şi astfel să aducă o utopie de cadavre animate care se poticnesc printr-un tărâm de cenuşă şi deşeuri respinse. Acum, dacă acest lucru nu aduce eroi cu câţiva paşi, nimic nu o va face.

— Reuşesc?

— Pentru o vreme, dar ajnintiţi-vă acele instrumente de tortură prost concepute. în mod invariabil, un nebun întreprinzător şi norocos se eliberează, apoi zdrobeşte craniul unui paznic sau trei, şi haosul este eliberat. Sute de măcelări nesfârşite, apoi mii de războinici răi neantrenaţi care au uitat să'-şi ascute săbiile şi să nu-şi dea seama de scuturile din scoarţă de mesteacăn pe care le-a vândut tăietorul de lemne cu cocoaşa.

Chiar şi Fear Sengar 'mormăi râzând la asta. — în regulă, Udinaas, ai câştigat. Cred că prefer versiunea ta până la urmă.

Udinaas, surprins în tăcere, s-a uitat la Seren Pedac, care a zâmbit şi a spus: „Ti-ai dezvăluit adevăratul talent, Udinaas. Deci eroul câştiga gratuit. Atunci ce?[1]

— Eroul nu face nimic de genul. În schimb, eroul

se răceşte în acele tuneluri umede. Totuşi, iese în viaţă şi se retrage într-un oraş din apropiere, unde ciuma pe care o poarta se răspândeşte şi ucide pe toată lumea. Şi pentru mii de ani după aceea, humele acelui erou este uri blestem atât pentru oamenii care trăiesc deasupra pământului, cât şi pentru cei de jos.

După o clipa, Frica a vorbit. — Ah, chiar şi versiunea ta are un avertisment implicit, sclave. Şi asta este ceea ce ai vrea să bag în seamă, dar asta mă face să mă întreb – ce îţi pasă de soarta mea? Mă numeşti duşmanul tău, duşmanul tău de-o viaţă, pentru toate nedreptăţile pe care poporul meu le-a dat asupra ta. Chiar vrei să iau notă de mesajul tău?

— Cum îţi place, Edur, răspunse Udinaas, dar credinţa mea este mai profundă decât iţi imaginezi şi pe un druin complet diferit de ceea ce crezi tu. Am spus că eroul câştigă clar, cel puţin pentru moment, dar nu am menţionat niiriic despre adepţii lui nefericiţi, despre tovarăşii săi curajoşi.

— Toţi au murit în bârlog.

'Deloc. După aceea, a fost nevoie mare de sânge nou. Erau una şi toţi adoptati de cei răi, care erau doar răi într- un sens relativ' fiind bolnăvici şi nenorociţi şi flămând şi nu prea strălucitori. în orice caz, â existat o riiăre renaştere în cultura bârlogului, producând cele mai frumoase artă şi comori pe care le-a văzut vreodată lumea.

— Şi ce sa întâmplat atunci? întrebă Seren.

„A durat până a sosit un nou erou, dar asta este o altă poveste pentru altă dată. Am spus că sunt răguşit.

„Printre femeile din Tiste Edur”, spuse atunci Fear Sengar, „se spune povestea pe care Părintele Umbră, Scabandari Bloodeye, a ales-o de bună voie să moară, eliberându-şi sufletul pentru a călători pe Drumul Cenuşiu, o călătorie în căutare, de absolvire, căci aceasta era vinovăţia pentru ceea ce făcuse pe câmpiile Kechrei.[1]

— Acum, aceasta este o versiune convenabilă.

— Acum, tu eşti cel care îi lipseşte subtilitatea, Udinaas. Această interpretare alternativă' este ea însăşi, alegorică, pentru că ceea ce reprezintă cu adevărat este vina noastră. Pentru crima lui Scabandari. Nu putem lua înapoi faptele Părintelui Umbra; nici nu am fost în vreo poziţie, vreodată, să-l contrazicem. El a condus, Edur l-a urmat. Am fi putut să-l sfidăm? Eventual. Dar nu

probabil. Ca atare, rămânem cu o vinovăţie care nu poate n liniştită decât în sens alegoric. Şi aşa ne ţinem de legendele mântuirii.

Seren Pedac se ridică şi se apropie să-şi aşeze sabia cu teacă lângă pachetul de mâncare. — Totuşi' aceasta a fost o poveste ţmută în secret de femeile triburilor tale, Frica. Lăsând deoparte pentru moment faptul curios că ştii despre asta, cum se face că promisiunea mântuirii aparţine doar femeilor?

— Războinicii urmează o altă cale, răspunse Frica. — Că ştiu despre poveste – şi adevărul lui Scabandari – se datorează mamei mele, care a respins tradiţia secretului. Uruth nu fuge de cunoaştere şi ar vrea ca nici fiii ei să nu o facă...

— Atunci cum îi explici pe Rhulad? întrebă Udinaas.

— Nu-l momeli, ii spuse Seren Pedac sclavului. — Rhulad este blestemat. Prin sabia din mâna lui, prin zeul care a făcut acea sabie.[1]

— Rhulad era tânăr, spuse Fear, strângându-şi inconştient mâinile în timp ce se uita la podeaua uzată a camerei. — Mai erau atât de multe de învaţat. A căutat să devină un mare războinic, un războinic eroic. Era nemulţumit în umbra celor trei fraţi ai săi mai mari şi asta l-a făcut să se precipite.

„Cred că zeul l-a ales... în locul lui Hannan Mosag”, a spus Udinaas. — Rhulad nu a avut de ales.

Frica îl studie pe Udinaas o clipă lungă, apoi dădu din cap. — Dacă aceasta este credinţa ta, atunci eşti mult mai generos faţă de Rhulad decât orice Tiste Edur.' Din nou şi din nou, Udinaas, mă laşi dezechilibrat.

Udinaas închise ochii în timp ce se rezema de peretele aspru. „Mi-a vorbit, frică, pentru că am ascultat. Ceva ce ceilalţi dintre voi nu v-aţi deranjat să faceţi, ceea ce nu este chiar atât de surprinzător, din moment ce ordinea voastră familială lăudată tocmai fusese spulberată. Preţioasa ta ierarhie era în dezordine. Şocant. Teribil. Aşa că, deşi nu a putut să-ţi vorbească, tu, la rândul tău, nu ai vrut să-l auzi. El a tăcut şi tu ai fost surd la acea tăcere. O mizerie tipică – nu regret că nu am familie.

— Tu pui toată vina la poalele zeului haotic.

Udinaas deschise ochii, clipi o clipă, apoi zâmbi. — De departe, prea convenabil. Acum, dacă as căuta răscumpărarea, aş sări pe spatele celuilalt şi aş călăre

fiara până la marginea 'stâncii, apoi chiar peste, amin.

'Atunci ce?[1]

'Ce să vină? Ei bine, de unde să ştiu? Sunt doar un sclav obosit. Dar dacă ar trebui să ghicesc, m-aş uita mai întâi la acea ierarhie rigidă pe care am menţionat-o mai devreme. îi captează pe toată lumea şi toată lumea se asigură că îi captează pe toţi ceilalţi. Pană când niciunul dintre voi nu se poate mişca, nici o parte la alta, nici în sus. Poţi să te muţi în jos, desigur, doar să faci ceva ce nu-i place nimănui. Dezaprobarea dă afară fiecare treaptă a scării şi cobori.

— Aşa este modul de a trăi printre Tiste Edur. Frica pufni, privi în altă parte.

— În regulă, spuse Udinaas, oftând, lasă-mă să te întreb asta. De ce nu a fost oferită acea sabie unor Letherii – un ofiţer strălucit al unei armate, un prinţ negustor cu sânge rece? De ce nu însuşi Ezgara? Sau' mai bine, fiul lui, Quillas? Acum era ambiţia şi prostia într-un echilibru

K erfect. Si dacă nu un Letherii, atunci de ce nu un şaman [erek? Sau un Fent sau un Tarthenal? Bineînţeles,' toate celelalte, ei bine, acele triburi au fost în mare parte şterse – cel puţin, toate tabuurile, tradiţiile şi regulile de orice fel care ţineau oamenii la rând -' toate dispăruse, datorită Letherii.

— Foarte bine, spuse Seren Pedac, de ce nu un Letherii?

Udinaas a ridicat din umeri. — Defectele fatale greşite, evident. Cel înlănţuit a recunoscut perfecţiunea absolută a Tiste Edur – politica lor, istoria, cultura şi situaţia lor politică.

— Acum înţeleg, murmură Frica, cu braţele încrucişate.

'înţelege ce?'

— De ce te-a preţuit Rhulad atât de mult, Udinaas. Ai fost irosit zgâriind solzi de peşte toată ziua când, după măsura inteligenţei tale şi a viziunii tale, puteai să stai înalt pe tronul oricărui regat.'

Rânjetul sclavului era dur de răutate. — La naiba, frică de Sengar.

— Cum te-a jignit asta?

— Tocmai ai afirmat argumentul central – atât pentru, cât şi împotriva instituţiei sclaviei. Am fost irosit, nu? Sau de necesitate ţinute sub călcâiul ferm. Prea mulţi oameni ca mine în libertate şi niciun conducător,

tiran sau altcineva, nu ar putea sta sigur pe un tron. Am agita lucrurile, iar şi iar. Am provoca, am protesta, am sfida. Fiind iluminaţi' am provoca haos total. Deci, frică, dă un alt coş de peşte aici, e mai bine pentru toată lumea.

'Cu excepţia ta.[1]

— Nu, chiar şi eu. În acest fel, toată strălucirea mea rămâne ineficientă, inofensivă pentru nimeni si, prin urmare, mai ales pentru mine, ca nu cumva ideile mele înalte să piardă un torent de sânge.

Seren Pedac mormăi: — Eşti speriat de propriile tale idei, Udinaas?

— Tot timpul, Acquitor. Nu-i aşa?

Ea nu a spus nimic.

— Asculta, spuse Fear. — Cântarea s-a oprit.

Ca de obicei, dezbaterea s-a încheiat cu toată lumea pierdută. Ciocnirea vederilor insolubile nu a produs nicio armonie, doar epuizare şi o durere în spatele craniului. Clip, aşezat cu picioarele sprijinite pe spatele următoarei bănci inferioare, în întunericul nivelului superior, cu vedere la Discul Concordanţei, numit absurd, pe care stăteau cinci vrăjitori Onyx, sclipitori, s-a străduit sa-şi trezească mintea în timp ce vrăjitorii s-au întors ca unul singur, să înfrunte Ruina Silchas.

Ordant Brid, Reve of the Rock, care îl trimisese pe Clip să recupereze aceşti rătăcitori căzuţi, a fost primul care a vorbit. Ruina Silchas, fratele de sânge al Domnului nostru cu Aripi Negre, ştim ce cauţi.

— Atunci ştii şi tu să nu-mi stai în cale.

La aceste cuvinte reci, Clip se aşeză mai drept.

— Este aşa cum am avertizat! strigă Rin Varalath, Reve al Nopţii, cu vocea lui ascutită şi zgârhtoare. „El soseşte ca un leviatan al distrugerii! Care dintre fraţi a primit cea mai mare parte de deliberare şi înţelepciune? Ei bine, răspunsul este clar![1]

— Calmează-te, spuse Penith Vinandas.

Clip zâmbi pentru sine, întrebându-se încă o dată dacă aspectele Reve au creat personalităţile stăpânilor lor – sau, în cazul lui Penith, amantă – sau era invers? Bineînţeles,
Stăpâna Rădăcinii ar sfătui calm, o stabilire a voinţelor sălbatice, pentru că ea era atât de sigur... înrădăcinată/

'Sunt calm!' mârâi Rin Varalath. A bătut cu degetul în Ruina Silchas. „Nu trebuie să cedem în faţa acestuia, altfel tot ceea ce am realizat va fi doborât peste capul

nostru. Echilibrul este tot ceea ce ne ţine în viaţă şi fiecare dintre voi ştie asta. Şi dacă nu o faci, atunci eşti mâi pierdut decât mi-âm imaginat vreodată.

Draxos Hulch, Reve of the Dark Water, a vorbit în baritonul său fără adâncime. — Problema, colegii mei vrăjitori, este mai puţin deschisă dezbaterii decât aţi spera. Dacă, desigur, nu putem explica acestui războinic natura luptei noastre şi echilibrul neliniştit pe care l-am câştigat recent.

— De ce ar trebui să fie interesat? întrebă Rin Varalath. „Dacă toate acestea se prăbuşesc, nu este nimic pentru el. Va merge mai departe, nepăsător – morţile noastre vor fi lipsite de sens în ceea ce îl priveşte.

Silchas Ruin oftă. — Nu sunt insensibil la bătălia pe care aţi purtat-o aici, vrăjitori. Dar succesul tău se datorează m întregime dezintegrării inevitabile a ritualului Jaghut-ului. El cercetă chipurile dinaintea lui. — Nu eşti pe măsură pentru Omtose Phellack, când purtătorul lui era nimeni altul decât Gothos. În orice caz, echilibrul pe care credeţi că l-aţi atins este iluzoriu. Ritualul eşuează. Gheaţa, care fusese ţinută în frâu, ţinută atemporală, a început să se mişte din nou. Se clăteşte în căldura acestei epoci, totuşi volumul său este atât (fe vast încât, chiar şi topit, va produce schimbări vaste. În ceea ce priveşte gheţarii legaţi m cele mai înalte zone ale munţilor Bluerose – cei din nord – fântână, ei şi-au început deja migraţia. Fără să ţină seama de asaltul oceanului îndepărtat, ei îşi trag puterea dintr-un flux captivant de aer rece. Aceşti gheţari, vrăjitori, încă mai deţin suliţa ritualului şi, în curând, îţi va conduce inima. Andara este condamnată.

„Nu ne pasă nimic de Andara”, a spus Gestallin Aros, Reve of the Air. „Echilibrul despre care vorbiţi nu este cel care contează pentru noi. Ruina Silchas, ritualul lui Jaghut era de gheaţă doar în felul în care focul este de lemn – era mijlocul de â atinge un obiectiv specific, iar acel scop era îngheţarea în loc de timp. Al vieţii şi al morţii.

Privirea lui Clip s-a îngustat lâ Silchas Ruin, în timp ce albinos Andii îşi înclină mcet capul, apoi spuse: „Vorbiţi despre un alt eşec, totuşi cei doi sunt legaţi...

„Suntem conştienţi de asta”, a spus Ordant Brid. Apoi, cu un zâmbet slab: — Poate mai mult decât tine. Vorbeşti despre o suliţă de gheaţă, despre miezul lui

Omtose Phellack, încă viu, înca puternic. Acea suliţă, Ruina Silchas, aruncă o umbră şi în acea umbră vei găsi ceea ce cauţi. Deşi nu, cred, aşa'cum îţi doreşti.

' 'Explica.[1]

— Nu o vom face, se răsti Rin Varalath. „Dacă vrei să înţelegi, atunci uită-te la rudele tale".

'Rudele mele? Atunci poţi să-l invoci pe Anomander?

— Nu el, răspunse Ordant Brid. A ezitat, apoi a continuat. „Am fost vizitaţi, nu cu mult timp în urmă, de un ascendent. Menandore. Sora Dawn...

Dacă ceva, vocea lui Ruin a devenit si mai rece, în timp ce el a cerut: „Ce treabă are ea cu asta?''

— Echilibru, prostule ignorant! Ţipătul lui Rin Varalath răsună în cameră.

'Unde este ea acum?[1] întrebă Silchas Ruin.

Vai, răspunse Draxos Hulch, nu ştim. Dar este aproape, din motive care îi aparţin în întregime. Mă tem că ţi se va opune, dacă te hotărăşti să treci cu forţa pe lângă noi.

— Caut sufletul lui Scabandari Blobdeye. Nu înţeleg că aţi obiecta la un astfel de obiectiv.

— Vedem adevărul, spuse Ordant Brid.

Un lung moment de reculegere. Cei cinci Vrăjitori Onyx s-au confruntat cu o Ruina Silchas nepermisă, care părea fără cuvinte.

— Este, spuse Penith Vinandas, o chestiune de... compasiune.

— Nu suntem proşti, spuse Ordant Brid. „Nu putem să vă opunem. Poate, totuşi, vă putem ghida. Călătoria către locul pe care îl căutaţi este grea – calea nu este dreaptă. Silchas Ruin, cu o oarecare uimire vă spun că am ajuns la un consens în acest sens. Habar nu ai cât de rar este aşa ceva-admite, eu vorbesc de un compromis, unul care sta mai neliniştit cu unii dintre noi decât cu alţii. Cu toate acestea, am fost de acord să vă oferim un ghid/

'Un ghid? Să mă conducă pe această cale strâmbă sau să mă smulgă vreodată de ea?

„O astfel de înşelăciune nu ar funcţiona pentru foarte mult timp".

'Adevărat; nici nu aş fi milostiv la descoperirea lui.

'Desigur.[1]

Silchas Ruin îsi încrucişă braţele. — Ne vei oferi un ghid. Foarte bine. Care dintre voi s-a oferit voluntar?

— Păi, niciunul dintre noi, spuse Ordant Brid.

„Nevoia de noi aici împiedică aşa ceva. După cum ai spus, o suliţă de gheaţă este îndreptată spre noi şi, deşi nu o putem spulbera' poate că o putem... redirecţiona. Ruina Silchas, ghidul tău va fi Sabia Mortală a Lordului cu Aripi Negre. La asta, vrăjitorul făcu un gest.

Clip s-a ridicat în picioare, apoi a început să coboare pe Discul Concordanţei. Lanţul şi inelele lui apărură în mâna lui, zbârnâind, apoi pocnind, ăpoi zbârnind din nou.

— El este Sabia Mortala a lui Anomander? întrebă Silchas Ruin cu vădită neîncredere, în timp ce se uita la audienţa de la această întâlnire.

Clip zâmbi. — Crezi că ar fi nemulţumit?

După o clipă, fratele lui Rake s-a strâmbat, apoi a clătinat din cap. 'Probabil ca nu.'

— Vino mâine, spuse Ordant Brid, vom începe să pregătim drumul pentru continuarea călătoriei tale.

Ajungând la marginea celui mai de jos nivel, Clip căzu uşor pe piatra lustruită a Discului, apoi se apropie de Ruina Silchas, cu lanţul din mână învârtincfu-se şi clacanind.

— Trebuie să faci asta mereu? a cerut Silchas Ruin. 'Fă
ce?'

Silchas Ruin a intrat în cameră, urmată o clipă mai târziu de Tiste Andii, Clip.

Seren Pedac a simţit un fior brusc, deşi nu a putut determina sursa acestuia. Clip zâmbea, dar éra un zâmbet cinic şi părea că ochii lui ţineau fix pe Fear Sengar, ca şi cum ar aştepta un fel de provocare.

— Dobanditor, spuse Silchas Ruin, eliberând clema mantiei în timp ce se îndrepta spre masa de piatră, lângă un perete îndepărtat, unde aşteptau vin şi mâncare, cel puţin un mister a fost răspuns.'

' 'Oh?[1]

— Preponderenţa spectrurilor aici în Andara, nenumăratele fantome ale morţilor Tiste Andii – ştiu de ce sunt aici.

„îmi pare rău, nu ştiam că acest loc este plin de spectre. Nici măcar nu l-am văzut pe Wither în ultima vreme.

El aruncă o privire spre ea, apoi îşi turnă un pahar de vin. „Este extraordinar”, murmură el, „cum ceva atât de elementar precum absenţa unui gust pe limbă se poate dovedi cea mai chinuitoare tortură... când cineva

este îngropat de mii de ani”.

Ea l-a privit luând o gură de vin apos, l-a privit savurând-o. Apoi a spus: „Timp, Achizitor. Ritualul Omtose Phellack, care a îngheţat totul pe loc, l-a sfidat pe Hood însuşi – scuze, Hood este Lordul Morţii. Fantomele – nu aveau unde să meargă. Cu uşurinţă capturaţi şi înrobiţi de către Tiste Edur, dar mulţi alţii aii reuşit să evite această soartă şi sunt aici, printre rudele lor 'muritorii. Vrăjitorii Onyx vorbesc despre compasiune şi echilibru, vezi tu...

Nu, nu, dar cred ca nu contează. — Ne vor ajuta vrăjitorii?

O grimasă ironică din partea Silchas Ruin, apoi ridică din umeri. „Partidul nostru căzut are acum un nou membru, Acquitor, care este însărcinat să ne ghideze spre ceea ce căutăm”. Fear Sengar, brusc încordat, se apropie de Clip. Tiste Andii, zise el, ştii asta, te rog. Nu am nicio duşmănie faţă de tine sau poporul tău. Dacă într-adevăr ne vei conduce acolo unde este legat sufletul lui Scabandari, îţi voi fi dator.

- într-adevăr, toţi Edur-ii vă vor fi datori.

Clip rânji. — Oh' nu vrei asta, războinică.

Frica părea surprinsă.

„Tu”, a spus Silchas Ruin către Tiste Edur, „reprezinţi cea mai gravă ameninţare pentru aceşti Andii. Cei tăi au motive întemeiate să-i vâneze pe fiecare dintre ei; nici Letherii nu sunt bine dispusi fata de ei, data fiind rezistenta lor la anexare

- o rezistenţă care continuă până în zilele noastre. Bluerose nu apreciază să fie ocupat; nici oamenii care au trăit în pace alături de cei care aveau sânge Andii în vene nu au nicio loialitate faţă de cuceritorii Letherii. Când Onixul

Ordinea domnea, era un fel de regulă îndepărtată, reticentă în a se amesteca în activităţile zilnice şi făcând puţine pretenţii populaţiei.

' Iar acum, Fear Sengar, bunul tău stăpâneşte pe Letherii, corn

bătând resentimentele care clocotesc în Bluerose.

- Nu pot vorbi în numele imperiului, spuse Fear. — Numai pentru mine. Totuşi, cred ca, dacă evenimentele se desfăşoară în modul în care doresc eu, atunci adevărata eliberare poate fi recompensa acordată de Edur pentru asistenţa lor – întregii provincii Bluerose şi tuturor locuitorilor ei. Cu siguranţă, aş argumenta

pentru asta.

Râsul lui Clip a fost sardonic.

Lanţul s-a învârtit pentru a se înfăşură strâns în jurul mâinii sale drepte, dar acesta a servit drept singurul său comentariu la aceste declaraţii grave şi promisiuni îndrăzneţe.

Seren Pedac i s-a făcut rău înăuntru. Clip, acest căţeluş înnebunit cu lanţul şi inelele sale, expresia lui mereu batjocoritoare...

Oh, Fear Sengar, nu ai încredere în acesta. Nu ai deloc încredere în el.

— Eşti sigur că vrei să faci asta, supraveghetor?

Brolil Handar aruncă o privire spre Atri-Preda. — Această expediţie trebuie să fie punitiva, Bivatt. Nu a fost făcută nicio proclamaţie oficială de război – missiva de la Letheras este foarte clară în acest sens. Aparent, revine în sarcina mea ca supraveghetor să mă asigur că logodna nu depăşeşte parametrii ei. Mărşăluieşti sa-i vânezi şi să-i distrugi pe cei care i-au măcelărit pe colonişti.

Ochii ei au rămas pe coloanele trupelor'Letherii şi Edur care mărşăluiau de-a lungul drumului. Praful atârna în aer, pătând albastrul strălucitor al cerului. Sunetul provenit de la armată i-a amintit lui Brohl Handar de gheaţa spartă care gemea şi îşi croia drum în josul unui râu.' Bivatt a vorbit. — Tocmai asta este intenţia mea, supraveghetor. Asta si nimic mai mult, aşa cum mi s-a poruncit.

El o studie încă o clipă, apoi se mişcă pe şa pentru a-şi uşura tensiunea pe partea inferioară a spatelui – prefera să admire caii de departe decât să se cocoţeze deasupra lucrurilor blestemate. Părea că îi înţelesese dezgustul şi îi făceau reciprocitate, iar acesta avea obiceiul să-şi dea capul în timp ce se ridica de la fiecare galop, căutând în mod clar să-i spargă bărbia lui Brohl. Atri-Preda i-a spus că s-a aplecat prea mult înainte, iar calul ştia asta şi a văzut eroarea ca pe o oportunitate de a provoca daune. Tiste Edur nu aştepta cu nerăbdare această călătorie. — Cu toate acestea, spuse el în cele din urmă, te voi însoţi.

El ştia că era nemulţumită de perspectiva. Cu toate acestea', avea propriile lui bodyguarzi, din propriul trib. Trăsura şi şoferul lui şi echipa de boi. Rechizite mai mult decât suficiente pentru a se asigura că nu reprezintă o povară pentru trenul militar.

— Rămân îngrijorată pentru siguranţa ta, spuse ea.

‘Nu este nevoie. Am toată încrederea m Arapay-ul meu...

— Iartă-mă, supraveghetor, dar vânătoarea de foci nu este acelaşi lucru cu...

— Atri-Preda, îl întrerupse la rândul lui Brohl Handar, războinicii mei s-au confruntat cu soldaţii Letherii crack în cucerire, iar Letherii tăi au fost cei care s-au spart. Sigilii? Intr-adevăr, unii dintre ei cântăresc cât un bou, cu colţii mai lungi decât o sabie scurtă. Şi urşi cu blană albă şi urşi care locuiesc în peşteri.

Lupi cu picioare scurte si lupi de haita. Şi, nu ar trebui să uitam, schimbătorii de formă Jheck. Ti-'ai imaginat că deşeurile albe ale nordului sunt pământuri goale? împotriva a ceea ce un Arapay trebuie să se confrunte în fiecare zi, Letherii nu erau o mare ameninţare. în ceea ce priveşte protecţia mea de Awl, probabil 'că o astfel de nevoie ar apărea doar în urma rătăcirii forţelor tale. Vom avea un K'risnan din Den-Ratha, precum şi un cadru de magi. Pe scurt, a conchis el, preocupările tale sună false. Spune-mi, Atri-Preda, care a fost fondul întâlnirii tale secrete cu factorul Letur Anict?

întrebarea, exprimată ca o gândire ulterioară, părea să o lovească ca o lovitură, iar ochii pe care i-a fixat asupra lui erau mari, alarmaţi, până câncl ceva mai întunecat s-a învârtit la viaţă. — Discuţii financiare, supraveghetor, spuse ea pe un ton rece. — O armată trebuie să mănânce.

„Finanţarea acestei expediţii punitive este asigurată de Trezoreria Imperială”.

— Aceste fonduri gestionate de Factor. La urma urmei, aceasta este funcţia de a fi un factor, domnule.

— Nu în acest caz, a răspuns Brohl Handar. „Debursările sunt gestionate de biroul meu. De fapt, Edur coin este cea care sponsorizează această expediţie. Atri- Preda, *jpe* viitor ar trebui să fii sigur de fapte înainte de a reuşi sa minţi. Acum, s-ar părea ca trebuie să procedaţi sub povara a două seturi de ordine. Sper că, de dragul liniştii tale, cele două nu se dovedesc contradictorii.

— Ar trebui să-mi imaginez că nu, spuse ea strâns.

— Eşti încrezător în asta, Atri-Preda?

— Sunt, domnule.

'Bun.[1]

— Supraveghetor, unii dintre coloniştii ucişi provin din gospodăria Factorului.

Sprâncenele lui Brohl se ridicară. — Dorinţa de răzbunare cât mai sângeroasă trebuie să fie copleşitoare, deci, pentru bietul Letur Anict.

— La acea întâlnire, domnule, pur şi simplu mi-am reiterat intenţia de a impune pedeapsa necesară împotriva criminalilor. Factorul a căutat liniştirea, pe care am fost încântat să i-o ofer în aceste circumstanţe.

'Cu alte cuvinte, Letur Anict era oarecum alarmat că i-a fost luat controlul asupra conducerii expediţiei, căci o astfel de decizie era fără precedent. Trebuie să presupunem că este suficient de inteligent pentru a recunoaşte – odată ce s-a calmat oarecum – că mişcarea indică dezaprobarea exceselor sale recente.

— Nu aş şti, domnule.

— Voi fi interesat să-i evaluez smerenia la întoarcerea noastră triumfală, Atri-Preda.

Ea nu a spus nimic.

Desigur, a adăugat el în sinea lui, probabil că ar fi mult mai mult în răspunsul lui Letur Anict la acea vreme, având în vedere că nu era, de fapt, nimic cu adevărat oficial în toate acestea. Companiile Factorului din palat – servitorii Letherii, probabil, ai Cancelarului – ar fi revoltaţi la descoperirea acestei circumvenţii; dar de data aceasta, Edur a fost cel care a organizat această uzurpare minoră, o activitate a triburilor, legătura stabilită prm K'risnan şi personalul Edur al diverşilor supraveghetori. Exista un mare risc în toate astea – până la urmă, împăratul însuşi nu ştia nimic despre asta.

Letur Anict trebuia să fie frânat. Nu, mai mult decât atât, bărbatul avea nevoie de şocheală. În permanenta. Dacă Brohl s-ar descurca, în decurs de un an ar fi un nou Factor de Drene, iar în ceea ce priveşte exploatatiile lui Letur Anict, ei bine, infracţiunea de înalta trădare şi corupţie la scara pe care a coridus-o s-ar solda fără îndoiala la confiscarea lor, cu toate drepturile familiale scăpate şi restituirea la un nivel atât de malt încât linia Anict va fi îndatorată pentru generaţiile viitoare.

El este corupt. Şi a ţesut o pânză mortală aici, de la Drene în fiecare naţiune învecinată. El caută război cu toţi vecinii noştri. Război inutil. Inutil dincolo de lăcomia lacomă a unui singur om. O astfel de corupţie a avut

nevoie de excizie, căci în acest imperiu erau o mulţime de Letur Anicţi, care prosperau sub protecţia Liberty Consign şi, foarte probabil, a Patrioţilor. Acest om de aici ar fi exemplul şi avertismentul.

Voi Letherii ne credeţi prosti. Tu râzi la spatele nostru. Batjocoreşte-ne în ignoranta noastră cu privire la înşelăciunile tale sofisticate. Ei bine, există mai mult de un fel de sofisticare, după cum veţi descoperi.

În cele din urmă, Brohl Handar nu se mai simţea neajutorat.

Atri-Preda Bivatt fumegă în tăcere. Nenorocitul de prost de lângă ea avea să se omoare şi ea avea să fie făcută responsabila pentru acel eşec de â-l proteja. Gărzile de corp K'risnan şi Arapay nu ar realiza nimic. Agenţii Factorului au infectat fiecare legiune Letherii în acest marş, iar printre acei agenţi... Asasini blestemaţi. Maeştri ai otrăvii.

Îi plăcea acest războinic de lângă ea, atât de dur cât era el – ceea ce părea o trăsătură a Tiste Edur în orice caz. Şi, deşi era clar inteligent, era şi... naiv.

Era clar că Letur Anict pătrunsese în eforturile jalnice neoficiale ale lui Brohl Handar şi ale altor o jumătate de duzină de supraveghetori, iar Factorul intenţiona să elimine aici şi acum această ameninţare în curs de dezvoltare. Chiar în această expediţie.

„Avem o problemă cu Brohl Handar”, spusese Factorul, cu chipul rotund palid arătând ca o piatră prăfuită în întunericul obişnuit al sanctului său interior.

— Domnule?

„Neaprobat, el încearcă să-şi depăşească responsabilităţile şi, prin aceasta, să submineze funcţiile tradiţionale ale unui factor dintr-o provincie de graniţă. Ambiţiile lui i-au atras pe alţii în reţeaua lui, ceea ce, din păcate, ar putea avea repercusiuni fatale.

'Fatal? Cum?[1]

— Atri-Preda, trebuie să-ţi spun. Patriotiştii nu se mai concentrează exclusiv pe Letherii din imperiu. Au ieşit la iveală dovezi ale unei conspiraţii în curs de dezvoltare între Tiste Edur – împotriva statului, posibil împotriva împăratului însuşi.

eu

Absurd. Chiar mă iei drept un prost, Anict? împotriva

statului şi împotriva împăratului sunt două lucruri cfiferite. Statul eşti tu şi oameni ca tine. Statul este Liberty Consign şi Patriotiştii. Statul este cancelarul şi prietenii sai. Faţă ae ei, ideeâ unei conspiraţii între Tiste Edur pentru a scăpa imperiul de corupţia ' Letherii părea mai mult decât plauzibilă. Ei fuseseră ocupanţi suficient de mult pentru a ajunge să înţeleagă imperiul' pe care îl câştigaseră; să înceapă să-şi dea seama că avusese loc o cucerire mult mai subtila, dintre care ei erau învinşi.

Tiste Edur au fost, mai presus de orice, un popor mândru. Nu ar putea suporta înfrângerea, iar faptul că învingătorii erau, după masura lor, laşi în adevăratul sens al termenului ar înţepa cu atât mai mult. Aşa că nu a fost surprinsă că Brohl Handar si colegul său Edur au început în sfârsit o campanie de eradicare împotriva Letherilor care conduceau statul. Nici nu este surprinzător măsura în care Edur şi-au subestimat inamicul.

— Domnule, sunt ofiţej în Armata Imperială. Comandantul meu l este însuşi împăratul.

— împăratul ne conduce pe toţi, Atri-Preda, spusese Letur Anict cu un zâmbet slab. „Conspiraţia dintre oamenii lui îi ameninţă direct structura de sprijin loială – cei care se străduiesc, cu un mare sacrificiu personal, să menţină acel aparat”.

— Oameni ca tine.

'Într-adevăr.[1]

— Ce mă întrebi, domnule?

— Brohl Handar va insista să vă însoţească expediţia punitivă. Cred că intenţia lui este de a revendica teritorii reconcucerite pentru ef însuşi – un val cu o mână – „fără îndoială în numele imperiului sau a unor asemenea prostii fără sens”.

Adică, aşa cum ai făcut?

„Voi încerca să-l conving să nu facă asta”, a spus ea. 'Nu eşţe sigur-'

— într-adevăr, nu este. Tocmai punctul meu de vedere. După o clipă, Letur Anict se lăsă pe spate. — Din păcate, nu vei câştiga argumentul.

Supraveghetorul va merge cu tine, acceptând riscurile.

Riscurile, da. închipuindu-şi că vin de la Awl.

„Voi face tot ce pot pentru a-i păstra viaţa”, a spus Bivatt.

O întindere a mâinilor. 'Desigur. Aceasta este datoria

ta şi amândoi ştim cât de perfidă poate fi Awl, mai ales că acum sunt comandaţi de nimeni altul decât Redmask. Cine poate spune ce ambuscade groaznice a reuşit să năvârşească asupra voastră, cu scopul principal de â ucide comandanţi şi alte personaje importante. Într-adevăr, Atri- Preda, ai datoria ta şi nu m-aş aştepta la mai puţin de la tine. Dar vă reamintesc că Brohl Handar este angajat în trădare.

— Atunci pune-l pe Orbyn Truthfinder să-l aresteze. Dacă îndrăzneşte, pentru că asta va scoate totul la iveală, iar tu nu eşti pregătit pentru asta.

„Vom fi pregătiţi pentru întoarcerea lui”, a spus apoi Factorul.

Atat de curând? — împăratul a fost informat despre aceste evenimente, domnule?

'El are. Patriotiştii nu ar fi angajaţi în această vânătoare dacă nu ar fi aşa. Simt sigur că înţelegi asta, Atri-Preda.

Ea a crezut că a făcut-o. Nici macar Karos Invictad nu ar continua fără un fel de sancţiune. — Asta e tot, domnule?

'Este. Zâmbet rătăcit la vânătoarea ta, Atri-Preda.

'Mulţumesc domnule.'

Şi acum, totul a procedat pentru a se potrivi cu predicţiile Factorului. Brohl Handar avea să însoţească expediţia, respingându-i orice argument împotriva' ideii. Citindii-i expresia, ea a văzut o încredere şi o voinţă reînnoite – Supraveghetorul a simţit că şi-ar fi găsit, în cele din urmă, o bază fermă. Nicio eroare în recunoaşterea adevăratului său duşman. Dezastrul neatenuat consta în credinţa lui Edur că a făcut prima mişcare.

Ea'a spus acum supraveghetorului: „Domnule, dacă mă scuzaţi. Trebuie să vorbesc cu ofiţerii mei.

— Desigur, răspunse Brohl Handar. — Când anticipaţi să contactaţi inamicul?

Oh, prostule, deja ai făcut-o. — Asta depinde, domnule, dacă ei rug sau vin direct după noi.

Sprâncenele Supraveghetorului se ridicară. — Ţi-e frică de această Redmask?

— Frica care dă respect nu este un lucru rău, domnule, în acest mod, da, mi-e teamă de Redmask. Aşa cum îmi va face el, înainte de prea mult timp.

Ea a plecat apoiₓ coborând la trupele ei, căutând nu un ofiţer, ci un bărbat m special, un călăreţ printre

Bluerose, măi înalt şi mai întunecat decât majoritatea.

După un timp, ea l-a găsit, i-a făcut semn să iasă lângă ea şi şi-au plimbat caii de-a lungul unei margini a drumului. Ea a vorbit despre două lucruri, unul suficient de tare pentru a fi auzit de ceilalţi şi despre sănătatea munţilor şi alte asemenea detalii banale; celalalt pe un ton mult mâi liniştit, pe care nimeni, în afară de bărbat, nu le putea auzi.

— Ce poţi vedea din pata învineţită a orizontului, care nu poate n şters de o mâna ridicată? '

Redmask aruncă o privire spre străin.

Anaster Toc zâmbi. „Zitul într-un şanţ în mijlocul deşeurilor omenirii este ceva pe care ' l-a'ş recomanda oricărui poet în curs de dezvoltare. Ritmurile fluxului şi refluxului, moştenirea a ceea ce aruncăm. Bogăţie ca aurul lichid.

Nu mai sănătos în întregime, a judecat Redmask, nesurprins. Piele şi oase, cruste şi pătate de erupţii cutanate de foc. Cel puţin acum putea să stea în picioare fără ajutorul unui băţ şi i-a revenit pofta de mâncare. În curând, credea Redmask, străinul îşi va reveni, cel puţin fizic. Mintea bietului om era o altă chestiune.

— Oamenii tăi, continuă Anaster Toc după o clipă, nu cred în poezie, în puterea cuvintelor simple. O, tu cânţi cu venirea zorilor şi cu soarele care fugă. Cânţi norilor de furtună şi urme de lup si arunci coarne pe care le găseşti în iarbă. Cânţi pentru a decide ordinea mărgelelor pe un fir. Dar fără cuvinte pentru niciunul dintre ei. Doar variaţii de ton, la fel de lipsite de sens ca cântecul păsărilor...

„Păsările cântă”, a spus Natarkas, care stătea de cealaltă parte a străinului, strâmbându-se spre vest, spre soarele pe moarte, „pentru a le spune altora că există. Ei cântă pentru a avertiza despre vânători. Ei cântă pentru a corteza prietenii. Ei cântă în zilele înainte de a muri.

— Foarte bine, exemplu greşit. Cânţi ca balenele...

'Precum ce?' întreba Natarkas şi' alte două feţe de aramă în spatele lor.

— Atunci, nu contează. Ideea mea a fost că cânţi fără cuvinte...

„Muzica este limba ei proprie”.

— Natarkas, spuse Anaster Toc, răspunde-mi asta, dacă vrei. Cântecul pe care copiii îl folosesc când

alunecă mărgele pe un fir, ce înseamnă?

„Există mai mult de unul, în funcţie de modelul dorit. Cântecul stabileşte ordinea tipului de'mărgele şi culoarea acesteia.

— De ce trebuie stabilite astfel de lucruri?

— Pentru că mărgelele spun o poveste.

— Ce poveste?

„Poveşti diferite, în funcţie de tipar, care este asigurat de cântec. Povestea nu este pierdută, nu este coruptă, pentru că cântecul nu se schimbă niciodată.[1]

— De dragul lui Hood, mormăi străinul. — Ce e în neregulă cu cuvintele?

— Cu cuvinte, spuse Redmask, întorcându-se, sensurile se schimbă.

— Ei bine, spuse Anaster Toe, urmând în timp ce Redmask se întorcea spre tabăra armatei sale, tocmai acesta este ideea. Aceasta este valoarea lor – capacitatea lor de a se adapta...

— Devine corupt, vrei să spui. Letherii sunt maeştri în coruperea cuvintelor, a înţelesurilor lor. Ei numesc războiul pace, ei numesc tiranie libertate. De ce parte a umbrei stai decide sensul unui cuvânt. Cuvintele sunt armele folosite de cei care îi văd pe alţii cu dispreţ. Un dispreţ care se adânceşte doar când ei văd cum acei alţii sunt înşelaţi şi transformaţi în proşti pentru că au ales să creadă. Pentru că în naivitatea lor credeau că sensul unui cuvânt este fix, imun la abuz.

— Tetinele lui Togg, Redmask, e un discurs lung care vine deja tine.

— îmi dispreţuiesc cuvintele, Anaster Toc. Ce vrei să spui când spui „tetinele lui Togg”?

— Togg e un zeu.

— Nu este o zeiţă?

'Nu.[1]

— Atunci tetinele lui sunt...

'Inutil. Exact.'

— Dar ceilalţi? „Respiraţia lui Hood”?

— Hood este stăpânul morţii.

— Deci... fără suflare.

'Corect.'

— Mila lui Berna?

„Nu are milă”

— Mowri fd?

„Doamna Săracilor nu respinge nimic”.

Redmask îl privi pe străin. — Oamenii tăi au o relaţie

ciudată cu zeii tai.

— Presupun că o facem. Unii îl condamnă ca fiind cinic şi ar putea avea sens. Totul ţine de putere, Redmask, şi de ceea ce le face celor care o deţin. Nu sunt exceptaţi zeii.

— Dacă sunt atât de inutile, de ce le închini?

— Imaginează-ţi cât de nefolositoare ar fi dacă nu am fi făcut-o. La orice a văzut Anaster Toc în ochii lui Redmask, a râs apoi.

Enervat, Redmask spuse: „Ai luptat ca o armată devotată Domnului şi Doamnei Lupilor”.

Şi vedeţi unde ne-a dus.

/Motivul pentru care forţa ta a fost măcelărită este că oamenii mei te-au trădat. O astfel de trădare nu a venit de la zeii voştri-lupi.

— Adevărat, presupun. Am acceptat contractul. Am presupus că împărtăşim înţelesul cuvintelor pe care le-am schimbat cu angajatorii noştri... Apoi îi oferi lui Redmask un zâmbet ironic. „Am mers la război crezând în onoare. Asa de. Togg şi Fanderay nu sunt responsabili, în special pentru prostia adepţilor lor.

— Acum eşti fara Dumnezeu, Anaster Toc?

— O, le-am auzit urletele dureroase din când în când, sau cel puţin mi-am imaginat că o fac.

„Lupii au venit la locul sacrificării şi au luat inimile celor căzuţi”.

'Ce? Ce vrei să spui?'

— Au spart piepturile camarazilor tăi şi le-au mâncat inimile, lăsând totul.

— Ei bine, nu ştiam asta.

— De ce nu ăi murit cu ei? întrebă Redmask. — Ai fugit?

„Am fost cel mai bun călăreţ dintre Săbiile Gri. În consecinţă, acţionam pentru a menţine contactul între forţele noastre'. Eram, din păcate, cu Awl când s-a luat decizia de a fugi. M-au târât de pe cal şi m-au bătut fără sens. Nu ştiu de ce nu m-au ucis acolo şi atunci. Sau doar lasă-mă pentru Letherii.'

— Există niveluri de trădare, Anaster Toc; limite la ceea ce poate suporta până şi Awl. Ar putea fugi de luptă, dar nu puteau să-ţi tragă o lamă în gât.

— Ei bine, asta e o uşurare reconfortantă. Scuze. Am fost întotdeauna predispus la comentarii fatice. Presupun că ar trebui să fiu recunoscător, dar nu sunt.

— Bineînţeles că nu eşti, spuse Redmask. Se

apropiau de copertina lată de piele care protejează hărţile din piele de rodară pe care liderul războiului le desenase – mai ales din ceea ce îşi amintea despre hărţile militare ale Letherii pe care le văzuse. Aceste noi hărţi fuseseră întinse pe pământ, fixate în jos, aranjate ca piesele unui puzzle pentru a crea o singură interpretare a unei zone vaste – una care includea regatele graniţei de sud. — Dar tu eşti soldat, Anaster Toc, şi am nevoie de soldaţi.

— Deci, cautaţi un acord între noi.

'Fac.'

— O legătură de cuvinte.

'Da.*

— Si dacă aleg să plec? A se indeparta?'

— Ţi se va permite şi vei primi un cal şi provizii. Puteţi călări spre est sau spre sud-est sau chiar spre nord, deşi nu există nimic de găsit la nord. Dar nu vest, nu sud-vest.

— Cu alte cuvinte, nu pentru Imperiul Lether.

'Corect. Nu ştiu ce răzbunare ţii aproape de sufletul tău
rănit. Nu ştiu dacă ai trăda Awl-pentru a răspunde la trădarea lor faţă de tine. Pentru care nu te-aş învinovăţi deloc. Nu vreau să fiu nevoit să te ucid şi de aceea îţi interzic să mergi la Lether.

'înţeleg.'

Redmask studie harta în lumina crepusculară. Liniile negre păreau să se estompeze în uitare în faţa lui. — Totuşi, gândul meu este să fac apel la dorinţa ta de răzbunare împotriva Letherii.

„Mai degrabă decât Awl”

'Da.'

— Crezi că îi poti învinge.

„O voi, Anaster Toe”

— Pregătind câmpurile de luptă cu mult timp înainte. Ei bine, ca tactică nu aş contrazice asta. Presupunând că Letherii sunt suficient de proşti încât să se poziţioneze exact acolo unde vrei tu.

— Sunt aroganţi, spuse Redmask. — În plus, nu au de ales. Ei vor sa răzbune sacrificarea aşezărilor şi furtul turmelor pe care le numesc proprietatea lor – chiar dacă ni le-au furat. Vor să ne pedepsească şi aşa vor fi nerăbdători să încrucişeze lamele.

— Folbsind cavalerie, infanterie, arcaşi si magi.

'Da.'

— Cum ai de gând să-i negaţi pe aceşti magi, Redmask?

— încă nu vă spun.

— în cazul în care plec, încercuieşte-te şi te ocoli cumvape tine şi pe vânătorii tăi.

— Şansa asta este îndepărtată.

La zâmbetul străinului, Redmask a continuat: — înţeleg că eşti un călăreţ priceput, dar nu l-as trimite pe Awl dupa tine/Mi-aş trimite K'Chain-ul Che'Malîe.'

Anaster Toe se întorsese şi părea să studieze tabăra, rândurile peste rânduri de corturi, fumul de bălegar înconjurat al incendiilor. — Ce anume ai pus pe teren, zece, douăsprezece mii de războinici?

— Mai aproape de cincisprezece.

— Totuşi ai destrămat clanurile.

'Euam.'

— în felul în care trebuie să lansezi ceva asemănător unei armate profesioniste. Trebuie să le schimbi loialitatea de la vechile legături de sânge. Te-am văzut înfruntându-ţi comandanţii de trupe, asigurându-te că îţi vor urma comenzile 'în luptă. I-am văzut la rândul lor batându-şi şefii de echipă, iar liderii de echipă pe echipele lor.

„Eşti un soldat, Anaster Toe”

— Şi am urât fiecare moment, Redmask.

Asta nu contează. Spune-mi despre Săbiile tale Gri, despre tacticile pe care le-au folosit.

— Asta nu va fi de mare ajutor. Aş putea, totuşi, să vă spun despre armata căreia i-am aparţinut iniţial, înainte de Săbiile Gri. Aruncă privirea cu unicul său ochi sclipitor, iar Redmask văzu acolo distracţie, un fel de ilaritate nebună care îl lăsa neliniştit. — Aş putea să-ţi spun despre Malazans.

— Nu am auzit de acel trib.

Anaster Toe râse din nou. — Nu un trib. Un imperiu. Un imperiu de trei, de patru ori mai mare decât Lether.

— Atunci vei rămâne?

Anaster Toe ridică din umeri. 'Pentru acum.'

Nu era nimic simplu pentru acest om, îşi dădu seama Redmask. Nebun într-adevăr, dar s-ar putea dovedi o nebunie utilă. „Atunci, cum”, a întrebat el, „îşi câştigă malazanii războaiele?”

Zâmbetul contorsionat al străinului strălucea în amurg, ca fulgerul unui cuţit. — Ar putea dura ceva timp, Redmask.

— Voi trimite după mâncare.

— Şi lămpi cu ulei... nu pot desluşi nimic pe harta ta.

— îmi aprobi intenţia, Anaster Toc?

— Pentru a crea o armată profesionistă? Da, este esenţial, dar va schimba totul. Oamenii tăi, cultura ta, totul. Făcu'o pauză, apoi adăugă pe un ton sec, batjocoritor: — Ai nevoie de o melodie noua.

„Atunci trebuie să-l creezi”, a răspuns Redmask. — Alege unul dintre malazani. Ceva potrivit.

Da, mormăi bărbatul, o ghiobie.

Cuţitul alb fulgeră din nou, iar Redmask ar fi preferat să rămână învelit.

Capitolul nouă

Oriunde m-am uitat am văzut semne de război pe peisaj. Acolo, copacii se înălţaseră, trimiţând spărgători pe panta pentru a provoca creşterea joasă parvenită din albia râului, care fusese uscată că osul până la ruperea barajelor de gheaţă înalte în munţi, unde soarele sălbatic lovise într-o ambuscadă neaşteptata. , un asediu care a spart vechile baricade şi a dezlănţuit torenţi de apă asupra zonelor joase.

Şi aici, pe această plină'de rocă, vechile cicatrici ale gheţarilor dispăreau sub muşchi care avansa, târâind şi devorând colonii de licheni care erau ele însele blocate în vrăji cu rudele.

Furnicile aruncau poduri peste crăpăturile din piatră, aerul de deasupra învârtindu-se cu termite înaripate, murind în tăcere în fălcile zimţate ale rhinazanului care se legănau şi se abăteau în timp ce scăpau de prădătorii cerului, totuşi mai fioroşi.

Toate aceste războaie proclamă adevărul vieţii, al existenţei însăşi. Acum trebuie să ne întrebăm, trebuie să scuzăm' tot ceea ce facem citând astfel de legi străvechi şi omniprezente? Sau putem să ne proclamăm libertatea de voinţa sfidând îndemnul nostru natural către violenţă, dominare si măcel? Aşa mi-au fost gândurile – pueril' şi cinic – când stăteam triumfător asupra ultimului om pe care l-am ucis, sângele lui era un râu care se diminuează pe lungimea lamei săbiei mele, în timp ce în sufletul meu răsări o plăcere atât de mare încât ma lăsa să tremur...

- Regele Kilanbas în Valea Ardeziei, al treilea

Ruinele unui zid jos înconjurau poiana, | bazalt tăiat grosolan despărţind fâşii de iarbă verzi. Chiar dincolo, se mălţa un boschet subţire de mesteacăn şi aspen, frunze de primăvară strălucitoare şi fluturătoare. în spatele acestui stau, pădurea îngroşata, întunecată, cu pielea cenuşie, bulgări de pin îndepărtează toate celelalte. Orice ar fi închis zidul dispăruse sub argila moale a poienii, deşi aici şi colo erau vizibile adâncituri pentru a marca gropile de pivniţă şi altele asemenea.

Aerul luminat de soare părea să se învârtească şi să se învârtească, atât de groşi erau norii insectelor zburătoare şi era o pată de ceva în aerul cald şi sufocos care l-a lăsat pe Sukul Ankhadu cu un vag sentiment de nelinişte, de parcă fantomele priveau din nodurile negre, pe copacii din jurul lor. Ea căutase afară-! de mai multe ori, negăsind nimic altceva decât minuscule scântei de viată – locuitorii naturali ai oricărei păduri – şi murmurele joase ale spiritelor pământeşti, prea slabe' pentru a face mai mult decât să se agite neliniştit în somnul lor etern, pe moarte. Nimic care să-i preocupe, deci, ceea ce era bine.

Stând aproape de unul dintre pereţii înalţi până la tibia, ea aruncă o privire înapoi spre adăpostul improvizat, reprimând încă un val de iritare şi nerăbdare.

Eliberarea surorii ei ar fi trebuit să nu aducă nimic altceva decât recunoştinţă din partea căţei. Sheltatha Lore nu se descurcase tocmai bine în acel nesimţit bătut de tumul de Silchas Ruin şi de un blestemat Lo'cqui Wyval, rămas aproape înecat într-o mlaştină fără fund într-un tărâm de buzunar al memoriei Azatft unde fiecare clipă se întindea ca secole – atât de mult mcât Sheltatha ieşise pătată de neşters de acele ape întunecate, părul ei de' un roşu ars, pielea de nuanţa unei nuci de betel, la fel de ceară şi cusătură ca cea a unui T'lan Imass. Rănile erau căscate fără sânge. Unghiile cu gheare străluceau ca carapace alungite de gândac – Sukuîişi găsise ochii atraşi de ele din nou şi din nou, de parcă' ar aştepta să se despartă, dezvăluind aripi de piefe exfoliată în timp ce târau degetele slăbite pentru a se învârti spre cer.

Iar sora ei avea febră. Zi de zi, delirios de nebunie. Dialogul-negociere-a fost fără speranţă până acum. Fusese tot ce reuşise Sukul, doar să o ducă din acel oraş

infernal de aici într-un loc de relativă linişte.

Acum se uită la aplecarea către care, din acest unghi, ascundea forma culcată a lui Sheltatha Lore, sumbru amuzată de privelişte. Aproape de palat, în ceea ce priveşte reşedinţe, şi mai ales avâncf în vedere sângele lor regal – dacă torentul draconean de foc din venele lor ar putea justifica apelativul, şi de ce n-ar face-o? La urma urmei, ascendenţii demni erau puţini în acest tărâm. Cu excepţia unui pumn de zei bătrâni smeriţi – şi a acestor spirite fără nume de piatră şi copac, izvor şi' pârâu. Fără îndoială, Menandore şi-a creat un loc mai impunător, pregătit pentru însuşire. O oarecare rezistenţă la munte, înţepenită şi inexpugnabilă, atât de înaltă încât să fie pentru totdeauna încununată în nori. Vreau să merg pe acele săli aerisite şi să le numesc ale mele. Al nostru. Doar dacă nu am de ales decât să o închid pe Sheltatha într-o criptă, unde ea poate să deranjeze şi să ţipe deranjând pe nimeni...

— Ar trebui să-ţi smulg gâtul.

Croncănitul, venit de sub adăpostul cu crengi, a declanşat un oftat din Sukul. Se apropie până când s-a întors în faţă şi a putut privi înăuntru. Sora ei se ridicase, deşi avea ' capul plecat, părul acela lung, purpuriu, ascunzându-i faţa. Unghiile ei lungi de la capatul mâinilor atârnate străluceau de parcă ar fi scurs ulei. — Ţi s-a spart febra – asta e bine.

Sheltatha Lore nu ridică privirea. 'Este? Te-am chemat – când Ruin se dezlănţuia – când s-a întors asupra mea – ticălosul ăla egoist şi fără inimă! S-a întors împotriva mea! Am sunat la tine!

— Am auzit, soră. Vai, prea departe ca să faci multe în privinţa asta – acea luptă a ta. Dar am venit în sfârşit, nu-i aşa? A venit şi te-am eliberat.

Tăcere pentru o clipă lungă; apoi, vocea ei întunecată şi brutală: — Atunci, unde este?

— Menandore?

— A fost ea, nu-i aşa? Lore ridică brusc privirea, dezvăluind ochi de chihlimbar, albul pătat ca rugina. O privire îngrozitoare, dar largă şi cercetătoare. — Lovindu- mă din spate – nu bănuiam nimic – credeam că eşti acolo, credeam – erai acolo, nu-i aşa!

— La fel de victimă ca' tine, Sheltatha. Menandore se pregătise de mult pentru acea trădare, o zece de ritualuri – să te doboare, să mă lase neputincios

să intervin.

— Ea a lovit prima, vrei să spui. Declaraţia a fost un mârâit pe jumătate. — Nu plănuiam la fel, Sukul?

— Acest detaliu nu are prea multă relevanţă acum, nu-i aşa?

— Şi totuşi, dragă soră, ea nu te-a îngropat, nu-i aşa?

— Nu prin vreo pricepere din partea mea. Nici nu 'm-am târguit pentru libertatea mea. Nu, se părea că Menandore nu era interesat să mă distrugă. Sukul simţea propriul râs de ură răsucindu-i trăsăturile. „Nu a crezut niciodată că valoresc mult. Sukul Ankhadu, Dapple, The Fickle. Ei bine, e pe cale să înveţe altfel, nu-i aşa?

— Trebuie să găsim un Azath, spuse Sheltatha Lore, dezvăluind dinţii căprui. — Trebuie făcută să sufere ceea ce am suferit eu.

— Sunt de acord, soră. Din păcate, nu există Azath supravieţuitor în acest loc – pe acest continent, vreau să spun. Sheltatha Lore – vei avea încredere în mine? Am ceva în minte – un mijloc de a-l prinde pe Menandore, de a ne impune răzbunarea mult aşteptată. Mi te vei alătura? Ca aliaţi adevăraţi – împreună/nu există nici unul suficient de puternic pentru a ne opri...

— Prostule, există Ruina Silchas.

— Am un răspuns şi pentru el, soră. Dar am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să lucrăm împreună şi, făcând acest lucru, vom ajunge la dispariţia atât a Menandore, cât şi a Ruinei Silchas. Ai incredere in mine? [1]

Râsul lui Sheltatha Lore a fost aspru. — Aruncă cuvântul ăsta, soră. Este lipsit de sens. Cer răzbunare. Ai ceva de dovedit, tuturor. Foarte bine, vom lucra împreună şi vom vedea ce rezultă din asta. Spune-mi planul tău măreţ, atunci. Spune-mi cum îl vom zdrobi pe Silchas Ruin, care este fără egal în acest tărâm...

— Trebuie să-ţi învingi frica de el, spuse Sukul, îndepărtând privirea, studiind poiana, observând cum s-au lungit razele de lumină solară, iar zidul ruinat din jurul lor se cocoşa acum ca întunericul care se prăbuşeşte. — El nu este de' neînfrânat. Scabandari a dovedit asta destul de bine...

— Esti cu adevărat atât de prost încât să crezi asta? întrebă Sheltatha, căţărându-se eliberându-se de slăbire, îndreptându-se ca un copac antropomorf. Pielea

ei strălucea, lustruită şi de culoarea lemnului pătat. — Am împărţit tumul ticălosului o mie de veşnicii. I-am gustat visele, am sorbit din fluxul celor mai secrete gânduri ale lui – a devenit neglijent...

Sukul se încruntă la rudele ei. 'Ce zici?[1]

Ochii îngrozitori se fixară batjocoritor asupra ei. — A stat pe câmpul de luptă. Stătea în picioare, cu spatele la Scabandari – pe care îl numea Bloodeye şi nu era un indiciu suficient? Am stat, vă spun, şi am aşteptat cuţitele.

— Nu te cred, trebuie sa fie o minciună, trebuie să fie!

'De ce? Rănită, fără arme. Simţind apropierea rapidă a

puterilor-puteri ale acestui tărâm care nu ar ezita să-l distrugă pe el şi pe Bloodeye pe amândoi. Distrugerea în sens absolut – Silchas nu era în stare să se apere împotriva lor. Nici, ştia el, nu era Scabandari, cu toată idiotul ăla care se lăsează cu pompos pe nenumăraţii morţi. Aşadar, alătură-te destinului lui Scabandari, sau..', scapă?.[1]

— Milenii într-o tumulă a unui Azath – tu numeşti asta o scăpare, Sheltatha?

— Mai mult decât oricare dintre noi, chiar mai mult decât Anomandaris, spuse ea, cu ochii acoperiţi deodată,

Silchas Ruin crede că... draconic. La fel de rece, la fel de calculat, la fel de atemporal. Abis de jos, Sukul Ankhadu, habar n-ai... Un fior o cuprinse apoi pe Sheltatha şi ea se întoarse. — Fii sigură de planurile tale, soră, adăuga ea pe un ton gutural, şi, oricât de sigur ai fi, lasă-ne un mijloc de scăpare. Pentru bând eşuăm.

Un alt geamăt slab,' din partea spiritelor pământului din toate părţile, şi Sukul Ankhadu tremura, asaltat de incertitudine şi'frică. — Trebuie să-mi spui mai multe despre el, spuse ea. Tot ce ai învăţat...

— Oh, o voi face. Libertatea te-a lăsat... arogantă, soră. Trebuie să-ţi desprindem asta, trebuie să-ţi eliberăm privirea de' acel văl de încredere. Şi remodelează-ţi planurile în consecinţă. O pauză lungă, apoi Sheltatha Lor'e se confruntă din nou cu Sukul, cu o strălucire ciudată în ochii ei. — Spune-mi, ai ales în deliberare?

■Ce?[1]

Un gest. — Acest loc... pentru recuperarea mea.

Sukul a ridicat din umeri. — Ocolit de localnici. Privat- am crezut-[1]

— Ocolit, da. Cu motiv.[1]

Si asta ar fi?

Sheltatha a studiat-o o clipă lungă, apoi pur şi simplu s- a întors. — Nu contează. Sunt gata sa plec de aici acum.

Ca ami, cred. De acord. Nord-[1]

O altă privire ascuţită, apoi o încuviinţare din cap.

Oh, văd dispreţul tău, soră. Ştiu că te'-ai simtit aşa cum a făcut Menandore – ştiu că te gândeşti puţin la mine. Şi credeai că voi face un' pas înainte odată ce va lovi? De ce? Am vorbit de încredere, da, dar nu ai înţeles. Chiar am încredere în tine, Sheltatha. Am încredere în tine că

Pofteşti după răzbunare. Şi asta este tot ce am nevoie, entru zece mii de vieţi de uşurinţă şi dispreţ... va fi tot ce am nevoie.

Braţele lui tatuate descoperite în căldura umedă, Taxilian' se îndreptă spre masa joasă unde stătea Samar Dev, ignorând privirea curioasă din partea altor clienţi din restaurantul din curte. Fără un cuvânt, se aşeză, întinse mâna după ulciorul cu vin udat şi rece şi îşi turnă un pahar, apoi se aplecă mai mult. — După cele şapte Sfinte, vrăjitoare, acest blestemat de oraş este o minune şi un coşmar.

Samar Dev a ridicat din umeri. — CuvântuLeste depăşit – o zeci de campioni aşteaptă acum plăcerea împăratului. Eşti obligat să atragi atenţia.

A scuturat din cap. 'Ai inteles greşit. Am fost odată arhitect, da? Un lucru este – flutură el nepăsător – să stai cu gura căscată la drumurile extraordinare, la podurile si la acea îndoială îngâmfare care este Domiciliul Etern – chiar şi canalele cu ecluzele lor, afluxurile şi ieşirile lor, cursurile de apeduct si uriaşul blocuri cu pompele for masive şi altele asemenea. Făcu o' pauză pentru înca o gură de vin.' — Nu, vorbesc despre cu totul altceva. Ştiai ca un fel de templu străvechi s-a prăbuşit în ziua în care am ajuns – un templu dedicat, se pare, şobolanilor...

— Şobolani?

— Şobolani, nu că aş putea culege vreun indiciu de cult centrat pe astfel de creaturi murdare.

„Karsa ar găsi noţiunea amuzantă”, a spus Samar Dev cu un zâmbet pe jumătate, „şi ar dobândi în astfel

de sectatori încă un inamic, având în vedere predilecţia lui pentru strângerea gâtului rozătoarelor...”

Taxilian spuse cu voce joasă: „Nu doar rozătoare, adun...”

— Vai, dar în această chestiune le-aş permite Toblakai să aibă o cameră de conducere – el i-a avertizat că nimeni nu trebuie să-i atingă sabia. De o duzină sau de mai multe ori, de fapt. Acel paznic ar fi trebuit să ştie mai bine.

— Dragă vrăjitoare, oftă Taxilian, ai fost nepăsătoare sau, mai rau, leneş. Are de-a face cu împăratul, vezi. Arma destinată să încrucişeze lamele cu ale lui Rhulad. Atingerea semnifică o binecuvântare – nu ştiai? Cetăţenii loiali ai acestui imperiu vor ca campionii' să aibă succes. Ei vor blestematul lor de tiran şters. Ei se roagă pentru asta; ei visează la asta...

— În regulă, şuieră Samar Dev, ţine vocea jos!

Taxilian îşi întinse mâinile, apoi se strâmbă. 'Da, desigur. La urma urmei, fiecare umbră ascunde un patnotist...

— Ai grijă de cine te batjocoreşti. Asta e un grup capricios, însetat de sânge, Taxifian, iar faptul că eşti străin nu face decât să-ţi sporească vulnerabilitatea.

— Trebuie să asculţi mai multe conversaţii, vrăjitoare, împăratul este imposibil de ucis. Karsa Orlong se va alătura tuturor celorlalţi m acel cimitir de urne. Nu te aştepta la altceva. Şi când se va întâmpla asta, de ce, toţi...' agăţaţi, tovarăşii lui – toţi cei care au venit cu el vor avea aceeaşi soartă.' Asa este' decretul. De ce s-ar deranja patrioţii cu noi, având în vedere dispariţia noastră inevitabilă? A scurs ultimul vin din pahar, apoi l-a umplut din nou. — În orice caz, m-ai distras. Vorbeam despre acel templu prăbuşit şi despre ceea ce am văzut despre fundamentele lui – chiar dovada suspiciunilor mele tot mai mari.

— Nu ştiam că suntem destinaţi execuţiei. Ei bine, asta schimbă lucrurile, deşi nu ştiu sigur cum. 'Ea a tăcut; apoi, luând în considerare'celelalte cuvinte ale lui Taxilian, ea spuse: — Continuă.

Taxilian se lăsă încet pe spate, ţinând paharul în mâini. — Luaţi în considerare Ehrlitan, un oraş construit pe oasele a nenumăraţi alţii. În asta, puţin diferit de majoritatea aşezărilor din toate cele şapte oraşe. Dar acest Letheras, nu este nimic de genul acesta, Samar Dev. Nu. Aici, oraşul mai vechi nu s-a prăbuşit niciodată,

nu s-a dezintegrat niciodată în moloz. încă stă în picioare, urmând modele de stradă nu tocmai ascunse. Ici şi colo, clădirile străvechi rămân, ca nişte dinţi strâmbi. Nu am văzut niciodată asa ceva, vrăjitoare – se pare că nu s-a acordat niciun fel de atenţie pe străzile acelea vechi. Cel puţin două canale le traversează – poţi vedea umflătura de piatră de pe pereţii canalufui, ca capetele ţăiate cu ferăstrău ale oaselor lungi.'

— Intr-adevăr, ciudat. Din păcate, un subiect doar un arhitecj; sau un zidar ar găsi o sursă de entuziasm, Taxilian.

— încă nu înţelegi. Acel model străvechi, acea grilă în mare parte ascunsă şi structurile rămase care adera la el – vrăjitoare, nimic nu este întâmplător.

‘Ce vrei să spui?[1]

— Probabil că nu ar trebui să vă spun asta, dar printre zidari şi arhitecţi există secrete de natură mistică. Anumite adevăruri referitoare la numere si geometrie dezvăluie energii ascunse, reţele de putere. Samar Dev, există astfel de cursuri de energie, ca fire răsucite în mortar, ţesute prin acest oraş. Prăbuşirea Scale House mi-a dezvăluit ochilor: o rană căscată, picurând sânge străvechi – sânge aproape mort, îti voi acorda, dar de netăgăduit.

— Eşti sigur de asta?

„Eu sunt şi, în plus, cineva ştie. Suficient pentru a se asigura că construcţiile esenţiale', clădirile care formează o reţea de puncte de sprijin – punctele de fixare la reţeaua de energie – toate rămân în picioare...

— Cu excepţia acestei Case Scale.

O încuviinţare din cap. — Nu neapărat un lucru rău – într-adevăr, nu'neapărat accidental, acel colaps.

— Acum m-ai pierdut. Templul acela a căzut intenţionat?

„Nu aş ignora asta. De fapt, asta corespunde exact cu suspiciunile mele. Ne apropiem de un eveniment important, Samar Dev. Deocamdată, atât de departe pot duce. Se va întâmpla ceva. Mă rog să fim în viaţă doar ca să fim martori.

— Ai făcut puţin pentru a-mi însufleţi ziua, spuse ea, uitându-se la micul dejun pe jumătate terminat, cu pâine, brânzeturi si fructe necunoscute. — Măcar ne poţi comanda încă o carafă de vin pentru păcatele tale.

— Cred că ar trebui să fugi, spuse Taxilian pe sub răsuflarea lui, fără să-i întâlnească ochii. — Aş face, cu

excepţia evenimentului pe care eu cred că urmează. Dar, dupa cum spuneţi, interesul meu este poate mai ales profesional. Tu, pe de altă parte, ai face mai bine să te uiţi la propria ta viaţa, adică la menţinerea ei.

Ea se încruntă. „Nu este că am o credinţă nerezonabilă în priceperea marţială a lui Karsa Orlong. Au existat destule indicii că împăratul a luptat cu alţi mari campioni, cu alţi războinici de o îndemânare formidabilă şi nimeni nu l-a putut învinge. Cu toate acestea, recunosc un sentiment de. ei bine, loialitate.

— Suficient ca să i se^ alăture la Poarta lui Hood?

'Eu nu sunt sigur. în orice caz, nu vă imaginaţi că suntem urmăriţi? Nu crezi că alţii au încercat să-şi fugă de soarta?

'Fără îndoială. Dar Samar Dev, să nu încerce nici măcar...

— Mă voi gândi la asta, Taxilian. Acum, m-am răzgândit – a doua carafa de vin va trebui să aştepte. Să ne plimbăm pe acest oraş frumos. Sunt de gând sa văd singur acest templu ruinat. Ne putem uita ca străinii care suntem, iar patriotiştii nu se vor gândi la asta. Se ridică de pe scaun.

Taxilian a urmat exemplul. — Am încredere că ai plătit deja proprietarul.

'Nu este nevoie, mărimea imperială.

„Generozitatea faţă de condamnaţi – care este contrar sentimentului meu despre acest imperiu căzut”.

„Lucrurile sunt întotdeauna mai complexe decât par la început”.

Urmăriţi de ochii a o duzină de patroni, cei doi au părăsit restaurantul.

Soarele a devorat ultimele umbre din complexul cu podea cu nisip, căldura crescând în valuri curgătoare de-a lungul incintei dreptunghiulare, cu pereţi înalţi. Nisipurile fuseseră greblate şi netezite de slujitori, iar acea suprafaţă avea să rămână nepătată până după-amiaza târziu, când concurenţii care îi aşteptau s-ar fi adunat pentru a se lupta între ei şi s-ar aduna – cei care împărtăşeau o limba – pentru a 'mesteca şi a roade aceste ciudate, circumstanţe macabre. Cu toate acestea, sprijinit de un perete chiar în interiorul intrării, Taralack Veed îl privi pe Icarium mişcându-se încet pe lângă peretele exterior al complexului, cu o mână întinsă pentru a unge cu vârful degetelor piatra albită şi prăfuită şi friza ei decolorată.

Pe acea friză, imagini şterse ále eroilor imperiali şi ale regilor îmbibaţi de glorie, ciobiţi şi marcaţi acum de armele străinilor neatenţi care se luptaú unul cii gelălalt, fiecare dintre acei străini intenţionaţi să ucidă împăratul care comanda acum tronul.

Astfel, un set singuratic de urme de paşi acum, urmărind de-a lungul acelui zid, o umbră s-a redus aproape la nimic sub războinicul înalt, cu pielea măslinie, care s-a oprit pentru a privi spre cer, în timp ce un stol de păsări necunoscute s-a zbătut peste golul albastru, apoi a continuat până ajunse în capătul îndepărtat, unde o poartă uriaşă cu zăbrele bloca drumul spre stradă dincolo. Siluetele gardienilor erau vizibile dincolo de gratiile groase, ruginite. Icarium se opri în faţa acelei porţi, rămase nemişcat, lumina soarelui albmdu-l dé parcă Jhag-ul tocmai ar fi ieşit din friza din stânga lui, la fel de decolorat şi uzat ca oricé erou al antichităţii.

Dar nu, nu un erou. Nu în ochii nimănui. Niciodată. O armă şi nimic mai mult. Totuşi... trăieşte, respiră, iar când ceva réspirá, este mai mult decât o armă. Sânge fierbinte în vene, graţia mişcării, o salvă de gânduri şi sentimente în acel craniu, conştientizare ca flăcările în' ochi. Cei Fără Nume îngenunch'easeră prea mult timp pe pragul pietrei, închinarea unei case, a terenurilor ei pline, a camerelor ei care răsună – de ce nu celor vii, care respira, care ar putea locui în acea casă? De ce nu constructorii nemuritori? Un templu era un pământ sfinţit nu pentru propria sa existenţă, ci pentru zeul pe care îl va onora. Dar cei fără nume nu au văzut-o aşa. închinarea dusă la extrema absurdă... dar poate, în adevăr, la fel de primitivă ca şi lăsarea unei ofrande într-un pliu de stâncă, de vopsea de sânge pe acea suprafaţă uzata... o, eu nu sunt cel potrivit pentru asta, pentru gânduri care îmi înfrigura măduva, suflet.

Un Grai, tăiat şi marcat de trădări. Cei care aşteaptă în umbra oricărui om – căci suntem şi casă şi locuitori. Piatra si pamant. Sânge şi carne. Şi aşa vom bântui camerele vechi, vom parcurge coridoárelé familiare, până când, cotind un colţ, ne vom găsi în faţa unui străm, care nu poate fi nimeni altul decât cea mai diabolică reflectare a noastră.

Şi apoi se scot cuţitele şi se poartă o bătălie pe viaţă, an de an, faptă după fâptă. Curaj şi trădare josnică, laşitate şi răutate strălucitoare.

Străinul m-a alungat înapoi, pas cu pas. Până când nu mă mai ştiu – ce om sănătos ar îndrăzni să-şi recunoască propria infamie? Cine ar trage plăcere din senzaţia de rău, satisfacţie din recompensele prea amare? Nu, în schimb alergăm cu propriile noastre minciuni – nu îmi rostesc jurămintele de răzbunare în fiecare zori? Nu îmi şoptesc blestemele împotriva tuturor celor care mi-au greşit?

Şi acum îndrăznesc să-i judec pe cei fără nume, care ar face' un rău împotriva altuia. Şi care este locul meu în această schemă de groază?

Se uită fix la Icarium, care încă se îndrepta spre poartă, care stătea ca o statuie, înceţoşată în spatele valurilor de căldură. Străinul meu. Totuşi, care dintre noi este cel rău?

Predecesorul său, Mappo, Trell, lăsase cu mult timp în urmă astfel de lupte, bănuia Taralack. Aleg să-i trădeze pe cei fără nume, mai degrabă decât pe acest războinic din faţa j>orţii. O alegere rea? Graiul nu mai era atât de sigur de răspunsul lui.

Sâsâit pe sub răsuflare, se împinse de la perete şi se plimba pe lungimea complexului, prin valuri de căldura, ca să stea lângă Jhag. — Dacă îţi laşi armele, a spus Taralack, eşti liber sa rătăciţi prin oraş.

— Liber să ma răzgândesc? întrebă Icarium cu un zâmbet slab.

— Asta s-ar obţine puţin, cu excepţia, poate, execuţia noastră imediată.

— S-ar putea să fie milă în asta.

— Nu crezi propriile tale cuvinte, Icarium. În schimb, vorbeşti ca să ma batjocoreşti.

—' Poate fi adevarat, Taralack Veed. Cât despre acest oraş, clătină el din cap, nu sunt încă pregătit.

— împăratul ar putea decide în orice moment...

‘El nu o sa. Există timp.

Graiul se încruntă spre Jhag. — De ce eşti sigur?

— Pentru că, Taraîack Veed, spuse Icarium, tăcut şi măsurat în timp ce se întoarse pentru a merge înapoi, îi este frică.

Privindu-se după el, Grai tăcu. De tine? Ce ştie el? Şapte Sfinte, cine ar şti despre istoria acestui pământ? Legendele sale? Sunt ei'preveniţi despre Icarium şi tot ceea ce aşteaptă în el?

fcarium a dispărut în umbra de sub intrarea clădirii. După o duzină de bătăi rapide ale inimii, Taralack l-a

urmat, nu pentru a-şi revendica tovarăşa companiei Jhag, ci pentru a găsi pe cineva care să-i dea răspunsurile la multitudinea de întrebări care îl asaltau acum.

Varat Taun, odată secundul la comanda lui Atri-Preda Yan Tovis, s-a înghesuit într-un colţ al camerei nemobilate. Singura lui reacţie la sosirea lui Yan Tovis a fost o tresărire. Încovoiindu-se şi mai uşor în acel colţ, el nu şi-a ridicat capul să se uite' la ea. Omul acesta îi condusese,' singur, pe Taralack Veed şi pe Icarium înapoi prin lăveri – un tunel rupt deschis de o magie necunoscută, prin fiecare tărâm pe gare expediţia îl traversase în călătoria lor spre exterior, însăşi Atri-Preda văzuse rana înveşitoare care fusese poarta de ieşire; îi auzise urletul strigător, o voce care părea să-i ajungă în piept şi să-i strângă inima; se uitase cu mirare neîncrezătoare la cele trei siluete care ieşeau din el, una târâtă între două...

Nici un alt supravieţuitor. Nici un. Nici Edur, nici Letherii.

Mintea lui Varat Taun se rupsese deja. Incapabil de explicaţii coerente, bolborosese, ţipând la oricine se apropia prea mult de persoana lui, totuşi incapabil sau nu voia să-si rupă ochii mari de fornia inconştientă a Icariumului.

Cuvintele răguitoare ale lui Taralack Veed, apoi: Toţi morţi. Toata lumea. Primul Tron este distrus, fiecare apărător sacrificat – Icarium a rămas singur în picioare şi chiar şi el a fost grav rănit. El este... este demn d'e împăratul tău.

Dar aşa spusese Grai de la început. Adevărul era că nimeni nu stia sigur. Ce se întâmplase în mormântul subteran unde se afla Primul Tron?

Teribilele pretenţii nu s-au încheiat aici. Tronul Umbrei fusese şi el distrus. Yan Tovis şi-a amintit consternarea şi oroarea trăsăturilor lui Tiste Edur când au înţeles cuvintele prost accentuate ale lui Taralack Veed.

Era necesară o altă expediţie. Atât fusese evident. Pentru a vedea adevărul unor astfel de afirmaţii.

Poarta se închisese la scurt timp după ce i-au scuipat pe supravieţuitori, vindecarea aproape la fel de violenta şi plină ca prima rănire, cu o cacofonie de ţipete – ca sufletele pierdute ale blestematelor – izbucnind din acel portal în ultimul moment, lăsând martorii cu convingerea

teribilă că alţi/s-au grăbit să iasă.

În urma acelei bănuieli, a venit vestea despre eşecuri – pe navă după navă a flotei – de către vrăjitorii de la Edur, când au căutat să creeze noi căi în lăgare. Trauma creată de acea închiriere haotică a sigilat cumva orice cale

Posibilă către locul Tronului Umbrei si cel al Primului Tron 'lan Imass. A fost asta permanent? Nuneni nu stia. Chiar şi a întinde mâna, aşa cum făcuseră vrăjitorii, însemna să se retragă de durere sălbatică. Fierbinte, au spus ei; însăşi carnea existenţei răbufneşte ca focul.

Cu toate acestea, în adevăr, Yan Tovis era puţin interesat de astfel de chestiuni. Ea pierduse soldaţi' şi niciunul nu a înţepat mai mult decât secundul ei la comandă, Varat Taim.

Acum se uita la forma lui înghesuită. Asta îi voi oferi soţiei şi copilului lui în Bluerose? Vindecătorii Letherii se îngrijiseră de el, fără succes – rănile de pe mintea lui erau peste puterile lor de a se repara.

Sunetele cizmelor pe coridor din spatele ei. Ea făcu un pas într-o parte când paznicul sosi cu sarcina lui desculţ. Un alt „oaspete”. Un călugăr din teocraţia arhipelagului Cabal care, m mod ciudat, se oferise voluntar să se alature flotei Edur, urmând, sa dovedit, o tradiţie de a livra ostatici pentru a evita potenţialii inamici. Flota Edur fusese prea avariată pentru a reprezenta o mare ameninţare în acel moment, încă îşi lingea rănile după ce s-a ciocnit cu locuitorii din Perish, dar asta nu părea să conteze prea mult – traditia anunţând primul contact cu străinii era o politică oficială.

Călugărul Cabalhii care stătea acum în pragul uşii nu era mai înalt decât umărul lui Twilight, slab de complexitate, chel, cu fata lui rotundă pictata într-o mască comică cu pigmenţi groşi, solidi, strălucitori şi stridente, exagerând o expresie de ilaritate perfect reflectată în sclipirea ochilor omului. Yan Tovis nu ştia la ce să se aştepte, dar cu siguranţă nimic de genul../asta.

— Îţi jnulţumesc că ai fost de acord să-l vezi, spuse ea acum. — înţeleg că ai talent ca vindecător.

Călugărul părea la câteva momente să izbucnească în râs la fiecare cuvânt al ei, iar Twilight simţi un fulger de iritare.

'Poti sa ma intelegi?[1] a cerut ea.

Sub vopseaua feţei, trăsăturile erau plate, nu răspundeau, aşa cum spunea în Letherii fluide: „Îţi

înţeleg fiecare cuvânt.' După accentul tău, vii din nordul imperiului, pe coastă. Aţi învăţat, de asemenea, intonaţia necesară, care face parte din propriul lexic al armatei, care nu modifică în totalitate reziduurile naşterii tale scăzute, dar este suficient de mediere pentru a-i lăsa pe cei mai mulţi dintre camarazii tăi nesiguri cu privire la statutul tău familial. Ochii, de un căprui moale, erau plini de veselie tăcută cu fiecare afirmaţie. „Desigur, acest lucru nu se referă la pata temporara care a venit din apropierea îndelungata dintre marinari, precum si la Tiste Edur. Ceea ce, s-ar putea să fii uşurat să auzi, se diminuează rapid.

Yan Tovis aruncă o privire către paznicul care stătea în spatele călugărului. Un gest a alungat-o.

„Dacă asta a fost ideea ta de glumă”, a spus ea către Cabalhii după ce femeia a plecat, „atunci nici măcar vopseaua nu ajută”.

Ochii au strălucit. — Vă asigur că nu s-a intenţionat niciun umor. Acum, mi se spune că vindecătorii tăi nu au avut succes. Este corect?

Da.[1]

— Si Tiste Edur?

— Sunt... neinteresaţi de soarta lui Varat Taun.

O încuviinţare din cap, apoi călugărul, apropiindu-şi mătăsurile libere, se îndreptă fără zgomot spre silueta din colţul îndepărtat.

' Varat Taun ţipă şi începu să zgârie pereţii.

Călugărul se opri, înclinând capul, apoi se întoarse şi se apropie de Yan Tovis. — Vrei să auzi evaluarea mea?

‘Continua.[1]

‘El este nebun.[1]

Ea s-a uitat în jos în acei ochi dansatori şi a simţit o dorinţă bruscă de a opri acest Cabalhii. ‘Asta-i tot?[1] întrebarea ei ieşi pe un ton răguşit, aspru de ameninţare.

‘Toate? Este considerabil. Nebunie. Nenumărate'cauze, unele fiind rezultatul unei leziuni fizice a creierului, altele din cauza disfuncţionalităţii organelor, care pot fi atribuite trăsăturilor filiaţiei – un defect moştenit, aşa cum ar fi. Alte surse includ un'dezechilibru al celor Zece Mii de Secreţii ale cărnii, o pată de fluide selectate, sărutul febril al iluziei. Astfel de dezechilibre pot fi rezultatul daunelor sau disfunQtionalităţilor menţionate mai sus.

— Il poţi vindeca?

Călugărul clipi. 'Este necesar?[1]

— Ei bine, de aceea am trimis după tine, scuză-mă, dar cum te cheamă?

— Numele meu a fost renuntat la atingerea gradului meu actual în cadrul Sectelor Unificate ale Cabalei.

— înţeleg, şi ce rang este acesta?

— Evaluator superior.

Evaluând ce?

Expresia nu s-a schimbat. — Toate chestiunile care necesită evaluare. Este nevoie de mai multe explicaţii?

Yan Tovis se încruntă. — Nu sunt sigură, mormăi ea. — Cred că ne pierdem timpul.

încă o sălbăticie sălbatică în ochii călugărului. „Apariţia unei flote străine între insulele noastre a necesitat evaluare. Imperiul care l-a trimis a necesitat evaluare. Cererile acestui împărat necesită evaluare. Şi acum, după cum vedem, starea acestui tânăr soldat necesită evaluare. Aşa că am evaluat-o.

— Deci, de unde, mai exact, intervine talentul tău pentru vindecare?

Vindecarea trebuie să precedă evaluarea succesului sau eşecului tratamentului.

— Ce tratament?

„Aceste lucruri urmează o evoluţie a cerinţelor, fiecare dintre acestea trebuie îndeplinită pe deplin înainte ca unul să poată trece la următorul. Prin urmare. Am evaluat starea actuală a acestui soldat. El este nebun – atunci, în folosul tău, am descris diferitele condiţii ale nebuniei şi posibilele lor cauze. După aceea, am negociat ' chestiunea nomenclaturii personale – o deosebire, cu puţină relevanţă, după cum se dovedeşte – şi acum sunt gata să reiau sarcina în cauză.

— Atunci, iartă-mi întreruperea.

'Nu e nevoie. Acum, să continui. Acest soldat a suferit o traumă suficientă pentru a perturba echilibrul normal al celor Zece Mii de Şecreţii. Diverse organe din creierul său sunt acum prinse într-un ciclu de disfuncţii dincolo de orice măsură de auto-reparare. Trauma a lăsat un reziduu sub forma unei infecţii a haosului – as putea adăuga, nu este niciodată înţelept să sorbi din apele mortale dintre luptări. în plus, acest haos este pătat de prezenţa unui zeu fals.

— Un zeu fals – ce este fals în asta?'

„Sunt un călugăr al Sectelor Unificate ale Cabalei şi

acum pare necesar să explic natura religiei mele. Printre oamenii din Cabal sunt trei mii douăsprezece secte. Aceşte secte sunt dedicate, una şi toate, Unicului Dumnezeu. în trecut, războaie civile teribile au afectat insulele Cabalei, deoarece fiecare sectă lupta pentru dominarea atât a problemelor seculare, cât şi a celor spirituale. Abia până când Marele Sinod al Anului Nou 1 a fost asigurată şi oficializată pacea pentru fiecare generaţie viitoare. Prin urmare, Sectele Unificate. Soluţia la nesfârşitele conflicte a fost, s-a dovedit, strălucit de simplă. „Credinţa în Unul Dumnezeu exclude toate celelalte preocupări/'[1]

— Cum ar putea să existe atâtea secte şi un singur zeu?

‘Ah. Ei bine, trebuie să înţelegi. Unul Dumnezeu nu scrie nimic. Unicul Dumnezeu şi-a dăruit copiii cu limbaj şi gândire în aşteptarea ca dorinţele Unicului Dumnezeu să ne înregistrate de mâinile muritorilor şi interpretate de minţile muritoare. Că au existat trei mii douăsprezece secte la Anul Nou este doar surprinzător prin faptul că au fost odată zeci de mii, rezultate dintr-o politică greşită anterioară de educaţie extinsă oferită fiecărui cetăţean al Cabalei – o politică amendată de atunci în interesul unificării. Există acum un colegiu per sectă, în care doctrina este oficializată. în consecinţa, Cabal a cunoscut douăzeci si trei de luni de pace neîntreruptă.

Yan Tovis a studiat omul mic, ochii dansatori, masca absurdă de vopsea. — Şi ce doctrină de sectă ai învăţat, evaluator principal?

— Păi, cea a batjocoroşilor.

— Şi principiul lor?

„Numai aceasta: Dumnezeul Unic, neavând scris nimic, a lăsat toate problemele de interpretare a credinţei şi a închinării în seama minţii neîndrumate ale muritorilor supraeducaţi, este fără echivoc nebun”.

— De aceea, presupun, masca ta arată râs sălbatic...

‘Deloc. Nouă, celor Batjocoritori, ni se interzice râsul, căci aceasta este o invitaţie la isteria care îl afectează pe Unicul Dumnezeu. în Expresia Sfântă care îmi împodobeşte chipul, ţi se oferă o imagine adevărată a Celui clin spatele Marelui'Desen, în măsura în care secta noastră o stabileşte. Călugărul şi-a strâns deodată mâinile sub bărbie. — Acum, bietul nostru soldat a

suferit prea mult timp, în timp ce noi am divagat din nou. Am evaluat pata unui zeu fals în mintea asediata a acestui om rănit. În consecinţă, acel zeu fals trebuie alungat. Odată ce se face acest lucru, voi elimina blocajele din creier care împiedică auto-repararea şi astfel toate dezechilibrele vor n remediate. Efectele acestui tratament vor fi practic imediate şi uşor evidente.

Yan Tovis clipi. — Il poţi vindeca cu adevărat?

— Nu am spus asta?

— Evaluator superior.

'Da?[1]

— Eşti conştient de scopul pe care trebuie să-l slujeşti aici, în L'etheras?

— Cred că se va aştepta să-l întâlnesc pe împărat pe un teren, după care ne vom strădui să ne ucidem unii pe alţii. Mai mult, sunt făcut să înţeleg că acest împărat nu poate fi ucis cu nicio măsură de finalitate, blestemat cum este de un zeu fals – apropo, acelaşi zeu fals care l-a afectat pe acest soldat aici. Prm urmare, apreciez că voi fi ucis în acel concurs, spre disperarea nimănui şi a tuturor.

Şi Dumnezeul tău Unic nu te va ajuta, un preot înalt al templului său?

Ochii bărbatului străluceau. „Unul Dumnezeu nu ajută pe nimeni. La urma urmei, dacă ar ajuta pe cineva, atunci trebuie să îi ajute pe toţi, iar o astfel de asistenţă potenţială universală ar duce inevitabil la un conflict ireconciliabil, care, la rândul său, l-ar înnebuni fără îndoială j>e Dumnezeul Unic. Aşa cum a făcut-o, cu mult timp în urma.

Şi acel dezechilibru nu poate fi niciodată remediat?

— Mă faci să te reevaluez, Atri-Preda Yan Tovis. Eşti destul de deştept, într-un mod intuitiv. Consider că zece mii de secreţii ale tale curg uniform şi clar, probabil ca rezultat al obiectivităţii fără remuşcăr'i sau al unei blasfemii asemănătoare'a spiritului – pentru care, te asigur, nu am niciun resentiment anume. Aşadar, împărtăşim această întrebare, care enunţă însuşi miezul' Doctrinei Batjocoritorilor. Convingerea noastră este că, dacă fiecare muritor din acest tărâm dobândeşte claritate în gândire şi o atenţie convingătoare a moralităţii şi dobândeşte astfel o smerenie profundă şi respect pentru toţi ceilalţi şi pentru lumea în care trăiesc, atunci dezechilibrul va fi

remediat, iar mintea se va întoarce încă o dată la Dumnezeul Unic.[1]

'Ah văd.[1]

— Sunt sigur că o faci. Acum, cred că o vindecare era iminentă. O unire a luptelor din High Mockra şi High Denul. Modificarea fiziologică realizată de acesta din urmă. Eliminarea murdăriei şi eliminarea blocajelor, prin intermediul primelor. Bineînţeles, spusele warrens sunt slabe în manifestarea lor aici în acest oraş, din mai multe motive. Cu toate acestea, deţin înttiadevăr talente substanţiale, dintre care unele sunt direct aplicabile în problema în cauză.

Simţindu-se uşor amortit, Yan Tovis şi-a frecat faţa. Ea închise ochii – apoi, la un oftat zdrenţuit al lui Varat Taun, i- a deschis din nou, pentru a vedea membrele secundului ei dezvăluindu-se încet, strângerea acerbă a muşchilor de pe gâtul lui se uşurează vizibil în timp ce bărbatul, clipind, îşi ridică încet capul.

Şi am văzut-o.

— Varat Taun.

Un zâmbet slab, uzat de durere, dar o întristare firească. Atri-Preda. Ne-am întors, apoi...

Ea se încruntă, apoi dădu din cap. 'Ai făcut. Şi de atunci, locotenente, flota a venit acasă. Ea a făcut semn spre cameră. — Sunteţi în Anexa Domiciliului, în Letheras.

— Letheras? Ce?' Se strădui să se ridice, oprindu-se o clipă să se uite cu mirare la călugărul Cabalhii; apoi, folosind peretele din spatele lui, se îndreptă şi întâlni ochii lui Twilight. — Dar asta este imposibil. Avem două oceane întregi de traversat, cel puţin...

— Evadarea ta s-a dovedit un calvar teribil, locotenente, spuse Yan Tovis. — Ai rămas în comă de multe, multe luni. Ma aştept să te simţi slab...

O grimasă. — Epuizat, domnule.

— Ce îţi aminteşti ultima dată, locotenente?

Spaima îi umplu trăsăturile slabe şi privirea lui se îndepărtă de a ei. — Măcel, domnule.

'Da. Barbarul cunoscut sub numele de Taralack Veed a supravieţuit, la fel ca Jhag, Icarium...

Capul lui Varat Taun se ridică brusc. 'Icarium! Da- Atri- Preda, el-e o urâciune!'

'Un moment!' strigă evaluatorul principal, cu ochii acum străpungători, în timp ce se uita la locotenent. — Icarium, Războinicul Jhag? Icarium, Furătorul de viaţă?

Deodată speriat, YanTovis a spus: „Da, Cabalhii/El este aici. La fel ca tine, el îl va provoca pe împărat... Ea se opri atunci, şocată, în timp ce călugărul, cu ochii bulbucaţi, îşi aruncă ambele mâini la faţă, străpungând vopseaua groasa si, dinţii părând să se strângă puternic pe buza de jos. pic. Până când sângele a ţâşnit. Călugărul s-a dat înapoi pană când a lovit peretele de lângă uşa – apoi, dintr-o data, s-a învârtit şi a fugit din cameră.

— Iâ-ne, şuieră Varat Taun, despre ce era vorba?

Râsul interzis? Ea clătină din cap. — Nu ştiu, locotenente.

'Cine ce...?'

Un vindecător, răspunse ea cu o voce tremurată, forţându-se să tragă o respiraţie liniştită. — Cel care te-a trezit, Varat. Un oaspete al împăratului, din flota lui Uruth.

Varat Taun linse buzele crapate si rupte. — Domnule.

'Da?[1]

— Icarium... Errant salvează-ne, nu trebuie trezit. Taralack ştie, a fost acolo, a văzut. Jhag... să-l trimită, domnule...

Ea se apropie de el, cu cizmele pe podea. — Aşadar, afirmaţiile Graiului nu sunt exagerate? El va aduce distrugere?

O şoaptă: „Da”.

Atunci ea nu se putu abţine şi întinse mâna, cu mâinile înmănuşi apucându-se de' partea din faţă a cămăşii zdrenţuite a lui Varat, târându-l aproape. 'Spune-mi, dracul Poate să-l omoare? Poate Icarium să-l omoare?

Groaza se învârti în ochii soldatului când acesta dădu din cap.

Binecuvântarea lui Errant, poate de data asta... — Varat Taun. Ascultă la mine. îmi conduc compania în două zile, înapoi spre nord. Vei călători cu mine, până la coastă cât este necesar, apoi mergi spre est până la Bluerose. Te desemnez la personalul Factorului de acolo, ai înţeles? Doua zile.'

IDa domnule.'

îl eliberă, brusc stânjenită de propria ei izbucnire. Cu toate acestea, picioarele ei erau slăbite ca nişte trestii sub ea. Şi-a şters transpiraţia de pe ochi. — Bine ai revenit, locotenente, spuse ea cu o voce asj>ră, fără a-i întâlni privirea. — Eşti suficient de puternic sa mă

însoţeşti?

— Domnule. Da, voi încerca.

'Bun.'

Ieşind din cameră, s-au întâlnit faţă în faţă cu barbarul Grai. Respiraţia şuieră din Varat Taun.'

Taralack Veed se oprise pe coridor şi se uita la locotenent. — Eşti... recuperat. Nu m-am gândit... El clătină din cap, apoi spuse: „Sunt mulţumit, soldat...

— Ne-aţi avertizat din nou şi din nou, spuse Varat Taun.

Grai s-a' strâmbat si a părut gata să scuipe, apoi a decis
altfel. Cu gravitate, ei a spus: „Am făcut-o. Şi aa, am fost suficient de prost încât sji nu un martor nerăbdător...

— Şi data viitoare? întrebarea lui Varat Taun a fost un mârâit.'

— Nu trebuie să mă întrebi asta.

Locotenentul se uită cu atenţie la sălbatic, apoi păru că s-a lăsat, iar Yan Tovis a fost uimit să-l vadă pe Taralack Veed înaintând pentru a lua greutatea lui Varat. Ah, este ceea ce au împărtăşit. Este asta. Acea.

Grai o privi cu privirea. — E pe jumătate mort de epuizare!

'Da.[1]

— ¡1 voi ajuta acum, unde ne-ai duce, Atri-Preda?

— în locuri mai primitoare. Ce cauţi aici, Veed?

— O frică brusca, spuse el în timp ce acum se lupta cu forma inconştientă a lui Varat.

S-a mutat să-l ajute. — Ce fel de frică?

— Că va fi oprit.

'OMS?'

— Icarium. Că l-ai opri – acum, mai ales, acum că omul ăsta e sănătos din nou. îţi va spune... să-ţi spun totul...

— Taralack Veed, spuse ea pe un ton aspru, eu şi locotenentul părăsim oraşul în două zile. Mergem spre nord. între atunci şi acum,' Varat Taun este în grija mea. Al nimănui altcuiva.

— Nimeni în afară de mine, adică.

'Daca insisti.'

Locotenentul dintre ei, Grai o studie. — Ştii, nu-i aşa. El ţi-a SJDUS-'

— Şi vrei să spui nimic, nimănui. Nici un

avertisment...

'Este corect.'

— Cine altcineva ar putea bănui – istoriile voastre străvechi ale Primului Imperiu. Savanţii tăi...

— Nu ştiu despre asta. Există unul, iar dacă voi putea minţi va veni cu noi. Călugărul ăla blestemat. Ar trebui să fie destul de simplu. Preoţii Cabalei au înţeles greşit. Ne-a trimis un ambasador, nu un campion. Nu are mcio' valoare să-l ucizi – bietul prost nu poate lupta – imaginează-ţi furia lui Rhulad de a-şi pierde timpul... da, asta ar trebui să facă asta.

„Fără cărturari...”

Ea s-a strâmbat şi a spus: — Moartă sau în închisoare. Ea îl privi pe Grai. — Dar tu? Vei fugi cu noi?

Ştii ca nu pot, trebuie să împărtăşesc soarta lui Icarium. Mai mult decât îşi dă seama oricare dintre ei. Nu, Atri-Preda, nu voi părăsi acest oraş.

— Asta a fost sarcina ta, Taralack Veed? Să livrezi Icarium aici?

Nu avea să-i întâlnească ochii.

'Cine te-a trimis?' a cerut ea.

'Conteaza? Noi suntem aici. Ascultă-mă, Twilight, împăratul tău este folosit cu durere. Există război între zei si noi suntem ca un nimic – nu tu, nici eu, nici Rhulad Şengar. Aşa că mergeţi, da, cât de departe puteţi. Şi ia acest războinic curajos cu tine. Fă asta şi voi muri gol de durere...

— Şi ce rămâne cu regretele?

A scuipat pe podea. Singurul lui răspuns, dar ea l-a înţeles destul cfe bine.

Sigilat de un zid masiv şi gros de piatră de calcar tăiată la capatul unui coridor de mult abandonat într-un pasaj uitat al Vechiului Palat, anticul Templu al Rătăcătoarelor nu mai exista în memoria colectivă a cetăţenilor din Letheras. Camera centrală cu cupolă de stup ar fi rămas neluminată, cu aerul nemişcat şi nemişcat, timp de peste patru secole, iar ramurile cu spiţe care duc spre încăperi mai mici ar fi ecoutat ultima dată la paşii cu aproape o sută de ani mai devreme.

La urma urmei, Errantul plecase în lume. Altarul a stat rece şi mort şi probabil distrus. Ultimii preoţi şi preotese – titluri deţinute m secret împotriva ciumei pogromurilor – îşi duseseră tradiţiile gnostice în morminte, fara a mai rămâne adepţi care să le înlocuiască.

Stăpânul Holdurilor a plecat în lume. El este acum printre noi. Nu se poate închina acum, nici preoţi, nici temple. Singurul sânge pe care îl va gusta Errantul de acum înainte este al lui. El ne-a trădat.

Ne-a trădat pe toţi.

Şi totuşi şoaptele nu au dispărut niciodată. Au răsunat ca nişte vânturi-fantomă în mintea zeului. Cu fiecare rostire a numelui său, ca rugăciune, ca blestem, putea simţi acel tremur al puterii batjocorind tot ceea ce ţmuse cândva în mâini, batjocorind focurile furioase ale jertfei de sânge, ale credinţei înfricoşătoare şi înfricoşate. Au fost momente, a recunoscut el, în care a cunoscut'regretul. Pentru tot ceea ce s-a predat cu atâta bunăvoie.

Stăpânul ţiglelor, umblătorul printre caluri. Dar Holdurile s-au stms, puterea lor a fost uitată, îngropată de trecerea veacului în vârstă. Şi şi eu am dispărut, prins în acest fragment de pământ, acest imperiu patetic într-un colţ de continent. Am intrat în lume... dar lumea a îmbătrânit.

Stătea a£um cu faţa la zidul de piatră de la capătul coridorului. încă o jumătate de duzină de bătăi ale inimii de
nehotărâre, apoi a păşit.

Şi s-a trezit în întuneric, cu aerul învechit şi uscat în gât. 'Odată, cu mult timp în urmă, avusese nevoie de plăci pentru a gestiona un lucru precum mersul printr-un zid solid de piatră. Odată, puterile lui păruseră noi, pline de posibilităţi^ cândva, părea că poate modela şi remodela lumea. Atata aroganţă. Sfidase orice atac al' realităţii – pentru o vreme.

El încă stăruia în îngâmfarea lui, ştia bine-un blestem printre toţi zeii. Şi avea să se distreze, un ghiont aici, un remorcher acolo, ca apoi să se îndepărteze şi să vadă cum se reconfigurea şuviţa destinelor, fiecare şuviţă fredonând cu intruziunea lui. Dar era din ce în ce mai greu. Lumea i-a rezistat. Pentru că eu sunt ultimul, eu sunt ultimul fir care ajunge înapoi la Holds. Şi dacă acel fir era rupt, tensiunea se rupea brusc, aruncân'du-l liber, poticnându-se în lumina zilei... ce atunci?

Errantul făcu un gest, iar flăcări s-au ridicat încă o dată din nişele de jos de pe peretele inel al domului, aruncând umbre şovăitoare peste podeaua mozaic. Un baros fusese dus la altar pe estrada ridicată. Pietrele

sparte păreau să sângereze recriminare încă în ochii Errantului. Cine a servit pe cine, la naiba? Am ieşit, printre voi, să fac o diferenţă, astfel încât să pot oferi înţelepciune, orice înţelepciune aş avea. M-am gândit-am crezut că vei fi recunoscător.

Dar ai preferat să vărsaţi sânge în numele meu. Cuvintele mele tocmai ţi-au iesi't în cale, strigătele mele de milă pentru concetăţenii tăi – oh, cât te-a înfuriat asta.

Gândurile lui aii tăcut. Firele de păr de pe ceafă i se ridicau. Ce este asta? Nu sunt singur.

Un râs blând dintr-unul din pasaje. S-a întors încet.

Bărbatul ghemuit acolo era mai mult căpcăun decât om, cu umerii largi acoperiţi cu păr negru, cu capul de glonţ împins înainte pe un gat scurt. Jumătatea inferioară a feţei' era pronunţată în mod ciudat sub mustaţa şi barbă lungi şi ondulate, iar colţii mari îngălbeniţi ieşeau din maxilarul inferior, împingăridu-se de buze şi de părul des si ciufulit. Mâinile bătute şi bătute atârnau de pe braţele lungi, cu degetele pe podea.

De la apariţie a venit o duhoare bestială, de rangă.

Errantul miji, căutând să străpungă întunericul de sub sprâncenele grele, unde ochii mici, îngusti, străluceau plictisi ca granate aspre. — Acesta este templul meu, spuse el. — Nu-mi amintesc o invitaţie deschisă pentru... oaspeţi.

Un alt hohot de râs, dar nu era umor în el, îşi dădu seama Errantul. Amărăciune, la fel de groasă şi înţepătoare ca mirQsul care înţepă nările zeului.

— îmi amintesc de tine, se auzi vocea făpturii, joasă şi bubuitoare. „Şi am cunoscut acest loc. ştiam ce a fost. Era... în siguranţă. Cine îşi aminteşte de Holds, până la urmă? Cine ştia suficient sa bănuiască? Oh, mă pot vâna tot ce vor – da, mă vor găsi până la urmă – ştiu asta. în curând,

Poate. Mai devreme, acum că m-ai găsit, Stăpânul Dalei, oate mi-a returnat, ştii, împreună cu alte... cadouri. Dar a eşuat. Un alt râs, de data asta aspru. — O deces comună printre muritori.

Deşi a vorbit, din gura căpcăunului nu a ieşit niciun cuvânt.' Acea voce grea şi stânjenitoare era 'în capul Errantului, ceea ce era pentru cel mai bun – colţii aceia ar fi brutalizat fiecare rostire aproape de neînţeles.' — Eşti un zeu.

Mai multe râsete. ‘Eu sunt.[1]

— Ai intrat în lume.

— Nu prin alegere, maestru al gresielor. Nu ca tine.[1]

Ah.[1]

„Şi aşa au murit adepţii mei – oh, cum au murit. Peste jumătate' din lume, sângele lor a udat pământul. Şi n-am putut face nimic. Nu pot face nimic.[1]

— Este ceva, observă Errantul, să te ţii la o formă atât de modestă. Dar cât va mai dura acel control? Cât de curând înainte să spargi limitele acestui templu al meu? Cât timp înainte sa te ridici în vederea tuturor, dând deoparte norii, scuturând munţii în praf...

— Voi fi mult de aici înainte de atunci, stăpâne al gresielor.

Zâmbetul Errantului era ironic. — Asta e o uşurare, Doamne.

— Ai supravieţuit, spuse acum zeul. — De atâta timp. Cum?[1]

— Vai, spuse Errantul, sfatul meu pentru tine ar fi inutil. Puterea mea s-a risipit rapid. Deja fusese rănit îngrozitor – pogromurile Forkrul Assail împotriva credincioşilor mei au avut grijă de asta. Gândul la un alt eşec ca acesta a fost prea mult... aşa că am renunţat de bunăvoie la majoritatea a ceea ce mi-a rămas. M-a' făcut ineficient, dincolo, poate, de acest oraş şi de o porţiune modestă de râu. Şi deci nu este o ameninţare pentru nimeni. Nici măcar tu, cu colţi. — Totuşi, nu poţi race o alegere similară. Vor dori puterea brută din tine – în sângele tău – şi vor avea nevoie de ea vărsată înainte de a putea bea, înainte de a se putea scalda în ceea ce a mai rămas din tine.

'Da. Mă aşteaptă o ultimă bătălie. Atât, cel puţin, nu regret.

Norocosule. O lupta. Si... un război?

Amuzament în gândurile lui, apoi: „O, într-adevăr, maestru al plăcilor. Un război suficient pentru a-mi face inima să bată de viaţă, de foame. Cum ar putea să nu? Eu sunt Mistreţul verii/Domnul oştirilor pe câmpul de luptă. Corul celor care vor muri... ah, Maestre, bucură-te că nu va fi nicăieri aproape...

— Nu sunt atât de sigur de asta.

O ridicare din umeri.

Errantul s-a încruntat, apoi a întrebat: — Atunci, cât timp intenţionaţi să rămâneţi aici?

— De ce, atâta timp cât pot, înainte ca controlul meu să se prăbuşească – sau sunt chemat la luptă, la moarte, vreau să spun. Dacă, desigur, nu alegi să mă alungi.

— Nu aş risca puterea dezvăluită de asta, spuse Errantul.

Un hohot de râs. — Crezi că n-aş merge în linişte?

— Ştiu asta, Mistreţ al verii.

'Destul de adevărat.' După ezitare, zeul războiului a spus: „Oferă-mi un sanctuar, Errant, şi-ţi voi da un dar”.

'Foarte bine.'

— Fără târguire?

'Nu. Nu am energie. Ce este acest cadou, atunci?

— Aceasta: Calea Fiarelor este trezită. Am fost alungat, vedeţi, şi a fost nevoie, necesitate, insistenţă ca vreun moştenitor să se ridice să-mi ia locul – să-şi asume vocile războiului. Treach era prea tânăr, prea slab. Şi aşa s-au trezit Lupii. Ei flancheaza tronul acum, nu, ei sunt tronul.

Errantul abia putea să tragă respiraţia la această revelaţie. A Ţine, trezit7. Dintr-o gură uscată ca praful, a spus: 1 Sanctuarul este al tău, Mistreţ al verii. Şi, pentru urma ta aici, eforturile mele cele mai complete de a... direcţionare greşită. Nimeni nu va şti, nimeni nu va bănui.

— Atunci, te rog, blochează-i pe cei care mă sună în continuare. Strigătele lor îmi umplu craniul – este prea mult...

'Da, ştiu. Voi face ce pot. Numele tău... Il cheamă pe Mistreţul verii?

„Nu des”, a răspuns zeul. — Fener. îl cheamă pe Fener.

Errantul dădu din cap, apoi se înclină adânc.

A trecut prin zidul de piatră şi s-a trezit din nou pe coridorul dezafectat al Palatului Vechi. Trezit? Abis de jos... nu e de mirare că Cedance se învârte în haos. Lupii? Ar putea sa fie...

Acesta este haos! Nu are nici un sens! Feather Witch se uită în jos la plăcile ciobite împrăştiate pe podeaua de piatră în fata ei. Axe, legat atât de Salvator, cât şi de Trădătorul Holdului Gol. Knuckles şi Corbul Alb înconjoară Tronul de Gheaţă ca frunzele într-un vârtej. Elder of Beast Hold stă la Portalul Azath Hold. Poarta Dragonului şi Băutorul de Sânge converg spre Observatorul Calităţii goale, dar nu, totul este o

nebunie. Forţa Dragonului era practic moartă. Toată lumea ştia asta, fiecare Caster of the Tiles, fiecare Dreamer of the Ages. Totuşi, aici a concurat pentru dominaţie cu Empty Fiola – şi cum rămâne cu Ice? Atemporal, neschimbător, acel tron fusese mort de milenii. Corb alb-da, am auzit. Un bandit din zona Munţilor Bluerose pretinde acum acest titlu. Vânat de Hannan Moşag, asta îmi spune că pretenţia îndrăzneaţă a banditului are putere. Trebuie să vorbesc din nou cu Regele Vrăjitor, ticălosul îndoit şi zdrobit.

Ea se lăsă pe spate pe coapte, şi-a şters transpiraţia rece de pe frunte. Udinaas pretindea că'a văzut o cioară albă, cu secole în urmă se parea acum, acolo, pe şuviţa de lângă sat. O cioară albă în amurg. Şi îl chemase pe Wyval, pofta ei de putere copleşind orice precauţie. Udinaas – furase atât de multe de la ea. Ea a visat ziua în care el a fost în sfârşit capturat, viu, neputincios în lanţuri.

Prostuf a crezut că mă iubeşte – aş fi putut folosi asta. Ar trebui sa am. Setul meu de lanţuri pe care^ să-i închid la glezne şi încheieturi, pentru a-l trage m jos. împreună, am n putut să-l distrugem pe Rhulad cu mult înainte ca el să ajungă la putere. Se uită în jos la gresie, la cele care căzuseră cu faţa în sus – niciunul dintre ceilalţi nu era în joc, aşa cum destinaseră destinele. Totuşi, Errântul nu se vede nicăieri – cum poate fi asta? Ea a întins mâna la una dintre plăcile cu faţa în jos si a luat-o, şi-a privit partea ascunsă. Găsitor de forme. Vezi, nici aici, Ergantul nu-şi arată mâna. Ea miji la ţiglă. Fiery Dawn, aceste indicii sunt noi... Menandore. Şi mă gândeam la Udinaas-da, văd acum. Ai aşteptat să te iau de pe acest câmp. Tu eşti legătura secretă către toate acestea.

Şi-a amintit de scena, de viziunea teribilă a visului ei, de acea vrăjitoare îngrozitoare care l-a luat pe Udinaas şi... Poate că lanţurile de pe el îi aparţin acum. Nu m-am gândit la asta. Adevărat, a fost violat, dar bărbaţii găsesc uneori plăcere să fie o astfel de victimă. Dacă 'ea îl protejează acum? Un... rival nemuritor. Wyval l-a ales, nu-i aşa? Asta trebuie să însemne ceva – de aceea l-a luat, până la urmă. Trebuie să fie.

într-un gest brusc, a măturat plăcile, punându-le în cutia lor de lemn, apoi învelind cutia m fâşii de piele înainte de a împinge pachetul sub pătutul ei. Apoi a desenat dintr-o nişă dintr-un perete un volum legat de

piele, renunţând la capacul pătat si mucegăit. Degetele ei tremurânde trecură

Firm o duzină de pagini de velină fragile înainte de a ajunge a locul de unde oprise anterior să memoreze numele enumerate în nume care umpleau întreg volumul.

Compendiu al Zeilor.

Peria de aer rece. Feather Witch ridică privirea, privi cu privirea în jur. Nimic. Nimeni la intrare, nici umbre nedorite în colţuri – felinare ars din toate părţile. Acea respiraţie nepotrivită fusese o pată, ceva asemănător cu ceara...'

A închis cartea şi a alunecat-o înapoi pe raftul ei, apoi, cu bătăile inimii rapide în piept, s-a grăbit spre o singură pavaj din centrul camerei, m care mai devreme înscrisese, cu un Stylus de fier, un model complicat. Captură. — Holdurile sunt în faţa mea, şopti ea, închizând ochii. — Il văd pe Urmărătorul' Fiarelor' călcându-se pe urmele celui care se ascunde, care se gândeşte să fugă. Dar nicio scăpare nu este posibilă. Cariera se învârte şi se roteşte, dar este tot mai aproape de capcană. Trage, trage – creatura ţipă, dar nici un ajutor nu este posibif – nimeni în afară de mila mea – si asta nu este niciodată gratuită! Ea a deschis ochii şi a văzut o pată de ceaţă legată în limitele modelului înscris. ‘Te am! Fantomă, spion, arată-te!

Râsete blânde.

Ceaţa se învârtea, se clătina, apoi s-a aşezat din nou, vârlele î'ntinzându-se tente – dincolo de marginile sculptate.

Feather Witch icni. — îmi batjocoreşti cu puterea ta, dar, laş că esti, nu îndrăzneşti să te arăţi. '

„Dragă fată, acest joc te va mânca de viu”. Cuvintele, cea mai slabă şoaptă – atingerea respiraţiei de-a lungul ambelor urechi.' Ea a tresărit, s-a uitat în' jur, a simţit o prezenţă în spatele ei şi s-a răsucit în jurul nimănui.

‘Cine e aici?[1] a cerut ea.

„Atenţie la adunarea de nume... este... prematur...”

— Numiţi-vă, fantomă! Eu o comand.

„Oh, constrângerea este întotdeauna arma celor care nu merită. Să ne târguim în schimb cu credinţă. Degetul ăla tăiat pe care îl tii în jurul gâtului, Caster, ce ai de gând cu el?

Ea se strânse de obiect. 'Nu iti voi spune-'

— Atunci, la rândul meu, îţi voi dezvălui acelaşi lucru, nimic.

Ea a ezitat. — Nu poţi ghici?

— Ah, si am ghicit eu corect?

'Da.' '

[1] Prpmatur.[1]

— îmi aştept timpul, fantomă, nu sunt un prost.

„Nu, într-adevăr , a răspuns fantoma. — Chiar şi aşa, să prelungim târgul...

'De ce? Nu ai dezvăluit nimic despre tine...

'Răbdare. Caster of the Tiles, aşteaptă... încurajarea mea. înainte de a face ceea ce intenţionaţi. Aşteaptă-mă şi te voi ajuta.

Ea pufni. — Eşti o fantomă. Nu ai putere...

„Sunt o fantomă şi tocmai de aceea am putere. Pentru ceea ce cauţi, adică.

'De ce să te cred? De ce ar trebui să fiu de acord cu orice sugerezi?

— Foarte bine, partea mea de târg. Vorbeşti acum cu Kuru Qan, cândva Ceda regelui Ezgara Diskanar.

„Ucis de Trull Sengar...”

Ceva ca un chicotit. — Ei bine, cineva trebuia să înfigă suliţa...

— Ştiai că va veni?

„A şti şi a putea face ceva în legătură cu asta sunt două chestiuni diferite, Caster of the Tiles. In orice caz, pune adevărata vină la picioarele Errantului. Şi recunosc, sunt de gând să-l chem în discuţie, în cele din urmă. Dar, la fel ca tine, înţeleg necesitatea de a-şi cere timpul. Avem o afacere?

Ea şi-a lins buzele, apoi a dat din cap. 'Avem.'

„Atunci te voi lăsa m seama educaţiei tale. Fii atent când arunci piesele tale – rişti mult dezvăluindu-ţi talentele de văzător.

— Dar trebuie să ştiu...

„A sti şi a putea face ceva în legătură cu asta...”

— Da, se răsti ea, te-am auzit prima dată.

— îţi lipseşte respectul, fată.

— Şi fii bucuros de asta.

— S-ar putea să ai un motiv acolo. Merită luat în considerare, cred.

— Acum intenţionezi să mă spioni în fiecare clipă aici?

— Nu, ar fi crud, ca să nu mai vorbim de

plictisitor. Când voi veni aici, vei fi avertizat – vântul, ceaţa, da? Acum, fii martor la dispariţia ei.

Ș-a uitat în jos la norul învolburat, a privit cum se stingea, apoi a dispărut.

Tăcere în cameră, aerul încă dincolo de propria ei respiraţie. Kuru Qan, Cedalul Vezi cum adun aliaţi. Oh, aceasta va fi într-adevăr o dulce răzbunare!

Furile de lumină prăfuită ale soarelui în descreştere tăiau spaţiul în care se aflase vechiul templu, deşi epava care umplea jumătatea inferioară a acelui gol' a fost înghiţită de întuneric. Fragmente de faţada au fost împrăştiate pe străzile de şobolani într-o abundenţă conste'rnătoare. Apropiindu-se mai mult, Samar Dev lovi cu piciorul în moloz, încruntându-se la rozătoarele dezarticulate de piatră. „Este cel mai... alarmant”, a spus ea.

— Ah, spuse Taxilian zâmbind, acum vorbeşte vrăjitoarea. Spune-mi, ce simţi în acest loc căzut?

— Prea multe spirite de numărat, murmură ea. Şi toţi... şobolani.

— A fost o dată un D'ivers, nu-i aşa? Un lucru demonic îngrozitor care a călătorit pe drumurile comercianţilor din şapte oraşe...

— Gryllen.

'Da, aşa se numea! Deci, avem aici un alt astfel de... Gryllen?

Ea clătină din cap. — Nu, asta pare mai vechi, de departe.

Si ce-i cu sângerarea aceea? De putere?'

'Nu sunt sigur.' Privind în jur, ea văzu un bărbat înalt, îmbrăcat, sprijinit de un perete de cealaltă parte a străzii, privindu-i. — Unele lucruri, care s-au oprit cu mult timp în urmă, nu ar trebui să fie trezite din nou. Vai...'

Taxilian oftă. — Foloseşti mult cuvântul ăsta. „Vai”. Eşti prea resemnat, Samar Dev Fugi de propria ta curiozitate – nu cred că ai fost mereu aşa.

Ea s-a uitat la el. — Oh, curiozitatea mea rămâne. Credinţa mea în propria mea eficacitate este cea care a luat o bătaie.

— Ne învârtim şi ne învârtim pe curenţii destinului, nu-i aşa?

'Dacă vrei.[1] Ea a oftat. — Foarte bine, am văzut destule, în plus, va fi în curând staţiune de acces si am adunat că paznicii ucid pe cei care încalcă legea la

vedere.

— Ai văzut, dar nu explici nimic!

— îmi pare rău, Taxilian. Toate acestea necesită... puţină gândire. Dacă voi ajunge la vreo concluzie spectaculoasă în curând, voi fi sigur că vă voi anunţa.

— Merit o asemenea ironie?

— Nu, nu. Vai.[1]

Bugg şi-a făcut în cele din urmă drumul după colţ, ieşind din întunericul aleii, apoi oprindu-se pe strada luminată de soare. Aruncă o privire spre Tehol, care stătea sprijinit de un perete, cu braţele încrucişate sub pătură, pe care o înfăşurase ca pe o haină. „Stăpâne”, a spus el, „ae ce eziţi acum?”

'Pe mine? De ce, asta pare a fi doar o ezitare. Ştii, ai fi putut să mă laşi să te ajut să duci asta.

Bugg a pus jos sacul greu. — Nu te-ai oferit niciodată.

— Ei bine, asta ar fi nepotrivit. Ar fi trebuit să insisti. Eşti sigur că ai acest drept, maestru?

— Nu în niciun caz, dar o oarecare bunătate din partea ta ne-ar fi ajutat să trecem peste acest moment ciudat. Din geantă se auzea nişte zgomote blânde. Tehol clipi la ea. — Bugg, ai spus că găinile pensionate, corect?

^m făcut. În schimbul unor reparaţii modeste la un jgheab de apă.

— Dar... nu sunt morţi.

— Nu, stăpâne.

— Dar... asta înseamnă că unul dintre noi trebuie să-i omoare. Strângeţi-le gâtul. Vedeţi lumina vieţii slabă în ochii lor plini de mărge. Eşti un oni dur, Bugg.

'Pe mine?'

— S-au pensionat, zilele lor de ouat au trecut. Nu-i aşteaptă un fel de păşune? Un teren de ciocănit bine presărat?

— Numai cel de pe cer, Maestre. Dar văd punctul tău de vedere. Despre uciderea lor, vreau să spun.

— Sânge pe mâini, Bugg, mă bucur că nu sunt tu.

'Acest lucru este ridicol. Ne vom da seama de ceva când ne întoarcem acasă.

Am putea să ne construim un cotet pe acoperiş, aşa cum fac nebunii pentru porumbei. Astfel păsările ar putea zbura înăuntru şi afară, înainte şi înapoi şi să vadă ceva din acest oraş minunat.

— Găinile nu pot zbura, stăpâne.

— Totuşi, nu crezi că le storc gâtul?
— Vezi brasul?
— Ei bine, pentru moment.
În mod clar mulţumit de soluţia lui, Tehol şi-a ajustat pătura, apoi a ieşit 'pe stradă. Oftând, Bugg lua sacul cu zecile ei de găini şi o urmă într-un ritm ceva mai lent.
— Ei bine, spuse el în timp ce se alătură lui Tehol în faţa ruinei, cel puţin vrăjitoarea străină a dispărut.
— Era o vrăjitoare străină? Mai degrabă drăguţă, într- un mod neclintit, pământesc. Bine, frumos, deci, deşi te asigur că nu i-aş spune niciodată asta în faţă, ştiind cât de uşor se jignesc femeile.
— Printr-un compliment?
'Absolut. Dacă este un compliment greşit. Ai fost... inactiv de prea mult timp, dragă Bugg.
'Eventual. De asemenea, sunt reticent când vine vorba de complimente. Au cum să vină după tine.
Tehol aruncă o privire spre el, cu sprâncenele ridicate. — Se pare că ai fost căsătorit o dată sau de două ori.
— O dată sau de două ori, răspunse Bugg, strâmbându- se. Privind spre Casa Scale ruinată, a rămas foarte nemişcat. — Ah, acum văd ce a văzut ea fără îndoială.
„Dacă ceea ce vezi este sursa pentru a-mi face părul gâtului să se ridice de fiecare dată cand vin aici, atunci aş fi încântat să-mi explici.”
— Pentru ca cineva să păşească înăuntru, spuse Bugg, trebuie să existe o uşă. Iar daca nu există, trebuie făcută.
— Cum poate o clădire prăbuşită să fie o uşă, Bugg?
— încep să înţeleg ce urmează.
— Suficient pentru a sugera un curs de acţiune?
— În aceasta chestiune, Maestre, cel mai bun curs este să nu faci nimic.
— Stai, Bugg, concluzia asta pare să apară destul de des la tine.
— Cel mai bine ar fi să ajungem acasă înainte de ordinul de intrare, maestru. Vrei să faci o întoarcere cu acest sac?
— Binecuvântarea lui Errant, ţi-ai pierdut minţile?
— M-am gândit la fel de mult.'
Nu era puţin în gândurile lui Sirryn Kanar care ajungeau până' în adâncul sufletului său – avea un

sentiment suficient pentru a-l face să recunoască că a fost binecuvântat cu o viaţă practic netulburată. Avea o soţie suficient de speriată încât să facă orice i-a spus el să facă. Cei trei copii ai săi îl ţineau în amestecul potrivit de respect şi teroare şi văzuse la fiul său cel mare dezvoltarea unor trăsături similare de dominaţie şi certitudine. Poziţia sa de locotenent în Celula Palatului Patriotistilor nu' era în contradicţie, în ceea ce îl privea, cu titlul său oficial de sergent al Gărzii – protecţia puternicilor cerea atât diligenţă făţişă, cât si ascunsă,' până la urmă.

Emoţiile care îl comandau erau la fel de simple şi directe. Se temea de ceea ce nu putea înţelege si dispreţuia de ceea ce se temea. Dar recunoaşterea fricii nu' l-a transformat într-un laş – pentru că el îşi proclamase un război veşnic împotrivă tuturor celor care îl ameninţau, fie că era vorba de o soţie vicleană care ridicase ziduri în jurul sufletului ei, sau de conspiratori împotriva imperiului Lether. Duşmanii săi, a înţeles bine, erau adevăraţii laşi. Ei au gândit î'n nori care întunecau toate adevărurile dure ale lumii. Luptele lor de a „înţelege” au dus, inevitabil, la poziţii sediţioase împotriva' autorităţii. Chiar dacă i-au iertat pe duşmanii imperiului, ei au condamnat slăbiciunile propriei lor patrii – nerecunoscând că ei înşişi personificau astfel de slăbiciuni.

Un imperiu precum Lether a fost mereu sub asediu. Aceasta fusese prima declaraţie rostită de Karos Invictad în timpul procesului de recrutare şi antrenament, iar Sirryn Kanar înţelesese adevărul cu doar o clipă de gândire. Un asediu, pe dinăuntru şi pe dinafară, da – tocmai privilegiile pe care le-a acordat imperiul au fost exploatate de cei care ar vedea imperiul distrus. Şi nu putea fi loc pentru „înţelegerea” unor astfel de oameni – ei erau răi şi răul trebuie eliminat.

Viziunea lui Karos Invictad îl lovise cu forţa revelaţiei, dând o claritate atât de desăvârşită şi, într-adevăr, pace în ceea ce fusese, uneori, un suflet în' frământare, bătut şi asaltat uneori de o lume înceţoşată de confuzie şi incertitudine, că tot ceea ce năvălea în el s-a aşezat pe măsură ce a sosit certitudinea, strălucind şi orbitor'în darul său minunat de eliberare.

Acum a trăit o viaţă netulburată si astfel a dat un exemplu colegilor săi agenţi din palat. în ochii lor văzuse, din nou si din nou, sclipirea' de frică şi de frică

sau, la fel de satisfăcătoare, o reflectare perfectă a propriei sale apartamente, fără remuşcări, la fel de rezistentă la orice înşelăciune pe care inamicul ar putea încerca ca şi el însuşi.

Netulburat, apoi, le făcu semn către doi patrioti corpulnici care au păşit înainte şi au dat cu piciorul în uşă.

Practic şi-a zburat de pe balamalele sale slabe, prăbuşindu- se în camera opulenta de dincolo. Un ţipăt, apoi altiil, din întuneric spre stânga – unde dormeau roanicele – dar deja agenţii principali traversau camera spre uşa de vizavi. Mai multă violenţa, aşchii de lemn sub cizme grele.

întins pé hol, în spatele lui Sirryn, era cadavrul unui Tiste Edur – cineva pusese o gardă. Curios, dar de mică importanţă. Certurile otrăvite se dovediseră atât rapide, cât şi practic tăcute. Deja doi dintre oamenii săi se pregăteau să ducă cadavrul – doar un alt Edur care a dispărut m mod misterios.

Sirryn Kanar s-a poziţionat în centrul primei camere, în timp ce un alt agent a sosit cu o lanternă cu glugă, care să stea deoparte, aruncând suficientă lumină. Prea multe nu ar face – umbrele trebuiau să fie vii, zvârcolindu-se, confuzie din toate părţile. Sirryn era încântat de precizie.

Oamenii lui au ieşit din camera interioară, o siluetă între ei – pe jumătate goală, părul ciufulit, o privire de neîncredere – Nu. Ochii lui Sirryn Kanar se îngustară. Nu neîncredere. Demisie. Bine, trădătorul îi cunoştea soarta, ştia că nu va putea scăpa niciodată de ea. Fără să spună nimic, le făcu semn agenţilor săi să o scoată afară.

Trei roabe, plângând acum, strânseră lângă perete, lângă paletele lor de dormit. — Fii atent la ei, porunci Sirryn, iar patru din echipa sa se îndreptară spre ei. — Cel senior va fi chestionat, ceilalţi doi eliminaţi imediat.

S-a uitat înjur, multumit de uşurinţa acestei operaţiuni, abia^observând strigătele de moarte alé a două femei.

în scurt timp, avea să-i predea pe cei doi prizonieri ai echipei care aşteaptă la o afişă laterală a palatului, care se va deplasa rapid prin noapte – singur pe străzi, atât de mult după oră, până la sediul patriotiştilor. Trimiteţi cele două femei în celulele de interogatoriu. Şi lucrarea avea să înceapă, singura eliberare din

calvaruTmărturisirea deplină a crimelor lor împotriva imperiului.

O procedura simplă, simplă. S-a dovedit eficient. Trădătorii erau invariabil slabi ele voinţă.

Şi Sirryn Kanar nu credea că Prima Concubină va fi diferită. Dacă ceva, chiar mai slab de spirit decât majoritatea.

Femeile se bucurau de aerul lor de mister, dar acele aeruri au dispărut înaintea furtunii voinţei unui bărbat. Adevărat, cúrvele au ascuns lucrurile mai bine decât majoritatea – în spatele unei succesiuni nesfârşite de minciuni care nu l-au păcălit niciodată. Ştia că erau dispreţuiţi de el şi de oameni ca el, crezându-l slab prin simpla virtute că' le folosea – ca şi cum acea utilizare ar proveni dintr-o nevoie reală,' autentică. Dar ştia întotdeauna să şteargă zâmbetele de pe fetele lor pictate.

Îi invidia pe anchetatori. Acea târfă Nisall – ea nu era diferită de soţia lui, bănuia el.

Duşmanii' noştri sunt o legiune, spusese Karos Invictad, aşa ca trebuie să înţelegeţi, toţi, acest război va dura pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

Sirryn Kanar era mulţumit cu această noţiune. A păstrat lucrurile simple.

Şi este sarcina noastră, continuase Maestrul Patrioţilor, să asigurăm asta. Ca să nu fim niciodată consumabili.

Ceva mai confuză, partea aceea, dar Sirryn nu simţea nicio constrângere reală să urmărească ideea. La urina urmei, Karos era foarte inteligent. Deştept şi de partea noastră. Partea dreapta.

Gândurile lui mutându-se spre patul care îl aştepta şi despre curvă pe care i-ar fi dat-o acolo, locotenentul a mărşăluit pe coridorul gol al palatului, oamenii săi căzând în spatele lui.

Bruthen Trana intră în cameră. Ochii i se fixară asupra cadavrelor celor două roabe. 'Cât timp în urmă?' l-a întrebat pe vrăjitorul Arapay care era ghemuit deasupra cadavrelor. Alţi doi Edur au intrat în dormitorul Primei Concubine şi au ieşit din nou o clipă mai târziu.

Vrăjitorul mormăi ceva inaudibil pe sub răsuflarea lui, apoi spuse cu o voce mai tare: — Poate un sonerie. Săbii scurte. Genul folosit de Garda Palatului.

— Adună încă zece războinici, spuse Bruthen Trana. — Mărşăluim către sediul Patriotiştilor.

Vrăjitorul se îndreptă încet. — Să-l informez pe Hannan Mosag?

'Nu încă. Nu putem amâna aici. Şaisprezece războinici Edur şi un vrăjitor ar trebui să fie de ajuns.

— Vrei să ceri eliberarea femeii?

— Sunt două, da?

O încuviinţare din cap.

— Vor începe imediat interogatoriile, spuse Bruthen Trana. — Şi asta nu este o procedură plăcută.

— Şi dacă au stors mărturisiri de la ei?

— Îţi înţeleg îngrijorarea, K'ar Penath. Ţi-e teamă de violenţa în noaptea asta?

Ceilalţi războinici din cameră făcuseră o pauză, cu ochii aţintiţi asupra vrăjitorului Arapay.

'Frică? Nu in ultimul rand. Cu mărturisiri în mână, însă, Karos Invictad şi, prin extensie, Triban Gnol, vor putea să-şi afirme domeniul drept...

— Pierdem timpul, interveni Bruthen Trana. — Răbdarea mea cu Karos Invictad a luat sfârşit. Arui unde este paznicul pe care l-am pus pe hol afară? De parcă nu pot ghici.

O nouă voce a vorbit dinspre uşa exterioară: — Vrăjmăşia personală, Bruthen Trana, este un ghid foarte periculos pentru acţiunile tale.

Tiste Edur se întoarse.

Cancelarul, cu doi bodyguarzi plutind pe coridor în spatele lui, stătea cu mâinile încrucişate. Dupa o clipă, făcu un pas în cameră şi privi în jur. O expresie de regret când le-a văzut pe cele două femei moarte. — în mod clar, a existat o oarecare rezistenţă. Erau cei mai loiali servitori ai Primei Concubine, probabil nevinovaţi de toate greşelile – acest lucru este într-adevăr tragic. Sânge pe mâinile lui Nisall acum.

Bruthen Trana l-a studiat o clipă lungă pe bărbatul înalt şi slab, apoi a trecut pe lângă el şi a ieşit în hol.

Niciunul dintre gardienii dé corp nu era suspicios şi nici unul nu avea timp să-şi scoată armele înainte ca cuţitele Edur – câte unul în fiecare mână – să le alunece sub fălci, cu vârfurile înfipte adânc în creier. Lăsând armele încorporate, Bruthen Trana se întoarse, cu ambele mâini rupte pentru a apuca gulerul greu de brocart al Cancelarului. Letherii gâfâi când fu smuls din picioare, aruncat spre Bruthen, apoi trânti puternic de peretele opus al coridorului.

— Răbdarea mea cu tine, spuse Edurul cu voce

joasă, s- a sfârşit şi ea. Moarte tragică pentru bodyguarzii tăi. Sânge pe mâini, vai. Şi nu sunt de gând, în prezent, să vă iert morţile lor.

Picioarele lui Triban Gnol legănau, papucii cu vârfuri înţepenite lovindu-se uşor de tibiei lui Bruthen Trana. Faţa Létherilor se întuneca,' ochii bombaţi în timp ce priveau privirea dură şi rece a lui Edur.

Ar trebui să-l omor acum. Ar trebui să stau aici şi să-l E rivesc sufocându-se în pliurile trase ale propriei sale aine. Mai bine, ia un cuţit şi deschide-i măruntaiele – vezi cunase prăbuşesc pe podéa.'

În spatele lui, K'ar Penath spuse: „Comandante, după cum ai spus, nu avem timp pentru asta”.

Dezvăluindu-şi dinţii, Bruthen Trana l-a aruncat deoparte pe bărbatul patetic. O cădere incomodă: Triban Gnol şi-a aruncat o mână în jos pentru a-şi rupe coborârea, iar pocnitul oaselor degetelor, ca nişte cuie de fier înfipte în lemn, a fost urmat imediat de un gâfâit şi un scârţait de durere.

Făcând semn războinicilor săi să-l urmeze, Bruthen Trana a păşit peste Cancelar şi a mărşăluit repede pe coridor.

În timp ce zgomotele de paşi răsunau, Triban Gnol, strângându-şi o mână de trunchi, se ridică încet în picioare. Se uită cu privirea pe coridorul acum gol. Linse buzele uscate, apoi şuieră: — Vei muri pentru asta, Bruthen Trana. Tu şi toţi martorii care s-au dat înapoi şi nu au făcut nimic. Veţi muri cu toţii.

' Ar putea să-l avertizeze pe Karos Invictad la timp? Probabil nu. Ei bine, Maestrul Patrioţilor a fost un om capabil. Cu mai mult decât doi bodyguarzi patetici şi incompetenţi. Note superficiale pentru văduvele lor: Soţii tăi şi-au eşuat în responsabilităţile lor. Nu vor fi primite pensii de deces.

Părăsiţi imediat reşedinţa familiei Gărzii Palatului, excluzând' copilul dvs. cel mai mare, care acum este îndatorat cu moşia Cancelarului.

El dispreţuia incompetenţa şi să fie făcut să sufere consecinţele ei... ei bine, cineva â plătit. Mereu. Doi copii, atunci, dă. Sa speram ca baieti. Şi acum ar avea nevoie de doi bodyguarzi noi. Din rândul paznicului căsătorit, desigur. Cineva care să plătească datoria dacă mă eşuează.

Degetele lui rupte deveneau amorţite, deşi acum o durere puternică îi pulsa în încheietura mâinii şi în

antebraţ.

Cancelarul a pornit spre reşedinţa vindecătorului său privat.

Cămaşa ei de noapte ruptă pe jumătate, Nisall a fost împinsă într-o cameră fără ferestre, care era luminată de o singură lumânare poziţionată pe o măsuţă în centru. Aerul rece şi umed mirosea a veche frică şi deşeuri umane. Tremurând de marşul nopţii pe străzi, ea rămâse nemişcată o clipă, căutând să învelească materialul subţire ca tifon mai aproape de ea.

Două tinere femei nevinovate au murit. Măcelăriţi ca nişte criminali. Şi Tissin este următoarea – la fel de aproape de o mamă pe cât am avut eu vreodată. Ea nu a făcut nimic, nu, încetează. Niciunul dintre noi nu a făcut-o. Dar asta nu contează – nu pot gândi altfel. Nu pot pretinde că orice spun eu va face o diferenţă, îmi va schimba în vreun fel soarta. Nu, aceasta este o' condamnare la moarte. Pentru minş. Pentru Tissin.

împăratul nu a vrut să audă de asta. Era sigură de asta. Triban Gnol avea să anunţe că ea a dispărut din palat. Că ea a fugit – doar o încă o'trădare. Rhulad avea să tresară înapoi pe tron, părând să se strângă în sine, în timp ce Cancelarul hrănea cu cjrijă numeroasele nesiguranţe ale împăratului, apoi se dădea înapoi pentru a observă cum cuvintele sale otrăvite furau viaţa din ochii chinuiţi ai lui Rhulad.

Nu putem câştiga împotriva asta. Sunt prea deştepţi, prea nemilos. Singura lor dorinţă este să-l distrugă pe Rhulad – mintea lui – să-l lase chibzuit, cuprins de terori nevăzute, incapabil să facă nimic, nedorind să vadă pe nimeni. Oricine l-ar putea ajuta.

Errant salvează-1-

Uşa a fost deschisă, balansându-se pentru a trânti puternic de perete, unde vechile crăpături arătau că acest anunţ violent făcea parte din tipar. Dar ea le remarcase şi, aşadar, nu a început de la criză, ci doar s-a întors spre chinuitorul ei.

Nimeni altul decât Karos Invictad însuşi. Un vârtej de mătase purpurie, inele de onix pe degete, sceptrul biroului său ţinut într-o mână şi sprijinit între umărul drept şi claviculă. O privire de slabă consternare în trăsăturile banale. „Femeie dragă”, a spus el cu vocea lui înaltă, „să ne grăbim m privinţa asta, ca să pot fi milostiv. Nu vreau să te rănesc, oricât de drăguţă eşti. Astfel, o declaraţie semnată care descrie trădarea' ta'

împotriva imperiului, apoi o execuţie rapidă, privată. Slujitoarea ta s-a conformat deja şi a fost decapitată din milă.

Bravo, Tissin. Cu toate acestea, ea însăşi s-a străduit, căutând un curaj similar – să accepte lucrurile asa cum erau, să recunoască că nicio altă cale nu era posibilă. — Decapitarea nu este pagubă?

Un zâmbet gol. — Prejudiciul la care mă refeream, desigur, se referea la smulgerea mărturisirii tale. Câteva sfaturi: compune-ţi trăsăturile în momentul înainte ca lama să coboare. Este' un fapt regretabil că capul trăieşte la câteva momente după ce a fost tăiat de gât. Câteva clipi, un ochi sau doi, şi, dacă unul nu este... atent, o erupţie de expresii neplăcute. Din păcate, roaba ta nu era înclinată să ţină seama de astfel de sfaturi, prea ocupată pe cât era cu o tiradă inutilă de blesteme.

— Roagă-te că Errantul a auzit-o, spuse Nisall. Inima îi bătea puternic pe coaste.

— O, ea nu m-a blestemat în numele Errantului, dulce curvă. Nu, în schimb, ea a dezvăluit o credinţă despre care se credea de mult timp a dispărut. Ştiai că strămoşii ei sunt Shake? Pe lângă Holds, nici măcar'nu-mi amintesc numele zeului pe care l-a rostit. El a ridicat din umeri ,şi a zâmbit încă o dată zâmbetul său gol. 'Nu conteaza. Într-adevăr, chiar dacă l-ar fi chemat pe Errant, n-aş fi avut niciun motiv de panică. Oricât de mângâiat eşti – sau, mai degrabă, ai fost – în palat, probabil că nu ştii că câteva temple din oraş, care se presupune că sunt sfinţite în numele Errantului, sunt într-adevar afaceri private' şi în întregime laice, de fapt, care profită de pe urma ignoranţei, a cetăţenilor. Preoţii si preotesele lor sunt actori unul şi toţi. Uneori mă întreb dacă Ezgara Diskanar ştia măcar – părea ciudat de devotat Errantului. Făcu o pauză, apoi oftă. Sceptrul a început să bată în loc. — Cauţi să amâni inevitabilul. De înţeles, dar nu vreau să stau aici toată noaptea. Mi-e somn şi' doresc să mă retrag cât mai curând posibil. Arăţi înfrigurat, Nisall. Şi aceasta este o cameră îngrozitoare, pâna la urmă. Să ne întoarcem la biroul meu. Am un halat de rezervă care este rezistent la orice curent de aer. Şi materiale de scris la îndemână. Făcu un gest cu sceptrul şi se întoarse.

Uşa se deschise şi Nisall văzu doi paznici pe coridor.

Amorţită, l-a urmat pe Karos Invictad.

Sus pe scări, pe un pasaj, apoi în biroul bărbatului.

După cum a promis, Karos Invictad a găsit o mantie şi a pus-o cu grijă pe umerii lui Nisall.

L-a tras strâns.

El îi făcu semn spre un scaun din faţa biroului imens, unde aşteptau o foaie de velin, o perie din păr de cal şi un vas cu' cerneală de calmar. Uşor depărtat de o parte a vasului de cerneală era o cutie' mică, ciudată, deschisă în partea de sus. Neputând să se abţină, Nisall se aplecă să arunce o privire.

— Asta nu te preocupă. Cuvintele erau cu un pas mai înalte decât de obicei şi ea se uită în sus pentru a-l vedea pe bărbat încruntat.

— Ai o insectă de companie, spuse Nisall, întrebându-se de înroşirea de culoare pe faţa lui Karos Invictad.

'Cu'greu. După cum am spus, nu este preocuparea ta.

— Ceri şi tu o mărturisire de la ea? Va trebui să-l decapitaţi de două ori. Cu o lamă foarte mică.

— Te distrezi, femeie? Aşezaţi-vă.'

Ridicând din umeri, ea făcu ce i-a poruncit el. S-a uitat în jos la velinul gol, apoi a întins mâna şi a luat pensula. Mana ei tremura. — Ce vrei să mărturisesc?

— Nu trebuie să fii specific. Tu, Nisall, recunoşti că ai conspirat împotriva împăratului şi a imperiului. Spuneţi acest lucru liber şi cu o minte sănătoasa şi vă supuneţi soartei care îi aşteaptă pe toţi trădătorii.

A băgat pensula în cerneală şi a început să scrie.

„Sunt uşurat că iei asta atât de bine”, a spus Karos Invictad.

„Preocuparea mea nu este pentru mine”, a spus ea în timp ce completa declaraţia concisă şi o semna cu o înflorire care nu a reuşit să-şi ascundă tremurul mâinii. — Este pentru Rhulad.

— Nu te va scuti decât de venin, Nisall.

— Din nou, spuse ea, lăsându-se pe spate în scaun. — Nu-mi pasă de mine.

— Simpatia ta este admirabilă...

— Se extinde la tine, Karos Invictad.

întinse mâna şi strânse velinul, o flutură în aer pentru a usca cerneala. 'Pe mine? Femeie, mă insulţi...

'Neintenţionat. Dar când împăratul află că ai executat-o pe femeia care i-a purtat moştenitorul, ei bine, Stăpânul Patrioţilor sau nu...

Velinul a căzut de pe degetele bărbatului. Sceptrul a

încetat să bată mulţumit. Apoi, o râslă: — Minţi. Se dovedeşte uşor...

'Într-adevar. Chemaţi un vindecător. Probabil că aveţi cel puţin unul în prezenţa, ca nu cumva călăul să fie înţepat de o aşchie sau, mai probabil, de o veziculă izbucnită, oricât de ocupat este el.

— Când descoperim şiretlicul tău, Nisall, ei bine, noţiunea de milă este renunţată, indiferent de această mărturisire semnată. S-a aplecat şi a strâns velinul. Apoi se încruntă. — Ai folosit prea multă cerneală – a rulat şi acum este ilizibilă.

„Majoritatea missivelor pe care le folosesc sunt cu Stylus şi ceară”, a spus ea.

El a plesnit foaia înapoi în faţa ei, cu reversul în sus. 'Din nou. Mă voi întoarce mtr-o clipă, cu vindecătorul.

A auzit uşa deschizându-se şi mchizându-se în urma ei. Scriindu-şi încă o dată mărturisirea, lăsă peria jos şi se ridică. S-a aplecat peste cutia ciudată cu insecta sa pivotantă cu două capete, rotund şi rotund te duci. Ştii consternare? Neajutorare?

O agitaţie undeva mai jos. Voci, ceva ce se prăbuşeşte pe podea.

Uşa din spatele ei a fost deschisă.

Ea s-a întors.

Karos Invictad a intrat, direct pentru ea.

L-a văzut răsucind jumătatea inferioară a sceptrului, a văzut o lamă scurtă de cuţit ieşind din baza sceptrului.

Nisall ridică privirea, întâlni ochii bărbatului.

Si nu am văzut, în ei, nimic uman.

El îi înfipse lama în piept, în inima ei. Apoi încă de două ori când ea s-a lăsat, căzând să lovească scaunul.

Ea a văzut podeaua ridicându-se în întâmpinarea feţei ei, i-a auzit trosnitul frunţii, a simţit usturarea vagă, apoi întunericul s-a închis. Oh, Tissin...

Bruthen Trana a lăsat deoparte un gardian rănit şi a intrat în biroul lui Invictad.

Stăpânul Patriotiştilor se dădea înapoi de la forma mototolită a lui Nisalf, cu sceptrul morţii m mână, cu lama la bază, purpurie strălucitoare. — Mărturisirea ei cerea...

Tiste Edur se îndreptă spre birou, dând deoparte scaunul răsturnat. Ridică foaia de velin, miji ca să distingă cuvintele Letherii. O singură linie. O declaraţie. O mărturisire într-adevăr. Pentru o clipă, a simţit că inima i se bâlbâi.

Pe coridor, războinici Tiste Edur. Bruthen Trana spuse fără să se întoarcă: „K'ar Penath, adună trupul primei concubine...”

— Acesta este un scandal! şuieră Karos Invictad. 'Nu o atinge!'

Mârâind, Bruthen Trana făcu un pas mai aproape de bărbat, apoi izbucni cu dosul mâinii stângi.

Sânge stropit în timp ce „Karos Invictad se clătină, sceptrul zburând, umărul lui lovind peretele – mai mult sânge, din gură şi nas, o privire de groază în ochii omului în timp ce se uita la stropii de pe mâini.

De pe coridor, un războinic vorbea în limba Edur. 'Comandant. Cealaltă femeie a fost decapitat.

Bruthen Trana a rostogolit cu grijă foaia de velin şi a strecurat-o sub carcasă. Apoi întinse mâna şi îl târă' pe Karos Invictad în picioare.

L-a lovit din nou pe bărbat, apoi din nou. Guţe de sânge, dinţi rupţi, fire de scuipă purpurie.

Din nou. Din nou.

Mirosul de urină.

Bruthen Trana luă pumni de mătase de sub gâtul flasc şi scutură cu putere pe Xetherii, privind cum capul se pocneşte înainte şi înapoi. Il tot zguduia.

Pană când o mână 1 s-a închis pe încheietura mâinii.

Printr-o ceaţă roşie, Bruthen Trana s-a uitat peste el şi a întâlnit ochii calmi ai lui K'ar Penath.

— Comandante, dacă vei continua aşa cu acest om inconştient, îi vei rupe gâtul.

— Ai spus, vrăjitoriile?

— Prima concubină a murit, de mâna lui. E de la tine să impuni această pedeapsă?

— Soră, ia-te, mârâi Bruthen Trana, apoi îl aruncă pe Karos Invictad pe podea. — Ambele trupuri vin cu noi.

— Comandante, cancelarul... ^

— Nu contează, K'ar Penath. înfăşuraţi bine corpurile. Ne întoarcem la Eternul Domiciliu.[1]

— Dar Letherii morţi de jos?

— Gărzile lui? Dar ei? Ei au ales să păşească în calea noastră, vrăjitorule.

'Cum spui. Dar cu vindecătorul lor mort, unii dintre ei vor sângera dacă nu chemăm...

— Nu este preocuparea noastră, spuse Bruthen Trana. K'ar Penath se înclină. — După cum spuneţi, comandante.

Pe jumătate orb de groază, Tanal Yathvanar s-a apropiat de intrarea în sediu. Ea a plecat. A dispărut, din acel loc, cel mai ascuns loc – cătuşa ei s-a rupt, fierul îndoit şi răsucit, zalele lanţului s-au despărţit de parcă nu ar fi fost altceva decât lut umed.

Karos Invictad, a fost munca ta. Din nou. încă un avertisment pentru mine: fă cum porunci. Ştii totul, vezi tot. Pentru tine, nimic altceva decât jocuri, cele în care te asiguri că câştigi mereu. Dar ea nu era un joc. Nu pentru minş, ticăloşiile. Am iubit-o, unde este? Ce ai făcut cu ea?

încet, i s-a înţeles că ceva nu era în regulă. Gardienii alergând în complex. Strigăte, lumina torţelor tremurând. Intrarea din faţă a clădirii căscă larg – văzu o pereche de cizme, ataşate' de picioarele nemişcate, înclinate peste prag.

la-ne rătăciţi, am fost atacaţi!

S-a grăbit înainte.

A ieşit un gardian, trecând peste cadavru.

'Tufi striga Tanal. — Ce sa întâmplat aici?

Un salut dur. Faţa bărbatului era palidă. — Am chemat vindecători, domnule...

— Ce sa întâmplat, la naiba?

— Edur, o ambuscadă vicioasă, nu ne

aşteptam... ţMaestrul?'

în viaţă. Dar bătut rău. Bătut, domnule, de un Tiste Edur! Legătura-Trana-Bruthen Trana-[1]

Tanal Yathvanar trecu pe lângă nebun, pe hol, spre scări. Mai multe cadavre, paznici taiati fără armele scoase. Ce a iniţiat asta de la Edur? Au aflat ei vestea despre investigaţiile noastre? Bruthen Trana îi rămâne dosarul? La naiba, ae'ce nu a ucis doar gotiara? Să-i sufoci viaţa de la el

- să-i faci faţa roşie ca mătasurile alea blestemate? Oh, aş conduce astă într-adevăr diferit. Dată şansa-

A ajuns la birou, s-a oprit împleticindu-se când a văzut sângele împroşcat pe pereţi şi bălţile de pe podea. Mirosul de pis era puternic m âen Părând mic şi rupt, Karos Invictad stătea cocoşat pe scaunul lui supradimensionat, cu cârpele pătate ţinute de faţa lui umflată şi învineţită. în ochii omului, o 'furie ascuţita ca diamantele. Fix acum pe Tanal Yathvanar.

'Maestru! Vindecătorii sunt pe drum...

Din buze zdrobite, cuvinte înfundate: „Unde ai

fost?” 'Ce? De ce, acasă. în pat.'

— L-am arestat pe Nisall în seara asta.

Tanal se uită înjur. — Nu am fost informat, domnule... „Nimeni nu te-a putut găsi! Nu la tine acasă, nu nicăieri!

— Domnule, atunci Bruthen Trana a luat-o pe târfă?

Un râs hacking, înăbuşit. 'O da. Carnea ei rece, dar nu
si spiritul ei. Dar el îi poartă mărturisirea scrisă – de la Holds, mă doare să vorbeşti! Mi-a rupt faţa!

Şi de câte ori i-a făcut pumnul tău la fel unui prizonier?

— Rişti nişte vin, domnule?

0 strălucire deasupra pânzei, apoi un semn ascuţit din
cap.

Tanal se duse repede la cabinet. Am găsit un ulcior de lut care conţinea vin nediluat. Un miros mai bun decât-piiul terorii tale, omule. A turnat un pahar, apoi a ezitat – şi a turnat altul pentru el. La naiba, de ce nu? — Vindecătorii vor fi aici în curând – i-am informat pe gardieni că orice întârziere le riscă viaţa.

— Tanal Yathvanar, cu gândire rapidă.

îi duse paharul lui Karos Invictad, nesigur dacă era ironie în ultima declaraţie, atât de distorsionată era vocea.

„Gardienii au fost loviţi pe neprevăzute – trădare vicioasă...

„Cei care nu sunt încă morţi îşi vor dori să fie”, a spus Maestrul Patrioţilor. 'De ce nu am'fost avertizaţi? Cancelar sau nuᴀ voi primi răspunsul lui.

— încă nu credeam că o vom lua pe târfă, spuse Tanal, luându-şi propriul vin. Privi peste marginea paharului în timp ce Karos scotea cârpa îmbibată, dezvăluind atacul teribil pe care i-o făcuse chipul în timp ce sorbea cu prudenţă din vinul tresărit în timp ce alcoolul făcea tăieturi si tăieturi. — Poate că Edur ar fi trebuit să fie primul. Bruthen Trana – nu părea o asemenea viperă. Nu a spus niciun cuvânt, nu a dezvăluit nimic...

'Desigur că nu. Nici eu n-aş fi în locul lui. Nu. Aşteptaţi, observaţi, apoi loviţi fără avertisment. Da, l-am subestimat. Ei bine, o astfel de eşec apare doar o dată. în seara asta, Tanal Yathvanar, a început un

război. Iar de data aceasta Letherii nu vor jrierde.' încă o înghiţitură. „Sunt uşurat”, a spus el apoi, „ca ai scăpat de acer academic – păcat că nu l- ai făcut pe Nisall să se joace, dar trebuia să acţionez repede. Spune-mi cum te-ai descurcat de ea, academicul. Am nevoie de nişte veşti satisfăcătoare pentru o schimbare...

Tanal se uită fix la bărbat. Daca nu tu...

De pe coridor, picioarele repezi. Vindecătorii veniseră.

— Comandante, spuse K'ar Penath în timp ce se grăbea alături de Bruthen Trana, căutăm audienţă la împărat?

'Nu. Nu încă. Vom urmări toate aceste evoluţii pentru o vreme.

Şi cadavrele?

— Ascunde-le bine, vrăjitorule. Şi informează-l pe Hannan Mosag că vreau să vorbesc cu el. Cât mai repede posibil.'

— Domnule, nu este în favoarea împăratului în acest moment...

Mă înţelegi greşit, vrăjitorule. Asta nu are nimic de-a face cu RKulaa. Nu încă. Am cucerit acest imperiu. Se pare că Letherii au uitat asta. A sosit timpul să-i trezim încă o dată pe Tiste Edur. Pentru a transmite teroare, pentru a ne clarifica nemulţumirea. în noaptea asta, K'ar, armele sunt scoase.

— Vorbeşti de război civil, comandante.

— într-un fel să spun, deşi nu mă aştept la nimic clar de la cancelar sau deTa Invictad. Un război, da, dar unul purtat pe la spatele împăratului. El nu va şti nimic...

'Comandant-'

— Şocul tău faţă de cuvintele mele nu mă convinge. Hannari Mosag nu este un prost, nici tu sau oricare dintre ceilalţi vrăjitori ai lui. Spune-mi acum că nu ai anticipat nimic... ah, m-am gândit la fel de mult.

— Mă tem că nu suntem pregătiţi...

— Nu suntem. Dar nici ei nu au fost. Luarea lui Nisall – această crimă – îmi spune că ceva le-a dat motive să intre în panică. Trebuie să aflăm ce. S-a întâmplat ceva, sau se întâmplă chiar acum, care a forţat lucrurile la cap. Şi acesta este drumul pe care trebuie să-l urmeze Hannân Mosag$_x$.. nu, nu mă închipui să-i comand...

— înţeleg, Bruthen Trana. Vorbeşti ca un Tiste Edur. îţi voi sprijini sfatul către Regele Vrăjitor cu tot zelul meu.

'Mulţumesc.[1]

— În seara asta, comandante, spuse K'ar Penath, când am fost martor la tine... Eram mândru. Suntem... treziti, aşa cum aţi spus. Această civilizaţie, este o otravă. Un putregai asupra sufletelor noastre. Trebuie excizat.

Şi acum îl aud pe Hannan Mosag vorbind prin tine, vrăjitor. Răspunzând altor... suspiciuni. Aşa să fie.

Nisall. Prima concubină, îmi pare rău. Dar ştii asta, te voi răzbuna în adevăr. Cum voi răzbuna pe curajosul meu războinic – Sora ia-mă, asta a fost nepăsător -

— Cancelarul va vorbi cu împăratul...

— Numai dacă este prost, spuse Bruthen Trana, sau înclinat să intre în panică. El nu este nici unul. Nu, trebuie să fie împins, ţinut dezechilibrat – oh, vom livra panică, da, şi mai devreme sau mai târziu va face cum spui. Vorbeşte cu Rhulad. Şi atunci îl vom avea. Şi Invictad. Doi şerpi'în acelaşi coş – un coş înmuiat în ulei. Şi însuşi Triban Gnol va fi cel care va da scânteia.

'Cum?'

'Vei vedea.'

Tehol se uită în jos prin trapa acoperişului cu o groază neatenuată. „A fost o greşeală”, a spus el.

Aplecat lângă el, privind şi el în jos, Bugg dădu din cap. — A rost un act de milă, Maestre. Douăsprezece găini într- un sac, zdrobindu-se pe jumătate una pe cealaltă, se zgâlţâiau într-un întuneric fetid. Exista riscul de sufocare.

'Exact! Deces paşnic, îndepărtat, nevăzut. Nu este necesară strângerea gâtului! Dar acum uită-te la ei! Au preluat camera noastră! Casa mea. Locuinţa mea, însăşi vatra mea...

— Cam atât... se pare că unul dintre ei a luat foc, stăpâne.

— Mocneşte si prea lipsit de creier ca să-i pese. Dacă aşteptăm, putem lua masa de pui la micul dejun. Şi care a depus oul acela?

— Hmm, într-adevăr un mister grav.

— S-ar putea să găseşti asta amuzant^ chiar acum, Bugg, dar tu eşti cel care vă dormi acolo jos. îţi vor ciuguli ochii, ştii. Râul a fost crescut în ei, generaţie după generaţie, până când minusculele lor creieri de fasole neagră'au devenit noduri condensate de răutate...

— Dai dovadă de o familiaritate neaşteptată cu găinile, stăpâne.

— Am avut un tutore care era o versiune umană.

Bugg se lăsă pe spate şi aruncă o privire spre femeia care dormea în patul lui Teh'ol.

— Nu ea. Janath a fost doar uşor răutăcioasă, aşa cum se cuvine tuturor instructorilor, chinuiţi, aşa cum sunt deseori, de studenţi mieunaţi, îndrăgostiţi' şi cu faţa coşuroasă.

— O, maestru, îmi pare rău.

‘Linişte. Nu vorbim despre asta. Nu, în schimb, Bugg, casa mea a fost invadată de găini turbate, din cauza obiceiului tău de a găzdui maidanezi şi altele asemenea.

— Rătăcitori? O să mâncăm acele'lucruri.

— Nu e de mirare că stăpânii te evită zilele astea. Ascultă-i... cum vom dormi cu toată racheta aia?

— Presupun că sunt fericiţi, maestru. Şi, în orice caz, se ocupă foarte repede de acea infestare cu gândaci.

Şcârţâitul dm patul din spatele lor le-a atras atenţia.

învăţatul stătea în picioare şi se uita în jur confuz'.

Teho'l îl împinse în grabă pe'Bugg spre ea.

Se încruntă când bătrânul se apropia. ‘Unde sunt? Cine eşti tu? Suntem pe un acoperiş?

— Ce îţi aminteşti ultima dată? întrebă Bugg.

‘Fiind singura. În întuneric. M-a mutat... într-un loc nou.

— Ai fost eliberat, spuse el.

Janath îşi cerceta tunică aspră şi lipsită de formă. — Eliberat, spuse ea cu voce joasă.

„Acea schimbare a fost tot ce am putut găsi în scurt timp”, a spus Bugg. — Desigur, ne vom strădui să vă îmbunătăţim îmbrăcămintea de îndată ce vom putea.

— Am fost vindecat.

— Rănile tale fizice, da.

Făcând o grimasă, ea dădu din cap. — Celălalt fel este mai degrabă evaziv.

— Pari remarcabil de... sunet, Janath.

Ea ridică privirea spre el. 'Mă ştii.'

— Stăpânul meu a rost cândva un elev al tău. El a privit cum ea cauta să privească dincolo de el, mai întâi mtr-o parte, apoi pe cealaltă. Uimit, Bugg se întoarse, pentru a-l vedea pe Tehol mişcându-se înainte si înapoi într-un efort de a ţine servitoruTîntre el şi femeia de pe pat. — Tehol? Ce faci?1'

— Tehol? Tehol Beddict?

Bugg se întoarse din nou, pentru a o vedea pe

Janath adunându-şi tunica şi întinzând-o ici şi colo, în efortul de a- şi acoperi cât mai mult din corp.

— Viermele acela lasciv, patetic? Tu eşti, Tehol? Ascuns acolo în spatele acestui bătrân? Ei bine, cu siguranţă nu te- ai schimbat, nu-i aşa? Ieşi aici, în faţă şi în centru!

Tehol păşi în vizor. Apoi frânat. — Stai, nu mai sunt elevul tău, Janath! În plus, sunt bine peste tine, o să te fac să ştii. Nu te-am mai visat de... de... ani! Luni!'

' Sprâncenele ei s-au ridicat. — Săptămâni?

Tehol se trase mai drept. „Este bine cunoscut faptul că înţelegerile greşite ale unui bărbat adult se insinuează adesea atunci când acel bărbat doarme, în vise, vreau să spun. Sau, într-adevăr, coşmaruri...

— Mă îndoiesc că apar în coşmarurile tale, Tehol, spuse Janath. — Deşi faci în al meu.

'Oh, chiar aşa. Nu eram mai jalnic decât orice alt student jalnic, îndrăgostit. Am fost?'

La asta ea nu a spus nimic.

Bugg i-a spus: „Eşti într-adevăr pe un acoperiş...”

— Deasupra unui coş de găini?

— Ei bine, despre asta. Ţi-e foame?'

„Aroma fină a puiului la prăjit îmi face gura apă”, a răspuns ea. — Oh, te rog, nu ai alte haine? Nu am nicio îndoială ce se întâmplă în micul creier dezgustător al fostului meu student chiar acum.

— Vino dimineaţa, spuse Bugg, voi face o vizită lui Selush – garderoba ei, deşi oarecum abisală ca gust, este totuşi extinsă.

— Vrei pătura mea? a întrebat-o Tehol.

— Doamne de jos, stăpâne, aproape că scăpaţi.

— Nu fi nebun, Bugg. făceam lumină. Ha ha, suntem prinşi într-o lipsă de ţinute. Ha ha. La urma urmei, ce ar fi rost dacă asta ar fi fost o tunică de copil?

Cu o voce ascuţită, Janath spuse: — Şi dacă ar fi fost.

— Binecuvântarea lui Errant, spuse Tehol cu un oftat puternic, nopţile astea de vară sunt fierbinţi, nu-i aşa?

— Cunosc o găină care ar fi de acord cu tine, 'remarcă Bugg, întorcându-se spre trapă, din care se ridica acum o coloană de fum.

— Tehol Beddict, spuse Janath, mă bucur că eşti aici.

'Tu esti?[1] întrebau atât Bugg, cât şi Tehol.

Ea dădu din cap, fără sa le întâlnească privirea. — înnebuneam – credeam că am făcut-o deja. Yathvanar – m-a bătut, m-a violat... şi mi-a spus despre dragostea lui nemuritoare tot timpul. JDeci, Tehol, eşti ca opusul lui – inofensiv în pasiunea ta. îmi aminteşti dé zile mai bune. Ea a tăcut o clipă lungă. 'Zile mai bune.[1]

Bugg şi Tehol schimbară o privire, apoi servitorul coborî pe' scară. De sus, l-a auzit pe Tehol spunând: „Janath, nu eşti impresionat de ceea ce am făcut cu educaţia mea extinsă?”

— Este un acoperiş foarte bun, Tehol Beddict.

Dând din cap pentru sine, Bugg a^ plecat în căutarea puiului prăjit printre norii de fum acre. înconjurat din toate

Eărţile de bătaie fără minte. Abisul ia-mă, aş putea la fel de iné să fiu într-un templu...

Soarele dimineţii trecea prin sipcile obloanelor, întinzând panglici de lumină pe masa lungă şi grea care domina sala de consiliu. Ştergându-j?i mâinile cu o cârpă, Rautos Hivanar intră şi se mişca să stea în spatele scaunului său de la un capăt al mesei. A pus pânza jos şi a studiat feţele îmbrăcate întoarse spre el – şi a văzut în mai multe expresii de frică si anxietate încordată.

— Prietenii mei, bine aţi venit. Două probleme pe ordinea de zi. Ne vom adresă mai întâi celui despre care bănuiesc că este cel mai important în mintea ta în acest moment. Am ajuns într-o stare de criză – lipsa de monede dure, de argint, de aur, de pietre preţioase tăiate şi, într- adevăr, de lingouri de cupru, este acum acută. Cineva sabotează activ economia imperiului nostru...

— Ştiam că va veni, îl întrerupse Uster Taran. — Totuşi, ce măsuri a luat Consign? Din câte văd eu, niciunul. Rautos Hivanar, la fel de mult în mintea celor adunaţi aici este problema menţinerii poziţiei tale de Maestru.

'înţeleg. Foarte bine, prezintă-mi lista ta de preocupări în acest sens.

Faţa stânjenită a lui Uster se înroşi. 'Listă? Preocupări? Ia-ne rătăcitoare, Rautos, nici măcar nu i-ai pus pe patrioti pe urmele acestei creaturi nebune? Sau creaturi? Nu ar putea fi acesta un efort din exterior – din partea unuia dintre regatele de graniţă – de a ne destabiliza înainte de invazie?

Ştirile despre această conspiraţie Bolkando ar trebui să../

'Un moment vă rog. Câte o problemă, Uster. Patriotiştii continuă într-adevăr o anchetă, fără rezultat până în prezent. Un anunţ general în acest sens, în timp ce vă atenuează potenţial anxietăţile, ar fi fost, în opinia mea, la fel de probabil să declanşeze panică. Prin urmare, am ales să păstrez chestiunea privata. între timp, propriile mele anchete m-au determinat să elimin sursele externe ale acestui atac financiar. Sursa, prietenii mei, este aici, în Letheras...

— Atunci de ce nu l-am prins pe ticălos? întrebă Druz Thennict, cu capul părând sa se clătească pe gâtul lung şi subţire.

— Traseele sunt ascunse foarte inteligent, bun Druz, spuse Rautos. — Pur şi simplu, suntem m război cu un geniu.

Din capătul îndepărtat al mesei, Horul Rinnesict a pufnit, apoi a spus: „De ce să nu bate mai multe monede şi să scapi de presiune?”

„Am putea”, a răspuns Rautos, „deşi nu ar fi uşor. Există un randament fix din Minele imperiale şi este,' în mod necesar, modest. Şi, din păcate, destul de inflexibil. Dincolo de această îngrijorare, s-ar putea să vă întrebaţi: ce aş face atunci, dacă aş n fost acest sabotor? Un aflux brusc de monede noi? Dacă ăi încerca să creezi haos în economie, ce ai face?

— Eliberează-mi tezaurul, a spus Barrakta Ilk într-un mârâit, „declanşând o inflaţie fulgerătoare. Ne-am îneca în monede fără valoare.

Rautos Hivanar dădu din cap. — Cred că sabotorul nostru nu se poate ascunde mult mai mult. El sau ea va trebui să devină deschis. Cheia va sta în a observa care întreprindere este prima care se dărâmă, pentru că acolo va deveni cu uşurinţă discernământul lui sau ei.[1]

— în acel moment, spuse Barrakta, patriotiştii se vor năpusti.

Ah, asta mă duce la al doilea subiect. Am înţeles că au fost ştiri de la Drene-nu, nu am încă detalii, dar se pare că a declanşat ceva foarte asemănător cu panica în rândul patriotiştilor. Aseară, aici, în Letheras, au avut loc o serie de arestări fără precedent...

Uster râse. — Ce ar putea fi fără precedent în ceea ce priveşte arestarea oamenilor de către patrioti?

— Ei bine, primul dintre ei a fost Prima concubină.

Tăcere în jurul mesei.

Rautos Hivanar şi-a dres glasul, muncind din greu să-şi ţină furia din voce. — Se pare că Karos Invictad a acţionat în grabă, ceea ce, după cum sunt sigur că ştiţi cu toţii, este destul de diferit de el. Drept urmare, lucrurile au mers prost. A fost o ciocnire, atât în interiorul, cât şi în afara Eternului Domiciliu, între patrioti şi Tiste Edur[1].

— Nebunul ăla blestemat! urlă Barrakta, bătând cu un pumn pe blatul mesei.

— înţeleg, prima concubină este moartă. La fel şi un număr de gardieni, în primul rând cei din complexul patriotist şi cel puţin doi bodycţuarzi ai Cancelarului.

— S-a sinucis şi blestemul ala de şarpe?

— Aproape că aşa pare, Barrakta' recunoscu Rautos. — Totul este foarte îngrijorător, în special reticenţa lui Karos Invictad de a spune ce sa întâmplat exact. Singurul indiciu pe care îl am despre cât de extreme au fost evenimentele de aseară este un zvon că Karos a fost bătut, aproape de moarte. Nu pot confirma acest zvon, din moment ce nu se vedea cu nimeni şi, în plus, fără îndoială, vindecătorii au vizitat după aceea.'

— Rautos, murmură Druz, trebuie să ne depărtăm de patrioti?

— Merită luat în considerare, a răspuns Rautos. — Poate doriţi să începeţi pregătirile în acest sens. între timp, însă, avem nevoie de patrioti, dar recunosc că îmi fac griji că s-ar putea dovedi lipsiţi în ziua în care avem nevoie cel mai mult de serviciile lor. '

„Angajaţi-i pe ai noştri”, a spus Barrakta.

— Am făcut asta.

încuviinţări ascuţite au răspuns la această declaraţie liniştită.

'Uster Taran şi-a dres glasul. — Scuzele mele, Rautos. Continuaţi^ problemele cu siguranţa dumneavoastră obişnuită. îmi regret îndoiala.

'— Ca întotdeauna, spuse Rautos, întinzând din nou mâna spre cârpă şi ştergându-şi mâinile, salut discursul, într-adevăr, chiar şi provocare. Să nu devin nepăsător. Acum, trebuie să evaluăm starea de sănătate a propriilor noastre exploataţii, pentru a ne oferi tuturor o indicaţie mai bună a rezistenţei noastre...”

Pe măsură' ce întâlnirea continua, Rautos şi-a şters mâinile din nou şi din nou. Un cadavru se agăţase de unul dintre stâlpii de'acostare vizavi de palierul

proprietăţii în această dimineaţă. Balonat şi putrezit, târându-se de răci şi clocotind de anghile.
0 întâmplare ocazională, dar care de fiecare dată l-a lovit cu mai multă forţă, mai ales în ultimii ani. în această dimineaţă, fusese deosebit de rău si, deşi se apropiase nu mai mult de nivelul cel mai de sus din curtea lui, totuşi era ca şi cum ar fi ajuns la el nişte reziduuri, făcându-i mâinile ciudat de lipicioase – un reziduu pe care părea incapabil să- 1 îndepărteze, nu. indiferent cât de mult a încercat.
1 i

Capitolul zece

Dumnezeul Unic a ieşit cu paşi mari – o marionetă care ţinea sforile tăiate – din 'incendiu. Un alt oraş distrus, alţi oameni tăiaţi cu zecile de mii. Cine dintre noi, asistând fa apariţia lui, 'nu a putut decât să tragă concluzia că nebunia l-a luat? Cu toată puterea creaţiei pe care o deţinea, el nu a eliberat decât moartea şi distrugerea. Steâler of Life, Slayer and Reaper, în ocliii săi, unde cu câteva clipe mai devreme se făcuse un flăcări de furie nerezonabilă, acum era calm. Nu ştia nimic. Nu a putut rezolva sângele de pe propriile mâini. Ne-a implorat răspunsuri, dar nu am putut spune nimic.

Am putea plânge. Am putea râde.

Am ales râsul.

- Crezul Cabalei batjocoritorilor

Hai să jucăm un joc, şopti vântul. Apoi râse în şuieratul moale al prafului şi al riisrpului. Hedge stătea ascultând, blocul sfărâmicios de piatra de sub el erodat într-o formă de şa, suficient de reconfortant, luând în considerare toate lucrurile. Poate că a fost o dată un altar, căzut printr-o gaură de pe cer – Hood ştia că destule obiecte ciudate se prăbuşiseră din norii jos, impenetrabili, în timpul călătoriei lui lungi şi şerpuitoare prin această lume cumplită. Unele dintre ele'mult prea aproape pentru confort.

Da, probabil un altar. Depresia în care se afla în spatele lui era prea uniformă, prea simetrică pentru a fi naturală. Dar nu-şi făcea griji pentru blasfemie – până la urmă, aici se duceau morţii. Şi morţii includeau, uneori, zei.

Vântul i-a spus la fel. Fusese tovarăşul lui de atât de mult timp, acum, se obişnuise cu dezvăluirile sale

uşoare, cu zgomotul ei liniştit de secrete şi cu îmbrăţişarea ei mângâietoare. Când' s-a împiedicat de o împraştiere de oase enorme, făcând aluzie la vreun zeu neoman şi monstruos de demult, vântul – în timp ce a alunecat printre acele oase, s-a infiltrat printre coastele proeminente şi s-a strecurat prin orbite şi în grotele goale ale craniilo'r – a gemut că numele odată sfant al fui Dumnezeu. Nume. Părea că aveau atât de multe, cuvintele lor acum şi pentru totdeauna prinse în domeniul vântului. Vocat în vârtejul de praf, acum nimic altceva decât ecouri.

Să jucăm un joc.

Nu există nicio poartă – oh, ai văzut-o, ştiu bine.

Dar este o minciună. Este ceea' ce mintea ta construieşte, piatră cu piatră.

Pentru graniţele voastre amabile de dragoste. Praguri, diviziuni, delimitări. Pentru a intra într-un loc în care credeţi că trebuie să părăsiţi altul. Dar uită-te în jur şi poţi vedea'. Nu există nicio poarta, prietene.

iti arat asta. Iar si iar. In ziua în care vei înţelege, în ziua în care înţelepciunea va veni la tine, mi te vei alatura. Carnea care ' te cuprinde este ultima ta vanitate. Abandonează-l, iubirea mea. Te-ai împrăştiat odată şi o vei face din nou. Când vine înţelepciunea. A sosit încă înţelepciunea?

Eforturile vântului de seducţie, invitaţiile lui de a accepta un fel de dizolvare voită, deveneau iritante. Mormăind, se ridică.

Pe panta din stânga lui, la o sută sau mai mulţi paşi distanţa, se întindea scheletul unui dragon. Ceva îi sfărâmase cutia toracică, lovituri înţepate împingând cioburi şi fragmente în interior – fatal, a'sa că putea vedea chiar şi de la această distanţă. Oasele aratau ciudat, învelite una şi toate într-o sticlă neagră, fumurie. Sticlă care cobora până la pământ, apoi curgea în râuri îngheţate prin brazdele de pe pantă. De parcă carnea topită a narei s- ar fi vitrificat cumva.

Văzuse acelaşi lucru pe celelalte două rămăşiţe de dragon pe care le întâlnise.

Stătea în picioare, luxurindu-se în îngâmfarea lui – în durerea surdă din partea inferioară a spatelui, durerea vagă de urechi de la vântul insistent şi uscăciunea din fundul gâtului care îl forţau să se curete în mod repetat. Ceea ce a făcut, înainte de a spune: ,'Toate minunile şi mizeria unui trup, vântul, asta ai uitat. La ce tânjeşti.

Vrei să fiu alături de tine? Ha, e invers.

Nu vei câştiga niciodată acest joc, iubirea mea...

— Atunci de ce să-l joci?

A pornit într-un unghi în sus pe versantul dealului. Pe vârf, a putut vedea mai multe moloz de piatră, rămăşiţele unui templu care căzuse printr-o gaură din pământ, smulse din ochii muritorilor într-o conflagraţie de praf şi tunet. Ca şi cum ai tăia picioarele de sub un zeu. Ca şi cum ai şterge o credinţă cu o singură tăietură de cuţit. O gaură m pământ, apoi, bucăţile templului rosturriând prin Abis, straturile eterice ale'tărâmului după tărâm, pâna când au rămas fără lumi prin care să se cufunde.

Cioc-cioc, chiar pe capul lui Hood.

Ireverenta ta îţi va aduce cel mai profund regret, iubiţilor.

— Cel mai profund regret al meu, vântul, este că aici nu plouă niciodată. Fără o coborâre prăbuşită de apă, pentru a-ţi înea fiecare cuvânt.

Starea ta de spirit este proastă azi. Acesta nu este ca tine. Am jucat atât de multe jocuri împreună, tu şi cu mine.

— Respiraţia ţi se răceşte.

Pentru că mergi pe drumul greşit!

'Ah. Mulţumesc, vânt.

O rafală amară bruscă îl zgudui, arătându-i nemulţumirea. Grit i-a usturat ochii si a râs. — Secretul lui Hood â fost dezvăluit, în sfârşit. Grăbeşte-te la el, vânt, ai pierdut (jocul lui).

Prostule. Gândeşte-te la această întrebare: printre cei căzuţi, printre morţi, vei găsi mai mulţi soldaţi-mai luptători decât neluptători? Veţi găsi mai mulţi bărbaţi decât femei? Mai mulţi zei decât muritori? Mai proşti decât înţelepţi? Printre căzuţi, prietene, ecoul armatelor în marş îneaca' totul? Sau gemetele bolnavilor, strigătele celor înfometaţi?

— Mă aştept, în cele din urmă, spuse el după o clipă, să se uniformizeze totul.

Greşeşti. Trebuie să-ţi răspund, chiar dacă îţi va frânge inima. Eu trebuie.

„Nu este nevoie”, a răspuns el. 'Deja ştiu.'

Tu? şopti vântul.

— Vrei să mă clătin. În disperare. Iti cunosc trucurile, vânt. Şi ştiu, de asemenea, că probabil eşti tot

ce a mai rămas' dmtr-un zeu străvechi, de mult uitat. Hood ştie, poate că sunteţi toti, fiecare voce a lor este o mizerie încurcată, împingând praful şi nisipul şi puţin altceva. Vrei să cad în genunchi înaintea ta. în închinare'abjectă, pentru că poate atunci va veni un strop de putere la tine. Suficient pentru a-ţi scăpa. El a mormăit râzând. — Dar la asta trebuie sa te gândeşti, vânt. Dintre toţi cei căzuţi, de ce mă bântuiţi?

De ce nu? Afirmi cu îndrăzneală osul şi carnea. Ai scuipa în faţa lui I lood – ai scuipa în a mea dacă te-ai putea gândi la o modalitate de a evita să-l scuipă imediat înapoi.

Da, aş face asta. Care este punctul meu de vedere. Ai ales greşit, vânt. Pentru că sunt soldat.

Să jucăm un joc.

'Hai să nu.'

Printre cei căzuţi, care...

— Răspunsul este copii, vânt. Mai mulţi copii decât oricine altcineva.

Atunci unde este disperarea ta?

— Nu înţelegi nimic, spuse el, făcându-se să scuipe. „Pentru ca un bărbat sau o femeie să ajungă la maturitate, trebuie mai întâi să omoare copilul din ei.”

Eşti un om cel mai răutăcios, soldat.

— încă nu înţelegi nimic. Tocmai mi-am mărturisit disperarea, vânt. Tu câştigi jocul. Câştigi fiecare joc. Dar voi merge mai departe, în respiraţia ta îngheţată, pentru că asta fac soldaţii.

Ciudat, nu mi se pare că am câştigat.

Pe o întindere plată de noroi rece, dar neîngheţat, a dat peste urme. Picioare late, turtite şi osoase, ' un set, mdreptându-se în aceeaşi direcţie. Cineva... căutând poate ceea ce a căutat. Apa se strângea în amprentele adânci, nemişcată şi reflectând cerul de cositor.

Se ghemui, studiind impresiile profunde. — Fii de folos, vânt. Spune-mi cine merge înaintea mea.

Tăcut. Unul care nu joacă.

— Este cel mai bun lucru pe care îl poţi face?

Vndead.

îşi miji ochii spre urme, observând mersul larg, uşor nealiniat, dungile slabe lăsate de smocuri atârnate de piele, piei, orice altceva. T'lan Imass?

rupt.

— Cu două, poate trei leghe înaintea mea.

Mai Mult. Apa se târăşte încet aici.

— Simt miros de zăpadă şi gheaţă.
Respiraţia mea trădează'tot ceea ce devor. întoarce-te la un sărut mai dulce, iubito.
— Vrei să spui mirosul de mlaştină plină de muşte pe care l-am îndurat în ultimele două luni? Se îndreptă, îşi potrivi rucsacul greu.
Eşti crud. Cel puţin cel din faţă nu spune nimic. Nu se gândeşte la nimic. Nu simte nimic.'
— Atunci, cu siguranţă, T'lan Imass.
rupt.
— Da, te-am înţeles prima dată.
Ce vei face?
— Dacă va fi nevoie, îţi voi face un cadou, vânt.
Un cadou? Oh, ce este?
— Un joc nou – trebuie să ghiciţi.
Mă voi gândi şi mă voi gândi şi...
„Respiraţia lui Hood-on-oh! 'Uită că tocmai am spus asta!
- şi gândeşte şi gândeşte...
Au mers greu, spre vest la început, paralel cu marele râu timp de cele mai multe zile, înainte de a ajunge pe pista de alimentare care se îndrepta spre nord spre Almas, un oraş modest care se distinge doar prin garnizoana şi grajdurile sale, unde Atri-Preda Yan Tovis, Varat Taun şi compania lor Letherii putea să se odihnească, sa aprovizioneze şi să rechiziţioneze monturi proaspete.
Varat Tauri a cunoscut zborul când l-a văzut, când s-a trezit parte din el. Departe de Letheras, unde, cu o zi înainte de plecare, palatul şi barăcile păreau prinse într-o furtună de tensiune crescâridă, mirosul de sânge ameţitor în aer, o mie de zvonuri răsunând în toate direcţiile,' dar niciunul dintre ele nu posedă multă substanţă, dincolo de ştiri despre izgonirea a două familii, văduvele'şi copiii a doi bărbaţi care fuseseră gărzile de corp ai Cancelarului şi care eviderit nu mai erau printre cei vii.
A încercat cineva să-l asasineze pe Triban Gnol? Se întrebase asta cu voce tare la începutul acestei călătorii şi comandantul lui pur şi simplu mormăise, de parcă nimic din această noţiune nu o surprindea sau chiar alarmase. Bineînţeles că ştia mai multe decât dădea înţeles, dar Twilight nu fusese niciodată liberă cu cuvintele ei.'
Nici eu, se pare. Ororile la ceea ce am asistat în acea

peşteră – nu, nimic din cejDot spune ar putea să transmită... extremitatea pură a adevărului. Deci cel mai bine las-o. Cei care vor fi martori nu vor trăi mult peste experienţă. Ce va rămâne atunci din imperiu?

Si nu de asta fugim?

Un străin a mers cu ei. Un batjocoritor, spusese Yan Tovis, orice ar însemna asta. Un fel de călugăr. Cu faţa vopsită a unui mumer care se năvăleşte – ce religie neburiă este asta? Varat Taun nu-şi amintea că omuleţul ciudat spusese un cuvânt – poate că era mut, poate că i se tăiase limba. Cultiştii şi-au făcut lucruri groaznice. Călătoria prin mările şi oceanele lumii a oferit o aparent nesfârşită spectacol de culturi şi obiceiuri bizare. Nici o cantitate' de auto-mutilare în serviciul greşit către vreun zeu nu l-ar surprinde pe Varat Taun. Mockerul se numărase printre contestatori, dar absurditatea acestui lucru era acum evidentă – după prima zi de călărie, fusese epuizat, tăvăluindu-se în şa. El era, evident, un vindecător.

Cine m-a vindecat. Care m-a călăuzit din teroare şi confuzie. Mi-am spus recunoştinţa, dar el doar a dat din cap. A fost martor la viziunile din minte^a mea? Este acum mut, chiar şi sănătatea sa sub asediu? În orice caz, el nu era un contestator al împăratului şi de aceea călărea acum alături de Yan Tovis, deşi valoarea pe care ea o punea acestui Mocker i-a scăpat locotenentului.

Poate că nu este diferit de felul în care mă^vede ea. Călăresc în această companie într-un act de milă. în curând va fi trimis la o postare m oraşul meu natal. Să fiu cu soţia şi copilul meu. Twilight nu gândeşte ca un Atri-Preda – nici măcar datoria ei de soldat nu a fost suficientă pentru a o obliga să raporteze superiorilor ei ceea ce a aflat.

Dar nu este prima dată, nu-i aşa? De ce să fiu surprins? Ea a predat Pent Reach lui Edur, nu-i aşa? Fără luptă, doar au desQhis porţile.

— în mod clar, îi iubeşte atât de mult pe Edur încât
Eoate merge cu ei, să preia comanda forţelor Letherii în ote. Asa a mers argumentul, sec si batjocoritor.

Adevărul poate n că Yan Tovis este un las.

Lui Varat Taun nu-i plăcea acest gând, chiar dacă îl urmărea acum. Şi-a amintit de bătăliile, de îuptele, atât pe apă, cât şi pe ţărm, unde nu fusese nimic – nici măcar un moment – cand i se dăduse motiv să se îndoiască de curajul ei.

Totuşi, aici, acum, ea fugea din Letheras cu compania ei de elita.

Pentru că am confirmat că pretenţiile Graiului. În plus, aş sta din nou lângă Icarium7. Nu, nu lângă el, nu în acelaşi oraş, de preferat nu pe acelaşi continent blestemat. Asta mă face şi pe mine un laş?

Fusese un copil, în acea cavernă, un lucru ciudat, mai mult diavolnic decât uman. Şi reuşise ceea ce nimeni altcineva putea să-l doboare pe Icarium, furându-i furia şi toată puterea pe care o avea. Varat Taun nu a crezut ca va mai exista o astfel^de intervenţie. Apărătorii Primului Tron posedaseră aliaţi. împăratul în Aur nu a putut să nu refuze acelaşi lucru. Nu ar fi nimeni acolo care să-l oprească pe Icarium. Nimeni în afară de Rhulad însuşi, ceea ce, desigur, era posibil.

Lipsa noastră de credinţă în împăratul nostru este cea care ne-a pus pe acest drum.

Dar dacă niciunul nu va cădea? Ce se întâmplă dacă Icarium se trezeşte ucigându-l pe Rhulad din nou şi din nou? De zece ori' cincizeci, o sută-zece mii? O succesiune nesfârşită de bătălii, ştergând toate celelalte. N-am putea să vedem sfârşitul lumii?

Icarium nu poate ceda. Rhulad nu o va face. Ei vor împărtăşi aceasta inevitabilitate. Şi vor împărtăşi nebunia care decurge din asta.

Bluerose nu ar fi suficient de departe. Niciun loc nu va

fi-

îl lăsase în urmă pe singurul om care înţelesese ce urma mai bine decât oricine altcineva. Barbarul/Care purta o glugă grea pentru a-şi ascunde trăsăturile când era printre străini. Care a scuipat pe mâini pentru a-şi netezi părul pe spate. Care a salutat fiecare zori cu o ectenie de blesteme împotriva tuturor celor care i-au greşit. Totuşi, acum, îl văd m mintea mea de parcă privesc un frate.

El şi unul singur au supravieţuit. împreună, l-am scos pe Icarium.

Gândurile lui îl aduseseră în acest moment, în această combinaţie de revelaţii şi simţea că inima i se răceşte în piept. Vârât Taun şi-â împins calul într-un pas mai mare, până când a ajuns lângă comandantul său. Atri-Preda.[1]

Ea se uită la el.

— Trebuie să mă întorc, spuse el.

— Să-i avertizez?
'Nu, domnule.[1]
— Dar familia ta, Varat Taun?
Şi-a îndepărtat privirea. 'Mi-am dat seama de ceva. Nicăieri nu este suficient de departe.
'înţeleg. Atunci, nu ai vrea să fii alături de ea?
— Ştiind că nu-i pot salva... Varat clătină din cap. — Eu şi Gral-împreună-nu ştiu, poate putem face ceva-dacă suntem acolo.
— Pot să te conving să nu faci asta?
A scuturat din cap.
'Foarte bine. Vă binecuvântează Errant, Varat Taun.
— Are dreptate, spuse Batjocoricul din spatele lor. — Şi eu trebuie să mă întorc.
Un oftat greu izbucni din partea lui Yan Tovis. — Aşa să fie – ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să încerc să salvez pe oricine în afară de mine – nu, nu sunt atât de amar pe cât părea. Scuzele mele. Aveţi amândoi binecuvântarea mea. Totuşi, asiguraţi-vă că plimbaţi acei cai ocazional.
'Da domnule. Atri-Preda? Mulţumesc.'
— Ce cuvânt îi trimit sofiei tale?
— Niciuna, domnule. Va rog.'
Yan Tovis dădu din cap.
Varat Taun şi-a călăuzit calul în afara drumului, ţinându-şi frânul.' Călugărul a urmat costumul, ceva mai stânjenit. Locotenentul privea oarecum amuzat. — Nu aveţi cai pe pământurile voastre?
— Puţini. Cabal este un arhipelag în cea mai mare parte. Exploatatţiile continentale se afla pe marginile unor stânci destul de abrupte, o porţiune de coastă extrem de muntoasă. Şi caii pe care ii avem sunt crescuţi pentru muncă şi hrană.
La asta, Varat Taun nu a spus nimic.
Au aşteptat pe marginea pistei, privind coloana de soldaţi călare trecând pe lângă.
Errant ia-mă, ce am făcut? * * *

Lacul se întindea mai departe, fără sfârşit la vedere. Cele trei siluete vâslaseră barca lor bine aprovizionată pentru ceea ce a trecut o zi şi cea mai mare parte a nopţii m Tărâmul Umbrei, înainte ca nava să se eşuare în adâncuri puţin adânci. Neputând să găsească o' cale de trecut, puseseră pe umăr haitele si debarcaseră, păşind în apă lăsoasă, până la genunchi. Acum, la

jumătatea zilei următoare, au târât picioarele epuizate si amortite printr- un lac calm, care nu fusese mai adânc decât şoldurile din zori – până când au ajuns la o coborâre bruscă. '

Trull Sengar fusese în frunte, folosind suliţa pentru a cerceta apele din faţă, iar acum se mişcă într-o parte, pas cu pas, patul armei agitând nămolurile cenuşii şi lăptoase de-a lungul marginii. A continuat o vreme, urmărit de tovarăşii săi. — Nu se simte natural, spuse el în cele din urmă, întorcându-se spre ceilalţi. — Retragerea este lină, uniformă. Trecând pe lângă Onrack şi Quick Ben, el a reluat sondarea marginii în direcţia opusă. — Nicio schimbare aici.

Vrăjitorul a rostit un şir lung şi elaborat de blesteme în limba fui malazană, apoi a spus: „Aş putea să iau aer, folosindu-mă de Sere, deşi cât ae mult m-aş descurca este o presupunere a oricui”. Se uită cu privirea spre Onrack. — Poţi pur şi simplu să te topeşti în nămol, blestemat de T'lan Imass.

— Mă părăsesc, spuse Trull, care ridică apoi din umeri. „Voi înota, atunci – s-ar putea să fie o reluare a adâncimii din faţă – ştii, mergem de ceva vreme pe un fund nefiresc de nivel, fmaginaţi-vă pentru moment că ne aflăm într-o sală scufundată de un fel – enormă, desigur, dar totuşi.
Acest drop-off ar putea pur şi simplu să marcheze un canal. În acest caz, ar trebui sa găsesc în curând partea opusă.

— Un concours? Quick Ben se strâmbă. — Trull, dacă ăsta este o şedinţă sub noi, este de mărimea unui oraş-stat.

Onrack' spuse: — Veţi găsi o astfel de construcţie, Wizard, care acoperă peninsula de sud-est Stratem. K[1] Chain Che'Malle. Un loc în care s-au purtat războaie ritualice, înainte ca orice ritual să fie abandonat.

— Vrei să spui când s-au răzvrătit Cozile Scurte.

Trull înjură pe sub răsuflare. „Urăsc când toată lumea ştie mai mult decât mine”. Apoi a pufnit. — Amintiţi-vă, compania mea este formată dintr-un mag şi un strigoi, aşa că presupun că nu este o surpriză ca mă clatin în comparaţie.

— Falter? Gâtul lui Onrack scârţâi tare când războinicul se întoarse să privească Tiste Edur. — Trull Sengar, eşti Cavalerul Umbrei.

Quick Ben părea să se sufoce.

Deasupra accesului brusc de tuse a vrăjitorului, Trull strigă: „Eu sunt ceea ce7. Aceasta a fost ideea lui Cotillion? Afurisitul ăla de parvenit...

— Cotillion nu te-a ales, prietene, spuse Onrack. „Nu pot să-ţi spun cine te-a făcut ceea ce eşti acum. Poate Eres[1] al, deşi nu înţeleg natura revendicării ei în tărâmul Umbrei. Un lucru, totuşi, este foarte clar – ea s-a interesat de tine, Trull Sengar. Chiar şi aşa, nu cred că Eres'al a fost responsabil. Cred că tu însuţi ai'fost.

'Cum? Ce am făcut?[1]

T'lan Imass şi-a înclinat încet capul într-o parte. — Războinicul, ai stat înaintea lui Icarium. L-ai ţinut pe Hoţul de viaţă. Ai făcut ceea ce niciun războinic nu a făcut vreodată.

— Absurd, se răsti Trull. 'Am terminat. Dacă nu ar fi fost Quick Ben aici – şi Eres'al – aş fi mort, oasele mele mărunţite în afara camerei tronului.

— Este felul tău, prietene, să-ţi dezarmezi propriile realizări.

'Onrack-[1]

Quick Ben a râs. — Te spune modest, Edur. Şi nu te obosi să negi adevărul despre asta – încă reuşeşti să mă sperii din cauza asta. Am trăit cea mai mare parte a vieţii mele printre magi sau în rândurile unei armate şi în niciuria dintre companii nu am găsit vreodată mare lucru în calea autodeprecierii. Eram cu toţii prea ocupaţi să ne pişim unul

E e copacii celuilalt. Ai nevoie de un anumit nivel de, uh, ravaaa când e treaba ta să omori oameni.

— Trull Sencrar a luptat ca soldat, îi sjDuse Onrack vrăjitorului. — Diferenţa dintre voi doi este ca nu îşi poate ascunde durerea din cauza fragilităţii vieţii.

— Nimic fragil la noi, mormăi Q'uick Ben. „Viaţa rămâne încăpăţânată până când nu are de ales decât să renunţe şi, chiar şi atunci, este posibil să scuipe pentru ultima oară în ochiul'a ceea ce a ucis-o. Suntem cruzi în victorie si cruzi în înfrângere, prieteni. Acum, dacă voi doi veţi fi liniştiţi pentru o clipa, pot pleca în căutarea unei ieşiri de aici.

— Nu zboară? întrebă Trull, şprijinindu-'se de suliţă.

— Nu, o poartă blestemată. încep să bănuiesc că acest lac nu se termină.

— Trebuie să se termine, spuse Edur.

„Abisul nu este întotdeauna răsucit de furtuni

sălbatice. Uneori este aşa: placid, incolor, un val care se ridică atât de încet, încât este imposibil de observat, dar se ridică, înghiţind acest tărâm înclinat şi pe moarte.

— Tărâmul Umbrei este pe moarte, Quick Ben?

Vrăjitorul şi-a lins buzele – un gest nervos pe care Trull
îl văzuse înainte de la bărbatul înalt şi slab – apoi a ridicat din umeri. ‘Aşa cred. Cu fiecare graniţă o rană deschisă, nu este chiar atât de surprinzător. Acum', liniştiţi toţi. Trebuie să mă concentrez.

Trull a privit cum Quick Ben închise ochii.

O clipă mai târziu, trupul lui a devenit neclar, granulat la margini, apoi a început să se clătinte, să intre şi să iasă din soliditate.

Tiste Edur, încă sprijinit de suliţă, îi zâmbi spre Onrack. — Ei bine, vechi prietene, se pare că rătăcim din nou în necunoscut.

— Nu regret nimic, Trull Sengar.

— Pentru mine este practic opusul – cu excepţia faptului că te convinge să mă eliberezi când eram pe cale să mă înec în Nascent – care, tocmai mi-am dat seama, nu arată cu mult diferit de locul ăsta. Lumi inundabile. Este acest lucru mai răspândit decât ne dăm seama?

Un zgomot de oase în timp ce T'lan Imass ridică din umeri. — Aş şti ceva, Trull Sengar. Când pacea vine la un războinic...[1]'

Ochii lui Edur s-au îngustat asupra strigoilor bătuţi. „Cum renunţi la restul? Valul plăcerii în culmea bătăliei? Goana de emoţii, fiecare ameninţând să te copleşească, te îneacă? Acea senzaţie sfârâitoare de a fi în viaţă? Onrack, am crezut că oamenii tăi au simţit... nimic.

— Cu amintirile trezitoare/ răspunse Onrack, la fel şi alte... forţe ale sufletului. T'lan Imass ridică o mână ofilit. „Acest calm din toate părţile – mă batjocoreşte”.

— Mai bine o furtună sălbatică?

'Cred ca da. Un duşman de luptat. Trull Sengar, dacă m-aş alătura acestei ape ca praf, nu cred că m-as întoarce. Uitarea m-ar lua cu promisiunea unei lupte încheiate. Nu ceea ce îmi doresc, prietene, căci asta ar însemna să te abandonez. Şi să-mi predau amintirile. Dar ce face un războinic când pacea este câştigată?

— Pune-te la pescuit, mormăi Quick Ben, cu ochii încă închişi, corpul înca clătinând. — Acum destule cuvinte de la voi doi. Nu este uşor.

încă o dată clătind în existenţă şi în afara existenţei, apoi, brusc-dispărut.

De când Shadowthrone îl furase – când Kalam avea cea mai mare nevoie de el – Quick Ben fierbise în linişte. A rambursa o datorie într-o direcţie însemna să trădezi un prieten în alta. Inacceptabil.

Diabolic.

Şi dacă Shadowthrone crede că are loialitatea mea doar pentru că l-a împins pe Kal în Deadhouse, atunci este cu adevărat la fel de nebun pe cât credem cu toţii că este. Oh, sunt sigur că Azath şi orice gardian oribil locuieşte acolo l- ar primi pe Kalam' destul de uşor. Montaţi-i' capul pe peretele deasupra şemineului, poate- în regulă, nu este foarte probabil. Dar Azath colectează. Asta face, iar acum are cel mai vechi prieten al meu. Deci, cum, pe numele lui Hood, îl scot afară!

La naiba să fii, Shadowthrone.

Dar o astfel de furie l-a făcut să se simtă dezechilibrat, făcând concentrarea dificilă. Şi nici pielea care putrezeşte de pe picioarele mele nu mă ajută. Totuşi, aveau nevoie de o ieşire. Cotillion nu explicase prea multe. Nu, doar se aşteptase să ne dăm seama singuri. Ceea ce înseamnă asta este că există o singură direcţie reală. N-ar fi bine să ne pierdem acum, nu-i aşa?

Puţin încurajat – un triumf de moment asupra neîncrederii – Quick Ben se concentra, simţurile lui întinzându-se spre eterul din jur. Solidă, lipicioasă, o suprafaţă neteda ce cedează ca un burete sub împingerea mâinilor imaginate. Ţesătura acestui tărâm, pielea înţepată a unei lumi devastate. A început să aplice mai multă presiune, căutând... puncte moi, puncte slabe – ştiu că exişti.

' Ah, acum eşti conştient de mine – pot simţi asta. Curios, te simţi aproape... feminin. Ei bine, prima dată pentru tot. Ceea ce fusese moale sub atingerea lui era acum pur şi simplu mişto. Respiraţia lui Hood, nu sunt sigur că îmi plac imaginile care însoţesc acest gând de a trece.

Dincolo de simţul lui tactil, nu era nimic. Nimic de găsit pentru ochii lui; fără miros în aerul călduţ; nici un sunet dincolo de zgomotul slab de sânge din corp – acolo un moment, a dispărut în următorul în timp ce se străduia să- şi despartă sunetul, să-l elibereze să rătăcească.

Asta nu e chiar asa de rau-

Un sunet înspăimântător de lacrimi, apoi o inhalare vastă, inexorabila, care îi sfâşie spiritul, smulgându-l înainte şi dincolo, poticnindu-se, într-o căldura acre învolburată, nori groşi care se închid din toate părţile, pământ moale ud sub picioare. Bâjbâi înainte, plămânii umplându-se cu un vapor înţepător care îi făcu capul zvâcnit. Doamne, ce boală este asta? nu pot sa respir-

Vântul se învârtea, îl împinse clătinându-se înainte – frig brusc, pietrele întorcându-se sub picioarele lui, aer curat binecuvântat jDe care îl aspira cu gâfâituri disperate.

Jos pe mâini şi genunchi. Pe pământ stâncos, lichen şi muşchi. De o parte şi de alta, o pădure întinsă subţire în miniatură – văzu stejari, molid, arin, bătrâni şi răsucite şi niciunul mai înalt decât soldul lui. Păsări de culoarea Dunării fluturau j>rintre frunze verzi mici. Midcjes s-a închis, a căutat sa coboare – dar el era o fantoma aici, o apariţie – până acum. Dar aici trebuie să mergem.

Vrăjitorul îşi ridică încet capul, apoi se ridică în picioare.

Stătea într-o vale mică şi largă, pădurea pitică acoperind bazinul în spatele lui'şi urcând pe versanţi din toate părţile, în mod ciudat ca un parc în distanţa generoasă'a copacilor. Şi s-au grăbit de păsări. De undeva din apropiere se auzi zgomotul apei care se prelingea. Deasupra capului, libelule cu anvergura aripilor care se potrivesc cu cea a corbilor s-au aruncat cu precizia lor neobişnuită, hrănindu-se cu muşchii. Dincolo de această frenezie de hrănire, cerul era cerulean, aproape violet lângă orizonturi. Fărâmături de nori alungiţi curgeau în panglici înalte, ca spuma valurilor îngheţate pe un ţărm ceresc.

Frumuseţea primordială-marginea tundrei. Doamne, urăsc tundra.' Dar aşa să fie, aşa cum spun regii şi reginele, când totul se învârte prin pişa. Nimic de făcut pentru asta. Aici trebuie să venim.

Trull Sengar tresări la tuşea bruscă – Quick Ben reapăruse, pe jumătate aplecat, lacrimile curgând din ochi şi ceva asemănător cu fumul plutind din tot corpul lui. A spart, apoi a scuipat şi s-a îndreptat încet. Rânjind.

Proprietarul tavernei Harndict era un om aflat sub asediu. O suferinţă care ajunsese dincolo de luni şi în ani. Unitatea sa, odinioară dedicată slujirii gardienilor închisorii insulei, fusese de atunci uzurpată împreună cu restul oraşului-port în urma rebeliunii prizonierilor.

Haosul stăpâneşte acum, îmbătrânind oameni cinstiţi dincolo de anii lor. Dar banii erau buni.

Începuse să se alăture căpitanului Shurg Elalle şi Skorgen Kaban cel Drăguţ la masa lor preferată din colţ, în timpul acalmiei din haos, când femeile şi băieţii care slujeau s-au repezit mai mult decât cu panica, epuizarea plictisitoare înlocuind teroarea abjectă în lor. ochii străluciţi – şi toate păreau, pentru moment, corecte şi potrivite.

Era un oarecare calm cu acest căpitan de aici – un pirat dacă Errantul se pierează direct şi încă nu este ratat – şi o eleganţă şi o civilizaţie marcate la felul ei, care îi spuneau proprietarului că furase nu doar monede de la înalt, ci şi cultură, de asemenea, ceea ce a marcat-o ca fiind o femeie deşteaptă şi ascuţită.

' El credea că se îndrăgosteşte, oricât de lipsit de speranţă era. Stresul profesiei şi prea multă eşantionare de bere din interior îl lăsaseră – în judecata lui cinstită, nu nerezonabilă de aspră – o ruină fizică care să se potrivească cu lasitudinea lui morală, pe care în zilele bune o numea perspicacitatea lui pentru afaceri. Burta proeminentă rotundă ca o oală de tocană şi al naibii de aproape la fel de grasă. Nasul bulbos – unul sus pe Skorgen acolo – cu vene rănite, puncte negre încolţite de păr şi peri învolburaţi care se întindeau de la nări pentru a se împleti cu mustaţa lui – odată o modă printre barbaţii hirsut, dar nu mai mult, vai. Ochi apei apropiaţi, albii atât de lungi, galbeni, încât nu mai era sigur că nu fuseseră întotdeauna aceeaşi culoare. Au mai rămas câţiva dinţi din faţă, patru în total' unul sus, trei mai jos. Mai bine decât soţia lui, deci, care îşi pierduse ultimele două poticnându-se' într-un perete în timp ce scurgea un sicriu de bere – roţul de alamă care scotea pietrele funerare gemene din prize şi, dacă nu s-ar fi sufocat atunci cu nenorocitele de lucruri, ea Aş fi în continuare cu el, binecuvântează-o. De când era' treaz, muncea ca un cal şi muşca la fel de tare, iar ambii lalenţi o făceau bine lucrând la mese.

Dar viaţa era singură în zilele noastre, nu-i aşa, nu-i aşa, atunci' în plină plimbare acest glorios şi sufocant căpitan pirat. O întreagă privelişte mai bună decât acei străini, intrând şi ieşind din Palatul Brullyg Shake ca şi cum ar fi casa lor' ancestrală, apoi îşi petrec nopţile aici, cocoşaţi la masa de jocuri – cea mai mare masă din toată laver'nă blestemata, dacă vă superi. , cu un singur

ulcior de bere care să dureze toată noaptea, indiferent câţi dintre ei s-au înghesuit în jurul primei lor game, străin, joc aparent fără sfârşit.

Oh, ceruse o tăietură aşa cum era dreptul lui şi au plătit destul de paşnic – chiar dacă nu putea înţelege regulile jocului. Şi' cum acele monede dreptunghiulare ciudate mergeau înainte şi înapoi! Dar aprecierea tavernei nu a meritat. Un joc obişnuit de Bale s Scoop în orice noapte ar aduce de două ori mai mult pentru casa. Şi berea a baut-un jucător nu avea nevoie de un creier' ascuţit pentru a juca pe cel al lui Bale, lăudat Errant. Aşa că aceşti străini erau mai răi decât bulgări de muşchi inchiriind o stâncă, aşa cum obişnuia să spună draga' lui soţie ori de câte ori se aşeza să se odihnească.

Contemplând viaţa, iubirea mea. Contemplă acest pumn, draga soţ. Nu éra ea ceva, nu era doar ceva? A fost atât de tăcută dé când acel ştecher şi-a bătut dinţii în gât.

— Bine, Ballant, spusé Skorgén Kaban în'tr-o rafală bruscă de bere, aplecându-se peste masă. „Vino şi stai cu noi în fiecare noapte al naibii. Şi doar stai. Nu spune nimic. Eşti cel mai strâns cârciuma pe care l-am cunoscut vreodată.

— Lasă omul în pace, spuse căpitanul. — E de doliu. Durerea nu are nevoie de cuvinte pentru companie. De fapt, cuvintele sunt ultimul lucru de care are nevoie durerea, aşa că şterge-ţi nasul care picură, Pretty, şi închide gaura de şiib el.

Primul oficial s-a abătut. — Hei, nu am ştiut niciodată nimic despre durere, căpitane. A folosit partea din spate a unei manşete pentru a şterge orificiile de plâns unde era nasul lui,'apoi i-a spus lui Ballant: „Stai aici, Keeper, şi continuă să nu spui nimic nimănui atâta timp cât vrei .

Ballant se strădui să-şi retragă privirea adorabilă de la căpitan, suficient de lung pentru a da din cap si a zâmbi lui Skorgen Kaban, apoi a privit din nou la Shurq Blalle.

Diamantul aşezat m fruntea ei strălucea în lumina gălbuie a felinarului ca un soare articulat, bijuteria din încruntarea ei – o, ar trebui să-şi amintească de asta – dar ea se încruntă şi asta nu era niciodată bine. Nu pentru o femeie.

— Frumos, spuse ea acum cu voce joasă, îţi aminteşti de câţiva Crimson Guard din echipă? A existat

un fel de culoare mai pământoasă decât un Edur cu pielea închisă. Iar celălalt, cu pielea aia slabă albastră, un amestec de insulă, a spus el.

— Dar ei, căpitane?

'Bine.[1] Ea dadu din cap către străinii de la masa de jocuri din cealaltă parte a camerei. 'Lor. Ceva îmi aminteşte de cei doi din echipa lui Iron Bars. Nu doar pielea,' ci gesturile lor, felul în care se mişcă – chiar şi unele dintre cuvintele pe care le-am auzit în acea limbă pe care o vorbesc. Doar... ecouri ciudate. Apoi si-a fixat privirea întunecată, dar luminoasă, asupra lui Ballant. — Ce ştii despre ei, Keeper?

— Căpitane, obiectă Skorgen, este în doliu...

— Taci, Pretty. Eu şi Ballant purtăm o conversaţie fără importanţă.

Da, cel mai insignifiant, chiar dacă acel diamant l-a orbit, iar acea minunată aromă picantă care era respiraţia ei îi făcea capul să înoate de parcă ar fi fost cea mai bună lichior. Clipind, şi-a lins buzele – cu gust de transpiraţie – apoi a spus: — Au o mulţime de întâlniri private cu Brullyg Shake. Apoi vin aici şi pierd timpul.

Până şi mormăitul ei răspuns a fost drăguţ.

Skorgen pufni umed, apoi întinse^mâna cu singura lui mână bună şi şterge blatul mesei. — îţi vine să crezi asta, căpitane? Brullyg-ul unui vechi prieten de-al tău si nu poţi intra să-l vezi, m timp ce o grămadă de străini ieftini îi pot bătaie la ureche toată ziua şi în fiecare zi! S-a ridicat pe jumătate. — Mă gândesc un cuvânt cu astea aici...

— Stai jos, drăguţă. Ceva îmi spune că nu vrei să te încurci cu acea mulţime. Doar d^aca nu eşti de gând să pierzi o altă parte a corpului tău. încruntarea ei se adânci, aproape înghiţind acel cfiamant. — Ballant, ai spus că pierd timpul, nu? Acum, aceasta este partea adevărată curioasă despre toate acestea. Oamenii ca ei nu pierd timpul. Nu. Ei aşteaptă. Pentru ceva sau cineva. Şi acele întâlniri cu
Shake – care sună ca o negociere, genul de negociere de care Brullyg nu se poate îndepărta.

Asta nu sună bine, căpitane, mormăi Skorgen. — De fapt, mă face nervos. Nu contează avalanşe de gheaţă – Brullyg nu a fugit când se prăbuşeau...

Shurg Elaîle dădu peste masă. 'Asta e! Mulţumesc drăguţo. Era ceva ce a spus una dintre acele femei.

Concizie sau Pithy – unul contre ele. Acea gheaţă a fost doborâtă înapoi, m regulă, dar nu datorită pumnilor de magi care lucrau pentru Shake. Nu, acei străini sunt cei care au salvat această insulă blestemata. Şi de aceea Brullyg nu îşi poate bara uşa împotriva lon Nu este o negociere, pentru că ei sunt cei care vorbesc. Ea se lăsă încet pe spate. — Nu e de mirare că Shake nu mă va vedea... Errant ne duce, aş fi surprins dacă mai trăieşte...

— Nu, este în viaţă, spuse Ballant. — Cel puţin, oamenii l-au văzut. În plus, îi place bere Fent şi îmi comandă un butoi o dată la trei zile fără greş, iar asta nu s-a schimbat. De ce, chiar ieri...

Căpitanul se aplecă din nou înainte. — Balant. Data viitoare când vi se spune să livraţi unul, lăsaţi-mă şi pe Pretty aici să facem livrarea.

— Păi, nu v-aş putea nega nimic, căpitane, spuse Ballant, apoi simţi că faţa se îmbujoră.

Dar ea doar a zâmbit.

Îi plăceau aceste conversaţii fără importanţă. Nu foarte diferit de cele pe care le avea cu soţia lui. Şi... da, aici a fost – acel sentiment brusc de abis căscat care aşteaptă următorul pas. Nostalgia s-a ridicat în el, înflorindu-i'ochii.

Sub asediu, dragă soţ? O singură mişcare a pumnului şi acei pereţi se vor prăbuşi – ştii asta, soţule, nu-i aşa?

Oh dă, dragostea mea.

Ciudat, uneori jura că nu plecase niciodată. Moartă sau nu, mai avea dinţi.

Mucegaiul cenuşiu-albastru a umplut buzunarele în gheata putrezită, precum blana propriei zăpezii, vărsându- se odata cu sezonul, în timp ce căldura strălucitoare a soarelui devora gheţarul. Dar iarna, când va veni următoarea, nu ar face altceva decât să încetinească dezintegrarea inexorabilă. Acest râu de gheaţă era pe moarte, o epocă în retragere.

Seren Pedac nu avea prea multă simţire a epocii viitoare, de vreme ce simţea că se îneacă în naşterea ei, măturată în noroi şi deşeuri de resturi îngheţate' de mult. Periodic, pe măsură ce' grupul lor discordant şi constant ceartă urca din ce în ce mai sus în nordul Munţilor Bluerose, auzeau prăbuşirea tunătoare a stâncilor îndepărtate de gheaţă, fătând sub soarele asediător; şi peste tot apa curgea' peste stâncă

dezgolită, tuşeşte de-'a lungul canalelor şi fisurilor, trecea pe lângă' ele în coborârea ei în întuneric – călătoria spre mare tocmai începută – trecea prin peşteri subterane, chei umbrite, păduri umede.

Mucegaiul sporea şi asta declanşase un recul al simţurilor lui Seren – nasul îi era înfundat, gâtul îi era uscat şi dureros şi era cuprinsă de accese de strănut care se dovediseră suficient de amuzante încât să trezească chiar şi un zâmbet simpatic din partea Fear Sengar. Numai acél indiciu de simpatie i-a câştigat iertarea – plăcerea pe care ceilalţi o aveau de disconfortul ei nu merita altceva decât reciprocitate, atunci când se ivi ocazia şi ea era sigură că o va face.

Silchas Ruin, desigur, nu era afectată de simţul umorului, din câte^ şi-a dat seama. Sau uscăciunea lui cerşea un deşert. În plus, el a mers suficient de mult înainte ca să se scutească de accesele ei de strănut, cu Tiste Andii, Clip, doar câţiva paşi în urma lui, ca o vrabie care hărţuieşte un şoim. Din când în când, un fragment din monologul liii Clip se întorcea înapoi în locul în care Seren şi tovarăşii ei se luptau şi, deşi era clar că momea fratele zeului său, era la fel de evident că Sabia Mortală a Lordului cu Aripi Negre era , după cum remarcase Udinaas, folosind momeala greşită.

Acum patru zile, această căutare în nordul devastat, urcând pe coloana vertebrală a munţilor. Ocolind mase uriaşe de gheaţă spartă care aluneca – aproape perceptibil – în jos, scoţând gemete şi gâfâituri teribile. Leviatanii sunt răniţi mortal, a observat odată Udinaas, şi nu vor merge în linişte.

Topirea gheţii emana o duhoare dincolo de muşcătura acre a sporilor' de mucegai. Detritus în descompunere: vegetaţie şi noroi îngheţate de secole; cadavrele ofilite ale animalelor, unele dintre ele fiare dispărute de mult, lăsând în urmă piei răsucite de blană fragilă fiecare şoaptă de vânt smulsă în aer, oase fracturate şi cavităţi bombate umplute cu gaze care în cele din urmă au' izbucnit, şuierând respiraţia fetidă. Nu era de mirare că trupul lúi Seren Pedac se răzvrătea.

Munţii de gheaţă migratori au fost, s-a dovedit, cauza aproape' de panica în rândul locuitorilor Tiste Andii ai mănăstirii subterane. Defileul adânc care marca intrarea sa ramificată ca un copac spre nord, iar înapoi, în jos, fiecare ramură se târa acum zăpadă îmbinată si blocuri enorme de gheaţă, cu şuvoaie de apă topită care

furnizează grăsimile, accelerând 'mereu migraţia lor spre sud. Şi era magie fetidă în acea gheaţă, rămăşiţe ale unui ritual străvechi încă suficient de puternic pentru a-i învinge pe vrăjitorii Onyx.

Seren Pedac bănuia că în această călătorie şi în prezenţa lui Clip era mai mult decât ea şi tovarăşii ei fuseseră făcuţi sa creadă. Mergem spre inimă acelui ritual, spre miezul care rămâne. Pentru ca acolo ne aşteaptă un secret.

Clip înseamnă să distrugă ritualul? Ce se va întâmpla dacă o va face?

Şi dacă facem asta ne distruge? Şansele noastre de a găsLsufletul lui Scabandari Bloodeye, de a-l elibera?

începea să se teamă de sfârşitul acestei călătorii.

Va fi sânge.

învăluită în blănurile oferite de Andii, Udinaas s-a mutat alături de ea. — Achizitor, m-am tot gândit.

— Este înţelept? ea a intrebat.

— Desigur ca nu, dar nu e ca şi cum aş putea să mă abţin. La fel şi pentru tine, sunt sigur.

' Făcând o grimasă, ea a spus: „Mi-am pierdut scopul aici. Clipul conduce acum. Eu... nu ştiu de ce mai merg în compania ta sordidă.

— Te gândeşti să ne părăseşti, nu?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu face asta, spuse Fear Sengar în spatele lor.

Surprinsă, se întoarse pe jumătate. De ce?[1]

Războinicul părea mconfortabil cu propria sa declaraţie. El a ezitat.

Ce mister este acesta?

Udinaas a râs. — Fratele lui ţi-a oferit o sabie, Acquitor. Frica înţelege – nu a fost doar oportunitate. Nici tu nu ai luat-o, aş paria...

— N'u stii asta, spuse Seren, dintr-o dată neliniştită. — Trull a vorbit – m-a asigurat că nu mai era nimic...

— Te aştepţi ca toată lumea să vorbească clar? întrebă fostul sclav. — Te aştepţi ca cineva să vorbească clar? Ce fel de lume locuieşti, Acquitor? El a râs. — Nu la fel ca al meu, asta e sigur. Pentru fiecare cuvânt pe care îl rostim, nu au rămas o mie nespus? Nu spunem adesea un lucru si spunem exact contrariul? Femeie, uită-te la noi, uită-te la tme. Sufletele noastre s-ar putea la fel de bine să fie prinse într-un fort bântuit. Sigur, l-am construit – fiecare dintre noi – cu mâinile noastre, clar

am uitat jumătate din camere, ne pierdem pe coridoare. Ne împiedicam în camere de căldură furioasă, apoi ne clătinam mapoi, departe, ca nu cumva propriile noastre emoţii să ne prăjească de vii. Alte locuri sunt reci ca gheaţa – la fel de reci ca acest pământ îngheţat din jurul nostru. 'Alţii rămân pentru totdeauna întuneric – niciun felinar nu va funcţiona, fiecare lumânare moare ca şi cum ar fi fost lipsită de aer, iar noi bâjbâim, ne ciocnim de mobilier nevăzut, de pereţi. Privim afară prin ferestrele înalte, dar neîncredem în tot ceea ce vedem. Ne armăm împotriva fantasmelor ireale, dar umbrele şi şoaptele ne fac să sângerim.

— Bine că mie de cuvinte pentru fiecare dintre ele au fost lăsate nespuse, mormăi Fear Sengar, „altfel ne aflăm în amurgul întregii existenţe înainte de a termina tu.

răspunse Udinaas fără să se întoarcă. — Am smuls vălul raţiunii tale, Frica, pentru că i-am cerut Achizitorului să rămână. Negi asta? O vezi ca logodnică cu fratele tău. Şi că se întâmplă să fie mort nu înseamnă nimic, pentru că, spre deosebire de fratele tău mai mic, eşti un om onorabil.

Un mormăit de surpriză din partea lui Udinaas, în timp ce Fear Sengar întinse mâna să-l prindă pe fostul sclav, cu mâinile închizându-se pe faldurile înfăşurate de blană. Un val de furie l-a trimis pe Udinaas să se întindă pe sâmburiul noroios.

în timp ce Tiste Edur s-a învârtit apoi pentru a înainta pe vânturile Letherii, Seren Pedac i-a păşit m cale. 'Stop. Te rog, frică. Da, ştiu că a meritat. Dar... opreşte-te.

Udinaas reuşise să se ridice, cu Kettle ghemuit lângă el şi încercând să-şi şteargă petele de noroi ae pe faţă. Tuşi, apoi spuse: — Asta va fi ultima oară când' te voi complimenta, Frica.

Şeren îl întoarse pe fostul sclav. — A fost un compliment destul de rău, Udinaas. Şi susţin propriul tău sfat – nu mai spune aşa ceva. Vreodată. Nu dacă îţi preţuieşti viaţa...

Udinaas â scuipat mizerie şi sânge, apoi a spus: „Ah, dar acum am ajuns mtr-adevăr într-o cameră întunecată. Şi, Seren Pedac, nu eşti binevenit acolo. S-a împins drept. 'Ai fost avertizat.' Apoi ridică privirea, cu o mâna pe umărul lui Kettle. Ochii lui, dintr-o dată strălucitori, avid, au scanat pe Seren, Frica, apoi au urcat pe potecă,

până unde Silchas Ruin şi Clip stăteau acum una lângă cealaltă, privind acele pante' în jos. — Iată o întrebare foarte grăitoare – apropo, cei care puţini îndrăznesc să le rostească. Pe care dintre noi, prieteni, nu este bântuit de o dorinţă de moarte? Poate ar trebui să discutăm despre sinucidere reciprocă…

Nimeni nu a vorbit timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. Până când Kettle a spus: „Nu vreau să mor!”

Seren a văzut că zâmbetul amar al fostului sclav se prăbuşeşte, o prăbuşire bruscă într-o durere de netăgăduit, mainte sa se întoarcă.

— Trull a fost orb la propriul adevăr, îi spuse frica cu o voce liniştită. — Am fost acolo, Acquitor. Ştiu ce am văzut.

Ea a refuzat să-i privească ochii. Promptitudine. Cum a putut un asemenea războinic să-şi proclame dragostea pentru mine? Cum putea să creada că mă cunoaşte suficient pentru asta?

Şi de ce pot să-i văd chipul la fel de clar în mintea mea ca şi cum ar fi stat aici m faţa mea? Sunt într-adevăr bântuit. Oh, Udinaas, ai avut dreptate. Frica este un om onorabil, atât de onorabil încât să ne frânge toate inimile.

Dar, frică, nu are nicio valoare să-l onorezi pe cel mort.

— Trull a murit, spuse ea, uimindu-se cu propria ei brutalitate, când o văzu pe Fear tresărind vizibil. 'El este mort.' Şi eu la fel. Nu are rost să-i onorăm pe morţi. Am văzut prea multe ca să cred altfel. îndureraţi pentru potenţialul pierdut, sfârşitul posibilităţilor, dispariţia veşnic tăcută a promisiunii. Mâhneşte-te pentru asta, Fear Sengar, şi vei înţelege, în sfârşit, cat de durere nu este decât o oglindă, ţinută aproape de propria faţă.

Şi fiecare lacrimă izvorăşte din' alegerile pe care noi înşine nu le-am făcut.

Când mă întristesc, frică, nici măcar nu pot să văd înflorirea propriei mele respiraţii – ce îţi spune asta?

Au reluat mersul. Tăcut.

La o sută de paşi deasupra grupului, Clip şi-a rotit lanţul şi inelele. — Despre ce era vorba? el a intre bat.

„Ai trăit prea mult timp în peştera ta ordonată”, a spus Tiste Andii alb.

— Oh, ies destul de des. Carousing în Bluerose – zeii stiu câţi nenorociţi au fost pregătiţi de sământă

mea. De ce-

— într-o zi, Mortal Sword, îl întrerupse Silchas Ruin, vei descoperi ce taie mai adânc decât orice armă de fier.

— Cuvinte înţelepte ale celui care miroase încă a tumule şi a pânze de paianjen putrezite.

— Dacă morţii ar putea vorbi, Clip, ce ţi-ar spune?

— Puţin, mă aştept, dincolo de plângerile despre asta şi asta.

— Poate, atunci, asta este tot ce meriţi.

— O, îmi lipseşte onoarea, nu-i aşa?

„Nu sunt sigur ce vă lipseşte”, a răspuns Silchas Ruin, „dar sunt sigur că voi înţelege înainte să terminăm”.

Inelele şi lanţul s-aú rupt. 'Iată-i că vin. Să continuăm înainte şi în sus?

Au fost atât de multe încât Toe cel Tânăr-Anaster, întâiul născut din Sămânţa Moartă, Cel de trei ori orb, Ales de Zeii Lup, Nenorocosul-n-a vrut să-şi amintească.

Celălalt trup al lui pentru unúl; trupul în care se născuse, prima casă a sufletului său. Detonaţii împotriva Moon's Spawn deasupra oraşului condamnat Pale, foc şi căldură arzătoare – oh, nu staţi acolo. Apoi acea marioneta blestemata, Hairlock, dând uitării, în care sufletul lui găsise un călăreţ, o altă forţă – un lup, cu un ochi şi îndurerat.

Cât dă mult poftise Văzătorul Pannion după moartea sa. Toc şi-a amintit de cuşcă, de acea închisoare spirituală şi de chinul când trupul lui a fost rupt, vindecat, apoi rupt din nou, o procesiune aparent fără sfârşit. Dar aceste amintiri, durere şi angoasă au persistat ca' puţin mai mult decât noţiuni abstracte. Cu toate acestea, oricât de stricat şi răsucit fusese acel trup, cel puţin era al meu.

Dezbrăcăţi-vă de ani, curs brusc în sânge nou, simţiţi aceste membre ciudate atât de vulnerabile la frig. Să te trezeşti în carnea altuia, să porneşti împotriva amintirilor musculare, să te lupţi cu cele care au dispărut brusc. Toc se întrebă dacă vreun ált suflet muritor nu cumva să se clatine pe această cale chinuită. Piatra şi focul îl marcaseră, aşa cum i-a spus odată Tool. A pierde un ochi oferă darul vederii supranaturale. Şi ce zici de a lăsa un corp uzat pentru unul mai tânăr, mai sănătos? Cu siguranţă un cadou – aşa şi-au dorit lupii, sau a fost

Silverfox?
' Dar asteapta. O privire mai atentă la acest Anaster – care şi-a pierdut un ochi, i s-a dat unul nou, apoi l-a pierdut din nou. A cărui minte – înainte să fie ruptă şi aruncată departe – era răsucită de groază, bântuită de iubirea teribilă a unei mame; care a trăit o viaţă de tiran printre canibali – oh, da, uită-te atent la aceste membre, muşchii de dedesubt şi aminteşte-ţi – acest corp a crescut odată cu mâncarea de carne umană. Şi aceasta gură, atât de dornică de cuvintele ei, a gustat din' sucurile suculente ale rudelor ei – îţi aminteşti asta?

Nu, nu putea.

Dar corpul poate. Cunoaşte foamea şi dorinţa pe câmpul de luptă – umblând printre morţi' şi muribunzi, văzând carnea despicată, oasele proeminente, mirosind mirosul de sânge vărsat – ah, cum se apă gura.

Ei bine, fiecare avea secretele lui. Şi puţine merită împărtăşite. Dacă nu îţi place să-ţi pierzi prietenii.

S-a călărit în afara trenului, luând aparent un flanc de deplasare, asa cum făcuse ca soldat, cu mult timp în urmă. Armata Awl din Redmask, vreo paisprezece mii de războinici, jumătate din ce în ce mai mulţi din urmă sjDrijină trenuri – armeri, vindecători, calare, bătrâni, batrane, şchiopi şi copii născuţi o dată şi, bineînţeles, vreo douăzeci şi ceva. mii rodara. Alături de căruţe, travois şi aproape trei mii de câini de turmă şi vânătorii' de lup mâi mari, Awl îi numea dray. Dacă ceva 'ar putea declanşa frică rece în Toc, erau aceste fiare. Prea mulţi, de departe, şi rar hrăniţi, stăteau în haite, alergând pe fiecare creatură' de pe câmpie pentru leghe în jur.

Dar sa nu uităm de K' Chain Che'Malle. Cele vii, care respira. Instrumentul – sau poate că era Lady Envy – îi spusese că dispăruseră de mii de ani – zeci, sute de mii, chiar. Civilizaţia lor era praf. Şi răni pe cer care nu se vindecă niciodată; Acum există un detaliu care merită reţinut, Toc.

Creaturile uriaşe au oferit garda de corp a lui Redmask în fruntea avangardei – fără risc de asasinare, desigur. Masculul-Sag'Churok-a fost un vânător K'ell, crescut pentru a ucide, gardianul de elită al unei matrone. Deci unde este Matrona? Unde este regina lui?

Poate că era tânara femeie din compania lui K'ell. Gunth Mach. Toc îl întrebase pe Redmask cum a ajuns să le cunoască numele, dar liderul războiului îi refuzase un răspuns, ticălos reticent. Un lider trebuie să aibă

secretele lui, poate mai mult decât oricine altcineva. Dar secretele lui Redmask mă înnebunesc. K'Chain Che'Malle, de dragul lui Hood!

Proscris, tânărul războinic călătorise în pustiul estic. Aşa a mers povestea, deşi după acea declaraţie iniţială a fost o poveste care, în adevăr, nu a mers nicăieri, din moment ce nu se ştia practic nimic altceva despre aventurile lui Redmask în acele decenii – totuşi, la un moment dat, acest bărbat a îmbrăcat o mască roşie. Şi sa

găsit în carne şi oase, K'Chain Che'Malle. Care nii l-a tăiat ucăţi. Care i-au comunicat cumva numele lor. Apoi a jurat credinţă. Ce este, deci, despre această poveste care chiar nu-mi place!

Ce zici de toate.

Pustii estice. O descriere tipică pentru un loc pe care cei care dă numele îl considerau inospitalier sau de necucerit. Nu îl putem revendica, asa că este fără valoare, un teren pustiu, un teren pustiu. Ha, şi ne-ai gândit fără imaginaţie!

Bântuit de fantome sau demoni, pământul a explodat, acolo unde fiecare fir de iarbă se lipeşte de un vecin cu o groază abjectă. Lumina soarelui este mai întunecată, căldura mai rece. Umbrele sunt pătate. Apă salmară şi foarte posibil otrăvitoare. Copiii cu două capete sunt obişnuiţi. Fiecare trib avea nevoie de un astfel de loc. Pentru 'ca liderii eroici de război să rătăcească într-o căutare plină de motivaţii obscure care ar putea fi uşor transformate în poveşti' morale. Şi, din păcate, această poveste anume este departe de a fi încheiată. Eroul trebuie să se întoarcă, să-şi elibereze poporul. Sau anihilaţi-i.

Toe avea amiritirile lui, valoarea unui întreg'câmp de luptă şi, ca ultimul om rămas în picioare, avea puţine iluzii de grandoare, fie ca martor, fie ca jucător. Aşa ca acest ochi singuratic nu se poate abţine să nu se uite cu degete. Este de mirare că m-am apucat de poezie?

Săbiile Gri fuseseră tăiate în bucăţi, sacrificat. Oh, şi-au dat viaţa în sânge suficient pentru a' plăti Taxa Ogarului, aşa curii obişnuiau să spună Gadrobii. Dar ce însemnaseră moartea lor? Nimic. O risipă. Totuşi, aici a călărit, în compania trădătorilor săi.

Redmask oferă răscumpărare? El promite înfrângerea Letherii – dar ei nu ne-au fost duşmani, nu până când am convenit contractul. Deci, ce

este'răscumpărat? Dispariţia Săbiilor Gri? Oh, trebuie să mă răsucesc şi să mă îndoaie pentru a le lega pe cei doi împreună, şi cum mă descurc până acum?

Prost. Nici o şoaptă de neprihănire – nicio corb nu-mi cântă pe umăr în timp ce mergem spre război.

O, Tool, mi-ar putea folosi prietenia ta chiar acum. Câteva cuvinte concise despre inutilitate pentru a mă înveseli.

Douăzeci de miidă au fost ucişi, eviscerați şi jupuiţi, dar nu agăţaţi pentru a le scurge sângele. Cavitățile îri care fuseseră organele lor erau umplute solid cu un tubercul local care fusese transpirat pe pietre fierbinţi. Carcasele au fost apoi înfăşurate în piei şi încărcate într-rin vagon care a fost ţinut departe de toate celelalte din tren. Planurile lui Redmask pentru bătălia care urmează. Nu mai ciudat decât toate celelalte. Bărbatul a petrecut ani de zile gândindu-se la acest război inevitabil. Asta mă face nervos.

Hei, Tool, ai crede că, după tot ce am trecut, nu mi-ar mai rămâne nervi. Dar nu sunt un whiskyjack. Sau Kalam. Nu, pentru mine, pur şi simplu devine mai rău.

Mergând spre război. Din nou. Se pare că lumea vrea să fiu soldat.

Ei bine, lumea se poate duce la naiba.

— Un bărbat bântuit, spuse bătrânul în mârâit frânt, în timp ce întinse mâna şi zgaria cicatricea roşie şi sălbatică care îi strică gâtul. ,,'Nu ar trebui să fie cu noi. Fey în întuneric, ăla. visează să alerge cu lupii.

Redmask ridică din umeri, întrebandu-se încă o dată ce voia acest bătrân cu el. Un bătrân care nu se temea de K[1] Chain Che'Malle, care era atât de îndrăzneţ încât să-şi conducă calul străvechi între Redmask şi Sag'Churok.

— Ar fi trebuit să-l ucizi.

— Nu vă cer sfatul, bătrâne, spuse Redmask. — I se datorează răgaz. Trebuie să ne răscumpărăm poporul în ochii lui.

— Inutil, se răsti bătrânul. „Omoară-l şi nu trebuie să ne răscumpărăm nimănui. Omoară-l şi suntem liberi.

„Nu se poate fugi din trecut”.

'Într-adevar? Credinţa trebuie să aibă un gust amar pentru unul ca tine, Redmask. Cel mai bine aruncaţi-l.

Redmask îl înfruntă încet pe bărbat. — Despre mine, bătrâne, nu ştii nimic.

Un zâmbet sucit. — Vai, da. Nu mă recunoşti,

Redmask. Tu ar trebui.[1]

— Tu eşti Renfayar, tribul meu. împarte sângele cu Masarch.

— Da, dar mai mult decât atât. Sunt batran. înţelegi?
eu

sunt cel mai bătrân dintre oamenii noştri, ultimul rămas... cine a fost acolo, cine îşi aminteşte. Tot.[1] Zâmbetul s-a lărgit, dezvăluind^ dinţi putreziri, o limbă ascutită roşie- aproape violetă. — îţi ştiu secretul, Redmask. Ştiu cé a însemnat pentru tine şi ştiu de ce. Ochii străluceau, negri şi roşii. — Ar fi bine sa té temi de mine, Redmask. Cet mái bine ai fi luat în considerare cuvintele mele – sfatul meu. O să călăresc pe umărul tău, da? Din acest moment până în ziua luptei. Şi voi vorbi cu glasul Awl, glasul meu cu glasul sufletelor lor. Şi ştii asta, Redmask: nu voi accepta trădarea lor. Nu de tine, nici de acel străin cu un singur ochi şi de lupii lui însetaţi de sânge.

Redmask îl mai studie pe bătrân o clipă, apoi îşi fixă din nou privirea înainte.

Un râs moale si zdrenţuit lângă el, apoi: îndrăzneşti să nu spui nimic. îndrăzneşti să faci nimic. Sunt un pumnal care pluteşte deasupra inimii tale. Nu te teme de mine – nu este nevoie, decât dacă intenţionezi răul. Îţi doresc mare glorie în acest război. Sfârşitul Letherilor le doresc, pentru totdeauna. Poate că o asemenea glorie va veni de mâna ta împreună, tu şi cu mine, să ne străduim pentru asta, da?

Un lung moment de reculegere.

— Vorbeşte, Redmask, marâi bătrânul. — Ca să nu bănuiesc sfidare.

Sfârşitul Letherilor, da, spuse Redmask în cele din urmă, cu o voce zgâriitoare. — Victorie pentru Awl.

— Bine, mormăi bătrânul. 'Bun.[1]

Lumea magică se terminase brusc, un sfârşit la fel de brusc ca trântirea capacului unui portbagaj – uri sunet care o şocase mereu, o îngheţase pe loc. înapoi în oraş, acel loc de puhoare şi zgomot, a existat un administrator de casă, un tiran, care avea să vâneze copii sclavi care, în cuvintele lui, l-au dezamăgit. O noapte petrecută în limitele umede ale cutiei de bronz i-ar învăţa ceva sau două, nu-i aşa?

Stayandi petrecuse o astfel de noapte, închis într-un

întuneric înghesuit, cu două luni şi ceva înainte ca sclavii să se alăture coloniştilor pe câmpie. Bucul solid al capacului păruse cu ' adevărat, atunci, sfârşitul lumii. Ţipetele ei umpluseră aerul apropiat al portbagajului până când ceva i se sparse în gât, pâna când fiecare ţipăt nu era decât un şuierat de aer.

De atunci, ea era mută, dar acest lucru se dovedise un dar, pentru că fusese aleasă să intre în domeniul Stăpânei ca roabă în pregătire. La urma urmei, niciun secret nu i-ar trece pe buze. Şi ea ar fi fost încă acolo, dacă nu pentru gospodărie.

O lume magică. Atât de mult spaţiu, atât de mult aer. Libertatea cerului albastru, a vântului nesfârşit şi a întunericului luminat de nenumărate stele – ea riu-şi imaginase că există o astfel de lume, toate la îndemână.

Şi apoi, într-o noapte, s-a terminat. Un coşmar aprig devenit realitate în ţipete de măcel.

Abasard-

Fugise în întuneric, uluită de ştirea morţii lui – fratele ei, care se aruncase în calea demonului, care murise în locul ei. Picioarele ei goale, uşoare ca o pană, ducând-o departe, şuieratul ierburilor în burând singurul sunet care îi ajungea la urechi. Stele sclipind, argintiul simplu scăldat, vântul răcind sudoarea de pe pielea ei.

În mintea ei, picioarele ei o purtau pe un întreg continent. Departe de tărâmul oamenilor, al sclavilor şi stăpânilor, al turmelor şi al soldaţilor şi al demonilor. Era singură acum, martora la o succesiune de zori, apusuri mânjite, singură pe o câmpie care se întindea neîntreruptă din toate părţile. Ea a văzut creaturi sălbatice, mereu la distanţă. Iepuri de câmp, antilope care privesc de pe creste' şoimi care se învârte pe cer. Noaptea a auzit urletul lupilor şi al coioţilor şi, odată, urletul gutural al unui urs.

Ea nu a mâncat, iar durerile de foame au trecut curând, încât a plutit şi tot ceea ce ochii ei au văzut strălucea cu o claritate luminoasă. A linsă apa din ierburile încărcate de rouă, din găurile de căprioare şi de urmele de elan din lighene şi, odată, a găsit un izvor, aproape ascuns de tufişuri groase în care fluturau sute de păsări mici. Fuseseră cântecele lor zgomotătoare care îi atraseseră atentia.

0 eternitate de alergare mai târziu, ea căzuse. Şi nu am găsit putere să se ridice încă o dată, să reia călătoria minunată prin acest pământ strălucitor.

Noaptea a furat apoi asupra ei şi nu după mult timp au venit patrupedele. Purtau blănuri cu miros de vânt şi praf şi s-au adunat aproape, întinşi, împărtăşind căldura mantiilor lor groase şi moi. Printre ei se aflau copii, bebeluşi mici care se târa'u ca şi părinţii lor, zvârcolindu-se şi ghem'uindu- se lângă ea.

Si când s-au hrănit cu lapte, la fel şi Stayandi.

Patrupedele erau la fel ele muţi ca şi ea, până când şi-au început strigătele de jale, când noaptea era în adâncul ei; plângând – ştia ea – sa cheme soarele.

Au rămas cu ea, gardieni cu darurile lor de căldură şi mâncare. După lapte, era carne. Cadavre zdrobite, zdrobite – şoareci, scorpie, un şarpe fără cap – ea a mâncat tot ce i- au dat, oase minuscule care îi scrâşneau în gură, blană umedă şi piele mestecată.

Şi acesta părea atemporal, o eternitate. Adulţii veneau şi plecau. Copiii au devenit mai grosolan, iar ea se târa cu ei când era timpul să rătăcească.

Când ursul a apărut şi s-a repezit spre ei, nu i-a fost frică. Îi dorea pe copii, asta era evident, dar adulţii au atacat şi au alungat-o. Poporul ei era puternic, neînfricat. Ei au condus lumea asta.

Până când într-o dimineaţă s-a trezit si s-a trezit singură. Forţându-se să se ridice la picioarele din spate, scâncete neputincioase ieşind din gâtul ei în zgomote de durere, ea cercetă pământul în toate direcţiile...

Şi l-am văzut pe uriaş. Dezgolită deasupra taliei, nuanţa profundă a pielii întunecate de soare aproape în întregime ascunsă sub vopsea albă care i-a transformat pieptul, umerii şi faţa în os. Ochii lui, în timp ce se apropia, erau nişte gropi negre în craniul măştii acoperit. El purta arme: o suliţă lungă, o sabie cu lama lată şi curbată. Blana celor patru' picioare era înfăşurată în jurul şoldurilor lui, iar cuţitele mici, dar mortale, înşirate într-un colier la gâtul războinicului, aparţineau şi ele poporului ei.

înspăimântată,' furioasă, ea si-a dezvăluit dinţii spre străin, chiar şi în timp ce se înghesuia în faldul unui mic cocoş – nicăieri unde să fugă, ştiind că o putea prinde fără efort'. Ştiind că încă o alta lume a ei se spulberase. Frica era cutia ei de bronz, iar ea era prinsă, incapabilă să se mişte.

El o studie o vreme, înclinând capul în timp ce ea se răsti şi mârâia. Apoi s-a ghemuit încet până când ochii lui au ajuns la niveluf ai ei.

Si ea a tăcut.
Amintirea... lucrurilor.
Nu erau nişte ochi buni, dar erau – ştia ea – ca ai ei. La fel şi chipul lui fără păr sub acea vopsea'de moarte.
Fugise, îşi aminti acum, până cand i se păru că mintea ei fuga şi-a depăşit carnea şi oasele, s-a aruncat în ceva necunoscut şi de necunoscut.'
Şi această faţă sălbatică, vizavi de ea, îi aducea încet mintea înapoi. Şi a înţeles, acum, cine sunt cei patru picioare, ce sunt.' Şi-a amintit ce înseamnă^ să stai drept, să alergi cu două picioare în loc de patru. Isi amintea de o tabară, de săparea gropilor de pivniţă, de prima dintre casele cu ziduri de pădure. Şi-a amintit de familia ei – de fratele ei – şi de noaptea în care demonii au venit să le fure totul.
După un timp de tăcere reciprocă, se îndreptă, aşeză încă o dată armefe şi echipamentul, apoi porni.
Ea a ezitat, apoi s-a ridicat.
Şi, de la distanţă, a urmat-o.
S-a îndreptat spre soarele răsărit.
Scărpinând la gaura cu cicatrici, căscată, în care fusese un ochi, Toc îi privi pe copii alergând înainte şi înapoi în timp ce primele focuri de bucătărie erau aprinse. Bătrânii şocheau cu oale de fier si mâncăruri împachetate – erau oameni slăbănogi, înrădăcinaţi, dar zilele de marş le-au stins focul în ochi şi mai mult de câţiva i-au răstit pe cei tineri care treceau prea aproape.
El a văzut Redmask, urmat de Masarch şi Natarkas şi de un altul purtând vopsea roşie a feţei, apărând lângă zona amenajată pentru iurta liderului războiului. Văzându-l pe Toc, Redmask s-a apropiat.
— Spune-mi, Toc Anaster, ai flancat marşul nostru spre nord în această zi – ai văzut urme?
— La ce fel vrei să spui?
Redmask se întoarse către însoţitorul lui Natarkas. — Torrent a mers spre sud. A descoperit o potecă care urma o pistă de antilopă – o duzină de oameni pe jos...
— Sau mai multe, spuse cel pe nume Torrent. — Erau pricepuţi.
— Atunci nu Letherii, ghici Toe.
— Mocasin, răspunse Redmask, tonuk lui trădând o uşoară iritare la întreruperea lui Torrent. — înalt, greu.
— Nu am observat nimic de genul ăsta, spuse Toc. — Deşi recunosc că 1 scana în mare parte liniile orizontului.

' — Acest loc va fi tabăra noastră, spuse Redmask după o clipă. — Ne vom întâlni pe Letherii la trei leghe de aici, în vaîea cunoscută sub numele de Bast Fulmar. Toc Anaster, vrei să stai cu bătrânii şi coj>iii sau să ne însoţeşti?

— M-am umplut de câmpuri de luptă, 'Redmask. Am spus că m-am găsit din nou soldat, dar chiar şi trenul unei armate are nevoie de paznici şi cam asta e tot'ce fac acum. El a ridicat din umeri. — Poate de acum înainte.

Ochii din acea mască strânsă s-au ţinut de Degetul Piciorului timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi s-au întors încet. — Torrent, şi tu vei rămâne aici.

Războinicul se înţepeni de' surprindere. „Lider de război...”

„Veţi începe să antrenaţi acei copii care sunt aproape de nopţile morţii. Arce, cuţite.

Torrent se înclină, ţeapăn. — După cum porunci.

Redmask i-a părăsit, urmat de Natarkas şi Masarch.

Torrent aruncă o privire spre Toc. „Curajul meu nu este rupt”, a spus el.

„Eşti încă tânăr”, a răspuns el.

— Vei supraveghea copiii mai mici, Toc Anaster. Asta si nimic mai mult. îi vei ţine pe ei şi pe tine în afara drumului meu.

Toe se săturase de acest bărbat. — Torrent, ai călărit alături de vechiul tău conducător de război când Awl ne-ai abandonat armatei Letherii. Ai grijă la afirmaţiile tale îndrăzneţe de curaj. Şi când am venit la tine şi am implorat pentru viaţa soldaţilor mei, tu te-ai întors cu ceilalţi. Cred că Redmask tocmai ţi-a luat măsura, Torrent, şi daca aud o altă ameninţare din partea ta, îţi voi da motive să mă blestemi – cu care va fi ultima ta suflare.

Războinicul şi-a dezvăluit dinţii într-un zâmbet lipsit de umor. — Tot ce văd în acel ochi singuratic, Toe Anaster, îmi spune că eşti deia blestemat. S-a pivotat şi a plecat.

Ei bine', ticălosul are rost. Aşa că poate ca nu sunt la fel de bun la acest da şi primi pe cât mi-am imaginat că sunt. Pentru aceşti Awl, este un mod de viaţă, pană la urmă. Apoi, din nou, armatele Malazan sunt destul de bune la asta, nu e de mirare că nu mă potrivesc niciodată cu adevărat.

O jumătate de duzină de copii au trecut în grabă, urmăriţi de un copil mic plin de noroi care se străduia să ţină pasul. Văzând gloata care vorbărea dispărând în jurul iinui cort, copilul s-a oprit, apoi a scos un vaiet.

Toc mormăi. Da, tu şi cu mine amândoi.

A scos un sunet nepoliticos, iar copilul s-a uitat peste el, cu ochii mari. Apoi a râs.

Prizele ochiului mâncărime puternic încă o dată, Toe s- a zgâriat o clipă, apoi s-a îndreptat spre el, scoţând încă un zgomot grosolan. Oh, uită-te la încântarea asta inocentă. Ei bine, Toc, ia-ţi recompensele unde şi când poţi.

Redmask' stătea chiar la marginea taberei întinse, studiind orizontul spre sud. — E cineva acolo, spuse el cu voce joasă.

— Aşa se pare, spuse Natarkas. „Străinii – care ne plimbă pământul de parcă l-ar fi proprietar. Lider de război, l-ai rănit pe Torrent...

„Torrent trebuie să înveţe valoarea respectului. Şi aşa va fi, ca maestru de arme pentru o mulţime de adolescenţi neliniştiţi. Când se va alătura nouă, va fi un om mai înţelept.'îmi conteşti deciziile, Natarkas?

‘Provocare? Nu, lider de război. Dar uneori le voi sonda, dacă găsesc nevoia să le înţeleg mai bine.

Redmask dădu din cap, apoi spuse războinicului care stătea la mică distanţă: „Ascultă cuvintele astea, Masarch”.

„Aşa voi face”, a răspuns tânărul războinic.

— 'Mâine, spuse Redmask, îmi conduc războinicii la război. Bast Fulmar.[1]

Natarkas şuieră, apoi spuse: — O vale blestemată.

— Vom onora sângele vărsat acolo acum trei sute de ani, Natarkas. Acolo va muri trecutul şi de acolo încolo vom privi doar un viitor nou. Nou din toate'punctele de vedere.

— Acest nou mod de a lupta, lider de război, nu văd prea multă onoare în el.

— Tu spui adevărat. Nu există niciunul de găsit. Aceasta este necesitatea.

— Nevoia trebuie să fie predarea?

Redmask se uită la războinicul a cărui faţă erajpictată după asemănarea propriei sale măşti. „Când caile de predare nu ţin decît ^promisiunea eşecului, atunci da. Trebuie făcut.'Trebuie să fie aruncaţi.

— Bătrânilor le va fi greu de acceptat, lider de

război. ■Ştiu. Tu si cu mine am mai jucat acest joc. Acesta nu
este războiul lor. Este al meu. Şi vreau să o câştig.

Au tăcut atunci, în timp ce vântul, un zgomot printre ierburi moarte, gemu fantomatice pe pământ.

Capitolul unsprezece

Marea fără apă se întinde oase albe sfărâmate plate şi albite ca pergamentul pe unde am mers.

Dar acest mâzgălire care îmi zgârie traseul este fără istorie lipsită de hame care să-mi îmbrace soarta.

Cerul şi-a pierdut norii din cauza unui vânt zdrenţuit care nu eşuează niciodată aceste bancuri dezvăluite' pe cărări necă'lcate.

Vântul ridică valuri nevăzute în coajă o ceaşcă de făgăduinţă neîmplinită rangul minciună de sare care îmi muşcă limba.

Locuiam lângă o mare, odată gravând istorii de-a lungul şuviţei nesfârşite în suluri rulante de muşchi şi buruieni.

- Zvonuri despre pescarul de mare kel Tath

Plouase dupa-amiaza, ceea ce era la fel de bine, deoarece nu avea prea multă valoare să ardă întreaga pădure şi,^ în plus, nu era popular în cele mai bune momente. îi batjocoriseră păcaleala şi spuseseră că şi el mirosea, atât de mult încât nimeni nu a ajuns niciodată la îndemâna mâinilor lui uriaşe şi noduroase. Desigur, dacă vreunul dintre vecinii lui ar 'fi făcut-o, ar fi putut foarte bine să le fi rupt membrele pentru a răspunde ani de zile de dispreţ şi abuz.

Bătrânul Hunch Arbat nu-şi mai trăgea căruţa din fermă în fermă, din baracă în baracă, strângând excrementele cu care îngropa idolii zeilor Tarthenal, care comandaseră o poiană m mare parte uitată, adânc în pădure. Nevoia trecuse, până la urmă. Nenorocitele de coşmaruri afurisite erau morţi.

' Vecinii săi nu apreciaseră retragerea bruscă a lui Arbat, de vreme ce acum mirosul deşeurilor lor încejDuse să le murdărească propriile case. Răsăriţi leneşi ca erau, nu aveau chef să-şi adâncească gropile – oare Old Hunch nu i- a golit în mod regulat? Ei bine, nu mai mult.

Doar asta ar fi fost un motiv suficient pentru a

stinge. Iar lui Arbat nu i-ar fi dorit nimic mai bun decât să dispară în întunericul pădurii, să nu mai fie văzut niciodată. Merge departe, da, pană a ajuns într-un cătun sau într-un sat unde nimeni nu-l cunoştea, unde nimeni nici măcar nu ştia de el. Spălat de ploaie de orice miros, doar un Tarthenal bătrân, blând şi inofensiv, de sânge amestecat, care putea, pentru o moneda sau două, să repare lucruri rupte, inclusiv carne şi oase.

Mergi, atunci. Lăsând în urmă vechile teritorii Tarthenal, departe de statuile strânse de buruieni din poienile acoperite. Şi poate, chiar, departe de sângele străvechi al moştenirii sale. Nu toţi vindecătorii erau şamani, nu-i aşa? Nu şi-ar pune întrebări incomode, atâta timp cât i-ar fi tratat corect şi ar putea face asta, uşor.

Nenorociţi bătrâni ca el' îsi meritau odihna. O' viaţă de serviciu. Propiţiaţiile, Măştile Visului, feţele de piatră scăpate, ritualurile solitare' – totul gata, acum. Putea să-şi parcurgă ultima plimbare, în necunoscut. Un cătun, un sat, un bolovan încălzit de soare lângă un pârâu care se prelingea, unde putea să se aşeze şi să-şi uşureze conml chinuit şi să nu se mişte, până când masca' finală a fost scoasă...'

În schimb, el se trezise în întuneric, în clipele dinaintea zorilor falşi, tremurând ca şi cum ar fi fost chinuit de frică, şi în faţa'ochilor săi plutise fragmentele care se făceau încet ale unei măşti de vis cele mai neaşteptate. Una pe care nu o mai văzuse până acum, dar totuşi un chip de o
fmtere terifiantă. O mască înnebunită de crăpături, o mască a câteva momente de la spargerea exploziv-

Intins pe pătuţ, cu rama de lemn scârţâind sub el în timp ce tremura din cap până în picioare, aştepta revelaţia.

Soarele era sus deasupra capului când'a ieşit în sfârşit din colibă. Maluri de nori urcau pe cer spre vest – o furtună aproape uzată venind dinspre mare – şi el îşi porni pregătirile, ignorând ploaia cand sosi.

Acum, cu amurgul aproape, Arbat a strâns un mănunchi de trestie de papură şi a incendiat un capăt din vatră. Şi-a tras coliba, apoi magazia şi, în cele din urmă, vechiul'hambar în care locuia căruciorul cu două roti. Apoi, mulţumit că fiecare clădire era cu adevărat aprinsă, a pus pe umăr sacul care conţinea acele bunuri si provizii de care avea nevoie şi a pornit pe poteca care

ducea în jos spre drum.

Un mormăit de surpriză la scurt timp mai târziu, pe drum, în timp cş a dat peste o zeci de săteni care se grăbeau spre el. În fruntea lor, Factorul, care a strigat de uşurare când l-a văzut pe Arbat.

— Mulţumesc Errantului că eşti în viaţă, Hunch!

încruntat, Arbat studie chipul de cal al bărbatului pentru o clipă, apoi cercetă petele palide ale celorlalte feţe, plutind în spatele Factorului. — Ce sunt toate astea? el a cerut.

— O trupă de Edur stă la han în seara asta, Arbat. Când le-a ajuns vestea despre incendii, au insistat să ne ducem să ajutăm – în cazul în care lemnele se ridică, vezi...

— Lemnul, corect. Deci unde sunt acum amestecatorii?

— Au rămas în urmă, desigur. Dar mi s-a ordonat... Factorul făcu o pauză, apoi se aplecă mai mult pentru a privi spre Arbat. — Atunci a fost Vrager? Nebunului îi plac focurile lui şi nu este prieten de-al tău.

— Vrager? Ar putea fi. A avut obiceiul să se strecoare noaptea şi să se pire pe uşa mea. Nu acceptă să fiu pensionar şi tot. Spune ca am datoria să-i duc rahatul.

— Si aşa faci! mârâia cineva din gloata din spatele Factorului. — De ce altfel te lăsăm să locuieşti aici?

— Ei bine, asta e o problemă rezolvată acum, nu-i aşa? spuse Arbat rânjind. — Vrager m-a ars, aşa că plec. El a ezitat, apoi a întrebat: „Ce treabă era asta cu Edur. Tocmai a plouat – şansele ca focul să se mişte nu merită să vă faceţi griji. Nu le-ai spus că locul meu este eliberat la optzeci, o sută de paşi din toate părţile? Şi mai sunt vechile bazine de aşezare, bune ca un şanţ.'

Factorul a ridicat din umeri, apoi a spus: „Au întrebat despre tine, apoi au decis că poate cineva te-a incendiat din ciudă – şi asta încalcă legea şi Edur nu le place când se întâmpla asta...”

— Şi ţi-au spus să-ţi faci treaba, nu-i aşa? Arbat râse de bărbat.' — Asta ar fi prima!

— Vrager, ai spus, asta e o acuzaţie oficială, Arbat? Dacă este, trebuie să dictezi şi să-ţi laşi amprenta şi să rămâi la întâlnire şi dacă Vrager angajează un avocat...'

— Vrager are un văr în Letheras, care este doar

asta, spuse cineva.

Factorul dădu din cap. — Toate astea ar putea dura un timp al naibii, Arbat, si nici unul dintre noi nu este obligat să-ţi dea un acoperiş deasupra capului, nici... ^

' — Deci, cel mai bine nu fac probleme, nu? Îi poţi spune lui Edur că nu făceam nicio plângere oficială, aşa că asta e. Şi cu baracile aproape arse până acum şi frigul care ţi se scurgea în oase şi niciun semn că focul a sărit nicăieri... Arbat îl plesni pe Factor pe umăr – un gest care aproape l-a împins pe bărbat în genunchi – apoi a trecut pe lângă el. „Fa loc, ceilalţi... s-ar putea să fiu că sunt încă contagios cu toţi bolnavii pe care i-aţi aruncat în căruciorul meu”.

Acest lucru a funcţionat destul de uşor, iar calea lui Arbat a fost brusc limpede. Şi a mers mai departe.

I-ar da necazuri lui Vrâger – nu ar fi bine să aducă atenţia lui Edur, la urma urmei – dar n-ar fi nimic fatal. A te urină pe o uşă nu pierde viaţa unui prost, nu-i aşa? Oricum, Edur mergea mai departe, oriunde s-ar fi îndreptat, iar el i- ar lăsa...

Ce acum? Cai pe drum, călăreţi care vin la galop. Mormăind pe sub răsuflarea, Bătrânul Hunch Arbat se îndreptă spre un margine, apoi aşteptă.

O altă trupă blestemată. Letherii de data aceasta.

Călăreţul principal, un ofiţer, şi-a încetinit călăria când l-a văzut pe Arbat, iar trupa din spatele ei a făcut acelaşi lucru la comanda ei. În timp ce îşi trap calul mai aproape, a strigat: „Dvs., domnule, este un sat în faţă?”

— Există, răspunse Arbat, deşi s-ar putea să trebuiască să lupţi pentru loc la han.

Şi de ce? întrebă ea în timp ce mergea vizavi.

— Un Edur care sta noaptea acolo.

La asta, ofiţerul făcu frau, făcându-i semn celorlalţi să se oprească, rasucindu-se în şa, îl privi de sub coama cârmei ei de fier. — Tiste Edur?

— Sunt în regulă.

— Ce caută acolo?

înainte ca el să poată răspunde, unul dintre soldaţii ei a spus: Atri-Preda, ceva străluceşte în faţă – poţi Vedea strălucirea şi o mirosi.

— Astă ar fi gospodăria mea, a răspuns Arbat. 'Accident. Nu se va raspandi, sunt sigur că se poate. Nu am nimic de făcut, a adăugat el, cu ei Edur. Tocmai sunt în trecere.

Atri-Preda a înjurat pe sub răsuflarea ei. — Tarthenal,

da?

'Mai ales.'

— Aţunci îţi poţi gândi unde putem tabăra pentru noapte? În apropiere/ dar departe de potecă.

Arbat îi miji ochii. — În afara traseului, nu? Destul de departe pentru ca intimitatea ta să nu fie tulburată, vrei să spui?

Ea a dat din cap.

Arbat se freca de părul înţesat care îi acoperea maxilarul prognat. — La patruzeci' de paşi în sus, există o potecă, pe partea dreapta a drumului. Conduce printr-un desiş, apoi printr-o livadă veche şi, dincolo de aceasta, există o gospodărie abandonată – hambar are încă un acoperiş, deşi mă îndoiesc că este rezistent la intemperii. Există şi o fântână, care ar trebui să fie suficient de utilă.

„Asta în apropiere şi nimeni nu a ocupat-o sau a dezbrăcat-o?"

Arbat rânji. — Oh, vor ajunge la asta în curând. Era în aval de vânt faţă de locul meu, vezi tu.

'Nu, eu nu/[1]

Zâmbetul i s-a lărgit într-un zâmbet. „Culoarea locală palidează când este spusă celor din afară. Nu contează, mtr-adevăr. Tot ce vei mirosi va fi fum de lemn în noaptea asta, iar asta va ţine insectele departe.

El a privit' cum ea se gundea să insiste asupra chestiunii; apoi, în timp ce calul ei aruncă capul, ea a adunat încă o dată frâiele. — Mulţumesc, Tarthenal. Fii în siguranţă în călătoria ta.

— Şi tu, Atri-Preda.

Au mers mai departe, iar Arbat a aşteptat pe un pas să treacă trupa.

în siguranţă în călătoria mea. Da, destul de sigur, presupun. Nimic pe drum să nu mă pot descurca.

Nu, este destinaţia care mi-a făcut genunchii să se lovească ca două cranii într-un sac.

întins pe burtă, urcând până la trapă, privind în jos. O menajerie în camera de dedesubt, totuşi reconfortantă în ciudata ei domesticitate. De ce, ştia artişti care ar plăti pentru o astfel de scenă. Zece' găini rătăcind, uneori scârţâind din calea unui picior legănat stângaci de la Ublâla Pung, în timp ce omul uriaş se plimba înainte şi înapoi. Savantul Janath stătea cu spatele la un perete, rostogolind puiul m jos sau cum s-a numit între palmele ei, înainte de a-l îndesa într-un sac de pânză

care trebuia să servească la un moment dat drept pernă, ceea ce dovedeşte dincolo de orice îndoială, că academicienii nu ştiau nimic despre nimic despre care merită să ştie. Ca să nu mai vorbim de introducerea unei fâşii de teamă că vindecarea minţii ei de către Bugg nu fusese la îndemână. Şi, în cele din urmă, însuşi Bugg, ghemuit lângă vatră, folosind un picior de găină cu gheare pentru a amesteca oala aburindă de supă ae pui, detaliu care, recunoscu Tehol, avea un anumit curent subteran macabru. La fel făcea bâzâitul fără ton venit de la slujitorul său stăruitor.

Destul de adevărat, gospodăria a fost binecuvântată cu mâncare din abundenţaₓ marcând continuarea norocului lor. Capabara uriaşă pe' lângă canal, cu câteva săptămâni în urmă, iar acum găinile pensionate sunt retrase una câte una, la fel de inexorabil ca mârâitul stomacului. Sau două sau trei. Sau patru, presupunând că Ublala Pung avea un singur stomac, care nu era în niciun fel sigur. Poate că Selush ştie, după ce a îmbrăcat destule trupuri din interior spre exterior. La urma urmei, Tarthenal avea mai multe organe în acele corpuri enorme decât oamenii obişnuiţi. Din păcate, această trăsătură nu sa extins la creier.

încă o altă îngrijorare fără formă şi inefabilă îl afecta pe Ublala Pung. Ar putea fi lovit din nou de dragoste sau lovit de frică de iubire. Sângele jumătate trăia într-o lume a îngrijorării, ceea ce, luând în considerare toate lucrurile, era destul de surprinzător. Apoi, din nou, virtutea aceea incontestabilă dintre picioarele lui şi-a adunat partea de închinători, luminând ochii feminini cu strălucirea posesiunii, a avariţiei, a competiţiei răutăcioase – pe scurt, toate acele trăsături cele mai comune preoţiei. Dar a fost închinare din toate motivele greşite, aşa cum a arătat clar starea sufletească agitată a bietului XJblala. Creierul lui meschin dorea să fie iubit pentru el însuşi.

Făcându-l, vai, un complet idiot.

— Ublala, spuse Bugg de unde plutea peste oala de supă, aruncă o privire m sus pentru mine, dacă vrei să confirmi că acei ochi de mărgele care ne studiază aparţin stăpânului meu. Dacă da, te rog să fii atât de amabil încât să-l inviţi jos la cină.

Oricât de înalt era, chipul lui Ublala, ridicându-se în vedere pentru a strânge ochii în sus spre Tehol, era la îndemână. Zâmbind şi mângâindu-l pe cap, Tehol i-a

spus: „Prietene, dacă ai putea, dă-te înapoi de la ceea ce serveşte drept scară aici – şi având în vedere eforturile slabe ale servitorului meu de a repara, folosesc descrierea cu sfat – pentru a putea coborî în un mod potrivit pentru postul meu.

'Ce?[1]

— Dă-te din drum, nebunule!

înclinându-se, îndepărtându-se, Ublala mormăi. — De ce este atât de nenorocit? a întrebat el, ridicând cu degetul mare spre Tehol. „Lumea este pe cale să se sfârşească, dar îi pasă lui de asta? Nu. Nu. Îi pasa de asta. Sfârşitul lumii. El?

Tehol se întoarse pentru a conduce cu picioarele pe treapta cea mai de sus a scării. „Loquacious Ublala Pung, cum vreodată vom urmări urma gândurilor tale? disperez.[1] Se mişcă peste margine, apoi bâjbâi cu picioarele.

Bugg vorbi. — Având în vedere perspectiva pe care ne-o oferiţi m prezent, stăpâne, disperarea este într-adevăr cuvântul. Cel mai bine uită-te în altă parte, Janath.

— Prea târziu, răspunse ea. — Spre groaza mea.

— Trăiesc în compania voyerüor! Tehol a reuşit să găsească treapta cu un picior şi a început să coboare.'

— Credeam că sunt găini, spuse Ublala.

Un strigăt pătrunzător de păsări, care se termină într- un scrapnic stricat.

‘Oh.[1]

Blestemul de la Bugg. — La naiba, Pung! Il mănânci pe acela! Tot de unul singur! Şi o poţi găti şi tul

‘Tocmai a ieşit în cale! Daca ai mai construit câteva camere, Bugg, nu s-ar fi întâmplat.

Şi dacă ţi-ai făcut nenorocitul de plimbări pe alee afară

- mai bine încă, dacă ai încetat să-ţi mai faci griji pentru lucruri – sau să aduci acele griji aici – sau să araţi mereu la ora cinei... sau...

— Acum, acum, interveni Tehol, eliberându-se de ultima treaptă şi ajustându-şi pătura. „Nervii sunt uzaţi şi sferturile' sunt înghesuite, iar creierul înghesuit al lui Ublala ne sfărâmă nervii fără sferturi, aşa ca cel mai bine ar fi dacă toţi...”

— Stăpâne, tocmai a turtit o găină!

Un voyeur, a insistat Ublala.

— M-am înţeles, a încheiat Tehol.

— Cred că este timpul, spuse Janath, pentru o oarecare atenuare, Tehol. Par să-mi amintesc că ai ceva talent pentru asta, mai ales că ai rezolvat numeroasele încercări de a te alunga.

— Da, spuse Ublala, unde facem asta?

‘Fă ce?[1] întrebă Janath.

‘Trebuie să plec.[1]

— Treci la (depozit, spuse Tehol, îmgingându-l pe Ublala spre uşă – fără prea mult succes. — Ublala, fă-ţi epuizarea din spatele depozitului, lângă gura de scurgere. Foloseşte tufişul de consolă care iese din mormanul de gunoi, apoi spală-te pe mâini în jgheabul înclinat.

Părând uşurat, bărbatul uriaş şi-a abătut drumul pe alee,,

Intorcându-se, Tehol îl privi pe Bugg. Bine, un moment de reculegere, atunci, pentru găina pensionară.

^ Frecându-şi sprâncenele, Bugg se lăsă pe spate şi oftă.

— îmi pare răii. Nu sunt obişnuit cu aceste... mulţimi.'

„Ceea ce mă uimeşte”,' a spus Tehol, studiind acum găinile supravieţuitoare,' „este nepăsarea lor ciudată. Pur şi simplu se plimbă în jurul surorii lor zdrobite...

— Aşteaptă o clipă şi vor începe^să-l sfâşie, spuse Bugg, întorcân'du-se să ridice cadavrul. „Între cele două, prefer indiferenţa”. Ridică forma moale şi se încruntă la gâtul atârnând.' — Linişte în moarte, ca în toate lucrurile. Aproape toate lucrurile, vreau să spun... El clătină brusc din cap şi aruncă creatura moartă pe podea în faţa lui Janath. — Mai multe pene pentru tine, savant.

O sarcină cea mai potrivită, murmură Tehol, smulgând un penaj minunat pentru a dezvălui coşmarul de coşuri de dedesubt.

— Un fel de căutând din neatenţie la tunică, Tehol Beddict.

— Eşti o femeie crudă.

Ea făcu o pauză şi ridică privirea spre el. Presupunând că acestea erau doar coşuri.

— Cel mai crud, mă face să bănuiesc că de fapt îţi place de mine.

Janath îi aruncă o privire lui Bugg. — Ce fel de vindecare mi-ai făcut, Bugg? Lumea mea pare... mai mică. Ea a bătut pe o tâmplă. 'Aici. Gândurile mele

parcurg orice distanţă – orice distanţă – şi dispar într-un... mtr-un nimic alb. Uitare fericită. Deci, îmi amintesc ce sa întâmplat, dar nici măcar o şoaptă de emoţie nu ajunge la mine.

— Janath', majoritatea acestor protecţii sunt făpute de tine. Lucrurile se vor... extinde. Dar va dura timp. În orice caz, nu este prea surprinzător că dezvolţi un ataşament faţă de Tehol, văzându-l drept protectorul tău...

— Acum stai, bătrâne! Ataşament? La Tehol? La un fost student? Adică, din toate punctele de vedere imaginabile, dezgustător.

„Am crezut că este o întâmplare comună”, a spus Tehol. „De ce, unele dintre poveştile pe care le-am auzit...”

„Obişnuit pentru acei proşti care confundă dragostea cu închinarea – toate pentru a şi hrăni ego-urile meschine, aş putea adăuga. De obicei şi bărbaţi. Barbaţi căsătoriţi. E jalnic...

— Janath, nu... Nu, nu contează. Frecându-şi mâinile, Tehol îl înfruntă pe Bugg. — Măi, supa aceea miroase minunat.

Ublala Pung se întoarse, făcându-şi umăr drum prin pragul uşii. — Consolul acela avea un gust îngrozitor, spuse el.

Cei trei se uitară la el o clipă lungă.

Apoi a vorbit Bugg. — Vezi acele jumătăţi de tărtăcuţe, Ublala? Adu-le şi ia-ţi supa voyeur.

„Aş putea mânca una întreagă singură, mi-e atât de foame'/

arătă Tehol cu degetul. — E unul chiar acolo, Ublala.

Bărbatul uriaş facu o pauză, aruncă o privire spre cadavrul răvăşit. Apoi i-a împins tărtăcuţele în mâinile lui Tehol şi a spus: „Bine”.

— Lasă-mi nişte pene? întrebă Janath.

'Bine.[1]

Tehol a spus: „Te superi, Ublala, dacă noi ceilalţi mâncăm... uh, sus pe acoperiş?”

'Daţi-i drumul.[1]

— După cină, continuă Tehol, în timp ce semisângele se cobora într-o poziţie cu picioarele încrucişate, întinse mâna spre carcasă şi îi rupse un picior. — După, Ublala, putem vorbi despre ceea ce te îngrijorează, bine?

— Nu are rost să vorbeşti, spuse Ublala în jurul

unei guri depene, piele şi carne. — Trebuie să te duc la el.

— Un campion. Toblakai.[1]

Tehol întâlni ochii lui Bugg şi văzu în ei o alarmă neprefăcută.

— Trebuie să pătrundem în complex, a continuat Ublala.

— Uh, corect.

— Atunci asigură-te că nu ne omoară.

— Credeam că ai spus că nu are rost să vorbeşti!

'Am făcut. Nu există.

Janath şi-a adunat tărtăcuţa de supă. — Deci trebuie să urcam cu *o* singură mână pe scara aceea? Şi mă aştept că vrei să merg primul? Mă crezi un idiot?

Tehol se încruntă la ea, apoi se însenină. — Ai de ales, Janath. Mă urmăreşti pe mine şi pe Bugg, cu riscul apetitului tău, sau te urmăm noi, ridicându-te spre cer cu suspinele noastre de admiraţie.

— Ce zici de niciunul? Cu asta, ea a ieşit pe alee.

De unde stătea Ublala veneau sunete groaznice.

După un moment, atât Tehol, cât şi Bugg l-au urmat în urma lui Janath.

Ormly, cândva Campion Catcher de şobolani, s-a aşezat vizavi de Rucket.

După un semn de salut din cap, se întoarse la masă. „Ţi-as oferi câteva dintre aceste urechi de porc crocante, dar după cum poţi vedea, nu au mai rămas multe şi sunt una dintre preferatele mele.

— O faci intenţionat, nu-i aşa?

„Bărbaţii presupun întotdeauna că femeile frumoase nu se gândesc la nimic decât la sex sau, mai degrabă, sunt obsedate de potenţialul acestuia, în orice moment. Dar te asigur, mâncarea prezintă o senzualitate rar atinsă în bâjbâituri stângace pe o saltea muşcată de purici, cu curenţi de aer rătăciţi, care trimit fiori prin tine la fiecare schimbare de poziţie/

Chipul ofilit al lui Ormly se încruntă. — Schimbarea poziţiei? Ce inseamna asta?[1]

— Ceva îmi spune că nu există nicio legiune de femei asediate care să se plângă de pierderea unui Ormly.

— N-aş şti nimic despre asta. Ascultă, sunt nervos.

'Cum crezi că mă simt? Îţi pasă de nişte vin? Oh,

speram că vei refuza. Ştii, ascunderea în această criptă funerară a pus o presiune asupra unor epoci selectate. Totul este foarte bine pentru tine, furişându-te în umbră în fiecare noapte, dar, în calitate de' nou comandant al organizaţiei noastre de insurgenţi, trebuie să mă ascund aici, primind şi expediind toată ziua, făcând acte nesfârşite...

— Ce documente?

— Ei bine, documentele pe care le fac pentru a-i convinge pe slujitori cât de ocupat sunt, ca să nu vină în fugă la mine în fiecare clipă.

— Da, dar ce scrii, Rucket?

„înregistrez fragmente de conversaţii auzite – acustica de aici este impresionantă, chiar dacă puţin captivantă. Ocazional, se poate realiza o poezie pură, folosind juxtapunerea judiciară.

— Dacă este întâmplător, atunci nu este poezie, spuse Ormly, încă încruntat.

— Atunci, evident, nu ţii pasul cu mişcările moderne.

— Doar unul, Rucket, şi de asta sunt nervos. Este Tehol Beddict, vezi tu.

— O juxtapunere extraordinară acolo, răspunse ea, întinzând mâna spre urechea altui porc. — Idioţie şi geniu, în special, geniuî său pentru a crea momente idióate. De ce, ultima dată când am făcut dragoste...

— Rucket, te rog! Nu vezi ce se întâmplă acolo? Oh, scuze, cred că nu. Dar ascultă-mă, atunci. Are prea succes! Merge prea repede! Patriotiştii sunt stârniţi ceva îngrozitor şi poţi fi sigur că Liberty Consign îi sprijină cu toate resursele pe care le are la dispoziţie. În pieţele joase încep să facă troc pentru că nu exista nicio monedă.

— Ei bine, acesta era planul...

— Dar nu suntem pregătiţi!

— Ormly, Scale House sa prăbuşit, nu-i aşa?

El o privi cu suspiciune, apoi mormăi şi-şi întoarse privirea. — În regulă, asa că ştiam că va verii. Am fost pregătiţi pentru asta, da. Destul 'de adevărat. Chiar dacă nu suntem' mai aproape de a şti ce se va întâmpla atunci când orice s-ar întâmpla, presupunând că vom şti chiar că se întâmplă atunci când se va întâmpla. Oricurii, încerci doar să mă încurci, pentru că ai pierdut orice obiectivitate când vine vorba de Tehol.

— Oh, acum, într-adevăr, mă iei drept un prost?

‘Da. Dragostea, pofta, orice, ţi-au afectat capacitatea de a gândi corect când vine vorba de acel nebun.

— Tu eşti cel care nu gândeşte corect. Tehol nu este misterul aici. Tehol e usor-nu, nu aşa-o, foarte bine, şi aşa. Oricum, cum am spus. Uşor. Adevăratul mister care se află în fata noastră, Ormly, este blestemul lui de servitor.

— Bugg?

— Bugg.

— Dar el este doar omul din faţă...

— Eşti sigur că nu este. invers? Ce face el cu toată moneda aia pe care au pus-o în mâinile lor? Să-l îngroape în curtea din spate? Nici măcar nu au o curte din spate. Ormly, vorbim de tone de monede aici. Ea făcu un semn cu mâna. — Ar putea umple această criptă de douăzeci de ori. Acum, sigur, mai sunt şi alte cripte sub oraş, dar le ştim pe toate. Am trimis alergători la fiecare dintre ei, dar sunt goale, praful de sub picioare nu a fost deranjat de ani de zile. Am trimis şobolani în fiecare fisură, fiecare crevasă, fiecare crăpătură. Nimic.[1] Ea pocni din degete. ‘Plecat. Ca în aer subţire. Şi nu doar în acest oraş.

— Deci poate Tehol a găsit o ascunzătoare la care nu ne-am uitat încă. Ceva deopotrivă inteligent şi idiot, aşa cum ai spus.

— M-am gândit la asta, Ormly. Crede-mă când îţi spun, totul a dispărut.

Incruntul i s-a limpezit brusc şi a întins mâna după o reumplere de vin. ‘Mi-am dat seama. Totul este aruncat în râu. Şimplu. Uşor.[1]

„Cu excepţia faptului că Tehol insistă că poate fi recuperat – jientru a inunda piaţa, dacă finanţatorii Consign intră m panică şi încep să bata mai mult decât cota obişnuită. Şi chiar şi această cotă se dovedeşte inflaţionistă,' deoarece nu are loc reciclarea monedelor vechi. Nu există întoarcere pentru reformare. Am auzit că până şi Trezoreria Imperială doare. Tehol spune că poate arunca totul înapoi pe străzi, la un moment dat.

— Poate că minte.

— Poate că nu este.

— Poate voi avea ultima ureche de porc.

'Uita.[1]

'Amenda. Avem o altă problemă. Tensiunile sunt mari între Edur şi Patrioti – şi Cancelar şi armata sa de

bandiţi şi spioni. S-a vărsat sânge.

— Nu este surprinzător, răspunse Rucket. „Trebuia să se întâmple. Şi să nu credeţi că tensiunea financiară nu are nimic de-a face cu asta.

— Dacă se întâmplă, este doar indirect, spuse Ormly. — Nu, această ciocnire a fost, cred, personală.

— Putem folosi de ea?

— Ah, în sfârsit putem discuta ceva si chiar să ajungem undeva.

— Eşti doar gelos pe Tehol Beddict.

— Şi dacă sunt. Uita. Să facem planuri.

Oftând, Rucket îi făcu semn unuia dintre servitorii ei.

— Adu-ne încă o sticlă, Unn.

Sprânceana lui Ormly s-a ridicat şi, în timp ce bărbatul uriaş a intrat într-o cameră laterală, s-a aplecat mai aproape. 'Unn? Cel care...?'

— L-a ucis pe Gerun Eberict? Într-adevăr, chiar omul. Cu propriile sale mâini, Ormly. propriile lui două mâini. Apoi ea a zâmbit. — Şi mâinile alea, ei bine, uciderea nu este singurul lucru la care se pricep.

'Ştiam eu! Este tot ce te gândeşti!

Se aşeză pe spate în scaun. Ea-i să se simtă deştepţi. Singura modalitate sigură de a păstra pacea.

Sub oraşul Letheras era un nucleu masiv de gheaţă. Un pumn de Oîntose Phellack, strângând în strânsoarea lui implacabilă un spirit străvechi. Ademenit, apoi prins de o alianţă uimitoare a Ceda Kuru Qan, o vrăjitoare Jaghut şi un Zeu Bătrân. Pentru Errant, a fost o luptă să aprecieze acea unire, oricât de avantajoasă ar fi consecinţa. Un spirit întemnitat, până când acel ritual încrustat a slăbit – sau, mai probabil, a fost spulberat în răutate intenţionată. Deci, deşi temporară – şi ce nu a fost cu adevărat? –, a prevenit moartea şi distrugerea la o scară colosală. Toate foarte bine.

Kuru Qan se tratează cu o vrăjitoare Jaghut – surprinzător dar deloc deranjant. Nu, implicarea lui Mael era cea care roadea neîncetat în gândurile Errantului.

Un Dumnezeu Bătrân. Dar nu K'rul, nu Draconus, nu Kilmandaros. Nu, acesta a fost singurul Dumnezeu Bătrân care nu s-a implicat niciodată. Blestemul lui Mael a fost binecuvântarea tuturor celorlalţi. Deci ce s-a schimbat? Ce a forţat mâna bătrânului nenorocit, îndeajuns încât a făcut alianţe, şi-a dezlănţuit puterea pe străzile oraşului, a ieşit pe o insulă îndepărtată şi a bătut un zeu frânt fără sens?

Prietenie faţă de un patetic, muritor?

Şi ce ai de gând să faci acum cu toţi acei închinători, draga Mael? Cei care abuzează atât de indiferenta ta? Sunt legiune şi mâinile lor picură sânge în numele tău. Vă face plăcere ăsta? De la ei, până la urmă, dobândeşti putere. Suficient pentru a îneca mtreg acest tărâm.

Război între zei, dar era linia de luptă atât de simplu trasată pe cât părea? Errantul nu mai era sigur.

Stătep în stâncă solidă, la îndemâna enormului nod de gheaţă. Il simţea, acea vrăjitorie străveche gelida care aparţinea altei' epoci. Spiritul închis în ea, îngheţat în acţiunea de a se ridica printr-un lac fetid, era o furtună clocotitoare de furie neputincioasă, înceţoşată şi neclară în centrul ei. Unul dintre rudele lui Mael, bănui Errantul, ca o bucată smulsă eliberată doar pentru a suferi un geas al Zeului Infirm. Cu totul neştiind – până acum – de fisurile groaznice s-au răspândit ca nişte pânze înnebunite prin acea gheaţă, fisuri chiar şi acum îşi fac drum spre interior.

Străbătut într-adevăr. Cu intenţie? Nu, nu de data aceasta, dar în imaginarea unui loc de permanenţă au ales din greşeală. Şi nu, nu ar fi putut să ştie. Acest..', ghiont... nu al meu. Doar... circumstanţă groaznică.

Mael stie? Abisul ia-mă, trebuie să-i vorbesc-ah, cât mă retrag la idee! Cât mai pot amâna? Ce marfă putrezită ar cumpără tăcerea mea? Ce slabă recompensă avertismentul meu?

Poate un alt cuvânt cu acel zeu al războiului, Fener. Dar nu, biata creatură probabil ştia şi mai puţin decât el. îngrozit, practic uzurpat... uzurpat,' acum există o noţiune interesantă. Zei în război... da, posibil.

Errantul se retrase, trecând fantomatic prin stâncă. Dorinţa bruscă, nerăbdarea l-au împins înainte. Ar avea nevoie de mâna unui muritor pentru ceea ce plănuia. Sânge de muritor.

A ieşit pe o podea de pavaj mucegăit şi neuniform.

Cât' ae (departe călătorise? Cât timp trecuse? întunericul şi sunetul stins al apei care picura. A adulmecat aerul, a prins parfumul vieţii. întins acre prin adâncirea în magie veche. Şi ştia unde se află. Nu departe, atunci. Nu de mult. Nu te ascunde niciodată în acelaşi loc, copile. Gura uscată – ceva ca anticiparea – se grăbi pe coridorul strâmb.

Nu pot face nimic, oricât de slab sunt. Bordul askew the course of sorts-l a fost încă o dată mult. Maestrul

Ţiglelor. Toată acea putere din acele imagini scrise, cuvintele apropiate dintr-o vreme în care nu existau cuvinte scrise. Ar n murit de foame fără binecuvântarea mea. Ofilit. Asta nu înseamnă nimic? Am trecut de negocieri?

Putea simţi acum, înăuntrul lui, prinderea la viată, un jar odată plictisitor de... de... de ce? An, da, văd clar. 0 vad.

Ambiţie.

Errantul a ajuns în camera secretă, a putut discerne căldură prelingătoare la intrare.

Aplecată deasupra unui braz, ea se întoarse când el intră m cameră. Aerul ameţitor, urned, plin de mirodenii, îl făcea să se simtă pe jumătate beat. Îi văzu ochii mari.

„Turudal Brizad-

Errantul se clătină înainte. — Asta e, vezi tu. O afacere-

îi văzu mâna ieşită, plutind peste cărbunii braţului. „Toţi vor să se târguiască. Cu mine-[1]

'— The Holds^A vrăjitoare. Se ciocnesc, neîndemânatici ca nişte bărbaţi. împotriva celor tineri – Warrens. Doar un prost'l-ar numi un dans al egalilor. Puterea a fost robustă, cândva. Acum este..., zâmbi el, făcând încă un pas mai aproape, gracil. înţelegi? Ce-ţi ofer, vrăjitoare?

Se încruntă ca să-şi ascundă frica. 'Nu. Puţi ca o groapă de gunoi, Consort, nu eşti binevenit aici...

— Plăcile vor atât de mult să se joace, nu-i aşa? Cu toate acestea, ei zgomotesc în modele rupte, mereu rupte. Nu există flux. Sunt demodate, vrăjitoare. Demodat.'

Un gest cu mâna plutitoare şi ochii lui Feather Witch trecură pe lângă Errant.

O voce slabă în spatele lui. 'Nu face asta.'

Errantul se întoarse. „Kuru Qan. Ea te-a chematV El a râs. — Aş putea să te alung dintr-o clipă, fantomă.

— Nu trebuia să ştie asta. Ascultă avertismentul meu, Errant; eşti mânat spre disperare. Şi iluzia gloriei – nu înţelegi ce te-a chinuit atât de mult? Ai stat prea aproape de gheaţă. Asaltat de o furtună de dorinţe din partea demonului prins. Ambiţia sa. Pofta ei.

O fărâmă de îndoială, usturătoare, apoi Errantul clătină din cap. — Sunt stăpânul plăcilor, bătrâne.

Niciun spirit jalnic al izvorului nu m-ar putea infecta atât de mult.
Gândurile mele sunt clare. Scopul meu... Se întoarse din nou, alungând fantoma din spatele lui. Şi s-a scuturat uşor, având nevoie de un pas pentru a se îndrepta.

Fantoma Cedei a vorbit. — Erent, crezi că îi provoci pe Warren? Nu îţi dai seama că, aşa cum Tiles au avut cândva un maestru, la fel şi Warrens?

— Nu fi prost/spuse Errantul. „Nu există plăci care să descrie aceste warrens-''„

— Nu Tiles. Cârduri. O punte. Şi da, există un Maestru. Acum alegeţi să vă puneţi împotriva lui? Pentru a realiza ce?

Errantul nu răspunse, deşi răspunsul lui şopti în craniu. Uzurpare. Ca un copil înaintea unuia ca mine. Aş putea chiar să-l compătimesc, în timp ce îi smulg toată puterea, fiecare picătura de sânge, chiar viaţa lui.

Nu mă voi mai retrage din această lume.

Kuru Qan a continuat: „Dacă ai pus Holdurile să lupte împotriva Warrens, Errant, vei distruge alianţele...”

Errantul pufni. — Sunt deja spulberate, 'Ceda. Ceea ce a început ca încă un marş asupra Zeului Infirm pentru a cere o gedeapsă brutală – ca şi cum Cel Căzut ar comite o crimă m virtutea însăşi existenţei sale – ei bine, nu mai este. Bătrânii sunt treziţi, treziţi în ei înşişi – amintirea^a ceea ce au fost cândva, a ceea'ce ar putea fi din nou. în plus, adăugă el în timp ce făcea încă un pas spre vrăjitoarea Letherii, care acum tremură, inamicul este divizat, confuz...

— Toţi străini pentru tine. Pentru noi. Eşti atât de sigur că ceea ce simţi este adevărat? Nu doar ceea ce inamicul tău vrea să crezi?

— Acum te joci, Kuru Qan. Defectul tău.

— Acesta nu este războiul nostru, Errant.

— Oh, dar este. Războiul meu. Războiul lui Rhulad. Al Zeului Infirm. La urma urmei, nu Zeii Bătrâni sunt cei care au atât de foame să-l distrugă pe Cel Căzut.

— Ar face-o dacă ar înţelege, Errant. Dar ei sunt orbiţi de momeala învierii – la fel de orbiţi ca şi voi, aici, acum. Toţi în afară de unul, şi acesta este'producătorul Warrens. K'rul însuşi. Errant,' ascultă-mă! La. puneţi forţele împotriva Warrens, îi declaraţi război lui K'rul-[1]

'Nu. Doar copiii lui. Copii care îl vor ucide dacă pot. Ei nu-l vor. Era plecat, dar acum umblă din nou pe

tărâmuri şi târăşte cu el Ţiglele, Holdurile, locurile străvechi pe care le cunoştea atât de bine – acolo este adevăratul război, Ceda!

— Adevărat, iar nostalgia idioată a lui K'ruls se dovedeşte a fi cea mai virulentă otravă – deşi încă nu a realizat asta. Sunt mort, rătăcitor, cărările pe care le-am rătăcit...

— Nu mă interesa.

'Nu face asta. Acesta este tot jocul lui Crippled God!'

Zâmbind, Errantul întinse mâna, mişcarea fiind neclară. O apucă pe vrăjitoarea Letherii de gât/ A ridicat-o departe de ppdea.

În cealaltă mână, a apărut un cuţit.

Sânge. Darul lui Mortal pentru Bătrân-

Ea ţmea ceva într-o mână. Lovindu-se, luptându-se cu strânsoârea lui care îi fură viaţa, ochii ei bombaţi, faţa întunecată, ea a izbit cu acea mână.

Şi i-a înjunghiat un deget tăiat în ochiul stâng.

Errantul urlă şoc, o suliţă de incandescenţă izbindu-i în creier.

Cuţitul lui a muşcat în corpul femeii. El a aruncat-o departe, apoi s-a zguduit, zvâcnindu-se spre propria lui faţă – unde sângele curgea jos, unde ceva atârnă la capătul unui fir de obrazul lui. Am prins-o, nu contează ce mi-a făcut-am prins-o, acea creatura ticăloasă-sângele ei-sângele meu- Abisul ia-mă, durerea!

Apoi s-a întors. Mâinile cu gheare care se înţepeneau pe faţa lui – prind ceva, smulgându-l – durere! Şi mârâitul ei vicios, aproape: „Colecţionez”. Răsucindu-se, chiar în timp ce tăia din nou cu cutitul, tăind carnea, cu marginea unduind de-a lungul oaselor.

Ea smulsese un ochi. Plecat. Zdrobit într-o mână însângerată.

Dar sângele ei strălucea pe cuţitul lui. Suficient. Mai mult decât suficient.

Errantul, cu o mână întinsă, un ochi singuratic care se străduia să înţeleagă o perspectivă zdrobită şi ruptă, se clătină spre prag.

AH am nevoie.

Urcând sânge, Feather Witch s-a târât până la peretele îndepărtat, unde s-a ghemuit, într-o mâna pătata ochiul unui zeu, în cealaltă degetul tăiat al lui Brys Beddict – acum se simţea umflat, de parcă ar fi absorbit sângele Errantului. Cald, nu, fierbinte.

— Colectează, şopti ea.

Fantoma Cedei se apropia. — Tu mori, copile. Ai nevoie de un vindecător.

A scuipat. — Atunci găseşte-mi unul.

Cărbunii brazierului pulsau, dar tot ce simţea era rece, adânc în corpul ei, răspândindu-se spre exterior pentru a-i fura toată viaţa din membrele ei.

— Grăbeş'te-te, spuse ea într-un murmur.

Dar nimeni nu a răspuns.

Errantul s-a împiedicat pe pod. De ambele părţi, plăcile Cedance-ului se învârteau în haos confuz. Lătra m râs, ţinând cuţitul alunecos în faţa lui ca şi cum ar fi fost o torţă : simţea căldura usturându'-i faţa, uscând sângele şi alte fluide plângând din priza stângă.'

Cineva fusese aici. Nu a trecut de mult.

Hannan Mosag. Dezvăluirea misterelor puterii antice.

Dar era Tiste Edur. Un străin de aceste forţe.

Nu, sunt ai mei. Au fost mereu ai mei. Şi acum vin.

Pentru a le revendica.

Şi te provoc, stăpâne al punţii, oricine, orice ai fi. Infruntă-ma aici, dacă ai curaj. Te provoc!

Errantul ajunse la estrada centrală, ţinu cuţitul sus, apoi îl aruncă pe plăci.

Punctul s-a scufundat adânc în piatra pictată.

S-a uitat în jos. Un ochi. Lărgirea.

Cuţitul străpunsese centrul unei plăci, ţinindu-l în cuie. Ceilalţi începură acum să se învârtească în jurul lui, parcă atraşi într-un vârtep

Centrul unei placi.

Al lui. Lama îngropată în pieptul imaginii. Pieptul meu. Ce inseamna asta? Nu conteaza. Ce altă plăci ar putea alege?

Lumea tremura – o simţea, adânc în miezul ei, răspândindu-se în valuri, acele valuri ridicându-se, devorând energie, ridicându-se în valuri. Valurile se ridică mai sus, câştiga viteză, se ridică...

Errantul a râs când puterea a înflorit în el. — Sânge de moarte!

Era moartă acum? O lovise de două ori. A dus arma adânc. S-ar fi revărsat până acum. Un cadavru înghesuit în acea cameră blestemata. Până când şobolanii au găsit-o. Şi asta a fost bine. Nu i se putea lăsa să supravieţuiască – el nu voia nicio Mare Preoteasă, nici un muritor lecjat de divinitatea lui înviată. Celelalte rugăciuni le pot înghiţi. Ignora. Toti ştiu că nu răspund niciodată. Nu da niciodată un lucru. Nu aşteaptă nimic,

aşa că ei nu primesc nimic, iar eu nu sunt legat de ei.

Dar o Mare Preoteasa...

Ar trebui să se asigure. Intoarce-te. Şi asigură-te. Errantul se întoarse, începu să meargă.

— Nemernic, spuse Feather Witch, cu gura umplută de gust de sânge. Fugând din nări, clocotind în fundul gâtului. Presiuni imense zdrobindu-i pieptul pe partea dreapta.

Nu mai putea aştepta. Fantoma a întârziat.

„Sunt pe moarte”.

Nu. Ernic, zeu ticălos, zeu uitat, zeu flămând.

Ei bine, nu eşti singurul flămând pe aici.

Şi-a dezvăluit dinţii într-un zâmbet roşu, apoi şi-a împins globul ocular stricat în gură.

Si înghitit.

Errantul s-a clătinat, a revenit de pe un perete al coridorului, când ceva i-a ajuns în piept şi a eliberat un val de putere. A furat-o. Părăsind o cavernă â agoniei.

— Căţea!

Vuietul răsună pe piatra rece.

Şi i-a auzit vocea, umplându-i craniul: „Lam al tău acum. Eşti a mea. închinător şi închinat, blocaţi împreună în ură reciprocă. Oh, asta nu vă răsuci lucrurile/da?

— Ar n trebuit să găseşti pe altcineva, Errant. Am citit istoriile. Destrai Anant, Dumnezeu Ales, Fântâna Duhului. Vrăjitoare pene. Eşti a mea. Sunt a ta. SC ascultă rugăciunea mea-ascultă! Destrai al tău o cere! în mâna mea, acum, aşteaptă Sabia noastră Mortală. Şi el a gustat din sângele tău. Puterea ta îl poate vindeca aşa cum m-a făcut pe mine. Nu mai simţi-i „încântarea răutăcioasă” atingerea?

Râsul ei îi zgudui în cap, revenind amar de puterea lui furată.

— Cheamă-l, Errant. Avem nevoie de el.

'Nu.[1]

'Avem nevoie de el! Şi o Shield Anvil-a T'orrud Segul în limba Primului Imperiu. Care dintre noi va alege? Oh, desigur, ai revendica acest drept pentru tine. Dar am un candidat. Un altul învelit strâns în pânzele de ciudă – îi rostesc numele şi, aşadar, găsesc o faţă pentru cea mai profundă ură a mea – nu se potriveşte?

— Şi da, încă trăieşte. Udinaas. Să facem din această

Preoţie o companie de trădători. Haideţi să revendicăm

ronul Gol – a fost întotdeauna al nostru' de drept, dragul Errant.

— Udinaas. Revendica-1! Alege-l pe el! Ne putem devora sufletele unul altuia pe parcursul a o mie de ani. Zece mii![1]

— Lasă-mă, dracu[1]!

'Te părăsesc? Doamne al meu, te siles!'

Errantul a căzut în genunchi, şi-a înclinat capul pe spate şi a ţipat de furie.

Şi lumea tremura din nou.

El uitase. Lanţurile. Voinţe blocate într-un etern remorcher. Aj>ele potopului de emoţie feroce se ridică iar şi iar. înecul fără moarte. 1 sunt din nou pe lume. Mi-am predat slăbiciunea şi sunt închis de putere. — Numai cei slabi şi inutili sunt cu adevărat liberi, şopti el.

L-a auzit. — Nu trebuie să fii atât de ticălos, Errant. întoarce-te la Cedance şi vezi singur. Sângele curge acum între Ţigle. între toţi. Familia Warren. Cedance, în cele din urmă, cartografiază adevărul lucrurilor. Adevărul lucrurilor. Pentru a folosi cuvintele tale, Tiles acum... curg.

'Nu poţi să le guşti? Aceşti noi Warrens? Vino, hai să-i explorăm, tu şi 1, şi să ne alegem aspectul. Există arome... lumină şi întuneric, umbră şi moarte, viaţă şi... oh, ce este asta? Bufonii întâmplării, un nealiniat/ Oponn? Oponn, dragă Errant, ai parveniţi care stau în locul tău. Aceşti gemeni joacă jocul tău, Errant.

— Ce vom face în privinţa asta?

— Abisul ia-mă, gemu zeul, scufundându-se pe pavajele reci şi umede.

— Cheamă-l, Errant. E nevoie de el. Acum. Invocă-ne Sabia Mortală.

'Nu pot. Ai naibii de prost. El este pierdut pentru noi.

'Posed-'

— Ştiu ce ai. Chiar crezi că este suficient? Să-l smulgă din strânsoarea lui Mael? Târfă proastă, jalnică. Acum, încetează această rugăciune blestemata, Destrai. Fiecare cerere a ta mă slăbeşte – şi asta nu este inteligent. Nu acum. Prea devreme. Sunt... Vulnerabil. Edur-'

— Vrăjitorii Edur tremură şi încep acum de la umbre – nu ştiu ce s-a întâmplat. Tot ce ştiu ei este teroarea oarbă...

'Tăcere!' urlă zeul. — Cine'poate ajunge prin vrăjitorii ăia, capabară lămuritoare? Lasa-ma in pace!

Acum!'

I s-a răspuns cu... nimic. Absenţă bruscă, o prezenţă în retragere.

— Mai bine, mârâi el.

Cu toate acestea, el a rămas, prăbuşit pe podeaua rece, înconjurat de întuneric. Gândire. Dar nici gândurile nu au venit gratis, fără un preţ.

Abis de mai jos, cred că am făcut o greşeală. Şi acum trebuie să trăiesc cu ea.

Si faceţi planuri.

Gadalanak păşi în spatele şi sub scutul lui rotund. O mână uriaşă i-a prins braţul, înfăşurându-l chiar sub umăr, şi o clipă mai târziu zbura peste complex, aterizând greu, derapând apoi rostogolindu-se până când s-a izbit de perete.

Războinicul Meckros a gemut, a clătinat din cap, apoi şi-a eliberat securea dublă cu mâner scurt şi a întins mana pentru a-şi trage cârma. — Nu e corect, spuse el, tresărind m timp ce se ridică. Se uită cu privirea spre Karsa Orlong. — împăratul nu ar fi putut face asta.

— Păcat pentru el, a bubuit Toblakai ca răspuns.

— Cred că mi-ai rupt ceva în braţ.

Samar Dev a vorbit de unde stătea pe un scaun la umbră: „Atunci, găseşte un vindecător, Gadalanak”.

— Cine altcineva va îndrăzni să mă înfrunte? întrebă Karsa, uitându-se la ceilalţi războinici în timp ce se sprijinea de sabie. Toate privirile s-au întors spre femeia mascată, care stătea tăcuta şi nemişcată, uzată şi uzată ca o statuie uitată într-o ruină. Părea indiferentă la atenţie. Şi încă trebuia să-şi scoată cele două săbii.

Karsa pufni.' — Laşi.

— Aşteaptă, spuse cel pe nume Puddv, răsucindu-se pe faţa cu' cicatrici. — Nu este asta, blestemat de taur bHederin. Este stilul tău de a lupta. Nu are rost să înveţi să te descurci cu asta, din moment ce acest împărat Edur nu luptă aşa. Nu putea. Adică, nu are puterea. Nici atingerea. În plus,' el este civilizat – te lupţi ca un animal, Karsa, şi s-ar putea să-l dai jos pe nenorocit – doar că nu va trebui, pentru căjD voi race înaintea ta. A ridicat suliţa scurtă într-o mână. — îl voi înghesui mai întâi, apoi hai sa-] vedem luptă cu un arbore de lemn care îl pune m ţeapă. îl înghesuiesc de la şase paşi, nu? Apoi închid cu sticlă şi îl tai în oucăţi.

Samar Dev a încetat să mai asculte, de când mai

auzise lăudările lui Puddv si şi-a pus privirea asupra femeii pe care războinicul Meckros o numea Seguleh. Primul cuvânt al Imperiului, asta. Navalul. Nume ciudat pentru un popor – probabil un clan rămăsit din perioada colonială a imperiului lui Dessimbelackis. Un fragment de armată, aşezat pe o insulă plăcută ca răsplată pentru o mare victorie – acele armate au fost numite fiecare, iar „Nivala” nu era decât o variaţie a unei teme comune în rândul armatei Primului Imperiu. Masca a fost însă o afectare unică. Gadalanak a spus că toţi Seguleh erau atât de îmbrăcaţi, iar ceva în glifele şi zgârieturile de pe acele măşti emailate indica rangul. Dar dacă acele semne sunt scrise, nu este First Empire. Nici măcar pe aproape. Curios. Păcat că nu spune niciodată nimic.

Legănându-şi braţul de scut, Gadalanak a folosit peretele pentru'a se ridica, apoi a pornit în căutarea unui vindecător.

Au avut loc evenimente în palat, trimiţând tremur suficient de departe pentru a ajunge la complexul contestatorilor. Poate că Lista fusese oficializată, s-a hotărât ordinea bătăliilor. Un zvon pe placul războinicilor idioţi adunaţi aici – deşi singurul răspuns al lui Karsa la această posibilitate a fost un mormăit acru. Samar Dev era înclinată să fie de acord cu el – nu era convinsă că zvonul era exact. Nu, se întâmplase altceva, ceva dezordonat. Facţiunile care trăgeau ca nişte bătrâni la un festin toate ar putea împărtăşi dacă aveau vreun creier. Dar aşa este întotdeauna, nu-i aşa! Destul nu este niciodată suficient.

Atunci a simţit ceva, un fior de-a lungul şuviţelor – oasele – îngropate sub carnea acestui tărâm. Acest tărâm... şi toate celelalte. Zei de jos... Vrăjitoarea a descoperit că era în picioare. Clipind. Şi în centrul complexului îl văzu acum pe Karsa în raţa ei' cu o privire aprigă în ochii lui bestiali. Toblakai şi-a dezvăluit dinţii.

Eliberându-şi privirea de groaznicul războinic, a intrat repede în holul'cu colonade, apoi prin pasajul mărginit de celulele în care erau găzduiţi campionii. Pe coridor.

în camera ei modestă.

Ea închise uşa în urma ei, murmurând deja ritualul sigilării. Necazuri acolo, sângele vărsat şi sfârâind ca acidul. Evenimente îngrozitoare, ceva vechi dincolo de orice credinţă, exultant de putere nouă...

Inima îi' bâlbâia în piept. O apariţie se ridica de pe

podea în centrul încăperii. Trecând pe umeri prin saloanele ei.

Si-a scos cuţitul.

0 fantomă blestemată. Fantoma unui mag blestemat, de fapt.

Ochi luminoşi, dar slabi, aţintiţi asupra ei. — Vrăjitoare, şopti el, nu rezista, te implor.

— Nu eşti invitat, spuse ea. — De ce n-aş rezista?

‘Am nevoie de ajutorul vostru.[1]

— Pare cam târziu pentru asta.

— Sunt Ceda Kuru Qan.

Ea se încruntă, apoi dădu din cap. „Am auzit acest nume. Ai căzut la cucerirea Edur.

'Căzut? O noţiune care merită luată în considerare. Vai, nu acum. Trebuie să vindeci pe cineva. Vă rog. Pot să te conduc la ea.

'OMS?'

A Letherii. Se numeşte Feather Witch...

Samar Dev şuieră' apoi spuse: „Ai ales persoana greşită, Ceda Kuru Qan. Vindecă acel rhinazan blond? Dacă e pe moarte, sunt bucuros să o ajut. Femeia aceea le dă un nume rău vrăjitoarelor.

Un alt tremur a bubuit prin pânza nevăzută care leagă lumea.

Ea a văzut fantoma lui Kuru Qan tresărind, a văzut teroarea bruscă în ochii ei.

Şi Samar Dev a scuipat pe lama de cuţit, a sărit înainte şi a tăiat arma prin fantomă.

Ţipătul Cedei a fost de scurtă durată, deoarece £rma de fier â prins fantoma, a atras-o înăuntru, a prins-o. În mâna ei, mânerul cuţitului era brusc rece ca gheaţa. Din lamă s-a strecurat abur.'

Ea a adăugat rapid câteva cuvinte pe sub răsuflarea ei, strângând legătură.

Apoi s-a clătinat înapoi până când picioarele ei s-au izbit de pătuţul ei. S-a scufundat, tremurând în urma capturii. Ochii' ei căzură la arma din mână. — Zei de jos, mormăi ea. — Mai am unul.

Câteva clipe mai târziu, uşa s-a deschis. Inclinându-se, a intrat Karsa Orlong.

Samar Dev l-a înjurat, apoi a spus: „Trebuie să faci asta?”

— Camera asta pute, vrăjitoare.

— Treci prin saloanele mele de parcă ar fi pânze de păianjen. Toblakai, ar fi nevoie de un zeu blestemat

pentru a face ceea ce tocmai ai făcut – totuşi nu esti un zeu. Aş jura asta pe oasele fiecărui biet prost pe care l-ai ucis.

— Nu-mi pasă nimic de blestematele tale saloane, a răspuns uriaşul războinic, sprijinindu-şi sabia de un perete, apoi făcând' un singur pas care l-'a plasat în centrul camerei. „Cunosc acel miros. Fantome, spirite, e puturosul uitării.

'Uitare?[1]

— Când morţii uită că sunt morţi, vrăjitoare.

— Ca prietenii tăi în sabia aia de piatră a ta?

Ochii care se fixau asupra ei erau reci ca cenuşa. — Au înşelat moartea, Samar Dev. Acesta a fost darul meu. Aşa era al lor, să se îndepărteze de pace. Din uitare. Ei trăiesc pentru că sabia trăieşte.

— Da, un warreri într-o armă. Nu-ţi imagina asta la fel de unic pe cât ai vrea să fie.

Şi-a dezvăluit dinţii. 'Nu. La urma urmei, ai acel cuţit.

£a a inceput. — Aproape un lama în această lamă, Karsa Orlong. Este doar fier pliat. Pliat într-un mod foarte specific...

— Pentru a modela o închisoare. Voi, oamenii civilizaţi, sunteţi atât de dornici să tociţi sensul cuvintelor voastre. Probabil pentru că ai atât de multe dintre ele, pe care le foloseşti prea des şi fără motiv.[1] S-a uitat în jur. — Deci ai legat 6 fantomă. Nu este ca tine.

„Nu aş putea argumenta asta”, a recunoscut ea, „din moment ce nu mai sunt sigură cine sunt. Cum ar trebui să fiu.

„Odată mi-ai spus că nu ai obligat, nu ai obligat. Te-ai târguit.

'Ah, asta. Ei bine, da, având în vedere posibilitatea de a alege. Se pare că a fi în compania ta zdrobeşte sub călcâi privilegiul de a alege, Toblakai.

— Mă învinovăţeşti pentru lăcomia ta?

— Nu lăcomie.' Mai degrabă o nevoie copleşitoare de putere.

„Să mă împotrivesc?”

'Tu? Nu, nu cred. Pentru a rămâne în viaţă, cred. Eşti periculos, Karsa Orlong. Voinţa ta, puterea ta,... desconsiderarea ta. Prezinţi argumentul ciudat şi îngrozitor conform căruia, prin ignorarea voită a legilor şi regulilor universului, nu poţi suferi influenţa lor. După cum vă puteţi imagina, însuşi succesul vostru reprezintă o dovadă a acestui principiu şi este unul pe care nu îl pot

împăca, deoarece este contrar unei vieţi de observaţie.

— Din nou prea multe cuvinte, Samar Dev. Spune-o clar.

— Bine, se răsti ea. — Totul despre tine mă îngrozeşte.

El a dat din cap. — Şi fascineaza, de asemenea.

— Nenorocit arogant. Crede ce-ţi place!

Se întoarse înapoi spre prag. Adunându-şi sabia, spuse peste un umăr: — Seguleh şi-a ciezvelit săbiile pentru mine, vrăjitoare.

Apoi a plecat.

Samar Dev a rămas pe pătuţul ei încă o duzină de bătăi ale inimii, apoi: — La naiba! Şi ea se ridică, grăbindu-se să sosească înainte de a începe lupta. La naiba cu el!

Soarele se târase destul de departe într-o parte a cerului pentru a lăsa complexul în umbră. Când a ieşit din colonada acoperită, Samar Dev a văzut Seguleh stând în mijlocul zonei de exerciţiu, cu o sabie lungă cu lamă subţire în fiecare mână înmănuşată. Părul ei întunecat îi atârnă în şuviţe grase pe umerii ei, iar prin orificiile măştii privirea ei de la miezul nopţii îl urmări pe Karsa Orlong'în timp ce el se alătură ei în poiiana cu podea cu nisip.

O mulţime de campioni s-au uitat, indicând că acel cuvânt a călătorit, iar Samar Dev l-a văzut cu soc pe Grai, Taralack Veed şi, în spatele lui, Icarium. Zeii de jos, numele, Jhag-ul..'. tot ce ştiu, tot ce am auzit. Icarium este aici. Un campion.

Va lăsa oraşului un morman de moloz. El va lăsa cetăţenilor săi un munte de oase sfărâmate. Doamne, uitate lâ el! Stând calm, atât de adânc în umbră încât să fie aproape invizibil-Karsa nu-l vede, nu. Accentul Toblakai se concentrează pe Seguleh, în timp ce el o înconjoară de la distanţă. Şi se mişcă ca o pisică ca să-l înfrunte vreodată.

OK, ea este o luptătoare.

Si Karsa o va arunca peste zidul blestemat.

Dacă îndrăzneşte să se apropie. Aşa cum trebuie. Intră în acea sabie uriaşă de silex.

Peste perete. **Sau** prin ea.

Inima îi bătea cu putere, bătăile rapide, tulburător de neregulate.

Simţi pe cineva lângă ea şi văzu, cu un zgomot de alarmă/un Tiste Edur – şi apoi l-a recunoscut. Preda...

Tomad. Tomad Sengar.

Tatăl împăratului.

Karsa, nu vrei acest public...

O explozie de mişcare când cei doi concurenţi s-au închis – după aceea, nimeni nu a putut cădea de acord cu privire la cine s-a mişcat primul, de parcă s-ar fi ajuns la un acord instinctiv între Seguleh şi Karsa şi a acţionat mai repede decât se credea.

Şi, în timp ce fierul suna pe piatră – sau piatră pe fier – Karsa Orlong a făcut ceva neaşteptat.

Lovită cu un picior. Tare pe nisipul plin.

În mijlocul dansului slăbănog al lui Seguleh.

Lovita în jos, suficient de tare pentru a zgudui privitorii în timp ce întreg podeaua compusa tună.

Echilibrul perfect al lui Seguleh... a dispărut.

Fără îndoială că a fost doar o fracţiune, dislocarea atât de minoră ar fi înregistrat-o si, fără îndoială, recuperarea ei a fost la fel de instantanee, dar ea se tăvălea deja înapoi la o lovitură sălbatică cu lama plată a lui Karsa, ambele încheieturi rupte de impact. .

Totuşi, în timp ce s-a răsturnat, ea s-a răsucit, un picior lovindu-se în sus, spre picioarele Toblakai.

El îi prinse lovitura cu o mână, blocând lovitura, apoi o ridică cu îndrăzneală în aer.

Ea legănă celălalt picior.

Şi Toblakai, râzând, şi-a eliberat sabia şi şi-a prins piciorul.

Şi a ţinut-o acolo.

Atârnând.

În spatele Taralack Veed, se auzi un oftat uşor, iar Grai, clipind, se întoarse.

Icarium zâmbi. Apoi spuse cu voce scăzută: „Ne-am întâlnit, cred. El şi cu mine. Poate cu mult timp în urmă. Un duel care a fost întrerupt.

De Mappo. Trebuie să fie. Mappo, care a văzut o furtună venmd între cei doi. O, Trell...

Taralack linse buzele uscate. — Ai relua acel duel, Icarium?

Sprâncenele lui Jhag se înălţară fraţial. Apoi clătină din cap, lăsând asta drept răspuns. Mulţumesc spiritelor.
De la Preda Tomad Sengar, un mormăit.
— Aceste jocuri, se aventură Samar Dev, atrăgându-i atenţia, au scopul de a distra, nu? Fiecare concurs este mai provocator decât precedentul.
Tiste Edur o privi, inexpresiv, apoi spuse: — Printre public, sunt cei care se distrează.
'Da.[1]
După o clipă, a adăugat: „Da, acest Tarthenal va veni ultimul. Decizia a fost unanimă în rândul observatorilor noştri. Apoi a ridicat din umeri şi a spus: „Am venit să văd singur. Desi judecata mea nu are nicio relevanţă.
„Acel Seguleh a fost foarte bun”, a spus Samar Dev.
'Poate. Dar nu s-a luptat cu alţii.
— O ţin cu mare respect.
'Chiar si acum? Când o va lăsa jos?
Ea clătină din cap.
Tomad Sengar se întoarse. — Tarthenalul este superb.
— Şi totuşi fiul tău este mai bun.
Acest lucru l-a oprit încă o dată şi el a privit-o înapoi cu ochii mijiţi. — Tarthenalul tău este superb, repetă el. — Dar va muri oricum.
Tiste Edur a plecat.
Răspunzând m cele din urmă la strigătele şi rugăciunile privitorilor, Karsa Orlong a pus femeia jos pe pământ.
Trei vindecători Letherii s-au repezit sa o îngrijească.
Adunându-şi sabia, Karsa se îndreptă, apoi se uită în jur.
Oh, gândi Samar Dev, oh nu.
Dar Icarium dispăruse. La fel ca şi portarul său Grai.
Toblakai a mers spre ea.
— Nu aveam nevoie să ştiu, spuse ea.
— Nu, ştiai deja.
O, Doamne!
Apoi s-a apropiat şi s-a uitat la ea. — Jhag a fugit. Trell care era cu el a plecat. Probabil mort. Acum există un războinic din deşert pe care l-aş putea sparge cu o singură mână. Nu ar fi' fost nimeni care să ne oprească, acest Icarium şi pe mine. El ştia asta. Aşa că a fugit.
— Al'naibii de prostule, Karsa. Icarium nu este genul de războinic care se luptă. Mă înţelegi?[1]

— Nu ne-am fi luptat, Samar Dev.

— Atunci de ce să te cheltuieşti împotriva lui? Nu căutaţi răzbunare împotriva aceşti Edur şi a sclavilor lor Letherii?

— Când voi termina cu împăratul lor, voi căuta Icarium. Vom termina ceea ce am început.

— Ai grijă să strângi oamenii înaintea berbecului, Karsa Orlong.

— O vorbă prostească, rosti el după o clipă.

— Oh, şi de ce este asta?

— Printre Teblori, bărbaţii sunt berbecul. Uită-te la mine, Samar Dev. Am luptat şi am câştigat. Vezi transpiraţia de pe muşchii mei? Vino', culcă-te cu mine.

— Nu', mă simt rău.

„Te voi face să te simţi mai bine. Te voi împărţi în două.

'Sună distractiv. Pleacă de aici.[1]

— Trebuie să vânez o altă curvă?

— Toţi fug când te văd acum, Karsa Orlong. în direcţia opusă, vreau să spun.

Pufni, apoi se uită în jur. — Poate Seguleh.

'Oh, chiar aşa! Tocmai i-ai rupt braţele!

— Nu va avea nevoie de ele. în'plus, vindecătorii o repară.

— Doamne de jos, eu plec.

În timp ce se îndepărtă cu paşi mari, îi auzi râsul bubuitor. Oh eu

Ştiu că faci joc de mine. Ştiu şi totuşi cad în capcanele tale de fiecare aată. Eşti prea deştept, barbare. Unde este atât de gros[1]

sălbatic cu craniul? Cel care se potriveşte cu poziţia ta?

* * *

Târându-şi picioarele stricate, fiecare lovitură înjunghiind durerea de-a lungul coloanei vertebrale îndoite şi răsucite, Hannan Mosag miji în faţă şi putu doar să distingă groapa de pietre lustruite de râu care se ridica ca un drum între stâncile defileului. Nu ştia dacă ceea ce vedea era real.

Totuşi, se simţea corect.

Ca acasă.

Kurald Emurlahn, Tărâmul Umbrei. Nici un fragment, nici un frotiu sfâşiat rupt cu impurităţi. Acasă, aşa cum a fost cândva, înainte cajoate trădările să o rupă în bucăţi.

Paradisul ne aşteaptă. în mintea noastră. Imagini-fantom'ă, toată perfecţiunea adunată numai prin voinţă şi voinţă. Crede ce vezi, Hannan Mosag. Aceasta este acasă.'

Si totuşi a rezistat. Căutând să-l respingă, corpul lui zdrobit, mintea lui pătată de haos.

Mama întunecată. Părinte Lumină. Uită-te la copiii tăi infirmi. Asupra mea. Pe Emurlahn. Vindecă-ne. Nu vezi lumea modelată în mintea mea? Totul aşa cum a fost cândva. Mă ţin încă de această puritate, de tot ceea ce am căutat să créez în tărâmul muritorilor, printre triburile pe care le-am adus la călcâi – pacea pe care am cerut-o şi am câştigat.

Nimeni nu ar fi putut ghici dorinţa mea cea mai profundă. Tronul Umbrei – a fost pentru mine. Şi după domnia mea, Kurald Emurlahn avea să se întărească din nou. întreg. Pe drept în locul lui.

Da, a existat naos – puterea nelegată care curgea ca nişte râuri de netrecut, izolând fiecare msulă a Umbrei. Dar aş'fi folosit acel haos pentru a vindeca.

Lanţuri. Lanţuri pentru a aduna fragmentele împreună, pentru a le lega împreună.

Dumnezeul Căzut a fost un instrument, nimic mai mult.

Dar Rhulad Sengar distrusese toate astea. La îndemâna mâinii unui copil. Şi acum, totul era pe moarte. Otrăvit. Se prăbuşeşte în dizolvare.

Ajimse la baza gropii, pietricele rotunde netede clacănind sub degetele lui gheare. Nisip grosier sub unghii, ud, muşcător. Lumea mea.

Ploaie căzând în fulgi de ceaţă, miros înţepător de muşchi şi lemn putrezit. Si pe vânt... marea.

'Depăşind panta abruptă de pietre, trunchiurile copacilor Blackwood stăteau aranjaţi ca nişte santinele.

Nu existau demoni invazivi aici. Această lume era lumea Tiste Edur.

Umbra unei bufnite alunecă peste toboganul strălucitor, traversându-şi calea dorită, iar Hannan Mosag încremeni.

Nu. Nu poate fi. Nu există nimeni în viaţă care să pretindă acel titlu.

El este mort.

Nici măcar nu era Tiste Edur!

Şi totuşi, cine a stat singur în faţa lui Rhulad Sengar? Da, are degetul lui tăiat. Bufniţa – cea mai veche dintre

semne – bufniţa, pentru a marca venirea aceluia.

Cu toate acestea, furia a crescut în el.

Este pentru mine să aleg. Pe mine! Mama întunecată! Părinte Lumină! Ghideaza-mă către Tronul Umbrei. Emurlahn a renăscut! Acesta este, vă spun amândoi, acesta sau Regele în lanţuri, iar în spatele lui, Zeul Infirm! Ascultă-mi oferta!

'Andii, Liosan, Edur, Armatele Tistei. Fără trădare. Trădările s-au terminat – leagă-ne de cuvintele noastre, aşa cum v-aţi legat unul pe celălalt. Lumina, întuneric şi Umbra, primele elemente ale existenţei. Energia şi vidul şi mişcarea neîncetată a fluxului şi refluxului dintre ele. Aceste trei forţe – prima, cea mai mare, cea mai pură. Asculta-ma. I-aş angaja pe Edur la această alianţă! Trimite- mi pe cei care vor vorbi pentru Andii. Liosanul. Trimite-le- adu-ţi copiii împreună!

„Mama întunecată. Părinte Lumină. Aştept cuvântul tău. Aştept...'

NU putea merge mai departe.

Plângând, Hannan Mosag şi-a sprijinit capul pe pietre. După cum spui, mormăi el. — Nu voi nega prevestirea. Foarte bine, nu este pentru mine să aleg.

— El va fi Sabia noastră Mortală a Emurlahn-nu, nu vechiul titlu. Cel nou, pentru această vârstă. Sabia Mortală. Nebunie-de ce ar fi de acord? Letherii...

'Aşa să fie.'

Sosise amurgul. Cu toate acestea, a simţit o fărâmă de căldură pe un obraz şi şi-a ridicat capul. Norii se rupseră acolo, spre est – o banda de întuneric care scăpa.

Si, spre vest, o altă tăietură care desparte norosul.

Strălucirea groaznică a soarelui.

— Aşa să fie, şopti el.

Bruthen Trana făcu un pas înapoi în timp ce regele vrăjitor înclinat tresări, picioarele lui Hannan Mosag ridicându-se ca o insectă în moarte.

O clipă mai târziu, ochii injectaţi de sânge ai vrăjitorului s-au deschis. Şi părea să nu văd nimic pentru o clipă. Apoi s-au aruncat în sus. — Războinicul, spuse el cu voce groaznică, apoi s-a strâmbat şi a scuipat un gât de flegma pe pavajele murdare. — Frate Trana. K'ar Penath vorbeşte cu îndrăzneală despre loialitatea ta, onoarea ta. Eşti Tiste Edur, aşa cum am fost cu toţii cândva. înainte, înainte de Rhulad. Tuşi, apoi se împinse într-o poziţie aşezată, ridicând capul cu un efort evident

de a se ridica cu privirea la Bruthen Trana. — Şi aşa, trebuie să te trimit.

„Rege vrăjitor, eu slujesc acest imperiu...” ^

— Ia rătăcitul acest imperiu blestemat! îi slujeşti pe Tiste Edur!'

Bruthen Trana se uită la creatura zdrobită de dedesubt, fără a spus nimic.

„Ştiu”, a spus Hannan Mosag, „voi ne-ai conduce pe războinicii – prin palatul de deasupra noastră. Cameră cu cameră, distrugând pe toţi spionii pernicioşi ai Cancelarului. Lăsându-l pe Rhulad eliberat de pânza de capcană, s-a învârtit în jurul lui – dar acel prost de pe tronul lui nu putea recunoaşte libertatea daca i-ar încolţi aripi pe umeri. O va vedea ca pe un atac, o rebeliune. Ascultă la mine! Lasă-l pe cancelar în seama noastră!

— Si Karos Invictad?

— Toate, Bruthen Trana. Aşa că jur înaintea ta.

— Unde vrei să mă duc, rege vrăjitor? După Fear Sengar?

Hannan Mosag tresări, apoi clătină din cap. 'Nu. Dar eu

nu îndrăzni să rosteşti numele celui pe care trebuie să-l găseşti. Aici, în acest tărâm, în venele mele curge Zeul Infirm – unde am călătorit acum câteva clipe, eram liber atunci. A înţelege. A se ruga.'

„De unde sa ştiu unde să caut? De unde să ştiu când îl voi găsi pe cel pecare-l cauţi?

Regele vrăjitor ezită. Si-a lins buzele, apoi a spus: „Este mort. Dar nu mort. Depărtat, totuşi este chemat. Mormântul lui zace gol, dar nu a fost niciodată ocupat. Nu se vorbeşte niciodată despre el, deşi atingerea lui ne bântuie pe toti din nou şi din nou.

Bruthen Trana ridică o mână – nu a fost surprins să vadă că tremura. 'Nu mai. Unde să găsesc începutul căii?

— Unde moare soarele. Cred.[1]

Războinicul se încruntă. „Vest? Dar nu eşti sigur?

'Eu nu sunt. Nu indraznesc.'

— Să călătoresc singur?

— Pentru ca tu să decizi, Bruthen Trana. Dar, înainte de toate, trebuie să iei ceva – un articol – de la sclavul Letherii. Vrăjitoarea Pene – se ascunde sub Vechiul Palat...

— Cunosc acele tuneluri, rege vrăjitor. Ce este

acest articol?

i-a spus Hannan Mosag.

Il mai studie pe vrăjitorul răsucit pentru o clipă – strălucirea avidă din ochii lui Hannan Mosag strălucitoare ca febra – apoi se întoarse şi ieşi din cameră cu paşi mari.

Purtând felinare, echipa de gardieni a format un bazin de lumină galbenă groaznică care sclipea de-a lungul apelor canalului Quillas, în timp ce treceau cu greu, printre armele zgomotătoare şi mormăitul dezordonat, peste pod. Odată de cealaltă parte, echipa a făcut dreapta pentru a urma bulevardul principal spre cartierul Creeper.

De îndată ce strălucirea a dispărut, Tehol l-a înghiontat

¥e Ublala şi s-au grăbit pe pod. Privind înapoi la semisânge, ehol se încrunta, apoi şuieră: „Uită-te la mine, prostule! Vedea? Mă furişez. Nu te cocoşează, uită-te suspicios în jur, fugi într-un loc 'şi în altul. Raţă jos, Ublala!'

— Dar atunci nu pot să văd.

'Linişte!'

— Inii pare rău. Putem coborî de pe acest pod?

— Mai întâi, lasă-mă să te văd furiş. Haide, trebuie să exersezi.

Mormăind, Ublala Pung se cocoşă jos, cu sprânceana cărăbuşă unduindu-se în timp ce privea mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

— Frumos, spuse Tehol. — Acum, grăbeşte-te şi furişează-te după mine.

— În regula, Tehol. Doar că există staţion de acces şi nu vreau probleme.

Ajunseră de partea cealaltă, iar Tehol a condus drumul, la treizeci de paşi în urma gardienilor, apoi o tăietură bruscă la stânga, ajungând în vizorul Depozitului de taxe. Într-o alee, unde s-a ghemuit, apoi i-a făcut semn frenetic lui Ublala să facă la fel.

— În regulă, şopti el, ştii care aripă?

Ublala clipi în întuneric. 'Ce?[1]

— Ştii unde este încadrat acest Tarthenal?

'Da. Cu toţi ceilalţi campioni.

'Bun. Unde este aia?'

— Ei bine$_A$ trebuie să fie undeva.

— Bine gândit, Ublala. Acum, stai aproape de mine. La urmei urmei, sunt un maestru al acestei slujiri

de hoţi.

'într-adevăr? Dar Bugg a spus...

'Ce? Ce a spus nenorocitul meu servitor? Despre mine? Pe la spatele meu?'

Ublala a ridicat din umeri. 'O mulţime de lucruri. Adică nimic. Oh, m-ai auzit greşit, Tehol. Nu am spus nimic. Nu eşti un neîndemânatic cu capul plin de iluzii mai mărete sau altceva. Ca asta.' S-a luminat. — Vrei să-l bag din nou în jurul urechilor?

'Mai târziu. Iată ce cred eu. Aproape de Cazarma Imperială, dar o aripă a Eternului Domiciliu. Sau între Eternul Domiciliu si Vechiul Palat.'

Ublala dădea din cap.

Tehol, mergem?

— Deci, continuă

'Unde?'

— Cumva, nu cred că seara asta va merge bine. Nu contează, stai cu mine.

O privire rapidă în stradă, într-un sens, în jos în celălalt, apoi Tehol ieşi, ţinându-se jos de peretele din apropiere. Pe măsură ce se apropiau de Eternul Domiciliu, umbrele se diminuau – stâlpi de felinare la intersecţii, străzi mai largi, iar acolo soldaţi poziţionaţi la porţile postenelor, blocurile din colţul din afara, soldaţi/de fapt/peste tot.

Tehol îl trase pe Ublala pe ultima alee utilizabilă, unde s-au ghemuit încă o dată în beznă. — Asta arată rău, şopti el. — Sunt oameni, Ublala. Ei bine, ascultă, a fost o încercare bună. Dar am fost învinşi de securitate superioară şi atât.

„Toţi stau în propria lor lumină”, a spus Ublala. — Nu pot vedea nimic, Tehol. În plus, am avut în minte o diversiune.

— O diversiune ca cele obişnuite, Ublala? Uita. Shurg Elalle mi-a spus despre ultima dată...

'Da, asa. A funcţionat, nu-i aşa?

— Dar asta a fost pentru a o introduce în moşia Gerrun – ea, nu tu. Nu tu eşti cel care vrea să vorbească cu acest campion?

— De aceea faci diversiune, Tehol.

'Pe mine? Esti suparat?'

'Este singura cale.'

Au auzit zgârieturi de cizme de pe stradă, apoi o voce puternică: — Iată! Cine se furişează pe aleea aceea?

Ublala tresări. — De unde â ştiut?

— Mai bine fugim!

S-au năvălit, în timp ce o suliţă de lumină a unui felinar a izbit peste gura aleii; apoi, urmăriţi de soldaţi care strigă, cei doi fugari ajunseră în capătul îndepărtat alaleii.

Unde a plecat Tehol la stânga.

Şi Ublala a mers drept.

Alarmele au răsunat noaptea.

Răspunsul la rugăciunile lui nu era deloc asemănător cu Bruthen Trana. Nu prin crşatura grotescă care era Hannan Mosag, Rejgele Vrăjitor. însuşi omul care începuse Edur-ul pe aceasta cale a dizolvării'. Ambiţie, lăcomie şi trădare – a fost tot ce a putut Bruthen să stea nemişcat în faţa lui Hannan Mosag, mai degrabă decât să sugrume viaţa de la Regele Vrăjitor.

Totuşi, din acea gură răsucită venise... speranţă. Părea imposibil. Macabru. Batjocorind viziunile lui Bruthen Trana despre mântuirea eroica. Rhidad cade – toată linia de sânge Sengar a fost ştearsă – şi apoi... Hannan Mosag. Pentru crimele lui. Onoarea poate fi câştigată – voi avea grijă de asta.

Aşa trebuie să fie.

Nu era îngrijorat în mod nejustificat de Letherii. Cancelarul nu ar mai trăi mult. Palatul va fi epurat. Patrioţiştii aveau să fie zdrobiţi, agenţii lor ucişi, iar acei prizonieri săraci a căror singura crimă,' din câte putea să-şi dea seama, era să nu fie de acord cu practicile patriotiştilo'r – acei prizonieri, Letherii cu toţii, puteau fi eliberaţi. Aici nu a existat o adevărată sediţie la lucru. Fără trădare. Karos Invictad a folosit astfel de acuzaţii de parcă ar fi cuprins o vinovăţie care nu avea nevoie de dovezi, ca şi cum ar justifică orice tratament pe care si-l dorea acuzatului. În mod ironic, făcând astfel, el a subminat însăşi omenirea, făcându-l cel mai profund

trădător dintre toate/

Dar nici măcar asta nu conta prea mult. Bruthen Trana nu-i plăcea bărbatul, o antipatie care părea un motiv suficient pentru a-l ucide pe nenorocit. Karos Invictad a avut plăcere în cruzime, făcându-l atât patetic, cât şi periculos. Dacă i s-ar fi permis să continue, exista riscul foarte real ca poporul Letherii să se ridice într-o adevărată rebeliune, iar jgheaburile din fiecare oraş al imperiului să fie purpurie. Nu conteaza. Nu-mi place de'el. Ani de zile am fost martor la dispreţul lui pentru mine, acolo în ochii lui. Nu voi mai suporta afrontul.

Acest lucru, mai mult decât orice altceva, l-a consternat pe Bruthen Trana. Hannan Mosag insistă să plece imediat – mtr-un loc unde soarele moare. Vest. Dar nu, nu în vest. Regele vrăjitor şi-a înţeles greşit propria viziune...

Un gând brusc, încetinmdu-şi paşii în timp ce cobora pe coridoarele şi camerele subterane de sub Palatul Vechi. Cine i-a răspuns rugăciunilor? Cine i-a arătat acest drum? El a sugerat că nu era acest Dumnezeu Infirm. Părintele Shadow? S-a întors Scabandari Bloodeye la noi?

Nu el nu are. Atunci cine?

O clipă mai târziu, Bruthen Trana s-a încruntat, apoi a blestemat pe sub răsuflare şf şi-a reluat călătoria. Mi se oferă speranţă şi ce să fac?' încerc să-l ucid cu propriile mele mâini. Nu, înţeleg calea – mai bine decât însuşi Hannan Mosag.

Unde moare soarele nu este spre vest.

Este sub valuri. În adâncuri.

Nu si-a recuperat trupul un demon al mărilor? Nu, Hannan Mosag, nu îndrăzneşti să-l numeşti. Nici măcar nu este Tiste Eaur. Cu toate acestea, el trebuie să fie mântuirea noastră.

Ajunse la tunelul înclinat care îl va duce la presupusa locuinţă secretă a sclavului. Aceşti Letherii erau într-adevăr patetici.

Fiecare purtăm în noi o şoaptă de Emurlahn – fiecare Tiste Edur. Acesta este motivul pentru care niciun sclav dintre triburi nu putea scăpa de noi.

Cu excepţia unuia, s-a corectat. Udinaas. Dar apoi, K'risnan ştia unde se afla – sau cel puţin aşa bănuia Bruthen Trana. Ei'ştiau, dar au ales să nu facă' nimic.

Nu era de mirare că Rhulad nu avea încredere în ei.

Nici eu.

Putea simţi mirosul magiei amarului pe măsură ce se apropia şi o^auzi mormăind în camera e/şi ştia că ceva se schimbase. În cea numită Feather Witch. În puterea pe care o poseda.

Ei bine, nu i-ar da timp să se pregătească.

Feather Witch ridică privirea speriată şi alarmată în timp ce războinicul Tiste Edur intră cu paşi mari înăuntru. Târaind, ea se dădu înapoi până când a fost scurtată de un zid, apoi s-a scufundat şi şi-a acoperit faţa.

Intenţia dură de pe cliipul războinicului era feroce.

O apucă de păr şi o smulse în picioare, apoi mai sus, durerea forţând-o să ţipe.

Cu cealaltă mână, el apucă punga mică de piele dintre sânii ei. Când l-a smuls, tanga i-a tăiat ca o sârmă pe ceafa şi în spatele unei urechi. Simţea sângele. Ea a crezut că urechea i-a fost aproape tăiată/că atârna de o şuviţă de...

A aruncat-o mapoi în jos. Capul i se trosni de piatra zidului. S-a prăbuşit pe podea, plângete zdrenţuite izbucnind din pieptul ei încordat.

Şi a ascultat – dincolo de vuietul apropiat al sângelui din craniul ei – paşii lui care se diminuau.

Luase degetul tăiat.

Merge să găsească sufletul lui Brys Beddict.

Tehol intra clătinându-se în camera single, se prăbuşi lângă vatră. învelit în sudoare, gâfâind pentru a-şi câştiga răsuflarea.

Bugg, aşezat cu spatele la un perete şi sorbind ceai, îşi ridică mcet sprâncenele. — Afectat de amăgirea competenţei, văd.

— Asta-aşa i-ai spus-o lui Ublala? Eşti crud, fără inimă...

— De fapt, observaţia a fost făcută cu privire la toţi muritorii.

— Nu a luat-o aşa!

Janath a vorbit de unde stătea sorbind din propria ei ceaşcă de lut ciobită. — Toate alarmele care suna prm oraş sunt din cauza ta, Tehol Beddict?

— Acum vor fi în căutarea unui bărbat care poartă o pătură, observă Bugg.

— Ei bine, a replicat Tehol, trebuie să fie destule, nu?

Nu a existat un răspuns imediat.

— Trebuie să fie, a insistat Tehol, puţin sălbatic chiar si pentru urechile sale. Se grăbi pe un ton mai rezonabil. „Diviziunea din ce în ce mai mare dintre bogaţi şi săraci şi toate astea. De ce, păturile sunt noua modă printre cei săraci. Sunt sigur de asta.[1]

Niciunul dintre ascultători nu a spus nimic, apoi amândoi sorbiră din ceşti.

încruntat, Tehol a spus: „Ce bei?”

— Ceai de găină, spuse Bugg.

— Supă, vrei să spui.

— Nu, spuse Janath. 'Ceai.[1]

— Stai, unde sunt toţi puii?

— Pe acoperiş, spuse Bugg.

— Nu vor cădea?

— Unul sau doi s-ar putea. Facem runde regulate. Până acum, au dat dovadă de o inteligenţă neobişnuită. Mai degrabă unic pentru această gospodărie.

— O, bine, dă cu piciorul fugarului epuizat, de ce nu? Probabil că l-au prins pe bietul Ublala.

'Poate. Avea m minte o diversiune.

Ochii lui Tehol s-au îngustat la servitorul său. — Acele fire de deasupra urechilor tale trebuie tăiate. Janath, găseste-mi un cutit, vrei?'.

'Nu.'

— Ai fi de partea lui, nu-i aşa?

— Bugg este de fapt un om foarte capabil, Tehol. Nu-l meriţi, stil.

— Te asigur, învăţat, că lipsa de merit este reciprocă.

'Ce inseamna asta?'

— Ştii, din miros cred că aş putea argumenta puternic că ceaiul de găină nu este diferit de supa apoasa de pui sau, cel puţin, de bulion.

— Nu ai putut niciodată să înţelegi semantica, Tehol Beddict.

„Nu am putut să înţeleg mare lucru din nimic, se pare că îmi amintesc. Cu toate acestea, îmi voi apăra sârgumţa, pofta mea unică de cunoştinţe seducătoare, puritatea adevăratului academic... ulT urmărire... de ce, aş putea continua şi mai departe...

— întotdeauna defectul tău, Tehol.

— Dar nu voi face, blestemat ca sunt cu un public neapreciator. Deci, spune-mi, Bugg, de ce a fost Ublala atât de dornic să vorbească cu acest Tarthenal de sânge adevărat?

— îmi imaginez că vrea să descopere dacă războinicul este un zeu.

'O ce?'

— Un nou zeu, vreau să spun. Sau un ascendent, mai precis. Mă îndoiesc că sunt închinători implicaţi. Inca.[1]

— Ei bine, Tarthenal se închină doar la ceea ce îi înspăimântă, nuAcesta este doar un războinic sortit să moară de sabia împăratului. Cu greu subiectul care să-l inspire pe bietul Ublala Pung.

Bugg ridică pur şi simplu din umeri.

Tehol şi-a şters transpiraţia de pe frunte. — Dă-mi nişte ceai de găină, vrei?

'Cu sau fără?'

— Cu sau fără ce?

— Pene.

'Depinde. Sunt pene curate?

— Acum sunt, răspunse Bugg.

În regulă, atunci, din moment ce nu mă pot gândi la nimic mai absurd. Cu.'

Bugg întinse mâna după o ceaşcă de lut. — Ştiam că pot conta pe tine, maestru.

Se trezi la un zgomot metalic pe coridor.

Ridicată, Samar Dev se uită în întunericul camerei ei.

I se păru că aude respiraţia, chiar în faţa uşii ei, apoi, distinct, un scâncet stins.

Se ridică, înfăşurând pătura în jurul ei şi se îndreptă spre prag. Ridică zăvorul şi aruncă bariera slabă deoparte.

— Karsa?

Silueta uriaşă s-a răsucit spre ea.

— Nu, spuse ea apoi. — Nu Karsa. Cine eşti tu?'

'Unde este el?'

'OMS?'

— Cel ca mine. Care cameră?'

Samar Dev ieşi pe coridor. S-a uitat în stânga şi a văzut formele nemişcate ale celor doi paznici ai palatului staţionaţi în mod normal de o parte şi de alta a intrării pe coridor. Capetele lor cu coif erau vizibil aproape una de cealaltă, iar acele oale de fier erau amândouă serios stricate. — I-ai ucis?

Bărbatul uriaş aruncă o privire, apoi mormăi. — Se uitau în direcţia greşită.

— Vrei să spui că nu te-au văzut.

— Poate mâinile mele.

Schimbul fără sens, dar ciudat de satisfăcător, fusese în şoaptă. Samar Dev îi făcu semn să-l urmeze şi porni pe coridor până când ea ajunse la uşa camerei lui Karsa Orlong. — El este aici.

— Bate, ordonă gigantul. — Atunci intră înaintea mea.

'Sau?[1]

— Sau vă bat capul... împreună.

Oftând, se întinse spre uşă cu un pumn.

S-a deschis şi vârful unei săbii de piatră a plutit brusc în golul gâtului ei.

— Cine e ăla în spatele tău, vrăjitoare?

— Ai un vizitator, a răspuns ea. 'Din afara.'

Karsa Orlong, dezbrăcat deasupra taliei, cu tatuajele lui sclavi scăpaţi, o pânză înnebunită ajungând până la umeri şi piept, a retras sabia şi a făcut un pas înapoi.

Străinul o împinse pe Samar Dev într-o parte şi intră în camera mică.

După care s-a lăsat în genunchi, cu capul plecat. — Pură, spuse el, cuvintele ca o rugăciune.

Samar Dev intră şi închise uşa în urma ei, în timp ce Karsa Orlong îşi aruncă sabia pe pătuţ, apoi se întinse cu o mână şi lovi străinul într-o parte a capului.

Legănându-l pe bărbat. Sângele i-a început din nări şi a clipit prosteşte spre Karsa.

Cine a spus: „Există sânge Toblakai în tine. Toblakai nu îngenunchează în faţa nimănui.

Samar Dev şi-a încrucişat braţele şi s-a rezemat de uşă. — Prima lecţie când ai de-a face cu Kársa Orlong, murmură ea. 'Aşteaptă-te la neaşteptat.'

Bărbatul uriaş s-a chinuit să se ridice în picioare, stergându-şi sângele de pe faţă. Nu era la fel de înalt ca Karsa, dar aproape la fel de lát. — Sunt Ublala Pung, din Tarthenal...

— Tarthenal.

Samar Dev spuse: „O rămăşiţă de sânge amestecat a unei populaţii locale de Toblakai.' Obişnuiam să fiu mai mult în oraş – cu siguranţă nu am văzut niciunul pe pieţe şi aşa ceva. Dar practic ' au dispărut, la fel ca majorítatéa celorlalte triburi subjugate de Letherii.

Ublala^ se întoarse pe jumătate spre ea. — Nu a dispărut. învins. Şi acum cei care au rămas trăiesc pe insule din Marea D'raconeană.

La cuvântul „învins”, Samar Dev a văzut-o pe Karsa încruntat.

Ublala s-a înfruntat încă o dată pe Toblakai, apoi a spus, cu ciudată stânjenie: — Condu-ne, conducător de război.

Foc brusc în ochii lui Karsa şi a întâlnit privirea lui Samar Dev. — Ţi-am spus odată, vrăjitoare, că voi conduce o armată de felul meu. A inceput.[1]

„Nu sunt Toblakai...”

— Dacă doar o picătură de sânge de Toblakai le arde în vene, vrăjitoare, atunci ei sunt Toblakai.

'Decimat de vrăjitoria Letherii-'

Un rânjet. 'Letherii vrăjitorie? Nu-mi pasă de nimic.

Ublala Pung, însă, clătina din cap. „Chiar şi cu cei mai mari şamani ai noştri, Pure One, nu am putut-o învinge. De ce, Arbanat însuşi...

De data aceasta, Samar Dev a fost cel care a întrerupt. — Ublala, l-am văzut pe Karsa Orlong făcându-şi drum prin acea vrăjitorie.

Sângele amestecat se uită la ea, cu gura căscată. 'Apăsaţi?' Cuvântul era în cea mai mare parte rostit, cea mai neîntreruptă şoaptă.

În ciuda ei, ea dădu din cap. — Aş vrea să-ţi pot spune altfel, bietul ticălos. Aş vrea să-ţi pot spune să fugi şi să te ascunzi cu rudele tale pe acele insule, pentru că acesta de aici face promisiuni goale. Din păcate, nu pot. Nu face promisiuni goale. Nu până acum, oricum. Desigur,'

adăugă ea cu o ridicare din umeri care a dezminţit amărăciunea pe care o simţea: „Acest împărat Edur îl va ucide”.

La asta, Ublala Pung clătină din cap.

Negare? consternare?

Karsa Orlong ia adresat lui Ublala: „Trebuie să pleci când se termină asta, războinic. Trebuie să călătoreşti pe insulele tale şi să ne aduni oamenii, apoi să-i aduci aici. Acum eşti armata mea. Sunt Karsa Orlong, Toblakai şi Teblor. Sunt liderul tău de război.

— Urmele de pe faţa ta, şopti Ublala.

— Dar ei?

— La fel de distrus ca Tarthenalul. Ca Toblakai-spărţiţi, alungaţi. Deci cele mai vechi legende spun că împrăştiate, de gheaţă, de trădare...

Un curent de gheaţă părea să curgă în jurul lui Samar Dev, ca un val rece care înghiţi o stânca, şi ea tremura. Oh, nu-mi place sunetul asta, deoarece răsună cu adevărul lucrurilor. Prea clar.

— Totuşi, vedeţi-mi faţa în spatele ei, spuse Karsa. — Două adevăruri. Cea fost şi ce va fi. Negi asta, Ublala de la Tarthenal?

O clătinare mută a capului. Apoi războinicul aruncă o altă privire lui Samar Dev, înainte de a spune: „Lider de război, am cuvinte. De... a lui Rhulad Sengar, împăratul Edur. Cuvinte... din secretul lui.

— Lasă-ne, vrăjitoare, spuse Karsa.

Ea a început. 'Ce? Nicio sansa-'

— Lasă-ne sau îi voi instrui războinicul meu să-ţi bată capul.

— Oh, deci acum prostia te inspiră?

— Samar Dev, spuse Karsa. „Acest războinic a învins fiecare barieră din jurul acestui complex. Nu mă interesează cuvintele lui. Nu ai auzit alarmele? Luptă ca un Toblakai.

— Au încercat si odată să mă înece, a spus Ublala.

Samar Dev pufni. „Cu el în preajmă, este într-adevăr o
luptă să rămâi solemn, fără a fi demn. Un remediu pentru pompozitate, Karsa Orlong. Fii sigur că îl ţii pe acesta lângă tine.

'Merge.'

Ea gesticulă brusc cu dispreţ. — O, bine, mai departe cu voi doi, atunci. Mai târziu, Karsa, o să-ţi reamintesc un lucru.

'Ce?'

Ea deschise uşa în urma ei. „Acest ciupercă nici măcar nu ţi-a găsit camera”.

Afară, pe coridor, Samar Dev a auzit o mişcare din partea unuia dintre paznici, apoi un geamăt' şi apoi, distinct: „Ce sunt toate acele lumini?”.

Capitolul doisprezece

M-am uitat spre vest şi am văzut o mie de sori apune.

— Sidivar Trelus

Mirosul pământesc al incendiilor de bălegar a precedat prima vedere a armatei Awl. Sub lumina pătată a unei luni plictisitoare, Atri-Preda şi Brohl Handar au călărit cu trupa de cercetaşi până la baza unei creaste, unde au descălecat şi, lăsând un soldat cu caii, au pornit pe jos în susul pantei.

Vârful era aproape lipsit de ierburi, bucăţi de rocă unghiulară împingând acolo unde vânturile neîncetate erodaseră pământul mic. Coborând jos, cei jumătate de duzină de Letherii şi un Tiste Edur s-au mărginit între aflorinţe, umplând spaţiile din coloana spartă de bazalt.

Dincolo ae, poate' o treime de legă distanţă, ardeau focurile de bucătărie ale inamicului. O mare de stele căzute, mocnind, întinzându-se pentru a umple bazinul unei văi întregi, apoi în sus pe versantul îndepărtat, definindu-i conturul.

— Câţi judeci? întrebă Brohl Handar pe Atri-Preda cu voce joasă.

Bivatt oftă. — Combatanţi? Poate zece, unsprezece mii. Aceste armate seamănă mai mult cu migraţiile, supraveghetor. Toată lumea este alături.

— Atunci unde sunt turmele?

— Probabil de cealaltă parte a văii îndepărtate.

— Aşa că mâine, mergem la luptă.

'Da. Şi din nou, vă sfătuiesc sa rămâneţi cu trenul şi pe garda dvs. de corp...

— Nu va fi necesar, interveni Brohl Handar, repetând cuvintele pe care le rostise de zeci de ori în ultimele trei zile şi nopţi. — Sunt războinici Edur cu tine şi vor fi folosiţi, nu? ' '

— Dacă este nevoie, supraveghetor. Dar lupta care ne aşteaptă nu pare să fie diferită de toate celelalte pe care le- am avut noi Letherii împotriva acestor oameni de la câmpie. Se pare că Redmask nu a fost capabil să-i influenţeze pe bătrâni cu noi scheme. Sunt vechea tactică – cele care le eşuează din nou şi din nou. A tăcut o clipă, apoi a continuat: — Valea din spatele nostru se numeşte Bast Fulmar. Are o semnificaţie arcană pentru Awl. Acolo ne vom întâlni.

El întoarse cajDul şi o studie în întuneric. — Eşti multumit să-i laşi sa aleagă locul de luptă?

Ea pufni. — Supraveghetor, dacă aceste pământuri ar fi pline de defileuri, canioane, arroyos sau râuri impracticabile – sau păduri – atunci m-aş gândi cu atenţie să confrunt cu inamicul acolo unde vor ei. Dar nu aici. Vizibilitatea nu este în problemă – cu magii noştri Awl nu se poate ascunde în niciun caz. Nu există căi dificile de retragere, nici jaluzele. Lumina de mâine va fi brutală în simplitatea ei. Awl ferocitatea anainst disciplina Letherii.[1]

Şi cu această Redmask conducându-i, vor fi cu

adevărat feroce.

'Da. Dar va eşua în cele din urmă.

— Eşti încrezător, Atri-Preda.

I-a surprins zâmbetul. — Uşurat, supraveghetor. În această noapte, văd doar ceea ce am văzut de o duzină de ori înainte. Să nu vă imaginaţi, totuşi, că voi respinge inamicul. Va fi slăbitor. Cu acestea, ea făcu un gest, iar grupul a început să se retragă de pe îinia crestei.

În timp ce coborau spre caii care aşteptau, Brohl Handar spuse: „N-am văzut niciun pichet, Atri-Preda. Nici maşini de depărtare. Nu vi se pare ciudat?

'Nu. Ei ştiu că suntem aproape. Au vrut să vedem tabăra aceea.'

„Pentru a realiza ce? Un efort inutil să ne uimească?

— Aşa ceva, da.

Mă invitaţi să simt dispreţ faţă de aceste Awl. De ce? Ca să poţi justifica că nu foloseşti Tiste Edur? K'risnan? Vrei ca această victorie de mâine să fie Letherii. Nu vrei să te trezeşti dator faţă de Edur, nu pentru acest furt mare de pământ şi fiare, pentru această recoltare de sclavi.

Deci' bănuiesc, a instruit Factorul, hetur Anict nu este unul care să împartă prada.

Eu, Atri-Preda, nu sunt uşurat.

— Săgeţi cu vârf de piatră – eşti cu adevărat un prost. Se vor sparge împotriva armurii Letherii. Nu ma pot aştepta la nimic de ia tine. Cel puţin descopăr asta acum, în loc să fie în mijlocul luptei.

Toe Anaster se lăsă pe spate pe coapse şi îl privi pe Torrent ieşind din lumina focului. Off... undeva. Undeva important.' La fel ca latrinele. El a reluat examinarea fluturelor de pe săgeţile Imass. Cadoul unui vechi prieten. Acea colecţie zgoniotătoare şi scârţâitoare de oase drăgălaşe. Abia îşi amintea ultima dată când a fost printre prieteni. Mormăi poate. Un alt continent. O seară beată-wa: acelvin de Saltoan? Ale Gredfallan? Nu-şi putea aminti.

înconjurându-l, murmurul a mii de oameni – mişcările lor prin tabără, conversaţiile lor liniştite în jurul focurilor de bucătărie. Bătrâni şi'bătrâne, şchiopi, tineri. Un foc aprins pentru fiecare Awl.

Şi undeva pe câmpie, Redmask şi războinicii lui – o noapte fără incendii, fără conversaţii. Nimic, îmi imaginez, în afară de şlefuirea moale a marginilor armelor, fuer şi piatră şoptind în noapte.

O simplă înşelăciune, succesul ei depinde de aşteptările Letherii. Cercetaşii inamici observaseră această tabără, până la urmă, aşa cum am prezis. Nenumărate incendii în întuneric, în mod corespunzător aproape de Bast Fulmar, locul bătăliei iminente. Tot aşa ar fi trebuit să fie.

Dar Redmask avea alte' planuri. Şi pentru a ajuta la înşelăciune, bănuia Toc, o vrăjitorie a'rcană de la K[1] Chain Clie'Malle.

A apărut un bătrân, mergând în strălucirea focului pe picioarele plecate. Toc îl văzuse pe acesta vorbind cu Redmask, deseori călare alături de liderul războiului. S-a ghemuit în faţa lui Toc şi l-a studiat timp de o duzină de ătăi ale inimii, apoi a scuipat în flăcări, a dat din cap la sfârâitul care răspundea şi a spus: „Nu am încredere în tine”.

— Sunt zdrobit.

— Săgeţile acelea sunt legate prin magie rituală. Cu toate acestea, niciun spirit nu i-a binecuvântat. Ce fel de vrăjitorie este asta? Letherii? Eşti o creatură a Tiles and Holds? Un trădător în mijlocul nostru. Plănuieşti trădare, răzbunare împotriva abandonării noastre.

încerci sa mă inspiri, bătrâne? îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu există jar în cenuşă, nimic de trezit la viaţă.

'Eşti tânăr.[1]

— Nu atât de tânăr pe cât crezi. În plus, ce legătură are asta cu ceva?

— Redmask te place.

Toc scărpină cicatricea unde fusese un ochi. — Îţi stă înţelepciunea tulburată de vârstă?

Un mormăit. — Cunosc secrete.

'Şi eu.[1]

— Nimeni de comparat cu al meu. Am fost acolo când sora lui Redmask s-a sinucis.

„Şi am alăptat piţelul unei matronă K[1] Chain Che'Malle. Dacă tâţul este cuvântul potrivit.

Chipul bătrânului se răsuci neîncrezător. — Este o minciună bună. Dar nu este jocul pe care îl ioc. Am văzut cu ochii mei marile canoe maritime. Pe malul de nord. Mii şi mii.

Toc a început să întoarcă săgeţile în tolba de piele.

„Aceste săgeţi au fost făcute de un om mort. Mort de o sută^de mii de ani sau mai mult.

încruntarea încreţită din faţa lui s-a adâncit. — Am

văzut schelete alergând noaptea/chiar pe această câmpie.

„Acest trup pe care îl vezi nu este al meu. Am furat-o.[1]

— Numai eu ştiu adevărul despre Bast Fulmar.

„Tatăl acestui cadavru era un om mort – si-a răsuflat ultima suflare chiar dacă sământa lui a fost luată pe un câmp de luptă”.

„Victoria de demult a fost într-adevăr o înfrângere”.

„Acest corp a crescut puternic pe carne umana”.

— Redmask ne va trăda.

— Se lasă gura apă când te privesc.

Bătrânul se împins în picioare. „Răul vorbeşte în minciuni”.

— Şi cei buni ştiu un singur adevăr. Dar este o minciuna, pentru că întotdeauna există mai mult de un adevăr.

încă un gât de flegmă în focul de tabără. Apoi o serie complicată de gesturi, inscripţionarea în aer deasupra flăcărilor a unei ciocănite de saloane care păreau să se învârtească pentru o clipa în fumul subţire. „Eşti alungat”, a pronunţat apoi bătrânul.

— Habar n-ai, bătrâne.

— Cred că ar fi trebuit să mori de mult.

— De mai multe ori decât pot număra. A început cu o bucată de lună. Apoi o marionetă blestemată, apoi... oh, nu contează.

— Torrent spune că vei fugi. La sfarsit. El spune că ţi-a rupt curajul.

Toc se uită în jos în flăcări. — S-ar putea să fie, spuse el.

— Atunci te va ucide.

— Presupunând că mă poate prinde. Dacă există un lucru pe care ştiu să-l fac, este să călăresc un cal.

Cu un mârâit, bătrânul a fugit.

— Curaj, mormăi Toc pentru sine. — Da, există asta. Şi poate că laşitatea este cu adevărat crescută chiar în oase.

Pentru că să recunoaştem, Arxaster nu era un fier rece. Nici fierbinte, de altfel.'

De undeva în noapte se auzi urletul ascuţit al unui lup.

Toc mormăi. — Da, ei bine, nu este ca şi cum aş avea privilegiul de a alege, nu-i aşa? Mă întreb dacă vreunul dintre noi are. Vreodată.[1] Ridica uşor vocea: —

Ştii, Torrent – da, te văd că eşti grozav – îmi' vine în minte, având în vedere precedentul, ca problema laşităţii este una cu care trebuie să se confrunte Awl tău mâine.'Nu mă îndoiesc că Redmask – dacă are vreo îngrijorare – se gândeşte la asta chiar acum. întrebându-mă. vă poate intimida pe toţi pentru a vă onora?

Forma vagă care era Torrent s-a mutat.

Toc a tăcut, a aruncat încă un bulgăre de balega de rodară pe foc şi s-a gândit la vechii prieteni plecaţi de mult.

Linia singuratica de urme zgariate se termina cu o siluetă, urQând cu greu pe panta îndepărtată de lut şi pietricele. Asta era chestia cu a urma o urmă, şi-a amintit Hedge. Uşor de uitat că amprentele blestemate aparţineau a ceva real, mai ales după ceea ce păreau săptămâni de urmărire a nenorocitului.

T'lan Imass, aşa cum bănuise. Picioarele alea întinse, osoase târâte prea mult, mai ales cu un arc atât de înalt încât nu a lăsat nicio amprentă. Adevărat, un Wickan cu picioarele arcuite ar putea lăsa ceva asemănător, dar nu merge într-un ritm care a stat în faţa lui Hedge pentru atât de mult timp. Nicio şansă de asta. Totuşi, era ciudat că vechiul războinic strigoi mergea deloc.

Este mai uşor să traversezi acest pustiu sub formă de praf.

Poate e prea umed. Poate că nu e distractiv să fii noroi. Va trebui să-l întreb asta.

Presupunând că nu mă omoară definitiv. Sau încearcă, vreau să spun. Tot uit că sunt deja mort. Dacă există un lucru pe care morţii ar trebui să-şi amintească, este acel detaliu crucial, nu'crezi, Fid? Bali, ce ai şti. Esti inca in viata. Şi nici aici.

Ho'od ia-mă, am nevoie de companie.

Totuşi, nu acel blestemat de vânt şoptitor. Bine că fugise, în zdrenţuri, incapabil să se apropie de acest T'lan Imass cu-da-dar' cu un singur braţ. Chestia cu bătaia, nu-i aşa?

Era sigur că ştia că este aici, la o mie de paşi în spate. Probabil ca ştie că şi eu sunt o fantomă. De aceea nu m-am deranjat să mă atac'.

Cred că m-am obişnuit cu asta.

O altă treime dintr-o ligă a trecut înainte ca Hedge să poată să se apropie suficient de mult pentru a capta în cele din urmă respectul războinicului strigoi. Se opreşte, se întorc încet. Arma de silex din mâna ei

singura era mai degrabă un şoc decât o sabie, cu capătul straniu agăţat. Un mâner fusese modelat din porţiunea palmată a unui coarne, creând un clopot de protecţie superficial, cu nuanţe, lustruit maro odată cu varsta. 0 parte a feţei războinicului fusese zdrobită cu brutalitate: dar o parte a fălcii sale grele era intactă, dând înfăţişării sale îngrozitoare o înclinare deformată.

— Pleacă, fantomă, spuse T'lan Imass cu o voce devastată.

„Ei bine, aş face”, a răspuns Hedge, „numai că se pare că ne îndreptăm în aceeaşi direcţie”.

'Nu se poate.'

'De ce?

— Pentru că nu ştii unde mă duc.

— O, logica perfectă a Imass. Cu alte cuvinte, prostia absurdă. Nu, nu ştiu exact unde mergi, dar il indiscutabil să fie găsit în aceeaşi direcţie în care mă îndrept. Este o observaţie prea ascuţită pentru tine?

— De ce te ţii de carnea ta?

— Acelaşi motiv, presupun, pentru care te ţii de ceea ce a mai rămas din al tău. Ascultă, mă numesc Hedge. Am fost odată un soldat, un Bridgeburner. marinarii Malazan. Sunteti un demis de la Logros T'lan Imass?

Războinicul nu spuse nimic pentru o clipă, apoi: — Am fost cândva din Kron T'lan Imass. Născut în Sezonul Sângelui-de-la-Munte în clanul lui Eptr Phinana. Sângele meu a ajuns pe ţărmurile din Jagra Til. Eu sunt Emroth.

'O femeie?'

Un zgomot, ridicare neuniformă din umeri.

— Ei bine, Emroth, ce faci mergând prin groapa de gheaţă uitată a lui Hood?

— Aici nu există groapă.

'Cum spui.' Hedge se uită înjur. — Aici se duce, atunci, abandonatul T'lan Imass?

— Nu aici, răspunse Emroth. Apoi spărgătoarea se ridigă şi arătă încet.

înainte. Direcţia Hedge hotărâse să o numească nord. — Ce, atunci ne îndreptăm către o grămadă uriaşă de oase îngheţate?

Emroth se întoarse şi începu să meargă din nou.

Hedge se deplasă în sus alături de creatura strigoi. — Ai fost odată frumoasă, Emroth?

'Nu imi amintesc.'

„Am fost fără speranţă cu femeile”, a spus Hedge.

„Urechile mele sunt prea mari – da, de aceea port această şapcă de piele. Şi am genunchii noduri. De aceea am devenit soldat, ştii. Să întâlnesc femei. Şi apoi am descoperit că femeile soldat sunt înfricoşătoare. Adică, mult mai înfricoşător decât femeile normale, ceea ce înseamnă ceva. Bănuiesc că cu tine Imass, ei bine, toată lumea jpra un războinic, nu?

— înţeleg, spuse Emroth.

'Tu fâci?Tnţelege ce?'

— De ce nu ai însoţitori, Hedge of the Bridgeburners.

— Nu o să te transformi într-un nor de praf asupra mea, nu-i aş£?

— În acest loc, nu pot. Vai.'

Zâmbind, Hedge a reluat: — Nu e ca şi cum aş muri virgin sau altceva, desigur. Chiar şi nenorociţii urâţi ca mine, ei bine, atâta timp cât ai destulă monedă în mână. Dar o să-ţi spun ceva, Emroth, nu asta ai numi dragoste acum, nu'i aşa? Deci, oricum, adevărul este că nu am împărtăşit niciodată asta cu nimeni. Dragoste. Adică, de când am încetat să mai fiu copil, până când am murit.

— Acum a fost acest soldat, odată. Era mare şi rea. Pe nume Detoran. Ea a decis că mă iubeşte şi a arătat asta bătându-mă fără sens. Deci cum iti dai seama de asta? Ei bine, am rezolvat-o. Vezi tu, ea a fost chiar mai puţin iubitoare decât mine. Biata vacă bătrână. Aş fi vrut sa fi înţeles asta la momentul respectiv. Dar eram prea ocupat sa fug de ea. E amuzant cum este, nu-i aşa?

— Şi ea a murit. Şi aşa am avut şansa să vorbesc cu ea. Din moment ce ne-am găsit în acelaşi loc. Problema ei era că nu putea să pună suficiente cuvinte împreună pentru a forma o propoziţie adevărată. Nu gros, mult, doar nearticulat. Oameni ca ăsta, cum poţi ghici ce au în mintea lor? Ei nu-ţi pot spune, aşa că ghicitul rămâne ghicit şi de cele mai multe ori te înşeli atât de mult încât este jalnic. Ei bine, ne-am rezolvat, mai mult sau mai puţin. Cred. Ea a spus şi mai puţin ca o fantomă.

— Dar asta e treaba cu toate, Emroth. Urmează explozia mare, alb, apoi negru, apoi te trezeşti din nou din nou. O fantomă blestemată care nu merită nicăieri unde să mergi şi tot ce rămâi cu realizările şi regretele. Şi o listă de dorinţe mai lungă decât a lui Hood..\

— Gata, Hedge of the Bridgeburners, interveni

Emroth, cu un tremur de emoţie în voce. — Nu sunt un prost, înţeleg acest joc al tău.'Dar amintirile mele nu sunt pentru tine.

Hedge a ridicat din umeri. — Nici pentru tine, înţeleg. I-a dat pe toţi să poarte război împotriva Jaghut. Erau atat de răi, atât de periculoşi, că v-aţi făcut din voi primele voastre victime. Un fel de răzbunare inversă, nu ai spune? De parcă ai fost şi ai făcut treaba pentru ei. Şi adevărata glumă este că nu'erau deloc răi sau periculoşi. O, poate o mână, dar aceia mână au câştigat mânia rudelor lor foarte repede, adesea cu mult înainte ca tu şi armatele tale să araţi. Ei ar putea să se poliţizeze singuri. Au aruncat gheţari în tine, aşa că ce ai făcut pentru a învinge asta? V- aţi făcut inimile şi mai reci, chiar mai lipsite de viaţă decât orice gheţar. Hood ştie, asta este o ironie pentru tine.

— Nu sunt legat, spuse Emroth cu o râslă. „Amintirile mele rămân cu mine. Aceste amintiri m-au zdrobit.

— Ruptă?

încă o ridicare din umeri. — Hedge of the Bridgeburners, spre deosebire de tine, îmi amintesc dragostea.

Nici unul nu a mai vorbit o vreme după aceea. Vântul bătea amar şi uscat. Rămăşiţele cu crustă de zăpadă trosneau sub picioare în paturile de muşchi şi lichen. La orizont în faţă se vedea o creastă cenuşie ardezie, unghiulară ca o linie masivă de clădiri dărâmate. Deasupra ei, cerul era alb ca laptele. Hedge făcu un semn spre nord. — Deci, Emroth, asta e?

Capul pe jumătate sfărâmat se ridică. — Omtose Phellack.

‘într-adevăr? Dar-[1]

— Trebuie să o traversăm.

— Oh, şi ce se află dincolo?

T'lan Imass s-a oprit şi s-a uitat la Hedge cu ochii săi ofilit şi micşorat de umbră. „Nu sunt sigur”, a răspuns. — Dar, cred acum, poate fi... acasă.

La naiba, Emroth. Tocmai ai îngreunat lucrurile mult.

Templul stătea pe un deal jos, pământul sterp din toate părţile. Uriaşii ei pereţi ciclopici păreau bătuţi, împinşi înăuntru ca de zece mii de pumni de piatră. Fisuri strâmbe au urmărit granitul gri închis de la nivelul solului până la piatra masiva de buiandrug, aplecată beat deasupra a ceea ce fusese cândva o intrare

grandioasă şi nobilă. Rămăşiţele de statui ieşeau de pe piedestalele aşezate de o parte şi de alta a treptelor largi, acum lăsate.

Udinaas nu ştia unde se află. Doar un alt vis, sau ceea ce a început cá un vis. Condamnat, ca toţi ceilalţi, să alunece în ceva mult mai rău.

Şi aşa a aşteptat, tremurând, cu picioarele schilodite, rupte şi fără' viaţă sub el – o nouă variaţie pe tema incapacităţii. Simbol confuzător al numeroaselor sale defecte. Ultima dată, îşi aminti el, se zvârcolise pe j>ământ, fără membre, un şarpe cu spatele rupt. Parea că subconştientului lui îi lipsea subtilitatea, o recunoaştere cât se poate de amară.

Doar dacă, desigur, cineva sau altcineva trimitea aceste vizite.

Şi acum, cadavre apăruseră pe versanţii pietroşi de sub templu. Scoruri, apoi sute.

înalt, pielea palidă ca coaja ouălor de broască ţestoasă, ochii cu rame roşii înfipţi adânc în feţele alungite şi cizelate şi prea multe articulaţii pe membrele lor lungi, transformând expresiile îor rigide ale morţii în ceva suprarealist, febril, dar ultimul detaliu nu era. surprinde.

Şi acum, o pată de mişcare în întunericul de sub piatra buiandrugului. O siluetă care iese la vedere. Spre deosebire de morţi. Nu, acesta părea... uman.

Stropit cu sânge din cap pană în picioare, bărbatul s-a răscolit mainte, s-a oprit în vârful treptelor şi a privit în jur cu ochi sălbatici şi furioşi. Apoi, aruncându-şi capul pe spate, ţipă la cerul 'incolor.'

Fara cuvinte. Doar furie.

Udinaas a dat înapoi, a căutat să se târască departe.

Şi figura l-a văzut. O mână roşie, picurând, ridicând, întin'zând mâna spre el. făcând semn.

Parcă strâns de gât, Udinaas s-a trântit mai aproape de bărbat, de tâmplă, de groapa rece a cadavrelor. — Nu, mormăi el, nu eu. Alege pe altcineva. Nu eu.[1]

— Poţi simţi această durere, muritore?

‘Nu pentru'mine![1]

‘Dar asta este. Tu esti singurul care a rămas. Vor fi morţile lor goale, uitate, fără sens?

Udinaas a încercat să se ţină de pământ, dar pietrele i s-au desprins sub mâini, solul'nisipos s-a eliberat în timp ce unghiile i-au târât brazde în urma lui. ‘Gaseste

pe altcineva![1] Ţipătul lui a răsunat, de parcă ar fi fost lansat direct spre templu, prin intrarea căscată, şi a răsunat în interior, prins, furat, răsunând până când nu a mai fost vocea lui, ci a templului însuşi – un strigăt jalnic de moarte, de sfidare disperată. Templul', exprimându-şi setea.

Şi atunci ceva a zguduit cerul. Fulger'fără foc, tunete fără Jsunet – o sosire, zguduitoare dezlănţuie lumea.

întregul templu se ridică în lateral, nori de praf ieşind între îmbinările fără mortar. Au fost la câteva momenté de la colaps-

'Nu![1] urlă silueta din vârful scărilor, chiar dacă se clătina pentru a-şi recăpăta echilibrul. 'Acesta este al meu! Mv T'orrud Şegúl! Uita-te la aceşti morţi – trebuie să fie salvaţi, eliberaţi, trebuie să fie...

Şi acum se'auzi o altă voce, în spatele Udinaasului, sus, îndepărtată, o voce a cerului însuşi. — Nu, Errant. Aceşti morţi sunt Forkrul Assail. Mort dé propria ta mână. Nú-i poţi ucide pentru a-i salva...

— îngrozitoare vrăjitoare, nu ştii nimic! Sunt singurii pe care îi pot salva!

— Blestemul zeilor bătrâni, uită-te la sângele de pe mâinile tale. Toate sunt făcute de tine. Totul.[1]

O umbră uriaşă a cuprins Udinaas atunci. Rotund.

Răfale de vânt, aruncând în sus părul negru încâlcit de pe cadavre, lovindu-le fragmentele rupte din haine; apoi, o presiune bruscă, de o greutate uriaşă coborând, şi balaurul era acolo – între Udinaas şi Errant'-membrele posterioare lungi întinse în jos, ghearele plonjând prin corpuri reci, strivindu-le în pocnirea oaselor m timp ce enorma creatură se aşeza pe pantă. Gâtul sinuos, ondulat rotund, capul uriaş apropiinau-se de Udinaas, ochi de foc alb.

Glasul îi umplea craniul. 'Mă cunoşti?'

Flăcări de argint unduindu-se de-ă lungul solzilor aurii, o prezenţă emanând căldură incandescentă – trupurile Forkrul Assail înnegrite sub ea, pielea încreţită, decojindu- se înapoi. Grăsimile se topesc, ies din vézicule bruşte, plâng din articulaţii.

Udinaas dădă din cap. — Menandore. Sora Dawn. Violator.'

Râs gros, lichid. Capul se întoarse, înclinat în sus spre Errant. — Acesta este al meu, spuse ea. — L-am revendicat cu mult timp în urmă.

— Revendică ce îţi place, Menandore. înainte să terminăm aici, mi-l vei da mie. Din propria ta voinţă.

'Într-adevar?'

— Ca... plată.

'Pentru ce?'

— Pentru veşti despre surorile tale.

Ea a râs din nou. — Îţi închipui că nu ştiu?

— Dar eu ofer mai mult. Zeul îşi ridică mâinile roşii. — Pot să mă asigur că sunt îndepărtaţi din calea ta, Menandore. Un simplu... ghiont.

Dragonul se întoarse, îl privi încă o dată pe Udinaas. — Pentru acesta?

'Da.[1]

— Foarte bine, îl poţi avea. Dar nu copilul nostru.

A venit rândul Erriicului să râdă. — Când ai vizitat ultima dată acel... copil, Menandore?

'Ce inseamna asta?'

'Doar asta. El este crescut acum. Mintea lui este a lui. Nu al tău, Menandore. Sunteţi avertizat şi de data aceasta nu cer nimic în schimb. Zeii bătrâni, draga mea, uneori pot cunoaşte milă.

Eâ pufni – o rafală de putere brută. — Am auzit asta. Propaganda bună, bucata pe care o hrăneşti adoratorilor tăi înfometaţi şi patetici. Acest bărbat, acest tată al copilului meu, te va dezamăgi. T'orrud Segul. El nu are credinţă. Compasiunea din el este ca un şobolan într-o groapă de lei care dansează mai repede decât poţi vedea, la câteva momente de la anihilare. S-a jucat cu el de mult timp, Errant. Nu o vei prinde, nu o vei pretinde, nu o vei lega de cauza ta. Ea şi-a exprimat râsul crud încă o dată. — Am luat de la el mai mult decât îţi dai seama.

Inclusiv frica mea de tine. — Crezi că mă poţi da departe, Menandore?

Ochii străluceau de amuzament sau dispreţ sau ambele. — Vorbeşte atunci, Udinaas, lasă-ne să auzim afirmaţiile tale îndrăzneţe.

— Amândoi credeţi că m-ati chemat aici, nu-i aşa? Pentru remorcherul tău stupid. Dar adevărul este că v-âm chemat pe voi doi.

'Esti suparat-'

— Poate că da, Menandore. Dar acesta este visul meu. Nu al tău. Nu asta. A mea.'

— Prostule, scuipă ea. — încearcă doar să ne alungi...

Udinaas a deschis ochii, s-a uitat la cerul rece şi senin
al nopţii şi şi-a permis să zâmbească. Visul meu, coşmarul tău. Strânse mai strâns blănurile, ridicându-şi picioarele, asigurându-se că nu erau rupte. Rigiditate la genunchi – normală, ceea ce a venit din zgârietura de roci şi gheaţă – dar caldă de viaţă. — Totul e bine, şopti el.

— Bine, spuse Kettle.

Udinaas se întoarse, ridică privirea. Era ghemuită lângă el. 'De ce esti treaz?[1] el a cerut.

'Nu sunt. Şi nici tu. Templul acela s-a prăbuşit. După ce ai plecat.

— Atunci, sper că a zdrobit pe Errant.

'Nu. L-ai trimis deja departe. Şi ea.

— Dar nu tu.

'Nu. Nu ştiai că sunt acolo.

Bine, deci încă visez. Ce vrei?'

— Templul acela. Nu ar fi putut să ţină toate acele suflete. Toată durerea aceea. Era rupt şi de aceea s-a prăbuşit. Asta ar fi trebuit să vezi. Deci ai înţelege când se întâmplă totul. Şi să nu fii trist. Şi să poţi face ceea ce vrea el să faci, doar nu aşa cum a crezut el că ar fi. Asta e tot.'

'Bun. Acum ţâra-te înapoi la propriile tale vise, Kettle.

'Bine. Aminteşte-ţi, nu plânge prea devreme. Trebuie sa aştepti.'

Într-adevăr. Cât timp înainte să plâng?

Dar ea dispăruse.

Prinsese ceva febră de la gheaţa putrezită. Tremurând şi halucinând de trei-poate patru nopţi acum. Vise bizare în vise şi mai departe. Iluzii de căldura, confortul blănurilor neimuiate de sudoare, balsamul conversaţiilor misterioase în care sensul nu era o problemă. îmi place viaţa asta. Este previzibil. Mai ales. Şi când nu este, nu se simte altfel, iau orice vine la mine. De parcă în fiecare noapte primesc lecţii de... în preluarea controlului.

Acum era timpul pentru masa imensă plină cu toate mâncărurile lui preferate.

Au spus că era slăbit ca un spectru.

Dar m fiecare seară se sătura.

Cu lumina zorilor împingând umbrele în crăpături şi văi si transformând vârfurile acoperite cu zăpadă m aur

topit, Seren Pedac se ridică din blanuri şi se ridică, simţindu-se murdară şi dezordonată. Altitudinea mare i-a lăsat durerea în gât şi ochii uscaţi, iar alergiile nu au făcut decât să exaspera acele afecţiuni. Tremurând în vântul tăietor, o privi pe Fear Sengar chinuindu-se să reaprindă focul. Lemnul îngheţat de mult nu a fost reticent sa ardă. Kettle adunase iarbă şi acum se ghemui lângă Tiste Edur cu ofrandele ei.

O tuse zdrenţuită de unde Udinaas zăcea încă îngropat în blănuri. După o clipă, se ridică încet. Faţa înroşită de febră, sudoare pe frunte, ochii plictisiţi. A scos un zgomot pe care Seren şi-a dat seama cu întârziere că era râs.

Capul fricii se răsuci ca si cum ar fi fost înţepat de viespe. 'Asta te distrează? Preferi o altă masă rece pentru a începe ziua?

Udinaas clipi spre Tiste Edur, apoi ridică din umeri şi întoarse privirea.

Seren şi-a dres glasul. — Orice l-a amuzat, Frica, nu a avut nimic de-a face cu tine.

— Vorbeşti pentru mine acum? a întrebat-o Udinaas. Se ridică slab în picioare, încă învelit Jn blănuri. „Acesta ar putea fi un alt vis”, a spus el. „În orice moment acel războinic cu pielea alba cocoţată acolo s-ar putea transforma într-un dragon. Iar copilul Kettle îşi va deschide gura ca pe o uşă, în care se va plonja Fear Sengar, devorat ae propria lui' foame de a trăda. Ochii plaţi, tulburi, se fixară pe Seren Pedac. — Şi vei evoca epoci pierdute, Acquitor, de parcă prostiile istoriei ar fi avut vreo relevanţă, deloc.

Vârtejul şi pocnirea unui lanţ au punctat declaraţiile bizare.

Udinaas aruncă o privire spre Clip şi zâmbi. „Şi tu visezi să-ţi scufunzi mâinile într-o balta de sânge, dar nu orice sânge vechi. întrebarea este, poti manipula evenimentele pentru a obţine acel torrent roşu?

„Febra ţi-a fiert creierul”, a spus războinicul Tiste Andii cu un zâmbet răspunzător. S-a confruntat cu Ruina Silchas. — Omoară-l sau lasă-l în urmă.

Seren Pedac a oftat, apoi a spus: „Clip, când vom începe coborârea? Mai jos, vor fi ierburi care să-i învingă febra.

— Nu de zile, răspunse el, învârtindu-şi lanţul în mâna dreaptă. Şi chiar şi atunci... ei bine, mă îndoiesc că vei găsi ceea ce cauţi. în plus, a adăugat el, ceea ce îl

doare nu este în întregime firesc.

Ruina Silchas, îndreptându-se spre poteca pe care aveau să o urce în această zi, a spus: „El spune adevărat. Vrăjitoria veche umple acest aer fetid.

'Ce fel?' întrebă Seren.

„Este fragmentat. Poate... K'Chain Che'Malle – rareori îşi foloseau magia în moduri uşor de înţeles. Niciodată în luptă. îmi amintesc ceva... necromantic'

Şi asta este?

— Nu pot să spun, Achizitor.

— Deci de ce este Udinaas cel afectat? Dar noi ceilalţi?

Nimeni nu s-a aventurat să răspundă, cu excepţia unui
alt râs rupt din partea lui Udinaas.

Inele clapate. — Mi-am făcut sugestia, spuse Clip.

Din nou, conversaţia părea sa se stingă. Kettle se apropie să stea aproape de Udinaas, ca şi cum ar fi oferit protecţie.

Micul foc de tabără era în sfârşit aprins, chiar dacă era slab. Seren a strâns o oală de tabla şi a pornit să găsească nişte zăpadă curată, care ar fi trebuit să fie o sarcină destul de simplă. Dar peticele putrezite erau murdare de detritus. Pete de vegetaţie în descompunere, straturi pete de cărbune şi cenuşă, carcasele unui fel de vierme sau gândac care locuieşte în gheaţă, lemn şi bucăţi de nenumărate animale. Greu de gust.' A fost surprinsă că nu erau toţi bolnavi.

Se opri în faţa unei întinderi lungi şi înguste de zăpadă cu crusta de gheaţă care umplea o crăpătură sau un pliu din stâncă. Şi-a scos cuţitul, a îngenuncheat şi a început să- 1 ciugulească. Bucăţi s-au desprins. Ea le-â examinat pe fiecare, aruncându-le pe cele prea decolorate de murdărie, punându-le pe celelalte în oală. Nu prea seamănă cu gheţarii obişnuiţi – cei puţini pe care îi văzuse de aproape. La urma urmei, au fost făcute din ninsori succesive la fel de mult ca gheaţă târâtoare. Acele ninsori au produs în mod normal straturi relativ curate. Dar aici, parcă aerul prin care cădea zăpada ar fi fost plin de gunoi în derivă, astupând fiecare fulg care cobora. Aer gros de fum, cenuşă, bucăţi de vieţuitoare cândva. Ce ar fi putut face asta? Dacă doar cenuşă, atunci ar putea să o interpreteze ca rezultat al unei erupţii vulcanice. Dar nu blestemate de fragmente de piele şi carne. Ce secret se ascunde în aceşti munţi?

A reuşit să înfunde vârful cuţitului adânc în gheaţă, j apoi şi-a aşezat greutatea pe ea. întreaga placă de gheaţa ramasă se ridică brusc, îndepărtată de crăpătură. Şi acolo, întinsă sub ea, o suliţă.

Axul, atâta timp'cât Seren era înalt, nu era din lemn. Lustruit, chihlimbar pestrit şi maro, părea aproape... solzis. Capul lat era dintr-o bucată, lamă şi tulpina, jad măcinat, neted şi în formă de frunză. Nici' un adeziv sau legare evidenta nu a ţinut priza pe arbore.

Ea a slăbit arma. Textura scalată, a văzut ea, a fost creată prin stratificarea succesivă şi complicată a cornului, ceea ce explica aspectul pestriţ.' Din nou, ea nu putea discerne nicio indicaţie despre cum erau fixate straturile. Lancea era surprinzător de grea, de parcă axul s-ar fi mineralizat.

O voce a vorbit în spatele ei. — Acum, aceasta este o descoperire interesantă.

Se întoarse, studie exprşsia batjocoritoare a lui Clip şi simţi un fulger de iritare. — În obiceiul de a urmări oamenii prin preajma, Clip?

— Nu, mai ales eu îi conduc. Ştiu, această sarcină serveşte să te împingă într-o parte/ Te lasă să te simţi inutil.

— Vrei să faci alte observaţii strălucitoare?

El a ridicat din umeri, învârtind lanţul blestemat înainte şi înapoi. — Acea suliţă pe care ai găsit-'o. Sunt T'lan Imass.

— Asta ar trebui să însemne ceva pentru mine?

'Se va.'

— Nu este o armă cu care te lupţi, nu-i aşa?

'Nu. Şi nici eu nu mă ascund în copaci şi nici nu arunc fructe.'

Ea se încruntă.

El a râs, întorcându-se. — M-am născut în întuneric, Acquitor.

Si?'

Făcu o pauză, aruncă o privire înapoi la ea. „De ce crezi că sunt Sabia Mortală a Lordului cu Aripi Negre? Arata bine? Personalitatea mea fermecătoare? îndemânarea mea cu aceste lame aici?

— Ei bine, a răspuns ea, tocmai mi-ai epuizat lista de motive.

'Ha ha. Asculta-ma. Născut în întuneric. Binecuvântat de Maica noastră. Prima în mii de ani – ea s-a întors, stii. Dintre fiii ei aleşi. Mii de ani? Mai degrabă

zeci de mii. Dar nu de la mine. Pot să merg pe întuneric, Acquitor. îşi flutură mâna care se învârtea cu lanţ înapoi către ceilalţi. — Nici măcar Ruina Silchas nu poate face această afirmaţie.

— El ştie?

'Nu. Acesta este secretul nostru atâta timp cât alegi tu.

Şi de ce aş alege să nu-i spun asta, Clip?

— Pentru' că eu sunt singurul de aici care îl poate împiedica să te omoare. ^Tu şi Udinaas, cei doi pe care îi consideră cei mai inutili. într-âdevăr, potenţiali inamici.

'Inamici? De ce ar crede asta? Ea clătină din cap neîncrezătoare. „Suntem doar nişte insecte pe care le poate zdrobi sub picioare oricând vrea. Un duşman este cel care reprezintă o ameninţare. Noi nu.

— Ei bine, din acest punct de vedere, nu văd că trebuie să te luminez. Inca.'

Pufnind, se întoarse şi aduna oala cu bucăţile ei de gheaţă strălucitoare.

— Intenţionaţi să vă păstrati descoperirea? întrebă Clip.

Se uită în jos la arma din mâna ei dreaptă. — Udinaas o poate folosi pe post de cârjă.

Râsul lui Clip a fost amar de crud. — O, nedreptatea, Acquitor. Pentru o armă de poveste ca aceea.

Ea se încruntă la el. — Vorbeşti de parcă l-ai recunoaşte. Tu?[1]

— Să spunem că ne aparţine.

Frustrată, ea trecu pe lângă el, înapoi spre tabără.

Lancea a atras atenţia, înspăimântător de repede de la Ruina Silchas, care – înainte de a se întoarse spre ea – păru să tresară. Udinaas, de asemenea, capul i se ridică brusc în timp ce se îndrepta spre el. Şi-a simţit inima zvâcnindu-i în piept şi s-a speriat brusc.

Ea a căutat să o ascundă ţinându-se cu încăpăţânare de gândul ei iniţial. — Udinaas/am găsit asta... o poţi folosi pentru a-ţi menţine echilibrul.

El a mormăit, apoi a dat din cap. — Un vârf de piatră măcinată nu poate avea prea multă margine, nu-i aşa? Măcar nu mă voi împiedica şi nu-mi voi scoate ochiul, decât dacă muncesc din greu la asta, şi de ce aş face asta?

— Nu-ţi bate ioc de ăsta, spuse Silchas Ruin. „Foloseşte-f în modul în care a sugerat achizitorul, prin toate mijloacele. Dar să ştii că nu este al tău. Va trebui

să renunţi la asta, să ştii astă, Udinaas.

-'Ţi-o predă, probabil?

Din nou tresărirea. ‘Nu.[1] Şi Silchas Ruin s-a întors încă o dată.

Udinaas îi zâmbi slab lui Seren. — Tocmai mi-ai dat o armă blestemată, Acquitor?

‘Nu ştiu.[1]

S-a sprijinit pe el. — Ei bine, nu contează. Am o întreagă colecţie de blesteme – încă unul nu va face o mare diferenţă.

Gheaţa s-a topit, s-au reumplut burdufurile. O altă oală cu zăpadă îngheţată a furnizat apă pentru un bulion de ierburi, coji de grăsime, fructe de pădure şi pepite de seva luate din arţari – ultimul dintre care îl văzuseră acum zece zile, la o înălţime în care aerul era revigorant şi dulce, înţepător de viaţă. Aici nu erau copaci. Nici măcar arbuşti. Padurea vastă din jurul lor era abia la glezne – o lume încâlcită de licheni şi muşchi.

Ţinând un castron cu supă în mâini tremurânde, Udinaas a vorbit cu Seren. „Aşadar, doar ca să înţeleg lucrurile în această farsă epică a noastră, ai găsit aceasta suliţă sau te-a găsit pe tine?

'Ea clătină din cap. 'Nu conteaza. Este al tău acum.

'Nu. Silchas are dreptate. Mi-ai împrumutat-o, achizitor. Alunecă ca grăsimea în mâinile mele. Nu l-aş putea folosi pentru a lupta – chiar dacă aş şti cum, ceea ce'nu ştiu.

— Nu e greu, spuse Clip. Doar nu-l ţine ple capătul ascuţit şi împinge oamenii cu el până când cad. încă nu am înfruntat un războinic cu o suliţă pe care nu am putut-o tăia în bucăţi.

Fea'r Sengar pufni.

Şi Seren ştia de ce. A fost suficient să lumineze în această dimineaţă, suficient să-i aducă un zâmbet ironic pe buze.

Clip a observat şi a rânjit, dar nu a spus nimic.

— împachetează, spuse Silchas Ruin după o clipă. — M- am săţyrat să aştept.

— Iţi tot spun, spuse Clip, învârtind încă o dată inelele, totul va'veni la timpul său, Silchas Ruin.

Seren se întoarse cu faţa spre vârfurile în creştere din nord. Aurul pălise, parcă s-ar fi scurs de toată viaţa, de toată mirarea. O altă zi de călătorie obosită îi aştepta. Dispoziţia ei s-a prăbuşit şi a oftat.

Având în vedere alegerea, acest joc ar fi trebuit să

fie al lui. Nu al lui Cotillion, nu al lui Shadowthrone. Dar până la Ben Adaephon Delat ajunseseră suficiente detalii, greu şi sumbru ca cenuşa dintr-un incendiu de pădure, pentru a'-l mulţumi, pentru moment, să se sufoce cu problemele altcuiva. De la Enfilada de la Pale, viaţa lui fusese destul de lungă. Avea impresia că se prăbuşeşte pe un deal abrupt, pentru totdeauna, doar la un pas'de la dezastrul care sparge oasele şi stropi de sânge.

Pe vremuri, el prospera cu astfel de sentimente. Dovada că era în viaţă.

Totuşi... prea mulţi prieteni căzuseră pe marginea drumului în călătorie. Mult prea mulţi, şi era reticent să-i lase pe alţii să le ocupe locurile – nici măcar acest umil Tiste Edur'cu inima lui prea plină, rana crudă a durerii; nici blestemul acela de T'lan Imass care trecea acum printr-o mare turbulentă de amintiri, de parcă ar căutajina – doar una – care să nu plângă de inutilitate. într-adevăr, compania greşită pentru Quick Ben – erau invitaţii atât de deschise la prietenie. Nu este milă, ceea ce ar fi fost mai uşor. Nu, blestemata lor nobleţe a demolat această posibilitate.

Şi uite unde plecaseră toţi prietenii lui. Whiskyjack, Hedge, Trotts, Dujek Onearm/Kalam... ei bine, nu a fost întotdeauna aşa, ca durerea pierderii a copleşit atât de uşor pe... cel care nu era încă Aost? Şi acea listă tristă era doar cea mai recentă versiune. Toate de când Pale. Dar toate celelalte, de demult? Noi, blestemaţii de supravieţuitori, nu ne este uşor. Nici măcar pe aproape.

Gândul îl făcu să râdă înăuntru. Ce a fost acest sentiment de rău pentru el însuşi? îngăduinţă patetică şi nimic altceva.

Ocolind marginea unei râpe scufundate, s-au trântit prin apă călduţa, adâncă pană la brâu, trecerea lor mvârtindu-se în sus nori de nămol care se odihniseră uşor pe un fund nevăzut şi pavat la nesfârşit de lac. Urmăriţi acum de un fel de peşti, cu spatele lor cocoşat apărând din când în când într-o parte sau alta, înotatoârea dorsală cu nervuri, umflătura apei sugerând dimensiuni puţin prea mari pentru o contemplare odihnitoare.

Cel mai puţin plăcut dintre toate, comentariul lui Trull Sengar abia după câteva clipe că aceşti peşti erau probabil de acelaşi fel care încercaseră cândva să-l mănânce.

Iar Qnrack cel Frânt răspunsese: „Da, sunt la fel cu cei cu care ne-am luptat pe peretele de inundaţii, deşi, desigur, se aflau atunci în stadiul vieţiiJor de locuit pe uscat”.

— Deci de ce sunt ei aici? întrebă atunci Trull.

— Foame, răspunse Onrack.

Destul, chiar atunci şi acolo, pentru a-l scoate pe Quick Ben din taciturnitatea lui morocănoasă. 'Ascultaţi-vă pe voi doi! Suntem pe cale să fim atacati de peşti uriaşi care mănâncă vrăjitori şi vă amintiţi! Uite, suntem în pericol real sau ce?

Faţa robustă şi prognată a lui Onrack se înclină să-l privească pentru' o clipă, apoi T'lan Imass spuse: — resupuneam că ne apăraţi de ei, Quick Ben.

'Pe mine?[1] S-a uitat în jur, căutând orice semn de uscat – dar apa lăptoasă se întindea şi mai departe.

— Aşadar, este timpul să-ţi'foloseşti poarta?

Rapid Ben şi-a lins buzele. 'Aşa cred. Adică, mi-am revenit din ultima dată, mai mult sau mai puţin. Şi am găsit unde să merg. E doar...[1]

Trull Sengar se sprijini de suliţă. — Ai ieşit din acea călătorie magică, Quick Ben', purtând rânjetul condamnatului. Dacă într-adevăr destinaţia noastră este atât de grea pe cât trebuie să fie, vă pot înţelege reticenţa. De asemenea, după ce v-am observat de ceva vreme, îmi este clar că lupta voastră împotriva Icarium v-a slăbit la un nivel fundamental – poate vă temeţi că nu veţi putea crea o poartă suficient de durabilă pentru a permite trecerea tuturor celor trei. ne? Daca da-[1]

— Stai, interveni vrăjitorul, blestemând în tăcere. — În regulă, sunt puţin... fragilă. încă de la Icarium. Vezi mult prea multe, Trull Sengar. Dar ne pot duce pe toţi. Asta e o promisiune. Doar că... El aruncă o privire spre Onrack. — Ei bine, pot fi unele... neprevăzute, un, evoluţii.

Onrack spuse: — Sunt în pericol?

'Nu sunt sigur. Poate.[1]

„Acest lucru nu ar trebui să vă afecteze în mod nejustificat decizia”, a răspuns masa T'lan I. „Sunt consumabil. La urma urmei, aceşti peşti nu mă pot mânca.

— Dacă plecăm, a spus Quick Ben, vei fi prins aici pentru totdeauna.

'Nu. Voi abandona acest formular. Mă voi alătura uitării în aceste ape.

— Onrack... începu Trull, clar alarmat.

Dar Quick Ben a intervenit: — Vii cu noi, Onrack. Spun doar că există o mică incertitudine cu ce se va întâmpla cu tine. Nu pot explica mai multe. Se referă doar la locul în care ne vom găsi. La aspectul acelui tărâm, vreau să spun.

Trull Sengar pufni. — Uneori, spuse el cu un zâmbet ironic, eşti cu adevărat fără speranţă, vrăjitor. Cel mai bine deschide poarta acum, înainte de a ajunge în burta unui peste. Apoi a arătat în spatele lui Quick Ben. — Acela pare a fi cel mai mare de până acum – vezi-i pe ceilalţi se împrăştie – şi vine direct pentru noi.

întorcâridu-se, vrăjitorul făcu ochii mari.

Apa până la brâu nici măcar nu ajungea la ochi, iar monstruosul peste pur şi simplu îşi croia drum prin adâncime. Un fef de somn al naibii, mâi lung decât o galeră Napan...

Quick Ben şi-a ridicat braţele şi a strigat cu o voce tare, ciudat de ascuţită: — E timpul să pleci!

Fragil. Oh,' da, există asta. Am turnat prea mult prin mine încercând să-l înving. Există doar atâta carne şi oase muritoare pe care le poate lua. Cea mai veche regula dintre toate, de dragul lui Hood.

A forţat să deschidă poarta, a auzit plonjarea explozivă a apei în tărâmul de dincolo – curentul care 1 se înfăşură în jurul picioarelor – şi s-a repezit înainte, strigând: „Urmează- mäL

încă o dată, acel moment groaznic şi îngrozitor de sufocare, apoi se clătina printr-un pârâu, apă stropind din toate părţile, năvălindu-se – şi aerul rece de iarnă s-a închis în mijlocul norilor de vapori/

Trull Sengar trecu pe lângă el, folosind suliţa pentru a se îndrepta cu o clipă înainte ae a cădea.

Gâfâind, Quick Ben se întoarse.

Si am văzut o siluetă ieşind din ceaţa albă.

Strigătul de surpriză al lui Trull Sengar tresări în aer păsările dintr-o fâşie apropiată de copaci înalţi până la genunchi şi, în timp ce alergau spre cer, s-au învârtit în jumătate de cerc deasupra capului lui Onrack cel Frânt. La strigătele lor, la roiul de umbre minuscule care se aruncau în jurul lui, războinicul ridică privirea, apoi se opri.

Quick Ben văzu pieptul lui Onrack umflându-se cu o respiraţie întreruptă care părea fără sfârşit.

Capul se înclină apoi în jos încă o data.

Şi vrăjitorul se uită nx la o faţă de piele netedă, lustruită de vânt. Ochii verzi străluceau sub creasta grea a sprâncenei. Fluxuri gemene de aer rece coborau apoi din nasul lat, turtit si adesea rupt al lui Onrack.

De la Trull Sengar, „Onrack? De la surori, Onrack!

Ochii mici, îngropaţi în pliuri epicantice, s-au mutat. O voce joasă, reverberata, a bubuit dinspre războinicul în carne şi oase. — Trull Sengar. Aceasta este... aceasta este mortalitate?

Tiste Edur s-a apropiat cu un pas. — Nu-ţi aminteşti? Cum te simţi să fii în viaţă?

— Eu... da. O privire'bruscă de uimire în acea faţă grea, cu trăsături largi. 'Da.[1] O altă respiraţie adâncă, apoi o rafală care era aproape sălbatică în exultarea ei. Privirea ciudată se fixă încă o dată pe Quick Ben. — Vrăjitor, asta e iluzie? Vis? O călătorie a spiritului meu?

'Eu nu cred acest lucru. Adică, cred că este suficient de real.

— Atunci... acest tărâm. Este Tellann.

'Poate. Nu sunt sigur.'

Trull Sengar se puse brusc în genunchi, iar Quick Ben văzu lacrimi curgând pe chipul slăbit şi întunecat al lui Tiste Edur.

Războinicul corpulent şi musculos din faţa lor, purtând încă rămăşiţele putrezite de blană, privi încet înjur peisajul ofilit al tundrei deschise. — Tellann, şopti el. — Tellann.

— Când lumea era tânără, începu Redmask, aceste câmpii din jurul nostru erau mai înalte, mai aproape de cer. Pământul era ca o piele subţire, acoperind carne groasă care nu era altceva decât demn şi frunze de frozen. Cadavrul putrezit al lorestilor antici/Sub soarele de vară, râuri nevăzute curgeau prin acea pădure, între fiecare crenguţă, fiecare ramura zdrobită. Si cu fiecare vară, căldura soarelui era mai mare, sezonul mai lung şi râurile curgeau, drenând vasta pădure îngropată. Şi astfel'câmpiile au coborât, s-au aşezat pe măsură ce pădurea uscata se prăbuşi în praf şi' odată cu ploile, mai multă apă s-a scufundat în jos, măturând acel praf, spre sud, nord, est, vest, urmând văi, urcând pentru a se uni cu pâraiele. Toate direcţiile, curgând mereu.

Masarch stătea tăcut alături de ceilalţi războinici – un zeci sau mai mult acum, adunându-se' pentru a auzi povestea străveche. Niciunul, totuşi, inclusiv Masarch,

nu auzise asta spusă în acest fel, cuvintele ieşind din masca cu solzi roşii, ele la un războinic care vorbea rar, dar care vorbea acum cu uşurinţă, potrivind cadenţa bătrânilor cu o precizie perfectă. '

K[1] Chain Che'Malle stătea în apropiere, uriaş şi nemişcat ca o pereche de statui groteşti. Cu toate acestea, Masarch şi-a imaginat că ei ascultau, la fel cum au fost el şi însoţitorii' lui.

— Pământul a părăsit cerul. Pământul s-a aşezat pe piatră, chiar osul lumii. În acest fel, pământul s-a schimbat pentru a face ecou vrăjitoriile blestemate ale Şamanilor Coarnilor, ale celor care îngenunchează printre' bolovani, ale închinătorilor pietrei, ale făcătorilor de arme.[1] Făcu o pauză, apoi spuse: „Nu a fost un accident. Ceea ce tocmai am descris este un singur adevăr. Mai este altul. O ezitare mai lungă, apoi un oftat lung şi întins. „Şamanii coarnelor, noduroşi ca rădăcinile copacilor, cei puţini au rămas, cei puţini' care încă ne bântuie visele, chiar dacă bântuie această câmpie străveche. Se ascund în crăpăturile din osul lumii. Uneori, trupurile lor sunt aproape dispărute, până când numai feţele lor ofilite se uită din acele crăpaturi, provocând eternitatea aşa cum se cuvine blestemului lor teribil.

Masarch nu a fost singurul care tremura în frigul dinainte de zori, la imaginile pe care cuvintele lui Redmask le-au evocat. Fiecare copil stia despre acele spirite întortocheate, răuvoitoare, coji de şamani morţi de mult, de mult, dar incapabili să moara cu adevărat. Rulând pietrele în modele ciudate sub cerul de noapte împrăştiat de stele, mestecând cu dinţii feţele bolovanilor pentru'a face scene înspăimântătoare care apăreau doar la amurg sau în zori, când lumina soarelui era nou-născută sau se stingea în moarte – şi mult mai des bolovanii erau atât de înclinat încât tocmai în momentele amurgului s-a trezit magia profundă, imaginile ridicându-se la fiinţă din ceea ce păruseră peculete aleatorii în piatră. Magie să ucizi vântul m acşl loc...

„În vremea dinaintea coborârii câmpiilor, şamanii şi adepţii lor înfricoşaţi făceau muzică la moartea soarelui, în noaptea celei mai scurte treceri ale acestuia şi în alte vremuri sfinte înainte de venirea zăpezii. Nu foloseau tobe de piele. Nu era nevoie. Nu, au folosit pielea pământului, pădurea îngropată de dedesubt. Au bătut

pielea lumii până când fiecare fiară din câmpie a tremurat, până când bhederinul s-a pus în mişcare, zeci de mii ca unul, şi a alergat sălbatic prin noapte – şi aşa au răsunat şi ei muzica şamanilor cornurilor, hrănindu'-se.' puterea lor întunecată.

„Dar pământul a căzut în cele din urmă, cuprinzând eternitatea, şamanii au ucis chiar pământul. Blestemul acesta este fără odihnă. Blestemul s-ar închide pe gâtul nostru – fiecare dintre noi aici – chiar în această noapte, dacă ar putea.

Redmask a rămas tăcut pentru o vreme, ca şi cum ar^fi lăsat teroarea să curgă liber prin inimile publicului său. În cele din urmă a reluat. „Şamanii din Antlers şi-au adunat atunci războinicii fără moarte şi au pornit să ducă război. Abandonând această câmpie – si de atunci, doar cei căzuţi în luptă au fost înapoiaţi aici. Bucăţi sparte. A eşuat şi s-'a ofilit ca câmpia în sine, să nu mai ajungă sau măcar să privească în cer. Aşa era blestemul lor.

‘Noi nu iertăm. Nu este în noi să iertăm. Dar nici nu vom uita.

— Bast Fulmar, Valea Tobelor. Letherii cred că îl ţinem cu mare veneraţie. Ei cred că această vale a fost locul unui război străvechi între Awl şi K[1] Chain Che'Malle – deşi Letherii nu cunosc adevăratul nume al vechiului nostru inamic. Poate că, într-adevăr, au existat încălcări, astfel încât memoria să supravieţuiască, doar pentru a se răsuci şi a lega din nou în forme false. Mulţi dintre voi păstraţi acele forme noi, crezând că sunt adevărate. O bătălie străveche. Unul pe care l-am câştigat. Unul pe care l-am pierdut – sunt bătrâni care sunt îndrăzneţi cu ultimul secret, de parcă înfrângerea ar fi un cuţit ascuns în mâna inimii lor. Redmask ridică din umeri la această idee, respingând-o. O lumină palidă se târâia aproape. Cântecul păsărilor s-a ridicat din arbuştii joase.

— Bast Fulmar, spuse Redmask din nou. „Valea Tobelor. Iată, deci, adevărul ei secret. Şamanii Antlers au bătut tamburul pe pielea acestei văi în faţa noastră. Până când toată viaţa a fost furată, toate apele au fugit. Au băut adânc, până nu a mai rămas nimic. Căci în acest moment, şamanii nu erau singuri, nu pentru acel ritual căzut. Nu, li se alăturaseră alţii de genul lor – pe continente îndepărtate, la sute' mii de leghe distanţă, fiecare şi toate în acea noapte. Pentru a le despărţi

Viaţa de pământ, pentru a separa acest pământ de propria sa viaţă.

Tăcere, deci, nici măcar un războinic, ci să tragă respiraţia. Ţinut-prea mult-

Redmask îi eliberă cu un alt oftat. — Bast Fulmar. Ne ridicăm acum să facem război. În Valea Tobelor, războinicii mei, vrăjitoria Letherii va eşua. Vrăjitoria Edur va eşua. În Bast Fulmar, nu există apă de magie, nici un curent de putere din care să furi. Toate epuizate, toate luate pentru a stinge focul care este viata. Inamicul nostru nu este conştient. Vor afla adevărul în această zi. Prea târziu. Astăzi, războinicii mei, vor fi fier împotriva fierului. Asta şi nimic mai mult.

Redmask apoi s-a ridicat. — Eliberează adevărul fiecărui războinic. Apoi pregăteşte-te. Mergem spre luptă. Spre victorie.

Curajul îi trecu prin pieptul lui Masarch şi descoperi că era în picioare, tremurând, iar acum se îndrepta spre întunericul care se stinge, şoptindu-şi cuvintele tuturor celor care trecea. Iar şi iar.

„Bast Fulmar cântă astăzi. Cântă: nu există magie. Nu există magie![1]

Grajdieri adunând caii şi conducându-i prin curtea în spatele ei, Atri-Preda Yan To'vis şi-a lăsat frâiele monturii în mâinile unui consilier, apoi s-a îndreptat spre intrarea ghemuită şi chinuită a proprietăţii. La treizeci de leghe sud de oraşul-port Rennis, Boaral Keep a fost locul de naştere al Brigăzii Grass Jackets, dar asta a trecut un secol lung şi acum un al treilea sau al patrulea fiu al unui Boaral apropiat deţinea această fortăreaţă, agăţându-se de vechiul titlu nobiliăr. lui Dresh-Preda, sau Deinesne Lord. Şi la comanda sa, o garnizoană formată din abia duzină de soldaţi, dintre care cel puţin doi – la poarta exterioară – erau beţi.

Obosit, dureros de şa şi simţindu-se categoric lipsit de răbdare, Yan Tovis urca cele patru trepte largi şi puţin adânci până la uşile principale acoperite cu buiandrug. Nici un paznic la vedere. Deschise zăvorul, apoi deschise uşa grea şi intră în foaierul mohorât dinăuntru, uimind doăă ătrâne cu găleţi şi mopuri de viţă de vie khalit.

Au tresărit înapoi, cu ochii în jos, făcând genuflexiuni în grabă.

— Unde este Dresh Boaral? întrebă Twilight în timp ce îşi smulgea mănuşile.

Hags au schimbat priviri, apoi unul a încercat să facă ceva ca o reverenţă înainte de a spune: „Doamnă, ar fi bine să doarmă, da. Şi noi, îi curăţăm bine cina.

Un pufnit înfundat din partea celuilalt servitor.

Abia acum Yan Tovis a detectat mirosul acru de bilă sub cel al săpunului de leşie. — Atunci unde este maestrul de arme?

„Doamnă," o altă reverenţă, apoi, „el călăreşte cu patru solieri, spre vest, după cum 'se spune, să ajungi la coastă repede ca un strop de scoici, şi „asta e un nor nu este încă aşezat", inca.[1]

— Atunci a plecat recent? Care a fost motivul? Şi cât de departe este coasta de aici?

— Doamnă, ar fi sub un clopoţel, aşa cum era el.

Si motivul?

Un alt schimb de priviri misterios, apoi: „Doamnă, coasta să fie bine neagră şi" şoaptă în ultimul timp. Am pescari care dispar şi ochii demonului sclipesc din adâncuri. Insulele sunt bine de gheaţă şi toate, palide şi mortale ca măruntaiele craniului unui criminal.

— Maestrul de arme a plecat după zvonuri superstiţioase?

— Doamnă, bine, am un verişor pe ţărm...

— Cealaltă, da, interveni cealaltă crăcioară.

— Fii ciudă, dar asta nu contează în asta, în aceasta fiind vocile mării, pe care ea le-a auzit şi le-a auzit de mai multe ori. Voci, doamnă, ca fantomele celor înecaţi, după cum spune ea, care le-am auzit şi le-am auzit de mai multe ori.

Doi dintre sergenţii ei erau acum în spatele lui Atri-Preda, ascultând. Twilight slăbi cureaua de la cârmă. — Stăpânul acesta rămâne treaz? ea a intrebat.

„Unul dintre ei au, să fie bine si „toţi".

— El să fie, a fost de acord celălalt.' „Şi este un blestem ceea ce ne face mai rău la momentele rele ale nopţii ca
acum..."

'Taci! Această doamnă să fie un solder care îl depăşeşte pe Dresh însuşi!

— Nu ştii asta, Pully! De ce-'

'Dar eu fac! Al cărui nepot a săpat latrine pentru vestele de iarbă, să fie bine că a făcut-o! Are rânduri şi gâtul rupt şi tăietura pelerinei şi tot...

Yan Tovis se întoarse către unul dintre sergenţii ei. — Sunt cai proaspeţi în grajduri?

O încuviinţare din cap. — Patru, Atri-Preda.

Prima bătrână a împins-o pe cealaltă şi a spus: „Tolia! Fii bine, am făcut-o!

Yan Tovis şi-a înclinat capul pe spate într-un efort de a- şi slăbi muşchii gâtului. Ea închise ochii pentru o clipă, apoi oftă. — însea-i, sergent. Alege-mă trei dintre cei mai puţin epuizaţi călăreţi. Ma duc să-l găsesc pe Maestrul nostru de arme dispărut.'

— Domnule. Bărbatul a salutat si a plecat.

întorcându-se la bătrâne, Atri-Preda a întrebat: „Unde
este cel mai apropiat detaşament al Tiste Edur?”.

O jumătate de duzină de bătăi ale inimii de comunicare non-verbală între cele două crâncene, apoi prima dădu din cap şi spuse: „Rennis, doamnă. Şi nici nu au fost bine vizitaţi o dată.

— Bucură-te că nu au făcut-o, spuse Twilight. — I-ar fi separat capul lui Boaral de umerii lui.

A doua femeie pufni. — Nu aşa ar observa...

— Taci! l-a certat pe primul. Apoi, pentru Twilight, „Doamnă, Dresh Boaral, el şi-a pierdut în mare parte rudele când Edur au coborât. Şi-â pierdut şi soţia în Noose Bog, ce, acum să fie bine trei ani...

Cealaltă cârgică a scuipat pe podeaua pe care tocmai o curăţaseră. 'Pierdut? Fii bine sugrumat şi aruncat, Pully, de însuşi stăpânul său! Aşa că acum se îneacă de la băutura lui! t)ar, oh, ea era foc, nu era timp pentru soţi mieluşi, doar lui îi place mieuna şi îi place suficient de bine încât saşi ucidă propria soţie!

Twilight i-a spus^ sergentului care rămăsese: „Vom rămâne câteva zile. Il vreau pe Dresh aici în arest la domiciliu. Trimiteţi un călăreţ la Rennis pentru a solicita adjudecarea de către Tiste Edur. Ancheta va implica nişte vrăjitorie, în special vorbind cu morţii.

Sergentul a salutat şi a plecat.

— Ar fi bine să nu vorbeşti cu amanta, doamnă.

Twilight se încruntă la femeie. 'De ce nu?'

„Sunt responsabilă, ea este să înceapă să vorbească” şi să nu se oprească. Stăpânul beat şi ea e foc, tot focul-âr putea să-i scoată ochii, să fie bine şi'asta.

— Sunteţi două vrăjitoare?

Comunicare mai multă tăcută între cele două crâncene, apoi prima a întins un picior nodur, păros în faţă şi şterse cu grijă de piciorul de scuipat de pe pavaj.

Degetele'de la picioare, a văzut Twilight, erau îngheţate.
„Tu eşti Shake? Femeile de umăr ale Vechilor Căi?
Sprâncenele încreţite se ridicară, apoi cel pe nume Pully făcu din nou o reverenţă. „Născut local, fii bine aşa cum ştiam noi, da. E acolo,' doamnă, sunteţi un copil al ţărmului şi nu aţi mers departe, dar nu atât de departe încât să ajungeţi. Stăpâna nu ne-a plăcut niciodată.
— Deci cine a sugrumat-o şi i-a aruncat cadavrul în Noose Bog, Pully?
Celălalt păru să se sufoce, apoi ea spuse: „Dresh dă” ordinele sunt simple ca pânza pe un traseu, nu-i aşa, Pully? Daţi ordine şi să fim bine aici de când a fost pusă prima piatră Mack' a Forţei. Loial, da. Sângele boaral a fost sângele Letherii, primii pe aceste meleaguri, primii stăpâni pe toate. Dresh primul ne dă „este sânge în deplină cunoaştere, să înnegreşti Piatra Neagră”.
—' Primul Dresh ' de aici te-a găsit şi ţi-a forţat binecuvântarea?
Un chicot din partea celei de-a doua femei. „Ceea ce crede el bine a fost o binecuvântare!”
Twilight îşi întoarse privirea, apoi se dădu într-o parte şi se sprijini de un umar de peretele murdar. Era prea obosită pentru asta. Linia Boaral blestemată de vrăjitoare Shake – care au rămas, în viaţă si vigilente, generaţie după generaţie. Ea a închis ochii. — Pully, câte soţii ati ucis voi doi? ' ' '
— Nimeni fără comanda lui Dresh, doamnă.
— Dar blestemul tău îi înnebuneşte pe fiecare dintre ei. Nu mă face să pun din nou întrebarea.
— Doamnă, să fie bine de douăzeci şi unu. Odată ce zilele lor de viaţă s-au încheiat. Mai ales.[1]
— Si ai muncit din greu pentru a-l tine departe pe Tiste Edur.
— Nicio afacere nu a lor, doamnă.
Nici a mea. Totuşi... nu este în întregime adevărat, nu-i aşa? — Termină cu blestemul, Pullv. Ai făcut destule.
— Boaral a ucis mai mult Shake decât orice alt Dresh, doamnă. Tu stii asta.[1]
— Termină, spuse Twilight, deschizând ochii şi înfruntându-se cu faţa către cele două femei, sau capetele tale vor fi în saci şi'vor fi îngropate adânc în Noose Bog înainte de a se termina noaptea.
Pully şi tovarăşul ei zâmbiră unul altuia.
— Sunt de pe ţărm, spuse Yan Tovis cu o voce

dură. — Numele meu Shaké este Twilight.

Brugurile s-au dat brusc înapoi, apoi au căzut în genunQhi, cu capetele plecate.

— încheiaţi blestemul, spuse Twilight din nou. — O vei sfida pe prinţesa Ultimul Sânge?

— Nu mâi, prinţesă, spuse Pully pe podea.

Yan Tovis simţi că sângele i se scurge de pe faţă – dacă nu ar fi fost peretele de care se sprijinea, s-ar fi clătinat.

— Mama ta a murit cu bine cu un an trecut, spuse Pully cu o voce blândă şi tristă.

Cealaltă vrăjitoare a adăugat: „Crossin” din Insulă, barca răsturnându-se. Se spune că a fost un demon din adâncuri, împins prea aproape de magia întunecată în larg – aceeaşi magie, regina mea, aşa cum se spune că ar putea fi aruncată Maşter at Arms spre vest. Un demon, sus sub barcă, şi toţi s-au înecat. Şoptesc din ape, regina mea, întunecată şi aproape neagra.

Yan Tovis trase adânc aer în piept. A fi Shake însemna să cunoşti durerea. Mama ei era moartă, acum un chip golit de viaţă. Ei bine, nu o văzuse pe femeie de peste un deceniu, nu-i aşa? Deci, de ce această durere? Pentru că mai este ceva. — Cum îl cheamă maestrul de arme, Pully?

— Yedan Derryg, Alteţă. Ceasul.[1]

Fratele vitreg pe care nu l-am întâlnit niciodată. Cel care a fugit-din sângele lui, din toate. A fugit aproape cât am făcut eu. Şi totuşi, era acea veche poveste chiar adevărată? La urma ürmei, ceasul era aici, la doar o plimbare cu clopoţelul de la ţărm. Ea înţelese acum de ce plecase în noaptea'asta. Altceva, şi asta este.

Yan Tovis şi-a tras mantia în jurul ei, a început să-şi tragă mánusile. — Hrăneşte bine soldaţii mei. Mă voi întoarce cu Derryg până în zori. Când se întoarse spre uşă, se opri. Nebunia care îl afectează pe Dresh, Pully.

În spatele ei, vrăjitoarea a răspuns: „Fii prea târziu pentru el, Alteţă. Dar vom cerceta Piatra Neagra în această noapte. înainte să sosească Edur.[1]

Oh, da, i-am trimis după ei, nu-i aşa? — îmi imaginez, spuse ea, cu privirea aţintită asupra uşii, execuţia sumară a lui Dresh Boaral va fi un fel de milă pentru bietúl om.

Vrei să faci asta înainte ca Edur să vină aici, după cum spun ei, Alteţă?

Da, Pully. Presupun că va muri încercând să fugă din

arest. După o clipă, ea a întrebat: „Pully, câte femei de umăr au mai rămas?

— Mai mult de două sute, Alteţă.

'înţeleg.[1]

— Regina mea, se aventură celălalt, cuvântul va fi trimis, cob în pânză, după cum se spune, înainte de răsăritul soarelui. Ai fost ales un logodnic.

— Am, nu? OMS?'

— Shake Brullyg, din Insulă.

— Şi logodnicul meu rămâne în Fort Maiden?

— Aşa credem, Alteţă, răspunse Pully.

La asta ea sa întors.' — Nu ştii?

— Pânza a fost ruptă, Alteţă. Aproape o lună acum. Gheaţă şi întuneric si şoapte, nu putem ajunge peste valuri. Ţărmul este orb faţa de mare, Alteţă.

Malul este orb' la mare. — S-â mai întâmplat vreodată aşa ceva?

Ambele vrăjitoare clătină din cap.

Amurgul se învârti şi se grăbi afară. Călăreţii ei o aşteptau, deja călare, tăcuţi de oboseală. S-a îndreptat cu paşi mari la calul care-şi purta şa – un castan castan, cel mai în formă dintre mulţi, pe care îl vedea la lumina torţelor – şi s-a tras pe spatele său lat.

' — Atri-Preda?

— Spre coastă, spuse ea, adunând frâiele. — La galop.

— Ce e în neregulă cu ei?

Faţa Stăpânului Hound era devastată de suferinţă, lacrimile curgând pe obrajii arşi de vânt şi strălucind ca transpiraţia în barbă. — Au fost'otrăviţi, Atri-Preda! Carne otrăvită, lăsată la pământ-o să le pierd pe toate![1]

Bivatt a blestemat pe sub răsuflarea ei, apoi a spus: — Atunci va trebui să ne (descurcăm fără.

— Dar magii Edur...

— Dacă ai noştri nu-i pot trata, Bellict, atunci nici vrăjitorii nu-i pot trats, – triburile Edur nu cresc câini pentru război, nu-i aşa? îmi pare rău. Lasa-ma acum.[1]

încă o surpriză neplăcută să salut acest zori. Armata ei mărşăluise prm ultimele două clopote ale nopţii pentru a ajunge la vale – ea voia să fie jDrima care îşi aranjează trupele pentru lupta care urma, şa o forţeze pe Redmask să reacţioneze mai degrabă decât să iniţieze. Având în vedere locaţia taberei Awl, ea nu se simţise grăbită să conducă acel marş, anticipând că va fi cel mai devreme amiază înainte că sălbaticii să apară în

partea de est a Bast Fulmar, anulând astfel orice avantaj al unui soare strălucitor de dimineaţă în spatele lor. .

Dar tabăra aceea inamică fusese o înşelăciune.

La mai puţin de o jumătate de legă de vale, cercetaşii se întorseseră la coloană pentru a raporta puterea inamicului la Bast Fulmar.

Cum de nu le-au găsit magii ei? Nu au avut niciun răspuns, cu excepţia unei frici tulburătoare în ochi. Chiar şi Den-Ratha K'risnan de la Brohl Handar şi cei patru vrăjitori ai săi nu au putut explica succesul înşelăciunii lui Redmask. Vestea lăsase gustul acru al auto-recriminarii în Bivatt – a se baza pe magi fusese o greşeală, lenea sprijinindu-se greu pe succesele trecute. Cercetaşii în depăşire ar fi descoperit şiretlicul cu câteva zile în urmă, dacă s-ar fi obosit să-i trimită dincolo de raza vizuală. Menţinerea lor aproape nu asigura raiduri sau ambuscade, ambele gambituri pentru care I a Awl era renumit. Ea urmase doctrina, la litera.

La naiba asta Redmask. Este clar că el cunoaşte această doctrină la fel de bine ca mine. Şi l-a folosit împotriva noastră.

Acum, bătălia care îi aştepta era iminentă, iar soarele strălucitor din zori avea să strălucească într-adevăr în ochii soldaţilor ei chiar dacă primul sânge era vărsat.

Ridicându-se în etrieri, ea miji din nou ochii spre partea îndepărtată a văii. Awl montat în mişcare învolburata, într- un haos aparent, călărind înainte şi înapoi, ridicând nori de praf care ardeau aurul în lumina dimineţii. Cai-arcaşi în cea mai mare parte. Tendinţa la masa in fata unuia dintre versantii mai largi dinspre sud, in dreapta ei. O a doua înclinaţie blândă era situată puţin în stanga ei şi acolo, mişcându-se neliniştit, erau cinci bucăţi distincte de războinici Awl pe jos, aliniind ceea ce trecea drept o creastă – şi le putea vedea suliţele lungi fluturând ca nişte stuf pe ţărm. Suliţele, nu acele săbii subţiri le-au vândut agenţii Factorului. Ea a judecat în jur de o mie de războinici pe formaţiune de pană – prea disciplinată chiar şi acum, mainte de a începe lupta. Ar trebui să fie beţi. Lovind pe scuturi. Şamanii lor ar trebui să se grăbească în faţă, până în albia râului. Ne arată spatele în timp ce îşi fac nevoile. Urlând blesteme, dansând pentru a chema spirite groaznice şi toate celelalte. în schimb, asta...

Ei bine, cât de probabil este ca acele pene să

supravieţuiască contactului cu soldaţii mei? Ei nu sunt antrenaţi pentru acest tip de război – şi nici Redmask nu a avut timp să gestioneze altceva decât sa greşească învelişul subţire de organizare. Am peste şaisprezece mii cu mine. Optsprezece dacă includ Tiste Ediir. Această armată a mea depăşeşte în număr întreaga populaţie de războinici Awl – şi deşi pare într-adevăr ca şi cum Redmask i-a adunat pe toţi, totuşi nu sunt de ajuns.

Dar nu făcea uşor să evalueze numerele. Dusul şi înapoi tumultuos al arcaşilor cai, norii de praf, linia de vedere trunchiată dincolo 'de creasta văii – o ţmea oarbă.

Brohl Handar făcu frâu lângă ea' vorbind cu voce tare pentru a fi auzită peste mişcarea trupelor ei şi ofiţerii urlând ordine. — Atri-Preda, se pare că intenţionezi să ţii cea mai mare parte a infanteriei tale medii în rezervă. Făcu un semn în spatele lor pentru a-şi puncta cuvintele. Apoi, când a fost clar că ea nu va răspunde, el a făcut semn înainte. „Flancurile acestei văi, deşi nu sunt abrupte înclinare, sunt îmbrăcate cu canale de drenaj...”

— îngustă, interzise ea. Nu adânc.

— Adevărat, dar ele servesc totuşi la separarea câmpului de luptă în segmente.

Ea a aruncat o privire spre el. „Avem trei astfel de canale de partea noastră şi toate în dreapta mea. Au patru, unul la dreapta mea, doua înaintea mea şi unul la stânga mea – şi în direcţia aceea, spre nord, valea se îngustează. Ea arăta cu degetul. — Vezi cacealma de pe partea noastră acolo, unde sunt plasate balistei Dresh? Nu poate fi asaltat din fundul văii. Aceasta va fi stânca noastră în pârâu. Şi înainte ca ziua să se termine, nu doar o stâncă, ci o nicovală.

— Cu condiţia să poţi ţine debouchul de sub el, observă Tiste Edur.

— Mă rog Errantului ca Awl să caute să fugă în josul acelui defileu. Poate că nu pare mortal, dar vă asigur că împingeţi câteva mii de barbari panicaţi în acel punct de sufocare şi tot atâtea vor muri sub picioare cât noi înşine omorâm.

— Asa că intenţionaţi să măturaţi în jos şi înăuntru cu flancul drept, împingând inamicul pe fundul văii spre nord până la acea îngustare. Redmask nu poate vedea la fel?

— El a ales acest site, supraveghetor.

— Sugerând că vede ceea ce vezi tu – că acest loc invită o jumătate de încercuire pentru a-şi conduce războinicii spre nord – spre moartea lor. Ai spus, nu-i aşa, că această Redmask nu este proastă. Atunci cum va contracara ceea ce cauţi?

S-a înfruntat din nou spre vale. — Supraveghetor, mă tem că nu am timp pentru asta...

— O plasare lentă a forţelor tale nu ar fi în avantajul nostru, având în vedere poziţia soarelui?

— Cred că este gata,' chiar şi acum, răspunse ea, înclinându-şi iritaţia. — Ar putea avansa oricând – iar noi nu suntem pregătiţi.

— Atunci de ce să nu te retragi?

— Pentru că câmpia din spatele nostru este plană pentru leghe – el va avea mai mulţi războinici călare decât mine, cu o armură mai uşoară decât lăncierii mei Bluerose şi pe cai odihniţi – ne pot răni după bunul plac, supraveghetor. Mai rău, ne-am pierdut câmii de garda, în timp ce, din sunetele acelui lătrat, Redmask are sute, dacă nu mii de păstori şi păstori. Sugestia ta invită la haos, la o succesiune dezordonată de încălcări, atacuri, feinte, raiduri...

— Foarte bine, îl întrerupse Brohl Handar. — Atri-Preda, K'risnan-ul meu îmi spune că această vale este moartă.

— Ce vrea să spună, mort7.

„Fără energie pe care o foloseşti pentru a crea magie. A fost... ucis.

— Acesta este motivul pentru care niciunul dintre magi nu a simtit armata Awl?

Brohl Handar dădu din cap.

Ucisă? De Redmask? Nu contează. — L-ai întrebat pe K'risnan-ul tău despre bătălia iminentă? Va fi capabil să folosească vrăjitoria?

'Nu. Nici magii tăi nu pot. După cum a spus el, nu va fi nicio magie aici. În această vale. De aceea, vă sfătuiesc din nou să ne retragem. Chiar şi pe câmpie, expuşi aşa cum spui că suntem, măcar vom avea vrăjitorie.

Bivatt a tăcut, gândindu-se. Ştia deja că magii ei vor fi ineficienţi în valea de dedesubt, deşi nu puteau explica de ce era aşa. Că vrăjitorii Edur găsiseră motivul a confirmat că magia spirituala era implicată. După o clipă lungă, ea a înjurat şi a clătinat din cap. — încă îi depăşim numeric, cu trupe mai disciplinate şi mai bine

blindate. Fier la fier, vom zdrobi Awl astazi. Sfârşitul acestui război, supraveghetor. Nu ai sfătuit o campanie rapidă şi succintă?

'Am făcut. Dar sunt neliniştit, Atri-Preda...

„Ne aşteaptă o bătălie – toţi suntem neliniştiţi”.

— Nu în acest fel.

Bivatt se strâmbă. — Păstrează-ţi războinicii, supraveghetor, la jumătatea distanţei dintre tabăra noastră de bagaje şi unităţile mele de rezervă – acea infanterie medie, apropo, este împărţită în plutoane discrete de cel puţin cinci sute şi fiecare protejează unul dintre magii mei. Nu sunt în vale.

„Astfel, dacă eşti forţat să te retragi...”

— Vom fi poziţionaţi să tocim urmărirea cu vrăjitorie,
da.

— Acesta este planul tău? O retragere prefăcută, Atri- Preda?

— Unul dintre ei, dar nu cred că va fi necesar.

Brohl Handar o studie o clipă îndelungată, apoi îşi strânse hăţurile şi-şi răsuci calul. — Atunci îmi voi repQziţiona războinicii.

în'timp ce se îndepărta, claxoanele de semnal sunau din diferite locaţii de-a lungul părţii de vest a văii, în timp ce unităţile au anunţat că sunt la locul lor şi sunt pregătite. Bivatt se ridică încă o dată pe etrieri ei şi-şi cercetă liniile.

Această porţiune a văii a invitat' cu siguranţă o înaintare cu coarne – marginea de vest se curba, marcând ceea ce fusese cândva o cotitură largă în cursul râului de mult mort. Partea inamicului era mai ondulată, bombată în centru. Cea mai largă abordare pentru Awl era în dreapta ei. Pentru a contracara acest lucru, ea pusese trei legiuni ale Brigăzii Crimson Rampant în formaţie de scut în partea de sus a pantei, o mie cinci sute de infanterie medie, flancate mai aproape de interior de cinci sute de grele ale Brigăzii Harridict. În dreapta cea mai îndepărtata şi deja coborând în vale, se aflau o mie de infanterie uşoara care se luptau de la Crimson Rampant. în interiorul' maşinilor grele, alti mii cinci sute de spărgători, aceştia din Batalionul de Artizani, coborau încet, zdrenţuit. Infanţii de

E e această parte au ecranat trei aripi ale cavaleriei luerose!; mn cinci sute de lancieri care, atunci când ea dădea semnalul, ar fi coborât între echipele din sud şi

zidul de scut Crimson Rampant pentru a începe împingerea puternică a inamicului spre nord de-a lungul podelei văii, chiar dacă acel zid de scut înainta spre albia râului.

în dreapta ei imediată, la o umflătură modestă în linia crestei, Atn-Preda poziţionase Garnizoana Drene – o mie cinci sute de infanterie medie – privind în jos, pe o apropiere îngustată de două canale de drenaj. Direct în faţa ei aşteptau pene unite a o mie de infanterie grea a Batalionului de Negustori – o lomaţie din dinţi de ferăstrău pe care ea urma să avanseze în jos si apoi să se rotească fie la dreapta, fie la stânga, în funcţie de starea luptei. Dreapta era problematică în sensul că 'ar trebui să traverseze un canal de drenaj, dar ar face asta atât de devreme în marşul de jos, încât ea nu era îngrijorată în mod nejustificat.

în stânga ei imediata aşteptau trei jumătăţi de legiuni de grele din Batalionul de Artizani, protejate în faţă de o mie de spărgători Harridict tocmai începu să coboare spre albia largă şi plată a râului. Chiar la nord de aceste unităţi aşteptau pumnul cu mâna lui Atri-Preda, o mie de trupe grele din Crimson Rampant, din nou în formă de dinţi de ferăstrău, împotriva cărora se aştepta ca Redmask să-şi arunce forţa principală de războinici – care se aflau deja chiar vizavi, încă ţinându-se. formele lor vârf de lance, cinci în tQtal.

În spatele acestui zid solid de infanterie grea aşteptau cele trei companii rămase de lancieri Bluerose, deşi aceasta era o simulare, deoarece Bivatt intenţiona să-i trimită spre nord, în spatele decolteului baliste şi' în jos în albia râului dincolo de punctul de sufocare.

La nord de infanterie grea Crimson Rampant se afla un alt zid de scut al infanteriei medii a brigăzii, poziţionat pentru a păzi flancul maşinilor grele din dreapta lor şi apropierea de deal din stânga lor.

Aşezându-se înapoi pe şa, Bivatt făcu un semn şi un consilier se grăbi lângă ea. — Fă semnalul Crimson Rampant să înainteze în vale şi să se oprească la jumătatea distanţei dintre poziţia lor actuala şi albia râului. Confirmaţi că balistele Dresh sunt bine vizionate pentru enfilade. ¹

Alergătorul s-a repezit spre blocul de semnalizatoare adunate pe platforma ridicata din spatele ei. Fără magi, ei recurgeau la practicile străvechi de comunicare. Departe de a n ideal, a recunoscut ea, şi odată ce norii

de praf s-au ridicat deasupra logodnei... ei Bine, în acel moment, o astfel de semnalizare a devenit adesea irelevante.

Ea îi făcu semn unui alt asistent. — Trimite lăncierii din stânaa la nord de punctul de sufocare.

m dreapta şi m stânga, pe versantul văii dinaintea ei, spărgăritorii Le'therii ajungeau încă necontestaţi în plăţile albiei. Sunetul maselor de soldaţi în mişcare se ricfica în şoaptă deasupra tunetului copitelor de cai de pe cealaltă parte a văii.

Pe acea parte, norii de praf luminat de soare întunecau aproape totul, dar ea observă că acei nori se întindeau atât spre nord, cât si spre sud, cu mult dincolo de locul de luptă. Ei bine, unul dintre ele marchează o fesătură, probabil cel de nord. El ştie care dintre coarnele mele va lovi cel mai adânc şi se va întoarce. A chemat un al treilea purtător de mesaje'. — Semnalează lancierilor din flancul drept să se îndrepte spre marginea albiei râului, larg aranjate în cazul în care spărgătorii trebuie să se retragă m grabă. Crimson Rampant medium şi greii Harridict să mărşăluiască în urma lor.

Să începem chestia asta, Redmask.

Ea nu l-a putut vedea. Niciun nod de standarde sau bannere nu marca poziţia lui de comandă. Niciun călăreţi care converg într-un singur loc si apoi să iasă din nou.

Dar, în sfârşit, mişcare. Spărţitori uşor blindaţi se năpusteau pentru a-i întâlni înaintea dreaptă. Slingers, arcaşi cu arc scurt, aruncători de suliţă, scuturi rotunde din piele şi scimitar. Masa de arcaşi cai care călăreau înainte şi mapoi de-a lungul acelei linii de creastă a dispărut brusc.

— Lăsaţi-i pe lăncierii din sud! se răsti Bivatt. Acei arcaşi cu Awl au fost o invitaţie la încărcare, moment în care flancul cavaleriei ei va fi măturat de acei arcaşi călare

- şi price ar fi ascuns în spatele lor.

înaintare uşoară acum între escarmători, direct din Garnizoana Drene. Sucitele au fost o includere neaşteptată şi s-au dovedit a fi extrem de eficiente.

Cei mai sudici spărgători din Crimson Rampant traversaseră albia râului şi se îndreptau spre nord – încă la o mie de paşi sau la mai mulţi paşi de a-şi lua legătura cu omologii lor' Awl. Apoi săgeţile au început să coboare în mijlocul lor, arcaşi-cai, înghesuind creasta chiar deasupra malului său cel mai abrupt. Aproape nori de

rachete, dar suficienţi pentru a-i face pe acei escarmători uşor blindaţi să tresară, apoi să se contracte uşor cu piciorul spre albia râului.

Acolo unde aveau loc luptele corp la corp, artizanii care stăpâneau lovitura cu suliţei-au alungat acum Awl înapoi.

Aerul dimineţii devreme a rămas înfuriant de nemişcat

- nici un vânt, iar praful se învârtea şi se rostogolea şi se răspândea într-o ceaţă din ce în ce mai îngroşată.

Când au văzut ca jumătate de mie de infanterie grea a lui Elarridict apărea fa marginea de vest a albiei râului, echipele Awl au început o retragere, mulţi aruncând scuturile rotunde.

Redmask nu are inimile lor. Oh, le putem sparge aici. Greu şi rapid. „Semnalaţi grelele negustorilor sa înainteze şi s4 se îndrepte spre sud!

În stânga ei, singura mişcare a fost din partea propriilor ei forţe, luptătorii lui Harridict şi, chiar la nord de ei, infanterie' grea Crimson Rampant – aproape până la albia râului acum. Ea miji ochii spre partea opusă a văii. Poate că acest haos pe care îl vedea era o dovadă a pierderii controlului lui Redmask. Nu, aşteaptă asta. Aşteptaţi până ajungem la capătul sudic al văii.

Artizanii luptători căutau să menţină contactul cu Awl care se retrăgea, dar Bivatt i-a putiit vedea pe sergenţii ţinându-i în frâu, tinându-i chiar înaintea grelelor care înaintau pe flancul for drept. Totuşi, aruncându-şi scuturile blestemate...

Apoi, chiar în faţa eiₓ au apărut arcaşii cu cai, o suliţă îngustă care conducea m centrul câmpului de luptă, cu doar spărgători în faţa lor – care au urcat rapid pe panta într-un unghi spre sud pentru a se trage în spatele Batalionului ei de negustori de infanterie grea care avansa. . Este nebun 1 Redmask? Acea vârf de suliţă va fi zdrobită de grele – nu asa se încarcă cavaleria – ei sunt doar arcaşi cai!

După care arcaşii călare se învârteau, suliţa devenind o linie – o mie sau mai mult – mătură brusc spre sud.

Prinderea artizanilor în flanc.

Săgeţile au fulgerat.

Infanteria uşoară Letherii părea să se topească, trupurile prăbuşindu-se. Supravieţuitorii au fugit pentru

viaţa lor.

' Acea linie largă de arcaşi cai a început apoi o manevră complicată, uimitoare, coada sa, capatul cel mai estic, acum încetinind, balansându-se în sus, spre vest, trăgând pentru a deplasa linia sud-nord, acum lansând săgeţi de foc peste rândurile din faţă ale Harridict. infanterie grea, apoi Crimson Rampant médium, înainte ca capul liniei să se întoarcă înapoi înspre est, mai multe rachete îndreptându- se spre lăncierii Bluerose, care au răspuns cu un zgomot de coarne, îndreptându-se înainte pentru a se închide cu Awl.

Cu toate acestea, nu erau interesaţi de o astfel de logodnă. Linia s-a rupt, în timp ce călăreţii s-au întors cu putere spre creasta de est. 1

‘Opriţi acuzaţia asta![1] strigă Bivatt. înţepaţi, lovim – cine comandă aripa aceea?

În timp ce lăncii se întindeau în urmărirea lor grea, trei aripi de războinici-cai Awl, mai grei şi mai blindaţi, au aparut pe linia crestei, apoi s-au aruncat pe panta pentru a lua companiile Bluerose în flanc. Trei aripi, depăşind numărul lancirilor cu doi la unu.

Bivatt a privit furioasă cavaleria ei căutând să se rotească pentru a întâmpina atacul, în timp ce alţii au răspuns la comanda ei.

- şi aşa şi-a pierdut tot impulsul.

— Sună retragerea acei lancieri!

Prea târziu.

Războinicii-cai Awl au trecut prin războaiele împrăştiate ai Crimson Rampant, apoi s-au izbit de companiile Bluerose.

A auzit animalele ţipând, a simţit impactul tremurând prin pământ – suficient de mult încât să o facă să se oprească.

- si apoi praful a ascuns scena. — Avansează grele la dublu f

— Care grele, Atri-Preda?

„Harridict si negustori”, prostule! Si aceeaşi comandă pentru mediul Crimson Rampant! Rep>ede!'

Ea a văzut călăreţi şi cai fără călăreţi aruncându-se în vedere din norii de praf învolburaţi. Lăncii ei fuseseră spulberaţi – urmărea Awl? Sângele lor trebuie să fie mare – oh, lăsaţi-i să-şi piardă controlul, lăsaţi-i să întâlnească pumnii grelelor mele!

Dar nu, acolo erau, ridicându-se pe panta

îndepărtată, fluturând armele în aer pentru a-şi anunţa triumful.

Ea i-a văzut pe echipele Awl reapărând pe linia creastă, în blocuri cu alei între ele pentru a lăsa călăreţii să treacă, dar acele infanterie uşoara au fost transformate, echipate acum cu scuturi dreptunghiulare, învelite cu cupru şi purtând suliţe lungi, au închis rândurile după ultimii războinici cai trecuseră şi şi-au stabilit linia chiar pe marginea crestei.

Pe fundul văii, praful a urcat spre cer, dezvăluind încet efectele devastatoare ale acelei încărcări de flanc asupra companiilor Bluerose. Errant dedesubt, au fost distruşi. Sute de luptători morţi şi pe moarte au acoperit terenurile de ambele părţi ale acelui impact fatidic.

înaintarea'ei dreaptă fusese profund rănită – încă nu muritor, chiar şi aşa – „Avanseaza mijlocul şi cei doi grei peste vale – pentru a se angaja cu acea linie pe creastă. Formaţii de pană! Aceşti spărţitori sunt prea subţiri pentru a ţine.'

— Atri-Preda! numit un consilier. — Mişcare spre partea de nord!

Şi-a tras calul până la marginea înălţimii şi a cercetat scena de dedesubt şi din stânga ei. 'Raport![1]

„Lancerii albaştri în retragere, Atri-Preda – fundul văii dincolo de punctul'de sufocare este al lor...”

'Ce? Caţi naibii de arcaşi cai are?

Ofiţerul' a clătinat din cap. — Wardogs, domnule. Aproape de două mii de lucruri blestemate – care se mişcau prin ierburile înalte din bazin – erau pe lăncierii înainte să- şi dea seama. Caii s-au sălbatic, domnule...

— La naiba! Apoi, văzând ochii cărţi ai mesagerului, ea s-a întărit. 'Foarte bine. Mutaţi mijlocul de rezervă pe flancul nordic al decolteului. Şapte sute cincizeci, Batalionul Negustorilor. Mă „îndoiesc că ar încerca să trimită câini împotriva asta. încă le pot avansa pentru a relua debuchul punctului de sufocare, când va veni momentul.

în timp ce gândea asta, scana matricea dinaintea ei. Chiar vizavi, cei o mie de spărgători Harridict trecuseră albia râului, chiar dacă Crimson Rampant înainta cu dinţi de ferăstrău se deplasa pe teren plan.

Şi cele cinci bucăţi de războinici ale lui Redmask mărşăluiau în întâmpinarea lor. Excelent. Vom bloca acea angajare – cu enfilaaa de baliste pentru a le slăbi flancul nordic – apoi coboară Crimson Rampant medium,

ca să se rotească în flancul lor.

în mod surprinzător, penele Awl se ţineau mai mult sau mai puţin de formaţiunile lor, deşi fiecare menţinea o distanţa considerabila faţă de vecinii lor de flancare – odată ce spaţiul se strângea, bănuia ea, pene aveau să înceapă să se amestece, marginile trase zdrenţuite. Deplasarea în timp a fost cea mai dificilă manevră de luptă, până la urmă. între fiecare dintre ei, deci, se puteau găsi punctele slabe. Poate suficient pentru a împinge cu dinţii ferăstrăului şi a începe să izolaţi fiecare pana.

— Wardogs pe denivelare!

Se răsuci la strigăt. — Lovitura lui Errant! Lătrat înnebunit, strigăte din partea echipajelor de arme – „A doua legiune de rezerva – Artizanul! Avansează pe dublu măcelar, blestematele astea!

În mod obscur, ea şi-a amintit brusc de o scenă cu luni în urmă – rănită, dar vie, mai puţin de o mână de fiare de pe un deal cu vedere la o tabără Awl, j>rivindu-i pe Letherii sacrificându-şi ultimii stăpâni. Şi se întrebă, cu un fior de spaimă superstiţioasă, dacă acele fiare se răzbunau acum feroce. La naiba,' Bivatt, nu contează toate astea.

Capete de suliţă Awl nu se adunau, a văzut ea – silnici nu era nevoie, acum că îşi pierduse temporar balistele'. într- adevăr, cele două cele mai nordice dmtre acele pene se străduiau acum să-si provoace mediumul Crimson Rampant. Dar asta ar fi o luptă în stil vechi, ştia ea, iar Awl nu poseda disciplina şi nici pregătirea pentru acest tip de măcelărie.

Cu toate acestea, Redmask nu duce această bătălie în mod Awl, nu-i aşa? Nu, asta e altceva. El tratează asta ca pe o angajament de câmpie în miniatură, felul în care acei arcaşi cai s-au întors, s-au reformat, apoi s-au reformat din nou -' o tactică de lovire şi fugă, totul la scară compactă.

Văd acum, dar nu va' mai funcţiona mult.

Odată, războinicii lui s-au blocat cu pumnul ei trimis.

Vârfurile de suliţă Awl se apropiau acum de platul albiei râului – cele două lături aveau să se cupleze de nisipul tare al albiei. Niciun avantaj de a panta pe oricare parte până când valul se schimbă. Într-un fel sau altul – nu, nu te gândi

O nouă reverberaţie tremura acum prin pământ. Mai

adânc, rostogolita r, de rău augur.
Din praf, între pene Awl, forme uriaşe se profilau, bubuiau mainte.
Vagoane. Vagoanele cu punga, nenorociţii cu şase roţi – nu trase, ci împinse. Paturile lor erau' înghesuite de războinici pe jumatate goi, cu suliţe înţesate. întregul capăt din faţă al fiecărui cărucior balansat şi înclinat era o pădure orizontală de suliţe supradimensionate. Scuturile rotunde s-au suprapus pentru a forma o jumătate de carapace ţestoasa care a acoperit secţiunea din faţă.
Acum 'tunău prin golurile largi dintre pene – douăzeci, cincizeci, o sută greoaie, dar rostogolindu-se atât de repede după lunga coborâre în vale, încât masele de războinici corpulnici care îi împinguseră se trăgeau acum în urma lor, sprmtând să prindă, sus.
Vagoanele s-au aruncat direct în faţa infanteriei grele Crimson Rampant.
Corpurile olindate s-au învârtit deasupra presei, în timp ce întreaga formaţiune cu dinţi de ferăstrău era sfâşiată – iar acum fanaticii cu pieptul gol care călăreau' acele vagoane s-au lansat în toate părţile, ţipând ca demonii.
Cele trei pene care se îndreptau spre infanterie grea s- au împins apoi în urma haotică, oferind măcel înnebunit.
Bivatt s-a uitat, neîncrezător, apoi s-a repezit, Artisan greu, înainta în jos la dublu, semilună, şi pregăteşte-te să acopere retragerea.
Asistentul de lângă ea se uită cu privirea. — Să te retragi, Atri-Preda?
'M-ai auzit! Semnalează retragerea generală şi sună Crimson Rampant pentru a se retrage! Repede, înainte ca fiecare blestemat sa fie măcelărit!
Va urma Redmask? O, voi pierde foarte mult dacă o face, dar voi lovi şi înapoi pe câmpie. îi voi vedea oasele izbucnind în flăcări...
A auzit mai multe vagoane, de data asta în dreapta ei. Celălalt avans al meu – „Sună retragere generală!"
Coarnele răsunau.
Strigă în spatele ei. 'Atac la tabăra de bagaje!
Atac-[1]
'Linişte! Crezi că Edur nu se poate descurca cu asta? Ea s-a rugat ca Brohl Handar să poată. Fără provizii, această campanie s-a încheiat. Fără provizii, nu ne vom

întoarce niciodată la Drene. Errant, am fost păcălit la fiecare pas...

Şi acum sunetul din spatele ei se ridica pentru a provoca asta în valea de dedesubt. Cu groază bolnavă, îşi trase calul şi se întoarse, pe lângă platforma semnalizatorilor.

Unităţile ei de rezervă rămase se învârteau, inversându-şi faţa. Văzând un ofiţer călare între două pieţe, Bivatt a dat pinteni să-l prindă.

— Ce se întâmplă acolo, pe numele lui Errant? a cerut ea. Ţipete îndepărtate, miros de fum, tunet-

Capul cu coifă se răsuci, cu faţa de sub el palidă. — Demoni, Atri-Preda! Magii îi urmăresc...

'Ei ce? Adu-le aminte, la naiba! Aminteşte-i acum!

Brohl Handar stătea călare pe cal în'compania a opt lideri de război Arapay, a patru vrăjitori şi a lui Den-Ratha K'risnan. Cei două mii de soldaţi de infanterie – războinicii Tiste Edur, catalogaţi în termeni militari Letherii drept infanterie mijlocie până la uşoară – erau aranjaţi în opt blocuri distincte, îmbrăcaţi complet în armură şi aşteptând cuvântul de a mărşălui.

Tabăra trenului de aprovizionare era întinsă pe un deal întins, în cea mai mare parte plan, la o mie cinci sute de paşi spre vest, fiarele de povară înghesuite măcinând sub praf şi în plutire încet de fum de bălegar. Supraveghetorul putea vedea corturile de spital ridicându-se de-a lungul părţii apropiate, părţile din pânză strălucitoare în lumina dimineţii. Deasupra' unui alt deal, la nord de tabăra trenului, rulau doi şoimi sau poate vulturi. De altfel, cerul era gol, o porţiune'de albastru adânc pălindu-se încet pe măsură ce soarele urca mai sus.

Fluturi fluturau printre flori mici galbene – aripile lor se potriveau exact cu culoarea petalelor, îşi dădu seama Brohl, surprins că nu observase până acum un asemenea detaliu. Natura înţelege deghizarea şi înşelăciunea. Natura ne aminteşte ' ce înseamnă să supravieţuieşti. Tiste Edur înţelesese bine acele adevăruri – cenuşii ca umbrele din care se născuseră; cenuşii ca bobocii copacilor din pădurile tulburi ale acestei lumi; cenuşiu ca giulgii de amurg.

— Ce am uitat? murmură el.

Un lider de război Arapay – un Preda – şi-a întors capul cu coiful, cu faţa cu cicatrici de sub marginea sa proeminentă ascunsă în umbră. ‘Supraveghetor?

Suntem poziţionaţi aşa cum aţi comandat...

— Nu ' contează, interveni Brohl Handar, iritat inexplicabil de atenţia veteranului. — Ce este paznicul din tabără?

— Patru sute de infanterie mixtă, răspunse războinicul, apoi ridică din umeri. — Aceşti Letherii sunt mereu încrezători.

— Vine cu o superioritate copleşitoare, spuse un alt Arapay.

Primul Preda dădu din cap. — îmi amintesc bine, vechi prietene, surpriza de pe feţele lor în ziua în care i-am spulberat în afara Letheras. De parcă, dintr-o dată, lumea s-a dezvăluit a fi altceva decât ceea ce au crezut ei întotdeauna. Acea privire... a fost neîncredere. Războinicul mormăi râzând. „Prea ocupat cu negarea lor pentru a se adapta atunci când a fost nevoie cel mai mult”.

— Destul de asta, se răsti Brohl Handar. — Forţele lui Atri-Preda au luptat cu Awl – nu auzi? Se răsuci pe şa şi miji ochii spre est. — Vezi praful. A tăcut o duzină de bătăi ale inimii, apoi s-a întors spre primul Arapay Preda. — Du două cohorte m tabără. Patru sute de Letherii nu sunt de ajuns.[1]

— Supraveghetor, ce se întâmplă dacă suntem chemaţi să întărim Atri-Preda?

„Dacă suntem, atunci această zi este pierdută. Ţi-am dat comanda mea.

O încuviinţare din cap, iar Preda şi-a îndreptat calul spre războinicii Edur îmbrăcaţi.

Brohl Handar îl studie pe K'risnan de lângă el pentru o clipă. Creatura îndoită stătea cocoşată în şa ca o cioară umflată. Era îmbrăcat cu glugă, mă îndoiesc că putea ascunde răvăşirea întortocheată a trăsăturilor sale frumoase cândva. Fiul unui şef, transformat într-o icoană îngrozitoare a puterii haotice în faţa căreia îngenunchea acum Tiste Edur. A văzut siluetă zvâcnind. — Ce te asaltează? a cerut Supraveghetorul.

'Ceva nimic.' Răspunsul a fost gutural, cuvintele deformate de un gât malformat. Era sunetul durerii, îndurată şi neînduplecată.

ICare?'

încă o zvâcnire, trecând, îşi dădu seama Brohl, pentru o ridicare din umeri. — Urmare pe pământ mort.

— O petrecere de război Awl?

'Nu.' Capul cu glugăJDivotă până când chipul înghiţit

de umbră a fost îndreptat către Supraveghetor. 'Mai grele?

Brohl Handar şi-a amintit dmtr-o dată urmele uriaşe cu gheare găsite la gospodăria distrusă. Se îndreptă, cu o mână întinzându-se spre scimitarul Arapay de lângă el. 'Unde? Care direcţie?'

O pauză lungă' apoi K'risnan arătă cu o mână gheare.

Spre tabăra de aprovizionare.

Unde au izbucnit ţipete bruşte.

— Cohorte la dublu! urlă Brohl Handar. — K'risnan, tu şi vrăjitorii tăi... cu mine! Cu acestea, îşi dădu pintenii calului, lovind fiara speriată într-un galop, apoi în galop.

În fată, văzu, Arapay Preda care escortase cele două cohorte le comandase deja într-o jumătate de alergare. Capul cu cască al războinicului s-a mtors şi l-a urmărit pe supraveghetor şi grupul său de magi în tinip ce treceau cu putere.

în faţă, smucitul boilor şi a catârilor îngroziţi se ridica, jalnic şi neajutorat, deasupra zgomotelor ' măcelului. Corturile se prăbuşiseră, frânghiile de ghidare biciuind în aer, iar Brohl văzu acum siluete, fugind din tabără, zvârnind spre nord...

— unde îi aştepta o ambuscadă perfectă Awl. Răsărind din ierburile înalte. Săgeţi, suliţe, lapoviţă prin aer. Trupurile întinse, răsturnându-se, apoi sălbăticii, scăpând strigăte de război, grăbindu-se să se închidă cu suliţe, topoare şi săbii.

Nimic de făcut pentru ei, sărmanii nenorociţi. Trebuie să ne economisim proviziile.

Ajunseră la panta slabă şi se îndreptară cu putere spre şirul de corturi de spital.

Fiara care a izbucnit în vedere chiar în faţa lor era într- adevăr un demon – o imagine care i se închise ca nişte gheare în mintea lui – şocul recunoaşterii. Vechiul nostru duşman – trebuie să fie -Edur nu poate uita-

' Capul împins înainte pe un gât sinuos, maxilarul lat deschis pentru a dezvălui colţii pumnal. Umeri masivi în spatele gâtului, braţe lungi, puternic musculate, cu lame uriaşe curbate de fier legate acolo unde ar fi trebuit să fie mâinile. Aplecându-se mult înainte, în timp ce alerga spre ei pe picioarele posterioare enorme, coada uriaşă împinsă drept mapoi pentru echilibru, fiara se afla brusc în mijlocul lor.

Caii țipau. Brohl s-a trezit în dreapta demonului, aproape la îndemâna acelor lame de sabie de coasă, şi s-a uitat îngrozit în timp ce capul acelei vipere se prăbuşi înainte, fălcile închizandu-se pe gâtul unui cal, închizându- se, scârţâind, apoi smulgând, stropindu-se de sânge, gura încă plină de carne şi oase, coloana vertebrală a calului smulgându-se j>e jumătate din golul oribil lăsat în urma acelor fălci sălbatice. O lamă l-a tăiat în jumătate pe vrăjitor de pe acea montură. Cealaltă sabie s-a tăiat în jos, tăind coapsa altui vrăjitor, şa, apoi adânc în umărul calului, zdrobind scapula, apoi coaste. Fiara s-a prăbuşit sub lovitură, în timp ce călăreţul – ciotul tăiat al piciorului său ţâşnind sânge – s-a înclinat, s-a echilibrat pentru o clipă pe uri singur etrier, apoi s-a întins pentru a ateriza pe pământ, chiar şi în timp ce copita bătătoare a altui cal a coborât pe el răsturnat, faţă.

Calul Supraveghetorului părea să se ciocnească de ceva, rupând ambele picioare din faţă. Căderea prăbuşită a animalului l-a aruncat pe Brohl peste cap. A lovit, s-a rostogolit, lama scimitarului muşcându-i piciorul stâng şi s- a oprit în faţa monturii lui care' se bate. Coada demonului se strecurase în calea lor.

El a văzut-o roată pentru un atac de întoarcere.

Un val spumant de vrăjitorie se ridică în calea lui, ridicându-se, urcând cu putere.

Demonul a dispărut din privirea lui Brohl în spatele acelui val agitat.

Lumina soarelui s-a ştears brusc...

- demonul în aer, arcuindu-se peste creasta magiei lui K'risnan, apoi în jos, cu ghearele picioarelor din spate întinse. Unul se apropie de un alt vrăjitor, împingând capul într-un unghi imposibil în cupa dintre umerii bărbatului, în timp ce greutatea demonului cobora – calul mototolindu-se sub acea forţă copleşitoare, picioarele pocnind ca nişte crengi. Celălălt grabindu-se spre K'risnan, o lovitură cu privirea care l-a aruncat din spatele calului său, ghearele prinzând crupa calului înainte ca acesta să poată sa iasă la îndemână, ghearele scufundându-se adânc, apoi smulgând o masă de carne pentru dezvăluie – într-o fulgerare sângeroasă – oasele şoldurilor şi picioarelor sale.

Calul s-a prăbuşit într-o' cădere răsucitoare care a crăpat coaste, la mai puţin de trei paşi de locul în care zăcea Brohl. A văzut albul ochilor fiarei – şoc şi teroare,

propriul spectru al morţii...

Supraveghetorul a căutat să se ridice, dar ceva nu era în neregulă cu piciorul stâng, scăpat de toată puterea, ciudat cfe greu, înmuiat în iarba încâlcită. S-a uitat în jos. Roşu de la sold în jos – propriul lui scimitar deschisese o tăietură adâncă, în unghi, peste coapsă, tăietura terminându-se chiar deasupra genunchiului.

O rană ucigasă – sânge revărsat – Brohl Handar căzu pe spate, privind la cer, neîncrezător. M-am sinucis.

Auzi bătăitul picioarelor demonului, iute, îndepărtându- se – apoi un sunet mai adânc, goana războinicilor, închizându-se acum în jurul lui, cu armele scoase. Capetele întoarse, feţele întinse în timp ce se strigau cuvintele – el nu le putea înţelege, sunetele dispărând, retrăgându-se – o silueta târându-se lângă el, cu glugă, sângele curgând din nas – singura parte a feţei care era vizibilă – o mână noduroasă. întinzându-se spre el – iar Brohl Handar închise ochii.

Atri-Preda Bivatt şi-a văzut frâiele calului în timp ce venea între două unităti ale infanteriei medii de rezervă, Artisan în dreapta ei, Harridict în stânga ei, iar dincolo de ele, unde era poziţionată o altă unitate de Artisan, s-a auzit zgomotul luptei.

Ea a văzut o monstruozitate reptiliană aruncându-se în rândurile lor – soldaţi părând să se topească din calea ei, alţii ridicându-se în'aer de ambele părţi, în zgomote de sânge, în timp ce mâinile cu gheare ale fiarei tăiau în dreapta şi în stânga. De culoare închisă, perfect echilibrat pe două picioare din spate masive, demonul a rupt o cale direct către inima pătratului plin...

Intinzând-o, ambele mâini închizând-o pe o singură siluetă, o femeie, un mag smulgând-o m aer, apoi dezmembrând-o ca un copil, o păpuşă de paie.

Dincolo, putea vedea, cea mai suică unitate, şapte sute cincizeci de infanterie mijlocie a Batalionului de Negustori, se aflau o masă măcinata presărată cu soldaţi morţi şi pe moarte.

'Vrăjitorie![1] ţipă ea, întorcându-se spre unitatea Artizanilor din dreapta ei, căutând magul în mişcare, cineva împingând printre rânduri.

Nori de praf i-au atras privirea – tabăra – legiunea Edur nu Sjp vedea nicăieri – se repeziseră în apărarea ei.

împotriva mai multor aceşti demoni?

Creatura s-a eliberat de soldaţii artizani la sud de unitatea Harridict, care acum se retrăgea, unde un al

doilea vrăjitor a apărut în vizor, alergând spre celălalt mag. îşi putea vedea gura mişcându-se în timp ce ţesea magie, adăugând puterea lui la cea a primului.

Demonul se învârtise la stânga în loc să-şi continue atacul, lansându-se într-o fugă, învârtindu-se în jurul unităţii prin care tocmai o rupsese, punându-le între el şi vrăjitoria care acum izbucneşte într-un tumult respingător din pământ în faţa magilor.

Aplecându-se muît înainte, viteza demonului era uluitoare în timp ce fugea.

Bivatt a auzit ritualul pufnind şi a murit, iar ea s-a răsucit pe şa. 'La naiba cu tine! Lovi-te!'

— Soldaţii tăi!

— Ai durat prea mult! A spionat un Preda din unitatea Harridict. — Atrage toate rezervele din spatele magilor! North, prost-suneti ordinea! Cadre, ţine blestemata aia de magie la îndemână!

— Suntem, Atri-Preda!

înfrigurată în ciuda căldurii înfloritoare, Bivatt îşi întoarse calul din nou şi se întoarse cu greu spre vale. Surit păcălit. Tremurând din toate părţile, reculându-se, reacţionând-Redmask, acesta este al tău.

Dar te voi avea până la urmă. Jur.

În faţă, îşi putea vedea trupele apărând în creştere, retrăgându-se în ordine, în ceea ce era în mod clar o retragere de necontestat. Redmask, se părea, era mulţumit – nu avea să fie scos din vale, nici măcar cu aliaţii săi demonici...

Tabăra. Trebuia să-şi aducă soldaţii înapoi în tabăra aceea blestemată – se roagă ca Edur să învingă atacul.
Roagă-te, Brohl Handar nu a uitat cum să gândească ca un soldat.

Roagă-te că s-a descurcat mai bine decât mine în această zi.

Malul este orb la mare. La fel de bine ar putea spune că luna a fugit pentru totdeauna de pe cerul nopţii. Refrigerată, epuizată, Yan Tovis a călărit cu cei trei soldaţi ai ei pe drumul îngust şi nivelat. Arbore groase de copaci de ambele părţi, frunzele negre acolo unde lumina lunii nu ajungea, malurile înalte şi abrupte evidenţiind vechimea acestei poteci până la ' ţărm, rădăcinile' împletite de vrăjitoare, noduroase şi picurând în întunericul moale. Pietrele pocnind de sub copite, rafale de respiraţie ale cailor, trosnetul atenuat al armurii în schimbare. Zorii erau încă la două clopote

distanţă.

Orb la mare. Setea marii era neîncetată. Adevărul asta putea fi văzut în roaderea ei nesfârşită a ţărmului, putea fi auzit în vocea lui flămândă, putea fi'găsit în otrava amară a gustului său. The Shake ştia că la început lumea nu fusese decât o mare şi că în cele din urmă va fi la fel. Apa se ridica, devorând totul, iar aceasta a fost o soartă inexorabilă la care Shake au fost martori neputincioşi.

Bătălia de la ţărm fusese vreodată bătălia poporului ei. Insula, care fusese cândva sacră, fusese profanata, făcută o închisoare fetidă de către Letherii. Dar acum este eliberat din nou. Prea târziu. În generaţiile trecute, existaseră poduri terestre care legau numeroasele insule de la sud de Reach. Acum plecat. Insula însăşi s-a ridicat din mare cu stânci înalte, peste tot, dar acum un singur port. Aşa era lumea pe moarte.

Adesea, printre Shake se născuseră copii sărutaţi de demoni. Unii aveau să fie aleşi de clan şi să înveţe Vechile Căi; restul ar fi aruncat de pe acele stânci, în jos,'în marea însetată. Darul sângelui muritor; relaxarea momentană, patetică, a nevoii sale.

Fugise, cu ani în urmă, cu un motiv. Sângele nobil din ea arsase ca otrava, moştenirea barbară a poporului ei a copleşit-o de ruşine şi vinovăţie. Cu vigoarea crudă a tinereţii, ea refuzase să accepte brutalitatea barbară a strămoşilor ei, refuzase să se tăvălească în nihilismul stânjenitor si sufocant al unei crime autoprovocate.

Toată sfidarea din ea a fost ştearsă cand a văzut pentru ea însăşi naşterea unei monstruozităţi sărutate de demoni – mâinile' şi picioarele îngheţate, faţa solzoasă şi alungită, coada tocita zvâcnind ca un vierme fără cap, ochii de un verde grozav. Dacă nimic în afară de mâinile şi picioarele cu gheare ar fi marcat sămânţa demonului, clanul ar fi ales acest nou-născut, pentru că în sângele demonic exista o adevărată putere atunci când în venele copilului nu se prelingea mai mult de o singură picătură. Mai mult decât atât, şi creaţia a fost o urâciune.

Babe grotesti care se târăsc în noroiul de pe fundul mării, ghearele care croiesc brazde în întuneric, legiunea mării, armata ne aşteaptă pe toţi.

Seminţele au înflorit m valurile înspumate unde s-au întâlnit cu pământul, generaţie după generaţie. Aruncaţi sus pe ţărm, s-au scufundat în pământ. Locuinţa în

creaturi vii, pradă şi prădător; legat în interiorul plantelor; aderând chiar la firele de iarbă, frunzele copacilor – aceste seminţe nu puteau scăpa: un alt adevăr amar printre Shake. Când au găsit pântecele unei femei unde deja un copil creştea, sămânţa şi-a furat soarta. Caut... ceva, dar nu dă nimic altceva decât o formă care se războia cu cea a omului.

Demonii fuseseră puri, cândva. Naşterea lor, o lume a mamelor şi a urmaşilor. Seminţele locuiseră în mare, găsite în pântecele demonice. Până la războiul care a văzut pântecele acelor mame desfăcute, vărsând ceea ce era pe dinăuntru în afară în această lume – seminţele pe care până şi marea a căutat să le respingă. Un război de măcel – totuşi demonii găsiseră o modalitate de a supravieţui până în ziua de azi. În spuma învolburată a bazinelor de maree, în goana valurilor care se prăbuşesc. Pierdut, dar nu învins. A dispărut, dar gata să se întoarcă.

Caut mama potrivita.

Deci vrăjitoarele au rămas. Yan Tovis crezuse că clanul a distrus, zdrobit în dispariţie – Letherii ştiau bine că rezistenţa la tiranie era alimentată în şcolile de credinţă, susţinute de preoţi şi preotese bătrâni şi înverşunaţi, de bătrâni care vor lucra prin tinerii nebuni/ le foloseau ca pe nişte arme, aruncat cand este spart, plâns melodramatic când este distrus. Preoţi şi preotese a căror versiune de credinţă a justificat abuzul asupra propriilor adepţi.

Naşterea preoţiei, înţelegea acum Yan Tovis, a forţat o ierarhie asupra evlaviei/de parcă regulile de slujire ar fi maleabile, unde o astfel de schemă – învăluită în cunoştinţe şi învăţături misterioase – transmitea vieţii unui preot 'sau'a unei preotese o valoare mai mare şi virtute decât cele ale oam”enilor de rând ignoranţi.

în anii ei de educaţie' Letherii, Yan Tovis văzuse cum sosirea umărilor – a vrăjitorilor şi a vrăjitoarelor – era într- adevăr o devoluţie printre Shake, o devoluţie de la cunoaşterea cu adevărat a zeului care era ţărm. Artificiul şi ambiţia seculară, reţinerea cunoştinţelor' sacre de la cei care nu vor fi niciodată iniţiaţi – acestea nu erau voinţa ţărmului. Nu, doar ceea ce vroiau vrăjitorii şi vrăjitoarele.'

Mâinile şi picioarele înţepate s-au dovedit mtr-adevăr iconice.

Dar puterea a venit cu sânge demonic. Şi atâta timp

cât fiecare copil născut cu o astfel de putere şi căruia i s-a permis să supravieţuiască a fost iniţiat în coven, atunci acea putere a rămas exclusivă.

Letherii în cucerirea Shake-ului au condus un pogrom împotriva covenului.

Si nu reusise.

Cu toată fiinţa ei, Yan Tovis şi-a dorit să fi reuşit.

Shake au dispărut ca popor.' Pana si. soldaţii companiei ei – fiecare selectat cu grijă de-a lungul anilor pe baza rămăşiţelor Shake din sângele lor – erau, de fapt, mai mult Letherii decât Shake. La urma urmei, ea făcuse puţin pentru a le trezi moştenirea.

Totuşi i-am ales, nu-i aşa? Am vrut loialitatea lor, dincolo de cea a unui soldat Letherii pentru Atri-Preda lui.

Recunoaşte, Twilight. Acum esti o regină, iar aceşti soldaţi – aceştia Shake – ştiu asta. Si este ceea ce ai căutat în profunzimea propriei ambiţii. Şi acum, se părea, ea va trebui să înfrunte adevărul' acelei ambiţii, răsturnarea sângelui ei nobil, căutând preeminenţa cuvenită, dreptul ei.

Ce l-a adus pe fratele meu vitreg la mal? A călărit ca Shake, sau Letherii Maşter at Arms pentru un Dresh-Preda? Dar a constatat că nu-i venea să creadă propria întrebare. Ştia răspunsul, tremurând ca un cuţit în suflet. Malul este orb...

Au mers mai departe în întuneric.

Nu am fost niciodată ca Nerek, Tarthenal şi ceilalţi. Nu am putut ridica nicio armată împotriva invadatdrilor. Credinţa noastră în ţărm nu deţinea o putere mare, pentru că este o credinţă îri mutabil, în transformare. Un zeu fără chip, dar cu orice chip. Templul nostru este şuviţa în care se poartă războiul etern dintre pământ şi mare, un templu care se ridică doar pentru a se prăbuşi din nou. Templul sunetului, al mirosului, al gustului şi al lacrimilor pe fiecare vârf de deget.

Coventul nostru a vindecat rănile, a îndepărtat bolile şi a ucis bebeluşi.

Tarthenalul ne privea cu groază. Nerek i-a vânat pe oamenii noştri în păduri. Pentru Faered, eram spărgători de copii noaptea. Ne lăsau coji de pâine pe cioturile de copaci, de parcă n-am fi mai buni decât ciori maligne.

Dintre aceşti oameni, aceşti Shake, 1 sunt acum Regina.

Si o aştepta un bărbat care avea să-i fie soţ. Pe

Insulă.

Errant ia-mă, sunt prea obosit pentru asta.'

Copite de cai stropind prin bălti acplo unde vechiul drum se scufunda – se apropiau de ţărm. înainte, pământul s-a înălţat din nou – un semn de maree înaltă de demult, o creastă'largă de pietre netezite şi pietricele înşurubate în lut nisipos – genul de lut care a devenit şişt sub greutatea timpului, împodobit de pietrele agitate'. În acel şist se puteau găsi scoici încorporate, fragmente de moluşte, dovadă a numeroaselor victorii ale mării.

Copacii erau mai rari aici, aplecaţi de vânt pe care nu-l simţea încă pe faţă – o calm care 6 surprinse, având în vedere anotimpul'. Mirosul ţărmului era greu în aer, nemişcat şi fetid.

Ş'i-au încetinit monturile. Din marea încă nevăzută nu se aiizea niciun sunet, nici măcar şoapta valurilor blânde. De parcă lumea de cealaltă parte a crestei ar fi dispărut.

— Urme aici, domnule, spuse unul dintre soldaţii ei în timp ce se opriră aproape de pantă. — Călăreţi, ocolind malul, la nord şi la sud, ambele.

— De parca ar fi vânat j>e cineva, observă un altul.

Yan Tovis ridică o mâna cu mănuşă.

Caii spre nord, călare la galop, apropiindu-se.

Lovita de o teamă brusca, aproape superstiţioasă, Yan Tovis a făcut un gest, iar soldaţii ei şi-au scos săbiile. Ea a întins mâna spre a ei.

A apărut primul dintre călăreţi.

Letherii.

Relaxându-se, Yan Tovis şi-a eliberat răsuflarea. — Stai, soldat!

Comanda bruscă a tresărit clar silueta şi ceilalţi trei călăreţi din spatele ei. Copite alunecă pe pietricele libere.

Blindate parcă ar fi fost gălăgi cu lanţuri de luptă, inelele înnegrite sclipind, vizierele trase pe cîrmă. Călăreţul principal ţinea un topor cu o singura lamă cu mâner lung în mână dreaptă; cei din spatele lui mânuiau lăncile, cu capetele late şi ghimpate de parcă trupa ar fi vânat mistreţi.

Yan Tovis şi-a înghiontat calul şi l-a ghidat cu câţiva paşi mai aproape. — f am Atri-Preda'Yan Tovis, spuse ea.

' O înclinare a capului cu cască din partea

conducătorului. — Yedan Derryg, spuse el cu voce joasă, „Maestru în arme, Boaral Keep .

Ea a ezitat, apoi a spus: — Ceasul.

— Amurg, răspunse el. — Chiar şi în această întuneric, văd că eşti tu.

„Mi se pare greu de crezut – ai fugit...”

— A fugit, regina mea?

— Casa mamei noastre, da.

— Eu şi tatăl tău nu ne-am înţeles, Twilight. Erai doar un copil când te-am văzut ultima dată. Dar asta nu contează. Văd acum pe faţa ta ceea ce am văzut atunci. Nu te înşeli.

Oftând, descălecă.

După o clipă, ceilalţi au făcut la fel. Yedan a făcut un gest cu o înclinare a capului şi el şi Yan Tovis au plecat la o mică distanţă. Stătea sub cel mai înalt copac atât de aproape de creastă – un pin mort – când o ploaie uşoară începea să cadă.

— Tocmai am venit din Keep, spuse ea. — Dresh al tău a încercat să scape de arestare şi a murit. Sau va fi în curând, eu

am avut o vorbă cu vrăjitoarele. Va fi Tiste Edur, de la Rennis, dar până sosesc ei ancheta se va termina şi va trebui să-mi cer scuze că le-au pierdut timpul.

Yedan nu spuse nimic. Vizorul la grătar îi ascundea complet trăsăturile, deşi se vedea mârâitul negru al bărbii – părea că mesteca încet'ceva.

— Ai grijă, reluă ea, că m-ai numit „Regina” în faţa soldaţilor tăi.

— Sunt Shake.

‘înţeleg. Atunci eşti aici... la mal...

— Pentru că eu sunt ceasul, da.

— Titlul ăsta nu are sens, spuse ea, mai aspru decât intenţionase. — Este un onorific, o rămăşiţă veche...

— Am crezut la fel, a spus el, ca un' frate mai mare, la naiba, până acum trei nopţi.

— Atunci de ce eşti aici? Pe cine cauţi?[1]

— Aş vrea să-ţi pot răspunde mai bine decât pot. Nu sunt sigur de ce sunt aici, doar că sunt chemat.

‘De cine?[1]

Părea că mai mestecă puţin, apoi spuse: „Lângă mal”.

'înţeleg.[1]

— 'Cât despre cine sau ce caut, nu pot spune deloc. Au sosit străinii. I-am auzit în noaptea asta, dar indiferent unde am călărit, indiferent cât de repede am ajuns, nu am găsit pe nimeni. Nici vreun semn – fără urme, nimic. Totuşi... sunt aici.

— Atunci poate fantome.

'Poate.[1]

Amurgul se întoarse încet. 'Din mare?'

— Din nou, fără urme pe şuviţă. Soră, de când am ajuns, aerul nu s-a agitat. Nu cliiarun oftat. Zi şi noapte, ţărmul este nemişcat. Şi-a înclinat capul în sus.[1] — Acum, ploaia asta... prima dată.

Un murmur din partea soldaţilor le-a atras atenţia. Stăteau cu faţa spre creastă, şase spectre nemişcate, metal şi piele sclipind.

Dincolo de creastă, se ridică şi reflux o strălucire.

— Asta, spuse Yedan şi porni.'

A urmat Yan Tovis.

S-au grăbit printre pietrele slăbite, ramurile dezbrăcate şi rădăcinile goale, trăgându-se pe înălţime. Cei şase soldaţi aflaţi în urma lor acum pe pantă, Yan Tovis s-a mutat lângă' fratele ei vitreg, împingând prin tufişul moale, până când amândoi au ieşit pe ţărm.

Unde s-au oprit,' uitân'du-se spre mare.

Nave.

Un şir de nave, toate bine în larg. Ajungând spre nord, spre sud.

Toate arzând.

— Binecuvântarea lui Errant, şopti Yan Tovis.

Sute de nave. Ardere.

Flăcări jucându-se peste apa nemişcată, coloane de fum care se ridică, aprinse de dedesubt ca nişte cărbuni uriaşi prăfuiţi de cenuşa în patul cerului negru.

— Acelea, spuse Yedan, nu sunt corăbii Letherii. Nici Edur.[1]

— Nu, şopti Twilight, nu sunt.

Au sosit străinii.

— Ce înseamnă asta? În întrebare era o teamă crudă, iar Yan Tovis se întoarse să se uite la soldatul care vorbise. Leşin pe trăsăturile lui, strălucirea portocalie a flăcărilor îndepărtate.

Ea se uită înapoi la nave. — Dromons, spuse ea. Inima îi bătea cu putere în piept, un fel de emoţie febrilă – ciudat de întunecata de răutate şi... încântare sălbatică.

— Ce nume este acesta? întrebă Yedan.

— Îi cunosc – acele proră, tachelajul. Căutarea noastră – un continent îndepărtat. Un imperiu. Am ucis sute-mii- dintre supuşii săi. Ne-am ciocnit cu flotele sale. Tăcu o duzină de respiraţii, apoi se întoarse către unul dintre soldaţii ei. — Intoarce-te la Keep. Asiguraţi-vă că Dresh este mort. Compania urmează să plece imediat – ne vom întâlni la nord de Rennis pe drumul de coastă. Oh, şi adu-ţi blestematele alea de vrăjitoare cu tine.

Yedan a spus: „Ce...

Şi-a tăiat fratele vitreg cu o bucurie crudă. — Tu eşti ceasul. Regina ta are nevoie de tine. Ea s-a uitat la el. — Vei merge cu noi, Yedan. Cu trupa ta.

Maxilarul cu barbă s-a strâns, apoi: — Unde?

— Insula.

— Dar Letherii şi stăpânii lor? Ar trebui să trimitem un avertisment.

Ochii aţintiţi pe cotele arzătoare din mare, aproape că a mârâit răspunsul ei. — Le-am ucis supuşii. Şi clar că nu vor lăsa asta sa treacă, rătăciţi ia Letherii şi Edur.[1] Se întoarse, îndreptându-se spre calul ei. Ceilalţi s-au grăbit după ea. — Străini, Yedan? Nu pentru mine. N'e-au urmat. Ea se ridică pe cal şi îl trase spre poteca de nord. — Am lăsat o datorie m sânge, spuse ea, dezvăluind dinţii. — Sânge de Malazan. Şi se pare că nu vor lăsa asta să stea.

Ei sunt aici. Pe acest mal.

Malazanii sunt pe malul nostru.

Cartea a treia. Knuckles Of The Soul

Suntem dornici a ataca fiara
ghemuită în sufletele noastre dar
această creatură este pură cu
ochi timizi

şi urmăreşte crimele noastre
frenetice ghemuit
m cuşca cruzimii noastre voi lua
pentru mine şi soarta ta m aceste
mâini
harul animalului de a se modifica
Vise spulberate-
libertate dezlănţuită şi nelegată
alergare lungă-
fiara va ucide când voi ucide
în absolvire
o listă de distincţii neobservate a
folosit aceste mâini libertate fără
scuză vezi ce curat
acest sânge în comparaţie cu al tău
rânjetul morţii
de mârâitul tău bestial marte scape
A feţei tale
asta ne deosebeşte
în sufletele noastre
eu şi fiara mea ne-am înlănţuit
aşa cum trebuie
cine conduce şi cine este condus
este niciodată intrebat
celor fermecaţi şi a celor nevinovaţi
Câine într-un Alky, *Confessions,* Tibal Feredict

Capitolul treisprezece

Din epava unde ne-am adunat noi, naufragiaţii, au rămas chila şi jumătate de carenă, iar furtuna nopţii trecute a rămas ca scuipat în aer când ne-am căţărat în patul acela cu coaste îndoite.

Am auzit multe rugăciuni mormăite, mâinile fulgerând pentru a apăra cutare sau cutare, după cum se potriveşte nevoilor fiecărui suflet, conversaţia cu frica a început, fără îndoială, în copilărie şi, dacă mi-'aş aminti de a mea, şi eu m-aş fi gândit să mimez fuga de teroare.

Aşa cum era, nu puteam decât să mă uit în jos la acea recoltă de crabshell de schelete minuscule, impii cu coadă cu feţe umane, ghearele lor de soim şi tot felul de ornamente ciudate pentru a oferi detalii perfecte coşmarului însorit.

Nu e de mirare că am renuntat la mare în ziua

aceea. Furtuna şi nava spartă ridicaseră o gazdă cât se poate de nesfântă şi, oh, erau multe altele, fără îndoială, care sunau pe această insulă blestemata.

Aşa cum a fost, eu am fost cel care apoi a rostit o răsturnare de cuvinte cea mai neplăcută. — Bănuiesc că nu toţi impii pot zbura.

Cu toate acestea, nu era un motiv să-mi scot ochii acum, nu-i aşa?

— Tobor orb de la Reach

— Acum, prieteni, este o femeie frumoasă.

— Dacă aşa îţi plac.

— Acum, 'de ce n-aş face eu, blestemat de săpător de tumule? Lucrul este, şi aşa este întotdeauna, nu-i aşa, uită- te la hoţul ăla fără speranţă cu care e. Nu pot să mi dau seama de astfel de lucruri. Ar putea avea pe oricine aici. M- ar putea avea, chiar şi pe mine. Dar nu, iată-o, stând deoparte acel căţeluş şchiopătând cu un singur braţ, cu o ureche, cu un singur' ochi şi fără nas. Adică, vorbeşte despre urat.

Cel de-al treilea bărbat, care încă nu vorbea, i-a aruncat o privire pe furiş, de-o parte, observând părul din cuib de păsări, urechile proeminente ale vâslei, ochii bombaţi şi peticele căroase care erau cicatricile focului pe trăsăturile care îi aminteau de o tărtăcuţă zdrobită pe o parte şi scurtă, acea privire, iar Throatsl'itter îşi întoarse repede privirea. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să izbucnească într-un alt râs strident, ciudat, care părea să îngheţe pe toţi la îndemâna urechii.

Nu obişnuiam să râd aşa. Al naibii de lucru mă sperie chiar şi pe 'mine. Ei bine, luase un gât de flăcări uleioase şi îi făcuse lucruri rele stufului vocii sale. Prejudiciul s-'a dezvăluit doar când a râs şi, şi-a amintit, în lunile care au urmat... toate acele lucruri... au existat puţine motive de veselie.

— Acolo merge tavernicul ăla, observă Deadsmell.

Era uşor sa vorbesc despre orice şi despre orice, deoarece nimeni de aici în afară de ei riu l-a înţeles pe Malazan.

— Mai e încă unul cu ochii de lună peste ea, spuse sergentul Balm cu un rânjet. — Dar cu cine stă ea? Hood iarnă, nu are sens.

Deadsmell se apleca încet înainte pe masă si îşi umple din nou cu grijă jarul. — Este livrarea acelui butoi, a lui Brullyg. Se pare că drăguţa şi fata moartă s-au

oferit voluntar.

Ochii bombaţi ai lui Balm se umflau şi mai mult. — Nu e moartă! O să-ţi spun ce-i mort, Deadsmell, viermele acela înecat de băltoaca între picioarele tale!

Tăie-gât îl privi pe caporal. „Dacă aşa îţi plac/' spusese el. O înghiţitura pe jumătate sugrumată i-a scapat, făcându- i pe ambii însoţitori să tresară.

— Despre ce, numele lui Hood, vei râde? a cerut balsam. — Doar nu, şi acesta este un ordin.

Tăietor de gât s'-a muşcat cu putere de propria limbă. Lacrimile i-au înceţoşat vederea pentru o clipă, în timp ce durerea îi înconjura craniul ca o pietricică mtr-o găleată. Mut, clătină din cap. A rade? Nu eu.

Sergentul se uita din nou la Deadsmell. ‘Mort? Nu prea mi se pare moartă.

„Aveţi încredere în mine”, a răspuns caporalul după ce a luat o gură adâncă. A eructat. — Sigur, o ascunde bine, dar acea femeie a murit cu ceva timp în urmă.

Balsam era aplecat deasupra mesei, zgârâindu-şi încurcăturile părului. Fulgii coborau spre pământ ca pete de vopsea pe lemnul întunecat. — Zei de jos, şopti el. — Poate că cineva ar trebui... nu ştiu... j>oate... să-i spună?

Sprâncenele cele mai multe făra păr ale lui Deadsmell se ridicară. — Scuzaţi-mă, doamnă, aveţi un ten pentru care să muriţi şi cred că asta aţi făcut.

Un alt sc'âr'ţâit de la Throat'slitter.

Caporalul continuă: — Este adevărat, doamnă, că părul perfect şi machiajul scump pot ascunde orice?

Un ţipăit sufocat de la Throatslitter.

Capetele s-au întors.

Deadsmell a mai băut o gură, încălzind subiectul. — Amuzant, nu pari mort.

Chicăitul malt a izbucnit.

în timp ce a murit, tăcerea bruscă în camera principală a tavernei, cu excepţia celei a unui jar care se rostogoli, care apoi a căzut de pe blatul mesei şi a sărit pe podea.

Balm se uită cu privirea la Deadsmell. — Ai făcut asta. Ai continuat să împingi şi să împingi. încă un cuvânt de la tine, caporal, şi vei fi mai mort decât ea.

— Ce esté acel miros? întrebă Deadsmell. 'Oh corect. Esenţa putrescenţei.

Obrajii lui Bafm s-au bombat, faţa lui devenind o nuanţă purpurie ciudată. Ochii lui gălbiii se uitau la

câteva momente după ce au sărit pe tulpini.

Throatslitter încercă sa-şi strângă ochii, dar imaginea chipului de sergent îi izbucni în minte. A ţipat în spatele mâinilor. Se uita în jur cu un apel neputincios.

Toată atentia era concentrată asupra lor acum, nimeni nu vorbeşte. Chiar si frumoasa femeie care se transportase cu acel ciubuş slăbit şi ciuful însuşi – al cărui ochi bun sclipea din pliûrile unei încruntări severe – se oprise, stând fiecare de o parte a butoiului de bere pe care îl adusese cârciumarul. . Şi portarul însuşi, uitându-se la Throatslitter cu gura căscată.

— Ei bine, observă Deadsmell, aici merge meritul nostru de băieţi răi. Guturaşul face apeluri de împerechere – sper să nu fié curcani pe insulă. Iar tu, sergent, capul tău pare gata să exglodeze ca un înjurător.

Balm şuiera: — A fost vina ta, ticălosule!

'Cu greu. După cum vezi, sunt calm. Deşi oarecum stânjenit de compania mea, vai.

— Bine, te îndepărtăm. Hood ştie, Gilani e al naibii de vedere mai drăguţă la care să te uiţi...

— Da, dar se întâmplă să trăiască, sergent. Nu e genul tău deloc.

'Nu ştiu!'

— Acum, aceasta este o recunoaştere foarte jalnică, nu aţi spune?

— Stai, interveni în cele din urmă Throatslitter. — Nici eu n-am putut spun^ despre ea, Deadsmell. A întins un deget în caporal. — încă o dovadă că eşti un necromant blestemat. Nu, uită acea privire şocată, nu mai cumpărăm. Ştiai că e moartă pentru că le simţi miros, aşa cum spune numele tău că poţi. De fapt, aş paria că de aceea Braven Tooth ţi-a dat acest nume – nu-i scăpa nimic, nu-i aşa?

Zgomotul ambiental reînvia încet, însoţit de mai mult de câteva gesturi de apărare, câteva scaune zgâriind prin mizerie în timp ce patronii făceau evadari furtive pe uşa din faţă.

Deadsmell a băut mai multă bere. Şi nu a spus nimic.

Moarta şi tovarăşul ei au plecat, acesta din urmă şchiopătând în timp ce se străduia să echilibreze butoiul pe im umăr.

Balm mormăi. — Iată. Tipic, nu-i aşa? Tocmai când suntem şi noi sub putere.

— Nimic de care să-ţi faci griji, sergent, spuse

Deadsmell. — Totul este în'mână. Deşi, daca deţinătorul decide să urmărească...

Gâtul a mormăit. — Dacă o face, va regreta. Se ridică apoi, ajustând pelerină de ploaie, din chestiune marină. — Noroc că voi doi, să staţi aici adăugându-vă grăsime în fund. E al naibii de frig acolo, să ştii.

— Iau notă de toată aceasta insubordonare, mormăi Balm. Apoi i-a bătut capul. 'Aici.[1]

— Ei bine, asta e o uşurare, spuse Throatslitter. A părăsit taverna.

Shake Brullvg, tiranul celui de-al Doilea Fort Maiden, viitorul Rege al Insulei, stătea ghemuit pe scaunul cu spătar înalt al vechiului prefect al închisorii şi îi aruncă o firivire de sub sprâncene grele la cei doi străini de la masă, ângă uşa camerei. Jucau un alt joc al lor blestemat. Oasele degetelor, castron alungit din lemn şi pene de cioara despicate.

„Două sărituri îmi câştigă o şansă”, a spus unul dintre ei, deşi Brullyg nu era deloc sigur de asta – să înţeleagă o limbă pe furiş nu era un lucru uşor, dar întotdeauna se pricepea la limbi. Shake, Letherii, Tiste Edur, Fent, limba comerciantului si Meckros. Şi acum, stropi de asta... acest Malazan.

Sincronizare. L-au luat de la el, la fel de uşor cum îi luaseră cuţitul, toporul de război. Străinii intră în port – nu atât de mulţi la bord încât să provoace multe îngrijorări, sau aşa părea. În plus, fuseseră destule probleme de mestecat chiar atunci. O mare plină de munţi de gheaţă, care se îndreaptă spre Insulă, mai de rău augur decât orice flotă sau armată. Au spus că s-ar putea ocupa de asta – şi el fusese un om care se îneca, care se prăbuşise pentru ultima oară.

Viitorul rege al insulei, zdrobit şi mânjit sub gheaţa nesimţită. Fata în faţă cu genul ăsta'de adevăr fusese ca nişte gheare de dragon prin pânză. După tot ce făcuse...

Sincronizare. Acum se întreba dacă aceşti Malazani aduseseră gheaţa cu ei. L-a trimis învârtindu-se pe curentul sălbatic al sezonului, doar ca să poată ajunge cu un pas înainte şi să se ofere să o întoarcă. Nici măcar nu le crezuse,' îşi aminti Brullyg, dar disperarea vorbise cu propria ei voce. „Fă asta şi vei fi oaspeţi regali atâta timp cât vrei”. Ei zâmbiseră la acea ofertă.

Sunt un prost. Şi mai rău.

Şi acum, două echipe nenorocite stăpâneau asupra lui şi asupra fiecărui rezident blestemat al acestei insule

şi nu putea face nimic în privinţa asta. în afară de a păstra adevărul de la toţi ceilalţi. Şi asta devine mult mai greu cu fiecare zi care trece.

— Mătură în jgheab, smulge un deget şi cam asta o face, spuse celălalt soldat.

Eventual.

— A derapat când ai respirat – l-am văzut, înşeli!

— Nu am respirat.

— O, bine, eşti un cadavru al naibii de Hood, nu-i aşa?

— Nu, pur şi simplu nu am respirat când ai spus ca am respirat. Uite, e în jgheab, negi?

'Uite, lasă-mă sa mă uit mai atent. Ha, nu, nu este!

— Tocmai ai oftat şi l-ai mişcat, la naiba!

— Nu am oftat.

— Da, şi nici nu pierzi, nu-i aşa?

— Doar pentru că pierd nu înseamnă că am oftat chiar atunci. Şi vezi, nu e în jgheab.

„Aşteaptă cât respir...”

— Atunci voi ofta!

„Respiraţia este ceea ce fac câştigătorii. Oftat este ceea ce fac învinşii. Prin urmare, câştig.[1]

— Sigur, pentru tine înşelarea este la fel de naturală ca şi respiraţia, nu-i aşa?

Brullyg şi-a mutat încet atenţia de la cei doi de la uşă şi se uită la ultimul soldat din cameră. Lângă coven, ea era o frumuseţe. O piele atât de întunecată, magică, şi acei ochi înclinaţi' pur şi simplu străluceau de o invitaţie dulce – la naiba, toate misterele lumii erau în acei ochi. Şi gura aceea! Buzele alea! Dacă ar putea să scape de ceilalţi doi şi poate să-i fure acele cuţite rele ale ei, atunci de ce ar descoperi acele mistere aşa cum şi-a dorit ea.

Sunt regele insulei. Pe cale să fie. încă o săptămână, şi dacă nici una dintre fiicele de căţea ale Reginei moarte nu apare înainte de atunci, totul cade în seama mea. Regele Insulei. Aproape. Destul de aproape pentru a folosi titlul, sigur. Şi ce femeie nu ar lăsa deoparte viaţa unui soldat mizerabil pentru patul moale şi cald al priméi concubine a unui rege? Sigur, asta este într-adevăr o cale Letherilor, dar ca rege îmi pot face propriile reguli. Şi dacă covenului nu-i place, ei bine, acolo sunt stâncile.

Unul dintre Malazanii de la masă a spus: „Ai grijă, Masan, are din nou privirea asta”.

Femeia pe nume Masan Gilani s-a îndreptat ca o pisică pe scaun, ndicându-şi braţele netede, deloc slăbite, mtr-o întindere arcuită care i-a transformat sânii mari în globuri rotunde, încordând ţesătura uzată a cămăşii. — Atâta timp cât continuă să gândească cu creierul greşit, Lobe, suntem buni şi uşori. Apoi s-a aşezat pe spate, îndreptându-şi picioarele perfecte.

— Ar trebui să-i aducem o altă curvă, spuse cel pe nume Lobe în timp ce strângea oasele degetelor într-o geantă mică de piele.

— Nu, spuse Masan Gilani. — Deadsmell abia l-a reînviat pe ultimul.

Dar nu acesta este motivul real, nu? Brullyg zâmbi. Nu, mă vrei pentru tine. în plus, de obicei nu sunt aşa. Stergeam nişte... frustrări. Asta e tot. Zâmbetul i s-a stins. Cu siguranţa îşi folosesc mâinile mult când vorbesc. Gesturi de tot felül. Oameni ciudaţi, malazanii ăştia. Şi-a dres glasul şi a vorbit Letherii în modul încet de bare păreau să aibă nevoie. „Mi-aş descurca cu o altă plimbare. Picioarele mele vor exerciţii.' O clipă cu ochiul către Masan Gilani, care a răspuns cu un zâmbet înţelegător care l-a luminat

gână jos, suficient pentru a-l facé să se mişte pe scaun.

— •amenii mei trebuie să mă vadă, înţelegi? Dacă încep să devină suspicioşi, ei bine, dacă cineva stie cum arata un aresjt la domiciliu, sunt cetăţenii din Fort Maidén.

în Letherii cu accent teribil, Lobe a spus: „Azi vine berea, nu? Cel mai bine vreau să aştept asta aici. Te plimbăm în seara asta.

Ca o stăpână Liberty, câinele ei răsfăţat. Nu e frumos? Şi când ridic un picior şi mă piş pe tine, Lobe, ce atunci?

Aceşti soldaţi de aici nu l-au speriat. Era cealaltă echipă, cea aflată încă în susul insulei. Cel cu fetiţa aia mută şi slăbită. Şi avea un mod de a apărea ca de nicăieri. Dintr-un vârtej ' de lumină – se întrebă ce vor face vrăjitoarele Shake din acel truc drăguţ. Tot ce trebuia să faca Lobe – Lobe, sau Masan Gilani, sau Gait, oricare dintre ele – tot ce trebuia să facă era să-i spună numele.

Sinn.

O adevărată teroare aia, şi nu o gheare. Bănuia că va avea nevoie de întregul cove'n pentru a scăpa de ea. De preferat cu mari pierderi. Covenul avea un mod de a-

i înghesui pe conducătorii aleşi ai Shake-ului. Şi sunt pe drum, ca corbii către o carcasă, toţi scuipă şi'chicotesc. Desigur, nu pot zbura. Nici măcar nu pot înota. Nu, vor avea nevoie ae bărci pentru a-i duce peste strâmtoare – şi asta presupunând ca Reach nu este acum o masa amestecată de gheaţă, aşa cum arată de aici.

Soldatul pe nume Ga'it s-a ridicat de pe scaun, tresărind la vreo strângere a spatelui, apoi se îndreptă spre ceea ce fusese posesiunea premiului prefectului, o tapiserie care domina un întreg perete. Decolorată de vârstă – şi pătată în colţul din stânga jos cu stropi uscate de sângele bietului prefect – spânzurarea înfăţişa Prima debarcare a Letherilor, deşi, de fapt, aceasta nu a fost prima debarcare a colonizatorilor. Flota ajunsese în vizorul ţărmului undeva vizavi de Reach. Canoe Fent se aventuraseră să stabilească contactul cu străinii. Un schimb de cadouri a mers prost, ducând la măcelul bărbaţilor din Fent şi, ulterior, înrobirea femeilor şi copiilor din' sat. încă trei aşezări suferiseră aceeaşi soartă. Următoarele patru, spre' sud, pe coastă, fuseseră abandonate în grabă.

Flota ocolise în cele din urmă Peninsula Sadon pe coasta de nord a Mării Ouster, apoi navigase pe lângă Lenth Arm şi în Golful Gedry. Oraşul Gedry a fost întemeiat pe locul Primului Aterizare, la' vărsarea râului Lether. Această tapiserie, veche cu uşurinţă de o mie de ani, a fost o dovadă suficientă în acest sens. Convingerea generală în zilele noastre era că aterizarea a avut loc chiar la locul capitalei, în susul râului. Ciudat cum trecutul a fost refăcut pentru a se potrivi prezentului. O lecţie pe care Brullyg o putea folosi, odată ce era rege. Shake au fost un popor al eşecului, sortit să nu cunoască altceva decât tragedie si patos. Gardieni ai ţărmului, dar incapabili să-l păzească de foamea neobosita a mării. Toate acestea trebuiau... revizuite.

Letherii cunoscuseră înfrângerea. Multe ori. Istoria lor pe acest pământ a fost sângeroasă, plină de trădările lor, minciunile lor, cruzimile lor fără inimă. Toate acestea erau acum văzute ca triumfătoare şi eroice.

Aşa trebuie să se vadă un popor. Aşa cum trebuie să Shake. Un far orbitor pe acest mal întunecat. Când sunt rege...

— Uită-te la blestemata asta, spuse Gait. — Iată, scrierea aia de pe margini, asta ar^putea fi Ehrlii.

— Dar nu este, mormăi Lobe. îşi demontase unul dintre pumnale; pe masă, în faţa lui, se aflau pomul, câteva nituri şi ştifturi, un mâner de lemn învelit m piele, un mâner despicat şi lama înţepată. Se părea că soldatul nu ştia cum să le pună totul la foc.

— Unele dintre litere...

„Ehrlii si Letherii provin din aceeaşi limbă”, a spus Lobe.

Strălucirea lui Gait era suspectă. 'De unde stii ca?'

— Nu, idiotule. Este exact ceea ce mi s-a spus.

'OMS?'

— Ebron, cred. Sau Shard. Ce mai conteaza?

Cineva care ştie lucruri, asta-i tot. Hood, îmi doare creierul. Şi uită-te la mizeria asta.

— Acesta este cuţitul meu?

'A fost.'

Brullyg l-a văzut pe Lobe înclinând capul, apoi soldatul a spus: — Paşi în josul scărilor. Şi cu aceste cuvinte, mâinile i s-au mişcat în neclaritate şi chiar în timp ce Gait se îndrepta spre uşă, Lobe răsucea pomul şi răsturna cuţitul în calea lui Gait.' Acolo unde a fost prins cu o singură mană – Mersul nici măcar nu încetinise în trecere.

Brullyg se lăsă pe spate în scaun.

Ridicându-se, Masan Gilani a slăbit din teaca lor cuţitele cu lamă lungă, cu aspect vicios, de la şolduri. — Mi- ar plăcea să fiu cu propria mea echipă, spuse ea, apoi se apropie cu un pas de locul unde stătea Brullyg.

— Stai pe foc, murmură ea.

Gura uscată, dădu din cap.

— Probabil că e livrarea de bere, spuse Lobe dintr-o parte a uşii, în timp ce Gait o descuie şi o împinse suficient de larg pentru a-i permite să privească'prin crăpătură.

— Sigur, dar cizmele alea sună greşit.

— Nu obişnuitul sălit şi fiul lui?

'Nici măcar pe aproape.'

'În regulă.' Lobe se întinse sub masă şi ridică în vedere o arbaleta. O armă cu adevărat străină, construită în întregime din fier – sau ceva foarte asemănător cu oţelul Letherii. Şnurul era gros ca degetul mare al unui bărbat, iar cearta introdusă m şanţ avea vârful unui cap în formă de x, care ar pătrunde într-un

scut de Letherii de parcă ar fi fost scoarţă de mesteacăn. Soldatul a dat gheara mapoi şi a blocat-o cumva pe loc. Apoi s-a deplasat de-a lungul peretelui uşii până la colţ.

Mersul'se dădu înapoi pe măsură ce paşii de pe scări se apropiau. Făcu o serie de gesturi cu mâinile, la care Masan Gilani mormăi ca răspuns, iar Brullyg auzi în spatele lui o cârpă ruptă şi o clipa mai târziu vârful unui cuţit apăsat între omoplaţii lui – împins direct prin scaunul blestemat. Ea se aplecă/— Fii drăguţ şi prost, Brullyg. Ii ştim pe aceşti doi si putem ghici de ce sunt aici.

Erivind înapoi la Masan Gilani, dând din cap o dată, Gait intră apoi în prag, deschizând larg uşa. — Ei bine, trase el târâtor în groaznicul lui Letherii,' dacă nu este căpitanul şi primul ei oficial. Rămâneţi fără bani vine prea devreme? Ce faci vine cu bere?

Un mârâit greu de dincolo. — Ce a spus, căpitane?

— Orice ar fi fost, a spus-o rău. O femeie şi acea voce – Brullyg se încruntă. Era o voce pe care o auzise înainte. Vârful cuţitului i se înfipse mai adanc în coloana vertebrală.

— îi aducem lui Shake Brullyg bere, continuă femeia.

— E frumos, răspunse Gait. — Vedem că vine să-l ia.

— Shake Brullyg este un vechi prieten de-al meu. Vreau sa il vad.[1]

— E ocupat.

'Facand ce?[1]

'Gândire.[1]

— Il scutură pe Brullyg? Chiar mă îndoiesc de asta – şi oricum, pe numele Errantului, cine eşti? Nu sunteţi Letherii, iar tu şi prietenii ai tăi petrecuţi la cârciumă, ei bine, nici unul dintre voi nu aţi fost prizonieri aici. am întrebat în jur. Eşti de la acea navă ciudată ancorată în golf.

— De ce, căpitane, este simplu. Venim să mergem toată gheaţa. Deci Brullyg ne recompensează. Vizitatori. Oaspeţi regali. Acum îi ţinem companie. El zâmbeşte frumos tot timpul. Si noi drăguţi.

— Drăguţi idioţi, cred, spuse bărbatul de afară - Erobabil primul ofiţer al căpitanului – mârâind. „Acum, raţul meu oboseşte – mişcă-te deoparte şi lasă-mă să predau acest blestemat.

Gait a aruncat o privire înapoi peste umăr către

Masan Gilani, care a spus în Malazan: „De ce te uiţi la mine? Sunt aici doar ca să tin limba acestui om atârnată.

Brullyg îşi lingă transpiraţia de pe buze. Deci, chiar şi ştiind asta, de ce mai funcţionează? Sunt aşa de prost? — Lasă-i să intre, spuse el cu voce joasă. — Ca'să le pot linişti minţile şi să-i trimit departe.

Gait se uită din nou la Masan Gilani şi, deşi ea nu spuse nimic, trebuie să fi trecut un fel de comunicare între ei,

E entru că el ridică din umeri şi se dădu înapoi. — Vine erea.

Brullyg a privit cum cele două siluete intrau în cameră. Cel din frunte a fost Skorgen Kaban cel Drăguţ. Ceea ce însemna... da. Viitorul rege a zâmbit: „Shurq Elâlle. Nu ai îmbătrânit nici o zi de când te-am văzut ultima oară. Şi Skorgen – pune butoiul jos, înainte să-ţi luxezi umărul şi să adaugi deformat la lista ta de afecţiuni. Abordează blestemul şi putem să bem cu totii. Oh, adăugă el în timp ce îi privea pe cei doi piraţi primind soldaţi – Skorgen aproape sărind cand l-a văzut pe Lobe în colţ, cu arbaleta acum legănat în braţe – aceştia sunt câţiva dintre oaspeţii mei regali. La uşă, Gait. În colţ, Lobe, şi'acest minunat aici, cu o mană în spatele scaunului'meu, este Masan Gilani.

Shurg Elalle a luat unul dintre scaune de lângă uşă şi l- a târât vizavi de Brullyg. Stând, ea a îndoit un picior peste celălalt şi şi-a legat mâinile în poală. — Brullyg, ticălos pe jumătate nebun şi înşelat. Daca ai fi singură, ţi-aş stropit gâtul flăcător chiar acum.

— Nu pot spune că sunt şocat de animozitatea ta, răspunse Shake Brullyg, mângâiat brusc de bodyguarzii lui Malazan. „Dar ştii, nu a fost niciodată atât de rău sau urât pe cât credeai că este. Pur şi simplu nu mi-ai dat niciodată şansa să explic...

Zâmbetul lui Shurq era atât frumos, cât şi întunecat. — De ce, Brullyg, nu ai fost niciodată unul care să te explice.

— Un barbat se schimbă.

— Ar fi o premieră.

Brullyg s-a împotrivit să ridice din umeri, deoarece asta i-ar fi deschis o fantă urâtă în carnea spatelui. în schimb, si- a ridicat mâinile, cu j>almele în sus, în timp ce a spus: „Să lăsăm deoparte toata istoria. Recunoştinţa nemuritoare se odihneşte m siguranţă în

portul meu. jMarfă descărcată şi o mulţime de monede în poşetă. îmi imaginez că' ai mâricărime să părăseşti insula noastră binecuvântată.

— Aşa ceva, a răspuns ea. — Vai, se pare că avem probleme să obţinem permisiunea. Este cea mai mare navă blestemată pe care am văzut-o vreodată blocând gura portului chiar acum si o galere de război elegantă de un fel se îndreaptă spre dană pe debarcaderul principal. Ştii, adăugă ea, cu un alt zâmbet rapid, totul începe sa para un fel de... ei bine... blocaj.

Vârful cuţitului lăsă pe spatele lui Brullyg şi Masan Gilani, introducând arma în teacă, făcu un pas.' Când a vorbit de data aceasta, era într-o limbă pe care Brullyg nu o mai auzise niciodată.

Lobe ridică din nou arbaleta, ţintând spre Brullyg, şi răspunse lui Masan în aceeaşi limbă'.

Skorgen, care stătuse în'genunchi lângă butoi, lovindu- se cu călcâiul unei mâini în vârf, se ridica acum.
— Ce se întâmplă aici, pe numele Errantului, Brullyg?

O voce a vorbit din prag: „Doar asta. Căpitanul tău are dreptate. Aşteptarea noastra sa încheiat.

Soldatul pe nume Throatslitter stătea rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate. Îi zâmbea lui Masan Gilani. — Veşti bune, nu-i asa? Acum poţi să-ţi iei curbele delicioase şi să dansezi până la debarcader – sunt sigur că lui Urb şi restul le lipseste ceva îngrozitor.

Shurq Elalle, care nu se mişcase de pe scaun, a oftat cu voce tare, apoi a spus: „Frumos, nu cred că vom părăsi această cameră pentru o vreme. Găseşte-ne nişte ţâşne şi toarnă, tu de ce nu?

— Suntem ostatici?

„Nu, nu”, a răspuns căpitanul său. ‘Vizitatori.[1]

Masan Gilani, cu şoldurile legănându-se mult mai mult decât era necesar, ieşi' din camera.

Pe sub răsuflarea' lui, Brullyg gemu.

— După cum am spus mai devreme, murmură Shurq, bărbaţii nu se schimbă. Ea aruncă o privire spre Gait, care ridicase celălalt scaun. — Presupun că nu mă vei lăsa să strâng acest vierme odios.

‘Scuze nu.[1] Un zâmbet rapid. — Oricum nu încă.

— Deci, cine sunt prietenii tăi din port?

Mersul făcu cu ochiul. — Avem puţin de lucru, căpitane. Şi am decis că această insulă se va descurca bine ca sediu.

— Abilitatea ta cu Letherii s-a îmbunătăţit

considerabil.

— Trebuie să fie compania ta bună, căpitane.

— Nu te deranja, spuse Throatslitter din prag. — Deadsmell spune că stă pe partea greşită a porţii lui Hood, în ciuda a ceea ce vezi sau crezi că vezi.

Mersul păli încet.

— Nu sunt sigur ce vrea să sj>ună prin toate astea, spuse Shurq Elalle, cu ochii ei înflăcăraţi aşezându-se asupra Mersului, dar poftele mele sunt la fel de pline ca întotdeauna.

'Este dezgustător.[1]

— Explică transpiraţia de pe fruntea ta, presupun.

Mersul şi-a şters în graba fruntea. — Asta e mai rău decât Masan Gilani, se plânşe el.

Brullyg se mişcă nervos pe scaun. Sincronizare. Aceşti blestemaţi de Malazani au avut-o la găleată. Libertatea ar fi trebuit să dureze mai mult decât atât. — Grăbeşte-te cu berea aia, drăguţă.

Să te găseşti în picioare, singur, dezlănţuit, cu o armată nefericită zvârcolindu-te în mâini, a fost cel mai mare coşmar al unui comandant. Şi când i-ai făcut să alerge direct în sălbăticia unui ocean în acel moment, este cât se poate de rău.

Furia îi unise, pentru o vreme. Până când adevărul a început să se cufunde, ca nişte viermi sub piele. Patria lor i- a vrut pe toţi morţi. Nu s-ar Vedea o familie – nici soţii, soţi, mame, taţi. Fără copii să sară într-un genunchi în timp ce lucrează numerele în cap, întrebându-te la ce ochi ai vecinului te uiţi în jos. Eară prăpăstii de traversat, fără breşe de reparat. Fiecare persoana iubită la fel de bun ca şi moft.

Armatele devin indisciplinate când se întâmplă asta. Aproape la fel de rău ca fără pradă şi fără plată.

Eram soldaţi ai imperiului. Familiile noastre depindeau de salarii, scutiri de impozite, răscumpărări şi pensii. Şi mulţi dintre noi eram suficient de tineri încât să ne gândim să ne deconectam, să ne facem o viaţă nouă, una care să nu implice să legănăm o sabie şi să ne uităm în ochiul unui hoţ care mârâie care vrea să te taie în două. Unii dintre noi ani fost al naibii de obosiţi.

Deci, ce ne-a ţinut împreună?

Ei bine, nicio navă nu-i place să navigheze singură, nu-i aşa?

Dar Fist Blistig ştia că e mai mult. Sânge uscat care ţine pe toţi la loc ba un lipici. Arsura arsă a trădării,

înţepătură' furiei. Şi un comandant care şi-a sacrificat propria dragoste pentru a-i vedea pe toţi supravieţuind.

Isi petrecuse prea multe zile şi prea multe' nopţi pe Lupul de Spumă stând la nu mai puţin de cinci paşi de Adjunct, studiindu-i spatele înţepenit în timp ce se confrunta cu mările agitate. O femeie care nu arata nimic, dar unele lucruri pe care niciun muritor nu le putea ascunde, iar unul dintre acele lucruri era durerea. Se uitase şi se întrebase. Avea să treacă prin asta?

Cineva – s-ar putea să fi fost Keneb, care uneori părea să-l înţeleagă pe Tavore mai bine decât oricine altcineva, poate chiar şi chiar Tavore – luase atunci o decizie fatidică. Adjunctul îşi pierduse asistentul. în oraşul Malaz. Ajutor şi iubit. Acum, poate nu se mai putea face nimic în privinţa iubitei, dar rolul de consilier era o funcţie oficială, una necesară oricărui comandant. Nu un bărbat, desigur, ar trebui să fie femeie cu siguranţă.

Blistig şi-a amintit în acea noapte, chiar dacă al unsprezecelea clopoţel suna pe punte – flota zdrenţuită, flancată de Tronurile'de Război Perish, se afla la trei zile la est de Kartool, pornind un arc îndreptat spre nord pentru a- i înconjura stramtorii tumultoase si mortale dintre Insula Malaz si coasta Korelului – şi Adjunctul stăteau singuri chiar dincolo de catargul castelului de prunţă, vântul trăgându-i nesigur de pelerină de ploaie, făc'ându-i pe Blistig să se gândească la o cioară cu aripi rupte. O a doua silueta apăru, oprindu-se aproape de Tavore din stânga ei. Unde ar sta T amber, unde ar sta orice ajutor al unui comandant.

Capul lui Tavore se întoarse speriat si cuvintele au fost schimbate – prea jos pentru urechile lui Blistig – urmate de un salut din partea noului venit.

Adjunctul este singur. La fel este şi o altă femeie, aparent la fel de legată de durere ca şi Tavore însăşi, totuşi aceasta are un avantaj, o furie temperată ca oţelul Aren. Lipsă de răbdare, care ar putea fi tocmai ceea ce este nevoie aici.

Tu ai fost, Keneb?

Bineînţeles, Lostara Yil, cândva căpitan în Lamele Roşii, acum doar un soldat în afara legii, nu dezvăluise nicio înclinaţie să ducă o femeie în patul ei. Nu oricine, de fapt. Cu toate acestea, nu era o tortură de privit, dacă cineva avea un gust pentru sticlă spartă făcută drăguţă. Asta şi tatuajele lui Pardu. Dar era la fel de

probabil ca' Adjunctul să nu gândească în acei termeni. Prea devreme. Femeie greşită.

De-a lungul flotei, ofiţerii raportaseră discuţii despre revoltă în rândul soldaţilor – cu excepţia, destul de ciudat, a puşcaşilor puşcaşi, care nu păreau niciodată capabili să se gândească la' următoarea masă sau jocul Troughs. O succesiune de rapoarte, transmise pe un ton din ce în ce mai nervos, si se părea că Adjunctul nu voia sau nu putea nici măcar sa-i pese.

Poţi vindeca destul de bine rănile cărnii, dar celelalte sunt cele care pot sângera un suflet.

După noaptea aceea, Lostara Yil s-a agăţat de un Tavore resentimentat ca o căpuşă^ blestemata. 'Asistentul comandantului. Ea a înţeles rolul. In absenta unei direcţii reale din partea comandantului ei, Lostara Yil şi-a asumat sarcina de a gestiona aproape opt mii de soldaţi'nenorociţi. Prima necesitate era clarificarea chestiunii salariale. Flota naviga spre Theft, un regat meschin sfâşiat de incursiunile Malazan si de războiul civil. Trebuia sa fie achiziţionate provizii, dar mai mult decât atât, soldaţii aveau nevoie de concediu şi pentru asta trebuie să existe nu numai monede, ci şi promisiunea că vor veni mai multe, ca nu cumva întreaga armată să dispară pe străzile din spate ale primului port de escală.

Cuierele armatei nu puteau alimenta ceea ce se datora.

Aşa că Lostara l-a vanat pe Banaschar, odată preot din D'rek.' L-a vânat şi l-a încolţit. Şi dintr-o dată, acele cufere de vistierie se revărsau.

Acum, de ce Banaschar? De unde ştia Lostara?

Grub, desigur. Acel slăbănog urcând pe tachelii cu acei bhok'aral nu tocmai potriviţi. Nu l-am văzut o dată coborând, oricât de brutală ar fi vremea. Cu toate acestea, Grub ştia cumva despre poşeta ascunsă a lui Banaschar şi cumva i-a dat cuvântul lui Lostara Yil.

Armata a Paisprezecea a fost deodată bogată. Prea mult distribuit dintr-o dată ar fi fost dezastruos, dar Lostara ştia asta. Ajunge ca să se vadă, că zvonurile s-au dezlănţuit pentru a zburda ca hermele prin fiecare navă din flotă.

Soldaţii fiind ceea ce erau, nu a trecut mult până când s-au plâns de altceva, iar de data aceasta consilierul Adjunctului nu a putut face nimic pentru a răspunde.

Unde, pe numele lui Hood, mergem?

Mai suntem o armată şi daca suntem, pentru cine luptăm? S-a dovedit că ideeâ de a deveni mercenari nu a stat bine.

Povestea a spus că Lostara Yil a avut-o cu Tavore într-o noapte în cabina Adjunctului. O noapte de ţipete, blesteme şi, poate, lacrimi. Sau sa întâmplat altceva. Ceva la fel de simplu cum ar fi Lostara care îşi uzeşte comandantul, precum viermii soldaţi ai lui D'rek care roade gleznele pământului, se strecoară imediat. Oricare ar fi detaliile,
Adjunctul a fost... trezit. întreaga a Paisprezecea a fost câteva zile de la căderea în bucăţi.

A fost emis un apel pentru ca Pumnii şi ofiţerii de rangul căpitan şi mai malt să se adune pe Lupul Spumos. Şi, spre uimirea tuturor, Tavore Paran a apărut pe punte şi â ţinut un discurs. Sinn şi Banaschar au fost prezenţi, iar prin vrăjitorie cuvintele Adjunctului au fost auzite de toată lumea, chiar şi de echipajul sus în tachelaj şi în cuiburile corbilor.

Un discurs al naibii de Hood.

De la Tavore. Cu buzele mai strânse decât o pisică la tetinele lui Togg, dar ea vorbea. Nu lung, nu complicat. Şi nu a fost nici strălucire, nici geniu. Ura simplu, fiecare cuvânt cules de pe pământul prăfuit, înşirat împreună pe o curele mestecate, nici măcar scuipat pe el pentru a scoate o strălucire. Nu o piatră preţioasă de găsit. Fără perle, fără opal, fără safire.

Granat crud în cel mai bun caz.

Cel mai bun la.

Legat de centura de sabie a lui Tavore, fusese un os deget. îngălbenit, carbonizat la un capăt. Rămase în tăcere o vreme, cu trăsăturile ei simple părând trase, îmbătrânite, cu ochii plictisiţi ca ardezia patata. Când în sfârşit a vorbit, vocea ei era joasă, ciudat de măsurată, lipsită de orice emoţie.

Blistig încă îşi putea aminti fiecare cuvânt.

— Au existat armate. încărcat cu nume, moştenirea întâlnirilor, a bătăliilor, a trădărilor. Istoria din spatele numelui este limbajul secret al fiecărei armate – unul pe care nimeni altcineva nu îl poate înţelege, cu atât mai puţin îl poate împărtăşi. Prima sabie 'a fui Dassem Ultor – Câmpiile Unta, Dealurile Grissian, Li Heng, Y'Ghatan. The Bridgeburners-Raraku, Black Dog, Mott Wood, Pale, Black Coral. Coltaine's

Seventh-Gelor Ridge, Vathar Crossing şi Ziua Sângelui Pur, Sanimon, Fall.

„Unii dintre voi împărtăşiţi câteva dintre ele – cu camarazi acum căzuţi, acum praf. Ele sunt, pentru tine, vasele crăpate ale durerii tale şi ale mândriei tale. Şi nu poţi sta mult timp într-un singur loc, ca nu cumva pământul să se transforme în noroi fără adâncime în jurul picioarelor tale. Ochii i-au căzut apoi, o bătaie a inimii, alta, înainte de a ridica din nou privirea, scanând multitudinea de feţe sumbre din faţa ei.

— Printre noi, printre vânătorii de oase, limba noastră secretă a început. Crud în naşterea sa la Aren, sordidă într- un râu de sânge vechi. Sângele lui Coltaine. Stii asta. Nu trebuie să-ţi spun nimic din toate astea. Avem propriul nostru Raraku. Avem propriul nostru Y'Ghatan. Avem oraşul Malaz.

'„în războiul civil de la Theft, un lord războinic care a capturat armata unui rival, apoi i-a distrus – nu prin măcel; nu, pur şi simplu a dat ordin ca mâna armei fiecărui soldat să-şi piardă degetul arătător. Soldaţii mutilaţi au fost apoi trimişi înapoi la rivalul războinicului. Douăsprezece mii de bărbaţi şi femei nefolositoare. A hrăni, a trimite acasă, a înghiţi gustul amar al înfrângerii. Am fost... Mi-a adus aminte de acea poveste, nu cu mult timp în urmă.

Da, se gândi Blistig atunci şi cred că ştiu de cine. Doamne, toţi facem.

— Şi noi suntem mutilaţi. în inimile noastre. Fiecare dintre voi ştie asta.

— Si aşa că purtăm, legată de curele noastre, o bucată de os. Moştenirea unui deget tăiat. Şi da, nu putem să nu cunoaştem amărăciunea. Ea făcu o pauză, se ţinu în spate o clipă lungă şi tăcerea însăşi i se păru că i se zgârie craniul.

relua Tavore. — Vânătorii de oase vor vorbi în limba noastră secretă. Vom naviga pentru a adăuga un alt nume la povara noastră şi s-ar putea ca acesta să fie ultimul nostru. Nu cred, dar sunt nori în faţa viitorului – nu putem vedea. Nu putem şti.

„Insula Sepik' un protectorat al Imperiului Malazan, este acum goaîă de viaţă umană. Condamnat la măcel fără sens, fiecare bărbat, copil şi femeie. Cunoaştem faţa ucigaşului. Am văzut navele Întunecate. Am văzut magia aspră'dezvăluită.

— Suntem Malazan. Rămânem aşa, indiferent de

judecata împărătesei. Este acesta un motiv suficient pentru a da un răspuns?

‘Nu Nu este. Compasiunea nu este niciodată suficientă. Nici foamea de răzbunare nu este. Dar, deocamdată, pentru ceea ce ne aşteaptă, poate că vor face. Suntem Bonehunters şi n'avigăm către alt nume. Dincolo de Aren, dincolo de Raraku şi dincolo de Y'Ghatan, acum traversăm lumea pentru a găsi prenumele care va fi cu adevărat al nostru. împărtăşită de nimeni altul. Navigam pentru a da un răspuns.

— Mai sunt. Dar nu voi vorbi despre asta dincolo de aceste cuvinte: „Ceea ce te aşteaptă m amurgul trecerii lumii vechi, va rămâne... fără martor”. Cuvintele lui T'amber. O altă perioadă lungă de tăcere dureroasă.

— Sunt duri şi bine ar putea să hrănească ciudă, dacă în slăbiciune le permitem. Dar la aceste cuvinte le spun asta, în calitate de comandant al tău: noi vom fi martorii noştri şi asta va fi de ajuns. Trebuie să fie suficient. Trebuie să fie vreodată de ajuns.

Chiar şi acum, peste un an mai târziu, Blistig s-a întrebat dacă a spus ce era nevoie. De fapt, el nu era foarte sigur ce spusese ea. Sensul acesteia. Martori, fără martori, chiar face diferenţa? Dar ştia răspunsul la asta, chiar dacă nu putea articula cu exactitate ce ştia. Ceva s-a agitat adânc în adâncul sufletului său, de parcă gândurile lui ar fi ape negre care mângâia stânci nevăzute, aplecându-se la forme pe care nici macar ignoranţa nu le putea schimba.

Ei bine, cum poate avea sens toate astea? Nu am cuvintele.

Dar la naiba, a făcut-o. Pe atunci. Ea a făcut.

Fără martor. Era crimă în această noţiune. O nedreptate profundă împotriva căreia a criticat. În linişte. Ca orice alt soldat din Bonehunters. Poate. Nu, nu mă înşel – văd ceva în ochii lor. O pot vedea. Ne batem împotriva nedreptăţii, da. Că ceea ce facem nu va fi văzut de nimeni. Soarta noastră nemăsurată.

Tavore, ce te-ai trezit? Şi, Hood ia-ne, ce te face să crezi că suntem egali cu toate astea?

Nu fuseseră dezertări. El nu a înţeles. Nu credea că va înţelege vreodată. Ce se întâmplase în noaptea aceea, ce se întâmplase în acel discurs ciudat.

Ea ne-a spus că nu ne vom mai vedea niciodată pe cei dragi. Asta ne-a spus ea: nu-i aşa?

Ne lasă cu ce?

Una cu alta, presupun.
„Vom fi propriul nostru martor”.
Şi a fost suficient?
Poate. Până acum.
Dar acum suntem aici. Am ajuns. Flota, flota ardezei, că ea ar face asta. Nu a mai rămas niciun transport. Ars, scufundat până la fund pe malul ăsta blestemat. Suntem... tăiati.
Bun venit, Bonehunters, în imperiul Lether.
Din păcate, nu suntem aici în spirit festiv.

Gheaţa perfidă era acum în spatele lor, munţii sparţi care umpluseră marea şi se căţăraseră pe Fent Reacli, zdrobind totul în praf. Nicio ruină la care să te gândeşti într-un viitor îndepărtat, nici un singur semn al existenţei umane rămase pe acea stâncă răzuită. Gheaţa era anihilare. Nu a făcut ceea ce a făcut nisipul, nu a îngropat pur şi simplu orice urmă. Era aşa cum înţelesese Jaghut: negaţie, o curăţare până la stâncă goală.

Lostara Yil' şi-a strâns mai strâns mantia căptuşită cu blană în timp ce'îl urmărea pe Adjunct pe puntea castelului de prun a Lupului Spumă. Portul adăpostit era în faţa lor, o jumătate de duzină de corăbii ancorate în golf, inclusiv Silanda – grămada sa de capete Tiste Andii ascunse sub

g relată groasă. Nu fusese uşor să obţii fluierul de os de la .esler, şi-a amintit ea; iar dintre soldaţii celor două echipe rămase să comandă ambarcaţiunea' bântuită, singurul dispus să o folosească fusese acel caporal, Deadsmell. Nici măc^r Sinn nu l-ar atinge.

înainte de împărţirea flotei, a existat o rafală de deplasări între echipe'şi companii. Strategia pentru acest război a cerut anumite ajustări şi, aşa cum era de aşteptat, puţini fuseseră încântaţi de schimbări. Soldaţii sunt nişte nenorociţi atât de conservatori.

Dar cel puţin l-am îndepărtat pe Blistig de la comandă reală – mai rau decât un câine bătrân reumat, ăla.

Lostara, încă aşteptând ca comandantul ei să vorbească, se întoarse pentru a arunca o privire spre Tronul Războiului care bloca gura jDortului. Ultima navă Perish din aceste ape, deocamdata. Ea spera că va fi suficient pentru ceea ce urma.

„Unde este echipa sergentului Cord acum?” a întrebat adjunctul.

— Vârful de nord-vest al insulei, răspunse Lostara. „Sinn ţine gheaţa departe...”

'Cum?[1] întrebă Tavore, nu pentru prima dată.

Iar Lostara nu putea decât să dea acelaşi răspuns pe care îl dăduse de nenumărate ori înainte.' — Nu ştiu, adjunct. Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Ebron crede că această gheată este pe moarte. Un ritual Jaghut, care se prăbuşeşte. El observă liniile de apă de pe stâncile acestei insule- cu mult peste orice limb de apă mai devreme.

La aceasta Adjunctul nu a spus nimic. Părea neafectată de vântul rece şi umed, excluzând o absenţă de culoare pe trăsăturile ei, de parcă sângele i s-ar îi retras de pe suprafaţa cărnii. Părul ei era tuns foarte scurt, ca şi cum ar fi să renunţe la orice urmă de feminitate.

— Grub spune că lumea se îneacă, spuse Lostara.

Tavore se întoarse uşor şi ridică privirea la giulgiurile neluminate sus deasupra capului. — Grub. Un alt mister, spuse ea.

— Pare capabil să comunice cu Nachts, ceea ce este, ei bine, remarcabil.

'Comunica? A devenit greu să-i deosebeşti.

Lupul de Spumă trecea pe lângă navele ancorate, îndreptându-se spre digul de piatră, pe care stăteau două siluete. Probabil sergent Balm şi Deadsmell.

Tavore spuse: — Du-te mai'jos, căpitane, şi anunţă-i pe ceilalţi că suntem pe cale să debarcăm.

— Da, domnule.

Rămâi un soldat, îşi spuse Lostara Yil, o declaraţie care îi şopti prin minte de o sută de ori pe zi. Rămâneţi soldat şi tot restul va dispărea.

Cu prima lumină a zorilor palidând pe cerul estic, trupa călare a Letherii a tunat pe traseul îngust de coastă, m stânga lor berma vechii creastă a plajei, pădurea impenetrabilă şi încâlcită în dreapta lor. Ploaia se dizolvase într-o ceaţă moale, întărind ultima strângere de întuneric a nopţii, iar bătăitul copitelor era ciudat de stins, se împuţinează rapid odata ce ultimul călăreţ dispăruse din vedere.

Bălţile din pistă s-au aşezat din nou, înnorate de noroi. Ceaţa s-a învârtit, s-a învârtit în copaci.

0 bufniţă, cocoţată sus pe o ramură a unui copac mort, privise trupa trecând. Ecourile dispărând, a rămas

acolo unde era, nemişcându-se, cu ochii sai mari, care nu clipesc, atintiţi pe o masă haotică de arbuşti şi mărăcini printre plopi suDţiri. Unde ceva nu era aşa cum părea. Nelinişte suficienta pentru a-i deruta mintea prădătoare.

Tuturor s-a înceţoşat apoi, ca şi cum s-ar fi dezintegrat într-o furtună apriga – desi nu se agita niciun vânt – şi la dispariţia lui, figurile se ridicau ca de nicăieri.

Bufnita a decis că va trebui să mai aştepteputin. în timp ce îi era foame, a experimentat totuşi o mulţumire ciudată, urmată de un fel de tragere în minte, ca de ceva... plecare.

Sticla s-a rostogolit pe spate. — Peste treizeci de călăreţi, spuse el. — Lanciri, uşor blindaţi. Etrieri ciudaţi. Gluga, dar mă doare craniul. O urăsc pe Mockra...

— Destul de ticăloşi, spuse Lăutarul în timp ce îşi grivea echipa, oprindu-se o sticlă nemişcată, în timp gce .esler făcea acelaşi lucru sub nişte copaci la câţiva paşi distanţă. — Eşti sigur că nu au mirosit nimic?

— Acei primi cercetaşi aproape că ne-au călcat direct, spuse Bottle. — Ceva acolo... mai ales într-una dintre ele. De parcă ar fi fost cumva... Nu ştiu, sensibilizat, presupun. El şi al naibii de coasta asta urâtă de care nu avem locul...

' — Răspunde doar la întrebări, interveni din nou Fiddler.

— Ar fi trebuit să punem o ambuscadă pe tot lotul, mormăi Koryk, verificând nodurile de la toate fetişurile pe care le purta, apoi târându-şi pachetul de ' provizii supradimensionat pentru a examina curelele.

Fiddler clătina din cap. — Nu ne luptă până când picioarele noastre nu se usucă. Urăsc.[1]

— Atunci de ce eşti blestemat de marine, sergent?

'Accident. De altfel, aceia erau Letherii. Deocamdată, trebuie să evităm contactul cu ei.

— Mi-e foame, spuse Bottle. 'Ei bine, nu. Era bufniţa, la naiba. Oricum, nu ai crede cum este să te uiţi noaptea prin ochii unei bufniţe. Luminoasă ca amiaza în desert.

— Deşert, spuse Tarr. „Mi-e dor de deşert'*.

— Ai rata o groapă de latrine dacă ar fi ultimul loc din care te-ai târât, observă Smiles. — Koryk şi-a antrenat arbaleta pe aceşti călăreţi, sergent.

— Ce eşti, surioara mea mai mică? întrebă Koryk. Apoi mima vocea lui Smiles. — Nu şi-a scuturat creatorul de copii când a terminat de pipi, sergent! L-am văzut!'

— Vezi? Zâmbetele au râs. — Nu m-aş apropia niciodată atât de aproape de tine, jumătate de sânge, crede-mă.

— Se face mai bine, îi spuse Cuttle lui Koryk, al cărui singur răspuns a fost un mormăit.

— Linişitiţi toată lumea, spuse Fiddler. — Nu se ştie cine mai locuieşte în aceste păduri sau care ar putea folosi drumul.

— Suntem singuri, a spus Bottle, ridicându-se încet, apoi apucându-se cfe capul. „A ascunde paisprezece soldaţi care mormăie şi pete nu este uşor. Şi odată ce ajungem îh zone mai populate, va fi mai rău.'

„Este şi mai greu să faci unui mag mizerabil să-şi închidă gura”, a spus Fiddler. — Verificaţi-vă echipamentul, toată lumea. Vreau să pătrundem mult mai adânc în aceste păduri înainte de a săpa pentru a doua zi. în ultima lună, pe navele Bonehunters se schimbaseră pentru a-şi inversa ciclurile de somn. Un lucru al naibii de greu de făcut, după cum sa dovedit. Dar acum cel puţin aproape toată lumea terminase să se întoarcă. Am pierdut bronzul, oricum. Fiddler se îndreptă spre locul unde se ghemui Gesler.

Cu excepţia acestui ticălos cu pielea aurie şi a caporalului său păros. — Oamenii tăi sunt gata?

Gesler dădu din cap. — Greii se plâng că armura lor va rugini.

— Atâta timp cât ţin scârţâitul la minimum. Fiddler aruncă o privire spre' soldaţii' înghesuiţi din echipa lui Gesler, apoi înapoi către ai lui.' — O armată, spuse el pe sub răsuflarea.

— O invazie, da, aprobă Gesler. — Aţi cunoscut vreodată pe cineva care să facă acest lucru?

Fiddler clătină din cap. — Totuşi, are un fel de sens ciudat, nu-i aşa? Edur sunt împrăştiaţi subţire, din toate rapoartele. Cei asupriţi sunt legiune – toţi aceşti blestemaţi Letherii.[1]

— Trupa aceea care tocmai a trecut pe lângă noi nu mi s-a părut prea oprimată, Fid.

— Ei bine, presupun că vom afla într-un fel sau altul, nu-i aşa? Acum, haideţi să pornim această invazie.

— O clipă, spuse Gesler, aşezând o mână cu

cicatrici pe umărul lui Fiddler. — A ars nenorocitele de transporturi, Fid.

Sergentul tresări.

— E greu să ratezi ideea asta, nu ai spune?

— La ce sens te referi, Gesler? Cea despre patrulele de pe coasta asta care văd flăcările sau cea despre că nu avem cale de întoarcere?

— Ia-mă, nu pot mesteca decât o bucată de carne o dată, ştii? începeţi cu primul. Dacă aş fi fost acest imperiu blestemat, aş inunda această coastă cu soldaţi înainte de apusul soarelui din această zi. Şi oricât de multe ştiu acum Mockra magii noştri de echipa, o să ne încurcăm. Mai devreme sau mai târziu, Fid.

— Asta ar fi înainte sau după ce începem să extragem sânge?

— Nici măcar nu mă gândesc la odată ce vom începe să-l ucidem pe blestemul lui Hood pe Tiste Edur. Mă gândesc la ziua de azi.

„Cineva se împiedică de noi şi ne devenim urâţi şi murdari, apoi ne înghesuim conform planului".

— Şi încearcă să rămâi în viaţa, da. Grozav. Şi dacă aceşti Letherii nu sunt prietenoşi?

— Continuăm şi furam ceea ce ne trebuie.

„Ar fi trebuit să aterizam în masă, nu doar puşcaşii marini. Cu scuturile încuiate şi vezi ce ne pot arunca.

Fiddler îşi frecă ceafa. Apoi a oftat şi a spus: „Ştii ce ne pot arunca, Gesler. Numai data viitoare, Quick Ben nu va mai dansa în aer şi îi potriveşte groază cu groază. Acesta este un război de noapte la care ne uităm. Ambuscade. Cuţite în întuneric. Tăiaţi şi şuruburi.

' — Fără ieşire.

— Da. Aşa că mă întreb dacă ne-a aprins transporturile pentru a le spune că suntem aici sau pentru a ne spune că nu are rost sa ne gândim la retragere. Sau amândouă.[1]

Gesler mormăi. „Fără martor", a spus ea. Acolo suntem? Deja?[1]

Ridicând din umeri, Fiddler se ridică pe jumătate. — S- ar putea, Gesler. Să ne mişcăm, păsările ciripesc aproape la fel de tare ca şi noi.

Dar, pe măsură ce pătrundeau mai adânc în pădurea umedă şi putrezită, ultima întrebare a lui Gesler l-a bântuit pe Fiddler. Are dreptate, Adjunct? Suntem deja acolo? Invadarea unui imperiu blestemat în unităţi cu două echipe. Alergând singur, nesprijinit, trăind sau

murind pe umerii unui singur mag de echipă. Ce se întâmplă dacă Bottle este ucis la prima bucată? Am terminat, pentru asta. Cel mai bine ţine-l pe Corabb drăguţ şi aproape de Bottle şi sper că norocul bătrânului rebel va continua să tragă.

Cel puţin, aşteptarea s-a încheiat. Pământ adevărat sub picioare – toţi se clătinaseră ca nişte beţivi care veneau de pe şuviţă, ceea ce ar fi putut fi ' amuzant în alte circumstanţe. Dar nu când am fi putut să intrăm în patrulă. Lucrurile se simţeau solide acum, totuşi. Mulţumesc lui Hood. Ei bine, pe cât de solid ar putea îi ciocănind peste muşchi, doline şi rădăcini răsucite. Aproape la fel de rău ca Câinele Negru.' Nu, nu gândi aşa. Priveşte înainte, Fid. Continuaţi să priviţi înainte.

Undeva deasupra lor, printr-o ţesătură de ramuri de vrăjitoare nebună, cerul se lumina.

Mai mă plâng de la oricare dintre voi şi îmi voi tăia sânul stâng.

O jumatate de cerc de feţe o uitau. Bun. Era mulţumită de modul în care a funcţionat întotdeauna.

— Bine că te-a scos înotul, spuse Bowl.

Sergentul Hellian se încruntă la uriaşul soldat. Scoate? „Heaviii sunt idioţi, ştii asta? Acum.[1] S-a uitat în jos şi a încercat să numere numărul de butoaie de rom pe care reuşise să le scoată din cală înainte ca flăcările să se dezlănţuie. Şase, poate zece. Nouă. Ea făcu cu mâna la matricea neclară. „Toată lumea face loc în rucsatele tale. Pentru câte unul.

Touchy Brethless a spus: „Sergent, nu ar trebui să-i găsim pe Urb şi echipa lui? Trebuie să fie aproape. Apoi caporalul ei a vorbit din nou, de data aceasta cu o voce diferită: — Are dreptate. Bowl, de unde ai venit din nou? Pe mal sau în jos?

'Nu-mi amintesc. Era intuneric.'

— Aşteaptă, spuse Hellian, făcând un pas pentru a-şi menţine echilibrul pe puntea de lansare. Nu, terenul de lansare. — Nu eşti în echipa mea, Bowl. Pleacă de aici.'

— Nu mi-âr plăcea nimic mai bun, răspunse el, strâmbându-se la peretele de copaci din jurul lor. — Nu port nici un butoi de bere al naibii. Uită-tela tine, sergent, eşti ars peste tot.

Hellian se îndreptă. „Acum stai bine, vorbim de „alimente esenţiale”. Dar vă spun ce este mult mai rău. Pun pariu că focul a fost văzut ele cineva – şi sper că

prostul care l-a pornit este un morman de cenuşă chiar acum, asta sper. Cineva a văzut-o, asta e sigur.

— Sergent, au luminat toate transporturile, spuse un alt soldat al ei. Barbă, piept gros, solid ca un trunchi de copac şi probabil nici mai deştept. Care era numele lui?

'Cine eşti tu?'

Bărbatul se frecă la ochi. — Balgrid.

— Da, Baldy, încearcă acum să-mi explici cum un nebun a înotat din navă în navă şi le-a dat foc? Bine? Asta am crezut şi eu.'

— Vine cineva, şuieră saptatorul echipei.

Cel cu numele stupid. Un nume pe care întotdeauna avea probleme să-şi amintească. Ar putea fi? Nu. Uneori? Nesigur? Ah, poate. Numele săpătorului nostru este Poate. Si prietenul lui de acolo, acesta este Lutes. Şi mai este Tavos Pond – e prea înalt. Soldaţii înalţi au săgeţi în frunte. De ce nu e mort? — Are cineva lin arc?' ea a întrebat.

Un foşnet de tufăr, apoi două siluete au apărut din întuneric.

Hellian se uită la primul, simţind un val inexplicabil de furie. Se frecă gânditoare la maxilarul ei, încercând să-şi amintească ceva despre acest soldat cu aspect trist. Furia s-a scurs, a fost înlocuită cu afecţiune din inimă.

Bowl trecu pe lângă ea. — Sergent Urb, mulţumesc Hood că ne-ai găsit.

— Urb? întrebă Hellian, ţesând în timp ce ea se apropie şi se uită în sus în faţa rotundă a bărbatului. — Că tu?

— Ai găsit romul' nu?

Lutes a spus din spatele ei: — îşi otrăveşte ficatul.

— Ficatul meu este bine, soldat. Are nevoie doar de o stoarcere.

— Se stoarce afară?

Ea se întoarse şi se uită cu privirea la vindecătorul echipei. — Am mai văzut ficatei, Cutter. Bureţi mari plini de sânge. Se prăbuşeşte când deschizi pe cineva.

— Suna mai mult ca un plămân, sergent. Ficatul e acest lucru plat, maro noroios sau violet...

— Nu contează, spuse ea, întorcându-se pentru a se uita la Urb. „Dacă primul moare, celălalt dă cu piciorul. Sunt bine. Ei bine, adăugă ea cu un oftat puternic, care păru să-l facă pe Urb să se întoarcă un

pas în spate, sunt în cea mai bună dispoziţie, prieteni. Cele mai bune dispoziţii. Şi acum suntem cu' toţii împreună, aşa că haideţi să marşăm pentru că sunt destul de sigur că ar trebui să marşăm undeva. Ea îi zâmbi caporalului ei. — Ce zici, Touchy Brethless?

— Sună bine, sergent.

— Un plan genial, sergent.

— De ce faci mereu asta, caporale?

‘Fă ce?

‘Fă ce?[1]

— Uite, Baldy e cel care este pe jumătate surd...

— Nu mai sunt pe jumătate surda, sergent.

‘Nu sunteţi? Deci cine este aici pe jumatate surd?

— Nimeni, sergent.

— Nu e nevoie să strigi. Baldy te aude şi dacă nu poate, atunci ar fi trebuit să-l îasăm pe barcă, împreună cu ăla înalt de acolo cu săgeata în craniu, pentru că niciunul nu este bun pentru noi. Căutăm^ criminali cu pielea cenuşie şi se ascund în copacii ăştia. în spatele lor, vreau să spun. Dacă ar fi în ele, ar durea. Aşa că trebuie să începem să privim în spatele tuturor aceşti copaci. Dar, mai întâi, adună-ne un butoi aici, câte unul acum, şi apoi ne putem da drumul.

„La ce vă uitaţi toţi? Eu sunt cel care dă ordinele si mi- am hiat o nouă sabie care va face să tăiaţi unul dintre aceste sâni de aici mult mai uşor. Mişcaţi-vă,'toţi, avem un război de purtat. în spatele acelor copaci'.

Ghemuit în faţa lui, Gullstream avea aspectul furtiv al unei nevăstuici în'tr-un coş de găini. Şi-a şters nasul care curge cu partea din spate a unui antebrat, a mijit ochii, apoi a spus: — Toată lumea a socotit, domnule.

Pumnul Keneb dădu din cap, apoi se întoarse când cineva aluneca zgomotos pe creasta plajei. — Linişte acolo. Bine, Gullstream, găseşte-l pe căpitan şi trimite-o la mine.

— Da, domnule.

Soldaţii se simţeau expuşi, ceea ce era de înţeles. Un lucru era'ca o echipă sau două să cerceteze înaintea unei coloane – cel puţm retragerea era posibilă în sensul tradiţional. Aici, dacă aveau,probleme, singura lor cale de ieşire era să se împrăştie. în calitate de comandant al a ceea ce ar fi o angajament prelungit şi haotic, Keneb era îngrijorat. Unitatea sa de atac, formată din şase echipe, ar fi cea mai greu de ascuns – magii cu el erau cei mai slabi din mulţi, pentru simplul motiv ca plutonul

său se va opri în marşul lor spre interior, obiectivul principal fiind evitarea oricărui contact. În ceea ce priveşte restul legiunii sale, aceasta era acum împrăştiată m sus şi în jos pe treizeci de leghe de coastă. Mişcându-se în unităţi mici de o duzină de soldaţi şi pe cale să înceapă o campanie ascunsă care ar putea' dura luni.

Au existat schimbări profunde în Armata a Paisprezecea de la oraşul Malaz. Un fel de standardizare a fost impusă peste zecile de vrăjitori, şamani, prestigiatori şi turnători din legiuni, cu intenţia de' a stabili vrăjitoria ca mijloc principal de comunicare'. Şi, pentru magii de echipă din rândul puşcaşilor marini – o forţa care avea acum atâta infanterie grea cat şi săpători – anumite ritualuri ale lui Mockra erau acum universal cunoscute. Iluzii de a afecta camuflajul, de a înghiţi sunetul, de a încurca mirosul.

Şi toate acestea i'-au spus lui Keneb un lucru. Ea stia. De la bun început. Ea ştia unde mergem şi a p>lănuit asta. Din nou, nu a avut loc nicio consultare mtre ofiţeri. Singurele întâlniri ale Adjunctului au fost cu acel fierar Meckros şi cu Tiste Andii de la Drift Avalii. Ce i-ar fi putut spune despre acest pământ? Nici unul nu este de aici.

El a preferat să presupună că a fost o simplă lovitură de noroc cand flota zărise două nave Edur care fuseseră separate de celelalte în urma unei furtuni. Prea avariaţi pentru a fugi, fuseseră luaţi de puşcaşii marini. Nu uşor - aceşti Tiste Edur erau înverşunaţi când erau încolţiţi, chiar şi când erau pe jumătate înfometaţi şi mureau de sete. Ofiţerii fuseseră capturaţi, dar numai după ce fiecare războinic blestemat fusese' doborât.

Interogatoriul acelor ofiţeri Edur fusese sângeros. Cu toate acestea, pentru toate informaţiile pe care le-au furnizat, jurnalele şi hărţile navei se dovediseră cele mai utile pentru această campanie ciudată. Ah, „ciudat” este un cuvânt prea blând pentru asta. Adevărat, flotele Tiste Edur s-au ciocnit cu imperiul nostru – sau cu ceea ce a fost imperiul nostru – şi au efectuat măcelări de oameni sub
protecţia noastră nominală. Dar nu este toată problema lui aseeri?

Nici Adjunctul nu şi-a renunţat la titlu. Adjunct la cine? Femeia care făcuse tot ce putea să încerce s-o ucidă? Oricum, ce se întâmplase în noaptea aceea în

Mock's Hold? Singurii alţi martori dincolo de Tavore şi împărăteasa însăşi erau morţi. T'amber. Kalam Mekhar-zei, aceasta este o pierdere care ne va bântui. Keneb se întrebă atunci – şi mcă se întrebă – dacă întreaga dezamăgire de la Malaz City nu fusese planificată între Laseen şi dragul ei Adjunct. De fiecare data când această suspiciune îi şopteşte, în minte îi apăreau aceleaşi obiecţii. Ea nu ar fi rost de acord cu uciderea lui T'amber. Şi Tavore al naibii de apro^ape a murit pe frontul portului. Şi'cum rămâne cu Kalam? în plus, nici măcar Tavore Paran nu era suficient de fricţ pentru a vedea sacrificiul Wickanilor, totul pentru a hrăni o minciună blestemată. A fost ea?

Dar Laseen a mai făcut asta înainte. Cu Dujek Onearm si gazda. Şi de acea dată, înţelegerea a implicat anihilarea Bridgeburners – cel puţin aşa arată. De ce nu?

Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi mărşăluit în oraş? Să-i omori pe fiecare prost blestemat care ne-a ieşit în cale? Dacă am fi ajuns în putere cu Tavore până la Mock's Hold?

Război civil. El ştia că acesta era răspunsul la acele întrebări. Nici nu putea vedea o cale de ieşire, chiar şi după luni şi luni de bănuieli.

Nu e de mirare, deci, că toate astea îi mâncau măruntaiele lui Keneb şi ştia că nu era singur în asta. Blistîg nu mai credea în nimic, începând cu el msuşi. Ochii lui păreau să reflecte un spectru al viitorului pe care numai el n putea vedea. A mers ca un om deja mort – corpul refuzând ceea ce mintea ştia a fi un adevar irevocabil. Şi îl pierduseră pe Tene Baralta şi Lamele sale roşii, deşi poate că nu era chiar la fel de tragic. Ei bine, dacă mă gândesc la asta, cercul interior al lui Tavore a dispărut. Sculptat. Hood ştie că nu mi-am aparţinut niciodată acolo, de aceea sunt aici, în această mlaştină afurisită de pădure.

— Suntem adunaţi şi aşteptăm, Pumn.

Clipind, Keneb văzu că sosise căpitanul său. Stând-aşteptand-cât timp? îşi miji ochii spre cerul cenuşiu. La dracu. — Foarte bine/ ne vom îndrepta spre interior până vom găsi un teren uscat.

-Da.

— Oh, căpitane, ai ales magul pe care îl vrei?

Ochii lui Faradan Sort se mijiră pentru scurt timp, iar în lumina incoloră planurile feţei ei dure păreau mai

unghiulare ca niciodată. Ea a oftat şi a spus: „Aş cred, Pumn. De la echipa sergentului Gripe. Cioc.[1]

'L? Esti sigur?[1]

Ea a ridicat din umeri. — Nimeni nu-l place, aşa că nu vei regreta pierderea.

Keneb simţi o licărire de iritare. Pe un ton scăzut, spuse: — Sarcina ta nu este menită să fie o misiune smucigasă, căpitane. Nu sunt pe deplin convins că acest sistem de comunicare vrăjitor va funcţiona. Şi odată ce echipele încep să piardă magi, totul se va prăbuşi. Probabil vei deveni singura legătură dintre toate unităţile/.

— Odată ce vom găsi nişte cai, a interzis ea.

'Corect.[1]

El a privit cum ea îl studia pentru o clipă lungă, apoi a spus: — Beak are abilităţi de urmărire, Pumn. într-un fel. Spune că poate simţi mirosul de magie, ceea ce ne va ajuta sa ne găsim soldaţii.'

'Foarte bun. Acum, este timpul să ne mutăm spre interior, căpitane.

— Da, Pumn.

La scurt timp mai târziu, cei patruzeci de soldaţi ai plutonului de comandă al lui Keneb se luptau prin1r-o mlaştină de apă neagră şi fetidă, pe măsură ce căldura zilei creştea. Insectele roiau în nori flămânzi. S-au schimbat puţine cuvinte.

' Niciunul dintre noi nu este sigur de asta, nu? Găsiţi-i pe Tiste Edur – asupritorii acestei ţari – si tăiaţi-i. Elibereaza-i pe Letherii să se răzvrătească.' Da, fomentează un război civil, tocmai ceea ce am fugit din Imperiul Malazan pentru a-l evita.

Ciudat, nu-i aşa, cum dăm acum unei alte naţiuni ceea ce nu ne-am fi făcut nouă înşine.

Cam la fel de mult teren moral ca această mlaştină blestemata. Nu, nu suntem fericiţi, Adjunct. Deloc fericit.

Beak nu ştia prea multe despre toate astea. De fapt, el ar fi primul' care să recunoască că nu ştia prea multe despre nimic, cu excepţia, poate, desjDre vrăjitorie. Singurul lucru pe care ştia cu siguranţă, însă, era că nimeni nu-L plăcea.

A fi legat de cureaua acestei femei căpitan înfricoşătoare s-ar dovedi probabil a fi o idee proasta. I-a amintit de mama lui, din punct de vedere al aspectului, care ar fi trebuit să ucidă repede orice gânduri ae genul pofticios. Ar fi trebuit, dar nu a făcut-o, ceea ce i s-a

părut puţin deranjant dacă s-a gândit la asta, ceea ce nu a făcut- o. 'Mult. Spre deosebire de mama lui, oricum, ea nu era genul care să-l bată la fiecare pas, iar asta era înviorător.

„M-am născut băiat prost din părinţi născuţi nobili foarte bogaţi”. De obicei, primele cuvinte pe care le'-a rostit tuturor celor pe care i-a întâlnit. Următoarele au fost: De aceea am devenit soldat, ca să pot fi cu ai mei. De obicei, conversaţiile se stingeau la scurt timp după aceea, ceea ce îl întrista'pe Beak.

I-ar fi plăcut să vorbească cu ceilalţi magi ai echipei, dar chiar şi acolo părea că nu putea să-şi dea seama de dragostea sa adâncă pentru magie. „Mister”, spunea el, dând din cap şi dând din cap, „mister, nu? Şi poezie. Asta e vrăjitorie. Mister şi poezie, ceea ce îi spunea mama fratelui meu când se târâ în patul lui în nopţile în care tatăl era altundeva. „Trăim în mister şi poezie/draga mea”, spunea ea – m-aş preface că dormeam, pentru că odată m-am ridicat şi ea m-a bătut foarte rău. În mod normal, ea nu a făcut asta niciodată, cu pumnii ei, vreau să spun. Majoritatea profesorilor mei au făcut asta, ca să nu fie nevoită. Dar îsat s-a ridicat si asta a înfuriat-o. Vindecătorul Casei a spus că aproape ca am murit în noaptea aceea şi aşa am aflat despre poezie.

Minunea care era vrăjitoria era cea mai mare iubire a lui, poate singura lui, până acum, desi era sigur că îşi va întâlni partenerul perfect într-o zi. O femeie drăguţă la fel de proastă ca şi el. în orice caz, ceilalţi magi, de obicei, se uitau la el în timp ce el bâlbâia, ceea ce răcea când era nervos. Iar si iar. Uneori, un mag se ridica şi îl îmbrăţişa, apoi pleca. Odată, un vrăjitor cu care vorbea tocmai' a început să plângă. Asta îl speriase pe Beak.

Interviul căpitanului cu magii din pluton se terminase cu el, al doilea la rând.

„De unde eşti, Beak, ca să te convingi atât de mult că eşti prost?”.

Nu era sigur ce înseamnă acea întrebare, dar a încercat să răspundă. „M-am născut în marele oraş Quon pe Quon
Tali din Imperiul Malazan, care este un imperiu condus de o mică împărăteasă şi este cel mai civilizat loc din lume. Toţi profesorii mei ni-au numit prost şi ar trebui să ştie. Nici nimeni nu a fost de acord cu ei.

— Deci cine te-a învăţat despre magie?

— Aveam o vrăjitoare Seti responsabilă de grajduri. în moşia de ţară. Ea a spus că pentru mine vrăjitoria era lumânarea singuratică în întuneric. Lumânarea singuratică în întuneric. Ea a spus că creierul meu a stins toate celelalte lumânări, aşa că aceasta ar străluci din ce în ce mai puternic. Aşa că mi-a arătat magia, mai întâi pe calea Seti, pe care o cunoştea cel mai bine. Dar mai târziu, ea a găsit mereu alţi servitori, alţi oameni care le cunoşteau pe celelalte feluri.' Warrens. Aşa se numesc. Lumanari colorate diferite pentru fiecare dintre ele. Gri pentru Mockra, verde pentru Ruse, alb pentru Hood, galben pentru Thyr, albastru pentru...

— Ştii cum să foloseşti Mockra?

'Da. Vrei să-ţi arăt?

'Nu acum. Am nevoie să vii cu mine... Te desprind de echipa ta, Beak.

'În regulă.*

„Tu şi cu mine, vom călători împreună, departe de toţi ceilalţi. Vom merge de la unitate la unitate, cat putem de bine.'

— Călărie, pe cai?

— Ştii cum?

„Caii Quon sunt cei mai buni cai din lume. Le-am crescut. Era aproape o altă lumânare în capul meu. Dar vrăjitoarea a spus că e diferit, din moment ce m-am născut în ea şi călărie era în oase ca şi cum scrii cu cerneală neagra.

— Crezi că vei putea găsi celelalte echipe, chiar şi atunci când folosesc vrăjitoria pentru a se ascunde?

'Gaseste-i? Desigur. Miros a magie. Lumânarea mea pâlpâie, apoi se înclină în acest sens şi indiferent de unde vine magia.

— În regulă, Beak, acum eşti ataşat de căpitanul Faradan Sort. Te-am ales pe tine, peste toţi ceilalţi.

În regulă.'

— Ia-ti echipamentul şi urmează-mă.

'Cat de aproape?'

— De parcă ai fost legat de centura mea de sabie, Beak. Oh, şi câţi ani ai, apropo?

— Am pierdut numărătoarea. Aveam treizeci de ani, dar asta a fost acum sase ani, aşa că nu mai ştiu nimic.

— Lupte, Beak, despre câte lumânări' ştii?

'O, multe. Toti.[1]

'Toti.[1]

„Am avut un fierar pe jumătate Fenn în ultimii doi ani şi mi-a cerut odată să-i enumerez, aşa că am făcut-o, apoi mi- a spus că sunt toate. El a spus: „Asta sunt toate, Beak.”

— Ce a mai spus el?

— Nimic prea mult, doar el mi-a făcut acest cuţit. Beak bătu arma mare la şold. „Atunci mi-a spus să fug de acasă. Alăturaţi-vă Armatei Malazan, ca să nu mai fiu bătut pentru că sunt' prost. Aveam un an mai puţin de treizeci de ani când am făcut asta, aşa cum mi-a spus el, şi de atunci nu am mai fost bătut. Nimeni nu mă place, dar nu mă răneşte. Nu ştiam că armata va fi atât de singură.

La îl studia aşa cum îl studiau majoritatea oamenilor, apoi l-a întrebat: ,^Beak, nu ţi-ai folosit niciodată vrăjitoria ca să te aperi sau să ripostezi?”

‘Nu.[1]

— De atunci ţi-ai văzut părinţii sau fratele?

„Fratele meu s-a sinucis şi părinţii mei sunt morţi – au murit în noaptea în care am plecat. La fel au făcut tutorii.

‘Ce s-a întâmplat cu ei?[1]

— Nu sunt sigur, recunoscu Beak. — Numai că le-am arătat lumânarea mea.

— Ai făcut asta de atunci, Beak? Ţi-ai arătat lumânarea?

— Nu toată, nu toată lumina, nu. Fierarul mi-a spus să nu o fac, decât dacă nu am de ales.

— Asa noaptea trecută, cu familia şi tutorii tăi.

— Ca în noaptea aceea, da. L-a'u bătut pe fierar şi alungat, vedeţi, pentru că mi-a dat acest cuţit. Şi apoi au încercat să mi'-o ia. Şi dintr-o dată, nu am avut de ales.

Aşa că ea a spus că se îndepărtează de ceilalţi, dar iată- i, călcându-se cu ceilalţi, iar insectele îl tot muşcau, mai ales pe ceafă, şi i se blocau în urechi şi în nas, şi el şi-a dat seama că nu înţelege nimic.

Dar ea era chiar acolo, chiar lângă el.

Plutonul a ajuns într-un fel de insulă din mlaştină, învăluită în apă neagră. Era circular şi, în timp ce' s-au urcat pe el, Beak a văzut moloz acoperit cu muşchi.

— Aici era o clădire, spuse unul dintre soldaţi.

— Jaghut, strigă Beak, brusc entuziasmat.' — Omtose Phellack. Fără flacară, însă, doar miros de seu.

Magia s-a scurs toată şi asta a făcut această mlaştină, dar nu putem rămâne aici' pentru că sunt trupuri sparte sub stanei şi acele fantome sunt înfometate.

Toţi se uitau la el. Şi-a plecat capul. — îmi pare rău.

Dar căpitanul Fara'dan Sort şi-a pus o mâna pe umăr. — Nu e nevoie, Beak. Aceste cadavre – Jaghut?

'Nu. Forkrul Assail si Tiste Liosan. S-au luptat pe ruine, în timpul a ceea ce ei au numit Războiul Drept. Aici, a fost doar o încăierare, dar nimeni nu a supravieţuit. S-au ucis unul pe altul, iar ultimul războinic care stătea în picioare avea o gaură în gât şi ea a sângerat chiar acolo unde stă Pumnul. Ea era Forkrul Assail, iar ultimul ei gând a fost despre modul în care victoria a dovedit că au dreptate şi inamicul a greşit. Apoi a murit.

— Este singurul uscat unde se vede, spuse Fist Keneb. — Poate vreun mag de aici să alunge fantomele? Nu? Respiraţia lui Hood. Beak, ce sunt ei capabili să ne facă oricum?'

„Ne vor mânca creierul şi ne vor face să gândim lucruri groaznice, astfel încât să ajungem cu toţii să ne ucidem. Asta e treaba cu Războaiele Juste – nu se termină niciodată şi nu se vor termina niciodată pentru că Justiţia este un zeu slab cu prea multe nume. Liosanul l-a numit' Serkanos, iar Assail-ul l-a numit Rynthan. Oricum, indiferent ce limbă vorbea, adepţii săi nu o puteau înţelege. Un limbaj misterios, motiv pentru care nu are putere pentru că toţi adepţii săi crea lucruri greşite – lucruri pe care le inventează şi nimeni nu poate fi de acord şi de aceea războaiele nu se termină niciodată. Beak făcu o pauză, privind în jur la feţele goale, apoi ridică din umeri. — Nu ştiu, poate dacă vorbesc cu ei. Cheamă unul şi putem vorbi cu el.

— Cred că nu, Beak, spuse Pumnul. — Pe picioarele voastre, soldaţi, mergem mai departe.

Nimeni nu s-a plâns.

Faradan Sort u Jtrase pe Beak într-o p>arte. — îi lăsăm acum, spuse ea. — în ce direcţie crezi ca ne va scoate cel mai repede din asta?

Ciocul îndreptat spre nord.

‘Cat de departe?[1]

— O mie de paşi. Acolo se află marginea vechiului Omtose Phellack.

Ea îl privi pe Keneb şi echipele lui coborând de pe insulă, împroşcandu-şi drumul spre interior, spre vest. —

Cu cât timp înainte de a ieşi din această direcţie în acea direcţie spre vest, vreau să spun?

— Poate două sute de paşi, dacă rămân în afara râului.

Ea mormăi. — Două sute de j>aşi în plus nu îi vor ucide.

în regulă, Beak, este la nord. Arata drumul.[1]

Da, căpitane. Putem folosi vechea pasarelă.

Ea a ras atunci. Beak habar n-avea de ce.

Se auzea un zgomot în război care venea în timpul asediilor, cu câteva momente înainte de un atac asupra zidurilor. Onagrii în masă, balistele şi catapultele au fost eliberate într-o singură salvă. Rachetéle uriaşe care loveau zidurile de piatră, fortificaţiile şi clădirile au'ridicat un cor haotic de explozie de piatră şi cărămidă, ţigle sparte şi acoperişuri prăbuşite. Aerul însuşi părea să tremure, ca şi cum s-a'r retrage din cauza violenţei.

Sergentul Cord stătea pe promontoriu, aplecat de vântul înverşunat şi îngheţat, şi se gândi la acel sunet în timp ce se uita de-a lungul strâmtorii la gheaţa care se răsrrângea peste strâmtoare. Ca un oraş' care se prăbuşeşte, secţiuni enorme care se profilau deasupra locului în care a fost Fent Reach se despărţeau, într-o tăcere de moment, până când valurile de comoţie se rostogoleau peste valurile agitate ale mării, ajungând în tunet. Nori argintii care se agitau, stropi de ajDa spumoasa-

Un lant de munţi în chinul morţii, mormăi Ebron lângă
el.

— Maşini de război lovesc un zid al oraşului, răspunse Cord.

— O furtună îngheţată, spuse Limp în spatele lor.

— Cu toţii aţi greşit, interveni Crump printre dinţi clănţănind. „Este ca bucăţi mari de gheaţă... care cad”.

— E... pur şi simplu'uimitor, Crump, spuse caporalul Shard. — Eşti un poet al naibii de Hood. Nu pot să cred că Mott Iregulars te-au lăsat vreodată să scapi. Nu, cu adevărat, Crump. Nu pot să cred.[1]

„Ei bine, nu e ca şi cum ar fi avut de ales”, a spus săpătorul înalt, cu genunchi, frecându-se energic de ambele părţi ale maxilarului înainte de a adăuga: „Adică, am plecat când nimeni nu se uita. Am folosit o coloană de

Keşte pentru a strânge mânacele – oricum nu poţi aresta un lăreşal Mare. Ie-am tot spus. Nu poţi. Nu este permis.[1]

Cord se întoarse către caporalul său. — Ai mai mult noroc să vorbeşti cu sora ta? Oboseşte să reţină toate astea? Nu putem spune. Widdershins nici măcăr nu ştie cum se descurcă, aşa că nu poate ajuta.

— Nu am răspunsuri pentru tine, sergent. Nici ea nu vorbeşte cu mine. Nu ştiu, nu pare obosită, dar oricum aproape că nu mai doarme. Nu sunt multe lucruri pe care le recunosc în Sinn zilele astea. Nu de la Y'Ghatan.[1]

Cord s-a gândit o vreme la asta, apoi a dat din cap. — îi trimit pe Widdershins înapoi. Adjunctul ar trebui să aterizeze în Fort până acum.

— Da, spuse Ebron, trăgându-l de nas de parcă ar fi vrut să confirme că nu a îngheţat. La fel ca Widdershins, magul echipei habar n-avea cumreuşea Sinn să se apere de munţii de gheată. O zguduire proastă pentru încrederea lui şi s-â arătat. „Portul este blocat, bătăuşul care se ocupă este reţinut. Totul merge conform planului.

Un'mormăit de la Timp. — Ma bucur că nu eşti genul superstiţios, Ebron. Cât despre mine, mă dau jos de pe coloana asta înainte de a aluneca şi de a sufla un genunchi.

Shard a râs. — Aproape ai venit, Limp.

— Mulţumesc, caporal. Chiar apreciez îngrijorarea ta.

— îngrijorarea este corectă. Am cinci imperiali pe tine, care-ti ţin numele înainte de expirarea lunii.

'Bastard.[1]

— Shard, spuse Cord după ce îl priviseră, cu ceva amuzament, pe Limp retrăgându-se cu prudenţă de pe promontoriu, unde este Sinn acum?

— în acel far vechi, răspunse caporalul.

'în regulă. Să ne adăpostim noi mşine – mai e mai multă ploaie îngneţată pe drum.

— Tocmai atat, spuse Ebron, furioasă bruscă. — Ea nu ţine doar gheaţa înapoi, sergent. Ea o omoară. Şi apa creşte şi creşte repede.

„Am crezut că oricum totul moare”

— Da, sergent. Dar ea a grăbit asta – tocmai a desfăşurat acel Omtose Phellack ca nişte trestii dintr-un coş spart – dar nu a aruncat „era, nu, ea ţese altceva”.

Cord se uită cu privirea la magul său. — Sinn nu este singurul care nu vorbeşte. Ce vrei sa spui prin „altceva”?

'Nu stiu! Mingile lui Hood, eu nu!

— Nu sunt coşuri acolo, spuse Crump. — Nu că pot vedea. Porci de mlaştină, ai ochi buni, Ebron. Chiar şi când

Mijesc ochii cu un ochi, nu văd...

— Ajunge, Sapper, interveni Cord. Studie Ebron încă o clipă, apoi se întoarse. — Haide, am un bloc de gheaţă între picioare şi asta e cea mai caldă parte a mea.

S-au îndreptat în jos spre baraca pescarilor pe care o foloseau drept oază.

— Ar trebui să scapi de asta, sergent, spuse Crump.

'Ce?[1]

— Blocul acela de gheaţă. Sau foloseşte-ţi mâinile, cel puţin.

' — Mulţumesc, Crump, dar încă nu sunt atât de disperat.

Fusese o viaţă confortabilă, luând în considerare toate lucrurile. Adevărat,

Oraşul Malaz nu era o bijuterie a imperiului, dar cel puţin nu era probabil să se destrame şi să se scufunde într- o furtună. Şi nu avusese nicio plângere reală cu privire la compania pe care o ţinea. Coop s avea o mulţime de proşti, suficienţi pentru a-l face pe Withal să se simtă ca şi cum îi aparţine.

Braven Tooth. Temperament. Banaschar – şi cel puţin Banaschar era aici, singura faţă cunoscută dincolo de un trio de Nachts si, desigur, de soţia lui. Desigur. A ei. Şi deşi un Zeu Bătrân îi spusese să aştepte, fierarul Meckros's-ar fi mulţumit să vadă că aşteptarea durează pentru totdeauna. La naiba zeilor, oricum, cu amestecul lor constant, în felul în care pur şi simplu ne folosesc. Cum le place lor.

Chiar şi' după ceea ce trebuia să fie un an petrecut pe aceeaşi navă cu Adjunct, Withal nu putea pretinde că o cunoaşte. Adevărat, a existat acea perioadă prelungită de durere – iubitul lui Tavore fusese ucis în oraşul Malaz, i se spusese – şi Adjunctul părea, pentru o vreme, ca o femeie mai mult moarta decât vie.

Dacă acum se întorcea la sine, atunci, ei bine, şinele ei nu era prea mult.

Zeilor nu le păsa. Hotărâseră să o folosească la fel de mult pe cât îl folosiseră pe el. O putea vedea, acea conştientizare sumbră din ochii ei neremarcabili. Şi dacă se hotărâse să se împotrivească lor, atunci rămânea singură.

Nu aş avea niciodată curajul pentru asta. Nici macar pe aproape. Dar poate, pentru a face ceea ce face, trebuie să se facă mai puţin umană. Mai mult decât uman? Alegând să fii mai puţin să fii mai mult, poate. Atât de mulţi de aici ar putea sa o vadă ca fiind înconjurată de aliaţi. Aliaţi precum Withal însuşi, Banaschar, Sandalath, Sinn şi'Keneb'. Dar ştia mai bine. Cu toţii privim. Aşteptare. întrebându-mă.

Indecis.

Asta ai vrut, Mael? Să mă livreze la ea? Da, ea era cea pe care o aşteptam.

Conducând, inevitabil, la cea mai nedumerită întrebare: Dar de ce eu?

Adevărat, îi putea spune despre sabie, sabia lui. Unealta pe care o ciocănise şi o bătuse în viaţă pentru Dumnezeul Infirm. Dar la acea armă nu se putea răspunde.

Cu toate acestea, Adjunctul nu a fost descurajat. Alegerea unui război nici măcar soldaţii ei nu şi-au dorit. Cu scopul de a doborî un imperiu. Şi împăratul'care ţinea acea sabie în mâini. Un împărat înnebunit de propria sa putere. Un alt instrument al zeilor.

Era greu să te simţi uşor în legătură cu toate astea. Greu de găsit încredere în decizia îndrăzneaţă a Adjunctului. Marinii fuseseră aruncaţi pe ţărmul Letherii, nu o singură aterizare în masă, în forţă, ci una împrăştiată, clandestină, noaptea. Apoi, parcă ar' fi să sfideze tactica, transporturile fuseseră incendiate.

Un anunţ sigur.

Noi suntem aici. Găseşte-ne, dacă îndrăzneşti. Dar fii sigur, în timp te vom găsi.

În timp ce cea mai mare parte a unei alte legiuni a rămas în nave în largul coastei Letherii. Şi singurul Adjunct ştia unde plecase Khundryl. Şi majoritatea Pensh.

— Ai început să te chmui'eşti, soţule.

Withal îşi ridică încet capul şi se uită la femeia cu piele de onix care stătea în faţa lui în cabină. „Sunt un om cu gânduri profunde”, a spus el.

Eşti o broască leneşă prinsă într-o groapă de obsesie

de sine.

'Si asta.[1]

„Vom ajunge în curând la ţărm. Aş fi crezut că ai fi nerăbdător la tunnel,^ având în vedere' toate gemetele şi gemetele tale. Mama întuneric ştie că nu te-aş fi cunoscut niciodată pentru un Meckros cu ura ta constantă faţă de mare.

— Ură continuă, nu-i aşa? Nu, mai degrabă... frustrare. Şi-a ridicat mâinile uriaşe. „Repararea navelor este o specialitate. Dar nu este al meu. Trebuie să mă întorc să fac ceea ce fac cel mai bine, soţie.

— Potcoave?

'Exact.[1]

— Jante de scut? Mânare de pumnal? Săbii?

— Dacă este nevoie.

— Armatele trag întotdeauna fierarii cu ei.

— Nu specialitatea mea.

'Gunoi. Poţi plia fierul într-o lamă, la fel ca orice armurier.

— I-ai văzut multe, nu?

„Cu o viaţă cât a fost a mea, am văzut prea multe din toate. Acum, tinerii noştri acuzaţii mizerabile sunt probabil din nou în cală. Le vei primi sau eu?

— Este cu adevărat timpul să pleci?

— Cred că Adjunct este deja oprit.

'Te duci. încă îmi faQ pielea să se târască.

Ea s-a ridicat. „Iţi lipseşte simpatia, care este caracteristică obsesie de sine. Aceşti Tiste Andii sunt tineri, Withal. Abandonat mai întâi de Anomander Rake. Apoi de Andarist. Fraţi şi surori căzuţi în lupte fără rost. Prea multe pierderi – surit prinşi în fragilitatea lumii, în disperarea pe care aceasta o oferă sufletelor lor'.

— Privilegiul tinerilor, de a se tăvăli în cinismul obosit de lume.

— Spre deosebire de gândurile tale profunde.

— Cu totul diferit de gândurile mele profunde, Sand.

— Crezi că nu şi-au caştigat acest privilegiu?

îşi simţea furia crescânda. Ea a fost, până la urmă, nu mai puţin' Tiste Andii decât ei. Unele lucruri trebuiau controlate. Insulă vulcanică. Munte plutitor de gheaţă. Marea de foc. Şi lista de sensibilităţi a lui Sandahth Drukorlat. — Presupun că au, răspunse'el cu grijă. — Dar de când a fost cinismul o virtute? în plus, devme al naibii de obositor.

— Nicio ceartă acolo, spuse ea pe un ton mortal, apoi se întoarse şi ieşi.

— închipuirea e diferită, mormăi el spre scaunul gol de vizavi de el. — Ar putea fi orice subiect, mai întâi. Un subiect deloc cinic. Ca amestecul zeilor – nu, bine, nu ca acela. Forjărie, da. Potcoave. Nimic cinic la potcoave... Nu cred. Sigur. Menţinerea cailor confortabil. Ca să poată galopa în luptă şi să moară îngrozitor. A tăcut. încruntat.

Faţa plată, în formă de inimă, a lui Phaed era de culoarea ardeziei pătate, o nuanţă nefericită în lipsa de viaţă. Ochii ei erau plaţi, cu excepţia cazului în care erau plirii de venin, ceea ce erau acum când se odihneau pe spatele lui Sandalath Drukorlat în timp ce femeia mai în vârstă le vorbea celorlalţi.

Nimander Golit o vedea cu coada ochiului pe tânăra pe care o numea sora lui şi se întrebă încă o dată de sursa răutăţii de nestins a lui Phaed, care fusese acolo, din câte îşi amintea, din primele ei zile. Empatia nu exista în ea si, în absenţa ei, ceva rece prospera acum, promiţând un fel de bucurie brutală la fiecare victorie, reală sau imaginată, evidentă sau subtilă.

Nu era nimic uşor în această femeie tânără şi frumoasă. A început cu primă impresie pe care o avea un'străin când a văzut-o, un rel de strălucire naturală care jDutea să-ţi taie respiraţia. Perfecţiunea artei, limbajul fără cuvinte al romanticului.

Acest moment iniţial a fost de scurtă durată. De obicei, a murit în urma primei întrebări politicoase, pe care Phaed a întâlnit-o invariabil cu o tăcere rece. O tăcere care a transformat acea limbă fără cuvinte, risipind toate noţiunile de romantism şi umplând vasta şi prelungită absenţă a decorului cu dispreţ chel.

Spitul era rezervat celor care o vedeau cu adevărat şi tocmai în aceste cazuri Nimander simţi un fior de presimţire, pentru că ştia că Phaed era capabil de crimă. Vai de observatorul ascuţit care şi-a văzut, neclintit, până la sufletul ei – până la acel nod

tremurător de întuneric stricat de frici de neimaginat – apoi a ales să nu mascheze nimic din acea conştiinţa.

Nimander învăţase de mult să afecteze un fel de inocenţă atunci când este cu Phaed, iute cu un zâmbet relaxat care părea să o liniştească. Era în aceste momente, din păcate, cand obişnuia s'ă-si confere sentimentele crude, şoptind scheme elaborate de răzbunare împotriva unei multitudini de umilinţe.

Sandalath Druko'rlat nu era altceva decât perceptiv, ceea ce nu era deloc surprinzător. Ea trăise secole peste secole. Văzuse tot felul de creaturi, de la cele onorabile la cele demonice. Nu-i luase mult să se decidă spre ce capăt al spectrului îi aparţinea Phaed. Ea îi răspunsese cu privirea rece cu a ei; dispreţul aruncat în calea ei era ca nişte pietricele aruncate m scutul unui războinic, fără să ridice nici măcar o zgârietură. Şi, cea mai tare ripostă dintre toate, ea arătase amuzată de histrionismul mut al lui Phaed, chiar şi până la batjocura deschisă. Acestea, deci, erau rănile adânci care supurau în sufletul lui Phaed, eliberate de femeia care acum era o mamă surogat pentru toate.

Şi acum, ştia Nimander, Phaed cu inima plănuia matficid.

El şi-a recunoscut propria stare de slăbiciune – perioade lungi de indiferenţă plată – de parcă nimic din toate acestea nu ar fi meritat să ne gândim. Avea gazda sa privată de demoni, până la urmă, niciunul dintre care nu părea înclinat sa dispară pur şi simplu. Netulburaţi de neglijenţa ocazională, ei au jucat mai departe în jocurile lor întunecate, iar tezaurul modest de bogăţie care alcătuia viaţa lui Nimander a mers înainte şi mâpoi, până când cântarul se învârtea fără încetare. Ciocnire discordie şi haos pentru a marca strigătele de triumf, blestemele şuierate, împrăştierea neglijentă a monedelor. Se simţea adesea amorţit, asurzit.

Poate că acestea au fost trăsăturile Tiste Andii. Introvertiţi lipsiţi de introspecţie. întuneric în sânge. Himere, chiar şi pentru noi înşine. Ar fi vrut să-i pese de tronul pe care îl apăraseră/ cel pentru care a murit Andarist, si-şi condusese încărcăturile în acea bătălie sălbatică fara ezitare. Poate, chiar, cu adevărată nerăbdare.

Grabeste-te spre moarte. Cu cât o persoană trăieşte mai mult, cu atât este mai puţin apreciata viata. De ce este asta?

Dar asta ar fi introspecţie^ nu-i aşa? Prea încercând o sarcină, urmărind astfel de întrebări. Este mai uşor să urmaţi pur şi simplu comenzile altora. O altă trăsătură de felul fui, acest confort în urma? Totuşi, cine s-a aflat printre Tiste Andii ca simboluri ale respectului şi admiraţiei? Nu tineri războinici ca Nimander Golit. N'u răul Phaed şi ambiţiile ei josnice.

A'nomander Rake, care a plecat. Andarist,^ fratele lui, care nu. Silchas Ruin-ah, o astfel de familie! în mod clar unic printre puietul Mamei. Ei au trăit mai mari, atunci, în mare dramă. Vieţi încordate şi fredonând ca şi corzile arcului, ferocitatea adevărului' în fiecare cuvânt al lor, schimburile dure si crude care i-au îndepărtat când nimic altceva nu ar fi făcut-o. Nici măcar Mother Dark nu se întoarce. Vieţile lor timpurii au fost poezii de măreţie epică. Şi noi? Suntem nimic. înmuiat, tocit, confuz în obscuritate. Ne-am pierdut simplitatea, ne-am pierdut puritatea. Suntem întunericul fără mister.

Sandalath Drukorlat – care trăise în acele vremuri străvechi şi trebuie să se întristeze în sufletul ei pentru căzutul Tiste Andii – acum se întoarse şi făcu semn cu un gest pe supravieţuitorii pestriţi ai Drift'Avalii să-l urmeze.

Pe punte – „ai părul, Nimander, culoarea luminii stelelor” – ca să privesc acest orăşel-port mizerabil care avea să le fie casa pentru următoarea veşnicie, ca să folosesc cuvintele şuierătoare ale lui Phaed.

— Pe vremuri era o închisoare, această insula. Plin de violatori şi criminali. O privire bruscă în ochii lui, de parcă ar fi căutat ceva, apoi ea îi aruncă un zâmbet trecător, care era puţin mai mult decât o arătare a dinţilor şi i-a spus: Un loc bun pentru crimă.

Cuvinte care, milenii trecute, ar fi putut declanşa un război civil sau, mai rău, furia însăşi a Mamei întunecate. Cuvinte, deci, care abia au stârnit odihna calmă a indiferenţei lui Nimander.

— Ai' păr, Nimander, de culoarea... Dar trecutul era mort. Drift Avalii. Insula noastră închisoare, unde am aflat despre moarte.

Si preţul teribil de a urmări.

Unde am învăţat că dragostea nu este în această lume.

Capitolul paisprezece

Am luat vasul de piatră cu ambele mâini şi mi-am turnat timpul pe pământ înecând insecte nefericite care hrăneau buruienile până când soarele s-a uitat în jos şi a furat pata.

Văzând în paharul vasului o mie de crăpături, m-am uitat înapoi pe drumul în care am venit şi am văzut o potecă verde cu amintiri pierdute cine făcea acest bol a fost un prost, dar cu atât mai mare acela care l-a purtat.

- *Stone Bowl*, Fisher kel Tath

Gheaţa înclinată trecuse prin dezgheţuri şi îngheţuri succesive, până când suprafaţa ei a fost înţepată' şi sculptată ca scoarţa incoloră a unui copac uriaş răsturnat. Vântul, alternând intre cald şi rece, gemea un cor de voci deznădăjduite prin această săprafaţă muricată şi lui Hedge i se păru că, cu fiecare ştampilă scârţâită a cizmei sale, un strigat singuratic era tăcut pentru totdeauna. Gândul l-a lăsat să se simtă mohorât, iar această împrăştiere pestriţă de gunoi care împrăştia câmpia de gheaţă şi zăpadă granulată nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Detritus de Jaghut trăieşte, crescând încet ca pietrele pe câmpul unui fermier. Obiecte banale care să depună mărturie unui popor întreg – dacă ar putea să le dea un sens, ar putea cumva să adună toate aceste piese disparate. Fantomele, credea el acum, existau într-o stare perpetuă confuză, drumul dinaintea lor o privelişte nesfârşită presărată cu zgură fără sens – adevărurile vieţii erau secrete, fizicitatea faptelor ascunsă pentru totdeauna. O fantomă putea ajunge, dar nu putea atinge, putea mişca cutare şi cutare, dar nu poate fi mişcată niciodată de ei'. O anumită esenţă a empatiei dispăruse, dar nu, empatia nu era cuvântul potrivit. Putea simţi, la urma urmei. Aşa cum obişnuia, când era în viaţă. Emoţiile au înotat apele âtât de puţin adânci, cât şi de adânci. Empatia tactila era poate mai aproape de ' simţul pe care îl căuta. Confortul rezistenţei reciproce.

El îşi dorise această formă, acest trup în care locuia acum, mergând greu alături de cadavrul ofilit şi animat care era Emroth. Şi părea că ar putea evoca un fel de continuitate fizică cu tot ceea ce îl înconjoară – ca şi scrâşnitul picioarelor lui – dar acum se întreba dacă acea

continuitate era o amăgire, ca şi cum ar ridica această coajă curbată a unui vas străvechi spart chiar înaintea lui. el nu-l ridica, cu adevărat, fantoma. Dar pentru acea revelaţie, ochii lui erau orbi, simţurile tactile şi sunetul erau înşelăciuni şi era la fel de pierdut ca un ecou.

Ei au continuat să treacă cu greu peste acest platou, sub cerul albastru adânc, unde stelele străluceau sus în boltă, chiar deasupra capului, o lume de gheaţă aparent fără sfârşit. Târgul de gunoi i-a însoţit din toate părţile. Fragmente de pânză sau de îmbrăcăminte sau poate' de tapiserie, cioburi de oală, ustensile de mâncare, unelte arcane din lemn sau piatră măcinată, piesa unui instrument muzical care implica coarde şi tobe ridicate, piciorul aşchiat al unui scaun sau taburet de lemn. Fără arme, nu în câteva zile, iar cea pe care o descoperiseră devreme – un ax de suliţă – fusese Imass.

Jaghu't murise pe această gheaţă, sacrificat. Emroth spusese la fel. Dar nu existau cadavre şi nu primise nicio explicaţie din partea T'lan Imass. Adunat atunci, Hedge a bănuit,' poate de un supravieţuitor. J^ghut a practicat înmormântarea rituală? Habar n-avea. În toate călătoriile sale, nu şi-a amintit nici măcar o dată despre un mormânt sau un loc de înmormântare Jaghut. Dacă făceau astfel de lucruri, le ţineau pentru ei înşişi.

Dar când au murit aici,' au fugit. Unele dintre acele bucăţi de material erau din corturi. Imass în carne şi oase nu i-â urmărit – nu peste această gheaţă fără viaţă. Nu, trebuie să fi fost T'lan. Al Ritualului. Ca Emroth aici.'

— Deci, spuse Hedge, cu vocea lui surprinzător de tare în urechi, ai fost implicat în această vânătoare, Emroth?

— Nu pot fi sigură, răspunse ea după un moment lung. ‘Este posibil.[1]

— O scenă de măcel arată aproape la fel ca următoarea, nu?

‘Da. Asta e adevarat.[1]

Acordul ei l-a lăsat să se simtă şi mai deprimat.

— Urmează ceva, spuse T'lan Imass. „Suntem, cred, pe cale să descoperim răspunsul la mister”

— Ce mister?

— Absenta corpurilor.

„Oh, acel mister”

Noaptea a venit brusc în acest loc, ca stingerea unei lumânări. Soarele, care se învârtea chiar deasupra orizontului în timpul zilei, avea să se prăbuşească brusc,

ca o minge care se rostogoleşte, sub orizontul' strălucitor, plin de sânge. Iar cerul negru s-ar umple de stele care nu se estompeau decât odată cu venirea unor pensule de lumină colorate ciudat, care se întindeau pe boltă, care şuierau ca nişte fragmente presărate de sticlă fină.

Hedge a simtit că noaptea era aproape, pe măsură ce buzunarele de căldură ale vântului deveneau mai rare, jarul aruncat spre ceea ce presupunea că era vest, adâncindu-se într-o umbră atât de groaznică, cât şi dăunătoare.

Putea acum să vadă ce îi atrase'se atenţia lui Emroth. O cocoaşă pe platou, înconjurată de obiecte întunecate. Formă care se ridica din centrul acelui deal a părut la început ca un spate de gheaţă, dar pe măsura ce se apropiau, Hedge văzu că miezul său era întunecat şi că întunericul ajungea până la pământ.

Obiectele din jurul ascensiunii erau corpuri înfăşate cu pânză, multe dintre ele jalnic de mici.

În timp ce lumina zilei a scăzut brusc, noaptea a anunţat o rafală de vânt rece, Hedge şi Emroth s-au oprit chiar înainte de cocoaşă.

Spaţiul de împingere în sus era de fapt un tron de gheaţă, iar pe el stătea cadavrul îngheţat al unui Jaghut mascul. Mumificată de vânturile reci şi uscătoare, prezenta totuşi o figură impunătoare, deşi îngrozitoare, o figură de dominaţie, cu capul uşor înclinat în jos, ca şi cum ar fi observat un inel de subiecţi în decubit permanent.

— Moartea observă moartea, mormăi Hedge. — Cât de potrivit. A adunat cadavrele, apoi s-a aşezat şi a murit cu ele. A renuntat. Fără cjânduri de răzbunare,'fără vise de înviere. Iată inamicul tau groaznic, Emroth.

— Mai mult decât îţi dai seama, răspunse T'lan Imass.

Ea a mers mai departe, ocolind edificiul, cu picioarele
învelite în piele, aruncându-se prin crusta de gheaţă fragilă în mici pufaturi strălucitoare de zăpadă pudră.

Hedge se uită la Jaghut de pe tronul său pe jumătate topit. Toate tronurile ar trebui să fie făcute din gheată, cred.

Stai pe fundul ăla amortit, scufundându-te în jos şi în jos, cu baltoaica dizolvării din ce în ce mai largă în jurul

tău. Stai, dragă conducător, şi spune-mi toate planurile tale măreţe.

Desigur, tronul nu a fost singurul lucru care s-a prăbuşit acolo sus. Pielea verde, pielea lui Jaghut se desprinsese de pe frunte, dezvăluind os bolnăvicios, aproape luminiscent în întuneric; iar pe vârfurile umerilor pielea era zdrobită, cu notele lustruite ale oaselor umărului ieşind la vedere. Străluciri similare de la degetele ambelor mâini, unde se sprijineau pe braţele înclinate ale scaunului.

Privirea lui Hedge s-a întors la faţă. Gropi negre, scufundate pentru ochi, un nas lat şi zdrobit, colţi de argint negru. Am crezut că aceste lucruri nu au murit niciodată. Aveam nevoie de pietre mari pe ele ca să nu se ridice. Sau tăiat în bucăţi şi fiecare bucata plantată sub un bolovan.

Nu credeam că au murit deloc aşa.

S-a scuturat şi a pornit după Emroth.

Ar merge prin noapte. La urma urmei, taberele, mesele si dormitul erau pentru oameni care încă mai respirau.

— Emroth!

Capul scârţâi rotund.

— Nenorocitul acela de acolo nu mai este în viaţă, nu-i aşa?

'Nu. Spiritul a plecat.

'Tocmai a plecat?'

'Da.'

— Nu-i aşa ceva, uh, neobişnuit?^

— Tronul Gheţii era pe moarte. încă moare. Nu mai era nimic de guvernat, fantomă. Ai vrea să stea acolo pentru totdeauna? Nu părea înclinată să aştepte un răspuns, pentru că atunci spuse: „Nu am fost aici pană acum, Hedge of the Bridgeburners. Căci aş fi ştiut.

— Ştii ce, Emroth?

„N-am văzut niciodată adevăratul Tron al Gheţii, în inima Holdului. Chiar inima tărâmului Jaghut.

Hedge privi înapoi. Adevăratul Tron de Gheaţă? — Cine-cine era el, Emroth?

Dar ea nu a dat răspuns.

După un timp, însă, a crezut că ştie. întotdeauna ştiuse.

A dat cu piciorul deoparte o' oală spartă, l-a' privit derapând, rostogolindu-se, apoi clătinându-se până la oprire. Rege pe tronul tău care se topeşte, ai tras aer în

piept, apoi ai dat drumul. Şi... niciodată. Simplu. Uşor. Când eşti ultimul din felul tău şi eliberezi ultima suflare, atunci este suflarea dispariţiei.

Si călăreşte vântul.

Fiecare vânt.

— Emroth, a fost un savant în oraşul Malaz – un bătrân nenorocit pe nume Obo – care a pretins că a fost martor la moartea unei vedete. Şi când hărţile au fost comparate din nou, pe cerul nopţii, ei'bine, o lumină a dispărut.

— Stelele s-au schimbat de la viaţa mea de muritor, fantomă.

'Da.[1]

„Ca şi în... a murit V

— Bonecasters nu au putut fi de acord cu asta, spuse ea. O altă observaţie a oferit o altă posibilitate. Stelele se îndepărtează de noi, Hedge of the Bridgeburners. Poate că cei pe care nu îi mai vedem au mers prea departe pentru ochii noştri.

— Steaua lui Obo era destul de strălucitoare – nu s-ar fi estompat mai întâi, de-a lungul unei lungi perioade de timp, înainte de a se stinge?

— Poate că ambele răspunsuri sunt adevărate. Stelele mor. Stelele se îndepărtează.

— Deci, Jaghut a murit sau s-a îndepărtat?

— întrebarea ta nu are sens.

într-adevăr? Hedge lătră în râs. Eşti un mincinos al naibii de rău, Emroth.

„Aceasta”, a spus ea, „nu este o lume perfectă”.

Fulgele de culori care măturau deasupra capului şuieră încet, în timp ce în jurul lor vântul smulgea smocuri de pânză şi blană, gemând prin rigole şi caverne de gheaţă în miniatură, şi mai aproape, un sunet împărtăşit de fantoma şi T'lan Imass, distrugerea trosnitoare a paşii lor peste platou.

Onrack a îngenuncheat lângă pârâu, cufundându-şi mâinile în apa îngneţată, apoi ridicându-le din nou pentru a vedea cum se prelingeau curelele. Minunea nu-

şi părăsise ochii căprui mchis de la transformarea lui/ de când miracolul unei vieţi a revenit.

Un om nu ar putea avea inimă dacă nu simţea nimic privind această renaştere, această bucurie nevinovată într- un războinic sălbatic care murise de o sută de mii de ani. A ridicat pietre lustruite ca si cum ar fi fost o comoară, a trecut cu vârfurile degetelor tocite si calos pe fâşii de lichen şi muşchi, şi-a adus la buzele grele un coarne aruncat' pe care să-l' guste cu limba şi să-i atragă parfumul de păr ars. Mergând prin tufişul spinos al unui trandafir arctic, Onrack se opri atunci^ cu un strigăt de uimire, când văzu zgârieturi roşii pe tibia înclinată.

Imass era, îşi aminti încă o dată Trull Sengar, nimic-nimic-semănă cu ceea ce şi-ar fi imaginat el că este. Practic fără păr peste tot, cu excepţia coamei maro, aproape neagra, care cobora pe lângă umerii lui largi. în zilele de când veniseră în acest tărâm ciudat, începuse o barbă, subţire de-a lungul maxilarului lui Onrack şi deasupra gurii lui, perii la distanţă mare şi negri ca ale unui mistreţ; dar nu creşte deloc pe obraji său pe gât. Trăsăturile feţei erau largi şi plate, dominate de un nas evazat, cu o punte pronunţată, ca un os degetelor între ochii distanşi şi adânc înfipţi. 'Creasta grea de deasupra acelor ochi a fost făcută cu atât mai robustă de rarătatea sprâncenelor.

Deşi nu era deosebit de înalt, Onrack părea totuşi uriaş. Muşchi strânşi legaţi de os gros, braţele alungite, 'mâinile largi, dar ' degetele stupoase.' Picioarele erau disproporţionat de scurte, înclinate, astfel încât genunchii erau aproape la fel de departe în lateral ca şoldurile lui. Totuşi, Onrack se mişca cu furiş, ascuns ca prada, cu ochii zvâcnind în toate direcţiile, cu capul înclinat, nările strălucindu-se în timp ce simţea mirosurile vântului. Pradă, totuşi acum trebuia să-şi satisfacă un apetit prodigios, iar când Onrack a vânat, a fost cu disciplină, o singura minte care era înverşunată de martor.

Această lume era a lui, din toate punctele de vedere. Un amestec de tundra la nord si o linie de copac în sud, care ajungea din când în când până la umbra uriaşilor gheţari care se întindeau pe văi. Pădurea era un amestec confuz de foioase şi conifere, sparte de râpe şi stânci prăbuşite, izvoare de apă curată şi doline mlaştine. Crengile roiau de păsări, zgomotul

lor'neîncetat copleşind uneori toate celelaîte.

De-a lungul marginilor erau poteci. Caribuul s-a deplasat întâmplător între j>ădure şi tundra în păşunatul lor. Mai aproape de gheaţa, pe un'teren mai înalt, unde roca de bază era expusă, se aflau creaturi asemănătoare caprelor, care se grăbeau pe margini pentru a se uita înapoi la străinii cu doua picioare care treceau prin domeniul lor.

Onrack dispăruse din nou si din nou în pădure în prima săptămână a rătăcirii lor. De fiecare dată când a reapărut, trusa lui de instrumente se extinsese. Un ax de lemn, al cărui vârf l-a călit în focul taberei lor; viţă de vie şi stuf din care a modelat capcane şi plase pe care'apoi le-a ataşat de celălalt capăt al suliţei, dând dovadă de o îndemânare impresionantă în a prinde păsările pe aripă.

Din micile mamifere prinse în capcanele sale nocturne, a adunat piei si intestine. Cu stomacul şi intestinele iepurilor a făcut flotoare pentru plasele cântărite pe care le înşira peste pâraie, iar din lipanul şi sturionii recoltaţi a adunat numeroşi ţepi pe care apoi' le-a folosit pentru a coase pieile, făcând o pungă. A adunat cărbune şi seva de copac, licheni, muşchi, tuberculi, pene şi pungi mici de grăsime animală, toate acestea intră în punga de piele.

Dar toate aceste lucruri erau ca nimic în comparaţie cu înflorirea omului însuşi. O faţă pe care Trull o cunoscuse doar ca piele uscată' întinsa peste osul spart era acum animată de expresie şi era ca şi cum Trull ar fi fost orb faţă de prietenul său în vremurile trecute, când chiar şi inflexiunea vocală fusese plată şi lipsită de viaţă.

Onrack zâmbi acum. O aprindere bruscă de plăcere autentică care nu numai că i-a tăiat răsuflarea lui Trull – şi, a recunoscut el, îi umplea adesea ochii de lacrimi – dar l-a putut şi reduce la tăcere pe Quick Ben, chipul întunecat al vrăjitorului arătând dintr-o dată o mirare inefabilă, o expresie pe care o bine-intenţionată. ar putea avea un adult când vad un copil jucându-se.'

Totul despre acest Imass invita la prietenie, de parcă numai zâmbetul lui arunca ceva vrăjitorie, un farmec, la care loialitatea neîndoielnică era singurul răspuns posibil. Acest farmec Trull Sengar nu avea niciun interes să reziste. La urma urmei, Onrack este singurul frate pe care l-am ales. Dar Tiste Edur putea vedea, uneori, licărirea suspiciunii în vrăjitorul Malazan, de parcă Quick

Ben s-ar fi prins la marginea unei prăpăstii interioare, unii alunecă mtr-un loc în care Ben, prm natura lui, nu putea avea deplină încredere. .

Trull nu simţea nicio grijă; putea vedea că Onrack nu era interesat să-şi manipuleze însoţitorii. Al lui era un spirit cuprins în sine, im spirit care ieşise dintr-un loc bântuit şi nu mai era bântuit. Moartă într-un coşmar demonic. Renăscut într-un paradis. Onrack, prietene, eşti răscumpărat şi ştii asta, cu toate simţurile – cu atingerea ta, cu viziunea ta, cu mirosurile pământului şi cu cântecele din copaci.

În seara precedentă se întorsese dintr-o excursie în pădure cu o teacă de scoarţă în mâini. Pe ea erau pepite de ocru galben sfărâmicios. Mai târziu, lângă foc, în timp ce Quick Ben gătea carnea rămasă de la o căprioară mica pe care Onrack o omorâse în pădure cu două zile în urmă, Imass măcina pepitele în pulbere. Apoi, folosind scuipat şi unsoare, a făcut o pastă galbenă. în timp ce făcea aceste pregătiri, fredona un cântec, o cadenţă zgomotătoare, vibrantă, care era la fel de nazală, cât şi vocala. Gama, ca şi vocea lui vorbitoare, era nepământească. Părea capabil sa poarte două tonuri distincte, unul înalt şi celălalt profund. Cântecul s-a încheiat când sarcina a fost încheiată. Urmă o pauză lungă; apoi, când Onrack a început să-şi aplice vopseaua pe faţa, pe gât şi pe braţe, a apărut un alt cântec, acesta cu o bătaie rapidă, rapida ca inima unei fiare care fuge.

Când ultimul strop de vopsea i-a marcat pielea de chihlimbar, cântecul s-a oprit.

— Zei de jos! Quick Ben icnise, cu o mână pe piept. — Inima mea este pe cale să-mi bată cu putere prin cuşca mea de oase, Onrack!

Imass, aşezându-se înapoi în poziţia lui cu picioarele încrucişate, îl privi pe vrăjitor cu ochi calmi şi întunecaţi. — Ai fost urmărit des. În viata ta.[1]

O grimasă din partea lui Quick Ben, apoi dădu din cap. „Se simte ca ani şi ani de asta."

„Există două hume pentru cântec. Agkor Raella şi Allish Raeîla. Cântecul lupului şi cântecul caribuului.

— Ah, deci căile mele de mestecat sunt în cele din urmă expuse.

Onrack zâmbi. — într-o zi, trebuie să devii lupul.

— Poate că sunt deja, spuse Quick Ben după un moment lung. — Am văzut lupi – până la urmă o mulţime de ei pe aici. Alea cu picioare lungi cu capete

mici...

Ay.[1]

Da, corect. Şi sunt al naibii de timizi. Pariez că nu vor ucide până când şansele sunt bune în favoarea lor. De fapt, cel mai rău tip de jucători de noroc. Dar foarte bun la supravieţuire.

— Timid, spuse Onrack, dând din cap. — Totuşi, curios. Acelaşi pachet ne urmăreşte acum timp de trei zile.

„De place să-ţi scapă uciderile – te lasă să-ţi asumi toate riscurile. Este o afacere bună.

— Până acum, spuse Onrack, au existat puţine riscuri.

Quick Ben a aruncat o privire spre Trull, apoi a clătinat
din cap şi a spus: „Acea oaie de munte sau cum o numiţi nu numai că te-a încărcat, Onrack, dar te-a trimis să zbori.' Neam gândit că ţi-a rupt fiecare os din corp şi tu doar două zile m cel nou.'

— Cu cât prada este mai mare, cu atât trebuie să plăteşti mai mult, spuse Onrack, zâmbind din nou. — În ceea ce priveşte jocurile de noroc, da?

Absolut, spuse vrăjitorul, împingând carnea de pe scuipat. — Ideea mea era că lupul este caribuul până când necesitatea impune altfel. Dacă şansele sunt prea mici, lupul fuge. Este o chestiune de sincronizare, de a alege momentul potrivit pentru a te întoarce şi a te menţine pe loc. Cât despre lupii ăia care ne urmăresc, ei bine, cred că n-au mai văzut niciodată genul nostru... — Nu, Quick Ben, spuse Onrack. — Este adevărat opusul.

Trull şi-a studiat un moment prietenul, apoi a întrebat: — Nu suntem singuri aici?

„Ay au ştiut sa ne urmeze. Da, sunt curioşi, dar sunt şi inteligenţi şi îşi amintesc. Au mai urmat-o pe Imass. Şi-a ridicat capul şi a adulmecat cu voce tare. — Sunt aproape în seara asta/ ăia da. Atras de cântecul meu, pe care l-au mai auzit. Stiu, vezi tu, că mâine voi vâna pradă periculoasă. Şi când va veni momentul uciderii, ei bine, vom vedea.

— Cât de periculos? întrebă Trull, brusc neliniştit.

„Există o pisică de vânătoare, o emlava – am intrat astăzi pe teritoriul ei, căci am găsit zgârieturile revendicării ei, pe piatră şi pe lemn. Un mascul prin aroma pişului său. Astăzi, ay au'fost mai nervoşi decât de obicei, pentru că pisica îi va ucide cu orice' ocazie şi

este o creatură de ambuscadă. Dar i-am asigurat cu cântecul meu. L-am găsit pe Tog'tol – ocru galben – până la urmă.

— Deci, spuse Quick Ben, cu ochii pe carnea care picura deasupra flăcărilor, dacă lupii tăi ştiu că suntem aici, ce zici de pisică?

'El stie.[1]

— Ei bine, asta e grozav, Onrack. O să am nevoie de nişte warrens la îndemână toată ziua, atunci. Se întâmplă sa fie obositor, stii.

— Nu trebuie să-ti faci grhi cu soarele deasupra capului, vrăjitor, spuse Onrack. — Pisica vânează noaptea.

„Respiraţia lui Hood! Să sperăm că lupii ăia îl miros înainte ca noi!

— Nu vor, răspunse Imasul cu un calm înfuriant. „în parfumând teritoriul său, emlava saturează aerul cu semnul său. Mirosul propriu al corpului este mult mai slab, eliberând fiara să se mişte oriunde doreşte când se află pe teritoriul său.

— Oricum, de ce sunt al naibii de deştepte brutele proaste?

— De ce suntem noi, oamenii deştepti, atât de des prosteşte de brutali, Quick Ben? întrebă'Trull.

— 'Nu mai încerca să mă încurci în starea mea de teroare animală, Edur.

A trecut o noapte fără evenimente şi acum, a doua zi, au mers şi mai departe pe teritoriul eml'avei. Oprindu-se la un pârâu' la mijlocul dimineţii, Onrack îngenunchese lângă el pentru a începe spălarea rituală a mâinilor. Cel puţm, Trull a presupus că era un ritual, deşi ar fi putut foarte bine să fi fost un alt moment de uimire fără suflare care păreau să-l afecteze pe Onrack – şi nicio surpriză acolo; Trull bănuia că se va clătina câteva luni după o astfel de renaştere. Desigur, el nu gândeşte ca noi. Sunt mult mai aproape în modurile mele de gândire de acest om, Quick Ben, decât de orice Imass, mort sau de altă natură. Cum poate fi asta?

Onrack se ridică apoi şi îi înfruntă, cu suliţa într-o mână şi cu sabia în cealaltă. — Suntem aproape de bârlogul emlavei. Deşi doarme, ne simte. În seara asta, vrea să-l omoare pe unul dintre noi. îi voi contesta acum pretenţia asupra acestui teritoriu. Dacă nu reuşesc, s-ar putea să te lase în pace, pentru că se va hrăni cu carnea mea.

Dar Quick Ben clătina din cap. — Nu faci asta singur, Onrack. Desigur, nu sunt pe deplin sigur de cum va funcţiona vrăjitoria mea în acest loc, dar la naiba, este doar o pisică proastă, până la urmă. Un fulger orbitor de lumină, un sunet puternic...

— Şi eu mă voi alătura ţie, spuse Trull Sengar. — începem cu suliţe, da? M-am luptat cu destui lupi la vremea mea. îi vom întâlni sarcina cu suliţe. Apoi, când este rănit şi schilod, închidem cu arme cu lamă.

Onrack i-a studiat o clipă, apoi a zâmbit. — Văd că nu te voi descuraja. Cu toate acestea, pentru lupta în sine, nu trebuie să interveniţi. Nu cred că voi eşua şi veţi vedea de ce în curând.

Trull şi vrăjitorul l-au urmat pe Imass pe panta unui evantai care umplea cea mai mare parte a unei crevase, sus

grintre roca de bază îmbrăcată în licheni, înclinată şi pliată, încolo de această margine de piatră neagră se înălţa un perete pur de şisturi cenuşii, plin de peşteri, unde sedimentele se erodaseră sub im torent nesfârşit de topire glaciară. Pârâul în care Onrack îşi scufundase mâinile mai devreme s-a revărsat din această stâncă, formând o piscină într-o cavernă care se extindea pentru a umple un bazin înainte de a continua în jos. În dreapta acesteia era o altă peşteră, de formă triunghiulară, cu o latură întreagă formată printr-o prăbuşire a supraîncărcării şisturilor. Pământul plat dinaintea lui a fost împrăştiat 'cu oase aşchiate.

Când ocoliră piscina, Onrack se opri brusc, ridicând o mână.

O formă masivă umplea acum gura peşterii.

Trei bătăi mai târziu, emlava a apărut.'

— Respiraţia lui Hood, şopti Quick Ben.

Trull se aşteptase la o pisică de vânătoare puţin diferită de un leu de'munte – poate unul dintre cei negri despre care se zvoneşte că trăieşte în pădurile mai adânci ale patriei sale. Creatura care ieşea la vedere, clipind somnul din ochii săi cărbuni, avea dimensiunea unui urs brun de câmpie. Caninii săi superiori enormi se proiectau înjos pe lângă maxilarul inferior, lungi ca un cuţit de vânător şi lustruiau nuanţa chihlimbarului. Capul era lat şi plat, urechile mici şi aşezate mult înapoi. În spatele gâtului scurt, umerii emla'vei erau cocoşaţi, formând un fel de cocoaşă musculară. Blana îi era dungi, negru pe gri profund, deşi gâtul îi dezvăluia un

fulger alb.

— Nu tocmai construit pentru viteză, nu-i aşa?

Trull aruncă o privire spre Quick Ben si văzu vrăjitorul ţinând un pumnal într-o mână. — Ar trebui să-ţi luăm o suliţă, oprise Tiste Edur.

— Iti iau una dintre rezervele tale, dacă nu te superi.

Trull şi-a scăpat gheaţa legată de pe umăr şi a spus: —

Alegeţi.

Emlava le studia. Apoi căscă şi cu asta Onrack se mişcă uşor înainte, pe jumătate ghemuit.

In timp ce făcea asta, pietricele se împrăştiară în apropiere şi Trull se întoarse. — Ei bine, se pare ca Onrack are aliaţi în asta până la urmă.

Lupii – ay în limba Imass – apăruseră şi acum se apropiau de poziţia lui Onrack, cu capetele înjo's şi cu ochii aţintiţi asupra pisicii uriaşe.

Sosirea bruscă a şapte lupi a nemulţumit-o în mod clar pe emlava, pentru că apoi s-a coborât pană când pieptul a zdrobit pământul, adunându-şi picioarele sub ea. Gura se deschise din nou şi un şuierat 'adânc umplu aerul.

— Am putea la fel de bine să le scăpăm din cale, spuse Quick Ben, făcând un pas înapoi cu vădită uşurare.

— Mă întreb, spuse Trull în timp ce privea confruntarea de moment, dacă aşa a început domesticirea. Nu se unesc într-o vânătoare de pradă, ci într-o eliminare a prădătorilor rivali.

Onrack îşi pregătise suliţa, nu pentru a întâmpina o încărcare, ci pentru a arunca arma folosind un atlatl de coarne ponderat cu piatră. Lupii de pe ambele părţi ale lui se învârtiseră, apropiindu-se cu colţii dezgoliţi.

— Nu se aude nici un mârâit, spuse 'Quick Ben. — Cumva, asta e mai înfricoşător.

— Mârâiturile trebuie să avertizeze, răspunse Trull. „Există frică în mârâit, la fel cum este şi în şuieratul acelei pisici.”

Singura respiraţie a emlavei a şuierat în sfârşit în tăcere. Şi-a umplut din nou plămânii şi a început din nou.

Onrâck se năpusti înainte, cu suliţa sărind din mână.

Tresărind înapoi, emlava ţipă în timp ce arma îi pătrunde adânc în piept, chiar într-o parte a gâtului şi

sub claviculă. în acel moment lupii s-au repezit înăuntru.

O rană de moarte, totuşi, nu a fost suficientă pentru a încetini pisica, care a lovit cu două leagăne eşalonate ale labelor sale anterioare asupra unuia dintre lupi'. Prima labă a înfipt gheare adânc în umărul lupului, strângând tot animalul mai aproape, la îndemâna celei de-a doua labe, care l-a târât şi mai aproape pe lupul care tipă. Capul masiv s-a prăbuşit apoi pe gât, colţii îngropându-se în carne şi oase.

Emlava, trântind, apoi şi-a împins toată greutatea asupra lupului pe moarte, rupându-şi probabil fiecare os din gorp.

În timp ce făcea asta, alţi patru lupi s-au aruncat spre burta lui moale, câte doi pe fiecare parte, caninii lor sfâşiind adânc, apoi s-au îndepărtat în timp ce, ţipând, emlava se învârtea pentru a-i alunga.

Expunându-şi gatul.

Sabia lui Onrack fulgeră, cu punctul întâi, în gâtul pisicii.

S-a dat înapoi, făcând să se prăbuşească un lup, apoi s- a ridicat pe spate pe picioarele din spate – ca şi cum ar fi vrut să se rotească şi să fugă înapoi în peştera e'i – dar toată puterea a părăsit emlava atunci. S-a răsturnat, a căzut puternic pe pământ şi a rămas nemişcat.

Cei şase lupi rămaşi – unul şchiopătând – s-au îndepărtat, păstrând o distanță între ei şi cei trei bărbaţi, iar câteva clipe mai târziu au dispărut din' vedere.

Onrack se apropie de emlava şi îşi smulse suliţa împrăştiată de sânge. Apoi a îngenuncheat lângă capul pisicii.

— Să-ţi ceri iertare? întrebă Quick Ben, tonul său fiind doar uşor ironic.

Imâsul se uită la ei. — Nu, ar fi necinstit, vrăjitor.

— Ai dreptate, ar fi. Mă bucur că nu arunci niciun gunoaie de spirit binecuvântat asupra noastră. Este destul ae evident, nu-i aşa, că au existat războaie cu mult înainte de a exista războaie între oameni. Aveai de a elimina mai întâi vânătorii tăi rivali.

'Da asta e adevărat. Şi ne-am găsit aliaţi. Dacă vrei să găseşti ironia, Quick Ben' ştii că apoi am vânat până când cea mai mare parte din prada noastră a dispărut. Şi apoi aliaţii noştri au murit de foame, cei care nu s-au predat în faţa administraţiei noastre.

— Imass nu sunt unici în asta, spuse Trull Sengar.

Rapid Ben pufni. — Asta înseamnă subestimare, Trull.
Spune-ne, Onrack, de ce stai în genunchi lângă cadavrul acela?

— Am făcut o greşeală, răspunse Imass, ridicându-se în picioare şi privind m peşteră.

— Mi s-a părut destul de impecabil.

— Uciderea, da, Quick Ben. Dar această emlava, este femeie.

Vrăjitorul mormăi, apoi păru să tresară. — Vrei să spui că bărbatul este încă prin preajmă?

'Nu stiu. Uneori ei... rătăcesc. Onrack se uită în jos la suliţa însângerată din mâinile lui. — Prietenii mei, spuse el. — Acum sunt... ezitant, recunosc. Poate că, cu mult timp în urmă, nu m-aş fi gândit de două ori – aşa cum ai spus, vrăjitor, ne-am războit împotriva concurenţilor noştri. Dar acest tărâm – este un dar. Tot ceea ce s-a pierdut, din cauza faptelor noastre necugetate, acum trăieşte din nou. Aici. Ma întreb, lucrurile pot fi altfel?

În tăcerea care a urmat acelei întrebări, au auzit, venind din peşteră, primul strigăt jalnic.

— Ţi-ai ddrit vreodată, Uctmaas, să te poţi scufunda în piatră? Eliberează-i amintirile vaste...

Fostul sclav îi aruncă o privire lui Wither – o pată mai profundă în întuneric – apoi a rânjit. — Şi vezi ce au văzut? Al naibii de Wraith, pietrele nu pot vedea.

'Destul de adevarat. Cu toate acestea, înghit sunetul şi îl leagă prins înăuntru. Ei ţin conversaţii cu căldură şi frig. Pieile lor se uzează din cauza cuvintelor vântului şi a linsului de apă. întunericul şi lumina trăiesc în carnea lor – şi poartă în ele ecourile rănirii, ale rupturii, ale modelării crude...

— O, destul! se răsti Udinaas, împingând un băţ mai mult în foc. — Atunci, topeşte-te în ruinele astea.

— Eşti ultimul treaz, prietene. Şi da, am fost în aceste ruine.

„Jocuri de genul ăsta sigur te vor înnebuni”.

O pauză lungă. — Ştii lucruri pe care nu ai dreptul să le cunoşti.

— Ce zici de asta, atunci? A te scufunda în piatră este uşor. Iese din nou, e greu. Te poţi pierde, prins m labirint. Şi din toate părţile, toate acele amintiri apăsând, apăsând in jos.

— Sunt visele tale, nu-i aşa? Unde înveţi astfel de lucruri. Cine vorbeşte cu tine?' Spune-mi numele acestui

mentor căzut!

Udinaas a râs. — Prostule, Wither. Mentorul meu? De ce, nimeni altul decât imaginaţia.

'Eu nu te cred.'

Părea că nu avea niciun rost să răspund la această declaraţie. Privind în flăcări, Udinaas a permis ca dansul ei pâlpâit să-l liniştească. El era obosit. Ar trebui să doarmă. Febra dispăruse, halucinaţiile de coşmar, nectarele ciudate care hrăneau iluziile care se prăbuşeau toate s-au scurs, ca pişul în muşchi. Puterea pe care am simţit-o în acele alte lumi a fost o minciună. Claritatea, o înşelăciune. Toţi acei căi oferite înainte, prin ceea ce va veni, fiecare o fundătură. Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

— K'Chain Nah'ruk, aceste ruine.

— Mai eşti aici, Wither? De ce?'

„Acesta a fost cândva un platou pe care Cozile Scurte au construit un oraş. Dar acum, după cum puteţi vedea, este distrus. Acum nu mai există nimic în afară de aceste plăci de groază, toate înclinate si înclinate – totuşi ne-am străduit m jos. Ai simţit asta? Vom ajunge în curând în centrul, inima acestui crater, şi vom vedea ce a distrus acest loc.

— Ruinele, spuse Udinaas, îşi amintesc de umbra rece. Apoi comoţie cerebrală. Shadow, Wither, într-un potop pentru a anunţa sfârşitul lumii. Comotia, ei bine, a aparţinut umbrei, nu?

„Ştii lucruri...”

— Nenorocitule, ascultă-mă! Am ajuns la marginea acestui loc, acest platou înalt, aşteptându-ne să-l vedem întinzându-se frumos şi plat în faţa noastră. În schimb, arată ca o băltoacă îngheţată pe care cineva a aruncat o piatră grea. Splat. Toate părţile s-au prăbuşit în interior. Wraith, nu am nevoie de cunoştinţe secrete ca să rezolv asta. Ceva mare a coborât din cer'- un meteorit, o clătire din cer, orice ar fi. Am străbătut cenuşă zile întregi. Acoperind zăpada străveche. Cenuşă şi praf, mâncând zăpada aceea ca acidul. Şi ruinele, toate sunt răsturnate, aruncate în aer, apoi înclinate spre interior. Ieşit primul, în al doilea. Ridică afară şi în jos, apoi alunecă înapoi. Wither, tot ce este nevoie este ca cineva să privească. Uite cu adevărat. Asta e. Aşa că destul cu toate aceste rahaturi mistice de foci, bine?

Tirada lui îi trezise pe ceilalţi. Pacat. Oricum aproape în zori. Udinaas i-a ascultat mişcându-se, a auzit o tuse,

apoi cineva care a scuipat. Care? Seren? Fierbător?

Fostul sclav a zâmbit pentru sine. — Problema ta, Wither, sunt nenorocitele tale aşteptări. M-ai urmărit luni şi luni, iar acum simţi nevoia să-l îi făcut să merite toată acea atenţie. Aşa că iâtă-te, împingând un fel de înţelepciune asupra acestui sclav zdrobit, dar ţi-am spus atunci ce-ţi voi spune acum. Nu sunt nimic, nimeni. A intelege? Doar un om cu un creier care, din când în când, chiar funcţionează. Da, lucrez, pentru că nu găsesc mângâiere în a'fi prost. Spre deosebire, cred, de majoritatea oamenilor. Noi Letherii, oricum. Prost şi mândru de asta. Aparţine pe Sigiliul Imperial, acea proclamaţie fericită. Nu e de'mirare că am eşuat atât de lamentabil.

Seren Pedac intră în lumina focului, ghemuindu-se să-şi încălzească mâinile. — Ce a eşuat, Udinaas?

— De ce, totul, Acquitor. Nu e nevoie de^ detalii aici.

Frica Sengar vorbi din spatele lui. — îmi amintesc, ai fost priceput la repararea plaselor.

Udinaas nu sa întors, dar a zâmbit. — Da, probabil că meritam asta. Chinuitorul meu bine-intenţionat vorbeşte. Bine intenţionat? Oh, poate că nu. Indiferent? Eventual. Până când, cel puţin, am greşit ceva. Un net-aaii prost reparat! Jupuiţi-i pielea nebunului din spate! Ştiu, totul a fost pentru binele meu. Oricum, al cuiva.

O altă noapte nedorită, Udinaas?

Se uită peste foc la Seren, dar ea era atentă la flăcările care îi linseau sub mâinile întinse, de parcă întrebarea ar fi fost retorică.

„îmi văd oasele”, a spus ea apoi.

— Nu sunt oase adevărate, răspunse Kettle, aşezându- se cu picioarele ridicate. — Arată mai mult ca nişte crenguţe.

'Mulţumesc draga.'

— Oasele sunt dure, ca piatra. Şi-a pus mâinile pe genunchi şi i-a frecat. — Stânca rece.

— Udinaas, spuse Seren, văd bălti de aur în cenuşă.

„Am găsit bucăţi dintr-o ramă de tablou”. El a ridicat din umeri. — Ciudat să mă gândesc la K'Chain Nah'ruk care atârnă poze, nu-i aşa?

Seren ridică privirea, îi întâlni privirea. 'K'Chain-'

Silchas Ruin a vorbit în timp ce păşi în jurul unui morman de piatră tăiată. — Nu imagini. Rama a fost

folosită pentru a întinde pielea. K'Chain năpreşte până când ajung la maturitate. Pieile erau folosite ca pergament, pentru scris. Nah'ruk erau registratori obsesivi.

— Ştii multe despre creaturile pe care le-ai ucis la vedere/spuse Fear Sengar.

Râsetul blând al lui Clip se auzi de undeva dincolo de cercul de lumină, urmat de pocnitul inelelor dintr-un lant.

Capul fricii se ridică brusc. — Asta te distrează, puiule?

Vocea lui Tiste Andii a plutit înăuntru, ciudat de neîntrupat. — Secretul groaznic al lui Silchas Ruin. El a discutat cu Nah'ruk. Era un război civil, vezi tu...

— Se va lumina în curând, spuse Silchas, întorcându-se.

După prea mult timp, grupul s-a separat aşa cum o făcea de obicei. Cu pas înainte erau Silchas Ruin şi Clip. Următoarea pe poteca era însăşi Seren Pedac, în timp ce la douăzeci sau mai mulţi paşi în spatele ei, Udinaas-ul ei rătăcit – încă folosea suliţa imass ca baston – şi Kettle and Fear Sengar.

Seren nu era sigură dacă invita în mod deliberat singurătatea asupra ei. Mai probabil, unele rămăşiţe din vechea ei profesie exercita asupra ei o presiune nemulţumită să preia conducerea, respingând cu pricepere prezenţa în faţa celor doi războinici Tiste. De parcă nu contează. De parcă ar fi intrinsec nesiguri ca ghiduri... oriunde am merge.

Se gândea, adesea, la zborul lor interminabil din Letheras, la haosul pur al acelei călătorii, la contradicţiile sale de direcţie şi scop; vremurile în care erau nemişcaţi – îşi întemeiau rădăcinile provizorii într-un cătun sau' o gospodărie abandonată – dar epuizarea lor nu s-a liniştit atunci, pentru că nu era de sânge şi carne. Sufletul lui Scabanaari Bloodeye îi aştepta, ca im parazit enervant, într-un loc demult uitat. Acesta era scopul declarat, dar Seren începuse, în cele din urmă, să se întrebe.

Silchas se străduise să-i conducă spre vest, mereu spre vest, şi a fost întors de fiecare data – de parcă orice ameninţare pe care o prezentau servitorii lui Rhulad şi Hannan Mosag era prea mare pentru a fi contestată. Şi asta nu avea sens. Nenorocitul se poate transforma într-un dragon blestemat. Şi Silchas este un pacifist la suflet!

Cu greu. El ucide cu toată compuncţia unui bărbat care loveşte ţânţarii. Ne-a întors pentru a ne cruţa vieţile? Din nou, puţin probabil. Un dragon nu lasă în lirmă nimic viu, nu-i aşă? Condus spre nora, din nou şi din nou, departe de zonele mai populate.

Până la marginea Bluerose, o regiune condusă cândva de Tiste Andii – ascunsă încă sub nasurile Letherii şi Edur- no, nu am încredere în nimic din toate acestea. 1 nu pot. Silchas Ruin şi-a simţit rudele. El trebuie să aibă.

Suspectarea lui Silchas Ruin de înşelăciune era una, exprimarea acuzaţiei cu totul alta. îi lipsea curajul. Simplu ca buna ziua. Mâi uşor, nu-i aşa, să mergi şi să nu te gândeşti prea mult. Pentru că a gândit prea mult este ceea ce a făcut Udinaas şi uită-te la starea în care se află. Cu toate acestea, chiar 'şi atunci, reuşeşte să-şi ţină gura. De cele mai multe ori. Poate fi un fost sclav, poate fi „nimeni”, dar nu este un prost.

Aşa că a mers singură. Legat prin prietenie de nimeni – nimerii aici, în orice caz – şi nu sunt înclinat să schimbe asta.

Oraşul ruinat, puţin mai mult decât grămezi de piatră prăbuşită, se rostogoli din toate părţile, panta din faţă devenind din ce în ce mai abrupta şi, după un timp, se gândi că poate auzi şoapta nisipului, mortar prăbuşit, fragmente de moloz, că dacă trecerea lor înclina şi iriai mult acest peisaj şi, în timp ce mergeau, adunau' la ei şiroaie de gunoi caré alunecă. De parcă numai prezenţa rioastră ar fi suficientă pentru a schimba echilibrul.

Şoapta ar fi putut fi voci, rostite sub vânt, iar ea a simţit – cu o conştientizare bruscă care i-a ridicat mărgelele de sudoare pe piele – în câteva momente de a înţelege cuvintele. Din piatră şi mortar spart. Într-adevar alunec in nebunie...

„Când piatra se sparge, fiecare strigăt scapă. Mă auzi acum, Seren Pedac?

— Tu eşti, Wither? Lasă-mă în pace.[1]

Există vreun warren în viaţă? Majoritatea ar spune nu. Imposibil. Ele sunt forţe. Aspecte. înclinaţiile se manifestă ca predictibile – oh, Mării Gânditori, care sunt de mult timp de mult praf, s-au îngrijorat de acest lucru în nevoie febrila, asa cum se cuvine obsedaţilor. Dar ei nu au înţeles. Un Warren se află ca o reţea peste toate celelalte, iar Vocea lui este voinţa necesară pentru a modela magia. Nu l-au văzut. Nu pentru ceea ce a fost.

Ei au crezut... haos, o reţea în care fiecare fir era energie nediferenţiată, ' încă nearticulată, nefiind încă modelată de intenţia unui Dumnezeu Bătrân.

Ea a ascultat, încă neînţelegând, chiar dacă inima îi bubuia în piept şi fiecare respiraţie îi venea într-un zgomot aspru. Aceasta, ştia ea, nu era vocea lui Wither. Nu limbajul spectrului. Nu cadenţa lui.

— Dar K'rul a' înţeles. Sângele vărsat este sânge pierdut, sânge neputincios în cele din urmă. Moare când este abandonat. Asistaţi la moarte violentă pentru dovada acestui lucru. Pentru ca warrens să prospere, curgând în râurile şi pâraiele lor, trebuie să existe un corp viu, o formă mai măreaţă care există în sine. Nu haos. Nici întuneric, nici Lumină. Nu căldură, nu frig. Nu, o aversiune conştientă faţă de dezordine. Negaţie faţă de şi faţă de toate celelalte, când toate celelalte sunt moarte.' Căci adevărata faţă a Morţii este dizolvarea, iar în dizolvare există haos până când' ultimul fir de energie îşi încetează strălucirea voită, abnegaţia persistentă. înţelegi?[1]

'Nu. Cine eşti tu?[1]

— Deci, există o altă modalitate de a vedea asta. K'rul şi-a dat seama că nu poate face asta singur. Sacrificiul, deschiderea venelor şi arterelor lui, nu ar însemna nimic, într-adevăr ar eşua. Fără carne vie, fără funcţionalitate organizată.

— Ah, warrens, Seren Pedac, sunt un dialog. Vezi acum?

'Nu!'

Strigătul ei frustrat răsună printre ruine. I-a văzut pe Silchas şi pe Clip oprindu-se şi întorcându-se.

În spatele ei, Fear Sengar strigă: „Acquitor? Ce negi?

Cunoscând râsul din Udinaas.

— Nu ţine cont de mulţimea vicioasă acum, de torentul de sunet copleşindp>e warrens, pe utilizatori, pe paznici, pe paraziţi şi pe vânători, pe zeii complici bătrâni şi tineri, închide-i,' aşa cum te-a învăţat Corlos. A-ţi aminti violul înseamnă a' transforma detaliile în senzaţie şi, astfel, retrăieşti de fiecare dată adevărul său teribil. Ţi-a spus că asta ar putea deveni un obicei, o dependenţă,' pâna când chiar şi disperarea a devenit un gust binevenit pe limba ta. înţelege, atunci, aşa cum doar tu poţi aici, că a-ţi lua viaţa este expresia finală a disperării. Ai văzut asta. 'Buruk cel Palid. Ai simţit asta, la malul mării. Seren Pedac, K'rul nu putea acţiona

singur în acest sacrificiu, ca nu cumva să umple fiecare warren de disperare.

'Dialog. Presupoziţie, da, a pluralului. Unul cu celalalt. Sau succesiunea altora, căci acest dialog trebuie să fie continuu, într-adevăr, etern.

— Vorbesc despre Stăpânul Holdurilor? Stăpânul punţii? Poate – chipul celuilalt este vreodată întors – către toţi, în afară de K'rul însuşi. Aşa trebuie să fie. Dialogul este, deci, alimentarea puterii. Putere de neimaginat, putere practic atotputernică, inatacabilă... atâta timp cât raţa celuilalt rămâne... întors.

'De la tine. De la mine. De la noi toţi.

Se uita sălbatică pe atunci, la aceste ruine înclinate, la această groapă nesfârşită de distrugere.

„Dialogul, totuşi, poate fi simţit, dacă nu auzit – aceasta este puterea lui.' Construcţia' limbajului, acordul de principiu al sensului şi intenţiei, regulile gramaticale-Seren

Pedac, ce credeai că este Mockra? Dacă nu un joc de gramatică? Răsucirea semanticii, transformarea inferenţei, sugestia care invită, remodelarea limbajului intern al unei minţi pentru a-şi înşela propriile simţuri?

[1]Cme sunt?'

— De ce, Seren Pedac, 1 am Mockra.

Ceilalţi erau acum adunaţi în jurul ei. S-a trezit în genunchi,' condusă acolo de revelaţie – ar fi vânătăi, o moliciune îngrozitoare în ţesutul unde se apăsa de pavaj tare. Ea a înregistrat asta, în timp ce se uita la ceilalţi. Comunicare de reproş, între carnea deteriorată şi mintea ei, între simţurile ei şi creierul ei.

Ea a lăsat acele cuvinte deoparte, apoi s-a instalat într- un calm dulce şi nedureros.

La fel de uşor.

„Atenţie, există un risc mortal în a te înşela pe tine însuţi. Poţi să te orbi de propriile pagube. Poţi muri repede în acel joc special, Seren Pedac. Nu, dacă trebuie să... experimentezi... atunci alege altul.

— Corlos ţi-ar fi arătat asta, dacă ar fi avut timp cu tine.

„Deci te cunoaşte?”

— Nu la fel de intim ca tine. Sunt puţini atât de... binecuvântaţi.

— Dar nu eşti un zeu, nu-i aşa?

— Nu trebuie să întrebi asta, Seren Pedac.

'Ai dreptate. Dar totuşi, eşti în viaţă.

A auzit amuzament în răspuns. — Dacă nu cumva cea mai mare înşelăciune a mea este anunţul propriei mele existenţe! Există reguli în limbaj, iar limbajul este necesar pentru' enunţarea regulilor. După cum a înţeles K'rul, sângele curge si apoi se întoarce. Slab, apoi însufleţit. Rotund şi rotund. Cine, atunci, întreabă-te, cine este atunci duşmanul?

' 'Nu stiu.'

— ¡Su încă, poate. Va trebui să-l afli, însă, pe Seren Pedac. înainte să terminăm.

Ea a zâmbit. — îmi dai un scop?

— Dialogul, iubirea mea, nu trebuie să se termine.

'A noastra? Sau celălalt?

— însoţitorii tăi cred că acum ai avut febră. Spune-mi, înainte de â ne despărţi, ce ai alege. Pentru experimentele taîe?

Ea clipi la jumătatea cercului de feţe. Expresii de îngrijorare, batjocură, curiozitate, indiferenţă. — Nu ştiu, spuse ea. — Pare... crud.

— Puterea există întotdeauna, Seren Pedac.

— Nu mă voi decide, atunci. Nu încă.'

'Aşa să fie.'

— Seren? întrebă Kettle. 'Ce e in neregula cu tine?'

Ea zâmbi, apoi se ridică în jricioare, Udinaas – spre uimirea ei – întinzând mâna să o ajute să-şi recapete echilibrul.

Văzând-o tresărind, el a zâmbit pe jumătate. — Ai aterizat greu, Acquitor. Poti sa mergi?' Zâmbetul i s-a lărgit. — Poate că nu mai repede decât ceilalţi dintre noi, întârziaţi, acum?

— Tu, Udinaas? Nu, cred că nu.

S-a încruntat. — Doar noi doi chiar acum, spuse el.

Ochii ei au pâlpâit până să-i întâlnească pe ai lui, s-au ferit, apoi s-au întors din nou, greu. 'Ai auzit?'

— Nu a fost nevoie, răspunse el pe sub răsuflarea în timp ce îi punea bastonul Imass în mâinile ei. — L-am avut pe Wither să-mi adulmece călcâiele cu mult înainte să plec din nord. El a ridicat din umeri.

Silchas Ruin şi Clip reluaseră deja călătoria.

Sprijinindu-se pe suliţa Imass, Seren Pedac a mers alături ae fostul sclav, luptându-se cu un potop brusc de emoţii pentru acest om zdrobit. Poate, tovarăşi adevăraţi până la urmă. El si eu.

„Seren Pedac”

'Da?[1]

— Nu mai schimba durerea de la genunchi în ai mei, nu?

Stop-ce? Oh.

— Ori asta, ori dă-mi naibii de băţ înapoi.

„Dacă spun „îmi pare rău”, atunci ei bine...”

— O dai. Ei bine, spune-o dacă vrei să spui serios şi, oricum, o vom lăsa aşa.

— îmi pare rău.

Privirea lui surprinsă o încântă.

Creşterea nivelului mării a saturat pământul de sub sat. Oricine cu jumătate din inteligenţa lor s-ar fi mutat pe terasa pietroasă, cu copaci, care mărgineşte câmpia inundabilă, dar rămăşiţele sordide ale locuinţei Shake de aici pur şi simplu îşi ridicaseră casele pe piloni si ridicaseră aleile cu şipci, trăind deasupra mlaştinilor fetide şi sărate, care se târau cu mlaştina, crabi cu spate alb cunoscuţi sub numele de calote.

Yan Tovis, Yedan Derryg şi trupa de lancieri s-au oprit la Road's End, aterizarea feribotului şi diferitele sale clădiri în stânga lor, o masă de copaci tăiaţi putrezind în pământ la dreapta lor. Aerul era rece, mai rece decât ar fi trebuit să fie atât de târziu în primăvară, iar cârcei de ceaţă joasă ascundeau cea mai mare parte a mlaştinii sărate sub piloni şi pasarele cu poduri.

Printre anexele palierului – toate situate j>e un teren mai înalt – se afla un grajd cu pereţi de piatra, cu o curte din buşteni rindeluţi, iar dincolo de aceasta, cu faţa spre sat, un han fără nume.

Descălecând, Yan Tovis rămase lângă calul ei pentru o clipă lungă, cu ochii închişi. Am fost invadaţi. Ar trebui să călăresc la fiecare garnizoană de pe această coastă. Ei trebuie să ştie până acum. Adevărul dat pe calea grea. Imperiul este în război.

Dar acum era Regina Ultimul Sânge, Regina Shake-ului. Deschizând ochii obosiţi, se uită la satur de pescari decrepit. Oamenii mei, Errarit ajută-mă. Fugirea avea sens pe atunci. Acum avea şi mai mult sens.

Lângă ea, Yedan Derryg, fratele ei vitreg, şi-a slăbit cureaua cârmei cu vizor, apoi a spus: — Amurg, ce acum?

Ea a aruncat o privire spre el, a urmărit cum se înghesuia ritmul maxilarului lui bărbos. Ea a înţeles întrebarea în toate ramificaţiile ei. Ce acum? îşi

proclamă Shake independenţa, ridicâ'ndu-se dornici în haosul unui război Malazan-Let'herii? Ne adunăm armele, tinerii noştri pe care i-am numi soldaţi? Shake-ul îşi strigă libertatea, iar sunetul este devorat de răsuflarea ţărmului.

Ea a oftat. — Eram la comandă pe Reach, când Edur au venit cu navele lor. Ne-am predat. M-am predat.

A face altfel ar fi fost sinucigaş. Yedan ar fi trebuit să spună acele cuvinte, atunci. Căci el'ştia adevărul despre ei. În schimb, păru că mestecă din nou'pentru o clipă, înainte de a se întoarce să mişte ochii la feribotul plat şi lat. — Cred că nu şi-a alunecat acostarea de ceva timp. Coasta de la nord de Awl trebuie să fie inundată.

Nu-mi dă nimic. — îl vom folosi, până la Fortul Third Maiden.

O încuviinţare din cap.

— înainte de asta, totuşi, trebuie să chemăm vrăjitoarele şi vrăjitorii.

— Pe cei mai mulţi dintre ei îi vei găsi înghesuiţi în satul de acolo, regină. Şi Pully şi Skwish îţi vor fi anunţat întoarcerea. Degetele cu gheare de la' picioare ating podeaua, aş pariez.

— Du-te acolo, porunci ea, cu faţa spre han. — Escortă-i înapoi aici – voi fi la tavernă.

— Şi dacă taverna nu este suficient de mare?

O îngrijorare ciudată. Ea a început să meargă spre intrare. — Atunci ei se pot cocoţa pe umeri ca ciorii care sunt, Yedan.

‘Amurg.[1]

Se întoarse pe jumătate.

Yedan strângea din nou curelele cârmei. ‘Nu o face.[1]

— Ce nu faci?

— Trimite-ne la război, soră.

Ea l-a studiat.

Dar nu mai spuse nimic şi o clipă mai târziu se întoarse şi pornise spre sat.

Ea şi-a reluat mersul, în timp ce soldaţii ei conduceau monţii spre grajd, copitele fiarelor alunecând pe buştenii lipe de curte. Călăreaseră din greu, aceşti ultimi cai'traşi dmtr-un fort de garnizoană practic gol, la nord de Tulamesh – rapoartele despre bandiţi trimiseseră echipele în mediul rural şi încă nu se întorseseră. Yan Tovis credea că nu o vor face niciodată.

La intrare, se opri, privind în jos la placa de piatră de sub cizmele ei, pe care erau sculptate rune Shake.

„Această Piatră Ridicată îl onorează pe Teyan Atovis, Rise, care a fost revendicat de Shore al 1113-lea An al Insulei. Ucis de Letherii pentru Datorii Neremise.[1]

Yan Tovis mormăi. Una dintre rudele ei, nu mai puţin, moartă acum o mie de ani. — Ei bine, Teyan, mormăi ea' ai murit de băutură, iar acum piatra ta se întinde pe pragul unei taverne. Adevărat, o listă de datorii misterioase şi zdrobitoare îi invitaseră căderea ignobilă în alcool şi mizerie, dar această mare comemorare luase o viziune înclinată asupra mâinilor care ghidau soarta omului. Şi acum... Brullyg ar fi Rise. Vei purta coroana la fel de bine ca Teyan?

Ea a deschis uşa şi a intrat cu paşi mari înăuntru.

Camera cu tavanul jos era aglomerată, fiecare chip întors către ea.

O siluetă familiară a apărut în vedere, cu chipul ei o masă de riduri răsucite într-un zâmbet pe jumătate.

— Pully, spuse Twilight, dând din cap. — Tocmai am trimis Watchul în sat să te găsească.

— Să-ţi fie bine, îl va găsi pe Skwish şi pe alţii. Ei ţes bine ştiuletele la pânză pe marea apropiată dincolo de ţărm, Queen, şi toate adevărurile scrise acolo. Străini-

1

— Ştiu, interveni Yan Tovis, uitându-se dincolo de bătrâna' cămină si scanând celelalte vrăjitoare şi vrăjitori, Oamenii de Umăr ai Vechilor Căi. Ochii lor străluceau în întunericul fumuriu, iar Twilight simţea acum mirosul acestor bătrâni Shake – lână umedă pe jumătate desfăcută şi piele de focă pete, ulei de peşte şi transpiraţie urâtă, respiraţia venind din guri întunecate, cu gingii îmbolnăvite sau dinţi putrezi.

Daca ar fi fost un proprietar la această tavernă, el sau ea ar fi fugit. Butoaiele fuseseră răspândite şi canele umplute cu Uere înţepătoare. O oală uriaşă cu' supă de peşte abura pe vatra din centru şi erau nenumărate castroane cu coajă de tărtăcuţă împrăştiate pe mese. Şobolani mari se clătinau pe podeaua murdară.

Mult mai multe vrăjitoare decât vrăjitori, remarcă ea. Aceasta fusese o tendinţă vizibilă în rândul celor sărutaţi de demoni, din ce în ce mai puţini bărbaţi născuţi purtând numărul acceptat de trăsături; majoritatea erau mult prea demonici. Peste două sute de Umeri. Adunate aici.

— Regina, se aventură Pully, plecând capul. „Cob to web, tot sângele Shake ştie că acum conduci. Cu

excepţia celor care sunt pe Insulă, care ştiu doar că mama ta e moartă.

— Deci Brullyg este acolo, anticipând...

— Da, Twilight, bine că va fi Rise, King of the Shake.

Errant ia-ma. — Trebuie să navigăm sj>re Insula.

Un murmur de acord în mijlocul băuturii dornice de bere.

— Intenţionaţi, în această noapte, spuse Yan Tovis, un ritual.

— Slăbim lanţurile aşa cum se spune, regina. Sunt plase înşirate pe calea lumii, să vedem ce prindem.

Ochii negri ai lui Pully se mijiră. 'Ce-i asta?[1]

'Nu. Nu va exista niciun ritual în seara asta. Nici mâine seară, nici următoarea. Nu până când nu ajungem pe Insulă, şi poate nici atunci.

Nici un sunet în tavernă acum.

Pully deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou. „Regina, ţărmul să fie viu cu vocile pe care le spun şi cu cuvintele' care sunt pentru noi. Acestea... acestea sunt Vechile Căi, căile noastre...

— Şi mama avea obiceiul să privească în altă parte, da. Dar nu sunt.[1] Ea şi-a ridicat capul şi a scanat încă o dată şirul de feţe, văzând şocul, mania' răutatea în creştere.

Vechile Căi ne-au eşuat. Atunci şi acum. Căile voastre, le spuse ea cu o voce tare, ne-au eşuat pe toţi. Eu sunt Regina. Amurg pe mal. Alături de mine în domnia mea este ceaşul. Brullyg ar fi Rise – asta rămâne de văzut, pentru că proclamaţia ta nu este un motiv suficient, nici măcar aproape. Rise este aleasă de toti Shake. Toate[1]

— Nu ne strică, regina.7 Zâmbetul lui Pully dispăruse. Faţa ei era o mască de venin.

' Yan Tovis pufni. — îmi vei trimite un blestem, bătrână? Nici să nu te gândeşti. Vreau să-mi văd oamenii supravieţuind, prin tot ce' se va întâmpla. De la voi toţi, voi avea nevoie de vindecare, voi avea nevoie de binecuvântare. Nu mai stăpâneşti-nu, nu-mi vorbi de mama mea. Cunosc mai bine decât oricare dintre voi adâncimea predării ei. Eu sunt Regina. Asculta-ma.[1]

Nu erau fericiţi. Ei fuseseră adevărata putere atât de mult timp – dacă acel patetic blestem – ţesut în umbră ar putea fi numit putere – şi Yan Tovis ştia' că această luptă abia începuse, cu toată aparentul lor acceptare.

Vor începe să-mi planifice căderea. Este de aşteptat.

Yedan Derryg, nu contează să priveşti malul. Acum trebuie să mă urmăreşti spatele.

Fiddler deschise ochii. Amurgul tocmai începuse să se aşeze. Gemuind, se rostogoli pe spate. Prea mulţi ani de somn pe pământ tare şi rece; prea mulţi ani de o'pelerină de ploaie zdrenţuită pentru o saltea, o' singură pătură de lâna grosieră pentru acoperire. Cel puţin acum dormea toată ziua, uşurându-şi oasele bătrâne cu căldura soarelui.

Ridicând'u-se, se uită în jurul poianei. Siluete înghesuite din toate părţile. Chiar dincolo de ei se afla Koryk, ultimul ceas al somnului, aşezat pe un ciot de copac. Da, tăietorii de lemne din pădurea asta.

Nu că am văzut vreunul.

Trei nopţi de la aterizare. Mereu în mişcare spre est, spre interior.' Un imperiu ciudat, acesta. Drumuri şi piste şi fermă ocazională, abia câteva oraşe de pe coastă pe care le- am văzut. Si unde în numele lui Hood sunt aceşti Tiste Edur?

Fiddler se ridică în picioare, arcuindu-şi spatele pentru a-şi rezolva durerile şi torţei. Şi-a dorit să'fie un soldat pe nume Strings, aici, printre vânătorii de oase, un bărbat diferit, un om nou. Dar asta nu funcţionase atât de bine. îngâmfarea nu păcălise pe nimeni. Şi mai rău, nu se putea convinge că a început din nou, că moştenirea campaniilor trecute putea fi lăsată deoparte. O viaţă nu funcţionează aşa. La naiba. Se îndreptă greoi spre Koryk.

Seti-sângele şi-a ridicat privirea. — Ne-am făcut aici un război al naibii, sergent. Aş lua chiar şi unul dintre cutitele lui Smiles în picior doar ca să ne aducă mirosul de sânge. Să-i uităm pe aceşti blestemaţi Edur şi să mergem înainte şi să începem să-i ucidem pe Letherii.

— Fermieri şi păstori de porci, Koryk? Avem nevoie de ei de partea noastră, îţi aminteşti?

— Până acum nu au fost destui ca să adune o echipă blestemată. Cşl puţin ar trebui să ne arătăm...

‘Nu încă. în plus, probabil că a fost doar ghinion că nu am întâlnit încă inamicul. Pariez că alte echipe au fost deja într-un răgaz sau două.

Koryk mormăi. ‘Mă îndoiesc de asta. Tot ce este nevoie este doar o echipă pentru a da cu piciorul în cuib şi aceste păduri ar trebui să roiască. Nu sunt.

Fiddler nu avea nimic de spus la asta. Se scărpina,

apoi se întoarse. — închide ochii pentru o vreme, soldat. Vă vom trezi când micul dejun este gata.

Plângeşte-te acum, Koryk, pentru că atunci când îţi va permite furtunul, ne vom uita înapoi la apusuri ca acesta ca şi cum ar fi un paradis idilic. Totuşi, de cate ori a putut face acea promisiune? Moştenirea Boriehunters până acum nu a fost nimic despre care să cânte cântece. Chiar şi Y'Ghatan fusese o mizerie, cu ei fluierând un cântec în timp ce intrau direct într-o capcană. L-a supărat încă, ăla. Ar fi trebuit să simtă miros de necaz. La tel şi pentru Gesler-aye, i-am dezamăgit în ziua aceea. Prost.

Oraşul Malaz fusese mai rău. Adevărat, armele fuseseră scoase. A existat chiar^ şi o linie de scut pentru câteva echipe de marinari. împotriva Malazanilor. O gloată indisciplinată a propriilor noştri oameni. Cumva, undeva, această armată trebuia să lupte pe bune.

Adjunctul îi aruncase pe această coastă, ca o mână de căpuşe pe spatele unui câme. Mai devreme sau mai târziu, fiargriavea sa se zgârie.

In timp ce ceilalţi s-au trezit la venirea nopţii, Fiddler se apropie de rucsacul lui. A stat o vreme studiind-o. Deck era acolo, aşteptând. Şi a fost amarnic ispitit. Doar pentru a avea un gust chn ceea ce urma. Nu fi prost, Fid. Ţine minte Tattersail. Aminteşte-ţi tot binele care i-a făcut.

— Proastă ideé, sérgent.

Fiddler aruncă o privire în sus, încruntat. — Nu-mi mai citi gândurile, Bottle. Nu eşti atât de bun pe cât crezi.

— Eşti ca un bărbat care a renunţat la băutură, dar care poartă un balon în geantă.

— Ajunge de asta, soldat.

Bottle ridică din umeri, se uită în jur. — Unde a plecat Gesler?

— Probabil că nu am fertilizat copacii.

— Poate, spuse Bottle, părând neconvins. — Doar că m- am trezit mai devreme şi nici atunci nu l-am văzut.

Zei de mai jos. Făcând cu mâna muşchilor, Fiddler se îndreptă spre capătul îndşpărtat al poienii, unde era poziţionată cealaltă echipă. Il văzu pe Stormy stând ca un urs adormit – părul roşu şi barba lui o masă sălbatică de încurcături pline de crenguţe – lovind în mod repetat cu piciorul lateral unui nas scurt care sforăia puternic.

— Furtunoasă, strigă încet Fiddler, unde s-a dus

sergentul tău?

„Habar nu”, a răspuns bărbatul uriaş. — Totuşi, a avut ultimul ceas pe această parte. Hei, Fid, ea nu 'ar fi ars Silanda, nu-i aşa?

'Desigur că nu. Ascultă, dacă Gesler nu se întoarce curând, va trebui să te duci să-l cauţi.

Ochii mici de porc ai lui Stormy clipiră la el. — S-ar putea să fie pierdut? Nu m-am gândit la asta.

— Nu contează actul ăla nebun, caporale.

— Da. Koryk ăla pe care l-ai, se pricepe la urmărire?'. 'Nu. Al naibii aproape inutil, de fapt, deşi nu-i spune asta în faţă. Sticla-' „

— Oh, el. Ala îmi dă înfricoşări, Fid. Se masturbează de parcă mi-aş lua nasul. Acum sigur, soldaţii vor face asta, dar...

— El spune că nu este el.

— Ei bine, dacă Smiles vrea să intre sub pături...

'Zâmbete? Despre ce te-ai întâmplat, Stormy?

'Vreau să spun-'

— Uite, Bottle este bântuit de o fantomă blestemată de vreun fel – Quick Ben a confirmat-o, aşa că nu-mi mai arunca privirea. Oricum, fantoma aia e o femeie şi îi place prea mult de el...

— Magii sunt bolnavi, Fid.

— Nu este un punct relevant aici, Stormy.

— Deci spuneţi, spuse caporalul, clătmându-se, apoi întorcându-se. „Nu este un punct relevant aici”, mima el pe sub răsuflare.

— încă te aud, caporale.

Stormy flutură o mână largă si păroasă, dar nu se întoarse, în schimb, îndreptându-şi drum spre vatră. Făcu o pauză la primul pas pentru a-şi lăsa bocancul pe una dintre mâinile lui Shortnose. Se auzi un trosnet şi infanteristul greu scoase un sunet mic, apoi se ridică. Stormy a continuat, în timp ce Shortnose se uită în jos la mâna lui, încruntându-se la cel de-al treilea deget ciudat în unghi, pe care l-a regus apoi cu o tragere, înainte de a se ridica şi a pleca să gasească unde să-şi golească vezica urinară.

Fiddler se scărpină la barbă, apoi se întoarse şi se întoarse la echipa sa.

Da, suntem un grup letal.

Gesler a rătăcit printre ruinele ciudate. Lumina se stingea rapid, făcând locul să pară şi mai spectral. Fântâni rotunde pe toate părţile, cel puţin o duzmă

împrăştiate printre copacii bătrâni.' Pietrele erau tăiate rafinat, montate fără mortar – aşa cum descoperise el decojind puţin muşchi. Văzuse formele obişnuite de la marginea poianei, crezuse mai întâi că ele sunt piedestalele unei structuri cu colonade, răsturnată de mult. Dar singura altă piatră pe care a găsit-o a fost pavajul, cu cataramă de rădăcini, făcând piciorul perfid.

Aşezându-se pe marginea uneia dintre fântâni, se uită în jos în bezna cerneală şi simţi mirosul de apă stătătoare. Se simţi ciudat de încântat de el însuşi sa constate că curiozitatea lui nu fusese atât de complet stinsă pe cât crezuse cândva. Nu chiar la fel de rău ca, să zicem, Cuttle. Acum era un nenorocit sumbru. Cu toate acestea, Gesler văzuse multe în viaţa lui şi o parte din ele îi pătaseră permanent pielea – că să nu mai vorbim de alte schimbări mai subtile. Dar mai ales acea mulţime de lucruri la care s- a văzut, fapte făcute, nu făcute, doar au uzat un om.

Nu se putea uita la flăcările minuscule ale vetrei echipei fără să-şi amintească de Adevărul şi de acea scufundare fără teamă în palatul lui Y'Ghatan. Sau ar arunca privirea în jos la arbaleta din mâinile lui în timp ce se poticneau prin această pădure blestemată şi şi-ar fi amintit de Pella, înfipt prin frunte, lăsându-se de colţul unei clădiri la doar o suta de paşi în Y'Ghatan. Cu fiecare chicot al corbilor, a auzit ecourile ţipetelor când fantome de groază atacaseră tabăra Ucigătorilor de Câini de la Raraku. O privire în jos la mâinile lui goale şi la degetele lor bătute, şi viziunea lui i-a apărut în minte despre acel Wickan, Coltaine, jos pe malul zeilor Vathar, care a condus acea gloată atât de departe, cu mai multe de mers, cu nimic altceva decât o trădare crudă la Cădere.

Măcelul locuitorilor din Aren, când Logros T'lan Irrtass s-a ridicat din praful străzilor şi armele lor de piatră au început să se ridice şi să cadă, sa se ridice si să cadă. Dacă nu ar fi fost acea lamă roşie care conducea porţile şi deschidea astfel o cale de evadare, nu ar fi existat deloc supravieţuitori. Nici unul. Cu excepţia noastră, Malazanii, care nu puteam decât să stea deoparte şi să privească măcelul. Neputincioşi ca nişte bebeluşi...

Un dragon prin foc, o navă călare în flăcări – prima sa vedere a unui Tiste Edur: mort, prins de scaunul său de suliţa unui uriaş. Bănci de vâsle în care stăteau vâslaşi decapitaţi, cu mâinile sprijinite pe matură şi

capetele lor tăiate îngrămădite în jurul catargului principal, cu ochii clipind m lumina bruscă, feţele răsucite în expresii îngrozitoare...

Deci cine a construit douăsprezece fântâni într-o pădure? Asta vreau să ştiu.

Poate.

Şi-a amintit că bătuse la uşă si a deschis-o pentru a vedea, cu o încântare absurdă, un T'lan Imass udat pe care l-a recunoscut. Stormy, este pentru tine. Şi da, visez la astfel de momente, bou roşcat. Şi ce spunea asta despre Gesler însuşi? Stai, nu sunt chiar atât de curios.

— Iată-te.

Gesler ridică privirea. 'Furtunos. Mă gândeam doar la tine.

— Ce te gândeşti?

Făcu semn cu mâna spre gaura neagră a fântânii. — Dacă te-ai potrivi, desigur. Majoritatea dintre voi aţi pleca, dar nu, din păcate, capul vostru.

— Tot uiţi, Gesler, spuse caporalul în timp ce se apropia, eu am fost unul dintre cei care au dat pumnul înapoi.

— Nu-mi amintesc deloc de asta.

— Vrei să-ţi amintesc?

— Ceea ce vreau este să stiu de ce mă deranjezi.

Ne pregătim cu toţii să plecăm.

'Furtunos.'

'Ce?'

— Ce părere ai despre toate astea?

— Cuiva îi plăcea să construiască fântâni.

'Nu asta. Adică războiul. Războiul ăsta, cel de aici.

— O să vă anunţ când vom începe să ne dăm cap.

— Şi dacă asta nu se va întâmpla niciodată?

Stormy ridică din umeri şi îşi trecu degetele groase prin barba înnodată. — Atunci/ un alt război tipic al vânătorilor de oase.

Gesler mormăi. — Continuă, dă drumul. Aştepta. Câte bătălii am purtat, tu şi cu mine?

— Adică unul cu celălalt?

— Nu, naibii de idiot. Adică împotriva altor oameni. Câţi?'

' — Am pierdut numărătoarea.

'Mincinos.'

'în regulă. Treizeci şi şapte, dar fără să socotesc Y'Ghatan ae când nu eram acolo. Treizeci şi opt pentru

tine, Gesler.

Şi de câte am reuşit să evităm?

— Sute.

— Aşa că poate, vechi prietene, suntem din ce în ce mai buni la asta.

Uriaşul Falari se încruntă. — încerci să-mi strici ziua, sergent?'

Koryk strânse curelele rucsacului său voluminos. — Vreau doar să ucid pe cineva, mârâi el.

Sjticla i-a frecat faţa, apoi l-a privit pe semisângele Seti.

„întotdeauna există zâmbete. Sau Tarr, dacă îl sari când nu se uită.

— Esti amuzant?

— Nu, încerc doar să-ţi devii atenţia de la cel mai slab tip din această echipă. Şi anume, eu.

— Eşti un mag. Un fel de. Oricum miroşi ca unul.

'Ce mseamna asta?[1]

— Dacă te omor, m-ai blestema cu ultima ta suflare, atunci aş fi nenorocit.

— Deci, ce s-ar schimba, Koryk?

„A avea un motiv să fii mizerabil este întotdeauna mai rău decât să nu ai niciun motiv, dar să fii mizerabil oricum. Dacă este doar un mod de viaţă, vreau să spun. Scoase brusc cea mai recentă armă din arsenalul sau, un cuţit lung. 'Vezi asta? Exact ca tipul folosit de Kalam. Este 'o armă al naibii de rapidă, dar nu o văd făcând prea mult împotriva armurii.

— Acolo unde Kalam i-a înfipt, nu era nicio armură. Gât, axilă, picioare, ar trebui să-i dai lui Smiles.

— L-am prins ca să-l ţin de ea, idiotule.

Bottle se uită spre focul în care Smiles dispăruse, cu câteva clipe mai devreme, în pădure. Se întorcea, expresia placidă de pe chipul ei ascunzând, fără îndoială, tot felul de rele. „Sper că nu trebuie să fim împotriva lui Edur aşa cum sunt cei grşi”, i-a spus el lui Koryk în timp ce se Vita la Smiles. — În afară de tine şi Tarr, şi poate Corabb, nu suntem o echipă mare de pumni, nu-i aşa? Deci, într-un fel, acest tip de război ni se potriveşte – subterfugiu, chestii ascunse. Si-a uitat peste el şi a văzut că sângele jumătate se uita la el. încă ţinând cuţitul lung. „Dar poate ca suntem de fapt mai versatili. Putem' fi jumătate pumn trimis prin poştă şi jumătate mănuşă neagră, nu?

— Oricum, spuse Koryk, reaşezând arma, când

am spus că vreau să ucid pe cineva, mă refeream la inamicul.

Tiste Edur.'

— Bandiţii Letherii vor face, trebuie să fie bandiţi pe aici pe undeva.

T)e ce?'

'Ce vrei să spui, de ce? întotdeauna sunt bandiţi la ţară, Bottle. Conduşi de ticăloşi cu mustaţă şi nume fanteziste. Zorala Snicker, sau Pamby Doughty...'

Un pufnit puternic din partea Smiles, care tocmai sosise. „îmi aduc aminte de acele poveşti. Pamby Doughty cu pana în pălărie şi cocosatul său, Pomolo Paltry the Sly. Furori ai comorii regale a lui Li Heng. Cutters of the Great Rope care ţineau Drift Avalii într-un singur loc. Şi Zorala, care în copilărie s-a căţărat în cel mai înalt copac din pădure, a constatat apoi 'că nu se mai poate da înapoi, aşa că acolo a trăit ani de zile, crescând. Până a venit pădurarul...

— Zei de jos, mârâi Cuttle din păturile sub care rămăsese, cineva i-a tăiat gâtul, te rog.

— Ei bine, spuse Smiles cu o curbă strânsă, omonimă a gurii, cel puţin am început noaptea cu o dispoziţie bună.

— Vrea să spună că a avut un lucru foarte satisfăcător...

— Pocni din dinţi, Koryk, sau voi tăia împletiturile alea când dormi şi ai încredere în mine, nu o să-ţi placă la ce le voi folosi. Şi'tu, Bottle, nu lăsa asta să-ţi dea' mcio idee. Mi- am luat vina pentru ceva ce ai făcut o dată, dar niciodată.

— Nu aş tăia împletiturile lui Koryk, spuse Bottle. Are nevoie de ei'pentru a strănuta.

— Mişca-te, Cuttle, spuse Fiddler în timp ce păşi printre ei. — Uită-te la Corabb, el este singurul cu adevarât gata...

„Nu, nu sunt”, a răspuns bărbatul. — Tocmai am adormit în armura mea, sergent, şi acum am nevoie de unde să fac pipi. Numai-[1]

— Nu contează, interveni Fiddler. — Să vedem dacă nu ne putem împiedica de vreun Edur în seara asta.

— Am putea porni un incendiu de pădure, spuse Koryk.

— Dar se întâmplă să fim în ea, a subliniat Tarr.

— A fost doar o idee.

Corabb Bhilan Thenu'alas a recunoscut pentru sine că aceşti Malazani nu semănau cu nimic cu soldaţii Ucigătorilor de Câini sau cu războinicii armatei lui Leoman. Nici măcar nu era sigur dacă erau oameni. Mai degrabă... animale. Cei care se ceartă la nesfârşit, ca o haită de câini înfometaţi.

L-au ignorat aproape, ceea ce era un lucru bun. Chiar şi Bottle, de care sergentul îl instruise pe Corabb să stea aproape. A păzi spatele altcuiva era ceva cu care Corabb era familiarizat, aşa că nu avea nicio problemă cu acea comandă. Chiar dacă Bottle era un mag şi nu era prea sigur despre magi. Au făcut înţelegeri cu zei,' dar nu trebuia să fie un mag pentru a face asta, ştia el. Nu, cineva ar putea fi un lider de cea mai mare încredere, un comandant ai cărui războinici l-ar urma în groapa Abisului. Chiar şi cineva ca acesta ar putea face înţelegeri cu zeii şi, astfel, să-şi condamne fiecare urmaş' într-un cataclism de foc, chiar dacă acela a fugit.

Da, a fugit.

Era încântat că trecuse peste toate astea. Istoria veche şi istoria veche era veche, aşa că nu mai însemna nimic, pentru că... eb bine, pentru că era veche. Avea o nouă istorie, acum. începuse în dărâmăturile de sub Y'Ghatan. Printre aceste... animale. Totuşi, mai era Fiddler şi Corabb ştia că îsi va urma sergentul, pentru că omul merita urmărit. Nu ca unii oameni.

O armată de paisprezece părea puţin mică, dar deocamdată ar trebui să facă asta. Spera, totuşi, că undeva în faţă – mai în interior – vor ajunge într-un deşert. Prea mulţi' copaci în această pădure umedă si urât mirositoare. Şi şi-ar dori să se urce din nou pe un cal. Toată mersul ăsta erâ,^era sigur, nesănătos.

în timp ce echipa a părăsit poiana, alunecând în întunericul mai adânc de dincolo, el s-a deplasat alături de Bottle, care a aruncat o privire şi a făcut o strâmbă.
— Sunt aici pentru a mă proteja de lilieci, Corabb?

Războinicul ridica din umeri. — Dacă încearcă să te atace, îi voi omorî.

— Nu îndrăzni. Se întâmplă să-mi plac liliecii. De fapt, vorbesc cu ei.

— La fel ca şobolanul ăla şi puii ei pe care i-ai ţinut, nu?

'Exact'

— Am fost surprins, Bottle, că le-ai lăsat să ardă

în transporturi.

„Nu aş face niciodată asta. Le-am expediat pe Lupul Spumă. Cu ceva timp în urmă, de fapt...

— Deci ai putea să-l spioni pe Adjunct, da.

— A fost un act de milă – singura navă pe care ştiam că va fi în siguranţă, vezi tu...

— Şi aşa ai putea spiona.

— în regulă, bine. Aş putea să spionez. Să trecem la alt subiect. Ţi-a spus vreodată Leoman despre târgul lui cu Regina Viselor?

Corabb se încruntă. — Nu-mi place subiectul ăsta. Este oistorie veche, ceea ce înseamnă că nimeni nu mai vorbeşte despre asta.

— Bine, de ce nu ai fost cu el? Sunt sigur că s-a oferit.

— Voi ucide următorul liliac pe care îl văd.

Cineva a şuierat din faţă: „Incetează-te cu bătălia asta, idioţi!

Corabb şi-ar fi dorit să fie călare pe un cal minunat, printr-un deşert plin de soare – nimeni nu putea înţelege cu adevărat minunea magică a apei, dacă nu ar fi'petrecut timp într-un deşert. Aici, era atat de mult că picioarele unui bărbat puteau putrezi şi nu era corect. — Pământul acesta este nebun, mormăi el.

Bottle mormăi. — Mai degrabă fără moarte. Strat peste strat, fantome încurcate în fiecare rădăcină, zvârcolindu-se neliniştite sub fiecare piatră. Bufniţele le pot vedea, ştii. Săracii lucruri.

încă un şuierat din faţa lor.

A incepu't sa ploua.

Chiar şi cerul ţine apa în dispreţ. Nebunie.

Trantalo Kend'ar, fiul cel mai mic dintre cei patru fraţi dintr-un clan de coastă al familiei Beneda Tiste Edur, călărea cu o graţie surprinzătoare, fără egal de niciunul dintre tovarăşii săi Edur, vai. Era singurul din trupa lui căruia îi plăceau de fapt caii. Trantalo avusese cincisprezece ani la cucerire, nesângerat, iar cel mai aproape că venise să lupte fusese ca ucenic al unei mătuşi îndepărtate, care slujise ca vindecător în armata lui Hannan Mosag.

Sub porunca ei amară, el văzuse răul teribil pe care războiul le-a făcut războinicilor altfel sănătoşi. Rănile îngrozitoare, arsurile supurate şi membrele s-au ofilit de

vrăjitoria Letherii. Şi, mergând pe câmpurile de luptă în căutarea răniţilor, văzuse aceeaşi distrugere îngrozitoare printre soldaţii Letherii morţi şi pe moarte.

Deşi tânăr, ceva din nerăbdarea de luptă îl părăsise atunci, îndepărtându-l de prietenii săi. Prea multe intestine vărsate, prea multe cranii zdrobite, prea multe rugăciuni disperate de ajutor la care doar ciobi şi pescăruşi. îşi legase nenumărate răni, se uitase în ochii lustruiţi ai războinicilor şocaţi de propria lor mortalitate sau, mai rău, deznădăjduind de mizeria membrelor pierdute, a feţelor zgâriate, a viitorului pierdut.

Nu se socotea deştept şi nici sub nicio formă excepţional – cu excepţia, poate, a talentului său de a călăre'ţui – dar acum călărea cu unsprezece războinici veterani Edur, patru dintre ei Beneda, inclusiv comandantul trupei, Estav Kendar, fratele mai mare al lui Trantalo. . Şi era mândru că era în fruntea coloanei, mai întâi pe aceasta cale de coastă care ducea la Fortul Boaral, unde, după cum înţelegea el, un fel de nepotrivire a Letherilor îi cerea aténtia lui Edur.

Era la sud de Rennis pe cât fusese de când reuşise să fugă de ghearele mătuşii sale, chiar în interiorul oraşului Awl. Trantalo nu văzuse zidurile din Letheras, ' nici câmpurile de luptă din jurul lui, şi pentru asta era bucuros, pentru că auzise că vrăjitoria' din acele ciocniri finale rusese cea mai înfiorătoare dintre toate.

Viaţa în Rennis fusese una de privilegii ciudate. A fi Tiste Edur singur părea un motiv suficient atât pentru frică, cât şi pentru respect în rândul Letherii supuşi. Se bucurase de respect. Frica îl consternase, dar nu era atât de naiv încât sa nu înţeleagă că, fără acea frică, nu ar exista nimic din respectul care-i plăcea atât de mult.

— Ameninţarea cu represalii, îi spusese Estav în prima săptămână de la sosire. „Acesta este ceea ce ţine creaturile jalnice să se înghesuie.

Şi vor fi momente, frate tânăr, când va trebui să le reamintim – în mod sângeros – acea ameninţare.

Căutând să-şi smulgă bucuria a fost teama că această călătorie, până la această clădire din mijlocul-nicăieri, a fost doar asta – livrarea represalii. Adjudecare stropită de sânge. Nu era de mirare ca Letherii s-au străduit sa-i ţină pe Edur departe de astfel de dispute. Nu ne interesează frumuseţea. Detaliile ne-au plictisit. Şi aşa vor fi scoase săbiile, probabil chiar în această noapté.

El ştia că Estav nu avea să-i facă cerinţe speciale. A fost de ajuns că a călărit punctul în călătorie. Odată ajuns în fort, Trantalo bănuia că va fi staţionat să păzească poarta sau aşa ceva. Era mai mult decât mulţumit de asta.

Lumina soarelui se stingea rapid'pe calea îngustă care ducea spre fort. Cu puţin timp mai devreme părăsiseră drumul principal de coastă, iar aici, pe această potecă mai mică, malurile erau abrupte, aproape până la piept erau unul care stătea mai degrabă decât călare şi împletite cu rădăcini atârnate. Copacii se strânseră din'ambele părţi, ramurile aproape împletindu-se deasupra capului. Ocolind o întorsătură a potecii, Trantalo a surprins prima vedere a palizei, boles aspri – încă purtând cea mai mare parte a scoarţei – neregulat înclinat şi scufundat. O jumătate de duzina de anexe decrepite stăteau ghemuit lângă un stand de arini şi mesteacăn în stânga şi un vagon cu platformă cu osia rupta ghemuit în iarba înaltă chiar m dreapta porţii.

Trantalo trase frâu înainte de intrare. Poartă era deschisă. Uşa unică, făcută din puieţi şi un cadru de scânduri în formă de Z, fusese împinsă bine într-o parte şi lăsată acolo, cu baza mârâită de iarbă. Războinicul putea vedea până la complexul de dincolo, ciudat de lipsit de viaţă. Auzindu-l pe colegul său Edur apropiindu-se de galop, şi-a îndreptat calul mainte până când a distins faţada pătată' de fum a fortificaţiei. Fară lumini de la niciuna dintre ferestrele cu fantă' verticală. Şi uşa de la intrare căscă larg.

— De ce eziţi, Trantalo? întrebă Estav în timp ce se îndrepta.

— Preda, spuse Trantalo, bucurându-se, ca întotdeauna, de aceste noi titluri de Letherii, donjonul pare a fi abandonat. Poate că am mers la cel greşit...

— Boaral, a afirmat un războinic din spatele lui Estav. — Am mai fost aici.

— Si este întotdeauna aşa de linişte? întrebă Estav, ridicând o sprânceană în felul' în care Trantalo ştia atât de bine.

— Aproape, spuse războinicul, ridicându-se cu prudentă pe etrierii rotativi ai Letherilor pentru a privi în jur. — Ar trebui să existe cel puţin două torţe, una plantată deasupra căruţei, apoi una în curte.

Fără paznici?

— Ar trebui să fie cel puţin unul – ar putea fi că a

plecat clătinându-se spre şanţul latrinei...

— Nu, spuse Estav, nu e nimeni aici. Îşi trecu calul pe lângă cel al fui Trantalo şi trecu pe poartă.

A urmat Trantalo.

Cei doi fraţi s-au apropiat de intrarea din faţă în trepte a donjonului.

— Estav, ceva umed pe scările alea.

'Ai dreptate. Ochi bun, frate. Războinicul Beneda descălecă cu vădită uşurare, dându-i frâiele lui Trantalo, apoi se îndreptă spre trepte. — Urmă de sânge.

— Poate o revoltă?

Ceilalţi Edur îşi lăsaseră caii cu unul dintre cei din compania' lor şi acum treceau prin curte pentru a căuta grajdurile, fierăria, coşul şi casa fântânii.

Estav stătea la baza treptelor, cu ochii în pământ. — Un cadavru a fost târât afara, spuse el, urmărind urma de sânge.

Trantalo văzu capul fratelui său ridicându-se spre grajd. În timp ce făcea, Estav mormăi brusc, apoi se aşeză brusc.

— Estav?

Trantalo se uită în curte, la timp pentru a vedea patru războinici mototolindu-se. Strigăte bruşte din partea celor trei din apropierea grajdurilor, când' ceva ca o stâncă cobora în mijlocul lor.

Un fulger de foc. Un sunet solid, trosnit. Cei trei au fost aruncaţi pe spate. Pe măsură ce un nor mic a înflorit, s-au auzit ţipete.

Trantalo îşi scăpă cizmele de etrieri, răsuci un picior, apoi se ghemui. Gura îi era uscată ca tinerul. Inima îi bătea atât de tare în piept încât se simţea pe jumătate asurzit de bătăile ei de tooe. Scoţându-şi sabia, se grăbi spre fratele său.

— Estav?

Stând, cu picioarele întinse în faţa lui, în maniera neglijentă a unui copil, cu mâinile sprijinite pe pământul noroios. Din pieptul lui ieşea ceva. Lungimea unei mâini ca un ax, mai groasă decât o săgeată normală, aripioarele curbate de piele. Sângele curgea din gura lui Estav, acoperindu-i bărbia şi mmuiându-se în partea din faţă a mantiei de lână. Ochii lui holbaţi nu clipiră.

— Estav?

în curte, ciocnirea ascuţită a lamelor.

Neîncrezător, Trantalo şi-a tras ochii de pe cadavrul fratelui său. Doi războinici Edur încercau să se retragă în

luptă, întorcându-se spre caii neliniştiţi care încă mai stateau la cinci paşi de poartă. Edurul care rămăsese cu ei era pe mâini şi în' genunchi, târându-se spre deschidere. Din partea capului îi ieşea ceva.

Dificil de înţeles cine erau atacatorii în întuneric, dar erau bine înarmaţi şi blindaţi, patru în total, menţinând un contact strâns cu ultimii doi Edur.

Mişcare pătată în spatele lor – Trantalo sări în picioare, pe punctul de a striga un avertisment, când un foc brusc îi umplu gâtul. Gâcâmd, se îndepărtă şi simţi ceva rece ieşindu-i din partea gâtului. Sângele curgea jos, înăuntru şi în'exterior. Tuşind, mecându-se, a căzut într-un genunchi, aproape la îndemâna fratelui său. Orbirea se apropie, se arunca spre Estav, cu braţele întinse.

Estav?

Nu a reuşit niciodată.

Reuşind o linie dreaptă, Hellian a ieşit din grajd. Tremură uşor, acum că timpul transpiraţiei serioase trecuse. Luptele au egalat-o întotdeauna. Ea nu ştia de ce era aşa, dar era şi, per total, probabil şi un lucru bun.
— Cineva aprinde un felinar al naibii, mâ'râi ea. „Tu, poate, lasă-l deoparte – le avem pe toate”. Ea scoase un oftat puternic. — Marele inamic urât.

Apropiindu-se mai mult de cei doi Edur, în fata donjonului, flutură sabia. — Tavos, verifică-i pe cei doi. Nu este suficient să-l înjunghii, apoi stai acolo privind în jos. Ar putea fi o ultimă muşcătură în „im, ştii”.

„Amândoi morţi' ca viaţa mea sexuală”, a spus Tavos Pond. — Cine l-a luat pe primul, sergent? Al naibii de lovitură bună.

— Lute, răspunse ea, privindu-l acum pe Urb conducându-i pe ceilalţi într-o plimbare pe lângă cadavrele Edur din curte. — Mi-am sprijinit arma pe spate.

'Spatele tău?'

— Am vomitatₓ dacă e treaba ta. Între vâltoare, el a dat drumul. L-a prins m centrul mort, nu-i aşa?

— Da, sergent.

— Şi nu ai vrut să aduci rom. Ei bine, de aceea eu sunt la conducere, iar tu nu. Unde este caporalul meu?

'Aici.

'Aici.'

— Adună-i caii. Nu-mi pasă ce a comandat Pumnul, o să călărim.

La acel moment, Urb aruncă o privire, apoi se apropie. 'Hellian-'

— Nici măcar nu încerca să mă vorbeşti dulce. Aproape că îmi amintesc ce ai făcut. îşi scoase balonul şi bău o gură. — Aşa că ai grijă, Urb. Acum, toţi cei care au dezlegat certurile merg sa le găsească şi asta înseamnă că toate! Se uită înapoi la cei doi Edur morţi de la intrare.

— Crezi că suntem primii care scot sânge? întrebă Tavos Pond, ghemuindu-se pentru a-şi curăţa lama săbiei de pe mantia bătrânului Edur.

— Război mare de grăsimi, iaz Tavos. Asta ne-am adus
aici.

— Nu au fost atât de duri, sergent.

— Nici nu mă aşteptam la nimic, nu-i asa? Crezi că putem ţine o ambuscada până la Letheras? Mai gandeste- te.' Mai' bău câteva guri, apoi oftă şi se uită cu privirea spre Urb. „Cât de curând înainte să fie ei cei care fac ambuscadă”? De aceea vreau să călăresc noi – vom rămâne înaintea veştilor proaste cât vom putea. Aşa putem fi veştile proaste, nu? Felul în care este pus să fie.

Caporalul Reem a mers până la Urb. — Sergent, ne-am luat doisprezece cai.

— Asa că primim câte unul, spuse Hellian. 'Perfect.[1]

— După numărul meu, spuse Reem cu ochii mijiţi, cineva va trebui să călătorească dublu.

'Daca spui tu. Acum, să ducem aceste cadavre târâte – au vreo monedă? A verificat cineva?

— Unele, spuse Poate. — Dar mai ales doar pietre lustruite.

— Pietre lustruite?

„Mai întâi m-am gândit la praştii, dar niciunul dintre ei nu poartă praştii. Deci, da, sergent. Pietre lustruite.

Hellian se întoarse în timp ce soldaţii porneau să arunce cadavrele Edur. Atragerea lui Oponn, găsind această clădire şi nu găsind pe nimeni în ea decât pe un Letherii proaspăt mort pe hol. Locul fusese curăţat, desi în camerele frigorifice erau nişte provizii alimentare. Nici măcar o picătură de vin sau bere, dovada finală, în ceea ce o privea, că acest imperiu străin era o mizerie şi, în plus, inutil si care merită sa fie distrus până la ultima cărămidă.

Pacat că nu aveau să aibă ocazia să facă asta.

Dar apoi, îi face bine corpului să înţelegi greşit ordinele uneori. Aşa că, hai să vânăm capete Laur, Hellian s-a îndreptat din nou spre curte. La naiba întunericul ăsta. Destul de uşor pentru magi, poate. Şi aceste gri-tibie. — Urb, spuse ea cu o voce joasă.

S-a apropiat mai mult, precaut. — Hellian?

— Avem nevoie de noi să ne organizăm ambuscadele pentru amurg şi zori.

— Da. Ai dreptate. Ştii, mă bucur că echipele noastre au fost formate în pereche.

'Desigur ca esti. Mă înţelegi, Urb. Tu eşti singurul care o face, ştii. Si-a sters nasul cu dosul unei mâini. — Este un lucru trist, Urb. Un lucru trist.

'Ce? Să-i omoare pe aceşti Tiste Edur?

Ea clipi la el. — Nu,' nebunule. Faptul că nimeni altcineva nu mă înţelege.

— Da, Hellian. Tragic'

— Asta îmi spunea mereu Banaschar, indiferent despre ce vorbeam. S-ar uita doar la mine, aşa cum ai făcut tu acolo, şi s-ar fi spus tragic. Deci despre ce este vorba? Ea a scuturat balonul – încă pe jumătate plin, dar o altă gură înseamnă că-l curg, aşa că va trebui să-l completez. Trebuie să fiu măsurat cu privire la aceste lucruri, în cazul în care se întâmplă ceva groaznic şi nu pot obţine o reumplere rapidă. — Haide, e timpul să călăreşti.

Si dacă ne întâlnim cu o trupă de Letherii?

Hellian se încruntă. — Atunci facem cum ne-a spus Keneb. Vorbim cu ei.

Şi dacă nu le place ce spunem noi?

— Atunci îi ucidem, desigur.

Si călărim pentru Letheras?

Ea îi zâmbi lui Urb. Apoi bătu cu un deget partea laterală a capului ei uşor amorţit. — Am memorat harta, am memorat harta. Sunt oraşe, Urb. Şi cu cât ne apropiem de Letheras, cu atât mai mulţi dintre ei. Ce e în oraşe, Urb? Taverne. Baruri. Deci, nu luăm o rută dreaptă,' pre-dic- tabel.

— Invadim Lether din tavernă în crâşmă?

da/

— Hellian, urăsc să spun asta, dar asta e cam inteligent.

Da. Şi astfel putem mânca şi mâncare gătită adevărată. Este modul civilizat de a conduce războiul.

Pe calea lui Hellian.

Corpurile s-au alăturat singuraticilor Letherii în groapa latrinelor. Jumătate goi^ dezbrăcaţi de obiecte de valoare, au fost aruncaţi în partia groasă şi turgentă, care s-a dovedit mai adânc decât se aşteptase oricine, în timp ce a înghiţit acele cadavre, fără a lăsa nici o urmă.

Malazanii au aruncat după ei pietrele lustruite.

Apoi a plecat pe drumul întunecat.

— Are aspectul unei staţii de trecere, spuse căpitanul pe sub răsuflarea ei.

Beak miji, apoi spuse: — Miros de cai, domnule. Clădirea aceea lungă de acolo.

— Grajduri, spuse Faradan Sort, dând din cap. — Vreun Tiste Edur aici?

Beak clătină din cap. — Cel mai profund albastru din Rashan – asta e lumânarea lor, în mare parte. Nu la fel de adânc ca Kurald Galain. Ei îl numesc Kurald Emurlahn, dar ăştia de aici, ei bine, pe acel albastru e spumă smerită, ca ceea ce stă pe valuri în afara unui port. Asta e putere haotică. Putere bolnavă. Puterea ca durerea dacă durerea era bună, poate chiar puternică. Nu ştiu. Nu-mi plac Edur ăştia de aici.

'Ei sunt aici?'

'Nu. Mă refeream la acşst continent, domnule. Doar Letherii sunt acolo. Patru. În acea casă mică de lângă drum.

— Fără magie?

— Doar nişte farmece.

— Vreau sa fur patru cai, Beak. Poţi să arunci o farmec asupra acelor Letherii?

— Lumânarea gri, da. Dar ei vor afla după ce vom pleca.

'Adevărat. Orice sugestii?'

Beak era fericit. Nu fusese niciodată atât de fericit. Căpitanul ăsta îl întreba lucruri. Cererea de sugestii. Sfat. Si nu a fost doar pentru spectacol. Sunt indragostit de ea. La întrebarea ei, el a dat din cap, apoi si-a înclinat cârma pentru a-şi zgâria părul şi a spus: — Nu este strălucirea obişnuită/ domnule. Ceva mult mai complicat. Terminând cu lumânarea portocalie...

'Care este?'

— Tellann.

— O să fie dezordonat?

— Nu dacă luăm toţi caii, căpitane.

O grivi studiindu-l, se întrebă ce vede. Nu era prea plăcută pentru expresiile acelui chip dur, dar frumos. Nici măcar ochii ei nu arătau prea multe. O iubea, adevărat, dar era şi puţin speriat de Faradan Sort.

— Bine, Beak, unde mă vrei?

— în grajduri cu toţi caii gata să plece, şi poate doi în şa. Oh, şi hraneşte-ne sa luăm cu noi.

— Si pot face toate astea fără să se tragă o alarmă?

— Nu vor auzi nimic, domnule. De fapt, ai putea să te duci chiar acum şi să le bati la uşă şi ei nu vor auzi.

Totuşi ea a ezitat. — Aşa că pot merge până la grajduri, chiar în aer liber, chiar acum?

Beak dădu din cap cu un zâmbet larg.

— Zei de jos, mormăi ea, nu ştiu dacă mă voi obişnui vreodată cu asta.

— Mockra are minţile lor, domnule. Nu au apărare. Nu au mai fost niciodată încântaţi până acum, nu cred.

Ea porni pe jumătate ghemuită, mişcându-se repede, deşi nimic din toate acestea nu era necesar, iar câteva clipe mâi târziu se afla în interiorul grajdurilor.

Beak ştia că va dura ceva timp pentru ca ea să facă tot ce-i ceruse el – tocmai i-am spus unui căpitan ce să facă! Şi ea o face! Asta înseamnă că mă iubeşte imediat? S-a scuturat. Nu e o idee bună, lăsându-şi mintea să rătăcească tocmai acum. A ieşit din acoperişul copacilor din această parte a drumului pietros. S-a glíemuit pentru a ridica o piatră mică, pe care a scuipat apoi şi a pus-o înapoi – pentru a ţine Mockra pe loc – în timp ce închidea ochii şi căuta Lumânarea Albă.

Capota. Moartea, un loc rece, rece. Până şi aerul era mort. În mintea lui, se uita în acel tărâm de parcă ar fi privit printr-o fereastră, pervazul de lemn gros de ceară topită de lumânare, lumânarea albă în sine pâlpâind într-o parte. Dincolo, pământ îngrămădit de cenuşă presărat cu oase de tot felul. îşi întinse mâna, închise o mână pe tija unui os lung şi greu şi o trase înapoi. Lucrând repede, Beak a tras câte' oase încăpuse prm fereastra rătăcitoare, alegând mereu pe cele mari. Habar n-avea care au fost fiarele cărora le aparţineau toate aceste oase, dar aveau să fie.

Când a fost mulţumit de grămada albă şi prăfuită

adunată pe drum, Beák închise fereastra si deschise ochii. Privind peste el, îl văzu pe căpitan stând lângă grajduri, făcându-i semne.

Ciocul făcu semn înapoi, apoi se întoarse şi arătă oaselor Lumânarea violetă. S-au ridicat de pe drum ca nişte pene pe un curent ascendent şi, în timp ce magul se grăbi să se alăture lui Faradan Sort, oasele i-au urmat, plutind până la brâu deasupra pământului.

Căpitanul a dispărut înapoi în grajduri înainte ca Beak să sosească, apoi a ieşit la iveală, conducând caii, exact când se îndrepta spre uşile largi.

Rânjind, Beak intră în grajduri, oasele urmărindu-l. Odată înăuntru, simţind acel minunat miros de mucegai de cai, piele, bălegar şi paie ude de pis, împrăştie oasele, câteva în fiecare taraba, stingând lumânarea violetă când termină. Se îndreptă spre movila de paie de la un capăt, închise ochii pentru a trezi Lumânarea Portocalie, apoi scuipă în paie.

Reîntorcându-se afară cu căpitanul, i-a spus: „Putem merge acum”.

'Asta e?'

'Da domnule. Vom merge la o mie de paşi pe drum înainte ca Tellann să se aprindă...

'Foc?'

'Da domnule. Un foc groaznic – nici măcar nu vor putea să se apropie – şi va arde repede, dar nu va merge altundeva şi până dimineaţa nu va mai fi decât cenuşă.

— Şi oăse carbonizate care ar putea aparţine cailor.

'Da domnule.[1]

— Te-ai descurcat bine în seara asta, Beak, spuse Faradan Sort, ridicându-se pe unul dintre caii în şa.

Simţindu-se incredibil de uşor în picioare, Beak a sărit pe celălalt, apoi s-a uitat înapoi, cu mândrie, la cele şapte nare rămase. Animale decente, pur şi simplu prost tratate. Ceea ce a făcut bine că le furau. La urma urmei, malazanii ştiau să aibă grijă de caii lor.

Apoi se încruntă şi se uită în jos la etrieri.

Căpitanul făcea la fel, văzu o clipă mai târziu, cu a ei. 'Ce este asta?' întrebă ea într-un şuierat.

— Ruptă? se întrebă Beak.

— Nu că pot să văd, iar ale tale sunt identice cu ale mele. Ce j>rost a inventat astea?

— Capitane, spuse Beak, nu cred că trebuie să ne îngrijorăm prea mult pentru cavaleria Letherii, nu?

— Ai dreptate, Beak. Ei bine, hai să călărim. Dacă avem noroc, nu ne vom rupe gâtul la douăzeci de paşi pe drum.

Tatăl bărbatului pe nume Throatslitter' obişnuia să povestească despre cucerirea împăratului lui Li Heng, cu mult înainte ca Kellanved să fie împărat de oriunde. Adevărat, îl uzurpase pe Mock pe Insula Malaz şi se autoproclamase conducătorul insulei, dar de când era Insula Malaz altceva decât un refugiu mizerabil pentru piraţi? Puţini de pe continent au băgat în seamă asemenea lucrări. Un nou criminal tiranic în locul vechiului criminal tiranic.

Cucerirea lui Li Heng a schimbat totul. Nu existase nicio flotă de nave care să înghesuie gura râului la sud şi ia est de oraş; nimic, de fapt, care să anunţe atacul.' în schimb, într-o dimineaţă frumoasă de primăvară, care nu se deosebeşte de nenumăratele alte astfel de dimineţi, tatăl lui Throatslitter, împreună cu mii de alţi cetăţeni îndrăzneţi, au observat, dintr-o privire casual către Focul Interior, unde se afla Palatul Protectoarei, a observat prezenţa bruscă inexplicabilă a lui. figuri ciudate pe ziduri şi creneluri. Stă ghemuit, lat, purtând blănuri şi mânuind săbii şi topoare deformate. Coifa în os.

Ce se întâmplase cu lăudatul Garda? Şi de ce din barăcile curţii şi din terenul de paradă se ridicau nişte cârliţe de fâm?' Şi oare era – era cu adevărat – însuşi Protéctoarea care fusese văzută aruncându-se din Turnúl înalt de lângă Templul oraşului, în inima cynosurei?

Cineva ii tăiase capul'lui Li Heng în Palat. Războinici strigoi au stat santinelă pe ziduri şi, la scurt timp mai târziu, au ieşit cu miile lor de pe Poarta Focalizării Interioare pentru a ocupa oraşul. Armata permanentă a lui Li Heng – după o jumătate de duzină de lupte sinucigaşe – a capitulat în aceeaşi zi. Kellanved conducea acum oraşul- stat, iar ofiţerii şi nobilii maltei curţi au îngenuncheat în fidelitate, iar reverberaţiile acestei' cuceriri au zguduit ferestrele palatelor de pe'întregul continent al Quon Tali.

— Aceasta, fiule, a fost trezirea masei din Logros T'lan. Armata de strigoi a împăratului. Eram acolo, pe străzi, si am văzut cu ochii mei acei războinici îngrozitori, cu găurile lor în ochi, pielea întinsă şi ruptă, firele de păr decolorate de orice culoare. Se spune, fiule, că Logroşii

au fost mereu acolo, sub Cascada Reacher. Poate în Crevasă, poate nu. Poate doar praful care a suflat dinspre vest în fiecare zi şi noapte al naibii – cine poate spune? Dar i-a trezit, le-a poruncit şi vă spun după acea zi fiecare conducător de pe Quon Tali a văzut o fată de craniu în oglinda lor argintie, da.

— Flota de nave a venit mai târziu, sub comanda a trei nebuni ~ Crust, Vrko şi Nok, dar primul care a păşit pe ţărm a fost nimeni altul decât Surly şi ştii cine a devenit, nu-i aşa?

Ddar nu a făcut-o. Comanda masei T'lan nu a oprit cuţitul din spate, nu-i aşa? Acest detaliu a fost revelaţia definitorie a vieţii lui Tliroatslitter. Comanda mii, zeci de mii. Comandă vrăjitorii şi flotele imperiale. Ţine în mână vieţile a un milion de cetăţeni. Adevărata putere nu era niniic din toate acestea. Adevărata putere era cuţitul în mână, mâna la spatele unui prost.

Plonjarea egalitară. Acolo, părinte, crab bătrân, un cuvânt pe care nu l-ai auzit niciodată printre cei cincizeci şi ceva de care ai ştiut în viaţa ta lunga şi fără rost. Pictează pe ghivece, acum există 6 îndemânare inutilă, deoarece ghivecele nu supravieţuiesc niciodată, şi astfel toate acele imagini minunate ajung în bucăţi, pe plajele cu pietriş, în umplutura dintre pereţi, pe câmpurile fermierilor. Şi este destul de adevărat, nu-i aşa, Părinte, că tragerea ta privată din „Venirea Logrosului” s-a dovedit la fel de populară ca doza de curvă de mâncător de faţă?

Fiul cel mare sau nu, amestecarea glazurilor şi înconjurarea unui cuptor în ziua arderii nu era viitorul fa care visa. Dar poţi sa mă pictezi, tată, şi să-i spui „Venirea Asasinului”. Asemănarea mea pentru a împodobi urnele funerare – cele care au căzut la cuţit, desigur. Păcat că nu ai înţeles niciodată lumea suficient de bine încât să mă onoreze. Profesia aleasă de mine. Războiul meu împotriva inechităţii în această existenţă mizerabilă şi rea.

Şi sâ-mi scot numele din linia familiei, ei bine, acum, într-^âdevăr, asta nu era necesar.

în vârstă de paisprezece ani, Throatslitter s-a trezit în compania unor bătrâni şi bătrâne secrete. De ce şi cum erau fără relevanţă, chiar şi atunci. Viitorul i s:a pus înaintea lui, cu păşi măsuraţi, şi nici măcar zeii nu l-au putut alunga de pe această cale rece.

Se întreba din când în când despre vechii lui stăpâni.

Toţi morţi, desigur. Surly se ocupase de asta. Nu că moartea ar fi însemnat eşec. La urma urmei, agenţii ei nu reuşiseră să-l găsească pe Throatslitter, iar el se îndoia că era' singurul care scăpa de Gheare. De asemenea, se întrebă dacă, într-adevar, era încă pe calea ruptă, aşa cum fusese, de Imperiul Malazan. Dar era un om răbdător; unul din profesia lui trebuia să fie, până la urmă.

Totuşi, Adjunctul a cerut loialitate. Pentru serviciul unui. cauza necunoscuta. Trebuie să fim fără martori, a spus ea. Asta îmi convine bine. Aşa îşi desfăşoară meseria asasinii. Aşa că va merge împreună' cu ea şi cu această armată de proşti împinşi de Oponn. Pentru acum.

Stătea în picioare,' cu braţele încrucişate, cu umerii îndreptaţi în faţă, în timp ce se sprijinea de perete şi simţea atingerea ocazională, uşoară ca laba unui şoarece, pe piept, în timp ce urmărea, cu un interes fără inimă, procedurile din camera privată a lui Brullyg.

Bietul conducător al lui Shake transpira şi nici o cantitate din berea lui preferată nu putea sa-şi liniştească tremurul mâinilor în timp ce stătea ghemuit pe scaunul cu spătar înalt, cu ochii aţintiţi mai degrabă pe vasul din strânsoarea lui decât pe cele două femei blindate care stăteau în fata lui.

Lostara Vil, a considerat Throatslitter, era dacă ceva mai arătos decât T'amber. Sau cel puţin mai strâns aliniat cu propriile gusturi. Tatuajele Pardu erau scrise de senzualitate pe piele, iar plinătatea siluetei ei – deghizată fără succes de armura ei – se mişca cu o graţie de dansatoare (când s-a mişcat, ceea ce nu mai făcea acum, deşi promisiunea de eleganţă era inconfundabilă). Adjunctul stătea în contrast ' sumbru, biata femeie. Asemenea celor destinaţi să locuiască în umbra unor prieteni mai atrăgători, ea a suferit comparaţia cu orice semn de indiferenţă, dar Throatslitter – care era priceput să vadă adevăruri nerostite – putea citi durerea pe care o producea lipsa surdă, iar acesta era un adevăr uman. nici mai mult sau mai puţin sordid decât toate celelalte adevăruri omeneşti. Cei fără frumuseţe compensau în alte moduri, modurile formale, dar artificiale de rang şi putere, şi aşa au fost lucrurile peste tot în lume.

'Desigur, când ai în sfârşit această putere, nu contează cât de urât eşti, te poţi reproduce cu cei mai

buni. Poate asta a explicat prezenţa Lostarei alături de Tavo re. Dar Throatslitter nu era pe deplin sigur de asta. Nu credea că sunt iubiţi. Nici măcar nu era convins că sunt prieteni.

Aliniat lângă peretele din dreapta uşii, stătea restul aliului Adjunctului. Pumnul Blistig, faţa lui tocită şi largă umbrită ae un fel de epuizare spirituală. Nu plăteşte, Adjunct, să ţină aproape un astfel de om – se scurge'de viaţă, de speranţă, de credinţă. Nu, Tavore, trebuie să scapi de el şi să promovezi nişte Pumni noi. Faradan Sort. Madan tul Ra'da. Lautar. Nu căpitane, cu amabilitate, totuşi, nici să nu te gândeşti la asta, femeie. Nu decât daca vrei o adevărată revoltă în mâinile tale.

Revoltă. Ei bine, acolo, el a spus-o. M-am gândit, de fapt, dar asta a fost destul de aproape. A evoca cuvântul însemna să trezeşti posibilitatea, ca si cum ai face zgârietura j>entru â-i invita pe purtător. Bonehunters erau acum împrăştiaţi în vânt şi acesta era un risc teribil. Bănuia că, la sfârşitul acestei campanii bizare, soldaţii ei se vor prelinge înapoi în număr mic, dacă nu chiar deloc.

Fără martor. Majoritatea soldaţilor nu le place ideea asta. Adevărat, le-a îngreunat – când le-a spus ea – dar acea înverşunare nu poate dura. Fierul de călcat este prea rece. Are gustul prea amar. Doamne, uitaţi-vă la Blistig pentru adevarul.

Lângă Pumnul stătea Withal, fierarul Meckros, omul pe care am mers în oraşul Malaz si încă nu ştim de ce. Oh, e sânge în umbra ta, n'u-i aşa? Sânge Malaz'an. a lui Tamber. a lui Kalam. Poate şi a lui Quick Ben. Meriţi? Tăietor de gât nu l-a văzut încă pe Withal vorbind cu un soldat. Nici unul, nici un cuvânt de mulţumire, nici o scuză pentru vieţile sacrificate. A fost aici pentru că Adjunctul avea nevoie de el. Pentru ce? Hah, nu ca şi cum ea vorbeşte, nu-i aşa? Nu tărâmul nostru Tavore Varân.

în dreapta lui Withal stătea Banaschar, un mare preot demis din D'rek, dacă zvonurile erau adevărate. încă un pasager în această armată blestemată de renegaţi. Dar Throatslitter ştia scopul lui Banaschar. Monedă. Mii, zeci de mii. El este plătitorul nostru şi tot acest argint şi aurul din pungile noastre au fost furate de undeva. Trebuie sa fie. Nimeni nu e atât de bogat. Răspunsul evident? De ce, ce zici de cuierele templului Viermelui Toamnei?

Roagă-te Viermelui, plăteşte o armată de nemulţumiţi nemulţumiţi. Cumva, voi toţi credincioşii, mă îndoiesc ca asta a fost în rugăciunile voastre.

Bietul Brullyg avea puţini aliaţi în această cameră. Sursa de poftă a lui Balm/acest căpitan Shurg Elalle al corsarului Recunoştinţă nemuritoare şi primul ei partener, Skorgen Kaban cel Frumoasă. Şi niciunul nu părea dornic să sară de partea lui Brullyg a gropii cu nisip.

Dar acel Shurq, era al naibii ele vigilenta. Probabil mult mai periculos decât uzurpatorul acestei insule năucitoare.

Adjunctul explicase, în limba comercianţilor decent, noile reguli de guvernare ale Fortului II M'aiden şi, cu fiecare afirmaţie, expresia lui Brullyg se lăsase şi mai mult.

Distractiv/ daca cineva era înclinat către umorul sardonic.

„Navele din flota noastră”, explica ea acum, „vor intra în port pentru a se aproviziona. Pe rând, pentru că nu ar fi bine să-ţi panichezi cetăţenii...

Un pufnit din partea lui Shurq Elalle, care îşi trase scaunul într-o parte, aproape în faţa locului în care Throatslitter se sprijinea de perete, pentru a-şi permite o vedere clară asupra gazdei şi a oaspeţilor. Alături de ea, Skorgen îşi umplea măruntaiele prodigioase cu berea preferată a lui Brullyg, jarul într-o mână, degetul celeilalte explorând adâncurile unei urechi stricate şi roşu-roşu. Bărbatul începuse o succesiune de eructaţi, fiecare eliberat într-un oftat greu, care continuase de o jumăŢate de clopoţel acum, fără niciun semn de sfârşit. întreaga încăpere mirosea la expiraţiile lui de drojdie.

Reclamaţia batjocoritoare a căpitanului a atras atenţia Adjunctului.Îţi înţeleg nerăbdarea, spuse Tavore cu o voce rece, şi fără îndoială că vrei să pleci. Din păcate, trebuie să vorbesc cu tine şi o voi face în curând...

— După ce ai detaliat în detaliu emascularea lui Brullyg, vrei să spui. Shurq ridică un picior bine formă şi îl încrucişă pe celalalt, apoi îşi împleti mâinile în poală, zâmbiridu-i dulce Adjunctului.

Ochii incolori ai lui Tavore îl priviră pe căpitanul pirat pentru o clipă lungă, apoi se uită spre locul în care stătea alaiul ei. — Banaschar.

‘Adjunct?[1]

— Ce e în neregulă cu această femeie?

„E moartă”, a răspuns fostul preot. — Un blestem neoromantic.

Esti sigur?[1]

Throatslitter şi-a dres glasul şi a spus: Adjunct, caporalul Deadsmell a spus acelaşi lucru când am vazut-o jos, în tavernă.

Brullyg se uita la Shurq cu ochii mari, bombaţi, cu maxilarul slăbit.

Alături de Shurq, Skorgen Kaban s-a încruntat deodată, cu ochii săi. Apoi şi-a retras degetul care înfundase o ureche si s-a uitat în jos la murdăria mânjită peste ea. După o clipă, Pretty şi-a strecurat degetul în gură.

— Ei bine, â oftat Shurq la Tavore, ai făcut-o acum, nu-i aşa? Din păcate, moneda acestui secret este cel mai josnic dintre toate, şi anume vanitatea. Acum, dacă ai un bigot neplăcut cu privire la strigoi, atunci trebuie să reevaluez evaluarea mea despre tme, Adjunct. Şi tovarăşii tăi pestrişti.

Spre surprinderea lui Throatslitter, Tavore chiar a zâmbit. — Capitane, Imperiul Malazan îi cunoaşte bine strigoii, deşi puţini deţin multitudinea ta de farmece.

Zetde jos, ea cochetează cu acest cadavru parfumat!

— Într-adevăr, gazdă, murmură Banaschar, apoi a fost atât de nepoliticos mcât nu a oferit nicio explicaţie. Preoţi blestemaţi. Bun de nimic.

— În orice caz,^ reluă Tavore, suntem fără prejudicii în această chestiune. îmi cer scuze că am pus întrebarea care a condus la această dezvăluire. Eram pur şi simplu curios.

„La fel şi eu”, a răspuns Shurq. — Acest Imperiu Malazan al tău – ai vreun motiv anume pentru a invada Imperiul Lether?

— Am fost făcut să înţeleg că această insulă este independentă...

— Aşa este, de la Cucerirea Edur. Dar cu greu invadezi o insula mizerabilă. Nu. Folosiţi asta doar pentru a vă organiza atacul pe continent. Aşa că lasă-mă să întreb din nou, de ce?

— Duşmanul nostru, spuse Adjunctul, cu toată amuzamentul dispărut, sunt Tiste Edur, căpitane. Nu Letherii. De fapt, am încuraja o răscoală generală a Letherii-[1]

— Nu o vei primi, spuse Shurq Elalle.

'De ce nu?' întrebă Lostara Yil.

— Pentru că ni se întâmplă să ne plac lucrurile aşa cum sunt. Mai mult sau mai puţin.' Când nimeni nu a vorbit, ea a zâmbit şi a continuat: „Edurii ar fi putut uzurpa conducătorii în palatul lor absurd pe jumătate terminat din Letheras. Şi s-ar putea să fi sălbăticit câteva armate Letherii în drum spre capitală. Dar nu vei găsi trupe de rebeli înfometaţi în păduri care visează la independenţă.

'De ce nu?' întrebă Lostara din nou pe un ton identic.

„Au cucerit, dar noi am câştigat. Oh, mi-aş dori să fie Tehol Beddict aici, pentru că se pricepe mult la explicarea lucrurilor, dar lasă-mă să încerc. îmi voi imagina pe Tehol stând aici, să mă ajute. Cucerire. Există diferite tipuri de cuceriri. Acum, îl avem pe Tiste Edur stăpânind aici şi colo, elita al cărei cuvânt este lege şi niciodată pus la îndoială. La urma urmei, vrăjitoria lor este crudă, judecata lor rece si teribil de simplistă. Ei sunt, de fapt, mai presus de orice lege – aşa cum înţeleg Letherii noţiunea -'

— Si, apăsă Eostara, cum înţeleg ei noţiunea de lege?

— Ei bine, un set de îndrumări m mod'deliberat vagi pe care cineva angajează un avocat pentru a se sustrage atunci când este necesar.

— Ce erai, Shurq Elalle, înainte să fii pirat?

Un hoţ. Am angajat câţiva avocaţi m zilele mele. în orice caz, ideea mea este aceasta. Domnia Edur, dar fie prin ignoranţă, fie prin indiferenţă – si să recunoaştem, fără ignoranţă nu ajungi la indiferenţă – puţin le' pasă de administrarea de zi cu zi a imperiului. Deci, acel aparat special rămâne Letherii şi este, m prezent, chiar mai puţin reglementat decât a fostăn trecut.[1] Ea a zâmbit din nou, cu un picior legănându-se. în ceea ce priveşte comenzile mai mici, ei bine, practic nimic nu s-a schimbat. Rămânem săraci. Plin de datorii şi confortabil de mizerabil şi, aşa cum ar putea spune Tehol, mizerabil în confortul nostru.

— Deci, spuse Lostara, nici măcar nobilii Letherii nu ar fi binevenit o schimbare în ordinea actuală.

— Ei cel mai puţin.

— Dar împăratul tău?

— Rhulad? Din toate conturile, el este nebun şi, în plus, este efectiv izolat. Imperiul este condus de

Cancelar, iar Letherii lui Lie. A fost şi cancelar pe vremea regelui Diskanar şi a fost acolo pentru a se asigura că tranziţia a decurs fără probleme.

Un mormăit de la Blistig şi se întoarse către Tavore.

— Marinii, adjunct, spuse el într-'un geamăt pe jumătate.

Şi Throatslitter a înţeles şi a simţit un fior de groază curg'ându-l prin el. I-am'trimis înăuntru, aşteptându-ne să găsească aliaţi, aşteptându-ne să biciuiască zona rurală într-o frenezie beligerantă. Dar nu vor primi asta.

întregul imperiu blestemat se va ridica în regulă. Să le smulgă gatul.

Adjunct, ai făcut-o din nou.

Capitolul cincisprezece

Târăşte-te în josul soarelui, nu este timpul tău
Valurile negre alunecă sub luna învelita pe mal o
furtună tăcută
o voinţă neîmblânzită se ridică din spuma cu fuste
roşii
Scud 1'a cuiburile tale de munte, nori de fier
să-şi lase marea deşeul ei dansant de stele
pe această mulţime de maree sărate de la miezul
nopţii
Adună-ţi tras şi umflă-ţi furtuna
ridică ca nişte capete solzite din adâncurile oarbe
toată puterea ta strălucitoare în ochii neliniştiţi
Daţi înapoi pădurile clătinate
în această noapte valurile negre se prăbuşesc pe
malul negru
să-ţi fure carnea din rădăcinile osoase moartea vine,
cu umeri deoparte într-o legiune rece într-un vânt care
mărşăluieşte această groază acest sânge acest furtună
secerătorului

\-   Furtuna care vine, Reffer

Pumnul se trânti la capătul îndepărtat al mesei. Tacâmurile cu crusta de mâncare au dansat, farfuriile au bătut apoi au derapat. Reverberaţia – grea ca tunetul – a zguduit paharele şi a zguduit pe toţi cei care stăteau pe lungimea lumii aglomerate a mesei lungi.

Pumnul tremurând, durerea tremurând prin şocul amorţit, Tomad Sengar se lăsă încet pe spate.

Flăcările lumânărilor s-au liniştit, părând dornice să mulţumească cu calmul recăpătat, căldura peludă a

luminii lor galbene un afront totuşi la mânia amară a Edurului.

vizavi de el, soţia lui şi-a dus un şerveţel de mătase la buze, l-a bătut o dată, apoi l-a lăsat jos si si-a privit soţul. 'Laş.[1]

Tomad tresări, privirea lui îndepărtându-se pentru a scana peretele tencuit din dreapta lui. Ridicarea dincolo de obiectul discordant atârnat acolo într-un loc mai puţin... dureros. Petele umede au pictat hărţi pestriţe lângă tavan. Tencuiala se ridicase, se năvălise' subminase de acea scurgere neîncetată. Crăpăturile au zig-zag în jos ca imaginea ulterioară a fulgerului.

— Nu-l vei vedea, spuse Uruth.

— Nu mă va vedea, răspunse Tomad, iar acest lucru nu era de acord. A fost, de fapt, o replică.

— Un Letherii dezgustător şi slăbănog care se culcă cu băieţi te-a învins, soţ. El stă în calea ta şi intestinele tale devin slabe. Nu respinge cuvintele mele – nici măcar nu-mi vei întâlni ochii. Ai predat ultimul nostru fiu.

Buzele lui Tomad se răsuciră într-un mârâit. — Pentru cine, Uruth? Spune-mi. Cancelarul Triban Gnol, cine răneşte copiii şi îi spune dragoste? Se uită atunci la ea, nedo'rind sa recunoască, nici măcar pentru sine, efortul pe care îl cerea acel gest. — Să-i rup gatul pentru tine, soţie? Mai uşor decât a rupe o ramura moarta. Ce crezi că Vor face bodyguarzii lui? Stai deoparte?

„Găsiţi aliaţi, rudele noastre...

'Sunt' prosti. A crescut moale de indolenţă, orb de incertitudine. Sunt mai pierduţi decât Rhulad.

— Azi am avut un vizitator, spuse Uruth, umplându-şi paharul cu carafa de vin care aproape că se prăbuşise de la masă cu violenţa bruscă a lui Tomad.

— Mă bucur pentru tine.

— Poate că eşti. Un K'risnan. A venit să-mi spună asta

Bruthen Trana a dispărut. El bănuieşte că Karos Invictad – sau Cancelarul – şi-au cerut răzbunarea. L-au ucis pe Bruthen Trana. Sângele'lui A Tiste Edur este pe mâinile lor.

— Poate K'risnan-ul tău să demonstreze asta?

„A început pe această cale, dar admite puţin optimism. Dar nimic clin toate astea nu este, adevărul să fie spus, ceea ce ţi-aş spune.

— Ah, deci mă crezi indiferent la vărsarea sângelui Edur de către mâinile Letherii?

'Indiferent? Fără sot. Neajutorat. Mă vei întrerupe din nou?

Tomad nu spuse nimic, nu în semn de încuviinţare, ci pentru că rămase fără lucruri de spus. Pentru *ea.* Către oricine.

— Bine, spuse ea. — Ţi-aş spune asta. Cred că K'risnan a minţit.

'Despre ce?'

— Cred că ştie ce s-a întâmplat cu Bruthen Trana şi că a venit la mine să ajungă la consiliul femeilor şi să ajungă la tine, soţ, în primul rand, pentru a măsura reacţia mea la ştiri în momentul spunerii acesteia, apoi pentru a măsura reacţia noastră mai măsurată în zilele următoare. în al doilea rând, exprimându-şi suspiciunea, oricât de falsă este, el a căutat să încurajeze ura noastră tot mai mare faţă de Letherii. Şi foamea noastră de răzbunare, continuând âstfel această ceartă după perdele, care, probabil, îi va distra pe Karos şi Gnol.

— Şi, atât de distraşi, probabil că nu vor înţelege o ameninţare mai mare, care are legătură cu oriunde s-a dus Bruthen Trana.

— Foarte bine, soţ. Poţi fi laş, dar nu eşti prost. Făcu o pauză pentru a sorbi, apoi spuse: — Asta e ceva.

— Gât de departe mă împingi, soţie?

— În măsura în care este necesar.

— Nu am fost aici. Navigam pe jumătate din lumea asta blestemata. Ne-am întors pentru a găsi conspiraţia triumfătoare, dominantă şi bine înrădăcinată. Ne-am întors, să constatăm că ne-am pierdut ultimul fiu.

— Atunci trebuie să-l recâştigăm.

— Nu a mai rămas nimeni ae câştigat, Uruth. Rhulad este nebun. Trădarea lui Nisall l-a rupt.

— Mai bine că s-a dus căţeaua decât să fie încă în calea noastră. Rhulad îşi repetă greşelile. Cu ea, aşa că deja făcuse cu acel sclav, Ucfinaas. Nú a reuşit să înveţe.

Tomad si-a permis un zâmbet amar. — Nu am reuşit să înveţe. La fel şi noi toţi, Uruth. Am văzut singuri otrava care era Lether. Am perceput bine ameninţarea şi aşa am mers în jos pentru a cuceri, anihilând acea ameninţare pentru totdeauna. Sau aşa am crezut noi:

— Ne-a devorat.

Se uită din nou spre peretele din dreapta, unde,

atârnat de un cârlig de fier, se afla un mănunchi de fetişuri. Pene, fâşii de piele de focă, coliere din scoici înşirate, dinţi de rechin. Rămăşiţele răvăşite a trei copii – tot ce a rămas să le amintească' de viaţa lor.

Unele nu aparţineau, pentru că fiul care deţinea unele dintre acele obiecte fusese alungat, viata i-a fost măturată ca şi cum nu ar fi fost niciodată. Dacă Rhulad le-ar fi văzut, nici măcar legarea sângelui filial nu ar cruţa vieţile lui Tomad şi Uruth. Trull Sengar – numele în sine éra anatemă, o crimă' iar pedeapsa rostirii lui era moartea.

NÍQÍ unul nu-i păsa.

— Într-adevăr, cea mai insipidă otravă, continuă Uruth, privindu-şi paharul. „Ne îngraşam. Războinicii se îmbată şi dorm în paturile curvelor Letherii. Sau zăceţi inconştient ín bârlogurile durhang. Alţii pur şi simplu... dispar.

— Ei se întorc acasă, spuse Tomad, reprimându-şi o durere la acest gând. Acasă. înainte de toate acestea.

ĮEsti sigur?[1]

Îi mai întâlni ochii o dată. 'Ce vrei să spui?[1]

„Karos Invictad şi patrioţii săi nu încetează niciodată tirania lor vigilentă asupra poporului. Ei fac arestări în fiecare zi. Cine să spună că nu l-au arestat pe Tiste Edur?

— Nu a putut ascunde asta, soţie.

'De ce nu? Acum că Bruthen Trana a plecat, Karos Invictad face ce vrea. Nimeni nu stă acum lângă umărul lui.

— A făcut cum a vrut înainte.

— Nu poţi şti asta, soţ. Poti tu? Ce constrângeri a perceput Invictad – reale sau imaginat, nu contează – când ştia ca Bruthen Trana îl urmărea?

— Ştiu ce vrei, spuse Tomad cu un mârâit încet. — Dar cine este de vină pentru toate astea?

„Asta nu mai contează”, a răspuns ea, privindu-l cu atenţie – temându-se de ce, se întrebă el. O altă explozie necontrolată de violenţă? Sau afişarea mult mai insipidă care dezvăluie disperarea lui?

— Nu ştiu cum poţi spune asta, spuse el. „El i-a trimis pe fiii noştri să recupereze sabia. Acea decizie i-a condamnat pe toţi. Noi toti. Şi uite, acum stăm în palatul Imperiului Lether, putrezind în mizeria excesului Letherii. Nu avem apărare împotriva indolenţei şi apatiei, împotriva lăcomiei şi a decadenţei. Aceşti

duşmani nu cad sub sabie, nu aluneca de pe un scut ridicat.

„Hannan Mosag, soţ, este singura noastră speranţă. Trebuie să mergi la el.

— Să conspiraţi împotriva fiului nostru?

— Cine este, după cum ai spus, nebun. Sângele este un lucru, spuse Uruth, aplecându-se încet înainte, dar acum vorbim despre supravieţuirea Tiste Edur. Tomad, femeile sunt pregătite, suntem pregătiţi de mult.

Se uită la ea, întrebându-se cine era această femeie, această creatură rece, rece. Poate că era un laş, până la urmă. Când Rhulad îl trimisese pe Trull, nu spusese nimic. Dar apoi, nici Uruth nu avea. Şi cum rămâne cu propria lui conspiraţie? Cu Binadas? Găseşte-l pe Trull. Vă rog. Găsiţi-i pe cel mâi curajos dintre noi. Aminteşte-ţi de linia de sânge Şengar, fiule. Primii noştri paşi pe această lume. Conducând o legiune pe pământul ei pietros, ofiţeri loiali ai Scabandari. Cine a scos primul sânge Andii în ziua trădării? Acesta este sângele nostru. Asta nu asta.

Deci, Tomad îl trimisese pe Binadas. A trimis un fiu la moarte. Pentru că nu am avut voinţa să o fac eu.

Laş.

Urmându-l în continuare, Uruth şi-a umplut din nou paharul cu grijă.

Binadas, fiul meu, ucigaşul tău aşteaptă plăcerea lui Rhulad. E suficient?

Ca orice prost bătrân care pariase cândva vieţi muritoare, Errantul rătăcea pe coridoarele puterii însufleţite, mormăind litania lui de oportunităţi pierdute şi alegeri proaste. Expiraţia de vrăjitorie a ferit privirea celor care treceau cu paşi 'mari, paznicii de la (diferite uşi şi intersecţii, slujitorii care se grăbeau care şi-au dus lupta pierdută cu reşedinţa în prăbuşire cunoscută – acum cu ironie – drept Domiciliul Etern. Ei au văzut, dar nu au văzut şi nicio imagine ulterioară nu a rămas în mintea lor la trecere.

Mai mult decât orice fantomă, Zeul Bătrân era de uitat. Dar nu atât de uitat pe cât şi-ar fi dorit. Avea închinători acum, cu preţul unui ochi care îl leagă pe el şi pe puterea lui, războindu-se cu voinţa lui sub masca credinţei. Desigur, fiecare zeu ştia de acel război – o astfel de subversie parea scopul principal al fiecărui preot. Reducerea sacrului în lumea mondenă a

rivalităţilor muritoare, a politicii şi a jocurilor de control şi manipulare a câtor oameni erau adepţi. A, şi da, dobândirea bogăţiei, fie că este vorba de pământ sau monedă, fie că este vorba de adjudecarea sorţii sau de adunarea de suflete.

Cu astfel de gânduri bântuindu-l, Errantul a păşit în sala tronului, mişcându-se tăcut într-o parte pentru a-şi lua locul obişnuit lângă un perete între două tapiserii vaste, la fel de neobservate ca scenele grandioase ţesute în acele cadre-imagini în care puteau n găsite câteva figura din fundal asemănătoare foarte mult cu Errantul.

Cancelarul Triban Gnol – cu care Errantul împărţise un pat atunci când oportunitatea o ceruse – stătea m faţa lui Rhulad, care stătea ghemuit ca o monstruozitate săturată, plin de bogăţie si nebunie. Unul dintre gărzile de corp ai Cancelarului 'a plutit la câţiva j>aşi înapoi de Gnol, părând plictisit în timp ce stăpânul sau recita numere. Detaliind, mcă o dată, dizolvarea tot mai mare a trezoreriei.

Aceste sesiuni, a înţeles Errantul, cu o oarecare admiraţie, erau eforturi deliberate menite să-l epuizeze şi mai mult pe împărat. Venituri şi pierderi, cheltuieli şi vârful brusc al datoriilor neplatite,' îngrămădite într-o cadenţă zgomotătoare, precum adunarea forţelor care se pregătesc sa asedieze. Un atac împotriva căruia Rhulad nu avea nicio apărare.

Se va preda, aşa cum a făcut întotdeauna. Renunţând la toată conducerea Cancelarului. Un ritual la fel de enervant pentru a fi martor, pe cât era de a rezista, dar Errantul nu a simţit nicio milă. Edur erau barbari. Ca şi copiii în faţa rafinamentului civilizat.

De ce vin aici, zi de zi? La ce aştept să fiu martor aici? Prăbuşirea finală a lui Rhulad? îmi va face plăcere? Distreâză-mă? Cât de sordide au devenit gusturile mele?

îşi ţinea privirea asupra împăratului. Monede tocite sclipind'ridicol, un ritm de reflecţie pătat care se ridică şi se aşează cu respiraţia lui Rhulad; promisiunea neagră de sânge a lamei lungi şi drepte a săbiei, vârful înfipt în estrada de marmură,' mâna osoasă cenuşie strângând mânerul învelit în sârmă. întins acolo pe tronul său, Rhulad a fost într-adevăr o metaforă făcută realitate. Blindat în bogăţii şi înarmat cu o armă care promitea atât nemurirea, cât şi anihilarea, el era impermeabil la orice, în afară de propria sa nebunie în creştere. Când

Rhuîad a căzut, credea Errantul, va fi din interior spre exterior.

Faţa devastată a dezvăluit acest adevăr într-o cascadă de detalii, din cicatricile cusute ale eşecurilor trecute la care, în virtutea faptului că le-a supravieţuit, el era indiferent, indiferent de lecţiile pe care le-ar putea ţine. Carne înţepată pentru a-şi bate joc de posesiunea unei bogăţii pierdute de mult. Ochi scufundaţi în care locuia sărăcia disperată a spiritului său, un spirit care, uneori, se apropia de acele prisme întunecate sclipitoare şi îşi dezlanţuia urletul tăcut.

Tw'itches a urmărit această înfăţişare brutală. Unduri aleatorii sub pielea pestriţă, o migra'ţie de expresii care încearcă să scape de masca imperială îndepărtata.

Se putea înţelege, privindu-l pe Rhulad pe tronul său, minciuna simplităţii pe care puterea o şopteşte la urechea privitorului. Vocea seducătoare care îndeamnă la o reducere plăcută şi satisfăcătoare, de la confuzia vieţii la claritatea morţii. Aceasta, puterea murmurată, este modul în care sunt revelat. Călcând goală prin toate deghizările. Sunt ameninţare şi dacă ameninţarea nu este suficientă, atunci acţionez. Că coasa unui secerător.

Minciuna simplităţii. Rhulad încă mai credea asta. Prin faptul că el nu era diferit de orice alt conducător, de-a lungul fiecărei epoci, în fiecare loc în care oamenii se adunau pentru a forma un comun, bogăţia comunităţii cu necesitatea ei de organizare şi divizare. Puterea' este violenţă, promisiunea ei, fapta ei. Puterii nu îi pasă de raţiune, nimic de dreptate, nimic de compasiune. Este, de fapt, abnegarea singulară a acestor lucruri – odată ce mantia înşelăciunilor este dezbrăcat, acest adevăr unic este dezvăluit/

Iar Errantul s-a săturat de asta. Totul.

Mael a spus odată că nu există niciun răspuns. Pentru orice din acestea. El a spus că este felul lucrurilor şi că va fi întotdeauna, şi singura răscumpărare care a putut fi găsită a fost că toată puterea, oricât de vastă, de centralizată, oricât de dominantă, se va autodistruge în cele din urmă. Ceea ce a distrat atunci a fost să asistam la toate acele expresii de surpriză pe feţele celor care le poartă.

Aceasta părea o răsplată mult prea amară, în ceea ce îl privea pe Errant. Nu am nimic din capacitatea lui Mael de a privi rece şi fără profunzime. Nici rabdarea lui legendară. Nici, de altfel, nici temperamentul lui.

Niciun Dumnezeu bătrân nu a fost orb la nebunia celor care aveau să domnească în multe lumi. Presupunând că era capabil să gândească deloc, desigur, şi pentru unii nu era în niciun caz un lucru cert. Anomander Rake a văzut-o suficient de clar, aşa că s-a îndepărtat de vastitatea ei, alegând în schimb sa se concentreze asupra unor conflicte specifice, minore. Şi i-a negat pe credincioşii săi, o crimă atât de profundă pentru ei, mcât pur şi simplu au respins-o fără îndoială. Osserc, pe de altă parte, şi-a exprimat propriul refuz – al adevărului fără speranţă – şi aşa a încercat iar şi iar şi a eşuat de fiecare dată. Pentru Osserc, însăşi existenţa lui Anomander Rake a devenit o insultă inadmisibilă.

Draconus-ah, acum nu era un prost. S-ar fi plictisit de tirania lui – dacă ar fi trăit suficient. încă mă întreb dacă de fapt nu a salutat anihilarea lui. Să moară sub sabia făcută de propriile sale mâini, să-şi vadă cea mai îndrăgită fiică stând deoparte, martoră, oarbă de bună voie la nevoia lui... Draconus, cum ai putut să nu disperi de tot ce ai visat cândva?

Şi apoi a fost Kilmandaros. Acum îi plăcea noţiunea de../ simplitate. Neprihănirea solidă a pumnului ei era suficient de bună pentru ea. Dar atunci, vezi unde a dus-o!

Şi cum rămâne cu K'rul? De ce, el a fost...

'Stop![1] Rhulad ţipă, zguduindu-se vizibil pe tron, jumătatea superioară a corpului său aplecându-se brusc mainte, ochii negri de ameninţare bruscă. 'Ce-ai zis?[1]

Cancelarul se încruntă, apoi îşi linse buzele ofilite. — împărate, povesteam costurile pentru eliminarea cadavrelor din ţarcuri de tranşee...

— Cadavre,' da. Mâna lui Rhulad tresări acolo unde se îndoi peste braţul ornat al tronului. Se uită fix la Triban Gnol, apoi, cu un zâmbet ciudat, întrebă: — Ce cadavre?

— De la flote, sire. Sclavii salvaţi de pe insula Sepik, cel mai nordic protectorat al Imperiului Malazan.[1]

— Sclavi. Salvat. Sclavi.[1]

Errantul putea vedea confuzia lui Triban Gnol, o pâlpâire de moment, apoi... înţelegere.

Oh, acum, hai să fim martori la asta!

— Rudele dumneavoastră căzute, sire. Cei de sânge Tiste Edur care suferiseră sub tirania malazanilor.[1]

— Salvat. Rhulad făcu o pauză de parcă ar fi vrut

să guste acel cuvânt. — Edur sânge.
'Diluat-[1]

— Edur sânge!

— într-adevar, împărat.

— Atunci de ce sunt în ţarcuri de tranşee?

— Au fost consideraţi căzuţi, sire.

Rhulad s-a răsucit pe tron, ca şi cum ar fi fost atacat din interior. Capul i se dădu pe spate. Membrele îi erau cuprinse de tremur. Vorbea ca unul pierdut. 'Căzut? Dar ei sunt rudele noastre. în toată lumea asta blestemata, singura noastră rudă!

— Este adevărat, împărat. Recunosc, am fost oarecum consternat de decizia de a-i trimite în acele mai groaznice celule...

— A cui decizie, Gnol? Raspunde-mi!'

O plecăciune, despre care Errantul ştia că ascunde o strălucire satisfăcută în ochii Cancelarului – rapid deghizată în timp ce ridica din nou privirea. „Dispoziţia Sepik Edur căzuta a fost responsabilitatea lui Tomad Sengar, împăratul”.

Rhulad se aşeză încet înapoi. — Şi ei mor.

— în grămadă, sire. Vai.'

„I-am salvat pentru a ne elibera propriul chin. I-a salvat pentru a-i ucide.

„Este, aş sugera, o soartă oarecum nedreaptă...”

'Nedrept? Şarpe slăbănog, de ce nu mi-ai spus asta înainte?

— împărate, nu ai indicat niciun interes pentru detaliile financiare...

Oh, o greşeală, Gnol.

„Ce?[1]

Marge de sudoare pe spatele gâtului Cancelarului acum. — Cheltuielile variate asociate cu închisoarea lor, sire.

— Sunt Tiste Edur!

încă o plecăciune.

Rhulad îl gheare brusc la faţă şi privi în altă parte. — Edur sânge, murmură el. — Salvat din sclavie. Trench-pen- urile este recompensa lor.

Triban Gnol şi-a dres glasul. — Mulţi au murit în calele navelor, sire. Din câte am înţeles, maltratarea lor a început la părăsirea insula Sepik. Ce'ai vrea să fac, împărat?

Şi atât de îndemânatic recâştigi teren, Triban Gnol.

— Adu-mi Tomad Sengar.' Şi Uruth. Adu-mi tatăl

şi mama mea.

‘Acum?[1]

Sabia s-a zgâriat, punctul ridicându-se în centru pe Triban Gnol. — Da, cancelar. Acum.[1]

Triban Gnol şi garda lui de corp au plecat repede.

Rhulad era singur în camera tui tronului, ţmând acum sabia întinsă pentru nimic.

‘Cum? Cum ar putea face asta? Aceşti săraci^oameni – sunt din sângele nostru. Trebuie sa ma gândesc.[1] împăratul coborî sabia apoi se mişcă pe tron, ridicându-şi picioarele îmbrăcate cu monede. ‘Cum? Nisall? Explică-mi'asta, nu, nu poţi, poţi. Ai fugit de mine. Unde eşti, Nisall? Unii susţin că eşti moft. Totuşi, unde este corpul tău? Eşti doar un alt cadavru umflat în canal – cei pe care îi văd din turn – ai fost unul dintre aceia, trecând pe lângă? Mi-au spus că ai fost un trădător. Mi-au spus că nu ai fost un trădător. Toţi mă mint. Ştiu asta, pot sa văd asta. Auzi asta. Toţi mă mint... A plâns apoi, cu mâna liberă acoperindu-şi gura, cu ochii aruncându-se în camera goală.

Errantul a văzut că privirea alunecă chiar peste el. S-a gândit să facă un paş înainte, să renunţe la vrăjitoria care-l ascunde, „să-i spună împăratului: Da, sire. Toţi te mint. Dar nu voi. îndrăzneşti sa auzi adevărul, împărate Rhukd? Totul?

— Sclavi. Acest lucru este greşit. Tomad-Tată-de unde a venit această cruzime?

Oh, dragă Rhulad...

— Părinte, vom vorbi. Tu si eu. Singur. Şi mamă, da, şi tu. Noi trei. A trecut atât de mult de când'am făcut astă. Da, asta vom face. Şi trebuie să... nu trebuie să mă minţi. Nu, asta nu voi accepta.

— Părinte, unde este Nisall?

— Unde este Trull?

Ar putea inima unui Bătrân Dumnezeu să se rupă? Errantul aproape că s-a lăsat atunci, când întrebarea plângătoare a lui Rhulad a răsunat momentan în cameră, apoi a murit repede, lăsând doar sunetul respiraţiei grele a împăratului.

Apoi, o voce mai aspră ieşind din împărat: „Hannan Mosag, asta e vina ta. Tu ai făcut asta. Pentru noi. Mie. M- ai sucit, m-ai făcut să-i trimit pe toţi. Pentru a găsi campioni. Dar nu, asta a fost ideea mea,' nu-i aşa? Nu pot- nu-mi amintesc-atâte minciuni aici, atâtea voci, toate minciuna. Nisall, m-ai părăsit. Udinaas-Vă voi găsi

pe amândoi. Voi vedea pielea jupuită de corpurile voastre zvârcolite, vă voi asculta ţipetele...

Sunetul cizmelor pe hol de dincolo.

Rhulad ridică privirea vinovat, apoi se aşeză pe tron. îndreptarea armei. Lingendu-şi buzele. Apoi, în timp ce uşile se deschiseră scârţâind,' el stătea cu un rânjet fix, dezvăluind dinţii pentru a'-şi saluta părinţii.

Desertul a ajuns în vârful unei săbii.' O duzină de gărzi Letherii, conduşi de Sirryn Kanar, au izbucnit în camerele private ale lui Tomad şi Uruth Sengar. Cu armele scoase, au mtrat în sala de mese pentru a-i găsi pe cei doi Edur aşezaţi fiecare la un capăt al mesei lungi.

Nici unul nu se mişcase. Nici unul nu părea surprins.

— Pe picioarele tale, mârâi Sirryn, incapabil să-şi ascundă satisfacţia, plăcerea sa delicioasă în acest moment. — împăratul îţi cere prezenta. Acum.[1]

Zâmbetul strâns de'j>e chipul lui Tomad păru să pâlpâie o clipă, înainte ca batrânuî războinic sa se ridice în picioare.

Uruth, batjocorind, nu se mişcase. — împăratul şi-ar vedea mama? Foarte bine, s-ar putea să întrebe.

Sirryn se uită în jos îa ea. — Aceasta este o poruncă, femeie.

— Şi eu sunt o Mare Preoteasă a Umbrei, bătăuş patetic.'

— Trimis aici prin voinţa împăratului. Vei sta, sau...

‘Sau ce? Vei îndrăzni să pui mâna pe mine, Letherii? Aminteşte-ţi locul.

Paznicul întinse mâna.

'Stop![1] strigă Tomad. — Doar dacă, Letherii, nu vrei carnea ta ruptă din oase. Soţia mea a trezit-o pe Shadow şi nu va suferi atingerea ta.

Sirryn Kanar a constatat că tremura. Cu furie. — Atunci sfătuieşte-o, Tomad Serigar, despre nerăbdarea fiului ei.

Uruth şi-a scurs încet paharul de vin, l-a lăsat jos cu grijă, apoi se ridică. — Inveliţi-vă armele, Letherii. Eu şi soţul meu putem merge la sala tronului în compania ta sau singuri. Preferinţa mea este pentru cea din urmă, dar vă permit acest singur avertisment. înveliţi-vă săbiile, sau vă omor pe toti.

Sirryn făcu un semn către soldaţii săi si armele alunecă înapoi în teacă. După o clipă, a lui a Tăcut fa fel.

Voi avea un răspuns pentru asta, Uruth Sengar. Îţi aminteşti locul meu? Desigur, dacă minciuna ţi se potriveşte, aşa cum îmi conving mie... deocamdată/

— În sfârsit, îi spuse Uruth lui Tomad, vom avea ocazia să-i spunem fiului nostru tot ce trebuie spus. O audienta. Un astfel de privilegiu.

— S-ar putea sa-i aştepti plăcerea, spuse Sirryn.

'Într-adevar? Cât timp?ʳ

Letherii i-au zâmbit. — Asta nu este pentru mine să spun.

— Acest joc nu este al lui Rhulad. Este al tau. Tu şi cancelarul tău.

— Nu de data asta, răspunse Sirryn.

— L-am mai ucis pe Tiste Edur.

Samar Dev îl urmărea pe Karsa Orlong în timp ce Toblakai examina cămaşa zdrenţuită de armură pe care o întinsese pe patuţ. Solzii sidefaţi erau pătaţi şi ciobiţi şi erau vizibile pete mari din pielea groasă de sub panouri, cu balamale din piele brută. Adunase câteva sute de monede găurite – făcute din tablă şi practic fără valoare – şi intenţiona în mod clar să le folosească pentru a modifica armura.

Era acesta un gest de batjocură, se întrebă ea. Un rânjet vizibil în fata lui Rhulad? Barbară sau nu, ea nu ar trece peste Karsa Orlong.

— Am curăţat puntea de proşti, continuă el, apoi aruncă o privire spre ea. — Şi cum rămâne cu cei din pădurea Anibarului? Cât despre Letherii, sunt şi mai patetici – vezi cum se înghesuie, chiar şi acum? Voi explora acest oras, cu sabia legată de spate, si nimeni nu mă va opri.

Ea şi-a frecat faţa. „Există un zvon că va fi numit primul număr de campioni.' Curând. Stârniţi furia acestor oameni, Karsa, şi nu va trebui să aşteptaţi mult pentru a-l înfrunta pe împărat.

— Bine, mormăi el. — Atunci voi merge pe Letheras ca noul său împărat.

— Asta cauţi? întrebă ea, cu ochii îngustaţi asupra lui, surprinsă.

— Dacă asta este necesar pentru ca ei să mă lase în pace.

Ea pufni. — Atunci ultimul lucru pe care-l doreşti este să fii împărat.

Se îndreptă, încruntându-se la cămaşa cu armură strălucitoare, chiar si răvăşită. — Nu mă interesează să

fug, vrăjitoare. Nu exista niciuri motiv ca ei să-mi interzică.

— Poţi să ieşi în afara acestui complex şi să rătăci unde vei... lasa doar sabia în urmă.

— Asta nu voi face.

— Atunci aici rămâi, încet înnebunindu-te de plăcerea împăratului.

— Poate că mă voi lupta.

— Karsa, pur şi simplu nu vor să ucizi cetăţeni. Având în vedere că eşti atât de, uh, uşor de jignit, nu este o cerere neobişnuită.

„Ceea ce mă jigneşte este lipsa lor de credinţă”.

— Corect, se răsti ea, pe care l-ai câştigat bine ucigându-i pe Edur si Letherii la fiecare pas. inclusiv un Preda-[1]

— Nu ştiam că el era asa.

„Ar fi făcut o diferenţă? Nu, am crezut că nu. Ce zici de faptul că era fratele împăratului?

— Nici eu nu ştiam asta.

'Şi?[1]

— Si ce, Samar Dev?

— E-am ucis cu o suliţă, nu-i aşa?

„M-a atacat cu magie...”

— Mi-ai spus povestea asta, Karsa Orlong. Tocmai i-ai măcelărit echipajul. Apoi a dat cu piciorul în uşa cabinei lui. Apoi a zdrobit craniile bodyguarzilor lui. Vă spun că şi eu în locul lui m-aş fi inspirat de warrenul meu – presupunând că am unul, ceea ce nu am. Şi aş fi aruncat în tme tot ce aveam.

— Nu are niciun rost această conversaţie, spuse Toblakai într-un mârâit.

— Bine, spuse ea ridicându-se de pe scaun. — Mă duc să-l găsesc pe Taxilian. Cel puţin obsesiile lui obsesioase sunt mai putm enervante.

— El este iubitul tău acum?

Se opri în prag. — Şi dacă era?

— La fel de bine,' spuse Karsa, uitându-se acum la armura lui neregulată. „Te-aş rupe în două”.

Gelozia de a te alătura gazdei altor nebunii? Spirite mai jos! Se întoarse spre uşa. — Aş fi mai înclinat către Evaluator Senior. Din păcate, a făcut jurăminte de celibat.

— Călugărul călugăresc este încă aici?

'El este.'

— Ai gusturi sordide, vrăjitoare.

— Ei bine, spuse eadupă o clipă, nuvăd nicio modalitate posibilă de a răspunde la acest comentariu.

'Desigur că nu.'

Buzele strânse, Samar Dev părăsi camera.

Starea de spirit a lui Karsa Orlong era neplăcută, dar nu i-a trecut 'prin minte că i-ar aroma în vreun fel conversaţia cu Şamar Dev. Era o femeie şi orice schimb de cuvinte cu o femeie era plin de ustensile mortale ale torţionarului ei, fiecare planând chiar la marginea înţelegerii unui bărbat. Săbiile erau mai simple. Chiar şi dezastrul frământat al războiului total a fost mai simplu decât cea mai scurtă şi mai uşoară atingere a atenţiei unei femei. Ceea ce l-a înfuriat a fost cât de mult îi era dor de acea atingere. Adevărat, erau^ curve din belşug pentru campionii care îl aşteptau pe împărat. Dar nu era nimic subtil – nimic real – în asta.

Trebuie să existe o cale de mijloc, îşi spuse Karsa. Unde schimbul exulta în toate scânteile şi' feţele care făceau lucrurile interesante, fără a-şi pune în pericol demnitatea. Cu toate acestea, era suficient de realist încât să nu aibă nicio speranţă de a-l găsi vreodată.

Lumea era plină de arme şi lupta era un mod de viaţă. Poate singurul mod de viaţă. Sângerase până la biciuri'şi cuvinte, la pumni şi priviri. Fusese lovit de scuturi invizibile, orbit de bâte nevăzute şi lucrase sub lanţurile propriilor jurăminte. Şi aşa cum ar spune Samar Dev, cineva supravieţuieşte rezistând acestui atac, acestei istorii de atunci şi de acum. A eşua însemna a cădea, dar căderea nu a fost' întotdeauna sinonimă cu o moarte rapidă şi milostivă. Mai degrabă, s-ar putea să cadă în dizolvarea lentă, pierderi aglomerate, care l-au târât pe muritor în genunchi. Asta i-a făcut să se ucigă încet de ei înşişi.

Ajunsese să-şi înţeleagă propriile capcane şi, în acest sens, probabil că nu era încă pregătit să le întâlnească pe ale altcuiva, să se oprească şi să descopere şocul durerii. Totuşi, foamea nu a dispărut niciodată. Iar acest tumult din sufletul lui era obositor si deci o invitaţie cea mai sordidă la o dispoziţie nemulţumită.

Se rezolvă uşor prin haos.

Lipsit de dragoste, războinicul caută violenta.

Karsa Orlong rânji în timp ce îşi aruncă sabia de piatră peste umărul stâng si ieşi cu paşi mari pe coridor.

— Te aud, Bairoth Gild. Ai fi' conştiinţa mea? El a mormăit râzând. — Tu, care mi-ai furat femeia.

Poate ai găsit altul, Karsa Orlong.

— Aş rupe-o în două.

Asta nu te-a oprit până acum.

Dar nu, acesta a fost un joc. Sufletul lui Bairoth Gild era legat de o sabie. Aceste cuvinte viclene care umpleau craniul lui Karsa erau ale lui. Lipsit de atenţia altcuiva, acum îşi săpa propriile capcane. — Cred că trebuie să omor pe cineva.

De la coridor la un hol mai larg, apoi la transeptul cu colonade, într-un pasaje lateral şi până la poarta din nord a complexului. Să nu întâlnesc pe nimeni pe drum, dărâmând şi mai mult starea de spirit a lui Karsa. Poarta era încadrată cu o mică casă de pază în stânga ei, unde putea fi găsită eliberarea zăvorului greu.

Letherii aşezaţi înăuntru au avut timp să ridice privirea înainte ca pumnul Toblakai să se conecteze solid cu raţa lui. Sângele a stropit dintr-un nas spart şi nefericitul s-a'lăsat jos pe scaun, apoi a alunecat ca un sâc de ceapă pe podea. Trecând peste el, Karsa ridică zăvorul şi aluneca bara de bronz spre stânga lui, până când capătul din dreapta eliberă poarta însăşi. Bara a căzut într-o nişă cu roţi cu un zgomot. Ieşind din nou afară, Karsa împinse poarta şi, aplecându-se pentru a degaja buiandrug, ieşi în stradă dincolo.

Se auzi o fulgerare când un fel de sală magică s-a aprins în momentul în care a trecut pragul. Focurile au izoucnit, o şoaptă de durere vagă, apoi flăcările s-au diminuat şi au dispărut. Scuturând din cap pentru a şterge din minte reverberaţia metalică a vrăjii, a continuat.

Câţiva cetăţeni' ici şi colo; doar unul i-a remarcat înfăţişarea şi că un singur ochi făcându-şi-şi grăbi pasul şi câteva clipe mai târziu a întors un colţ şi'a fost pierdut din vedere.

Karsa trase adânc aer în piept, apoi porni spre canalul pe care îl văzuse de pe acoperişul cazărmii.

Vastă ca o barjă fluviala, enorma femeie cu părul negru, în mătase mov, a umplut intrarea în restaurantul din curte, şi-a atintit ochii pe Tehol Beddict, apoi a înaintat cu intenţia singulară a unui leviatan înfometat.

Lângă el, Bugg păru să se încremenească pe spate în scaun. — Pe lângă abis, stăpâne...

— Acum, acum, murmură Tehol în timp ce femeia

se apropia. — Pragmatismul, dragă Bugg, trebuie să fie acum cel mai important dintre considerentele tale. Găseşte-l pe Huldo şi fa-i pe băieţii săi să tragă peste acea canapea supradimensionată din spatele bucătăriei. Repede acum, Bugg!

Plecarea servitorului a fost un şurub neobişnuit.

Femeia – centrul de atenţie brusc, cu cele mai multe conversaţii dispărute – părea că toată circumferinţa ei impresionantă alunecă în timp ce se mişca între mesele binecuvântate bine distanţate, iar în ochii ei violet închis strălucea o încredere înflăcărată atât de în contradicţie cu proporţiile ei neplăcute încât Tehol simţi o mişcare alarmantă în zona inghinală şi transpiraţia înţepată în locuri destul de bărbăteşti încât să-l facă să 'se mişte neliniştit pe scaun, toate gândurile despre masă pe farfurie din faţa lui smulse ca atâtea haine.

Nu credea posibil ca carnea să se poată mişca în atâtea direcţii deodată, fiecare umflare sub mătasea aparent posedată de independenţă corporală, înaintând totuşi într- un cor singular de sexualitate făţişă. Umbra ei înghiţ'indu-l, Tehol a dezlănţuit un mic scâncet, luptându-se sa-şi tragă ochii în sus, pe lângă faldurile stivuite ale pântecii ei, pe lângă sânii imposibil de înalţi, bombaţi, cât un sac de cereale – pierduţi pentru o clipă în acel decolteu fără adâncime – apoi, cu voinţă eroică, totuşi mai sus până la ugerul neted de sub bărbie; mai sus, gâtul încordat, la acea faţă atât de rotundă, cu buzele ei largi, vopsite, violet – mai înalte – Errant ajută-mă – la acei ochi delicioşi şi cunoscători.

— Mă dezgusti, Tehol.

‘Eu ce?[1]

— Unde e Bugg cu blestemata aia de canapea?

Tehol se apleca înainte, apoi se dădu din nou înapoi, cu autoconservare instinctivă. — Rucket? Eşti tu?[1]

— Linişte, prostule. Ai idee cât timp ne-a luat să perfecţionăm această iluzie?

'B-dar-[1]

— Cea mai bună deghizare este direcţia greşită.

'Dirijare greşită? Oh, de ce..A oh, bineînţeles, când o spui aşa. Adică/ până la capăt. îmi pare rău, tocmai s-a prăbuşit. A ieşit greşit, adică...

— Nu te mai uita la sânii mei.

— Aş fi singurul aici care nu se holbează, a replicat el, „ceea ce ar fi foarte suspect. în plus, cine s-a hotărât cu

Privire la acea... sfidare a atracţiei eterne a pământului? robabil Ormly... sunt acei ochi de purcel ai lui, care sugerează fantezii perverse.

Bugg sosise cu două dintre serverele lui Huldo care transportau canapeaua între ei. L-au pus jos, apoi s-au retras în grabă.

Bugg se întoarse la locul lui. — Rucket, spuse el pe sub răsuflarea, clătinând din cap, nu îţi închipui că o femeie de statura ta nu ar fi deja infamă în Letheras?

— Nu dacă n-aş ieşi niciodată, nu-i aşa? După cum se dovedeşte, sunt o mulţime de reduşi în acest oraş...

— Pentru că majoritatea erau iluziile Breslei – personalităţi false pe care le puteai presupune când necesitatea o cere.

— Exact, spuse ea, ca şi cum ar fi rezolvat problema.

Ceea ce apoi făcu cu o graţie desăvârşită, coborând fluid pe canapea uriaşă, braţele ei masive de alabastru întinzându-se de-a lungul spatelui, ceea ce a avut ca efect să-şi ridice sânii şi mai mult, apoi să-i răspândească precum Porţile blestematelor.

Tehol aruncă o privire către Bugg. — Există anumite legi referitoare la proprietăţile entităţilor fizice, da? Trebuie sa fie. Sunt sigur de asta.[1]

— Este o femeie sfidătoare, maestru. Şi te rog, dacă vrei, ajustează-ţi pătura. Da, acolo, sub' aceasta masă binecuvântată.

'Opreşte asta.[1]

— Cui sau la ce te adresezi? întrebă Rucket cu o privire destul de mare pentru două femei.

— La naiba, Rucket, tocmai comandasem, ştii. Poşeta lui Bugg, sau a companiei lui, adică. Şi acum pofta mea./ ei bine... este...

— S-a schimbat? întrebă ea, sprâncenele subţiri perfecte ridicându-se deasupra acelor ochi cunoscătdri. „Problema cu bărbaţii a fost elucidată chiar acolo: incapacitatea ta de a te răsfăţa mai mult de o plăcere la un moment dat”.

— Pe care o personificaţi în prezent cu o perfecţiune teribilă. Deci, cât de precisă este această iluzie a ta? Adică, canapeaua a scârţâit şi tot.

— Fără îndoială că eşti cel mai dornic să explorezi această întrebare grea. Dar mai întâi, unde este Huldo cu prânzul meu?

— S-a uitat la tine şi apoi a plecat să angajeze mai mulţi bucătari.

Se aplecă înainte şi trase farfuria lui Tehol mai aproape. 'Acest lucru vă fi. Mai ales după acea crudă încercare de umor, Tehol. A început să mănânce cu o delicateţe absurdă.

— Nu există nicio cale de intrare, nu-i aşa?

O bucată de mâncare se opri la jumătatea drumului spre gura ei deschisă.

Bugg părea să se înece cu ceva.

Tehol şi-a şters transpiraţia de pe frunte. — Ia-mă rătăcitor, îmi pierd minţile.

— Mă forţezi, spuse Rucket, să-ţi demonstrez contrariul. Deliciul i-a trecut în gură.

— Te aştepti să cad în faţa unei iluzii?

'De ce nu? Bărbaţii fac asta de o mie de ori pe zi.

„Fără asta, lumea s-ar opri”.

— Al tău, poate.

— Apropo de asta, interveni în grabă Bugg, breasla ta, Rucket, este pe cale să devină falimentară.

'Prostii. Avem mai multă bogăţie ascunsă decât Liberty Consign.

„Este bine, pentru că sunt pe cale să descopere că majoritatea proprietăţilor lor nepublicate au fost subminate atât de complet, încât nu sunt doar fără valoare, ci şi datorii fatale”.

— Le-am transferat pe ale noastre dincolo de imperiu, Bugg. Cu luni în urmă. Odată ce am înţeles pe deplin ce faceţi tu şi Tehol.

'XJnde?' întrebă Bugg.

— Ar trebui să-ţi spun?

— Nu mergem după asta, spuse Tehol. — Da, Bugg?

'Desigur ca nu. vreau doar să fiu sigur că este, uh, suficient de departe.

Ochii lui Rucket se îngustară. — Eşti atât de aproape?

Nici unul nu a răspuns.

S-a uitat o clipă m jos la farfurie, apoi s-a aşezat pe spate ca un canal uman, burta ei reapărând din umbră în valuri mătăsoase. — Foarte bine, domnilor. Pilot de Sud. Destul de departe, Bugg?

'Doar.[1]

— Răspunsul ăsta mă face nervos.

„Sunt pe cale să întâmpin tot ceea ce datorez”, a

spus Bugg. „Acest lucru va provoca o cascadă financiară masivă care nu va cruţa un smgur sector al industriei şi nu doar aici, în Letheras, ci în întregul imperiu şi nu numai. Odată ce o voi face, va fi haos. Anarhie. Oamenii pot muri de fapt.

— Construcţia lui Bugg este atât de mare?

'Deloc. Dacă ar fi fost, am fi fost adunaţi cu mult timp în urmă. Nu, există aproximativ două mii de exploataţii aparent independente de dimensiuni mici şi medii, fiecare perfect poziţionată conform planificării diabolice a lui Tehol pentru a asigura acea cascadă de groază. Bugg's Construction nu este decât prima piatră funerară care se ridică – şi este un cimitir foarte aglomerat.

— Analogia ta mă face şi mai nervos.

— Glamourul tău se estompează când eşti nervos, observă Tehol. — Te rog, recâştiga-ţi încrederea, 'Rucket.

— Taci din gură, Tehol.

— în orice caz, reluă Bugg, această întâlnire avea să vă transmită ţie şi Breslei avertismentul final înainte de prăbuşire, inutil să spun că voi fi greu de urmărit odată ce se va întâmpla.

Ochii ei se fixară pe Tehol. — Şi tu, Tehol? Plănuieşti să te târesti şi într-o gaură?

— Credeam că nu mai vorbim despre asta.

— Pe lângă abis, stăpâne, mormăi Bugg.

Tehol clipi, mai întâi la Bugg, apoi la Rucket. Apoi, „Oh, îmi pare rău. Vrei să spui, um, plănuiam să mă ascund, nu? Ei bine, sunt indecis. O parte clin satisfacţie, vedeţi, constă în a fi martor la mizerie. Pentru că, indiferent cum am făcut-o

6

ne-am insinuat în mecanismul vastului comerţ al lui Lether, cel mai amar adevăr este că cauzele din spatele acestui haos iminent sunt de fapt sistemice. Desigur, grăbim oarecum lucrurile, dar dizolvarea – în sensul său cel mai adevărat – este o defecţiune integrală a sistemului în sine. S-ar putea să se considere nemuritor, eminamente adaptabil şi toate astea, dar totul este atât iluzionai, cât şi delirant. Resursele nu sunt niciodată infinite, desi ar putea

Era area aşa. Şi aceste resurse includ mai mult decât produsul rut al pământului şi al mării. Acestea includ, de asemenea, munca şi îngâmfarea evidentă a unui sistem monetar cu noţiunile sale arbitrare de valoare – cele două forţe asupra cărora ne-am pus ochii, de altfel. Trimiteţi clasele inferioare – cei deposedaţi – pentru a face presiuni asupra infrastructurii şi apoi îndepărtaţi valutele pentru a escalada o recesiune – de ce vă uitaţi la mine aşa?

Rucket zâmbi. „în mod implicit, în confortul analizei tale academice, pentru a ne abate de la fixaţiile tale mai patetice. Asta, Tehol Beddict, este poate cel mai mic nivel pe care l-ai coborât până acum.

— Dar tocmai am început.

— Poate vrei să crezi că este cazul. Pentru mine, curiozitatea mea se diminuează rapid.

— Dar gândeşte-te la toate provocările care ne rezervăm, Rucket!

Ea se ridică în picioare. — Mă duc pe drumul din spate.

— Nu te vei potrivi.

— Vai, Tehol, nu se va spune niciodată acelaşi lucru despre tine. Bună ziua, domnilor.

'Aştepta![1]

— 'Da, Tehol?

— Ei bine, am încredere că această conversaţie se va relua la o dată ulterioară?

— Nu stau pentru asta, spuse Bugg, încrucisându-şi braţele musculoase într-un spectacol de... ceva. Dezgust, poate. Sau, a reconsiderat Tehol, mai probabil o invidie abjectă.

— Nimic nu este sigur, îi spuse Rucket. „Cu excepţia adevărului că oamenii obişnuiesc să se piardă în iluziile for de grandoare”.

— O, murmură Bugg, foarte frumos, Rucket.

— Dacă asta nu m-ar fi lăsat cu gura căscată, spuse Tehol în timp ce se rostogolea, aş fi spus ceva.

— Nu ma îndoiesc de asta, maestru.

— Credinţa ta este o uşurare, Bugg.

— Mic confort în comparaţie, as paria.

— în comparaţie, încuviinţă Tehol, dând din cap. — Acum, să mergem la o plimbare, vechi prietene?

— Presupunând că drapelul tău nu este acum afectat de umflături inestetice.

'Într-o clipă.'

'Maestru?[1]

Tehol a zâmbit la alarma de pe chipul lui Bugg. — Tocmai mi-am imaginat-o blocată acolo, blocată pe aleea lui Huldo. Nu se poate întoarce. Neajutorat, de fapt.

— Iată, spuse el oftând, într-adevăr ai reuşit să te scufunzi mai jos.

A existat o veche legendă a lui Grai care începuse să-l bântuie pe Taralack Veed, deşi nu putea să înţeleagă prea bine relevanta ei pentru acest moment, aici, în Letheras, cu Lifestealer-ul mergând alături de el, în timp ce se împingea printre mulţimile care măcinau în afara unui şir de tarabe din piaţă, vizavi de Canalul Quillas.

Grăi erau un popor străvechi; triburile lor locuiseră pe dealurile sălbatice ale Primului Imperiu şi existaseră companii Grai care slujeau în armatele lăiidate ale lui Dessimbelackis, ca urmăritori, ca luptători şi ca trupe de şoc, deşi acest mod de luptă nu li se potrivea. Chiar şi atunci, Grai a preferat vrăjirea lor, vărsarea de sânge în numele onoarei personale. Căutarea răzbunării a fost o cauză demnă. Măcelărirea străinilor nu avea sens şi păta sufletul, cerând ritualuri de curăţare torturate. Mai mult, nu a existat nicio satisfacţie în o astfel de crimă.

Cu două luni înainte de Marea Cădere, un comandant pe nume Vorlock Duven, care conducea Legiunea Karasch adânc în pustiul neîmblânzit din sud-vest, şi-a trimis cei şaptezeci şi patru de războinici Grai în Dealurile Tasse pentru a începe o campanie de subjugare împotriva tribului despre care se crede că ar conduce, acel interval interzis. Grai trebuia să-i îndemne pe Tasse la luptă, apoi să se retragă, cu sălbaticii pe călcâie, într-un loc de ambuscadă chiarla marginea munţilor.

Conducătorul Graiului era un veteran înţelept al clanului Bhok'ar pe nume Sidilack, numit de mulţi Limba şarpelui după ce o lovitură de sabie în gură i-a tăiat lungimea limbii. Războinicii săi, bine însângeţi după o campanie de cucerire de trei ani în rândul popoarelor deşertului şi de câmpie de la sud de Ugari, erau pricepuţi să găsească potecile ascunse care duceau spre înălţimile aspre şi în scurt timp au dat peste locuinţe nepoliticoase şi adăposturi în stânci din în mijlocul ruinelor străvechi care sugerau că o oarecare descendenţă teribilă din civilizaţie îi afectase pe Tasse

cu mult timp în iirmă.

La amurg, în a treia zi, şapte sălbatici pictaţi cu lemn i- au pândit pe cercetaşii de conducere, ucigând imul înainte de a fi alungaţi. Din cei patru Tasse căzuţi în ciocnire, doar unul nu era deja mort de rănile sale. Limbajul delirilor lui cuprinse de durere nu semăna cu nimic pe care Sidilack şi războinicii săi nu mai auziseră vreodată. Sub vopseaua albastră prăfuită, Tasse nu era din punct de vedere fizic ca oricare alte triburi din apropiere. înalţi, flexibili, cu mâini şi picioare ciudat de mici, aveau feţe alúngite, bărbie slabă şi dinţi supradimensionaţi. Ochii Tor erau apropiaţi, iris'ii bruni ca iarba uscată/ albii plini de vezicule cu 'atât de multe vase de sânge încât părea că ar putea plânge lacrimi roşii.

Printre toţi cei patru Tasse, semnele de deshidratare şi malnutriţie erau evidente şi, ca luptători, fuseseră deosebit de ineficienţi cu suliţele cu varf de piatră şi bâtele înnodate.

Sălbaticul rănit a murit curând.

Reluându-şi vânătoarea, Grai a împins din ce în ce mai adânc, tot mâi sus, în dealuri. Au găsit terase străvechi care ţineau cândva recolte, solul acum lipsit de viaţă, abia capabil să susţină tufurile uscate ale deşertului. Au găsit canale căptuşite cu piatră pentru a colecta apa de ploaie care nu mai venea. Au găsit morminte de piatră cu pietre mari sculptate în forme Talice. Pe potecă cioburi de vase şi fragmente de oase albite au scârtâit sub picioare.

La prânz în ziua a patra, Grai a venit pe aşezarea Tasse. Douăsprezece colibe zcjâriete, din care se' repeziră trei războinici cu suliţe, ţipand în timp ce se aliniau într-o linie defensivă jalnică în faţa a cinci femele înfometate şi a unei fetiţe singuratice de doi sau trei ani.

Sidilack, veteranul înţelept care luptase douăzeci de bătălii, care-şi pătase sufletul cu măcelul a nenumăraţi străini, şi-a trimis pe Grai înainte. Bătălia a durat o jumătate'de duzină de bătăi ale inimii. Când bărbaţii Tasse au căzut, femeile lor au atacat cu mâinile şi cu dinţii. Când au murit cu totii, copilul singuratic s-a ghemuit şi á şuierat la ei ca o pisică.

O sabie a fost ridicată pentru a o doborî.

Nu a coborât niciodată. Poiana a fost deodată înghiţită de umbră. Şapte câini groaznici au apărut pentru a-l înconjura pe copil şi a aparut un bărbat.

Umerii lui atât de largi mcât să pară cocoşat, purta o haină de lant albastru până la glezne, cu părul negru lung şi nelegat. Ochi albaştri si reci s-au fixat pe Sidilack şi a vorbit în limba Primului Imperiu: „Au fost ultimii. Nu vă condamn măcelul. Trăiau în frică. Acest pământ – nu casa lor – nu i-a putut hrăni. Abandonaţi de Deragoth şi de felul lor, ei eşuaseră în lupta vieţii. Se întoarse apoi să privească copilul. — Dar pe acesta o voi lua.

Sidilâck, s-a spus, a simţit atunci cea mai profundă pată aşezându-i pe suflet. Unul pe care niciun ritual de curăţare nu l-ar putea eradica. A văzut, în acel moment, soarta sumbră a destinului său, o coborâre în nebunia durerii de neconsolat. Zeul avea să ia ultimul copil, dar cu siguranţă a fost ultimul. Sângele celorlalţi era pe mâinile lui Sidilâck, un blestem, o bântuire pe care numai moartea o putea alina.

Cu toate acestea, el era Grai. Este interzis să-şi ia viaţa.

A urmat o altă legendă, aceea care relatează lunga călătorie până la sfârşitul final al Limbii Şarpelui, urmărirea lui de întrebări la care nu puteau primi răspuns, patosul plimbării sale uluitoare în Deşertul Mortului – tărâmul Graiului căzut – unde chiar şi spiritele nobile l-au refuzat., sufletul lui, apărarea goală a propriei sale crime.

Taralack Veed nu voia sa se gândească la aceste lucruri. Ecouri ale copilului, acea creatură şuierătoare, mai puţin umană, care fusese atrasă în umbră de un zeu – cu ce scop? Un mister din legendă care nu va fi niciodată rezolvat. Dar el nu credea că fusese milă în inima acelui zeu. Nu voia să se gândească la femele tinere cu mâini şi picioare mici, cu bărbie înclinată şi canini mari, cu ochi luminoşi de nuanţa ierburilor de savană.

Nu' voia să se gândească la Sidilâck şi la noaptea nesfârşită a pieirii sale. Războinicul cu sânge de măcel care îi pătează mâinile şi sufletul. Prostul ăla tragic nu semăna deloc cu Taralack Veed, îşi spuse din nou şi din nou. La urma urmei, adevărurile nu s-au ascuns în asemănări vagi; doar în detaliile specifice şi nu le împărtăşea pe niciuna dintre cele cu vechiul Snake'tongue.

— Vorbeşti rar în zilele noastre, Taralack Veed.

Grai ridică privirea spre Icarium. — Mi-e frică pentru tine, spuse el.

‘De ce?[1]

„Nu văd nimic din duritatea din ochii tăi, prietene, duritatea pe care poate nimeni, decât un tovarăş de multă vreme, ar fi în stare să o detecteze. Duritatea care îţi arată furia. Se pare că doarme şi nu ştiu dacă nici măcar Rhulad îl poate trezi. Dacă nu poate, atunci vei muri. Repede.[1]

„Dacă tot ce spui despre mine este adevărat”, a răspuns Jhag, „atunci moartea mea ar fi binevenită. Şi justificată în toate sensurile cuvântului.

„Nimeni altul nu-l poate învinge pe împărat...”

— De ce eşti atât de sigur că pot? Nu mânuiesc o sabie magică. Nu ma mai întorc la viaţa dacă cad. Acestea sunt zvonurile cu privire la Tiste Edur pe nume Rhulad, da?

— Când ţi se dezlănţuie furia, Icarium, nu poţi fi oprit.

— Ah, dar se pare că pot.

Ochii lui Taralack Veed se îngustară. — Aceasta este schimbarea care a venit la tine, Icarium? Ţi-au revenit amintirile?

„Cred că dacă ar fi avut, nu aş fi acum aici”, a răspuns Jhag, făcându-se o pauză în faţă unei taraba care oferă ceramică învelită în şnur. — Uită-te la aceste articole aici, Taralack Veed, şi spune-mi ce vezi. Vase goale? Sau posibilităţi nesfârşite?

— Nu sunt altceva decât oale.

Icarium zâmbi.

Era, hotărî Grai, un zâmbet mult prea uşor. — îţi bati joc de mine, Icarium?

— Mă aşteaptă ceva. Nu mă refer la acest împărat nebun. Altceva. Răspunde-mi asta. Cum se măsoară timpul?[1],

„După cursul soarelui, fazele lunii, roata stelelor. Şi, bineînţeles, în oraşe ca acesta, sunetul unui clopot la intervale fixe – o îngâmfare total absurdă şi, într-adevăr, una care este debilitantă spiritual.

— Graiul vorbeşte.

— Acum te batjocoreşti cu adevărat de mine. Acesta este diferit de tine, Icarium.

„Sunetul de clopote, creşterea lor stabilită prin trecerea nisipului sau a apei prihtr-un vas îngust. Cum spui tu, o vanitare. O afirmaţie arbitrară de constantă. Putem spune cu adevărat, totuşi, că timpul este constant?[1]

— După cum v-ar spune orice Grai, nu este. Altfel, simţurile noastre mint.

— Poate că o fac.

— Atunci suntem pierduţi.

— Apreciez beligeranţa ta intelectuală de azi, Taralack

Au mers mai departe, rătăcind încet de-a lungul canalului.

— îţi înţeleg obsesia pentru timp, spuse Grai. — Tu, care ai trecut veac după vârstă, neschimbat, neştiind.

— Neştiind, da. Asta e problema, nu-i aşa?

'Nu sünt de acord. Este mântuirea noastră.

Au tăcut încă câţiva paşi. Mulţi au fost privirile curioase, uneori pline de milă/ care le-au aruncat m cale.

La urma urmei, campionii au fost şi condamnaţii. Totuşi, exista speranţă, îngropată adânc m spatele acelor ochi timizi? Trebuie sa fie. Pentru a pune capăt coşmarului care a fost Rhulad Sengar, împăratul Edur din Lether.

„Fără o înţelegere a timpului, istoria nu înseamnă nimic. îl urmăreşti, Taralack Veed?

— Totuşi nu înţelegi timpul, nu-i aşa?

— Nu, este adevarat. Cu toate acestea, cred că am... urmărit asta... iar şi iar. De la vârstă la vârstă. În credinţa că o revelaţie asupra semnificaţiei timpului îmi va debloca propria istorie ascunsă. Aş găsi adevărata ei măsură, Taralack Veed. Şinu doarmăsura sa, ci însăşi natura sa.

Luaţi în considerare acest canal şi cele legate de el. Apa este împinsă de curent şi de' maree din râu, apoi traversează oraşul, pentru' a se reîntrage cu râul nu departe de locul' unde a intrat prima data. S-ar putea să căutăm să ieşim din râu şi astfel să ne alegem propria cale, dar oricât de dreaptă pâre, ne vom întoarce, în cele din urmă, la acel râu.

— La fel ca şi clopotele, atunci, spuseGrai, apa urmăreşte trecerea timpului.

— Ai înţeles greşit, a răspuns Icarium, dar nu a detaliat.

Taralack Veed se încruntă, se opri pentru a-şi scuipa flegmă groasă pe palme, apoi şi-o trecu înapoi prin par.

Undeva în mulţime o femeie a' ţipat, dar sunetul nu s-a repetat. „Curentul canalului nu poate schimba legea care îi leagă direcţia. Canalul este doar un ocol.

— Da, unul care încetineşte trecerea apei sale. Şi la rândul ei acea apă se schimbă, adunând gunoiul oraşului prin care trece, şi astfel, la întoarcerea la râu, este de' altă culoare. Mai noroios, mai murdar.

— Cu cât drumuî tău este mai lent, cu atât cizmele tale sunt mai noroioase?

— Chiar şi aşa, spuse Icarium, dând din cap.

„Timpul nu este deloc asemănător".

— Eşti atât de sigur? Când trebuie să aşteptăm, minţile ni se umplu de nămol, gânduri întâmplătoare ca atâtea gunoi. Când suntem mânaţi la acţiune, curentul nostru este rapid, apa aparent limpede, rece şi ascuţită.

— Prefer, Icarium, să aşteptăm mult. Aici, în faţa a ceea ce urmează.[1]

— Calea către Rhulad? Cum doriţi. Dar îţi spun, Taralack Veed, că nu asta este calea pe care merg.

încă o jumătate de duzină de paşi.

Apoi Graiul a vorbit. — Îi înfăşoară cordonul, Icarium, ca să nu se rupă.

Ochii evaluatorului senior străluciră în timp ce stătea în mijlocul unei mulţimi la douăzeci de paşi de locul în care Icarium şi Taralack Veed se opriseră în faţa tarabei unui olar. Mâinile îi erau încrucişate, degetele tremurând. Respiraţia lui era rapidă şi superficială;

Lângă el, Samar Dev şi-a dat ochii peste cap, apoi a întrebat: „Eşti pe cale să cazi moartă peste mine? Dacă aş fi ştiut că această plimbare implică sa mă furiş în umbra acelui Jhag, cred că aş fi rămas în complex.

„Alegerile pe care le faci", a răspuns el, „trebuie să fie în întregime de la sine, Samar Dev. În mod rezonabil diferit de al meu sau al oricui altcuiva. Se spune că istoria conflictelor umane rezidă exclusiv în ciocnirea aşteptărilor.[1]

— E acum?

'În plus-[1]

„Nu contează „în plus", evaluator principal. Compromisul este negocierea aşteptărilor. Cu noţiunile tale capricioase nu negociem, aşa că toate compromisurile sunt ale mele.

— După cum alegi.

S-a gândit să-l lovească, a decis că nu vrea să facă o scenă. Ce a fost cu bărbaţii şi cu obsesiile lor? —

Probabil că va muri şi în curând.

'Nu cred. Nu, cu siguranţă cred că nu.

Icarium şi Grai şi-au reluat şerpuirea printre mulţimi şi, după o clipă, a urmat Senior Assessor, menţinându-şi distanţa. Oftând, Samar Dev porni după el. Nu-i plăcea această gloată. Se simţea greşit. încordat, suprasolicitat, încordarea era vizibilă pe feţe, iar strigătele vânzătorilor ambulanţi sunau stridente şi pe jumătate disperate. Puţini trecători^ a remarcat ea, cumpărau.

— Ceva nu e în regulă, spuse ea.

„Nu există nimic aici care să nu poată fi explicat prin panica financiară iminentă, Samar Dev. Deşi aţi putea crede că nu stiu nimic în afară de el, vă asigur ca am evaluat starea lui Letheras şi, prin extensie, a întregului imperiu. Se profilează o criza. Bogăţia, din păcate, nu este o marfă infinită. Cu toate acestea, sistemele ca acesta depind de asumarea unor resurse nelimitate. Aceste resurse variază de la forţă de muncă şi materiale ieftine până la o cerere nesăţioasă. O astfel de cerere, la rândul său, depinde de virtuţi mai degrabă eterice, cum ar fi încrederea, voinţa, nevoia percepută şi beatitudinea gândirii pe termen scurt, oricare dintre acestea fiind vulnerabilă la influenţe misterioase şi adesea inexplicabile. Suntem martorii, aici, la efectele unei coluziune comolexă de factori care servesc la subminarea acestor virtuţi. în plus, cred că situaţia a fost orchestrată.

Mintea ei începuse să stea în derivă cu diatriba evaluatorului principal, dar această ultimă observaţie a atras-o. — Letheras este sub atac economic?

— Ei bine, Samar Dev. Cineva manipulează situaţia pentru a obţine un colaps în cascadă, da. Aceasta este evaluarea mea umilă.

'Umil?[1]

'Desigur că nu. îmi văd propria strălucire cu ironie'

— în ce scop?

— Păi, pentru a mă face umil.

— O sa-i urmăm pe Icarium şi pe Grai lui animal de companie toată după-amiaza?

„Sunt singurul originar din Cabal, Samar Dev, care l-a văzut cu ochii mei pe zeul nostru. E de mirare că îl urmăresc?

Dumnezeu? El nu este un zeu. E un Jhag blestemat din Odhan, la vest de Seven Cities. Suferă un blestem tragic, dar atunci, nu-i aşa că toţi? O siluetă cu mult

înaintea lui Icarium şi Taralack Veed i-a atras atenţia. O siluetă înaltă, uriaşă, cu o faţă zdrobită şi o sabie uriaşă de piatră legată de spate. — Oii, nu, murmură ea.

'Ce este?' a întrebat evaluatorul principal.

— L-a văzut.

— Samar Dev?

Dar el era în spatele ei acum, iar ea se grăbea înainte, împingând cam pe lângă oameni. Aşteptări? Cu siguranţă. Compromite? Nicio sansa.

Una dintre aplice avea o supapă defectă şi începuse să producă vârle groase de fum, negru, care se încolăceau ca şerpii în aer, iar tuşea lui Uruth răsuna ca lătrăturile în anticamera. Cu spatele la usa care ducea la sala tronului, Sirryn Kanar stătea cu braţele încrucişate, privindu-i pe cei doi Tiste Edur. Tomad Sengar se plimba, mergând pe o potecă care îi evita cu îndemânare pe ceilalţi paznici care aşteptau, chiar dacă se străduia sa pretindă că nu erau acolo. Soţia lui îşi trasase halatul gri închis în jurul ei, atât de strâns încât îi aminti lui Sirryn de un vultur cu aripile încrucişate. Vârsta îi făcuse umerii să se cocoşeze uşor, adăugând impresiei aviare, suficient pentru a atrage'un zâmbet pe jumătate în gura paznicului.

— Fără îndoială că această aşteptare te distrează, spuse Tomad mârâind.

— Deci mă urmăreai până la urmă.

— Mă uitam la uşă, împotriva căreia se întâmplă să stai.

Contemplând să-l treci cu piciorul, fără îndoială. Zâmbetul lui Sirryn se lărgi. Vai, ar^ trebui să treci prin mine şi asta nu vei face, nu-i aşa? — împăratul este foarte ocupat.

Cu ce?[1] întrebă Tomad. — La urma urmei, Triban Gnol decide totul. Rhulad stă doar cu o privire lucioasă şi dă din cap din când în când.

— Te gândeşti puţin la fiul tău.

El a văzut ca asta i-a lovit, în timp ce soţul şi soţia şi-au fixat amândoi ochi duri asupra lui.

— Ne gândim mai puţin la Triban Gnol, spuse Uruth.

Nu era nevoie să comenteze această observaţie, pentru că Sirryn cunoştea bine părerile lor despre cancelar; într- adevăr, părerile lor asupra tuturor Letherii.

Bigotismul oarb, desigur, cu atât mai ipocrit pentru zelul cu care Edur îmbrăţişaseră modul de a trai Letherii, cu cât îşi batjocoreau si îşi proclamau dezgustul şi dispreţul. Dacă eşti atât de dezgustat, de ce mai alăptezi piţigul, Edur? Ai avut şansa ta să distrugi toate astea. Vs. Şi întreaga noastră civilizaţie teribila. Nu, erau puţine lucruri care merită să le spun acestor doi sălbatici.

A simţit mai mult decât a auzit zgârietura de la uşă în spatele lui şi s-a îndreptat încet. — împăratul te va vedea acum.

Tomad se întoarse spre uşă, iar Sirryn văzu în faţa ticălosului o încordare bruscă sub faţada trufaşă. Dincolo de el, Uruth şi-a măturat mantia pe spate, eliberându-şi braţele. Era frica asta în ochii ei? El a privit-o ridicându-s'e pentru a sta lângă soţul ei, dar părea ca tot ceea ce au tras din acea proximitate éra încă o tensiune.

Făcându-se într-o parte, Sirryn Kanar deschise uşa. — Opreşte-te în cercul cu gresie, spuse el. — Treci pe lângă el şi o duzină de săgeţi îţi vor găsi corpul. Nu va fi emis mciun avertisment. Prin ordinul propriu al împăratului. Acum, continuă. încet.[1]

În acest moment, un Tiste Edur şi patru soldaţi Letherii s-au apropiat de poarta de vest a oraşului pe cai' spumăşi. Un strigăt de la Edur a trimis pietonii să se împrăştie de pe şoseaua înălţată. Cei cinci cămreţi erau acoperiţi' de noroi şi doi aveau'răni. Săbiile celor doi ale căror teci nu erau goale erau pline de sânge. Edurul era unul dintre cei fără arme, iar din spatele lui ieşea un cioţ de săgeată, cu capul de fier îngropat în scapula lui dreaptă. Sângele i-a înmuiat mantia acolo unde cearta o prinsese de spate.

Acest războinic era pe moarte. El murise de patru zile. Un alt strigăt răguşit din partea Tiste Edur, în timp ce îşi conducea trupa zdrenţuita sub arcul porţii şi în oraşul Letheras.

Errantul îl studie pe Rhulad Sengar, care stătuse nemişcat de când se întorsese cancelarul pentru a anunţa sosirea iminentă a lui Tomad şi a lui Uruth.^A fost oare vreo clătinare a curajului care l-a împiedicat pe împărat să ceară prezenţa lor imediată? Nu era nicio modalitate de a spune. Nici măcar întrebările prudente ale cancelarului nu scoseseră nimic.

Au ars felinarele. Torţele tradiţionale scoteau fum,

lumina lor pâlpâitoare lingând pereţii. Triban Gnol stătea în picioare, cu mâinile încrucişate, aştdptând.

în capul lui Rhulad se duceau bătălii. Armate de voinţă şi dorinţă s-au luptat cu forţele furioase ale fricii şi îndoielii/ Câmpul era udat cu sânge şi presărat cu eroi căzuţi. Sau în craniul lui se rostogolise o ceaţă orbitoare, apăsătoare ca însăşi uitarea, iar Rhulad rătăci pierdut.

Stătea ca sculptat, îmbrăcat cu bogăţii pătate, produsul viziunii unui artist nebun. Ochi lăcuiţi şi' carne cu cicatrici, gura răsucită şi fire negre de păr gras.' Sculptat solid până la tron pentru a convinge simboluri de permanenţă şi închisoare, dar această nebunie îşi pierduse orice subtilitate – vreodată blestemul fascismului, tirania servilismului vesel care nu putea suporta subversia.

Priveşte-l şi vezi ce se întâmplă când este dreptate, răzbunare. Când provocarea este^ criminală. Când scepticismul este trădare. Cheamă-i, împărate! Tatăl tău, mama ta. Cheamă-i să stea în faţa ta în acest coşmar invers al fidelităţii şi dezlănţuieşte-ţi mânia!

— Acum' spuse Rhulad într-un chin.

Cancelarul făcu semn către un gardian de lângă uşa laterală, care se răsuci într-un foşnet moale de armură şi îşi trecu mâna cu mănuşă pe panoul ornamentat. O clipă mâi târziu s-a deschis.

Toate acestea se întâmplau în stânga Errantului, de-a lungul aceluiaşi perete de care se sprijinea, aşa că nu putea să vadă ce se întâmplase atunci dincolo, cu excepţia unor cuvinte neclare.

Tomad şi Uruth Sengar au intrat cu paşi mari în sala tronului, oprindu-se în cercul cu gresie. 'Amândoi s-au închinat apoi în faţa împăratului lor.

Rhulad şi-a lins buzele rupte. — Sunt rude, spuse el.

O încruntare din partea lui Tomad.

— înrobit de oameni. Au meritat eliberarea noastră, nu- i aşa?[1],

' — Din insula Sepik, împărat? întrebă Uruth. — Aceştia sunt despre care vorbeşti?

— într-adevăr, au fost eliberaţi, spuse Tomad, dând din
cap.

Rhulad se apleacă înainte. — Rudele înrobite. Eliberat. Atunci de ce, dragă părinte, acum putrezesc în lanţuri?

Tomad părea incapabil să răspundă, cu o expresie

de confuzie pe faţa lui cărămită.

— Îţi aştept dispoziţia, spuse Uruth. — împărate, am căutat audienţă cu tine de multe ori de la întoarcerea noastră. Vai, aruncă o privire spre Triban Gnol, cancelarul ne trimite departe. Fara esec.[1]

Şi aşa, spuse Rhulad cu o râslă, i-ai proclamat oaspeţi ai imperiului aşa cum era dreptul lor, apoi i-ai aşezat unde? De ce, nu în numeroasele noastre reşedinţe frumoase din jurul palatului. Nu. Ai ales tranşeele' – gropile alături de datornici, trădători şi criminali. Aceasta este noţiunea ta despre Darul de oaspeţi în casa ta, Tomad? Uruth? Ciudat, căci nu-mi amintesc în tinereţe această trădare cea mai profundă a obicşiului Tiste Edur. Nu în casa familiei mele!

— Rhulad. împărate, spuse Tomad, aproape dându-se înapoi în faţa mâniei fiului său, i-ai văzut pe aceştia de-ai noştri? Sunt... patetici. A le privi înseamnă a te simţi pătat, murdărit. Spiritele lor sunt zdrobite. Au fost transformaţi în batjocură de tot ce este Tiste Edur. Aceasta a fost crimă pe care oamenii din Sepik au comiş-o împotriva sângelui nostru şi pentru asta am răspuns, împărate. Insula aceea este acum moartă. ^

— Kin, şopti împăratul. „Explică-mi, părinte, că nu înţeleg. Tu percepi crima şi dai judecata, da, în numele sângelui Edur. Oricât de murdar, oricât de decrepit. într-adevăr, aceste detalii sunt lipsite de relevanţă – nu afectează în niciun fel pedeapsa, cu excepţia, poate, pentru a o face cu atât mai severă. Toate acestea,' Părinte, sunt un singur fir de gândire şi sunt adevărate. Totuşi, mai există altul, nu-i aşa? Un lucru răsucit, înnodat. Unul în care victimele acelor oameni nu merită respectul nostru, unde trebuie să fie ascunse, lăsate să putrezească ca murdăria.

— Atunci ce răzbunai?

— Unde-oh unde, tată-este cadoul de oaspete? Unde este cinstea care leagă pe toţi Tiste Edur? Unde, Tomad Şengar, unde este, în toate acestea, voinţa mea? Eu sunt Imparat şi faţa imperiului este a mea şi numai a mea![1]

în timp ce ecourile acelui ţipăt răsunau în sala tronului, reticente să se estompeze, nici Uruth, nici Tomad nu păreau în stare să vorbească. Feţele lor cenuşii erau de culoarea cenuşii.

Triban Gnol, stând la câţiva paşi în spatele şi în dreapta celor doi Edur, arăta ca un preot pocăit, cu ochii

în jos. Dar Rătăcătorul, ale cărui simţuri puteau să se întindă cu o sensibilitate care o depăşea cu mult pe cea a oricărui muritor, putea auzi ciocănirea inimii nenorocite a acelui bătrân; aproape că simţea bucuria întunecată ascunsă în spatele expresiei sale benigne, vag pline de regrete.

^ Uruth păru să se scuture atunci, îndreptandu-se încet. — împărate, spuse ea, nu putem şti voinţa ta când nu ne este interzis sa te vedem. Este privilegiul 'Cancelarului să-i tăgăduiască pe proprii părinţi ai împăratului? Sângele împăratului? Şi cum rămâne cu toţi ceilalţi Tiste Edur? împărate, un zid a fost ridicat în jurul' tău. Un' zid Letherii.[1]

Errantul a auzit inima lui Triban Gnol bâlbâind în cuşcă. — Maiestate! strigă cancelarul indignat. „Nu există un'astfel de zid! Eşti protejat, da. Într-adevar. Din partea tuturor celor care ţi'-ar face rău...

— îi faci rău? strigă Tomad, îndreptându-se spre Cancelar. — El este fiul nostru!

— Cu siguranţă nu tu, Tomad Sengar. Nici tu, Uruth. Poate că protecţia'necesară în jurul unei rigle ţi se pare un zid, dar...

— Am vorbi cu el!

— De la tine, spuse Rhulad cu o râpă înspăimântătoare, n-aş auzi nimic. Cuvintele tale nu sunt decât minciuni. Mă minţiţi amândoi, aşa cum minte Hannan Mosag, aşa cum minte fiecare dintre colegii mei Tiste Edur. îţi imaginezi că nu pot simţi mirosul fricii tale? Ura ta? Nu, nu vă voi auzi pe niciunul dintre voi. Totuşi, mă vei auzi.

împăratul se lăsă încet pe spate în tron, cu ochii tari. — Rudele noastre vor fi eliberate. Asta i-am poruncit. Vor fi eliberaţi. Pentru voi, dragii mei părinţi, se pare că este necesajă o lecţie. Le-ai lăsat să putrezească în întuneric. în nave. în gropi de tranşee. Din aceste acte flagrante, pot doar să presupun că nu aveţi nicio înţelegere a ororii unor astfel de încercări. Prin urmare, este de părere că trebuie să gustaţi ceva din ceea ce aţi aplicat rudelor noastre. Amândoi' veţi petrece două luni îngropaţi în criptele temniţelor din Aripa a cincea. Vei trăi în întuneric, hrănit o dată pe zi prin toboganele din tavanul celulelor tale. Nu veţi avea pe nimeni^ m afară de unul cu altul cu care să vorbiţi. Vei fi legat. în întuneric, înţelegi, Uruth? întuneric adevărat. Fără umbre pe care să le manipulezi, nicio putere de a-ţi

şopti la ureche. în acel timp, vă sugerez amândoi să vă gândiţi mult la ce înseamnă Cadou pentru oaspeţi pentru un Tiste 'Edur, la onoarea rudelor noastre, indiferent cât de departe au căzut. De ceea ce înseamnă cu adevărat să eliberezi. Rhulad flutură cu mâna liberă.
— Trimite-i, cancelar. M-am îmbolnăvit de trădarea lor de rudele noastre.

Erranţii, aproape la fel de uluiţi ca Tomad şi Uruth, au ratat orice gest folosit de Tribari Gnol pentru a chema gărzile Letherii. Au apărut repede, parcă ar fi fost evocate din aer, şi s-au închis m jurul lui Tomad şi Uruth.

Mâinile letherii, cântare de fier şi implacabile, închise în jurul braţelor Tiste Edur.

Iar Errântul ştia că sfârşitul începuse.

Speranţa lui' Samar Dev de a pune capăt lucrurilor înainte de â începe nu a durat mult. Era încă la patru pasi de Karsa Orlong când a ajuns la Icarium şi Taraîack Veed. Toblakai se apropiaseră din lateral, aproape în spatele lui Jhag – care se întoarsese să contemple apele tulburi ale canalului.

— şi a privit cum uriaşul războinic întinse o mână, îl apucă pe Icarium de un braţ şi îl răsuci.

Taraîack Veed s-a repezit să rupă acea strângere şi capul i-a fost spart de un pumn care părea aproape obişnuit. Grai s-a prăbuşit pe pavaj şi nu s-a mişcat.

Icarium se uita în jos la mâna care îi strângea braţul stâng, cu expresia vag tulburată.

— Karsa! strigă Samar Dev, în timp ce capetele se întoarseră şi cetăţenii

— cei care fuseseră martori la soarta lui Taraîack Veed – s-au îndepărtat. — Dacă l-ai ucis pe Grai...

— El nu este nimic, spuse Karsa într-un mârâit, cu ochii aţintiţi asupra lui Icarium. „Ultimul tău îngrijitor, Jhag, a fost mult mai formidabil. Acum stai aici cu nimeni care să mă atace din spate.

— Karsa, este dezarmat.

'Dar nu sunt.[1]

Icarium încă studia acea mână bătută care îl prindea de braţ – cicatricile roşii lăsate de cătuşele care înconjoară încheietura deasă, punctele şi liniuţele'de tatuaje vechi – de parcă Jhag-ul nu ar fi putut' să-şi înţeleagă funcţia. Apoi a aruncat o privire spre Samar Dev, iar chipul i s'-a luminat într-un zâmbet cald. — Ah, vrăjitoare. Atât Taxilian, cât şi Varat Taun s-au exprimat bine despre tine. Dacă ne-am întâlnit mai devreme

— cu toate că te-am văzut de peste tot...

— Nu e problema ta, spuse Karsa. — Eu sunt problema
ta.

Icarium se întoarse încet şi întâlni ochii Toblakai. „Tu eşti Karsa Orlong, care nu înţelege ce înseamnă a lupta. Câţi tovarăşi ai schilodit?

— Nu simt camarazi. Nici tu nu esti.

■Şi cu mine cum rămâne?[1] întrebă Samar Dev. — Nu sunt eu un camarad de-al tău, Karsa?

Se încruntă. — Ce-i cu asta?

— Icarhim este dezarmat. Dacă îl ucizi aici, nu te vei înfrunta cu împăratul. Nu, te vei găsi în lanţuri. Cel puţin până când ţi se taie capul.

— Ti-am mai spus, vrăjitoare. Lanţurile nu mă ţin.

— Vrei să-l înfrunţi pe împărat, nu-i aşa?

— Şi dacă acesta îl ucide mai întâi? întrebă Karsa, scuturând braţul, care în mod clar îl tresări pe Icarium.

— Asta e' problema? întrebă Samar Dev. Şi de asta paralizezi alti campioni? Nu că cineva se va mai juca cu tine, bătăuş fără creier.

— Vrei să-l înfrunţi pe împăratul Rhulad înainte ca mine? se întrebă Icarium.

— Nu-ţi cer permisiunea, Jhag.

— Cu toate acestea, o dau, Karsa Orlong. Eşti binevenit la Rhulad.

Karsa se uită cu privirea la Icarium care, deşi nu la fel de înalt, j>ărea cumva să-l întâlnească ochi în ochi pe Toblakai fără să-şi ridice capul.

Apoi sa întâmplat ceva ciudat. Samar Dev a văzut o uşoara mărire a ochilor lui Karsa în timp ce studia chipul lui Icarium. — Da, spuse el cu o voce stricată. — Acum vad.

— Sunt mulţumit, răspunse Icarium.

‘Sa vad ce?[1] întrebă Samar Dev.

Pe pământ, în spatele ei, Taralack Veed a gemut, a tuşit, apoi s-a rostogolit pe o parte si i s-a făcut rău.

Karsa eliberă braţul lui Jhag şi se dădu înapoi. — Eşti bun cu cuvântul tău?

Icarium sa înclinat uşor, apoi a spus: „Cum as putea să nu fiu?”

'Asta e adevarat. Icarium, sunt martor.

Jhag se înclină a doua oară.

— Ţine-ţi mâinile departe de acea sabie!

Acest strigăt îi făcu de jur împrejur, să vadă o

jumătate de duzină de gardieni Letherii apropiindu-se, cu armele dezvelite.

Karsa a râns la ei. — Mă întorc în complex, copii. Ieşi din calea mea.'

S-au despărţit ca nişte trestii înaintea prorei unei canoe, în timp ce Toblakm înainta, apoi s-au mutat în urma lui, grăbindu-se să ţină pasul cu paşii lungi ale lui Karsa.

Samar Dev s-a uitat după ei, apioi a scos un ţipăit brusc, înainteze a-şi bătu mâinile la gura.

— îmi aminteşti de Evaluator Senior, care face asta, observă Icarium cu un alt zâmbet. Privirea lui se ridică pe lângă ea. — Şi da, acolo rămâne, propriul meu vultur personal. Dacă îl fac semn către noi, crezi că va veni, vrăjitoare?

Ea clătină din cap, încă luptându-se cu un val copleşitor de uşurare şi cu consecinţele strângerii reci a terorii care chiar şi acum îi făcea mâinile să tremure. — Nu, preferă să se închine de la distanţă.

'Cult? Bărbatul este înşelat. Samar Dev, îl vei informa despre asta?

— Cum vrei, dar nu va conta, Icarium. Oamenii lui, vezi tu, îşi amintesc de tine.

— O fac acum. Ochii lui Icarium s-au îngustat uşor asupra Evaluatorului Principal, care începuse să se încremenească de atenţia singulară a zeului său.

Spiritele de mai jos, de ce am fost interesat de acest călugăr în primul rând? Nu există nicio momeală pentru strălucirea închinării fanatice. Există doar o intransigenţă îngâmfată şi cuţitele ascunse ale judecăţii ascuţite.

— Poate, spuse Icarium, trebuie să vorbesc cu el până la urmă.

— Va fugi.

— în complex, atunci...

— Unde îl poţi încolţi?

Jhag a zâmbit. — Dovada atotputerniciei mele.

Exultaţia lui Sirryn Kanar era ca un ceaun pe fierbere, capacul greoi s-a desprins momentele de la bâlbâială, totuşi el se ţinuse pe drumul lung în criptele aripii a cincea, unde aerul era suficient de umed pentru a gusta, unde mucegaiul aluneca dedesubt, cizmele lor şi frigul umed le-au ajuns până la oase.

Aceasta avea să fie, deci, casa lui Tomad şi Uruth Sengar pentru următoarele două luni, iar Sirryn nu

putea fi mai mulţumit. În lumina felinarelor purtate de gardieni, a văzut, cu o imensă satisfacţie, acea privire sigura pe feţele Edur, cea care se aşeza pe expresia fiecărui prizonier: neîncrederea amorţita, şocul şi frica care se agitau în ochi din când în când şi apoi, până când au fost încă o dată copleşiţi de acel refuz stupid de a accepta realitatea.

îşi Va face plăcere sexuală în noaptea asta, ştia el, de parcă acest moment nu ar fi fost decât jumătate din dialogul dorinţei. Ar dormi satul, multumit de lume. Lumea lui.

Au mers pe lungimea celui mai jos coridor până au ajuns la capăt. Sirryn făcu semn ca Tomad să fie dus în celula din stânga; Uruth în cel opus. A privit cum femeia Edur, cu o ultimă privire înapoi către soţul ei, se întoarse şi îi însoţea pe cei trei gardieni Letherii. 'O clipă mai târziu, Sirryn îl urmă.

— Ştiu că eşti cu atât mai periculoasă, îi spuse el în timp ce unul dintre paznicii lui se apleca să-i fixeze lanţul de glezna dreaptă. — Sunt umbre aici, atâta timp cât rămânem.

„îţi las soarta altora”, a răspuns ea.

A studiat-o o clipă. — Veţi fi vizitatori interzişi.

'Da.[1]

— Şocul dispare.

Ea^s-a uitat la el, iar el a văzut în ochii ei dispreţ crud.

— în locul ei, continuă el, vine disperarea.

— Pleacă, ticălosule.

Sirryn a zâmbit. — Ia-i mantia. De ce ar trebui să fie Tomad singurul care suferă de frig?

Ea a împins mâna gardianului şi a deschis ea însăşi clema.

„Ai fost destul de prost încât să refuzi Darul Edur”, a spus el, „aşa că acum primeşti” – făcu un semn către celula minusculă cu tavanul ei picurător, pereţii ei curgătoare – „cadoul Letherii”. Se acordă cu plăcere.

Când nu răspunse, Sirryn se întoarse. „Veniţi”, le spuse gardienilor săi, „să-i lăsăm m întunericul lor”.

Pe măsură ce ultimele ecouri ale paşilor lor s-au stins, Feather Witch s-a mutat din celula în care se ascunsese. Oaspeţii sosiseră în lumea ei privată. Nepoftit. Acestea erau coridoarele ei; pietrele neuniforme de sub picioarele ei, pereţii alunecoşi şi slăbănoşi la îndemâna ei, aerul înmuiat,' mirosul de

putregai, însuşi întunericul – toate acestea îi aparţineau.

Tomad şi Uruth Sengar. Uruth, care deţinuse cândva Feather Witch. Ei bine, era dreptate în asta. La urma urmei, Feather Witch era Letherii şi cine se putea îndoi acum că valul cenuşiu se întorsese?

S-a strecurat pe coridor, cu picioarele îmbrăcate în mocasini fără zgomot pe podeaua prăbuşită, apoi a ezitat. A vrut ea să se uite la ei? Pentru a-şi exprima batjocura faţă de situaţia lor? Tentaţia era puternică. Dar nu, mai bine să rămânem nevăzuţi, neştiuţi de ei.

Şi acum vorbeau între'ei. S-a apropiat să asculte.

—... nu mult timp, spunea Tomacl. — Acest lucru, mai mult decât orice altceva, soţie, ne forţează mâna. Hannan Mosag se va apropia de femei şi se va forma o alianţă...

— Nu fi atat cfe sigur de asta, răspunse Uruth. — Nu am uitat adevărul despre ambiţia Regelui Vrăjitor. Aceasta este făcută de el...

— Treci peste asta, nu ai de ales.

'Poate. Dar concesii vor fi necesare şi asta va fi dificil, pentru că nu avem încredere în el. O, el îşi va da cuvântul, rără îndoială. După cum spui, nu ai de ales. Dar ce preţuieşte cuvântul lui Hannan Mosag? Sufletul lui este otrăvit/încă poftă după acea sabie, după puterea pe care o deţine. Şi asta nu-i vom da. Niciodată la îndemâna lui. Nu!'

Se auzi un foşnet de lanţuri, apoi Tomad vorbi: — Nu părea nebun, Uruth.

— Nu, răspunse ea cu voce joasă. 'El n-a făcut.'

— Avea dreptate în indignarea lui.

'Da.'

— La fel şi noi, pe Sepik, când am văzut cât de departe căzuseră rudele noastre. Mizeria lor, renunţarea la orice voinţă, toată mândria, toată identitatea. Au fost cândva Tiste Edur! Dacă am fi ştiut că de la prima...

— I-am fi părăsit, soţ?

Tăcere, apoi: „Nu. Era necesară răzbunarea împotriva malazanilor. Dar de dragul nostru, nu al rudelor noastre. Rhulad a înţeles greşit asta.

'El n-a făcut. Tomad, rudele aceia au suferit calele flotei. Au suferit gropi. Rhulad nu a înţeles greşit. Îi pedepsim pentru eşecul lor. Şi asta a fost răzbunare, împotriva propriului nostru sânge.

Amărăciune acum în vocea lui Tomad: „N-ai spus nimic când s-a dat judecata, soţie. Vă rog, cu această

înţelepciune falsă, dacă doriţi. Dacă este ceea ce trebuie să aud de la tine, atunci aş prefera să tac.

— Atunci/ soţule, o vei avea.

Feather Witch se lăsă pe spate. Da, i s-ar spune lui Hannan Mosag. Şi ce ar face atunci? Caută femeile Edur? Ea spera că nu. Dacă Feather Witch poseda un adevărat inamic, ele erau. Regele vrăjitor a rost meciul lor? În înşelăciune, cu siguranţă. Dar la putere? Nu mai. Dacă, desigur, nu avea abaţi ascunşi.

Ar trebui să vorbească cu Errantul. Cu zeul ei.

Ar trebui să forţeze nişte... concesii.

Zâmbind, Feather Witch se strecură pe coridor.

Soarta lui Tomad şi a lui Uruth Sengar i-a plutit prin minte, apoi a trecut mai departe, lăsând aproape o undă.

Un tunel subteran al Palatului Vechi se întindea spre interior, aproape până la joncţiunea Canalului Principal şi Canalul Creeper. Acest pasaj' fusese zidit în trei locaţii separate, iar aceste bariere pe care Hannan Mosag le lăsase la loc, răsucind realitatea cu Kurald Emurlahn

E entru a trece prin ele, aşa cum făcuse de data aceasta cu ruthen Trana m remorch'e.

Urmaşii Regelui Vrăjitor îl ţinuseră pe războinic ascuns de ceva tifnp, în timp ce Hannán Mosacj îşi făcea pregătiri, iar aceasta nu fusese o sarcină uşoara. Nu era ca şi cum palatul era agitat cu grupuri de cáútare şi altele asemenea – febra confuziei şi a fricii era endemică în aceste zile, până la urmă. Oamenii au dispărut cu o regularitate tulburătoare, mai ales printre Tiste Edur. Nu, dificultatea a fost însuşi Bruthen Trana.

Un om cu voinţă puternică. Dar asta ne va face bine, cu condiţia să-i pot băga în craniu faptul că nerăbdarea este o slăbiciune. Un războinic avea nevoie de hotărâre, destul de adevărat, dar a existat un timp şi a existat un loc, şi amândoi încă nu soseau.

Hannan Mosag îl condusese pe Bruthen în camera de la capătul tunelului, o încăpere octogonală de pietre nepotrivite. Tavanul unghiular de deasupra capului, placat cândva în cupru strălucitor, dar acum negru, era atât de jos încât camera se simţea ca o colibă.

Când regele vrăjitor găsise pentru prima dată această cameră, ea şi cel puţin patruzeci de paşi ai tunelului fuseseră sub apă, adâncimea urmând panta descendentă până când nămolul negru şi tulbure aproape că a periat tavanul camerei.

Hannan Mosag drenase apa printr-o rentă modestă care ducea în tărâmul Nascentului, pe care apoi l-a închis, mişcându-se rapid în scrabble-ul său ca de crab pentru a târâi şapte ramuri de Bl&ckwood de-a lungul coridorului lipicios şi în cameră. . începuse să se umple din nou, desigur, iar Regele Vrăjitor s-a îndreptat spre centru, unde a dezlegat mănunchiul, apoi a început să construiască un gard octogonal, fiecare băţ la o lăţime de o mână din pereţi, câte doua pe fiecare parte, ţinut în mare parte în poziţie verticală. în nămolul gros care acoperă podeaua. După ce a terminat această sarcină, a cerut dezvăluirea sa completă a lui Kurald Emurlahn.

Cu un cost îngrozitor. Căutând să curețe puterea de tot haosul, de suflarea otrăvitoare a Zeului Infirm, el era aproape inegal cu sarcina. Carnea lui malformată, oasele lui răsucite, sângele subţire şi înnegrit din vene şi artere; acestea au servit acum lumea malignă a Celui Căzut, formând o simbioză de viaţă şi putere. Trecuse atât de mult de când nu mai simţise – simţise cu adevărat – puritatea lui Kurald Emurlahn încât, chiar şi în starea sa fragmentată şi slăbită, aproape că se dădu înapoi la atingerea lui arzătoare.

Cu aerul care mirosea a carne pârjolită şi păr pârjolit, Hannan Mosag a căutat să forţeze sfinţirea camerei. Prinde puterea Umbrei în acest, noul' său templu privat. O noapte întreagă de luptă, apa rece crescând mereu, picioarele lui amorţite, a început să simtă că concentrarea se sfâşie. În disperare – simţind că totul scăpa – îl chema pe Părintele Shadow.

Scabandari.

Disperat, ştiind că nu reuşise...

Si puterea' bruscă, pură şi hotărâtă, a înflorit în cameră. Fierbe apa în rafale de abur, până când căldura uscată la cuptor a trosnit de pe pereţii de piatră. Noroiul de pe podea s-a întărit, cimentând puţurile Blackwood.

Acea căldură a ajuns în carnea lui Hannan Mosag, până să-i prindă chiar oasele. El ţipase de agonie, chiar dacă un nou tip de viaţă se răspândea prin el.

Nu-l vindecase; nu făcuse nimic pentru a-şi îndrepta oasele sau pentru a desprinde ţesutul cicatrizat. '

Nu, fusese mai degrabă o promisiune, o invitaţie şoaĮDtă către un viitor binecuvântat. S-a stins într-o duzina de bătăi ale inimii, dar amintirea acelei promisiuni a rămas la Hannan Mosag.

Scabandari, Părintele Umbră, încă mai trăia. Sfâşiat

din os şi carne, adevărat, dar spiritul a rămas. Răspunzând rugăciunii sale disperate, dăruind acest loc cu sfinţenie.

Am găsit calea. Pot să văd finalul.

Acum s-a ghemuit pe pământul dur şi uscat, iar Bruthen Trana – forţat să se cocoşeze uşor din cauza tavanului jos – stătea lângă el. Regele Vrăjitor făcu un semn spre centrul camerei. — Iată, războinicul. Trebuie să te întinzi. Ritualul este pregătit, dar vă avertizez că călătoria va fi lungă şi dificilă.

— Nu înţeleg asta, rege vrăjitor. Acest... acest templu. Este adevărat Kurald Emurlahn.

— Da, Bruthen Trana. Binecuvântat de puterea părintelui Shadow însuşi. Războinicul, călătoria ta în sine este atât de binecuvântată. Asta nu vă spune că suntem pe calea cea bună?

Bruthen Trana s-a uitat la el, a tăcut pentru o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus: „Tu, printre toţi ceilalţi, ar fi trebuit să fii întors. De părintele Shadow. Tradârea ta-[1]

— Trădarea mea nu înseamnă nimic, se răsti Regele Vrăjitor. „Războinicul, suntem binecuvântaţi! Acest loc, nu este doar un templu al lui Kurald Emurlahnf Este un templu al lui Scabandan! Al zeului nostru însuşi! Primul astfel de templu din acest tărâm – nu înţelegeţi ce înseamnă asta? El se întoarce. Pentru noi.[1]

— Atunci poate că ceea ce căutăm nu are rost, răspunse Bruthen.

'Ce?[1]

— Scabandari se va întoarce şi va sta în faţa lui Rhulad Sengar. Spune-mi, Dumnezeul tău schilod va risca această confruntare?

— Nu fi prost, Bruthen Trana. Aţi pus întrebarea greşită. Va risca Scabandari acea confruntare? Chiar în momentul întoarcerii sale? Nu putem cunoaşte puterea părintelui Shadow, dar cred că va fi slab, epuizat. Nu, războinicul, trebuie să-l protejăm la întoarcerea lui. Protejează şi hrăneşte.

— Atunci l-a găsit Fear Sengar?

Ochii întunecaţi ai lui Hannan Mosag se mijiră. — Ce ştii despre asta, Bruthen Trana?

— Doar ceea ce ştiu majoritatea Edur. Frica a rămas, să-l caut pe Părintele Umbra. Ca răspuns fratelui său. Ca răspuns la tine, rege vrăjitor.

— În mod clar, spuse Hannan Mosag cu o voce strânsă, a existat o reconciliere.

— Poate că există. Nu mi-ai răspuns la intrebare.[1]

'Nu pot. Căci nu ştiu.

— Mai disimulizi din nou?

— Acuzaţia ta este nedreaptă, Bruthen Trana.

— Să începem acest ritual. Spune-mi, voi călători în trup?

'Nu. Ai muri şi instantaneu, războinic. Nu, trebuie să-ţi eliberăm spiritul/

Hannan Mosag a privit cum Bruthen Trana se deplasa în centrul camerei. Războinicul s-a desprins de sabia şi cureaua şi s-a întins pe spate.

— închide ochii, spuse Regele Vrăjitor, târându-se mai aproape. — Condu-ţi mintea în confortul Umbrei. Vei simţi atingerea mea, pe pieptul tău. La scurt timp după, orice simţ al corpului tău fizic va dispărea. Deschide-ţi ochii atunci şi te vei găsi... în altă parte.

„Dş unde voi şti când voi găsi calea pe care o caut?”

— în virtutea' căutării, vei găsi, Bruthen Trana. Acum, tăcere, vă rog. Trebuie să mă concentrez.

La scurt timp mai târziu, Regele Vrăjitor întinse mâna şi îşi puse mâna pe pieptul războinicului.

' La fel de uşor.

Corpul care zăcea în faţa lui nu trase respiraţie. Lăsat prea mult timp singur ar începe să putrezească. Dar acesta era un teren sfinţit, viu acum cu puterea lui Kurald Emurlahn. Nu ar exista nicio degradare. Pentru trup, nu ar exista deloc trecerea timpului.

Hannan Mosag se trase mai aproape. A început să caute hainele lui Bruthen Trana. Războinicul avea ceva ascuns pe el – ceva cu o aură de putere brută care a lovit simţurile Regelui Vrăjitor ca o duhoare. Trecu prin buzunarele de pe partea de dedesubt a mantiei de piele a războinicului şi n-a găsit decât o notă zdrenţuită. A golit punga cu monede legată de centura săbiei. O piatră lustruită singură, neagră ca onixul, dar nimic mai mult decât obsidian erodat de valuri. Trei docuri – moneda locală Letherii. Si nimic altceva. Cu o iritare tot mai mare, Hannan Mosag a început să-l dezbrace pe războinic.

Nimic. Cu toate acestea, îl simţea, pătrunzând în îmbrăcăminte.

Mârâind, Hannan Mosag se lăsă pe spate, cu mâinile tresărind.

A luat-o cu el. Ar fi trebuit să fie imposibil. Totuşi... ce altă posibilitate mai există?

Privirea lui febrilă găsi biletul mototolit. Adunându-l, a turtit lenjeria şi a citit ce fusese scris acolo.

La început, nu putea să-şi dea sensul afirmaţiei – nu, nu o declaraţie, îşi dădu seama. O mărturisire. O semnătură pe care nu o văzuse j>ână atunci, atât de stilizată în moda Letherilor încât sa fie indescifrabilă. Câteva clipe mai târziu, mintea lui năvălind, a venit revelaţia.

Ochii i se ridicară, aţintiţi asupra formei goale a lui Bruthen Trana. — Ce înşelăciune plănuiai cu asta, războinicul? Poate că eşti' mai deştept decât mi-am imaginat. Făcu o pauză, apoi zâmbi. — Nu contează acum.

Regele vrăjitor şi-a scos pumnalul. — Niste sânge, da, pentru a pecetlui viaţa sacră a templului meu. Scabandari, ai înţelege asta. Da. Necesitatea.[1]

S-a târât lângă Bruthen Trana. — Dă-l pe cel pe care-l căutăm, războinic. Da. Dincolo de asta, vai, nevoia mea de tine se termină. Ridică cuţitul, apoi îl băgă cu putere în inima războinicului.

Aruncând o privire spre Bugg, Tehol Beddict şi-a văzut servitorul completând o întorsătură întreagă, cu ochii urmărind uriaşul Tarthenal de parcă ar fi fost ţintuiţi de războinicul barbar cu sabia lui absurdă de piatră. Cordonul de gardieni care flanchea uriaşul părea îngrozit. — Ei bine, spuse Tehol, nu este Ublala Puhg, nu-i aşa?

Bugg nici măcar nu părea sa-l audă.'

— Atunci fii asa. Cred că vreau să vorbesc cu celălalt – cum l-ai numit? Oh, da, Jhag. Orice persoană care nu ar tresari în strânsoarea acelui Tarthenal este fie fără creier, fie – oh, nu un gând plăcut – chiar mai înfricoşător. Poate că ar fi bine să ezit în acest moment, ţinând cont ca întotdeauna de sfaturile servitorului loial... nu? Nu este. Aşa că, te rog, stai acolo ca un om a cărui inimă tocmai i s-a căzut să se adăpostească undeva sub splic sau vreun astfel de organ despre care nu vreau să ştiu. Da, atunci, fă asta.

Tehol porni spre Jhag. Celălalt sălbatic care fusese lovit cu pumnul în stare de inconştienţă de către Tarthenal – Tarthenalul j>e care Ublala Punq îl' pătrunsese în complex pentru a-l gasi – stătea acum în picioare, privind uluit în jur. Sângele încă curgea din

nasul lui complet rupt. Femeia, atrăgătoare într-un mod pământesc, remarcă Tehol, vorbea cu uriaşul tatuat, în timp ce la o duzină de paşi, un străin stătea uitându-se cu ceva asemănător la femeie sau la Jhag.

În totaţ a decis Tehol, un scenariu interesant. Destul de interesant încât să îl întrerupă în maniera lui fermecătoare obişnuită. Pe măsură ce se apropia, îşi întinse braţele şi anunţă: „E timpul, cred, pentru o primire mai potrivită m oraşul nostru frumos!”. Şi pătura i-a alunecat în jos pentru a se aduna la picioarele fui.

Bugg, din păcate, a ratat această prezentare încântătoare, căci, deşi ochii lui se agăţaseră de Toblakai, aşa că se trezi mergând, urmând, pas după pas, în timp ce războinicul şi escorta lui mărşăluiau spre Complexul Campionului – sau orice nume neintenţionat ironic, oficialii fără viclenie ai palatului îi puseseră numele. Ajunseseră pe o stradă a incintei cu ziduri, când toate speranţa de a continua s-a încheiat brusc, dar confuz. Căci strada era plină de oameni.

Slăbiţi, plini de excremente, carnea cea mai mare parte goală, acoperită de răni şi răni, strângeau strada ca nişte copii abandonaţi, rătăciţi şi rătăciţi, clipind în soarele aspru de după-amiază. Sute de creaturi nenorocite.

Gărzile Toblakai s-au oprit la această barieră neaşteptată, iar Bugg îl văzu pe cel mai dinainte răstiirnându-se înapoi ca fiind asaltat de o duhoare, apoi se întoarse să se certe cu ceilalţi. „Prizonierul” lor, pe de altă parte, a urlat pur şi simplu la mulţime pentru a elibera drumul, apoi a mers'mai departe, trecând prin presă.

Făcuse vreo douăzeci ele paşi când şi el se opri. Umeri şi cap deasupra mulţimii, s-a uitat în jur,' apoi a strigat într- o versiune grosolană a lui Malazan: „Te cunosc! Odinioară sclavi ai insulei Sepik! Asculta-ma![1]

Feţele se răsuciră. Mulţimea s-a deplasat din toate părţile' formând un cerc aspru.

Ei aud. Sunt disperaţi să audă.

„Eu, Karsa Orlong, voi răspunde! Aşa că jur. Rudele tale te refuză. Te-au scos afara. Trăieşti sau mori si nici unul nu conteaza pentru ei. Nici nimănui din acest pământ blestemat. Soartei tale nu ofer nimic! Pentru răzbunare pentru ceea ce ţi s-a făcut, ofer totul. Acum, mergi pe drumul tău – lanţurile tale au dispărut. Du-te, ca să nu se mai întoarcă la tine niciodată! Cu asta,

războinicul Toblakai a mers mai departe, spre poarta principală a complexului.

Nu ţocmai ceea ce trebuiau să audă, cred. Nu încă, oricum. În timp, 1 suspect, se poate întoarce la ei.

Nu, asta-aici şi acum-asta necesită un alt tip de conducere.

Gardienii se retrăseseră, căutând o altă rută.

Cei puţini cetăţeni aflaţi în vizor făceau la fel. Nimeni nu a vrut să vadă această moştenire.

Bugg se împinse înainte. Şi-a folosit puterea, a simţit că se lupta cu acest scop nepotrivit. La naiba închinătorilor mei – oricine, oriunde te-ai afla. O să-mi iau drumul aici! Putere, lipsită de simpatie, rece ca marea, întunecată ca adâncurile. Voi avea drumul meu.

„închide ochii”, a spus el gloatei. Cuvintele erau puţin mai mult decât o şoaptă, totuşi toti le auziră, solide şi 'de netăgăduit în mintea lor. închide ochii.

Au făcut. Copii, femei, bărbaţi. Nemişcat acum. Ochii închişi strâns, respiraţiile ţinute î'n tensiune bruscă, poate chiar'frică – dar Bugg bănuia că aceşti oameni erau dincolo de frică. Au aşteptat ce avea să urmeze. Şi nu s-a mişcat.

Voi avea drumul meu. 'Asculta-ma.'Există un loc de siguranţă. Departe de aici. te voi trimite acolo. Acum. Prietenii te vor găsi. Ei vor aduce vindecare, iar tu vei avea hrană, îmbrăcăminte şi adăpost. Când simţi că pământul se mişcă sub tine, deschi'de-ţi ochii către nouă ta casă.

' Marea nu a iertat. Puterea ei era foamea şi furia crescândă. Marea s-a războit cu malul, cu chiar cerul. Marea nu a plâns pentru nimeni.

Lui Bugg nu-i păsa.

Ca orice bazin de maree nemişcat sub soarele fierbinte, sângele lui crescuse... încălzit. Şi'cel mai mic bazin a fost umplut cu promisiunea unui ocean, a o zeci de oceane – toată puterea lor putea fi păstrată într-o singură picătură de apa. Aşa a fost Denaeth Rusen, aşa a fost Ruse, lanţul unde viaţa s-a născut prima dată'. Şi acolo, în acea promisiune a vieţii însăşi, voi găsi ceea ce am nevoie.

De empatie. '

De căldură.

Puterea, când a venit, a fost un adevărat curent. Furios, da, dar adevărat. Apa cunoştea viaţa de atât de mult timp încât nu ţinea nicio amintire despre puritate.

Puterea şi darul deveniseră una, aşa că a cedat zeului său.

Si i-a trimis departe'.

Bugg deschise ochii şi văzu în faţa lui o stradă goală.

în camera lui, Karsâ Oflong şi-'a eliberat teaca de la umăr, apoi, ţinând arma şi hamul în mâini, se uită în jos la masa lungă, pe care stătea un felinar cu ulei, aprins. După o clipă, a pus sabia si a pus jos. Şi a crescut încă o dată.

Multe lucruri de luat în considerare, un zgomot de spumă şi spumă din partea unora i-a lovit bine acfânc în el. Sclavii. Alungaţi pentru că vieţile lor erau lipsite de sens.

Atât aceşti Edur, cât si Letherii erau fără inimă, dar totuşi laşi. Dornic să se îndepărteze de la a fi martor la costul indiferenţei lor. Mulţumit de a îndepărta părtăşia oricui oricând le convine.

Totuşi l-ar numi barbarul.

Daca da, atunci a fost foarte mulţumit de distincţie.

Şi, fidel viziunii sale sălbatic de clare despre bine şi rău, îsi va ţine în minte acea scenă – acele feţe înfometate, ochii lichidi care păreau să strălucească atât de strălucitori încât se simţea arşi de atingerea lor – ţine-o când se înfrunta pe împăratul Rhulad. . Când s-a confruntat apoi cu fiecare Letherii şi cu fiecare Edur care a ales să-i stea în cale.

Aşa făcuse un jurământ şi aşa vor fi martori toti.

Acest gând rece l-a ţinut nemişcat încă o duzină de bătăi ale inimii, apoi i-a revenit o a doua imagine. Icarium, cel pe care l-au numit Lifestealer.

Trecuse câteva momente de la ruperea gâtului acelui Jhag.

Şi apoi văzuse m faţa cu pielea de cenuşă... ceva. Şi odata cu ea, recunoaştere.

El ar ceda lui Karsa. îşi dăduse cuvântul, iar Karsa ştia acum că nu avea să fie încălcat.

în acest Icarium era sânge de Jhag, dar Karsa ştia puţin despre asta. Tatăl sau mama un Jaghut; abia niai conta care.

Totuşi, celălalt părinte. Tată sau mamă. Ei bine, văzuse destule m faţa lui Icarium ca să cunoască acel sânge. Să-l cunoască ca pe şoaptă a lui.

Toblakai.

În biroul său opulent, cancelarul Triban Gnol s-a aşezat încet, cu o precauţie neobişnuită. Un soldat

Letherii încărcat de praf, pătat de sudoare şi sânge stătea în faţa lui, Hanked în dreapta sa de Sirryn Kanar, a cărui întoarcere din cripte coincise cu sosirea acestui mesager.

Triban Gnol îşi întoarse privirea de la soldatul epuizat. Avea să cheme apoi sclavii de la tufă, pentru a spăla podeaua unde stătea acum bărbatul; pentru a parfuma din nou aerul cu ulei de pin. Privind o cutie lăcuită de pe desktopul dinaintea lui, el a întrebat: „Cu câte ai intrat, (caporal?”).

— Alte trei. Şi un Edur.[1]

Capul lui Triban Gnol se ridică brusc. 'Unde este el acum?

— Nu a murit la trei paşi în marea intrare a Domiciliului, domnule.

'Într-adevar? Decedat?[1]

— A fost grav rănit, domnule. Şi ştiam destule încât să împiedic orice vindecător să ajungă' la el la timp. M-am apropiat să-l ajut în timp ce se clătina şi am dat săgeţii din spate câteva răsuciri, apoi o împingere mai adânc. A lésinât de durerea asta şi, în timp ce l-am prins şi l-am coborât pe podea, mi-am închis degetul mare pe artera mare din gâtul lui. Am putut să ţin acea strângere timp de treizeci sau mai multe bătăi ale inimii. Asta a fost mai mult decât a putut rezista Edur.

Şi eşti un simplu caporal în serviciul meu? Nu cred. Sirryn, după ce terminam aici, redactează o promovare pentru acest om.

— Da, cancelar.

Şi aşa, reluă Triban Gnol, fiind de rang în rândul celor mai rămaşi Letherii, responsabilitatea raportării a revenit la tine.

'Da domnule.[1]

— Am nevoie de numele celorlalţi.

Caporalul păru să tresară. — Domnule, fără soldaţii mei, n-aş fi niciodată...

„îţi înţeleg loialitatea şi te laud. Din păcate, trebuie să facem' faţă acestei situaţii' cu un ochi limpede. Trebuie să recunoaştem necesitatea. Soldaţii aceia nu sunt ai mei. Nu ca tine.[1]'

— Sunt loiali, domnule...

‘La care? La ce? Nu, riscul este prea mare. îţi voi acorda acest cadou, totuşi. Privirea cancelarului se îndreptă spre Sirryn. — ' Rapid şi nedureros. Fără interogatoriu.

Sprâncenele lui Sirryn se ridicară. ‘Nici unul?[1]
‘Nici unul.[1]
După cum comandaţi, domnule.
Caporalul şi-a lins buzele şi apoi, forţând clar cuvintele, a spus: — Vă mulţumesc, domnule.
încuviinţarea' cancelarului a fost distrasă, privirea lui din nou către cutia strălucitoare de Blackwood de pe birou. „Aş întreba din nou”, a spus el, „nu exista niciun indiciu despre cine sunt ei? Nicio declaraţie oficială de război?
— Nimic de genul ăsta, domniile, răspunse caporalul. — Sute de corăbii arzând – asta a fost declaraţia lor de război. Şi chiar şi atunci, păreau... puţini. Nicio armată, nici un semn de áte rizare.
— Cu toate acestea, a fost unul.
— Da! Domnule, am călărit cu douăzeci de Letherii, toţi veterani, şi şase Tiste Edur din Arapay. Edur magic sau nu, am fost prinşi în ambuscadă într-o poiană din spatele unei gospodării abandonate. O clipă – gandindu-ne sa ne facem tabara – ne făceam frâu în mijlocul ierburilor înalte – singuri
— iar următoarea a fost tunet si foc, iar trupurile zboară
zburând, domnule, prin aer. Sau doar membre. Bucăţi.
Şi săgeţile şuierând în amurg.
— Totuşi, trupa ta şi-a revenit.
Dar caporalul clătină din cap. „Edurul care ne comanda – ştia că vestea pe care o aduceam în capitală
— cea a corăbiilor în flăcări şi a cadavrelor Tiste de pe drumuri – acea ştire cerea să ne decuplăm. Cât de mulţi dintre noi am putut lupta clar. Domnule, cu Edur în frunte, ne-am aruncat. Şapte dintre noi la început – i-au ucis pe ceilalţi cinci
Edur în prima suflare a atacului – şapte, apoi cinci.
— A urmărit acest inamic? întreba Triban Gnol cu o voce liniştită şi gânditoare.
'Nu/ domnule. Nu aveau cai – niciunul pe care l-am văzut în orice caz.
Cancelarul a dat pur şi simplu din cap la asta. Apoi a întrebat: „Om?”
'Da domnule. Dar nici Letherii, nici tribale, din câte am putut vedea. Domnule, au folosit arbalete, dar nu şi arcuri mici şi slabe de pescar, aşa cum le folosim în zonele de mică adâncime în timpul alergării la crap. Nu,

acestea erau arme de fier înnegrit, cu frânghii groase şi certuri care străpungeau armuri şi scuturi. L-am văzut pe unul dintre soldaţii mei trântit pe spatele lui de o astfel de ceartă, mort pe loc. Şi-'

Se opri când Triban Gnol ridică un deget perfect îngrijit.

— O clipă, soldat. Un moment. Ceva ce ai spus. Cancelarul ridică privirea. — Cinci dintre cei şase Edur, ucişi chiar la începutul ambuscadă. Şi descoperirea cadavrelor lui Edur pe drumurile care duc dinspre coastă. Nu există cadavre de Letherii pe acele drumuri?

— Nu am găsit nimic, domnule, nu.

— Cu toate acestea, al şaselea Edur a supravieţuit acelei lovituri iniţiale în poiană. Cum?

— Trebuie sa fi părut că nu a făcut-o. Cearta din spate, domnule, cea care l-a ucis în cele din urmă. A fost trimis să se prăbuşească din şa. Mă îndoiesc că cineva se aştepta ca el să se ridice din nou, să-şi recapete calul...

— Ai văzut toate astea cu ochii tăi?

— Am făcut-o, domnule.

— Cearta aceea, înainte sau după tunet şifoc?

Caporalul se încruntă, apoi spuse: —' înainte. Chiar înainte, nici măcar o clipire de la una la alta, cred. Da, sunt sigur. El a fost primul lovit.

— Pentru ca el era clar la comandă?

— Presupun că da, domnule.

„Acest tunet şi foc, unde a lovita mai întâi vrăjitoria? Lasă-mă să răspund pentru mine. în mijlocul Eaurului rămas.[1]

'Da domnule.'

— Poţi pleca acum, soldat. Sirryn, rămâi cu mine o clipă.

De îndată ce uşa s-a închis, Triban Gnol a fost în picioare. — Apărare rătăcită! O invazie blestemată! împotriva Imperiului Letherii!'

— Sună mai degrabă împotriva lui Edur, se aventură Sirryn.

Cancelarul îl privi cu privirea. — Ai naibii de prost. Este întâmplător, cel mult un detaliu interesant. Fara relevanta adevarata. Sirryn, Edur ne stăpâneşc – poate doar în nume, da, dar ei sunt ocupanţii noştri. În mijlocul nostru. Capabil să comandă forţeîe Letherilor dupa cum se potriveşte nevoilor lor.'

A trântit cu pumnul pe masă. Cutia lăcuită sări,

capacul zgomotând liber. Triban Gnol se uită la ceea ce se afla înăuntru. „Suntem în război”, a spus el. — Nu războiul nostru^- nu cel pentru care am plănuit – nu. Război!'

— îi vom zdrobi pe aceşti invadatori, domnule...

— Desigur că o vom face, odată ce vom întâlni vrăjitoria lor cu a noastră. Nici asta nu este relevant.

— Nu înţeleg, domnule.

Triban Cnof se uită cu privirea la bărbat. Nu, nu. De aceea rangul tău nu va creşte niciodată mai sus, bătăuş patetic. — Când ai terminat cu tăierea la tăcere pe ceilalţi soldaţi, Sirryn – oh, da, şi promovarea pentru tânărul nostru caporal întreprinzător – vreau să îi dai, de mână, un mesaj lui Karos Invictad.

— Domnule?

'O invitaţie. El va veni la palat.

'Când?'

'Imediat.'

salută Sirryn. 'Da domnule.'

'Merge.'

Câncf uşa se închise a doua oară, Triban Gnol se uită la birou. Jos în cutie cu capacul demontat. În care stătea o sticlă mică, ghemuită. A mai rămas o treime din conţinutul său.

Triban Gnol a atras adesea satisfacţie din vederea lui, chiar din cunoaşterea lui atunci când era ascuns în cutia sa. îşi amintea că a turnat conţinutul în vasul cu vin din care ştia că^va bea Ezgara Diskanar, acolo în acea ultimă zi groaznică. în sala tronului. Ezgara si acel patetic Prim eunuc. Nisall ar fi trebuit să urmeze. Nu Brys. Nu, oricine în afară de Brys Beddict.

Regret, asta.

Capitolul şaisprezece

Fiecare câmp de luptă reţine fiecare strigăt rostit

înfipt ca rădăcini mtre pietre şi armuri sparte, arme sfărâmate, agrafe de piele putrezind'în pământ.

Secolele nu sunt nimic pentru acele voci, acele suflete îndurerate.

Ei mor în prezent

Iar acum este pentru totdeauna.

- Pe câmpiile Deal, Rael din Longspit,

Focul luase iarba. Vântul şi apa luaseră pământul.

Porţiunea de nivel în care se debordau cele două canale de drenaj era o împrăştiere de cactuşi de nasturi, pietricele de mărimea unui pumn şi stâncă spartă. Cadavrul fugitorului Letherii se rostogolise de pe creastă, lăsând o potecă de sânge stropit acum negru ca cerneala pe stânci. Coioţii, lupii sau poate câinii Awl mestecaseră ţesuturile mai moi – faţă şi intestine, fese şi interiorul coapselor – lăsând restul muştelor şi a icrelor lor de larve.

Supraveghetorul Brohl Handar – care ştia că ar fi trebuit să moară la Bast Fulmar, crezuse într-âdevăr în acel ultim moment că, ucis în mod absurd de propria sa sabie – le-ar fi făcut semn către doi dintre trupele sale să rămână pe creastă şi le-a făcut semn celorlalţi către cel mai înalt, ridică-te la treizeci de pasi, de cealaltă parte a unuia dintre rigole, apoi coborî caluf pe plat. Opriţindu-se împotriva duhoarei soldatului mort, şi-a forţat montura reticentă mai aproape.

K'risnan-ul ajunsese la el la timp. Cu puterea de a vindeca, o putere pură – fără pată de haos – asta era, înţelese acum Brohl Handar, o binecuvântare. Kurald Emurlahn. întunericul renaşte. Nu s-ar pune la îndoială, nu s-ar îndoi. Binecuvântare.

Din gâtul săgeţii ieşea vârful unei săgeţi. Armele îi fuseseră luate, la fel ca vesta cu lanţ fin de sub cămaşa din piele tăbăcită. Nu era nici urmă de calul Letherii. Bâzâitul muştelor părea prea natural de puternic.

Brohl Handar şi-a făcut roată montura şi a condus-o înapoi în sus pe creastă. A vorbit cu cercetaşul Sollanta.

— Urme?

— Doar calul lui, supraveghetor, răspunse războinicul. — Cred că ambusherul a fost pe jos.

Brohl dădu din cap. Acesta fusese modelul. Awl adunau cai, arme şi armuri. De atunci, Atri-Preda comandase să nu cerceteze singur. La această Redmask s-ar adăuga fără îndoială mai mulţi ambusheri.

— Awl a călărit spre sud-est, supraveghetor.

Cu zile în urmă, vai. Nu avea rost să urmăresc.

Cu ochii îngustaţi în lumina asj>ră a soarelui, Brohl Handar cercetă câmpia din toate părţile. Cum s-ar putea ascunde un războinic în acest pământ gol? Canalele de scurgere păruseră un răspuns evident şi, de îndată ce cineva era zărit, o trupă descăleca, înainta pe jos şi se arunca în ea, căutând să îndepărteze inamicul. Tot ce găsiseră erau căprioare în pat şi vizuini de coioţi.

Zonele cu ierburi înalte au fost practic atacate, atât montate, cât şi pe jos. Din nou, nimic în afară de căprioarele ocazionale care năvăleau aproape de la picioarele vreunui soldat blestemat; sau ptarmigan sau sturzi care explodau spre cer într-un val de pene şi aripi care bateau.

Magii au insistat că vrăjitoria nu este la lucru aici; într- adevăr, mare parte din Awl dan părea în mod ciudat lipsită de orice era necesar pentru a modela magia. Valea cunoscută sub numele de Bast Fulmar fusese, devenise limpede, deloc unică. Brohl Handar începuse cu credinţa gă câmpiile nu erau decât versiuni sudice ale tundrei. În anumite privinţe, acest lucru era adevărat; în altele a fost orice în afară de. Orizonturi înşelate, distanţe minţite. Văile s-au ascuns de ochi până când cineva a fost peste ele. Totuşi, la fel de asemănător cu tundra, un loc groaznic pentru a lupta un război.

Redmask şi armata lui dispăruseră. Oh, erau trasee din belşug; întinderi uriaşe de pământ călcat mergând încoace şi în altul. Dar unii erau din turmele bhederin; altele erau vechi şi încă altele păreau să indice călătoria în direcţii opuse/ suprapunându-se înainte şi înapoi până când s-a pierdut orice simţ. Şi aşa, zi de zi, forţele Letherii au pornit, proviziile lor scăzând, pierzând fugitorii din cauza ambuscadelor, mărşăluind într-un loc şi în altul, j>arcă condamnaţi să ducă o bătălie mitică care nu avea sa vină niciodată. '

Brohl Handar adunase treizeci dintre cei mai buni călăreţi ai săi şi în fiecare zi îi conducea afară din coloană, împingându-se' mult pe flancuri – periculos de departe – în speranţa de a vedea Awl.

Acum îşi miji ochii spre cercetaşul Sollanta. 'Unde au plecat?[1]

Războinicul ^e strâmbă. — M-am gândit puţin la asta, supraveghetor. Într-adevăr, este tot ce m-ăm gândit săptămâna trecută. Inamicul, cred, este j>este tot în jurul nostru. După Bast Fulmar, Redmask a împărţit triburile. Fiecare segment a folosit vagoane pentru' a le face imposibil de distins – aşa cum am văzut din nenumăratele poteci, acele vagoane sünt trase dintr-o parte în alta, cu opt sau zece late şi se deplasează ultimele, ştergând astfel semnele a tot ceea ce le precede pe traseu.'. Ar putea fi o sută de războinici înainte, ar putea fi cinci mii.

— Dacă da, a obiectat Brohl, ar fi trebuit să ajungem din urmă cu cel puţin un astfel de tren.

— Nu ne mişcăm suficient de repede, supraveghetor. Amintiţi-vă, am rămas tabăraţi în partea de sud a Bast Fulmar timp de două zile întregi. Asta le-a dat un avans crucial. Coloanele lor, vagoanele şi toate, se mişcă mai repede decât ale noastre. Este la fel'de simplu.

— Si Atri-Preda refuză să trimită recunoaştere în forţă, spuse Brohl, dând din cap.

O decizie înţeleaptă, spuse cercetaşul.

‘Cum aşa?[1]

— Redmask ar activa o asemenea forţă. El l-ar copleşi şi va măcelări fiecare soldat din el. Oricum, supraveghetor, ne jucăm jocul lui.

— Aşta este... inacceptabil.

— îmi imaginez ca Atri-Preda este de acord cu dumneavoastră, domnule.

‘Ce se poate face?[1]

Sprâncenele războinicului se ridicară. — Eu nu comand această armată, supraveghetor.

Nici eu. — Daca ai făcut-o?

Nelinişte bruscă în faţa cercetaşului şi a aruncat o E rivire spre celălalt călător cu ei pe creastă, dar acel ărbat parea intenţionat la altceva, departe la orizont, în timp ce smulgea bucăţi de carne uscată din fâşia subţire din stânga lui. mână şi mestecat încet.

— Nu contează' spuse Brohl, oftând. O întrebare nedreaptă.

— Totuşi, aş răspunde, supraveghetor, dacă vrei.

‘Continua.[1]

— Retrageţi-vă, domnule. înapoi la Drene. Reluaţi să revendicaţi pământ şi protejaţi-l bine. Redmask, atunci, va trebui să vină la noi, dacă minciuna ar contesta furtul pământului Awl.

Sunt de acord. Dar ea nu o va avea. — Sună rechemarea, spuse el.

— Ne întoarcem la coloană.

Soarele trecuse de amiază până când trupa Tiste Edur a ajuns în vizorul coloanei Letherii şi a fost imediat evident că ceva s-a întâmplat. Vagoanele de aprovizionare au fost trase într-o formaţiune patrată goală, boii şi catârii deja dezlegaţi şi au condus m două kraal separate în cadrul acelei matrice defensive. Elemente ale diferitelor brigăzi şi regimente erau în ordine atât la nord, cât şi la sud de piaţă, cu trupe călare la est şi vest.

Brohl Handar şi-â condus trupa într-un galop rapid. Cercetaşului său principal i-a spus: „Reună-te cu Arapay-ul meu – îi văd spre vest”.

T)a domnule.[1]

în timp ce trupa se întoarse în spatele lui, supraveghetorul îi dădu calul cu piciorul în galop şi se îndrepta spre mica pădure de standarde care marca poziţia Atri-Preda, chiar în afara barierei de est a vagoanelor. Terenul de aici era relativ plat. O altă creastă de teren puţin mai înaltă se întindea aproximativ de la est la vest la o mie de paşi spre sud, în timp ce topografia de pe această latură de nord era mai mult sau mai puţin egală cu poteca, groasă de iarba cu fire argintie până la talie, cunoscută sub numele de iarbă cuţit, o zonă directă, traducerea numelui Awl, masthebe.

Redmask ar fi un prost să ne întâlnim aici.

îşi lăsă calul la un trap rapid în timp ce se apropia. O putea vedea acum pe Atri-Preda, roşea de entuziasm de pe chipul ei înlocuind încordarea ' care păruse să ^o îmbătrânească un an pentru fiecare zi de la Bast Fulmar. îşi adunase ofiţerii, iar aceştia se retrăgeau ca răspuns fa ordinele ei.' Până la sosirea Supraveghetorului, mai rămăseseră doar câţiva mesageri, împreună cu purtătorul standard al propriei comenzi lui Bivatt.

— Ce sa întâmplat?

— Se pare că s-a săturat să alerge, răspunse Bivatt cu o expresie extrem de mulţumită.

— L-ai găsit?

— Chiar şi acum mărşăluieşte pentru noi, supraveghetor.

— Dar... de ce ar face asta?

În ochii ei se auzi o sclipire de nelinişte, apoi îşi întoarse privirea, fixându-şi privirea spre sud-est, unde Brohl putea vedea acum lin nor de praf la orizont. „Ne crede obosiţi, obosiţi. El ştie că avem lipsă de hrană şi

furaj decent şi ca avem vagoane aglomerate de răniţi. El vrea sa ne sălbatice din nou.

Transpiraţia de pe fruntea lui Brohl Handar a fost smulsă ele o rafală de vânt cald. Suflu neîncetat al câmpiilor, acel vânt, mereu dinspre vest sau nord-vest. A devorat fiecare picătură de umezeală, transformând pielea în piele şi lustruită. Linsendu-se buzele crapate, Supraveghetorul şi-a dres glasul, apoi a spus: — Se poate dezlăntui aici vrăjitoria, Atn-Preda?

Ochii ei străluciră. 'Da. Şi cu asta, vom da răspunsul.

— Si şamanii lor? Dar şamanii Awl?

— Inutil, supraveghetor. Ritualurile lor sunt prea lente pentru luptă. Nici nu pot folosi puterea brută. Vom avea la ei astăzi, Brohl Handar.

„Aţi poziţionat Tiste Edur din nou în spate. Să păzim gunoiul lăsat de boi, Atri-Preda?

'Deloc. Cred că veti vedea o mulţime de lupte astăzi. Trebuie să fie lovituri de flaneare, căutându-ne proviziile şi voi avea nevoie de tine şi de Edur-ul tău să le arunci înapoi. Amintiţi-vă şi de cei doi demoni.

„Súnt greu de uitat”, a răspuns el. — Foarte bine, ne vom poziţiona defensiv. Şi-a adunat frâiele. — Bucură-te de luptă, Atri-Preda.

Bivatt îl privi pe supraveghetor plecând, iritat de întrebările lui, de scepticismul lui. Redmask era la fel de muritor ca orice om. Nu era imun la greşeli şi azi făcuse una. Apărătorul a fost mereu în avantaj, iar regula generală a fost că un atacant necesită o superioritate numerică substanţială. Bivatt pierduse până la moarte sau rănise peste opt sute dintre soldaţii ei în dezastrul care a fost Bast Fulmar. Chiar şi cu asta, Redmask nu avea un număr suficient, presupunând că intenţiona să avanseze dincolo de observarea iniţială.

Ideal ar fi vrut să-şi poziţioneze forţele de-a lungul crestei spre sud, dar nu fusese timp pentru asta; şi, rămânând acolo unde era, ea ar împiedica acea creastă să ia în considerare bătălia care va urma. Exista şansa ca Redmask pur şi simplu să ia creasta şi apoi să o' aştepte, dar ea să nu se mai joace din nou în 'mâinile lui. Dacă ar căuta lupta în această zi, ar trebui să avanseze. Si repede. Starea în picioare si aşteptarea pe creastă nu ar fi tolerată, nu atunci când Bivatt avea magii ei. Stai acolo dacă îndrăzneşti, Redmask, în faţa valului după val de vrăjitorie.

Dar venea. Bivatt nu credea că va căuta creasta,

apoi aşteaptă pur şi simplu, aşteptându-se ca ea să cedeze formaţia ei defensivă pentru a mărşălui asupra lui.

Nu, şi-a pierdut rabdarea. Şi-a dezvăluit slăbiciunea.

Ea a' scanat poziţionarea trupelor ei. Crimson Rampant infanterie grea pentru a ancora extrema stângă, capătul cel mai estic al liniei ei. Infanterie grea a batalionului de comercianţi în extrema dreapta. Infanterie grea a Batalionului de Artizani în centru. Pe flancurile lor, extinzându-se în afară şi la adâncimea dublă – douăzeci de linii, mai degrabă decât zece linii – se aflau infanteriei mijlocii asortate a forţei ei. Elementele de rezervă ale rămaşilor ei rămaşi, Garnizoana Drene şi infanteriei medii au fost aşezate mai aproape de pătratul de vagoane. Cavaleria Bluerose, împărţită în doua aripi, s-a ţinut mapoi pentru a aştepta un răspuns rapid, fie ca contraatac, fie călare pentru a închide o breşă.

Tiste Edur al lui Brohl Handar păzea nordul. Ei aveau să se confrunte departe de bătălia principală, dar Bivatt era sigur că va avea loc un atac asupra lor, o altă lovitură pentru provizii. Şi bănuia că va veni din iarba înaltă de pe partea ae nord a'pistei.

Ridicându-se pe etrieri, studia norul de praf care se apropia. Cercetaşii ei confirmaseră că acesta era într-adevar Redmask, conducând ceea ce trebuia să fie majoritatea războinicilor săi. Acea ceaţă de praf părea să se îndrepte spre creastă. Atri-Preda a rânjit, apoi a făcut semn unui mesager. — Adu-mi magii mei. La dublu.[1]

Bătrânul fusese găsit mort în cortul său în acea dimineaţă. Amprentele mâinilor care îl sugrumaseră lăsaseră' o harta pete a brutalităţii sub faţa lui umflată şi ochii bombaţi. Ucigaşul său stătuse deasupra lui, privind în jos pentru â asista' la sosirea morţii. Ultimul bătrân al Renfayar, propriul trib al lui Redmask, poate cel mai vechi om dintre întregul Awl. Blind Stalker care era moartea ar fi trebuit să-i aducă o atingere blândă asupra unui astfel de om.

În tabără, frica şi consternarea şuierau şi se învârteau ca un vânt prins ' într-un defileu' punctate de urlete îngrozitoare ale băieţilor şi strigăte care vesteau rău augur. Redmask sosise să privească de sus asupra cadavrului cand fusese dus în aer liber şi, desigur, nimeni nu putea să vadă ce se ascunde în spatele măstn

lui solzoase, dar nu căzu în genunchi lângă trupul rudelor sale, înţeleptul consilier al său. Stătuse, nemişcat, cu biciul de' cadaran înfăşurat transversal în jurul' trunchiului său, cu securea semilună rygtha ţinută liber în mâna stângă.

Câinii urlău, cu vocile trezite de cei îndoliaţi, iar pe flancurile versanţilor dinspre sud, turmele de r'odare se mişcau într-un loc şi pe altul, nervoşi şi agitaţi.

' Redmask se întoarse, atunci. Ofiţerii săi cu mască de aramă se apropiară, împreună cu Măsarch şi, în urmă cu câţiva paşi, Toc Anaster.

— Ani terminat să fugim, spuse Redmask. „Astăzi, vom vărsa încă mai mult sânge de Letherii”.

Asta era ceea ce războinicii Awl aşteptaseră să audă. Loialitatea lor nu era pusă în discuţie, nu ele la Bast Fulmar, totuşi erau tineri şi gustaseră sânge. Au vrut să guste din nou.' Dansul elaborat de iepure în care ei îi condusese pe Letherii durase prea mult. Nici măcar ambuscadele inteligente răsărite asupra inamicilor şi cercetătorilor nu fuseseră de ajuns. Marşul haotic şi plin' de excursii păruse prea mult a zborului.

Războinicii s-au adunat la nord de tabără, cu zorii încă proaspete în aer, stăpânii-câini şi ajutoarele lor strângând m lesă fiarele agitate şi agitate şi poziţionându-şi încărcăturile uşor spre est. Cai călcau pe pământul mânjit de rouă, penoa'nele de clan clătinând ca nişte trestii înalte. Cercetaşii au fost trimişi cu arcaşi cai pentru a intra în contact cu cei care se îndepărtează' de Letherii şi a-i alunga înapoi la cuibul lor. Acest lucru ar asigura că prezentarea specifică a forţelor lui Redmask va rămâne necunoscută cât mai mult timp posibil.

Cu câteva clipe înainte ca armata să plece, Torrent a sosit pentru a se poziţiona lângă Toc. Războinicul era încruntat, aşa cum răcea în majoritatea dimineţilor, după- amiezii şi serilor, când uitase să-şi îmbrace masca de vopsea. Din moment ce începuse să-i dea o erupţie cutanată pe obraji, bărbie şi frunte, a „uitat” mai des în aceste zile – iar loc a răspuns la acea expresie beligerantă cu un zâmbet strălucitor.

— Săbiile scoase din teacă astăzi, Torrent.

— Redmask ţi-a dat voie să călăreşti la luptă?

Toc ridică din umeri. — N-a spus nimic în niciun caz, ceea ce presupun că este suficient de lăsat.

'Nu este.' Torrent si-a dat calul înapoi, apoi l-a

învârtit ca să călărească acolo unde Redmask; stătea călare pe montura lui Letherii, dincolo de linia aspră de călăreţi pregătiţi.

Aşezându-se înapoi în şa ciudată Awl, Toc îşi examină din nou arcul, apoi săgeţile din tolba legate de coapsa dreaptă. Nu prea era interesat să lupte efectiv, dar cel puţin^ar fi gata să se apere dacă va n necesar. Prevestiri rele. În mod clar, Redmask era indiferent faţă de asemenea noţiuni. Toc s-a zgâriat la ţesutul groaznic din jurul orbitei lui fără ochi. Mi-e dor de acel ochi, darul lui High Derail în ceea ce pare să fie trecut. Zeii ştiau, m-au făcut din nou un adevărat arcaş – în aceste zile sunt al naibii de aproape inutil. Rapid şi'inexact, acesta este Toc cel Nenorocos.

Redmask'i-ar interzice plimbarea în această zi? Toc nu credea asta. îl văzu pe Torrent schimbând cuvinte cu liderul războiului, caluî războinicului demascat ocolind şi aruncând din cap. Destul de adevărat, cum fiara ajunge sa semene cu stăpânul ei. Imaginaţi-vă toţi câinii cu un smgur ochi pe care ar fi putut sa-i am. Apoi Torrent şi-a rotit montura şi şi-a îndreptat drumul înapoi spre Toc la un galopă rapid.'

încruntarea se întunecase. Toc zâmbi încă o dată. — Săbiile scoase din teacă astăzi, Torrent.

— Ai mai spus asta înainte.

— M-am gândit că s-ar putea să o luăm de la capăt.

— Te vrea în afara pericolului.

— Dar încă pot să călăresc cu armata.

„Nu am încredere în tine, aşa că nu te gândi că nimic din ceea ce faci nu va rămâne fără martor”.

— Prea multe nu acolo, cred, Torrent. Dar mă simt generos în această dimineaţă, aşa că voi lăsa frâiele libere.

— Niciodată nu trebuie să-i înnodă frâiele, spuse Torrent. — Orice prost ştie asta.

'Cum spui.'

Armata a pornit, cu toţii călare pentru moment – inclusiv stăpânh-câini – dar asta nu va dura. Nici, bănuia Toc, forţa nu ar rămâne unită. Redmask nu a văzut nicio bătălie ca pe un eveniment singular. Mai degrabă, a văzut o colecţie de ciocniri, o angajament de voinţe; acolo unde unul era tocit, îşi muta atenţia pentru a relua lupta în altă parte şi tocmai în orchestrarea acestor numeroase întâlniri era câştigată sau pierdută o bătălie.

Elementele de flancare s-ar desprinde din coloana principală. Mai mult de un atac, mai mult de un obiectiv.

Toc a înţeles asta destul de bine. Era, bănuia el, esenţa tacticii printre comandanţii de succes din întreaga lume. Cu siguranţă malazanii luptaseră aşa, cu mare succes. Evitând noţiunea de simulare, fiecare luptă a fost deliberată şi menită în mod deliberat să blocheze un inamic, într-'o luptă aprigă şi disperată.

„Lăsaţi fetele în seama nobilimii”, spusese odată Kellanved'. — Şi îşi pot duce eleganţa inteligentă până la tumulă. Asta se întâmplase în timp ce el şi Dassem Ultor îi observaseră pe cavalerii Untan pe câmpul'de luptă la est de Jurda. Călărit înainte şi înapoi, mainte şi înapoi. Obosindu- şi caii de război împovăraţi, semănând confuzie în norii de praf care le înghitiu propriile rânduri. Fără şi orb. Dassem ii ignorase pe nebunii cu sânge pur şi, înainte ca bătălia zilei să se încheie, a spulberat întreaga armată Untan, inclusiv pe acei lăudaţi şi temuţi cavaleri cândva.

Letherii nu posedau cavalerie grea. Dar dacă ar fi făcut-o, credea Toc, s-ar juca cu simulare şi orb toată ziua.

Sau poate nu. Vrăjitoria lor în luptă nu era nici subtilă, nici elegantă. Urât ca pumnul unui Fenn, de fapt. Acest lucru sugera un anumit pragmatism, un interes pentru eficienţă în detrimentul fastului şi, într-adevăr, un fel de nerăbdare faţă de manierele războiului.

Vrăjitorie. Oare Redmask îi uitase pe magii Letherii?

Câmpia vastă la nivel în care aştepta inamicul – Awl o numea Pradegar, Old Salt – nu eră moartă ca magic. La urma urmei, şamanii lui Redmask se folosiseră de magia reziduală pentru a urmări mişcările armatei inamice.

Redmask, ţi-ai pierdut minţile?

Awl a mers mai departe.

Mai mult decât săbii dezvelite în această zi, 1 frică. S-a zgâriat din nou la priza lui căscată, apoi a pus calul în mişcare.

' Orbyn Truthfinder nu-i plăcea senzaţia de pământ moale de sub el. Pământ, lut, nisip, orice părea neliniştit sub greutatea lui. Avea să sufere o plimbare cu o trăsură, din moment ce roţile erau suficient de solide, o parte în alta trântind deasupra' potecii stâncoase servind să-l liniştească ori de câte ori se gandea la acea incertitudine de dedesubt. El stătea acum pe o piatră

fermă, o umflătură de piatră răzuită chiar în sus de la poteca care întindea fundul văii.

Respiraţia aerului era încălzită de soare, mirosea a apă rece şi a pin. Midges rătăceau în roiuri de-a lungul râurilor de topire a gheţii care coborau de-a lungul versanţilor munţilor, înclinând într-un loc şi în altul ori de câte ori o libelulă se arunca în mijlocul Ion

Cerul era fără nori, albastrul atât de clar şi curat în comparaţie cu atmosfera prăfuită din Drene – său cu orice alt oraş de altfel – încât Orbyn s-a trezit privind în sus iar şi iar, lup'tându-se cu ceva asemănător cu neîncrederea.

Cand nu se uita în cer, ochii Patriotistului erau aţintiţi asupra celor trei călăreţi care coborau din pasul din'faţă. Se deplasaseră cu mult înaintea companiei sale, urcând pe înălţimi, apoi străbătuseră coloana munţilor până la trec'ătoarea îndepărtată, unde fusese măcelărită o garnizoană. Unde, mai important, un anumit transport de arme nu sosise. în schema mai mare, o astfel de pierdere a însemnat puţin, dar Factor Letur Anict nu a fost un om de mari scheme. Motivaţiile lui au fost trunchiate, analizate într-un limbai de precizie, intolerant la deviere, aproape nevrotic când se confruntă cu ceva dezordonat. Şi asta, într-adevăr, era dezordonat. Pe scurt, Letur Anict, cu toată averea şi puterea lui, a fost un birocrat în adevăratul sens al cuvântului.

Călăreţii avansaţi se întorceau, în cele din urmă, dar Orbyn nu â fost deosebit de mulţumit de asta. Nu ar avea nimic bun de spus, ştia el. Poveşti' despre cadavre putrezite, lemn carbonizat, corbi zgomotoşi şi şoareci printre oasele mucegăite. Cel puţin, se putea forţa încă o dată să urce în trăsura Factorului' să stea în faţa acelui mestecător de numere neplăcut şi să-i sfătuiască – cu mai multă veridicitate de data aceasta – să întoarcă coloana şi să se întoarcă spre Drene.

Nu ca ar reuşi, ştia el. Pentru Letur Anict, fiecare insultă era gravă, iar fiecare eşec era o insultă. Cineva ar plăti. Cineva a făcut-o întotdeauna.

Un instinct îl făcu pe Orbyn să arunce o privire înapoi spre tabără şi îl văzu pe Factor ieşind din trăsură. Ei bine, asta a fost o' uşurare, din moment ce Orbyn avea obiceiul de a transpira pro-fuz în concepţia înghesuită a lui Letur. A privit cum băroatuLspălat a ales o potecă delicată până unde stătea Orbyn. îmbrăcat în exces pentru aerul blând, părul lui slăbănog, alb, acoperit de o

pălărie cu rame late, pentru a proteja soarele de pielea palidă, faţa lui ciudat de rotundă deja îmbujorată de efort.

Găseşte adevărul, spuse el de îndată ce ajunse la vârful rocii de bază, ştim amândoi ce ne vor spune cercetaşii noştri.^

' — Într-adevăr, Factor.

— Deci... unde sunt ei?

Sprâncenele subţiri ale lui Orbyn se ridicară, iar el clipi pentru a curăţa transpiraţia brusca care îi ustura ochii. — După cum ştiţi, ei nu aii coborât niciodată mai departe decât aici – unde suntem tabăraţi chiar acum. Lăsând trei posibilităţi. Unul, s-au întors, s-au întors înapoi şi prin pasă...

— Nu au fost văzuţi să facă asta.

'Nu. În al doilea rand, au părăsit poteca aici şi au mers spre sud, căutând probabil Trecătoarea Perlelor în sudul Bluerose.

— Călătorind pe coloana vertebrală a munţilor? Asta pare puţin probabil, Truthfinder.

— Trei, au plecat spre nord de aici.

Factorul şi-a lins buzele, de parcă s-ar fi gândit la ceva. Fără inflexiune, el a întrebat: „De ce ar face asta?”

Orbyn a ridicat din umeri. „Dacă cineva doreşte, s-ar putea să ocolească zona până ajunge la coastă, apoi să închirieze o ambarcaţiune care să o ducă în aproape orice sat de coastă sau port al Mării Bluerose”.

'Luni.[1]

— Fear Sengar şi tovarăşii lui sunt bine obişnuiţi cu asta, Factor. Nicio parte fugară nu a fugit vreodată atât de mult timp în limitele imperiului ca ei.

— Nu numai prin îndemânare, Truthfinder. Amândoi stim că Edur i-ar n putut lua de o sută de ori, în o sută de locuri diferite... Şi mai departe, amândoi ştim de ce nu au făcut asta. întrebarea pe care tu şi cu mine am dansat de mult, mult timp este ce, dacă ceva] vom face în legătură cu toate acestea.

— Acea întrebare, vai, spuse Orbyn, este una care poate fi adresată doar de stăpânii noştri, din Letheras.

'Studii de masterat?' Letur Ânict pufni. „Au alte preocupări, mai presante. Trebuie să acţionăm independent, în concordanţă cu responsabilităţile care ni s- au acordat; într-adevăr, în conformitate cu însăşi aşteptarea că ne vom îndeplini aceste responsabilităţi.

Stam deoparte în timp ce Fear Sengar îl caută pe

zeul Edur? Stam cleoparte în timp ce Hannan Mosag si aşa-zişii săi vânători îşi lucrează cu incompetenţa abil în această aşa-zisă urmărire? Există vreo îndoială în mintea ta, Orbyn
Truthfinder, gă Hannan Mosag comite o trădare? împotriva împăratului? împotriva imperiului?

— Karos Invictad şi, sunt sigur, cancelarul se ocupă de chestiunea trădării Regelui Vrăjitor.

'Fără îndoială. Totuşi, ce s-ar putea întâmpla cu planurile lor dacă Fear Sengar ar avea succes? Ce se va întâmpla cu toate planurile noastre, dacă Edur Zeul Umbrelor se va ridica din nou?

— Asta, Factor, este foarte puţin probabil. Nu, de fapt este imposibil.

— Cunosc bine probabilităţile şi evaluarea riscurilor, spuse Letur Anict, stăruitor, Truthfinder.

— Ce vrei? întrebă Orbyn.

Zâmbetul lui Letur Anict era strâns. S-a îndreptat spre nord. — Se ascund. Şi amândoi ştim unde.

Orbyn nu era fericit. — Amploarea cunoştinţelor tale mă surprinde, Factor.

— M-ai subestimat.

— Se pare că am făcut asta.

Găsitorul adevărului. Am cu mine douăzeci dintre cei mai buni gardieni ai mei. Ai patruzeci de soldaţi şi doi magi. Avem suficiente felinare pentru a alunga întunericul şi astfel să furăm puterea acelor vrăjitori decrepiţi. Câţi rămân în acea rezistenţă ascunsă? Dacă lovim repede, putem scăpa de acest cult blestemat şi numai pentru asta merită efortul. Capturarea fricii pe' Sengar în târg ar îndulci masa. Luaţi m considerare încântarea, laudele, dacă îi oferim lui Karos şi Cancelarului trădătorul teribil, Fear Sengar, şi acel prost, Udinaas. Luaţi în considerare, dacă doriţi, recompensele.

Orbyn Truthfinder a oftat, apoi a spus: — Foarte bine.

— Atunci ştii calea secretă. Am bănuit la fel.

Şi tu nu, şi ştiam la fel de multe. Şi-a scos o batistă si şi-a sters transpiraţia de pe faţă, apoi de-a lungul bărbiei de sub bărbie. — Urcarea este obositoare.

Va trebui să lăsăm trăsurile şi caii aici.

— Cei trei cercetăşi ai tăi pot servi pentru a păzi tabăra. Au câştigat odihnă. Când plecăm, Truthfinder? Orbyn se strâmbă. 'Imediat.'

Doi dintre cei trei cercetaşi stăteau lângă un foc pe

care stătea o oală pătată de funingine cu ceai fierbinte, m timp ce al treilea se ridică, arcuit pentru a-şi linişti spatele, apoi se îndreptă spre trenul modest care îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei coborând în vale.

Au fost schimbate salutările obişnuite, alături de invitaţii de a împărtăşi această noapte'şi această tabără. Liderul trenului se' apropie obosit' să se alăture cercetaşului.

— Nu este acesta sigiliul factorului Drene de pe acea trăsură? el a intrebat.

Cercetaşul dădu din cap. ‘Deci este.[1] Privirea i se rătăci pe lângă bărbatul destul de neimpresionant care stătea în raţa lui. — înţeleg că nu sunteţi comercianţi. Totuşi, o mulţime de paznici.

„O investiţie înţeleaptă, ar trebui să judec”, a răspuns bărbatul, dând din cap. — Fortul garnizoanei a dat destule dovadă în acest sens. Stă nemişcat abandonat, pe jumătate ars şi presărat cu oasele soldaţilor măcelăriţi.

Cercetaşul a ridicat din umeri. — Partea de vest a zonei este renumită pentru bandiţi. Am auzit că au fost vânaţi şi ucişi.

‘Chiar aşa?[1]

— Aşa am auzit. Şi este în drum un nou detaşament, împreună cu dulgheri, tăietori de copaci şi un fierar. Fortul ar trebui reconstruit înainte de sfârşitul sezonului. El a ridicat din umeri. — E riscul drumului.’

Venitt Sathad dădu din nou din cap. „Nu am trecut pe lângă nimeni pe potecă. Atunci Factorul vine să ţi se alăture aici?

‘El este.[1]

„Nu este neobişnuit^, această călătorie? La urma urmei, Drene se află pe partea îndepărtată a mării.

— Afacerile lui factor sunt ale lui, răspunse cercetaşul, puţin laconic. — Nu mi-aţi răspuns niciodată, domnule.

' ‘Nu am? Care a fost întrebarea ta din nou?

— Te-am întrebat ce cărai, asta are nevoie de atât de puţine rucsoare si de atâtea paznici.

' — Nu am libertatea sa vă spun, vai, spuse Venitt Sathad, în timp ce începu să cerceteze tabăra. — Ai avut mai mulţi soldaţi aici, nu cu mult timp în urmă.

— Am coborât ieri pe vale.

— Să-l întâlnesc pe Factorul?

‘Doar asa. Şi m-am gândit că dacă vor veni în

noaptea asta, locul de câmpare de aici nu va fi suficient de mare. Nu pentru ei şi grupul tău.

— Cred că ai dreptate.

— Atunci poate că ar fi mai bine dacă ai trece mai departe. Mai e un alt loc la două mii de paşi pe vale. Ar trecui să mă gândesc că ai destulă lumină.

Venitt Sathad zâmbi. — Atunci vom face cum ai cerut. Poate ne vom întâlni cu Factorul tău pe drum.

— Poate o veţi face, domnule.

În ochii bărbatului, Venitt Sathad a văzut minciuna, încă zâmbind, s-a întors la cal. — Incărcaţi-vă, le spuse el gardienilor săi. — Mergem mai departe.

O comandă foarte neplăcuta, dar Venitt Sathad îşi alesese bine escorta. într-un timp foarte scurt, trupa a fost din nou pe drum.

Habar n-avea de ce bărbatul pe care a fost trimis să-l întâlnească se afla pe această potecă, atât de departe de Drene. Nici Venitt nu ştia unde se dusese Anict, din moment ce din toate părţile, dar în faţă, nu mai erau decât munţi aspre şi sălbatici, populaţi de puţin mai mult decât oi cu coarne care se căţăra pe stânci şi'câţiva condori care cuibăreau stânci. Poate că va afla în cele din urmă. Aşa cum a fost, mai devreme sau mai târziu Letur Anict avea să se întoarcă la Drene, iar el, Venitt Sathad, agentul Rautos Hivanar şi Letheras Liberty Consign, îl aştepta.

Cu câteva întrebări de la stăpânul său.

Şi câteva răspunsuri.

Un ţipăt răsună în depărtare, apoi se stinge. Mai aproape de mână, în mijlocul luminii pâlpâitoare ale felinarului şi al umbrelor tremurătoare, ultimele strigăte ale celor măcelăriţi dispăruseră de mult, în timp ce soldaţii din garda lui Orbyn mergeau printre trupurile îngrămădite – mai ales tinerii, femeile şi bătrânii din această cameră – asigurându-se că nimeni nu mai respira.

Nici unul nu ŞL făcut-o. Orbyn Truthfinder se asigurase el însuşi de asta. într-un mod distras, sfâşiat

de dezgust şi de necesitatea ca nicio neglijenţă să nu fie permisă. Fuseseră patru clopote în acest labirint subteran, cel mult, pentru a marca prima breşă de saloane de la intrarea în crevasă şi tot ce a urmat, din cameră în cameră, din coridor în coridor, asaltul vrăjitoriei luminoase şi respingătoare.

Orice organizare elaborată a puterii ţinuse strâns în această proprietate îngropată a fost ştearsă cu pierderea unei singure vieţi de Letherii şi tot ceea ce a rămas atunci era o simplă măcelărie. Vânându-i pe cei care s-au ascuns, care au fugit în cele mai îndepărtate colţuri, în cele mai mici încăperi de depozitare, copiii înghesuiţi în nişte nişte şi, unul, într-o amforă plină pe jumătate cu vin.

Mai puţin de patru clopote, deci, pentru a anihila Cultul Domnului cu Aripi Negre. Aceste versiuni degenerate ale Tiste Edur. Cu greu merită efortul, în ceea ce îl privea pe Orbyn Truthfinder. Şi mai amar pentru limbă, nu fusese niciun semn de Frica Sengar sau de vreunul dintre însoţitorii săi. Niciun semn, într-adevăr, că ar fi fost vreodată aici.

Privirea lui aplecată asupra cadavrelor îngrămădite, se simţea murdar. Letur Anict îl folosise în căutarea obsesivă a eficienţei, a simplificării crude a lumii sale. Un iritant mai puţin sâcâitor pentru Factorul Drene. Şi acum aveau să se mtoarcăA iar Orbyn se întrebă dacă această călătorie pentru a găsi cateva vagoane încărcate de arme ieftine nu fusese, de fapt, altceva decât un şiretlic. Unul care l-a păcălit la fel de uşor ca şi un copil cu ochii mari.

A scos o cârpa pentru a şterge sângele de pe pumnal, apoi a strecurat arma cu lamă lungă înapoi în teaca de sub braţul drept.

'Unul dintre magii lui s-a apropiat. „Găseşte adevărul”.

— Am terminat aici?

'Noi suntem. Am găsit camera altarului. O jumătate de duzină de preoţi şi preotese clătinându-şi în genunchi, rugându-si pe zeul lor eliberare. Magul a făcut o mutră acru. — Vai, Lordul cu Aripi Negre nu era acasă.

'Ce surpriza.'

— Da, dar a fost unul, domnule. O surpriză, adică.

'Continua.'

— Acel altar, domnule, a fost cu adevărat sfinţit.

Orbyn aruncă o privire spre mag cu ochii mijiţi.

'Sens?'

— Atins de întuneric, de Torţa în sine.

— Nici măcar nu ştiam ca există un asemenea Hold. întuneric?'

— Tiles au un aspect al întunericului, domnule, deşi doar cele mai vechi texte notează asta. De Fulcra, domnule. Corbul Alb.'

lui Orbyn îi stătu brusc respiraţia. S-a uitat cu atenţie la magul care stătea în faţa lui, a privit umbrele zburând peste raţa cărnită a bărbatului. — Corbul Alb. Straniul Edur care o însoţeşte pe Fear Sengar este numit aşa.

— Dacă acel străin este numit aşa, atunci nu este Tiste Edur, domnule.

'Atunci ce?[1]

Magul făcu un semn către trupurile aflate pe toate părţile. 'Tiste Andii, se zic. Copiii întunericului. Domnule, ştiu puţine despre asta... White Crow, care călătoreşte cu Fear Séngar. Dacă într-adevăr merg împreună, atunci ceva s-a schimbat.

'Ce vrei să spui?'

Edur şi Andii, domnule, erau duşmani cei mai răutăcioşi. Dacă ceea ce am adunat din legendele Edur şi altele asemenea conţine vreun adevăr, atunci ei s-au războit şi acel război s-a încheiat cu trădare. Odată cu uciderea Corbului Alb.' Magul a clătinat din cap. „De aceea nu cred în acest Corb Alb care este cu Fear Sengar – este doar un nume, un nume dat din greşeală, sau poate o batjocură. Dar dacă mă înşel, domnule/ atunci o veche cearta a fost îngropată într-un mormânt adânc, iar asta s-ar putea dovedi... îngrijorător.

Orbyn îşi întoarse privirea. — Am măcelărit ultima dintre aceste Andii, nu-i aşa?

— În locul ăsta, da. Ar trebui să fim încrezători că sunt ultimii Andii care au mai rămas? Chiar şi în Bluerose? Oare Edur nu şi-au găsit rude peste ocean? Poate că s-au făcut şi alte contacte, pe care spionii noştri din flote nu le-au detectat. Sunt neliniştit, domnule, de toate astea.

Nu eşti singur în asta, mage. — Gândeşte-te mai mult la asta, spuse el.

„1 va."

Când magul s-a întors să plece, Orbyn a întins o mână uriaşă şi plinuţă pentru a-l opri. — Ai vorbit cu Factorul?

0 încruntare, de parcă magul s-ar fi jignit la

întrebare. — Desigur că nu, domnule.

'Bun. Despre altar şi sfinţire, nu spuneţi nimic. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: „Despre celelalte gânduri ale tale, nu spune nimic la fel”.

— Altfel nu aş fi procedat, domnule.

'Excelent. Acum, adună-ne soldaţii. Aş vrea să plecăm de aici cât de curând putem.

— Da, domnule, cu plăcere.

ridică Letur Anict la lumea lui făcută mai simplă. Ce ar vrea el să fie şi ce este, nu sunt acelaşi lucru. Şi asta, dragă Factor, este calea spre ruină. O vei mérge fără mine.

Clip era orientat spre sud. Mâna lui dreaptă era ridicata, lanţul şi inelele lui erau strânse. Nu o rotise mai mult de o duzină de bătăi ale inimii. Părul lui, lăsat nelegat, s-a răscolit în vânt. La câţiva paşi distanţă, Silchas Ruin stătea pe un bolovan, trecând o piatră de ascuţit de-a lungul tăieturii uneia dintre săbiile sale cântătoare.

Zăpada cobora de pe un cer albastru pal, poate vreo versiune la înălţime a unui duş de soare sau vânturile ridicaseră fulgii 'de pe vârfurile tinere care se ridicau din toate părţile, dar direct în faţă. Aerul era amar, atât de uscat încât lâna scânteia si trosnea. Trecuseră ultimul platou spart cu o zi înainte, lăsând în urmă masa de piatră neagră sfărâmată care îi marca centrul craterizat. Urcarea de azi dimineaţă fusese perfidă, deoarece atâtea plăci de piatră sub picioare erau învelite în gheaţă. Ajungând pe creasta calderei în lumina după-amiezii târzii, se treziră privind un vast pantă descendentă, care se întindea spre nord pe o jumătate de legugă sau mai mult, până la o câmpie de tundra. Dincolo ae asta, orizontul ajungea într-o linie albă plată, ceţoasă. Câmpuri de gheaţă, spusese Fear Sengar, la care râsese Udinaas.

Seren Pedac păşi neliniştită de-a lungul crestei. Mergea cu ceilalţi, cu mult în spatele lui Clip şi Silchas Ruin. Mai rămăsese lumină pentru a continua, dar tânărul Tiste Andii se cocoţase pe creastă pentru a se uita înapoi pe drumul pe care veniseră. Tăcut, inexpresiv.

Ea se apropie să stea în faţa lui Udinaas, care se apucase să duca din nou suliţa Iniass şi acum stătea pe o stâncă care înfige vârful suliţei în gazonul cu muşchi. 'Ce se intampla aici?' îl întrebă ea cu voce joasă. 'Tu

stii?'

— Cunoscut cu pasărea iac, Acquitor? Hoţul cu creasta gri şi ucigaşul pădurii?

Ea a dat din cap.

„Şi ce se întâmplă când o femelă irac găseşte un cuib care conţine puii altor păsări? Un cuib nepăzit?

„Ucide şi mănâncă puii”.

El a zâmbit. 'Adevarat. Cunoscut în mod obişnuit. Dar iranii fac altceva ocazional, mai devreme în sezon. Ei împing un ou şi lasă unul de-al lor. Celelalte păsări par oarbela schimb. Iar când iacul eclozează, bineînţeles ca îşi ucide şi îşi mănâncă rivalii.

— Atunci sună chemarea lui, spuse ea. — Dar este o chemare care nu pare diferită de cele ale puiilor celorlalte păsări. Şi acele păsări vin cu mâncare în cioc.

— Numai ca să fie împuşcat de £ei doi adulţi care aşteaptă în apropiere şi ucişi în cuib. încă o masă pentru puii lor.

„Jaracks sunt din toate punctele de vedere păsări neplăcute. De ce vorbim de irani, Udinaas?

— Niciun motiv, într-adevăr. Dar uneori merită să ne reamintim că noi, oamenii, nu suntem unici în cruzimea noastră.

„Fent credea că jarack-urile sunt sufletele copiilor abandonaţi care au murit singuri în pădure. Şi aşa tânjesc după o casă şi o familie, dar sunt atât de încurajaţi de furie când îi găsesc, încât distrug tot ceea ce îşi doresc/

— Fent aveau obiceiul să abandoneze copiii?

Seren Pedac se strâmbă. — Numai în ultima sută de ani.

— Ar trebui să cred că împiedică apetitul lor autodistructiv.

Nu spuse nimic la acel comentariu, dar în ochii minţii ei l-a văzut pe Huli Beddict stând brusc lângă ea, trăgând'u-se la toată înălţimea, întinzându-se să-l ia pe Udinaas de gât şi târându-l pe bărbat în picioare.

Udinaas a sărit brusc înainte, sufocându-se, cu o mână îndreptându-se spre ea.

Seren Pedac se dădu înapoi. Nu, la naiba! Ea s-a străduit să alunge viziunea.

Nu ar pleca.

Ochii bulbucaţi, fata înnegrită, Udinaas şi-a închis propriile mâini în jurul gâtului, dar nu avea' nimic de îndepărtat...

— Seren! a strigat Kettle.

rătăcitor! Ce, cum... o, îl omor! Huli Beddict stătea în picioare, zdrobind viaţa din Udinaas. Voia să se întindă spre el, să-i strângă strânsoarea, dar ştia că nu va fi suficient de puternică. Nu, şi-a dat seama, avea nevoie de altcineva...

Şi a evocat în scena din mintea ei o altă siluetă, apro'piindu-se, flexibilă şi pe jumătate văzută. O mână fulgeră în sus, lovindu-l 'pe Huli Beddict în propriul gât. Letherii s-au clătinat înapoi, apoi au căzut într-un genunchi, chiar dacă l-a eliberat pe Udmaas. Huli întinse apoi mâna după sabia lui.

Un tij de suliţă a tăiat în vedere, îl prinse pe Huli pe frunte, dându-şi capul pe spate. S-a răsturnat.

Războinicul Edur stătea acum între Huli Beddict şi Udinaas, cu suliţa ţinută în poziţie de gardă.

Văzându-l, văz'ându-i chipul, a făcut-o pe Seren să se clatine înapoi. Trull Sengar? trull-

Viziunea a dispărut, a dispărut.

Tuşind, gâfâind, Udinaas se rostogoli pe o parte.

Kettle se repezi să se ghemuiască lângă fostul sclav.

O mână se închise pe umărul lui Seren şi o răsuci. Se trezi uitându-se în faţa lui Fear şi se întreba de expresia ciudată a războinicului. El-el nu ar fi putut să vadă. Asta ar fi-

— Tuns, şopti Frica. 'Mai batran. O tristeţe... „S-a întrerupt” apoi, incapabil să continue, şi s-a răsucit.

Ea se uită după el. O tristeţe în ochii lui.

Pe ochii lui.

— Jocuri mortale, Acquitor.

Ea a început, s-a uitat peste el pentru a vedea că Silchas Ruin o studia acum de unde stătea el. Dincolo de el, Clip nu se întoarsese, nici măcar nu se mişcase. 'Nu am. Vreau să spun. Nu eu am-'

— Imaginaţia, spuse Udinaas de la pământ, în dreapta ei, este mereu rapidă să judece. Tuşi din nou, apoi râsete izbucni din gâtul răvăşit. — întreabă orice om gelos. Sau femeie. Data viitoare când spun ceva care te enervează, Seren Pedac, înjură-mă, bine?

— îmi pare rău, Udinaas. nu m-am gândit...

— Te-ai gândit bine, femeie.

Oh, Udinaas. — îmi pare rău, şopti ea.

— Ce vrăjitorie ai găsit? întreba Fear Sengar, cu ochii uşor sălbatici în timp ce se uita la ea. 'Am văzut-'

'Ce ai văzut?' întrebă Silchas Ruin uşor, trăgând o

sabie în teacă, apoi scoţând cealaltă.

Frica nu spuse nimic şi, după o clipă, îşi trase privirea de cornul Seren Pedac. — Ce face Clip? el a cerut.

— Doliu, mă aştept.

Acest răspuns l-a adus pe Udinaas să se ridice în poziţie şezând. Aruncând o privire la Seren, dădu din cap, rosti gura lui Jarack.

— Ce doliu? a întrebat frica.

„Toţi cei care locuiau în Andara”, a răspuns Ruina Silchas,' „sunt morţi. Măcelărit de soldaţi şi magi Letherii. Clipul este Sabia Mortală a întunericului.' Daca ar fi fost acolo, acum ar fi încă în viaţă – rudele lui. Iar trupurile care zaceau nemişcate în întuneric ar fi Letherii. Se întreabă dacă nu a făcut o greşeală teribilă.

— Gândul acela' spuse tânărul Tiste Andii, a fost trecător. Te-au vânat, Fear Sengar. Şi tu, Udinaas. Se întoarse, cu chipul îngrozitor în odihna lui calmă. Lanţurile s-au învârtit, s-au rupt în aerul rece, apoi s-au învârtit din nou înăuntru. — Rudele mele s-ar fi asigurat că nu va rămâne nicio dovadă că eşti acolo. Nici magii Letherii nu au fost suficient de puternici – nici suficient de inteligenţi – pentru a profana altarul, deşi au încercat. El a zâmbit. — Vedeţi, şi-au adus felinarele cu ei.

— Oricum, poarta nu a stat suficient de mult acolo, spuse Udinaas cu o voce trosnind.

Ochii duri ai lui Clip aţintiţi asupra fostului sclav. 'Nu ştii nimic.[1]

— Ştiu ce se învârte din degetul tău, Clip. La urma urmei, ne-ai arătat o dată înainte.

Ruina Silchas, terminată cu a doua sabie, acum a învelit-o şi s-a ridicat. „Udinaas”, i-a spus el lui Clip, „este un mister la fel de mult ca Acquitor-ul de aici. Cunoaşterea şi puterea, mâna şi mănuşa. Ar trebui să mergem mai departe. Doar dacă/făcu o pauză, îndreptându-se spre Clip, nu este timpul.

Timp? Timp pentru ce?

— Este, spuse Udinaas, folosind suliţa Imass pentru a se ridica în picioare. „Ştiau că vor muri. Ascunderea în acea groapă adâncă nu'i-a dus nicăieri. Sânge mai puţin tânăr, tot mai slab. Dar sângele ăla, ei bine, vărsă destul din ei...

Clipul a avansat pe fostul sclav.

— Nu, spuse Silchas Ruin.

Sabia Mortală se opri, păru să ezite, apoi ridică din umeri şi se întoarse. învârtire cu lanţ.

— Mama întunecată, reluă Udinaas cu un zâmbet strâns. — Deschide poarta ta, Clip, a fost plătit.

Şi lanţul care se învârtea s-a rupt. Orizontal. La fiecare capăt câte un inel, echilibrat parcă la capăt. În banda cea mai apropiată de ei era... întuneric.

Seren Pedac se uită fix, în timp ce acea sferă neagră începea să crească, revărsându-se din inel.

— Are chestia asta, mormăi Udinaas, despre canalele de naştere.

Ruina Silchas a intrat în întuneric şi a dispărut. O clipă mai târziu, s-a auzit o zbucitură fantomatică în timp ce Wither intră în fugă pe poartă. Kettle îl luă de mâna pe Udinaas şi îl conduse.

Seren aruncă o privire spre Fear. îţi lăsăm lumea în urmă, Tiste Edur. Si totuşi, pot vedea realizarea trezită în ochii tăi. Dincolo. ***Prin*** acea poartă, Fear Sengar, aşteaptă suflştul lui Scabandari.

îşi puse o mână pe sabie, apoi înaintă cu pasi mari.

în timp ce Seren Pedac îl urmă, se uită la Clip, îi întâlni privirea în timp ce el stătea acolo, aşteptând, cu o mână ridicată, poarta formând un tunel în' spirală din cel mai apropiat inel. Într-o altă lume, îşi imagina ea, poarta ieşea din celălalt inel. L-aj)urtat cu *el'.* Drumul nostru până unde trebuia să mergem. în tot acest timp.

Clipul făcu cu ochiul.

înfrigurat de acel gest, Acquitor a făcut un pas înainte şi s-a cufundat în întuneric.

Third Maidén Isle era moartă înapoi, ridicându-se la vedere pe valuri, apoi căzând din nou în jgheaburi. Feribotul gemea ca o fiară care se zbate, răsucindu-se sub pădurea sa de catarge şi pânzele lor improvizate, iar masa de Shake s-a ghemuit bolnav şi îngrozit pe punte. Vrăjitoarele şi vrăjitorii, în genunchi, îşi plângeau rugăciunile pentru a fi auzite deasupra furiei umflate a furtunii, dar ţărmul era departe acum şi erau rătăciţi.

Yedan Dérryg, udat de spuma cáré se zvârnea periodic

? este tunele joase cu o bucurie demonică, se îndrepta spre an Tovis, care stătea lângă cei patru oameni de pe vâsla. Se ţinea de o pereche ae linii groase de şobolani, cu picioarele largi pentru a prelua smoala şi iachetul şi, în timp ce studia chipul fratelui ei vitreg în timp ce acesta se apropia, văzu ceea ce ştia deja că

este adevărul.

Nu vom reuşi.

Despicând liniile o dată pe lângă mlaştina sărată, apoi în sus, rotunjind peninsula şi de-a lungul marginii de nord a recifelor, o călătorie de trei zile si două nopţi înainte ca acestea să poată lega într-unul dintre golfurile mici din partea sub a treia. Maidén Isle. Vremea ţinuse, iar în zori această zi totul păruse posibil.

— Cusăturile, Twilight, spuse Yedan Derryg când a ajuns la ea. — Aceste valuri le deschid larg. Vom coborî... El latră într-un râs sălbatic. „Dincolo de mal, fii bine cum se spune! Mai multe oase până în adânc!

El era palid – la fel de palid ca şi ea, fără îndoială –, totuşi în ochii lui era o furie întunecată. — Tour's Spit se află la două cuie de pe linie şi sunt bancuri, dar, soră, este singurul uscat pe care am putea ajunge.

— Oh, şi câţi de pe punte ştiu să înoate? Orice?[1] Ea clătină din cajD, clipind spray sărat din ochi. — Ce ai vrea să facem, să prăbuşim chestia asta blestemată pe şuviţă? Să ne rugăm ţărmului să ne putem strecura printre bancuri neatinse? Dragă Watch, te-ai ghemui în poala zeilor?

Maxilarul cu barbă strâns, muşchii cablaţi crescând atât de strâns încât a aşteptat să audă oasele sau dinţii trosnind, apoi el şi-a întors privirea. — Atunci ce ai vrea să facem?

— Fă-i pe blestemaţii de proşti la cauţiune, Yedan. Coborâm din ce în ce 'mai jos şi următorul val ne va rostogoli imediat.

Cu toate acestea, ştia că era prea târziu. Oricare ar fi planurile măreţe de supravieţuire pentru poporul ei pe care le cultivase, în adâncul inimii ei, veniseră nelegată. Prin această furtună. Fusese o nebunie să arunce acest feribot târâtor de coastă dincolo de ţărm, chiar dacă singura porţiune cu adevărat periculoasă fusese... aceasta, aici, la nord de la Third Maiden Isle până la subsolul insulei Spyrock. Singura întindere cu adevărat deschisă către oceanul de vest.

Furtuna s-a desprins brusc, a trântit cu pumnul în babord a ambarcaţiunii. Un catarg s-a spulberat, vela înclinându-se rotund, cearşafurile rupându-se şi, ca o aripă uriaşă, vela s-a desprins, ducând catargul cu ea. Tachelajul a smuls figuri nefericite de pe punte şi le-a aruncat spre cer. Un al doilea catarg s-a răsturnat,' acesta suficient de greu pentru a-şi trage vela în jos.

încă mai multe ţipete mici care ajung prin urlet.

Feribotul p>area că s-a prăbuşit, ca şi când s-ar fi aruncat în adancime. Yan Tovis s-a trezit strângând liniile de parcă ar putea s-o smulgă, spre cer, de parca ar fi putut s-o ia din toate astea. Regina comanda. Oamenii ei mor.

Măcar eu mă voi alătura...

Un strigăt al lui Yedan Derryg, care înaintase în haosul punţii, un strigăt care a ajuns la ea.

Şi acum a văzut. Două corăbii uriaşe veniseră peste ei dinspre pupă, câte una pe fiecare parte, zvârnâindu-se ca nişte maşini de vânătoare, cu pânzele lor singure piticind feribotul care ţinea în mijlocul îor. Cel care era în babord a furat răsuflarea înverşunată a furtunii şi, dintr-o dată, feribotul s-a redresat în' mijlocul valurilor agitate.

Yan Tovis s-a uitat în faţă, a văzut figuri care se înghesuiau pe baliste montate lateral, i-a văzut pe alţii deplasându-se spre şină, sub coloane uriaşe de frânghie.

Piraţii? Acum?

Echipajul navei la tribord, a văzut ea cu o alarmă tot mai mare, făcea cam la fel.

Cu toate acestea, navele au fost cele care au speriat-o cel mai mult. Căci ea le-a recunoscut.

Pieri. Cum se numeau? Da, Tronurile Războiului. Îşi amintea bine de acea bătălie, de biciuitul vrăjitoriilor care rupeau crestele valurilor, detonaţiile în timp ce galerele Edur se dezintegrau în faţa ochilor ei. Strigătele războinicilor înecaţi-

Balistei şi-au slăbit certuri puternice, totuşi rachetele s- au arcuit înalt, degajând puntea cu două sau mai multe înălţimi de oameni. Şi din ei au şerpuit funii. Lansarea fusese practic simultană de pe ambele nave. Ea a văzut acele certuri rupând pânzele subţiri, tăind dincolo de tachelaj, apoi rachetele cu cap greu au coborât în mările între ele.

Ea a văzut cum frânghiile erau trase întinse. Ea a simţit muşcătura scârţâitoare a certurilor în timp ce acestea se ridicau înapoi limpezi de apă şi ancorau ghimpe adânc în tunelele feribotului.

Şi, pe măsură ce vântul îi împingea pe toţi înainte, Tronurile Războiului s-au apropiat.

Mănunchiuri masive de alge marine strânse în jos pentru a amortiza contactul cu carenele.

Marinarii de pe navele Perish s-au grăbit de-a lungul liniilor, mulţi dintre ei stând în picioare în timp ce o făceau – imposibil de echilibrat în ciuda mărilor înclinate – şi s-au lăsat jos pe puntea feribotului cu frânghii şi un sortiment de unelte.

Frânghiile au fost cleiate pe suporturi şi pastile pe feribot.

Un Perish blindat a ieşit din masa umanităţii de pe

¥untea principală şi s-a urcat spre locul unde stătea Yan **o vis.**

În limbajul negustorului, femeia a spus: „Ambarcaţiunea ta se scufundă, căpitane. Trebuie să vă evacuăm pasagerii.

Amorţit, Yan Tovis dădu din cap.

— Navigam, spuse Perish, pentru a doua insula Fecioara.

„La fel şi noi”, a răspuns Yan Tovis.

Un zâmbet brusc, binevenit în ochii lui Yan Tovis ca zorii după o noapte lungă. — Atunci suntem cel mai bine întâlniţi.

Bine întâlnit, da. Si bine răspuns. Al doilea Fort Maiden. Insula tăcută a fost cucerită. Nu doar Malazanii atunci. The Perish. Uite ce ne-am trezit.

Avusese luni de zile să se gândească la lucruri şi, în cele din urmă, foarte puţin din ceea ce se întâmplase în Imperiul Malazan îl surprinse pe Banaschar, cândva Demidrek al Viermelui Toamnei. Poate că, dacă ar fi văzut din afară, dintr-un teritoriu de graniţă unde adevărata putere a fost la fel de efemeră, la fel de evazivă, ca un nor pe faţa lunii, ar exista un sentiment de uimire şi, într- adevă'r, de neîncredere. Că femeia muritoare care conduce cel mai puternic imperiu din lume s-ar putea găsi atât de... neputincioasă. Atât de legat de ambiţiile şi poftele jucătorilor fără chip din spatele tapisseriei. Oamenii care nu sunt conştienţi de maşinaţiunile politicii ar putea foarte bine să creadă'că cineva'ca împărăteasa Laseen era atotputernic, că putea face în întregime ce vrea. Şi că un înalt Mag, precum Tayschrenn, era de asemenea liber, neconstrans m ambiţiile sale.

Pentru oamenii' cu viziuni atât de simpliste asupra lumii, ştia Banaschar, catastrofele erau lucruri deconectate, izolate'în sine. Nu exista niciun simţ al cauzei şi efectului dincolo de imediat, dincolo de observabil direct. O stâncă se prăbuşeşte pe un sat,

ucigând sute. Efectul: moartea. Cauza: prăbuşirea stâncii. Desigur, dacă s-ar vorbi atunci despre tăierea fiecărui copac aflat la vedere, inclusiv a celor de deasupra acelei stanei, ca fiind adevărata cauză a dezastrului – o cauză care, în esenţa ei, se afla chiar la picioarele victimelor, atunci negare acerbă, a fost răspunsul; sau, şi mai patetic, confuzie goală. Şi dacă ar fi să detaliezi apoi presiunile economice care au cerut defrişări atât de rapace, variind de la nevoia de lemn de foc în rândul localnicifor şi dorinţa de defrişare a pământului pentru păşuni pentru â creşte efectivele până la foamea de lemn pentru a satisface nevoile construcţiilor navale, a unui oraş-port la leghe depărtare, pentru a intra în război cu un regat vecin pentru zonele de pescuit contestate – contestate pentru că bancurile dispăreau, ceea ce duce la ameninţarea de foamete în ambele regate, care la rândul său ar putea destabiliza familiile conducătoare, ridicând astfel spectrul războiului civil... ei bine, atunci, întreaga noţiune de cauză şi efect, dezvăluindu-şi brusc adevăratul nivel de complexitate, pur şi simplu copleşită.

Rebeliunea în şapte oraşe, urmată de ciumă teribilă şi, brusc, inima Imperiului Malâzan – Quon Tali – s-a confruntat cu o lipsă de cereale. Dar nu, Banaschar ştia, s-ar putea întoarce şi mai departe. De ce a avut loc rebeliunea? Nu contează profeţiile convenabile ale apocalipsei. Criza s-a născut în urma loviturii lui Laseen, când practic toţi comandanţii lui Kellanved au dispărut-înecaţi, aşa cum â spus gluma înfiorătoare. Ea s-a aşezat pe tron, doar pentru a-şi găsi cei mai capabili guvernatori şi lideri militari dispăruţi. Şi în vidul plecării lor au venit oameni mult mai puţin capabili şi mult mai puţin de încredere. Nu ar fi trebuit sa fie surprinsă de avariţia şi corupţia lor – pentru că capitolul pe care îl începuse în istoria imperiului fusese anunţat cu trădare şi sânge. Seminţele amare aruncate dau fructe amare, după cum se spunea.'

Corupţie şi incompetentă. Acestea au fost scântei ale rebeliunii.'Născut în palatul imperial din Unta, doar ca să se întoarcă cu răzbunare.

Laseen folosise Gheara pentru a-şi obţine lovitura de stat. În aroganţa ei, ea şi-a imaginat clar că nimeni nu ar putea face la fel; ar putea să se infiltreze în grupul ei mortal de asasini. Cu toate acestea, Banaschar credea

acum, că asta se întâmplase. Aşa că cea mai puternică femeie muritoare din lume se trezise brusc emasculată, într-adevăr prinsă de o mulţime de exigenţe, presiuni insuportabile, pretenţii de nescăpat. Iar cea mai mortală armă a ei de control intern fusese compromisă irevocabil.

Nu avusese loc nici un război civil – Adjunctul se ocupase de asta –, totuşi, enfilada de la Malaz City ar fi putut foarte bine să aducă vârful final în inima muncitoare a domniei lui Laseen. Gheara fusese decimată, poate atât de mult încât nimeni nu o mai putea folosi în anii următori.

Gheara declarase război oamenilor nepotriviţi. Şi aşa, în cele din urmă, Cotillion – care fusese cândva Dansator – şi-a răzbunat organizaţia care îi distrusese propriul Talon şi apoi l-a ridicat pe Laseen pe tron. Căci, în noaptea aceea în oraşul Malaz, a avut loc un Dans al Umbrei.

Cauze şi efecte, erau ca şuviţele de gossamer care se întind pe turnurile oraşului Kartool, o pânză mortală, o tesătura legată în o mie de locuri. Şi să-ţi imaginezi că lucrurile sunt simple însemna să fii naiv, adesea fatal.

O crimă de care el însuşi se făcuse vinovat, Banaschar înţelese acum. Furia lui D'rek împotriva adoratorilor ei nu fusese un eveniment izolat, intern. A aparţinut unui război vast, iar în război au murit oameni. Poate că, spre deosebire de Banaschar, Tayschrenn nu fusese foarte afectat de tragedie. Poate că, într-adevăr, înaltul Mag Imperial ştia de tot timpul.

Asemenea gânduri neplăcute aveau obiceiul să rătăcească în mmtea lui, când soarele fugise de mult din cer, când ar fi trebuit să adoarmă-a căzut în stupoarea beată a uitării aici, în camera decrepită pe care o închiriaşe vizavi de Taverna Harridict pe acest bîestemat. insulă. În schimb, stătea lângă fereastra, larg treaz, ascultând vântul rece scârţâind prin obloane. Şi chiar dacă ar fi fost o noapte caldă, se îndoia că ar fi'deschis acele obloane. Mai bine să nu vezi nimic în afară de acele şipci acoperite de vreme; mai bine să ni se amintească că nu exista nicio ieşire.

Viermele Toamnei i se agita în intestin; un parazit nemuritor şi el gazda lui muritoare. Zeiţa era din nou în el, după toţi aceşti ani. Din nou, nicio surpriză. La urma urmei, sunt singurul'care a mai rămas. Cu toate acestea, D'rek nu rămânea decât o prezenţă, un gust slab pe

limba lui. Nu fusese o bătălie a voinţelor; dar ştia că va veni. Zeiţa avea nevoie de el şi mai devreme sau mai târziu avea să întindă mâna şi să închidă un pumn rece în jurul sufletului lui.

Acesta nu era un mod de a fi numit de zeul cuiva.

A auzit zgomote zgomote în spatele lui şi a închis încet ochii.

— Miroase. Miroase, miroase, miroase.

Cuvintele erau o şoaptă scâncitoare în capul lui Banaschar.

— Asta-i problema, Telorast. Cu insula asta. Cu tot acest continent! Oh, de ce am venit aici? Ar fi trebuit să furăm trupurile a doi pescăruşi, nu contează aceste lucruri putrezite, cu burtă goală, pe care nu le putem umple niciodată! Câţi şobolani am ucis, Telorast? Raspunde-mi!'

— Deci nu am putut să le mâncăm, mormăi Telorast. — A-i ucide a fost distractiv, nu-i aşa? Cele mai curate nave din lume. Ajunge cu plângerea ta, Curdle. Nu simţi cât de aproape suntem?

— A mers aici! Acum era groază în vocea lui Curdle. — Ce facem în locul ăsta?

Banaschar se întoarse. Cele două reptile scheletice până la genunchi se plimbau înainte şi înapoi pe lungimea pătuţului, urcându-se stânjenite' printre faldurile dezordonate ale aşternutului. — O întrebare bună, spuse el. ‘Ce faci aici? În camera mea? Şi cine este „ea”?

Capul lui Curdle se clătina, fălcile pocnind. — Nu-Nu-Apsalar ne-a alungat. Dar trebuie să spunem cuiva![1]

‘Oricine![1] strigă Telorast. ‘Chiar si tu![1]

— Numele ei este Lostara Yil, spuse Banaschar. — Nu Zeii-Nu-Nu-Apsalar, tocmai am spus asta?

„Ea”, a spus Curdle, biciuind coada, „este cea care a mers aici. Cu mult timp in urma. Mai demult decât ţi-ai putea gândi, atât de mult. Telorast este nebun.' E entuziasmată, dar cum poate cineva să fie entuziasmat când suntem atât de aproape de ea? Nebunie![1]

„Doar pentru că a mers pe aici”, a spus Telorast, „nu înseamnă că încă mai stă pe aici. Nu ai cranii mari în care să-şi împingă pumnul, nu pentru mult timp, nu? Şi uită-te la noi' Curdle. Am putea dansa în palma ei. Oricare. Sau ambele, una pentru mine si una pentru tine – şi ea n-ar fi în stare să spună nimic despre noi, nimic. Creatura se îndreptă din nou spre Banaschar. — Deci, nu

există niciun motiv de panică şi asta trebuie să-i spui lui Curdle, Wormfood. Deci, continuă, spune-i.

Banaschar clipi încet, apoi spuse: — Nu ai de ce să-ţi faci griji, Curdle. Acum, voi doi sa plecaţi? Am mai multe de făcut şi jumătate din noapte a trecut.

Capul cu ciocul ras al lui Telorast se îndreptă spre Curdle. 'Vedea?

Totul este în regulă. Suntem aproape pentru că trebuie să fim. Pentru că acolo vrea Edgewalker...

'Linişte!' şuieră Curdle.

Telorast se abătu. 'Oh. Trebuie să-l omorâm acum, nu-i aşa?

— Nu, ar fi dezordonat. Trebuie doar să sperăm la un accident teribil. Repede, Telorast, gândeşte-te la un accident serios!

— Nu am auzit niciodată de Edgewalker, spuse Banaschar. — Relaxează-te şi pleacă şi uită să te gândeşti să mă omori. Dacă nu vrei sa-l trezeşti pe D'rek, adică. Zeiţa s-ar putea să ştie foarte bine cine este acest Walkwalker şi din asta s-ar jputea să poată strânge ceva din misiunea ta secretă mortala, şi din asta ar putea decide că ar fi mai bine dacă ati fi zdrobiţi în praf.

Curdle sări jos din pătuţ, se strecură mai aproape de Banaschar, apoi începu să se zbată. — Nu am vrut să spunem nimic prin toate astea. Nu am vrut niciodată să spunem nimic, nu-i aşa, Telorast? în plus, suntem cei mai inutili si mai mici.

— Putem mirosi bine Viermele, spuse Telorast, dând din cap. 'Pe tine. în tine. încă un miros de groază prin aici. Nu ne place deloc. Să mergem, Curdle. El nu este cel cu care ar trebui să vorbim. Nu la fel de periculos ca Not-Apsalar, dar la fel de înfricoşător. Deschide obloanele alea, Wormfood; vom ieşi aşa. '

— Uşor pentru tine, mormăi Banaschar, întorcându-se pentru a' scoate barierele din şipci deoparte. Vântul năvăli ca respiraţia lui Hood, iar preotul renăscut se cutremură.

Într-o clipită cele două reptile s-au aşezat pe pervaz.

— Uite, Telorast, caca de porumbei.

Apoi cele două creaturi au sărit din vedere. După o clipă, Banaschar închise încă o dată obloanele. Îndreptându-şi viziunea asupra lumii. Lumea lui, cel puţin.

„Shillydan, omul cu ochi întunecaţi Ridică capul pentru a arunca o privire în jur Hillyman, oniul cu ghearele negre A venit pe fântână pentru a arunca o privire m jur

„Ei bine si şi/”, spune omul cu douăsprezece degete Şi a legat dealul în jos. Incă-mă-mâna mortul' Omul zâmbit A mers sărit legat, a legat

Nenorocit cu roşu „Omul de apă Croacă şi săruta pe fruntea unei fete Hilfyman, omul albastru-Cocked-”

— Pentru numele lui Hood, Crump, opreşte-l blestemat de cântat!

Săpătorul strâns se îndreptă, se uită cu gura căscată, apoi se apleca încă o dată si relua să sape groapa. Pe sub rasuflarea lui a încejmt să fredoneze cântecul său nebun şi nesfârşit de mlaştina.

Caporalul Shard a privit pământul zburând afară, prins de vântul în vârtej sălbatic, încă o clipă. La douăzeci de

gaşi dincolo de gaura adâncă şi lopata strălucitoare a lui rúmp ghemuia incinta de piatră cu pereţii joase în care echipa îşi ascunsese echipamentul şi unde acum se ghemuiaii sergentul Cord, Masan^Gilani, Limp si Ebron, adăpostindu-se de vântul puternic. În scurt timp, Cord avea să-i cheme pe toţi să se ridice şi va începe patrula din această parte a coastei.

Între timp, Crump săpa o groapă. O groapă adâncă, aşa cum a ordonat sergentul. La fel cum sergentul comandase în fiecare zi de aproape o săptămână.

Shard şi-a frecat faţa amortită, bolnav de îngrijorare pentru soră lui. Sinnul j)e care-f cunoştea dispăruse şi nu mai rămăsese nici urma de ea. îşi găsise puterea, creând ceva avid, aproape strident, în ochii ei întunecaţi. îi era frică de ea şi nu era singur în asta. Genunchii răi ai lui Limp se ciocneau împreuna ori de câte ori se apropia prea mult, iar Ebron făcea ceea ce el credea că erau gesturi subtile, nevăzute, de apărare în spatele ei. Masan Gilani părea neafectat – cel puţin asta era ceva, poate o chestie de femeie, din moment ce Earadan Sort fusese aproape la fel.

Atat de simplu? Teribil pentru bărbaţi, dar nu pentru femei? Dar de ce ar fi aşa?

Nu avea niciun răspuns pentru asta.

Bâzâitul lui Crump era din ce în ce mai puternic, atrăgând din nou atenţia lui Shard. Destul de tare încât

aproape să copleşească gemetele îndepărtate ale gheţii muritoare de pe cealaltă parte a strâmtorii. Merită să strigi din nou la prost? Poate nu.

Murdăria zboară, se învârte înspre cer, apoi se repezi pe valul vântului gelid.

Erau găuri punctate de-a lungul unei jumătăţi de leghe din coasta de nord a acestei insule. Crump era mândru de realizarea sa şi va continua să fie mândru, probabil pentru totdeauna. Cele mai fine gropi săpate vreodată. Zece, cincizeci, o sută, oricât ar fi vrut sergentul, da domnule.

Shard credea că speranţa ferventă a lui Cord că o astfel de groapă se va prăbuşi' îngropându-l o dată pentru totdeauna pe idiotul blestemat, era puţin mai mult decât o iluzie.

La urma urmei, Crump sapă gropi grozave.

A auzit un ţipăt de ţeapă de undeva în spatele lui şi s-a întors. Şi acolo era ea. Smn, fata pe care obişnuia să o arunce pe umăr ca pe un sac de tuberculi – un sac chicotind – şi cu care se repezi prin cameră după cameră, în timp ce râsul ei se transforma în ţipete şi picioarele ei începură să bată. Părul negru zbârnâit, cu' un flaut de os în mâini, muzica lui aruncată în tumultul amar ca firele de cerneală, în timp ce ea săriba în faţa vremii ca şi cum ar fi muşcată de păianjen.

Sinn, copilul vrăjitoare. înaltul Mag cu sete de sânge.

Copil al rebeliunii. Furată din viaţa pe care ar fi trebuit să o traiască, transformată de groază în ceva nou. Copilul celor şapte oraşe, al Apocalipticului, oh da. Icrele binecuvântate ale lui Dryjhna.

Se întrebă câte astfel de creaturi erau acolo, poticnindu-se printre ruine ca nişte câini înfometaţi. Răscoală, mare eşec, apoi ciuma: câte cicatrici ar putea purta un suflet tânăr? înainte să se răsucească în ceva de nerecunoscut, ceva abia uman?

A găsit Sinn mântuirea în vrăjitorie? Shard nu avea nicio credinţă că o astfel de mântuire era într-adevăr benignă. O armă pentru voinţa ei şi până unde ar putea merge un muritor cu o astfel de armă în mâinile lor? Cât de mare este greutatea voinţei lor, nelegată şi dezlănţuită?

Aveau dreptate să se teamă. Deci foarte corect.

O comandă aspră din partea sergentului Cord şi era timpul să începem patrula. O ligă de coastă răvăşită de

vânt. Crump a coborât din groapă şi şi-a făcut praf pe palme, cu raţa strălucind în timp ce' îşi privea de sus la lucrarea lui.

— Nu e bine, caporale? O groapă săpată de un Mareşal din Mott Wood şi ştim cum sa le săpăm, nu-i asa. De ce, cred că ar putea' fi cel mai bun de până acum! Mai ales cu toate craniile de bebeluşi de pe fund, ca nişte pietrui, deşi se sparg prea uşor-trebuie să iasă în luminăf Pas lumina![1]

înfrigurat brusc într-un loc mult mai adânc decât ar putea atmge orice vânt, Shard se îndreptă spre marginea gropii şi privi în jos. Câteva clipe mai târziu, restul echipei i s-a ^lăturat.

în întuneric aproape înălţimea unui bărbat mai jos, licărirea formelor rotunjite. Sunt ca nişte pietrui.

Si se agitau.

tJn şuierat de la Ebron şi se uită cu privirea spre Sinn, a cărui muzică si dans ajunseseră la un ton înnebunit. ‘Zei de jos! Sergent-[1]'

— Ia din nou lopata, mârâi Cord către Crump. — Completaţi-l, prostule! Umple-1! Completaţi-le pe toate!

Crump clipi, apoi îşi ridică lopata şi începu să împingă pământul uscat înapoi în gaură. „Cele'mai bune materiale de umplere a găurilor care se găsesc oriunde! Vei vedea, sergent! Nu veţi vedea niciodată găuri umplute atât de bine cum sunt făcute de un Mareşal Mare din Mott Wood!

— Grăbeşte-te, prostule naibii!

— Da, domnule, grăbiţi-vă. Crump poate face asta!

După o clipă, săpătorul a început sa cânte.

„Shillydan, omul cu apă roşie, Croacă şi sărută fruntea
fetei Hillyman, bărbatul cu cocoşul albastru. Mângâie şi binecuvântări să-i mulţumesc acum!

Nimander Golit, învelit într-o mantie grea de lână albastru închis, stătea la un capăt al străzii întortocheate. Clădirile decrepite din port s-au aplecat şi s-au lăsat, o grimasă de cărămidă coborând până la malul apei, care strălucea la o sută de paşi distanţă. Fărâmături de nori se năpustiră sub un cer de noapte de stele tulburi, năvălind spre sud ca nişte alergători avansaţi de zăpadă şi gheaţă.

Tiste Andii, santinelă spre întuneric; i-ar îi plăcut ca noţiuni atât de măreţe înfăşurate în jurul lui la fel de

strâns ca această mantie. O' atitudine mitica, grea de... cu ceva. Şi sabia de lângă el, o armă a voinţei eroice, *jpe* care o putea scoate când soarta înfricoşătoârea soarta cu plânsul ei banshee şi să o folosească cu o abilitate care ar putea uimi, asemenea celor mari de altădată, o icoană desăvârşită a puterii dezvăluită în Numele mamei Dark.

Dar totul a fost un vis. îndemânarea lui cu sabia era medie, un simbol al mediocrităţii la fel de tulbure ca şi propria sa linie de sânge. NU era nici un soldat al întunericului, ci doar un tânăr care stătea pierdut pe o stradă ciudată, un om fără unde să meargă – încă condus, condus chiar în acest moment – să meargă undeva.

Nu, chiar şi asta nu era adevărat. A stat noaptea din cauza nevoii de a evada. Răutatea lui Phaed devenise turbat, iar Nimander era cea în care ea alesese să se încredinţeze. O va ucide ea pe Sandalath Drukorlat aici, în acest oraş-port, aşa cum promisese? Mai exact, el, Nimander, avea să-i permită? A avut curajul să-l trădeze pe Phaed, ştiind cât de repede avea să se întoarcă şi cât de mortaî veninul ei?

Anomander Rake nu ar ezita. Nu, ar dărâma uşa camerei lui Phaed şi ar târâi stâlpul care scârţâie afară de gâtul ei. Şi atunci ár scutura viaţa de la ea. Nu ar avea de ales, nu-i aşa? O singură privire în ochii lui Phaed şi secretul va fi dezvăluit. Secretul vastului spaţiu gol din eâ, unde ar trebui să fie conştiinţa ei. El ar vedea totul clar, iar apoi în ochii ei ar veni groaza expunerii – cu câteva momente înainte ca gâtul ei să se rupă.

Mama întunecata avea să aştepte sufletul lui Phaed, apoi, livrarea lui ţipătoare, naşterea malignă a execuţiei juste, a alegerilor care nu erau deloc alegeri. De ce? Pentru că nimic altceva nu se poate face. Nu pentru unul ca ea.

Şi Rake ar accepta sângele de pe mâini. Avea să accepte acea povara teribiîa ca una în plus printre nenumăratele altele pe care le-a purtat peste o sută de mii de ani. Ucigătorul de copii. Un copil din propriul sânge.

Curajul celui cu putere. Şi acesta era propriul gol al căscat al lui Nimander în inima sufletului său. Putem fi copiii lui, nepoţii lui, putem fi din sângele lui, dar fiecare suntem incompleţi. Phaed şi golul ei moral rău. Nenanda şi furia lui neraţionată. Aranatha cu speranţele ei

stupidé. Kedeviss care' ţipă trează în fiecare dimineaţă. Skintick pentru care toata existenţa este o glumă. Desrâ, care şi-ar desfăşura picioarele pentru orice bărbat dacă ar put'ea-o ridica încă o treaptă pe scară către orice mare glorie ea îşi imaginează că merita. Şi Nimander, care îşi imaginează liderul acestei familii decăzute de potenţiali eroi, care va căuta marginile pământului în vanătoa'rea lui pentru... curaj, convingere, un motiv de a face, de a simţi orice. .

O, pentru Nimander, atunci, o stradă goală în toiul nopţii. Cu locuitorii pierduţi în somnul lor agitat şi patetic – de parcă uitarea ar fi oferit orice scăpare, orice scăpare. Pentru Nimander, aceste momente interminabile în care a putut să se gândească la luarea unei decizii, de fapt păşind mtre un bătrân nevinovat Tiste Andii şi propria soră mai mică ucigaşă a lui Nimander. Să spui nu, Phaed. Nu vei avea asta. Nu mai. Nu vei mai fi un secret. Vei fi cunoscut.

Dacă ar putea face asta. Dacă ar putea să facă asta.

A auzit un sunet. învârtindu-se, şoapta lanţului fin tăind o cale prin aer – aproape, atât de aproape încât Nimander se întoarse – dar nu era nimeni. Era singur. învârtire, învârtire, un şuierat – apoi un pocnet brusc, două clicuri distincte, blânde, ca ale a două obiecte minuscule, întinse la fiecare capăt al acelui lanţ fin – da, acest sunet, profeţia – Mama desfăşoară, aceasta este profeţia?

Acum linişte, dar aerul se simţea febril din toate părţile, iar respiraţia îi venea în gâfâituri aspre. — El poartă porţile, Nimander, aşa se spune. Nu este aceasta o cauză demnă? Pentru noi?' Să cercetăm tărâmurile, să-l găsim nu pe bunicul nostru, ci pe cel care poartă^ porţile?

— Drumul nostru spre casă. Către Mama întunecată, către cea mai profunda îmbrăţişare a ei... o, Nimander, iubirea mea, haideţi...

— încetează, a'grămăit el. 'Vă rog. Stop.[1]

Era moartă. Pe Insula Plutitoare. Doborât de un Tiste Edur care nu se gândise la asta. Nimic. Era moartă.

Si ea fusese curajul lui. Si acum nu a mai rămas nimic.

Profeţia? Nu pentru unul ca Nimander.

Nu visezi nimic la glorie. Şi ea este moartă.

Ea era totul. Şi ea este moartă.

Un vânt rece oftă, smulgând acea tensiune – o

tensiune pe care acum ştia că şi-o imagina. Un moment de slăbiciune. Ceva se dărâmă'pe un acoperiş din apropiere.

Aceste lucruri nu au venit la cei cáré erau incompleţi. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

Trei clopoţeluri uşoare au auzit noaptea, anunţând încă o schimbare de personal în pichetele de avans. în mare parte tăcuţi, soldaţii se ridicau, forme întunecate ieşind din poziţiile lor, repede înlocuite de cei care veniseră să păzească în locul lor. Armele foşneau, închizătoarele şi cataramele zgâcneau, armura de piele scoţând sunete mici de animale. Siluete se mişcau înainte şi înapoi pe câmpie. Undeva, în întunericul de dincolo, de céalalta parte a acelei înălţimi, în măturarea ierburilor înalte şi în râpele îndepărtate, inamicul s-a ascuns.

Soldaţii ştiau că Bivatt crezuse că bătălia era iminentă. Redmask şi 'Awl lui se apropiau cu paşi repezi. Sângele avea să fie vărsat în după-amiaza târziu, m ziua acum dispărută. O, după cum bine ştiau soldaţii Letherii de-a lungul pichetelor de avans, sălbaticii sosiseră într-adevăr. Iar Atri-Preda îşi aranjase magii să-i întâmpine. Vrăjitorii urâte trosniseră şi scuipaseră, înnegrind zone întregi de păşune până când'cenuşa a îngroşat aerul.

Totuşi, inamicul nu se închidea, blestemata Awl nici măcar nu şi-ar arăta feţele. Chiar şi atunci când se deplasau, cliiar dincolo de' linia vizuala, pentru a încercui armata Letherii. Acest lucru suna mai mortal decât era – nicio linie de barbari Awl nu ar fi putut rezista împotriva unei erupţii concertate, iar sutele de genii tactici de rang inferior, comune tuturor armatelor, prezisese din nou şi din nou că Bivatt va face exact asta: conduce, o pană solidă în contact cu Awl, împrăştiindu-le în vânt.

Acele predicţii au început să scadă pe măsură ce după- amiaza scadea, pe măsura ce se amurgea, pe măsură ce noaptea se închidea în jurul lor cu mantia ei impenetrabilă.

Ei bine, au spus atunci, desigur că nu a fost muşcată. Este o capcană evidentă, atât ae neîndemânatică, încât aproape ca cerşeşte credinţa. Redmask ne vrea să ieşim din poziţiile noastre,' mişcând'u-ne într-un loc şi altuf. Vrea confuzia, vezi? Bivatt e prea inteligent pentru asta.

Aşa că acum stăteau noaptea, obosiţi, nervoşi şi auzeau în fiecare sunet abordarea furişă a ucigaşilor în

întuneric. Da, prieteni, era mişcare acolo, fără îndoială. Deci ce făceau ticăloşii?

Ei aşteaptă. Să tragă săbiile cu zorii, aşa cum au făcut ultima dată. Stăm aici afară, treji, degeaba. Si venim mâine, vom fi cu ochii de nisip şi înţepeni ca cadavre, cel puţin până când luptele vor începe cu adevărat, apoi le vom smulge pieile. Lamă şi magie, prieteni. Pentru a anunţa ziua care va veni.

Atri-Preda se plimba. Brohl Handar o putea vedea destul de bine, deşi, chiar dacă nu ar fi putut, ar fi în stare să o urmărească prin mormăitul armurii ei. Şi, în ciuda diminuării detaliilor, Tiste Edur ştia că era suprasolicitată; ştia că nu păstra calmul necesar de la un comandant; şi aşa era bine, a concluzionat el, că cei doi erau la douăzeci său mai mulţi paşi de cel mai apropiat bivuac de trupe.

Mai mult decât puţin expus, de fapt. Dacă inamicul s-ar fi infiltrat în pichete, s-ar putea să se ascundă la nici zece paşi depărtare, ajustându-şi mânerele cuţitelor cu câteva momente înainte de fugă bruscă direct către ei. Uciderea” celor doi lideri ai acestei armate invadatoare. Desigur, pentru a fi reuşit asta, sălbaticii ar fi trebuit să înşele protecţia magică ţesute de magi, iar asta părea puţin probabil. Bivatt nu era unic cand era vorba de nervi încordaţi şi trebuia să fie atent la astfel de defecte.

Redfnâsk a excelat în surprize. El dovedise deja asta şi fusese o prostie să se aştepte la o schimbare bruscă, la un eşec dramatic în viclenia lui. Totuşi, aceasta a fost pur şi simplu o chestiune de a căuta lupta cu răsăritul soarelui? Mi s-a părut prea uşor.

Atn-Preda a trecut peste. — Supraveghetor, spuse ea cu voce joasă, aş vrea să-ţi trimiţi Edur afară. Trebuie să ştiu ce face.

Surprins, Brohl nu spuse nimic pentru o clipă.

Ea a interpretat asta, pe bună dreptate, ca dezaprobare. — Cei tăi sunt mai capabili să vadă în întuneric. Nu este corect? Cu siguranţa mai buni decât noi Letherii; dar mai important, mai bun decât Awl.

Şi câinii lor, Atn-Preda? Ne vor mirosi, ne vor auzi – vor ridica capul şi vor trezi noaptea. Asemenea soldaţilor tăi, a continuat el, 'ai mei sunt pe poziţie, cu faţa la iarba înaltă şi aşteaptă să vadă inamicul în orice moment.

Ea a oftat. 'Da, desigur.[1]

„Se joacă cu noi”, a spus Brohl Handar. — Vrea să-l ghicim. El vrea ca mintea noastră să fie amorţită de

epuizare în zorii zilei şi să fie atât de încetinită în capacitatea noastră de â reacţiona, de a răspunde cu promptitudine. Redmask ne vrea confuzi şi a reuşit.

— Îţi închipui că nu ştiu toate astea? întrebă ea într-un şuierat.

— Atri-Preda, nici măcar nu ai încredere în magii tăi tocmai acum – în saloanele pe care le-au pus să ne păzească în această noapte. Soldaţii noştri ar trebui să doarmă.

— Dacă am motive să nu am încredere în magii mei, spuse sec Bivatt, am un motiv bun. Nici K'risnan-ul tău nu m-a impresionat până acum, supraveghetor. Deşi, a adăugat ea, talentele lui de vindecare s-au dovedit mai' mult decât adecvate.

— Pari aproape resentit de asta, spuse Brohl.

Ea flutură cu o mână dispreţuitoare şi se întoarse pentru a-şi relua pasul.

Un comandant tulburat într-adevăr.

Redmask ar fi încântat.

Toc se aplecă de-a lungul gâtului calului. Călărea fără spate şi simţea căldura animalului şi mirosul lui acru, dar blând, umplundu-i nările în timp ce' lăsa fiara să facă încă un pas înainte. De la înălţimea umărului calului putea vedea chiar deasupra liniei crestei din stânga lui.

modestele berme defensive erau ca nişte morminte cocoaşe de-a lungul platului din această parte a castrului Letherii. A avut loc o schimbare a gărzii – clopoţeii se auziseră uşor – ceea ce înseamnă că trecuse încă un moment ideal pentru atac.

Nu era un geniu militar, dar Toc credea că această noapte nu ar fi putut fi mai perfectă în ceea ce îl privea pe Awl. îşi aveau duşmanul confuz, obosit şi uzat. în schimb, Redmask şi-a epuizat proprii războinici t'rimiţându-i într-un sens şi apoi în altul, cu scopul aparent unic de a ridica praful' pe care nimeni nu putea să-i vadă. Nu a fost emisă nicio comandă de iniţiere a contactului. Nicio adunare concertată pentru a lansa o lovitură bruscă în tabăra Letherii. Nici măcar nici un zbor hărţuitor de săgeţi care să coboare în viteză în întuneric.

Credea că înţelege motivul inconstanţei lui Redmask. Magii Letherii. Cercetaşii săi fuseseră martori la acea vrăjitorie nerăbdătoare şi mortală, gata să întâmpine atacul Awî. Ei aduseseră înapoi poveşti despre pământul bătut, stâncile care se spargeau în căldura

incandescentă, iar aceste poveşti se răspândiseră rapid, împingând adânc în armată un vârf de frică. Problema era simpla. Aici, în acest loc, Redmask nu avea niciun răspuns la acea magie. Şi Toc credea acum că Redmask avea să sune m curând retragerea, oricât de urâtoare ar fi fost – fără vărsare de sânge, şi marele avantaj de a înainta cu mult dincolo de coloana' Letherii şi de a evita astfel detectarea fusese predat, aruncat inutil. Nicio bătălie, totuşi o înfrângere.

Calul său, neîndrumat de omul pe spate, făcu încă un pas, cu capul înclinat, astfel încât animalul să poată tăia iarba. Prea mult din asta şi fiara îşi va găsi măruntaiele în noduri.

Oh, te ducem la măcel fără să stai pe gânduri. Şi da, unii dintre voi vin să se bucure de ea, să poftească' acea cacofonie, acea violenţă, mirosul de sânge. Şi aşa împărtăşim cu tine, dragă cal, nebunia noastră particulară.
Dar cine ne judecă pentru această crimă împotriva ta şi a neamului tău? Nici unul.

Doar dacă voi, caii, nu aveţi un zeu.

Se întrebă dacă ar putea fî vreo poezie undeva în asta. Dar poeziile care ne amintesc de trăsăturile noastre mai
groaznice nu sunt niciodată populare, nu-i aşa? Cel mai bine sunt minciunile chel ale eroilor şi faptele mareţe. Confortul şmecher al curajului şi convingerii altcuiva. Aşa că ne putem bucura de strălucirea neprihănită şi astfel să ne simţim înălţaţi în natură.

Dai voi rămâne cu minciunile. De ce nu? Toti ceilalţi o
fac.

Iar celor cărora nu li se spune că gândesc prea mult. Hah, acum există un atac destul de înfricoşător pentru a înfrânge orice suflet aventuros. Vezi cum tremur.

Calul lui a auzit un scâncet din partea dreaptă şi în orice limbă împărtăşeau fiarele acel sunet era cu siguranţă o chemare, pentru că şi-a ridicat capul, apoi a mers încet spre el. Toc mai aşteptă câteva clipe, apoi, când a considerat că erau departe de linia crestei din spatele lor, s-a îndreptat şi a strâns hăţurile.

Şi am văzut în faţa lui o linie solidă de războinici călare, cu lăncile drepte.

În faţa rândului se afla tânărul Renfayar, Masarch.

Toc îşi înclină calul la apropiere.

— Ce este asta, Masarh? O sarcină de cavalerie în întuneric?

Tânărul războinic ridică din umeri. — Ne-am pregătit de trei ori în noaptea asta, Mezla.

Toc zâmbi pentru sine. Aruncase acel peiorativ într-un acces de batjocură de sine în urmă cu câteva zile, iar acum devenise un onorific. Ceea ce, a recunoscut el, a făcut apel la simţul său de ironie. Şi-a apropiat calul si a întrebat pe un ton scăzut: — Ai idee ce face Redmask, Masarch?

O privire cu glugă, apoi o altă ridicare din umeri.

— Ei bine, insista Toc, aceasta este principala concentrare de forţe? Nu? Atunci unde?[1]

— în nord-vest, cred.

— Al tău va fi un atac de simulare?

— Dacă sună claxonul, Mezla, mergem la sânge.

Degetul de la picior se răsuci pe cal şi se uita înapoi la
creasta. Letherii aveau să simtă zgomotul copitelor şi apoi vedeau siluetele în timp ce Awl trecea pe linie. Şi soldaţii aceia săpaseră gropi – deja auzea pocnitul oaselor picioarelor şi ţipetele animalului. — Masarch, spuse el, nu poţi încărca'acele pichete.

— îi putem vedea suficient de bine pentru a merge în jurul lor...

— Până când animalul de lângă tine îl împinge pe al tău într-unul singur.

La început, Toc a crezut că aude lupi urlând, dar strigătul brusc a răsucit cornul de rodară al lui Redmask.

Masarch ridică lancea. — Mergi cu noi, Mezla?

Bareback? 'Nu.[1]

— Atunci mergi repede într-o parte!

Toc şi-a pus în mişcare calul cu piciorul şi, în timp ce mergea pe linie, i-a văzut pe războinicii Awl pregătindu-si armele deasupra monţilor brusc neliniştiţi. Respiraţiile năvăleau ca fumul în aer. De undeva din partea îndepărtată a taberei Letherii s-a auzit o reverberaţie bruscă a braţelor care se ciocnesc.

El a considerat că Masarch conducea şase sau şapte sute de călăreţi Awl. îndemnându-şi calul în galop, Toc s-a îndepărtat chiar în momentul în care masa de războinici se îndrepta înainte. 'Aceasta este o nebunie!' A învârtit montura, smulgându-şi arcul de pe umăr, chiar şi în timp ce şi-a pus frâiele peste încheietura mâinii stângi.' Punându-şi im capăt al arcului pe piciorul său

mocasin – între degetul mare şi restul – şi-a aplecat greutatea pentru a-l înşira. Arma pregătită şi în mâna dreaptă, el şi-a ajustat cu îndemânare strângerea pe frâiele si le-a înnodat pentru a se asigura că nu cadeau şi nu murdează picioarele din faţă ale calului.

în timp ce fiara galopa în urma prăfuită a încărcăturii de cavalerie, Toe Anaster scoase din tolba de la şold prima săgeată cu vârful de piatră. Pe numele lui Hood, ce fac?

Vă pregătiţi pentru a acoperi retragerea despre care ştiu că vine? Da, un arcaş cu un singur ochi...

Cu presiunea coapselor şi o uşoară deplasare a greutăţii, el şi-a ghidat calul în direcţia înălţimii – unde războinicii Awl sosiseră într-o masă întunecată', abia acum scoţând strigătele lor de război. Undeva în depărtare s-a ridicat sunetul câinilor, alăturându-se acelei cacofonii tot mai mari de fier pe fier si voci care ţipă.

Redmask lovise în sfârşit, iar acum era haos în noapte.

Cavaleria, ajungând la înălţime, a coborât pe cealaltă parte şi câteva clipe mai târziu â fost pierdută din vedere.

Toc şi-a îndemnat calul înainte, împingând săgeata. Nu avea etr'ieri în care să stea în timp ce trage, făcând tot acest exerciţiu să pară ridicol, totuşi s-a apropiat rapid de creastă. Cu câteva clipe înainte de sosire, a auzit ciocnirea din faţă – strigătele, ţipetele străpungătoare ale cailor răniţi şi sub'toate tunetele copitelor.

Deşi greu de desluşit în mijlocul întunericului şi al prafului, Toc putu să' vadă ca majoritatea lănci'rilor ocoliseră pichetele din periferie, continuând să se prăbuşească în tabără. A văzut soldaţi ieşind din acele mrădă'cinate-

ments, mulţi răniţi, unii pur şi simplu năuciţi. Războinici mai tineri Awl călăreau printre ei, zdrobindu-se cu scimitar într-un măcel grotesc.

Lumina coruscatană a înflorit spre dreajDta ascensiunea în spumă a vrăjitoriei – iar Toc văzu ca cavaleria Awl începea să se retragă, smulgându-se ca nişte colţi din carne.

'Nu!' strigă el, călărind cu greu acum spre ei. ■Rămâneţi printre inamici! întoarce-te! Atacati,

nenorociţi! Atac![1]

Dar, chiar dacă l-au auzit, văzuseră magia, tumultul transformându-se într-un val zvârcolitor de putere năucitoare. Şi frica le-a luat inimile. Frica i-a luat şi au fugit...

Totuşi, Toc înainta, acum printre berme. Corpurile întinse, caii întinşi pe o parte, bătând din picior, urechile plate şi dinţii descoperiţi; altele mormane rupte umplut gropi. '

Primul dintre Awl care se retrăgea trecu în fugă, nevăzând, cu feţele măşti de teroare.

Apăruse uri al doilea val de vrăjitorie, acesta din stânga, şi el a privit cum se rostogoleşte în primul dintre războinicii cai de pe acea parte. Carnea a izbucnit, lichide stropite. Magia a urcat, a încetinit, deoarece părea să se lupte cu toată carnea cu care a contactat. Ţipete, sunetul ajungând pe Toc pe propriul val, înfiorându-i chiar oasele. Sute de oameni au murit înainte ca magia să se consume, iar în praf s-a învârtit acum cenuşă albă – tot ce a mai rămas din oameni şi cai de-a lungul întregului flanc de vest.

Călăreţi care roiau pe lângă Toc, împreună cu cai fără călăreţi care se învârteau înainte în strânsoarea panicii. Praful' îi muşcă ochiul singuratic, praful căutând să-i zdrobească gâtul şi de jur împrejur umbrele zvârcolindu-se în propriul lor război de lumina şi întuneric, în timp ce vrăjitorii se ridicau, se rostogoleau apoi cădeau în rafale de nori de cenuşă.

Şi apoi Toc Anaster a rămas singur, cu săgeata încă înclinată, în pustietatea din interiorul bermurilor. Privind un alt val de vrăjitorie trecând pe lângă poziţia lui, urmărind Awl care fuge.

înainte de a putea gândi oricum, Toc se trezi călărind cu putere, în spatele acelui val de groază, în aerul opărit şi fragil al trezirii magiei – şi acolo, la şaizeci ele paşi depărtare, într-o masa de soldaţi care avansa, îl văzu pe mag. Acesta din urmă şi-a strâns mâinile şi puterea s-a prăbuşit de pe el, formând încă o conjurare excoriatoare de distrugere brută care s-a ridicat să-l întâmpine pe Toc, apoi s-a urcat spre el.

Cu un ochi sau nu, putea să-l vadă pe acel vrăjitor blestemat.

O lovitură imposibilă, împins în timp ce era pe spatele calului, în timp ce fiara se împleteşte între gropi şi smocuri suspecte de iarbă, în timp ce capul i se ridică,

recunoscând brusc un pericol teribil.

Puterea cu nervuri argintii se îndreptă spre el.

Galopând acum, nebun ca orice alt nebun în această noapte, şi a văzut, în stânga lui, un şanţ adânc si alungit – drenaj pentru latrinele lagărului – si şi-a forţat calul spre el, chiar dacă vrăjitoria alerga spre el pe o convergentă, calea din dreapta lui.

Calul a văzut şanţul, şi-a măsurat lăţimea, apoi s-a întins o clipă înainte de a se'aduna pentru a face saltul.

A simţit fiara ridicându-se sub el, navigând prin aer – şi pentru o clipă totul era nemişcat, totul era neted, iar în acél moment Toc se răsuci la şolduri, cu genunchii tari de umerii animalului, trase arcul înapoi, ţinti – blestemând această lume plată, cu un singur ochi, care era tot ce-i mai rămăsese

- apoi a slăbit săgeata cu vârful de piatră.

Calul a aterizat, aruncându-l pe Toc înainte pe gât. Arcul în mâna dreaptă, picioarele întinse acum pe lungimea spatelui fiarei şi braţul stâng înfăşurându-se, disperat de strâns, în jurul gâtului învelit de muşchi al animalumi.

- în spatele lor şi în dreapta, căldura acelui val, întinzându-se, mai aproape, mai aproape-

Calul ţipă, fulgerând înainte. S-a ţinut.

Şi simţi o rafală de aer rece în spatele lui. Am riscat o privire.

Magia murise. Dincolo de ea, în prima linie a trupelor Letherii care înainta – acum oprite şi freamătează, un trup aşezat în genunchi. Un corp fără cap; un gât din care s-a ridicat, nu sânge, ci ceva ca fum-

O detonaţie? Dacă ar fi fost o detonare – o trosnitură puternică, lovind aerul – da, poate că auzise...

El şi-a recăpătat controlul asupra calului, a luat frâiele înnodate în mâna stângă şi a condus creatura înspăimântată, înapoi spre creastă.

Aerul mirosea a carne gătită. Alte fulgere au luminat noaptea, câinii mârâiau. Soldaţii şi războinicii au murit. Şi dintre cavaleria lui Masarch, Toc avea să înveţe mai târziu, jumătate nu erau acolo pentru a vedea zorii.

înalt deasupra capului, noaptea şi publicul ei de stele care nu clipesc văzuseră destul, iar cerul păli, parcă spălat de tot sângele, ca şi cum ar fi fost scurs de ultima viaţă.

Soarele a fost nepoliticos în lumina cerului dimineţii,

dezvăluind cenuşa groasă şi muşcătoare a oamenilor, cailor şi câinilor incineraţi. Dezvăluind, de asemenea, măcelul presărat al bătăliei tocmai încheiată. Brohl Handar a mers, pe jumătate amorţit, de-a lungul marginii de est a taberei acum răvăşite şi s-a apropiat de Atri-Preda şi de alaiul ei.

Descălecas'e şi acum era ghemuită lângă un cadavru chiar în interiorul bermurilor – unde, se părea, Awl sinucigaş alesese să atace. Se întreba câţi muriseră aici vrăjitorii' Letherii. Probabil fiecare blestemat dintre ei. Cu siguranţă sute, poate mii – nu a fost nicio modalitate de a spune în acest gen de consecinţe, nu-i aşa? O mână de cenuşă fină pentru a marca un om întreg.' Doi pentru un cal. Jumătate pentru un câine. Doar asa. Vântul aluat totul, mai puţin decât ecoul unui orator, mai puţin decât mormăitul de disperare al unui plângător.

S-a oprit clătinându-se în faţa lui Bivatt, cadavrul fără cap, sa dovedit, între ei.

Ea ridică privirea şi poate că era lumina aspră a soarelui sau praful dintr-o teacă subţire – dar faţa ei era mai palidă decât văzuse el vreodată.

Brohl studie corpul fără cap. Unul dintre magi.

— Ştii, supraveghetor, întrebă Bivatt cu o voce aspră, ce ar fi putut race asta?

A scuturat din cap. — Poate că vrăjitoria i-a revenit, necontrolată...

— Nu, interveni ea. Era o săgeată. De la un arcaş singuratic cu îndrăzneala de a depăşi... de a se strecura între-supravegher, un arcaş care călăreşte gol, slăbindu-şi săgeata în timp ce calul său a sărit un şanţ...

Ea se uită la el, neîncrezătoare, de parcă l-ar provoca să facă altceva decât să scuture din cap. Era prea obosit pentru asta. Pierduse războinici noaptea trecută. Câini care se repezi din ierburile înalte. Câini... şi doi Kechra-doi, erau doar doi, nu-i aşa? Aceiaşi doi pe care îi văzuse înainte. Doar unul cu acele săbii legate.

Săbii care îi tăiasera K'risnanul în jumătate, unul înclinându-se dintr-o parte, cealaltă din partea opusă. Nu că lamele s-au întâlnit de fapt. Cel din stânga fusese mai sus, de la vârful umărului în jos până chiar sub cutia toracică. Lama dreaptă se tăiase în coaste, în jos prin intestin, rupându-se sub şold şi scoţând o mulţime de şold cu ea. Deci, pentru a fi exact, nu la jumătate. În trei.

Cealaltă Kechra tocmai îşi folosise ghearele şi fălcile, dovedindu-se nu mai puţin mortală – de fapt, Brohl îl credea pe acesta mai sălbatic decât însoţitorul său mai mare, mcântându-se mai clar de haosul său violent. Celălalt a luptat cu graţie superficială. Kechra, mai mică, fără sabie, se delecta cu măruntaiele şi membrele pe care le arunca în toate direcţiile.

Dar acélé fiare nu erau nemuritoare. Ar putea sângera. Luaţi răni. Şi destule suliţe şi săbii reuşiseră să le taie pieile dure că să-i alunge pé amândoi.

Brohl Handar clipi la Atri-Preda. — O lovitură bună, atunci.

Furia îi răsuci trăsăturile. — A fost legat de un alt magi ai mei, amândoi adunându-şi puterile împreună. Erau epuizaţi... toate secţiile. A scuipat. — Celălalt, supraveghetor, i s-a spart şi capul. La fel ca acesta de aici. Am pierdut doi magi din cauza unei singure săgeţi. Ea se căţără ţeapăn în picioare. „Cine a fost acel arcaş? OMS?'

Brohl nu spuse nimic.

„Pune-ţi K'risnan să...”

'Nu pot. El este mort.[1]

Asta a făcut-o la tăcere. Pentru o clipă. — Supraveghetor, i-am lovit. înţelegi? Mii au murit, doar câteva sute dintre ai noştri.

'Am pierdut optzeci şi doi de războinici Tiste Edur.'

Era mulţumit de tresărirea ei, de clătinarea privirii ei dure. 'O săgeata. Un călăreţ singuratic. Nu un Awl – martorii oculari jură asta. Un ucigaş de mag.

Singurul ghimpe din aceasta plimbare sălbatică prin noapte. Văd, da. Dar nu te pot ajuta. Brohl Handar se întoarse. Zece, cincisprezece paşi pe pământ crăpat, trosnet, încărcat de cenuşă.

Vrăjitoria luase iarba. Vrăjitoria luase pământul şi însăşi viaţa lui. Soarele, cu gloria lui furată mainte de a putea răsări în această zi, privea în jos, cu un ochi. înfruntai de acest rival.

Da. înfruntat.

Capitolul şaptesprezece

Când merg în căutare Lumea
strigă Si se învârte
A merge înseamnă a ajunge Dar

lumea se întoarce Ascuns într-
un mod sublim Tresind la
înţepătura mea O atingere atât
de inocentă Aceasta este ceea
ce este să cauţi Răspunsul lumii
Este o replică încolţită Nu vrea
să vadă Nu suferă ştiind A dori
înseamnă a eşua Şi mor mut
Veşnic solitar aceşti paşi A ceda
ceea ce este A fi singur Plâng
către lume Invârtindu-se Ca şi
în căutarea ei Te descoperă.
- *Căutare*, Gaullag al Izvorului

S-ar putea bine sa vorbească despre mister şi să arate o mască de uimire încântată, dar adevărul era că 'misterul îl speria pe Beak. Putea simţi mirosul vrăjitoriei, da, şi simţea muzica ei poetică, atât de ordonată şi de elocventă, dar căldura ei putea arde atât de uşor, până în miezul unui om muritor. Nu prea era de curaj; o, îl putea vedea destul de bine printre alţi soldaţi – îl putea vedea în fiecare detaliu al căpitanului Faradan Sort, care acum îşi şedea calul lângă el – dar ştia că el însuşi nu deţinea nimic din el.

Laş şi prost erau două cuvinte care mergeau împreună, credea Beak, şi ambele îi aparţineau. Mirosul magiei fusese un mod de a o evita, de a fugi' de ea şi, în ceea ce priveşte toate acele lumânări din el, ei bine, el era cel mai fericit când nu sosea nimic care să le trimită flăcările pâlpâind, luminând, izbucnind într-o conflagraţie. El a presupus că era doar o altă decizie stupidă, acesta fiind un soldat, dar nu putea face nimic în privinţa asta acum.

Trecând prin acel deşert în acel loc numit şapte oraşe (deşi văzuse doar două oraşe, era sigur că mai erau cinci pe undeva), Beak îi ascultase pe toţi ceilalţi soldaţi plângându- se. Despre... ei bine, totul. Lupta. Nu lupta. Căldura zilei, frigul nopţii, blestemaţii de coioţi care şocheau în întuneric sunau atât de aproape încât credeai că stau chiar lângă tine, cu gura la ureche. Insectele care muşcă, scorpionii şi păianjenii şi şerpii, toţi care doresc să te'omoare. Da, au găsit multe de care' să se plângă. Acel oraş teribil, Y'Ghatan, şi zeiţa care deschisese un ochi în acea noapte şi îi furase astfel rebelul rău, Leoman. Şi apoi, când totul păruse pierdut, fata aceea – Sinn – şi-a arătat propria lumânare. Orbitor

de strălucitor, atât de pur încât Beak se înghesuise în faţa lui. Se plânseseră și de toate astea. Sinn ar fi trebuit să stingă acea furtună de foc. Adjunctul ar fi trebuit să mai aştepte câteva zile, pentru că nu era posibil ca acei marini să fi murit atât de uşor.

Si ce zici de Beak? Nu le simţise? Poate. Magul acela, Bottle, cel cu toate animalele de cdmpanie. Poate că Beak îl mirosise, încă viu sub toată cenuşa aceea. Dar atunci era un laş, nu-i aşa? Să mă duc, sa zicem, la Adjunct, sau Căpitanul, cu amabilitate, şi să le spun că nu, asta a fost prea mult. Cu amabilitate era ca propriul său tată, căruia nu-i plăcea să asculte ori de câte ori era ceva ce nu era interesat să audă. Şi adjunctul, ei bine, nici măcar propriii ei soldaţi nu erau siguri de ea.

El ascultase cu tot ceilalţi discursul ei după ce părăsiseră oraşul Malaz (o noapte cea mai înspăimântătoare,' asta, şi era atât de bucuros că fusese departe de el, într-un transport), şi şi-a amintit cum ea a vorbit despre a merge singură de acum înainte. Şi făcând lucruri despre care nimeni altcineva nu le-ar şti vreodată. Fără martor, a spus ea. De parcă asta ar fi important. O astfel de discuţie îl încurca de obicei pe Beak, dar nu de data aceasta. Toată viaţa lui a fost, stia el, fără martori. Aşadar, ea îi făcuse pe toţi ceilalţi soldaţi la fel ca el, la fel că Beak, şi acesta fusese un cadou neaşteptat de la acea femeie rece şi rece. Laş sau nu şi prost oricât de prost era, ea îl câştigase în noaptea aceea. Ceva la care ea nu s-ar gândi prea mult, evident, dar a însemnat mult pentru el.

Oricum, inima lui încetinise alergarea sălbatică şi îşi ridică capul şi aruncă o privire spre căpitan. Ea îşi âsez'a calul în umbra adâncă, nemişcată aşa cum fusese el, şi totuşi, într-o clipă, el i se păru că a prins de la ea un sunet – ciocanul valurilor împotriva pietrei, ţipetele soldaţilor în luptă, săbii şi măcel, lăncile ca gheaţa care străpunge carnea fierbinte şi valurile – şi apoi toate'acestea dispărură.

Probabil că îi simţise atenţia, pentru că întrebă cu voce joasă: — Au trecut cu'mult, Beak?

— Da.

— Nu ai prins mirosul nostru?

— Nici unul, căpitane. Ne-am ascuns cu gri si albastru. A fost uşor. Magul ala îngenunchează în faţa Holdurilor. Ea nu ştie nimic despre luptele gri şi albastre.'

'— Letherii trebuiau să ni se alăture, mormăi Faradan Sort. „în schimb, îi găsim călare cu Tiste Edur, făcându-şi treaba pentru ei”.

Toate s-au agitat, da. Mai ales pe aici.

— Şi asta e problema, răspunse ea, strângându-şi frâiele şi împingându-şi călările de sub ramurile grele unde se ascu'nseseră – la cincisprezece paşi de poteca – în timp ce partidul de război trecea pe lângă el. „Suntem cu mult înaintea celorlalte echipe. Fie Hellian, fie Urb şi-au pierdut minţile, sau poate amândoi.

Beak îl urmă pe propriul său cal, un golf blând pe care-l numea Lily. — Ca un poker fierbinte, capitane, împingând chiar în spatele forjei. Fă asta şi îţi arzi mana, nu?

— Mâna, da. Keneb. Tu si eu. Toate celelalte echipe.

— Mâna ta, am vrut să spun.

— învăţ să spun acele momente, spuse ea, privindu-l acum.

— Ce momente? întrebă Beak.

— Când te-ai convins cât de prost eşti.

‘Oh.[1] Acele momente. — N-am fost niciodată atât de loial, căpitane. Nu.[1]

Atunci îi aruncă o privire ciudată, dar nu spuse nimic.

Au urcat pe potecă şi s-au îndreptat spre est. — Sunt acolo undeva mamte, spuse căpitanul. — Cauzând tot felul de probleme.

Beak dădu din cap. Au urmărit acele două echipe de două nopţi. Şi a fost cu adevărat o urmă de cadavre. Ambuscade răspândite, Letherii morţi şi Tiste Edur, trupurile târâte fa adăpost, dezbrăcate şi aşa că Cioc gol a trebuit să-şi ferească privirea, ca să'nu'i se strecoare gânduri rele în minte. Toate locurile mamei lui îi plăcea să atingă acea noapte – nu, tot ceea ce era gânduri rele, amintiri rele, genul de rău care l-ar putea face să se spânzure aşa cum făcuse fratele său.

— Trebuie să le găsim, Beak.

El a dat din nou din cap.

— Trebuie să-i frânăm. În seara asta, crezi?

— Este cel numit Balgrid, căpitane. Şi celălalt numit Bowl, care a învăţat magia foarte repede. Balgrid are lumânarea albă, vezi tu, şi pământul ăsta nu a mai avut lumânare albă de multă vreme. Aşa că trage mirosul de pe toate cadavrele pe care le părăsesc şi

asta îngrădeşte lucrurile – acele urechi pe care le tăie, şi degetele' şi lucrurile pe care le leagă de curele. De aceea mergem din ambuscadă în ambuscadă, nu? În loc să fie direct la ei.

— Ei bine, spuse ea după o clipă şi o altă privire lungă şi curioasă, suntem pe cai blestemaţi, nu-i aşa?

— La fel şi acum, căpitane.

'Esti sigur?[1]

'Aşa cred. Doar în seara aceasta. Este vorba despre Holds.' Există unul pentru fiare. Şi dacă magii Letherii îşi dau seama de lucruri, ar putea sa se întoarca cu asta şi sa le găsească foarte repede.

— Respiraţia lui Hood, Beak. Şi ce rămâne cu noi?

'Noi de asemenea. Desigur, sunt o mulţime de oameni călare pe aici, cu etrieri groasti sau nu. Dar dacă se apropie, atunci poate nici macar lumânările gri şi albastre nu vor funcţiona.

— Atunci s-ar putea să fii nevoit să mai arăţi câteva, atunci.

Oh, nu i-a plăcut ideea asta. 'Sper ca nu. Chiar sper că
nu.

— Atunci să mergem, Beak.

Nu mă arde până la miez, căpitane. Vă rog. Nu va fi drăguţ, nu pentru nimeni. încă le aud ţipetele şi mereu sunt ţipete şi eu încep primul. Ţipetele mele mă sperie cel mai mult, căpitane. Sperie-mă prost, da.

— Mi-ar plăcea ca Masan Gilani să fie cu noi, spuse Scant, ridicând bulgări de muşchi pentru a-şi spăla sângele de pe mâini.

Hellian clipi la prostul. Masan cine?

— Ascultă, sergent, spuse din nou Balgrid.

El spunea mereu asta şi aşa că ea încetase să-l mai asculte. Era ca pipi în foc, aşa cum puteau face bărbaţii când femeile nu puteau. Doar un şuierat în întuneric brusc şi apoi acel miros îngrozitor. Ascultă, sergent şi şuiera, ea nu mai asculta.

— Trebuie, insistă Balgrid, întinzând mâna să o împingă cu un deget. 'Sergent?'

Ea se uită în jos la acel deget. — Vrei să-mi tai obrazul stâng, soldat? Atmge-mă din nou şi o să-ţi pară rău „aşa
spun”.

— Cineva ne urmăreşte.

Ea se încruntă. 'Pentru cât timp?[1]

— Două, poate trei nopţi, răspunse Balgrid.

— Deci te hotărăşti sa-mi spui acum7. Toţi solierii mei sunt idioţi. Cum ne urmăresc? Tu şi Bowl ăi spus că ai acoperit,' ai avut ceva acoperit, oricum. Ce ai acoperit? Corect, te-ai pişit pe urmele noastre sau aşa ceva. Ea s-a uitat la el. ‘Şuierat.

‘Ce? Nu. Ascultă, sergent...

Şi acolo a mers din nou. Se ridică în picioare, clătinându-se pe pământul moale, lutoasă. Unde se putea cădea la fiecare pas blestemat dacă nu erai atent.
— Cineva... tu, caporale, trage-le trupurile departe.

— Da, sergent.

— Imediat, sergent.

— Si voi doi. Poate, nebunii-[1]

— Lăute.

— Ajută-l pe caporal. Toţi aţi făcut mizerie ucigându-i pe aceştia. Şi asta a fost destul de corect, nu-i aşa? Acesta fusese urât/ Şaisprezece Letherii si patru Edur. 'Certele la capete au făcut pentru ei Edur ceea ce face pentru oamenii normali. Ca nişte saci de pietre pe o picătură mare, whoo, răsturnând imediat de pe cai. Apoi o pereche de ascuţitori, unul în faţa coloanei Letherii, celălalt la capătul cozii.' Bum bum şi amurgul nu era altceva decât ţipete şi bătăi de membre umane şi de cal şi unii nu şi-au putut da seama care.

Nenorocitele Letherii îşi revenise puţin prea repede după placul ei. A murit, sigur, prea rej>ede'pentru plăcerea lui Hanno, din moment ce Hanno a căzut cu doar jumătate de craniu rămase după una dintre cele mai urâte balansări de sabie pe care le văzuse vreodată. L-a aruncat pe soldat dezechilibrat, totuşi, cu acei etrieri stupidi, şi aşa i-a fost uşor pentru Urb să ridice una dintre acele mâini uriaşe ale lui, sa apuce o centură sau ceva şi să-l tragă pe prost imediat. Aruncându-l jos cu atâta^ forţă încât tot vântul năvăli din el din ambele capete. în acel moment, Urb a împins atât de tare un pumn împletit în faţă sub cască, încât Urb şi-a rănit degetele la spatele craniului bărbatului, chiar deasupra vertelor sau cum s-ar fi numit ele. Dinţi şi aşchii de oase şi carne ţâşnind peste tot.

Prima pierdere în echipe, asta fusese. Totul pentru că Hanno a sărit îndeaproape gândindu-se că Letherii erau încă confuzi şi inutili. Dar nu, aceşti soldaţi, au fost veterani. Au venit al naibii de repede.

Saltlick era prost tăiat, deşi Balgrid lucrase la el şi nu

mai curgea sânge şi nu mai era inconştient. Iar caporalul Reem a mers şi î-a tăiat două degete de la mâna stângă – o acţiune proastă cu scutul. Bietul Urb nu se descurca prea bine ca sergent.

Hellian se întoarse cu atenţie până când se îndreptă spre altă direcţie şi îl văzu pe'Urb stând pe un buştean putrezit, arătând mizerabil. Ea bău o gură de rom apoi se plimbă. — Acum suntem amândoi sergenţi, nu? Să mergem să găsim nişte tufişuri sub care să se târască. Am chef de transpiraţie' şi de mormăit cu cineva şi, din moment ce suntem de acelaşi rang şi totul, este doar evident şi nimeni de aici nu se va plânge.

El clipi spre ea, cu ochii mari ca o bufniţă.

— Care este problema ta, Urb? Nu sunt'la fel de urât ca tine, nu-i aşa?

— Urb nu este urât, spuse Reem cu un râs neîncrezător. „Masan nu putea gândi bine în jurul lui! Probabil de ce sa lăsat transferată la echipa lui Bâlm.

Hellian mormăi, apoi spuse: — Taci, Reem. Eşti caporal. Aceasta este afacerea cu sergenţii.

— Vrei un joc cu Urb, sergent, spuse Reem. — Nu am nimic de-a face cu voi doi că sunteţi sergenţi şi tot ce faceţi cu Urb arătând ca un nenorocit de zeu şi aţi beat suficient încât să vă fie foame de transpiraţii şi mormăiţi.

— încă nu e treaba ta.

— Poate că nu, dar trebuie să ascultăm mormăiturile alea. Aşa cum a spus Scant, dacă Masan ar fi fost prin preajmă, am putea toţi să visăm acele vise şi poate chiar să încercăm, în speranţă că va fi atât de frustrată să încerce să ajungă undeva cu'Urb încât ar putea...

— De când ai găsit gura aia fugitivă a ta, Reem? întrebă Balgrid. — Mai bine ai fi tăcut şi misterios. Deci acum pierzi câteva degete şi ce se întâmplă?

— Taci, Allaya, spuse Hellian. — Vrei să vină o altă patrulă asupra noastra şi noi nu suntem pregătiţi pentru ei de data asta? Acum, voi ceilalţi, fără să-l număraţi pe Urb aici, verificaţi-vă echipamentul şi luaţi-vă trofeele şi toate astea şi dacă vreţi să ascultaţi, nu faceţi prea' multe zgomote de geamăt! De invidie si altele asemenea.

— Nu vom gemi de invidie, Hellian. Mai mult ca-[1]

— Tăcut şi misterios, la naiba, Reem!

— îmi vine să vorbesc, Balgrid, şi nu mă poţi

opri...

— Dar pot, şi nu îţi va plăcea deloc.

— Necroma'nt blestemat.

— De cealaltă parte a Denulului, Reem, aşa cum îţi tot spun. Denul dă, Hood ia.

Hellian s-a apropiat de Urb, care deodată păru îngrozit. — Relaxează-te, spuse ea. — Nu voi tăia nimic. Oricum, nu ceva de-al tău. Dar dacă mă năpădesc aici de o respingere teribilă...

— Frumos pat de muşchi aici, spuse Scant, îndreptându-se şi îndepărtându-se cu un gest în urma lui.

Hellian se întinse şi îl trase pe Urb înj>icioare.

Balgrid fu deodată lângă el. — Ascultă, sergent...

L-a târât pe Urb pe lângă mag.

— Nu, sergent! Cei care ne urmăresc... cred că ne-au găsit!

Dintr-o dată s-au scos armele, figurile împrăştiate în poziţii defensive – un cerc aspru orientat spre exterior, cu Hellian şi Urb în centru.

— Balgrid, şuieră ea. — Ai putea spune...

Copite de cai, suflarea grea a unui animal, apoi o voce strigă, joasă, în Malazan: — Căpitan Faradan Sort şi Cioc. Venim, aşa că lasă-ţi blestemaţii de ascuţitori.

— O, asta e grozav, oftă Hellian. — Relaxaţi-vă, toată lumea, e acel căpitan înfricoşător.

Marinii în regulă. Lui Beak nu-i plăcea aspectul lor. Rău, flămând, încruntat acum că le găsise căpitanul. Şi era şi unul mort.

Faradan Sort şi-a călăuzit calul în mijlocul lor, apoi a descălecat. CiocuLa rămas pentru moment acolo unde se afla, nu departe de locul unde stăteau doi soldaţi, abia acum învelindu-şi săbiile. îl putea vedea pe nigromant, aura bărbatului albă 'şi fantomatică. Moartea era peste tot aici, aerul liniştit încărcat de ultimele respiraţii şi putea simţi aceşţ atac al pierderii ca un pumn strâns în piept.

întotdeauna a fost aşa unde oamenii au murit. Nu ar

fi trebuit niciodată să devină soldat.

— Hellian, Urb, trebuie să vorbim. În privat.[1] Mişto şi dur, vocea căpitanului. ‘Cioc?[1]

'Căjritan?[1]

'Alaturaţi-ne.[1]

Oh nu. Dar a călărit înainte şi apoi a alunecat jos de pe şa. Prea multă atenţie asupra lui dintr-o dată şi se abătu în timp ce se îndrepta spre căpitanul.

Faradan Sort în frunte, grupul a pornit în pădure.

— Nu am greşit cu nimic, spuse sergentul Hellian de îndată ce se opriră la vreo douăzeci de paşi de ceilalţi. Părea să se împletească înainte şi înapoi ca un şarpe cu cap plat în câteva momente de la scuipat venin.

„Trebuia să vă^ ritmaţi, să nu treceţi prea mult înaintea celorlalte echipe. în orice moment, sergent, nu vom alerga pe patrule de douăzeci, ci două sute. Apoi două mii.

— Nu asta e problema, spuse Hellian – un accent pe care Beak nu-l mai auzise j>ană atunci. „Problema este, căpitane, Letherii se luptă alaturi de ei Edur-”

— Ai încercat să intri în contact cu acei Letherii?

— Avem, spuse Urb. — A devenit dezordonat. A scuturat din cap. — Nu există niciun semn, căpitane, că aceşti oameni vor să fie eliberaţi.

— După cum a spus Urb, adăugă Hellian, dând din cap energic.

Căpitanul îşi întoarse privirea. — Celelalte echipe au spus cam la fel.

— Poate îi putem convinge sau ceva, spuse Urb.

Hellian s-a rezemat de un copac. — Se pare că, căpitane, avem două lucruri pe care le putem face şi doar două. Ne putem retrage înapoi pe coastă. Construiţi zece mii de plute şi vâsliţi cât putem de repede. Sau mergem mai departe. Rapid, vicios. Şi dacă vin la noi două mii deodata, atunci rugim şi ne ascundem de parcă am fost antrenaţi să facem. Rapid şi răutăcios înseamnă, Cap'in, sau o vâslă lungă.

„Există un singur lucru mai rău decât a te certa cu un beţiv”, a spus Faradan Sort, „şi acela este a te certa cu un beţiv care are dreptate”.

' Hellian a emis un zâmbet larg.

Era beată? Era beată. Un sergent beat, numai că, după cum tocmai spusese căpitanul, nici un prost.

Faradan Sort a continuat: „Aveţi destui cai pentru

echipele voastre?”,

Da,^ domnule, răspunse Urb. ‘Mai mult decât suficient.[1]

— încă vreau să încetineşti, măcar pentru câteva zile. Intenţionez să contactez celelalte echipe şi să le fac să înceapă să facă ceea ce faci tu, dar asta va dura ceva timp...

— Căpitane, spuse Urb. „Am impresia că învaţă deja. Sunt mult mai multe patrule acum şi devin din ce în ce mai mari şi mult mai precauţi. Ne aşteptam să intrăm într-o ambuscadă în orice moment şi de asta ne facem griji. Data viitoare când veţi merge să ne găsiţi, s-ar putea să găsiţi o grămadă de cadavre. Cadavrele Malazan. Nu avem muniţia care să ne ducă pe tot drumul – nimeni nu are – aşa că Va începe să devină mult mai greu, domnule.

— Ştiu, sergent. Ai pierdut unul în acea luptă, nu-i aşa?

— Hanno.

— Am fost neglijent, spuse Hellian.

Urb se încruntă, apoi dădu din cap. Da, este adevărat.

— Atunci să speram că o lecţie grea este suficientă, spuse căpitanul.

— Aşteaptă-te să fie, confirmă Urb.

Farâdan Sort se înfrunta cu Beak. — Spune-le despre Holds, Beak.

A tresărit, apoi a oftat şi a spus: „Magii Letherii – s-ar putea să ne gasească lângă cai, mirosmdu-i, vreau să spun”.

— Balgrid ne parcurge urmele, spuse Urb. — Vrei să spui că nu va merge?

— S-ar putea, spuse Beak. „Necromanţia este un lucru pe care nu îşi pot da seama. Nu Letherii.' Nu Tiste Edur. Dar există un Beast Hold, vezi tu.

Hellian a scos un balon şi a băut o gură, apoi a spus: — Trebuie să ştim sigur. Data viitoare, Urb, ne aducem unul dintre magii Letherii în viaţă. Punem câteva întrebări, iar între ţipete primim răspunsuri.

Ciocul tremura. Nu doar beat, ci şi însetat de sânge.

— Fii atent, spuse căpitanul. — S-ar putea înrăutăţi foarte repede.

— Stim totul despre atenţie, domnule, spuse Hellian cu un zâmbet înnebunit.

Faradan Sort l-a studiat pe sergent aşa cum îl studia

yneori pe Beak însuşi, apoi a spus: — Am terminat, încetineşte puţin şi ai grijă la patrulele mici – ar putea fi o momeală. Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Suntem în asta, acum. A intelege?[1]

— Fără plute?

— Fără plute, Hellian.

'Bun. Dacă nu văd niciodată altă mare, voi muri fericit.

Beak ştia că ar fi făcut-o şi ea. Mori fericit. A avut asta pentru ea.'

— înapoi la echipele tale, spuse căpitanul. — Lasă-ţi soldaţii nervoşi în pace.

— Nu este mirosul, spuse Beak.

Ceilalţi s-au întors întrebător.

— Nu asta îi face nervoşi, adică, explică Beak. — Mirosul de moarte – le poartă toate astea cu ei, nu? Deci s- au obişnuit acum. Sunt nervoşi doar pentru că au stat prea mult timp. Într-un loc. Asta e tot.[1]

— Atunci să nu mai pierdem timpul, spuse Faradan Sort.

Bună idee. De aceea era căpitan, desigur. Destul de deştept încât să facă din modul ei de a gândi un mister pentru el, dar acesta era un mister de care era suficient de fericit. Poate singurul.

S-au aruncat la marginea pădurii. Edge, da-prea multe margini blestemate. Dincolo era un mozaic ele terenuri agricole şi garduri vii. Erau vizibile două ferme mici, deşi nu se vedea nicio lumină de lanterne sau lumânări prin ferestrele minuscule, cu obloane. Inima bătându-i dureros în piept, Fiddler se rostogoli pe o parte pentru a vedea câţi reuşiseră. Un cor de respiraţii aspre din împrăştiere'a trupurilor în întuneric de fiecare parte a sergentului. Toate acolo. Datorită lui Corabb şi norocul imposibil al războinicului din deşert.

Ambuscada fusese una inteligentă, a recunoscut el. Ar fi trebuit să le doboare pe toate, m schimb, la o jumătate de legă în urmă, într-o poiană mică cu iarbă, se aria cadavrul unui căprior – o căprioară pe care Corabb o spălase din greşeala – cu aproximativ douăzeci de săgeţi în ea. Inteligent planificat, prost executat.

Malazanii o întorseseră repede. Ascuţitori care trosnesc noaptea, arbalete care bubuie, zvâcnirea certurilor şi lovitura de lovitură. Ţipete de agonie. O fugă a maşinilor grele ale lui Gesler rupsese o parte a ambuscadă...

Şi atunci vrăjitoria se trezise, ceva crud şi teribil, devorând copacii ca acidul. Limbi cenuşii de fp'c haotic, care se ridică într-un fel de undă staţionară. înaintând, înghiţindu-l pe Sands – ţipătul lui fusese, din milă, scurt. Fiddler, la nici zece paşi de locul unde dispăruse Sands, l-a văzut pe magul Letherii, care părea să ţipe de propria-i durere, chiar dacă valul se arunca înainte. Urlând, îşi învârtise arbaleta, simţi lovitura din mâini în timp ce dezlănţuia cearta grea.

Brăcăitorul lovise un bol chiar deasupra şi în spatele capului magului. Explozia a aplatizat copacii din apropiere, a sfărâmat o zeci de soldaţi Letherii. A stins vrăjitoria mtr-o clipă. Pe măsură ce alţi' copaci s-au prăbuşit, ramurile zdrobite, malazanii se tra'seră mapoi, repede, ajDoi au fugit.

Mişcare din stânga lui Fiddler şi, o clipa mai târziu, Gesler se târă în sus alături. — Hood ne-a blestemat pe toţi, Fid. Rămâm fără pădure. Ce mai face Cuttle?

— Săgeata e adâncă, răspunse Fiddler, dar nu o sângerare. O putem scoate când avem ocazia.

— Crezi ca ne urmăresc?

Fiddler clătină din cap. Habar n-avea. Dacă ar fi rămas destui. S-a răsucit. — Sticla, şuieră el, aici.

Tânărul mag se târă aproape.

— Poţi ajunge înapoi? întrebă Fiddler. — Să afli dacă ne urmăresc?

— Deja am făcut-o, sergent. Am folosit orice creatură blestemata din urma noastra.

■Şi?[1] a vrut Gesler să stie.

— Acel înjură tor i-a făcut pe majoritatea, sergent. Dar zgomotul i-a adus pe alţii. Măcar o duzină de Tiste Edur şi poate câteva sute de Letherii. Ne urmăresc acum? Da, dar mcă cu mult în urmă – cred că au învăţat să fie precauţi.

— Pierdem întunericul, spuse Gesler. „Avem nevoie de un loc unde să ne ascundem, doar Fid-o, probabil că de data asta nu va funcţiona, nu-i aşa? Nu se vor odihni.

— îi putem pierde? l-a întrebat Fiddler pe Bottle.

— Sunt destul de obosit, sergent...

‘Nu contează. Ai făcut destule. Ce crezi, Gesler? E timpul să devii dezordonat?

— Şi să ne folosim puţinele înjurătoare?

— Nu prea văd de ales, să fiu sincer. Desigur, reţin mereu unul. La fel pentru Cuttle.

Gesler dădu din cap. — Am avut-o pe ale noastre, de asemenea, bine, aşa cum a urcat Sands. Totuşi, avea muniţii asupra lui, dar nu s-au aprins...

— Oh, dar au făcut-o, spuse Fiddler. — Doar nu în acest tărâm.

Am dreptate, Bottle? Vrăjitoria aceea, este ca o poartă spartă, genul care mestecă pe oricine trece prin ea.

— Spirite de dedesubt, Fid, ai mirosit ca de mort. Acea magie a început ca una, apoi a devenit alta – iar magul îşi pierdea controlul, chiar înainte să-l tocaţi.

Fiddler dădu din cap. Văzuse la fel de multe. Sau credea că a avut. — Deci, Bottle, ce înseamnă asta?

Tânărul mag clătină din cap. — Lucrurile scapă de sub control... undeva. Au fost lucruri vechi, magie primitivă, la început. Nu la fel de vechi ca lucrurile legate de spirit. Totuşi, primitiv. Şi apoi ceva haotic l-a prins de gât

La mică distanţă, Koryk se rostogoli pe spate. Era obosit. L-a lăsat pe Bottle şi pe sergenţi să mormăie, ştia că erau până la gât m rahatuf prăfuit al lui Hood.

— Hei, Koryk.

— Ce este, Smiles?

— Ai al naibii de aproape că l-ai pierdut acolo, ştii.

— Am făcut-o, nu?

„Când cei patru s-au aruncat asupra voastră toţi deodată, oh, ai dansat un jig, jumătate de sânge”. Ea a râs, joasă şi plină de ceea ce parea răutate. — Şi dacă nu aş fi venit să-i înfig un cuţit m ochiul aceluia' – cel care 's-a strecurat sub garda ta şi a fost gata să-ţi dea un zâmbet larg pe burtă – ei bine, te-ai răcori repede acolo chiar acum. .'

— Şi ceilalţi trei? întrebă Koryk, zâmbind în întuneric. — Pariez că nu ai ştiut niciodată că sunt atât de rapid, nu-i aşa?

— Ceva îmi spune că nici tu nu ai făcut-o.

Nu spuse nimic, pentru că avea dreptate. Fusese într- un fel de frenezie, dar ochiul şi mâna îi fuseseră reci, precise. Prin toate acestea, fusese ca şi cum ar fi privit pur şi simplu, fiecare mişcare, fiecare blocaj, fiecare schimbare de poziţie şi răsucire, fiecare tăietură a lamei sale grele. Vizionat, dâ, dar profund îndrăgostit de acel moment, de fiecare moment. Simţise ceva din asta la zidul scutului de pe doc în acea noapte în oraşul Malaz. Dar ceea ce începuse ca o ^ vagă euforie s a

transformat acum în revelaţie pură. îmi place uciderea. Zeilor de mai jos, îmi

E lace, si cu cât îmi place mai mult, cu atât mă pricep mai ine. Nu s-a simţit niciodată mai viu, niciodată mai perfect viu.

— Abia aştept să te văd dansând din nou, murmură Smiles.

Koryk clipi în beznă, apoi se întoarse spre ea. A fost agitată? O sărutase cumva treaz între acele picioare musculoase ale ei? Pentru că a ucis bine? Am dansat 1 jig, Smiles? — Devii mai înfricoşătoare, femeie, cu cât te cunosc mai mult.

Ea pufni. — Cum ar trebui să fie, jumătate de sânge.

Tarr a vorbit din partea cealaltă a lui Koryk: „Cred că o să mă fac rău”.

Un râs puţin mai îndepărtat de la Cuttle: „Da, Tarr, asta se întâmpla bând întreaga ta viziune asupra lumii se prăbuşeşte. Desigur, a adăugat el, dacă ai reuşi să dansezi ca poezia când omori oameni, cine ştie...

— Destul de asta. Vă rog.[1]

— Nicio grijă, insistă Cuttle. — Tu nu eşti genul care dansează. Eşti la fel de înrădăcinat ca un copac şi la fel de lent, Tarr.

— S-ar putea să fiu lent, Cuttle, dar proştii se prăbuşesc în cele din urmă, nu-i aşa?

„dh, da, aşa fac. Nu sugerează altfel. Eşti un perete de scut cu un singur om, eşti.

Caporalul Stormy scuipa sânge. Un cot al naibii îi crăpăse gura, iar acum doi dinţi erau slăbiţi şi îşi muşcase limba. Cotul ar fi putut fi al lui – cineva se ciocnise puternic de el în deşeuri şi avea braţul armei ridicat cu vârful săbiei înclinat în'jos. Aproape şi-a smuls umărul din priza lui blestemata.

Un leagăn sălbatic în spate, cu pom, îi strânsese tâmpla atacatorului, iar acesta se tăvălise, iar un ochi îi ieşise pe jumătate. Nasul scurt îi tăiase atunci pe Letherii.

Asta fusese o încărcare, el şi greii lui, Shortnose şi trioul de doamne înfricoşate, fiecare dintre ele ar fi putut amândoi să se uite în jos la un taur bhederin şi să-l bată în pulpă dacă se ajungea la asta. Făcându-l pe Stormy un sergent foarte fericit. Ghinion în privinţa Sands, totuşi. Dar nu vom mai pierde. Nici un. Mi-am luat maşinile grele şi putem da jos orice ne aruncă.

Şi nu doar noi. Acei Tarr şi Koryk... Fid are o pereche

bună în aceia. Şi că Smiles, ea are o inimă de gheare. Echipe bune aici', pentru acest fel de muncă. Şi acum o să ne întoarcem şi să-i dăm cu piciorul în falcă, o simt. Fid şi Gesler, gătind în ceaunul vechi al lui Kellanved.

Era încântat că adjunctul le-a eliberat în cele din urmă. Chiar în acest fel, de asemenea. Către Hood cu marşul blestemat în coloană. Nu, intră repede şi jos şi continuă, da, şi ţine capetele învârtite în orice sens. Deci proştii de pe urmele lor veneau după ei, nu-i aşa? De ce nu? doar două echipe slabe. Şi ei probabil în sute până acum.

— Blestemul lui Kellanved, mormăi el zâmbind.

Faţa rotundă a lui Flashwit apăru în vedere: — Spune ceva, c'aporale?

— Marinei malazani, draga mea, noi suntem.

— Nu sunt grele? Am crezut-[1]

— Sunteţi amândoi, Flash. Relaxa. Asta e, vezi tu, puşcaşii marini Malazan nu au făcut ceea ce au fost instruiţi de ani de zile, nu de înainte să moară Kellanved. Antrenat, vezi. Pentru a face exact ceea ce facem acum, lăudaţi-l pe Fener. Bieţii nenorociţi Letherii şi Edur, zei de jos, bieţii proşti ignoranţi.[1]

— Destul' de deştept încât să ne ţină o ambuscadă, spuse Uru Hela dincolo de Flashwit.

— Totuşi, nu a funcţionat, nu-i aşa?

'Doar pentru ca-'

— Destul de la tine, Uru Hela. Vorbeam aici, nu? Caporalul tău. Ascultă.

'Doar întrebam'-'

— încă un cuvânt şi eşti la raport, soldat.

Dacă pufnea, transforma repede într-o tuse. De la Gesler în sus cu Lăutarul: „Taci acolo jos!” Punct dovedit. Stormy dădu din cap. marinarii Malazan. Hah.

Lăutarul dădu din cap spre calea îngustă şi curgătoare care şerpuia spre cea mai apropiată fermă şi anexele ei slabe.' „Joeram bine şi greoi, târandu-ne răniţii, acolo jos. Direct spre fermă, de-a lungul cărei cărucioare.

„De parcă mai alergam sp>eriati, panicaţi”, a spus Gesler. — Da. Desigur, trebuie sa curăţăm acea fermă, ceea ce înseamnă uciderea civililor, şi trebuie să spun, Fid, nu-mi place asta.

— Poate că putem găsi o cale de a ocoli asta, a răspuns Fiddler. 'Sticla?[1]

— Da, sergent. Sunt obosit, dar probabil că le-as

putea încânta. Poate chiar să le arunce în cap nişte idei false. De exemplu, am mers spre nord când chiar am mers spre sud. Ca asta.'

— Să nu mori niciodată pe noi, Bottle, spuse Gesler. Lui Fiddler, i-a adăugat: „Atunci voi merge să adun muniţii de la echipa mea”.

— Eu şi Cuttle, spuse Fiddler, dând din nou din cap.

— Cabluri de declanşare?

— Nu, până atunci se va lumina. Nu, vom face toba.

— Ia-mă, a respirat Gesler. 'Sunteţi sigur? Adică, am auzit despre asta...

— Ai auzit pentru că eu şi Hedge l-am inventat. Şi l-a perfecţionat, mai mult sau mai puţin.

'Mâi mult sau mai puţin?'

Fiddler ridică din umeri. — Ori funcţionează, ori nu. Avem înşelăciunea lui Bottle, în caz că nu...'

— Dar nu va mai fi nicio întoarcere pentru a-i recupera pe acei înjurătoare, nu-i aşa?

— Nu decât dacă vrei'să vezi lumina albă strălucitoare, Gesler.

— Ei bine, spuse bărbatul chihlimbar cu un zâmbet, din moment ce există o şansă de a vedea legenda să devină realitate, cu geniul care a inventat-o chiar aici... N-am să te descurc, Fid.

— Jumătate din geniu, Gesler. Hedge a fost celălalt.

'A avea nedumeriri?[1]

— Al doilea, al nouălea şi al zecelea, prietene. Dar o facem oricum. Când toată lumea este pregătită, îi conduci înainte, cu excepţia mea şi a lui Cuttle. Spre acea fermă – cea din apropiere. Cred ca cel îndepărtat este abandonat. Proprietarul ar putea fi reconstruit. Câmpurile arată al naibii de bine întreţinute, nu-i aşa?

— Da, mai ales având în' vedere cât de mică este gospodăria.

— Lasă-l pe Bottle să-l adulmece înainte de a încărca.

— Da^. Auzi asta, magule?

'Ce? îmi pare rău, cred că am adormit.

Gesler îl privi ịpe Fiddler. „Vieţile noastre sunt în mâinile acestui om? Hood ajută-ne.

S-au dat ordine, au fost transmise pe rândul zdrenţuit de soldaţi în decubit. Dawn tocmai nuanteau

aerul când Gesler, Bottle lângă el şi urmat de Corabb Bhilan Thenu'alas, şi-a condus echipa acum supradimensionată pe poteca cărucioarelor. Scurtând pământul, târând brazde ici şi colo – nu prea evident, doar suficient – în timp ce se îndreptau spre modesta fermă.

Fiddler şi Cuttle i-au urmărit o vreme, până când au fost suficient de departe de locul în care hotărâseră că era cel mai potrivit pentru capcană. Arbuşti care aleargă aproape de poteca cărucioarelor, îngustând liniile de vedere pentru intervalul respectiv. Dincolo de tufişuri, doi copaci de vârstă mijlocie în stânga şi unul vechi vechi în dreapta.

Patru înjurătoare pentru asta. Doi apropiaţi, apoi unul şi apoi ultimul.

Cuttle, cu faţa învelită în sudoare din cauza vârfului de săgeată înfipt în'umăr, lipsea în mod ciudat de comentarii, când Lăutarul îi îndruma săpătorul să păşească pe pista din această parte a îngustării la douăzeci de paşi dincolo de ea şi pune beţe în pământ când Aşa a poruncit Fiddler. Odată ce s-a făcut acest lucru, sarcina lui Cuttle a fost să sape gropi în pământul strâns unde fuseseră beţişoarele. Găuri puţin adânci.

' Un săpător care s-a încrezut în atracţia lui Oponn ar fi lăsat-o aşa, rugându-se Gemenilor neclintiţi ca o copită de cal să coboare pe cel puţin unul dintre înjurătoarele plantate. Dar nu aşa a funcţionat toba. Tot ce era nevoie era vibraţia. Dacă înjurătoarele au fost subţiate pe o parte, exact corect; dacă piatra ascuţită de pe acel loc ar n fost suficient de ascuţită şi înclinată exact în aşa fel încât reverberaţia să-şi împingă vârful în coaja de lut. Adevărata

Provocare' descoperiseră Fiddler şi Heage, era aceea de a ărbieri cuserul – până la coaja de ou subţire – fără a o rupe şi astfel să picteze frunzele în cei mai înalţi copaci cu propriul sânge şi intestine.

De îndată ce Cuttle a terminat prima gaură scoasă, Fiddler s-a îndreptat spre ea cu un răvăşitor legănat în mâini. Aşezând-o cu grijă pe pământ, a scos un cuţit şi a făcut câteva ajustări mmute la gaură. Apoi şi-a îndreptat atenţia asupra blestemului. Acesta, cel mai jos de-a lungul pistei, ar fi cel care va merge primul. Ceea ce i-ar declanşa pe ceilalţi, în mijlocul trupei, cu doi la capătul din spate, în cazul în care coloana de morţi era deosebit de lungă.

L-a introdus pe blestemul în gaură, apoi s-a aşezat pe burtă şi şi-a adus cuţitul aproape de o parte a minei. Şi a început sa răzuie lutul.

Soarele răsărise si, deşi aerul era încă rece, sudoarea curgea pe fata lui Fiddler, m timp ce radea mici bucăţi de lut cu granulaţie fină. Si-a dorit să aibă lumina directă a soarelui asupra răşitorului, partea la care lucra, ca să poată lucra până când a văzut acea strălucire slabă ajungând până la pulberea incendiară galben strălucitor cu cioburi ei de fier. Dar nici un asemenea noroc. Toate au rămas în umbjă.

în cele din urmă, o ultimă zgârietură, apoi a îndepărtat cu grijă lama. A^găsit piatra ascuţită si a pus-o jos lângă coaja subţiată. îndreptă spre lut, făcu o jumătate de răsucire-respiraţie ţinută, cu ochii strânsi, apoi şi-a retras încei mâna. Şi-a deschis ochii. I-a studiat lucrarea de mână.

încă câteva respiraţii adânci pentru a-şi calma nervii, apoi a început să umple gaura cu pumni mici de pământ. Apoi împrăştiat detritus peste loc.

Lăutarul s-a târât pană când a ajuns la marginea căii unde îi lăsase pe ceilalţi înjurătoare. Privind în sus, îl văzu pe Cuttle aşteptând la capătul îndepărtat, cu braţele înfăşurate în jurul trunchiului său, arătând de parcă tocmai s-ar fi supărat. Da, el ştie de ce suntem o rasă pe moarte. Luând al doilea blestemat, Fiddler şi-a făcut drumul uşor.

- la a doua gaură. Nu la fel de subţire de data asta, dar suficient de subţire. Fiecare, la rândul său, puţin mai uşor, ceea ce a făcut bărbierirea fiecăruia din ce în ce mai periculos – riscul de a deveni neglijent, neglijent, doar în acea apă de uşurare că l-am reuşit pe primul... ei bine, ştia toate pericolefe din toate astea, nu nu el?

Strâns din dinţi, a ajuns la a doua gaură din potecă, s-a scufundat încet în genunchi. Lăsă-l pe înjurător şi întinse mâna după cuţitul lui.

Cuttle a fost la fel de aproape de a se enerva ca o mai fusese vreodată. Nu la perspectiva de a muri – era destul de bine cu asta şi se afla de când se afla în al Paisprezecelea

- dar la ceea ce a fost martor aici.

Ultimul mare săpător Malazan. Nimeni altcineva nu s-a apropiat. Imaginaţi-vă, bărbierind cojile cusser. Cu un cuţit, coaja de ou subţire. Cuttle privise, incapabil să

desluşească mare lucru de la această distanţă, în timp ce Fiddler se pusese la lucru la primul, cel mai mortal dintre toate. Şi se rugase, la fiecare zeu la care se putea gândi, la zei cărora nici măcar nu ştia numele, la spirite şi fantome şi la fiecare săpător viu său mort, fiecare nume – o binecuvântare pentru strălucirea unui om. Rugandu-ma ca singurul om pe care l-a venerat cu adevarat sa nu... nu-i asa?

Lasă-mă jos.

Cât de patetic. El ştia asta. Şi-a tot spus asta, între implorările expirate. De parcă ar avea timp să regrete eşecul credinţei sale.

Aşa că era Fiddler, mai aproape acum, la a doua gaură, făcând totul din nou. Imaginati-va, Fid şi Hedge, aşa cum trebuie să fi fost împreună. Doamne, acei Bridgeburners trebuie să fi fost terori sfinte. Dar acum... doar Fiddler, şi Cuttle aici, mai săraci decât o umbră a celebrului Hedge. Totul se apropia de final. Dar atâta timp cât Fiddler a rămas în viaţă, ei bine, la naiba pe toţi, a meritat să se ţină. Şi această săgeată înfiptă în umărul lui stâng, ei bine, adevărat că o văzuse venind, dar nu se aplecase tocmai în ea, nu-i aşa? Poate arăta aşa. S-ar putea să fie aşa. De parcă ar fi'avut timp să se gândească, cu tot ce se petrecea m jurul lui. Nu era supraomenesc, nu-i aşa?

Revenind de la mina din al doilea set, Fiddler aruncă o

E rivire spre Cuttle. Chipul bărbatului era alb ca moartea. Ei ine, gândindu-mă la asta, nu mai avea nevoie de omul care se apropia, nu-i aşa?

A făcut semn de mână Pleacă, alătură-te echipelor.

Cuttle clătină din cap.

Ridicând din umeri – nu era momentul să ne certăm şi dacă Cuttle avea o dorinţă de moarte – nu era o ştire pentru Lăutarul – se ridică si porni să adune al treilea mjurător. Chiar şi căderile de paşi erau acum riscante, forţându-l să se mişte încet de-a lungul marginii pistei. Era

0 mulţime de superstiţii despre unde să ascunzi muniţiile atunci când lucrezi. Hedge ar fi insistat ca înjurătorii să fie înaintea lucrării în orice moment, dar cu cat Lăutarul se descurca mai puţin cu ei, cu atât se simţea mai bine. Indiferent de ce, era înainte şi înapoi cu lucrurile naibii, nu-

1 aşa?

' A ajuns la faţa locului si s-a uitat în jos la cei doi înjurătoare rămaşi. Mai multă superstiţie. Care? Partea inimii sau partea capului? Cu fata la gaură sau cu gaura în spatele lui aşa cum era acum? Respiraţia lui Hood, Hedge se căţărase în craniu ca un diavol. Ajunge cu superstiţia! Fiddler s-a ghemuit şi a strâns un înjurător.

Partea inimii.

Şi a fost sansa întâmplătoare mai mult decât atât? Moranth erau fanatici când era vorba de precizie. Fiecare clasă de muniţie perfectă dincolo de orice credinţă. Nicio variaţie. Cu o variaţie, a fi săpător nu ar fi altceva decât a fi un aruncător de pietre – cu pietre explozive, minte, dar chiar şi aşa. Nici un talent real implicat, nici o abilitate câştigată cu greu.

Fiddler şi-a amintit, cu claritatea îngrozitoare a unei revelaţii atinse de zeu, prima sa întâlnire cu muniţiile Moranth. Northern Genabackis, cu o săptămână înainte de marşul asupra oraşului Mott, urmat de coşmarurile gemene din 'Mott Wood şi Blackdog Swamp. Au existat zvonuri despre contact şi negocieri ample cu un popor ciudat care conducea un loc numit Cloud Forest, departe la sud. Un popor izolat, despre care se spune că este terifiant şi muman în aparenţă, care călareau insecte domestice enorme cu patru aripi – libelule uriaşe – şi putea ploua moartea asupra duşmanilor de la mari înălţimi.

Negociatorii Malazan au inclus pe' Tayschrenn, un demnitar nobil pe nume Aragan şi un T'lan Imass singuratic pe nume Onos T'oolan. Armatele a doua şi a treia fuseseră aşezate pe terenul agricol Nathii la două zile de la debarcarea la sud de Malyntaeas. O ladă fusese transportată – cu prudenţă, d.e soldaţii transpiraţi din unitatea de cartier – şi aşezată la zece paşi de focul vatrăi trupei. Whiskeyj ack îi făcuse semn lui Hedge şi Fiddler.

„Voi doi faceţi cea mai mare parte a minţii în această echipă mizerabilă”, spusese sergentul, făcând o strâmbă de parca ar fi înghiţit ceva neplăcut – ceea ce făcuse, în virţutea legitimării anarhiei distructive a lui Fid şi Hedge. — În cutia aia sunt grenade şi chestii mai urâte, venite din Moranth acum că suntem aliaţi cu ei. Pare să aibă sens – într-un mod nebunesc – să vi le predaţi voi doi. Acum, evident, trebuie să faci câteva experimente cu ceea ce este în acea cutie. Doar asigură-te că o faci la jumătate de legă sau mai mult de

aceasta tabără de aici. Ezită, se scărpinăla falca bărbosă, apoi adăugă: — Cei mari sunt prea mari pentru a arunca suficient de departe, suficient de departe pentru a supravieţui explodării lor, vreau să spun. Aşa că va trebui să vă spârgeţi capetele pentru a mcercă să le încercaţi. Ca ordin final, soldaţi, nu vă sinucideţi. Această echipă este sub putere aşa cum este şi ar trebui să aleg încă două pentru a scăpa'de aceste lucruri blestemate. Şi singurii doi pe care le-aş putea folosi sunt Kalam şi Trotts.'

Da, Trotts.

Fiddler şi Hedge smulseseră capacul, apoi se uitaseră în jos, uimiţi, la grenadele bine împachetate, cuibărite în rame şi paie mata. Mici, rotunde, lungi conice, în formă de vârf din sticlă rafinată – nu se vede nicio bule – şi, în partea de jos, altele mult mai mari, suficient de mări încât să călătorească cu catapulta dacă cineva era atât de înclinat (şi, sa întors sunt sinucigaşi, deoarece aveau tendinţa de a detona de îndată ce braţul catapultei a lovit braţul. Excelent pentru a distruge catapultele şi echipajele lor nefericite, totuşi).

Experimentare într-adevăr. Hedge şi Fid plecaseră, lada dintre ei, într-o plimbare lungă şi obositoare într-un loc ferit, unde i-au aruncat pe cei mici pe care au decis să-i spună ascuţitori pentru că atunci când detonau prea aproape, aveau tendinţa să se pipeream aruncătorul cu aşchii de fier şi a făcut să sângereze urechile; unde au descoperit proprietăţile incendiare ale arzătoarelor, la protestele tânguitoare ale unui fermier care asistase la distrugerea în roc a unui vagon cu fân (cel puţin până când au predat patru sceptre imperiale de aur – noua monedă bătută de Kellanved – ceea ce a fost suficient), bani pentru a cumpăra o fermă nouă). Biscuiţii, înfipţi în găuri alungite în formă de pană din pământul tare, au făcut haos dulce pe pietrele de fundaţie, mortare sau altfel. Şi, în sfârşit, înjurătorii, cele mai urâte şi mai urâte muniţii create vreodată. Erau intenţionaţi să fie aruncaţi de la'înălţimea capului de către Moranth' pe Quorl-urile lor, iar Hedge şi Fid îşi consumaseră cea mai mare parte din rezerva lor alocată încercând să găsească un mijloc alternativ de utilizare practică, nefatală. Şi, în cele din urmă, avusese nevoie de încă douăzeci şi două de lăzi pentru a ajunge la concluzia că un prost ar trebui să fie Oponn sărutat de Doamnă pentru a încerca orice altceva decât utilizarea

secundara; suplimente la biscuiţi şi arzătoare şi, dacă se prezenta şansa, un ascuţitor bine aruncat.

Arbaletele supradimensionate au venit mult mai târziu, la fel ca şi variaţii maniacale precum toba şi arderea lentă. Şi prin' toate acestea, Atracţia Doamnei a rămas întotdeauna ca ultimă soluţie. Dacă Fiddler ar fi fost un om religios, el ar fi fost obligat, ştia bine, să arunce fiecare monedă de plată şi pradă pe care a câştigat-o în cuierele templelor Doamnei, având m vedere de câte ori a slăbit un înjurător la ţinte aflate la distanţă de explozie, de el însuşi şi de nenumăraţi alţi Malazani. Hedge fusese şi mai puţin... reţinut. Şi, din păcate, decesul lui fusese, prin urmare, de natură succint

nesurprinzator.

Amintirea a avut un mod de a ajunge în cele mai rele momente, o glamour de nostalgie, fără îndoială, infuzată cu înclinaţii suicidare subtile, dar atrăgătoare, iar Fiddler a fost forţat să împingă toate aceste amintiri deoparte când se apropia de Cuttle şi de ultima gaură din poteca.

— Ar fi trebuit să-l scoţi de aici, spuse Fiddler în timp ce se aşeza lângă săpătura modestă.

— Nicio şansă de asta, răspunse Cuttle cu voce joasă.

— Aşadar, cum vrei, dar nu sta acolo la Poarta lui Hood dacă o dau peste cap pe asta.

— Te aud, Fid.

Şi, încercând să nu mă gândesc la Hedpe, la Whiskyjack, Trotts şi la toate celelalte; încercând să nu se gândească la vremurile vechi, când lumea încă părea nouă şi minunată, când asumarea unor riscuri nebuneşti făcea parte din joc, Fiddler, ultimul mare sabotor, s-â dus la treabă.

Sticla miji la fermă. Cineva sau cei dinăuntru, era destul de sigur de asta. Oameni vii, care respiră, oh, da. Dar... ceva, un miros slab, amintiri de mănăstire sau... orice altceva. Nu era sigur, nu putea fi sigur, iar asta îl stârnea serios.

Gesler se mutase lângă el, rămăsese acolo răbdător ca o căpuşă pe un fir de iarbă, cel puţin pentru a începe. Dar acum, 'cu o sută sau mai multe bătăi ale inimii, Bottle simţea omul devenind neliniştit. Destul de bine pentru el, cu pielea aceea aurie care nu a ars o dată în Y'Ghatan – desigur, Adevărul

a arătat că pielea ciudată nu era cu adevărat impermeabilă, mai ales când era vorba de muniţiile Moranth. Chiar şi aşa, Gesler era un om care trecuse prin foc, în fiecare permutare a expresiei la care se putea gândi Bottle, aşa că toată această furişare, şmecherie şi măcel brutal i-a'u fost bine.

Dar eu sunt cel pe care se bazează cu toţii şi nu aş putea folosi această sabie stupidă de la centură pentru a-m'i scăpa de o mulţime de buni puritani cu degetele lor arătătoare şi unghiile ascuţite si toţi zeii de dedesubt. , de unde a apărut acea imagine? La naiba Mockra, gândurile cuiva scurge. Bottle aruncă o privire spre Gesler. ‘Sergent?[1] şopti el.

‘Ce?[1]

— Din întâmplare, ai noţiuni ciudate în craniu?

O privire bănuitoare, apoi Gesler clătină din cap. — Mă gândeam la un bătrân mag pe care l-am cunoscut. Kulp. Nu că mi-ai aminti de el sau altceva, Bottle. Esti mai mult ca Quick Ben, cred, decât cu care ne simţim confortabil. Ultimul 1 zăpadă al lui Kulp, totuşi, a fost bietul ticălos aruncat cu capul peste călcâi de pe şina pupa a unei nave – într-o furtună de roc. Mereu m-am întrebat ce sa întâmplat cu el. îmi place să cred că s-a descurcat foarte bine, ieşind din cuptorul ăla al unui luptă şi trecându-se în grădina' din spate a unei tinere văduve, până la brâu în apele răcoroase ale fântânii ei. Aşa cum era în genunchi, se roagă pentru mântuire sau aşa'ceva. Deodată păru stânjenit şi privirea i se îndepărta. Da, pictez imagini frumoase despre ceea ce ar putea ri, din moment ce ceea ce este întotdeauna se dovedeşte al naibii de rău.

Mormăitul lui Bottle era moale, apoi dădu din cap. — îmi place asta, sergent. Un fel de... mă uşurează.

Sens?[1]

— Numai că arată că nu eşti atât de departe de noi ceilalţi cum pare uneori.

Gesler se strâmbă. — Atunci ai greşi, soldat. Sunt sergent, ceea ce mă face la fel de departe de tine şi de alţi idioţi ăştia ca un^urs de peşteră dintr-un blestemat de armă cu trei picioare. înţeles?

— Da, sergent/

— Acum de ce ne mai ascundem aici? Din coşul acela se prelinge fum, ceea ce înseamnă că avem oameni înăuntru. Aşa ca, dă-ne blestematul de acord cu asta, Bottle, atunci sarcina ta e gata, deocamdată.

'în regula. Cred că sunt două acolo. Gânduri liniştite, contemplative, încă nicio conversaţie.

'Contemplativ? Ca în ceea ce gândeşte o vaca cu o burtă plină de furaj în ea şi un viţel care trage ud şi tare de o tetina? Sau ca un soi de şarpe uriaş cu două capete care tocmai a coborât pe horn şi a înghiţit bătrânii Crud-nails şi domnişoara lui?

— Undeva la mijloc, aş spune.

Expresia lui Gesler s-a transformat într-o strălucire; apoi, cu un pufnit, se răsuci şi făcu semne de mână. O clipă mai târziu, Uru Hela se târă pe lângă Corabb Bhilan Thenu'alas – care se afla direct în spatele sergentului – şi veni pe stânga lui Gesler.

'Sergent?'

— Botta spune că sunt două acolo. Vreau să mergi liniştit şi să-i suni afară, ţi-e sete şi vrei să ceri un oală sau doua de la fântâna aceea de acolo.'

— Nu mi-e sete, sergent.

— Minei, soldat.

Bottle a văzut că ideea o supăra. Spiritele se descurcă, lucrurile pe care le descoperi...

— Ce-ar fi să cer doar să-mi umplu ochiul?

Da, asta va fi.

— Desigur, spuse ea, încruntat, va trebui să-l golesc mai întâi.

— De ce nu faci asta?

— Da, sergent.

Gesler s-a răsucit să se uite la Bottle, iar tânărul mag putea să vadă clar lupta bărbatului cu patos şi disperare. „Pregăteşte-te”, a spus el, „să-i loveşti cu o glamour sau ceva de genul acesta, în caz că lucrurile merg prost”.

Bottfe a dat din cap, apoi, văzând o expresie cu totul nouă pe chipul lui Gesler, a întrebat: — Ce sa întâmplat, sergent?

— Ei bine, fie doar m-am udat, fie Uru Hela îşi scurge pielea de apă. La un anumit nivel, a adăugat el/ cred că distincţia este discutabilă.

Asta e, sergent. Tocmai m-ai câştigat. Chiar acolo. M-a câştigat, aşa ca îţi voi da ce am primit. De-acum inainte. Totuşi, chiar şi cu acea noţiune cvasi-serioasă, a trebuit să- şi întoarcă calpul şi să muşte cu putere de măneca cămăşii din piele tăbăcită. Mai bine, sergent, aşteaptă până când vedem toţi acel petic umed fin de pe picioarele tale. Nu o vei reduce pe asta, nu domnule, nicio şansă de asta. Oh, amintire preţioasă!

Punându'-şi oişca acum goală pe centură, Uru Hela s-a zvârcolit apoi puţin mai departe şi s-a urcat în picioare. Ajustându-şi armura grea şi smulgând crengi şi iarbă din îmbinările ' şi balamalele 'metalice, ea strânse cureaua cârmei şi porni spre fermă.

— Oh, mormăi Bottle.

'Ce?[1] întrebă Gesler.

„Sunt deodată în alertă – nu ştiu, poate unul dintre ei a văzut-o printr-o crăpătură a obloanelor ferestrelor – nu, nu e corect .

'Ce?[1]

— încă nu vorbesc, dar mă mişc acum. Mult. Rapid, de asemenea. Sergent, nu cred că au văzut-o. Cred că au mirosit-o. Şi noi.

'A mirosit? Sticla-[1]

— Sergent, nu cred că sunt oameni...

Uru Hela tocmai trecea pe lângă fântână, la cincisprezece paşi de uşa fermei, cand acea uşă s-a deschis – a fost împinsă suficient de tare încât să o smulgă din balamalele de piele – şi creatura care a apărut în vizor părea prea uriaşă pentru a intra chiar şi prin cadru, venind, sus ca de pe scări scufundate abrupt'sub nivelul solului – urcă, se profilează masiv, trăgând eliberat un topor de lemn enorm, cu o singură lamă, cu două mâini...

Uru Hela s-a oprit, a rămas nemişcat parcă îngheţat pe
loc.

■Redirecţiona![1] Gesler urlă, ridicându-se în picioare în timp ce îşi ridică arbaleta...

Corabb Bhilan Thenu'alas a trecut pe lângă sergent, cu lama scoasă...

Bottle şi-a dat seama că gura lui se mişcă, dar nu ieşi niciun sunet. Se uită cu privirea, străduindu-se sa înţeleagă. Un demon. Un blestemat de demon Kenryll'ah!

S-a aruncat departe de tocul uşii şi acum a încărcat direct spre Uru Hela.

Ea şi-a aruncat ochiul de apă în ea, apoi s-a învârtit să fugă, chiar dacă îşi trăgea sabia.

Nu este suficient ae repede – pentru a scăpa – uriaşa secure a demonului tăiată într-un arc strălucitor, înceţoşat, l-a prins pe soldat solid în umărul ei stâng. Braţul a' sărit departe. Sângele a ţâşnit din îmbinările

solzilor chiar pe tot spatele ei, în timp ce' pană lată a lamei se îndrepta şi mai adânc. Mai adânc, tămdu-i coloana vertebrală, ajDoi mai departe, smulgându-se cu omoplata dreaptă taiată la jumătate, blocată de lama sângeroasă, în timp ce aceasta se îndepărta de corpul lui Uru Hela.

Mai mult sânge, cu atât mai mult, totuşi, brusc şi copleşitoare, stropi de roşu s-au domolit rapid – inima soldatului s-a oprit deja, viaţa care era mintea ei fugind deja de acest carnagiu corporal – şi ea se prăbuşi, înainte, cu sabia din mâna dreapta pe jumătate scoasă', şi să nu mergi niciodată mai departe, cu capul înclinat, bărbia la piept, apoi înjos, cu faţa întâi pe pământ. Un sunet greu. O lovitură. Dupa care orice mişcare din partea ei a încetat.

Arbaleta lui Gesler bătu, eliberând o ceartă care trecu pe lângă Corabb, nu la o mână de pe umărul drept.

Un furtun de durere din partea demonului – zăvorul cu aripioare i se înfipse adânc în piept, cu mult deasupra celor două inimi.

Corabb Bhilan Thenu'alas s-a închis rapid, strigând ceva în limba tribală, ceva de genul „Minile lui LeomanT”.

Gesler reîncărcând pe un genunchi. Stormy, Saltlick şi Shortnose trecând cu tunet pe lângă el, urmaţi de Koryk şi Tarr. Zâmbete legănându-se larg, cu arbaleta în mâini – una dintre armele lui Fid, aceasta cu capul cu un ascuţitor – pe care apoi o antrenă la intrarea fermei, unde apăruse un al doilea demon. Oh, ea a fost într-adevăr rapidă, acea ceartă zburând prin spaţiul intermediar, scoţând un sunet ciudat de hârâit în timp ce mergea, iar cel' de-al doilea demon, văzându-l, şi-a aruncat cumva arma – un tulwar – în calea lui – nu prea foloseşte acel gest. , pe măsură ce ascuţitul a explodat.

încă un ţipăt de durere, uriaşul demon a dat înapoi, din picioare, izb'indu-se în lateralul casei. Lemnul, gazonul şi crăpăitul s-au înclinat spre interior şi, în timp ce demonul a căzut, întregul perete de pe acea parte a tocului uşii a mers cu el.

Şi ce fac? La naiba, ce fac? Bottle sări în picioare, atrăgând cu disperare tot ceea ce Warren i-a răspuns prima chemaţiei.

Demonul care mânuia toporul se îndreptă spre Corabb. Lama pană şi-a tăiat arcul mortal. A lovit scutul

lui Corabb într-un unglri oblic, i-ar fi prins partea laterală a capului lui Corabb dacă nu s-ar fi împiedicat de bărbat, genunchiul stâng ce s-a deformat în timp ce a păşit din neatenţie într-o gaura de marmotă, pierzânclu-şi echilibrul şi aruncând într- o parte. Leagănul lui de sabie/care ar fi trebuit să fie bătut deoparte de trecerea demonului, s-a scufundat bine sub ea, marginea lovindu-se cu putere în genunchiul drept al demonului.

A urlat.

În clipa următoare, Stormy, flancat de vehiculele sale grele, a sosit. Săbiile se tăiau, scuturile zvârnâind împotriva rănitului Kenryll'ah. Sângele şi bucăţile de carne împroşcau aerul.

Un alt burduf al demonului în timp ce se lansa înapoi, ferit de luptele interioare mortale, câştigând spaţiu pentru a legăna toporul de lemn într-o tăietura orizontală care a mototolit toate cele trei scuturi ridicându-l pentru a o intercepta. Bandele de metal şi lemn au explodat în toate direcţiile. Saltlick mormăi dintr-un braţ rupt.

'Clar![1] a strigat cineva, iar Stormy şi greii lui s-au aruncat pe spate. Corabb, încă întins pe pământ, se rostogoli după ei.

Demonul stătea în picioare, momentan confuz, pregătindu-şi securea.

Ascuţitorul aruncat cu mâna lui Smiles îl lovi în tâmpla stângă.

Lumină strălucitoare, crac asurzitor, fum şi demonul se datina, o parte a feţei sale bestiale distrusă în pulpă roşie.

Cu toate acestea, Bottle simţi că mintea creaturii se îndrepta deja.

Gesler ţipa. 'Retrage! Toata lumea!'

Chemând tot ce avea, Bottle a atacat creierul demonului cu Mockra. Am simţit că se dă înapoi, uluit.

Din ferma în ruine, al doilea Kenryll'ah începea să se urce liber.

Smiles a aruncat un alt mai ascuţit în epavă. O a doua explozie, mai mult fum, mai mult din clădire căzând.

— Ne retragem!

Bottle i-a văzut pe Koryk şi Tarr ezitând, disperaţi să se apropie de demonul uluit. În acel moment au sosit Fiddler şi Cuttle.

— Mingile lui Hood! Fiddler a înjurat. — Mişcă-te,

Koryk! Tarr! Mutare!'

Gesler făcea un gest ciudat. „Mergem spre sud! Sud!
[1]

Saltlick şi Shortnose s-au rotit m acea direcţie, dar Stormy i-a tras înapoi. — Asta se numeşte direcţie greşită, idioţi!

Echipele se reformau pe măsură ce se deplasau, spre est, acum în fugă. Şocul morţii lui Uru Hela şi bătălia care a urmat ţinându-i acum liniştiţi, doar respiraţiile lor icnătoare, sunetele armurii ca vesela spartă sub picioare. În spatele lor, fumul curgând din casă. Un demon mânuit cu securea clătinându-se uluit, cu sângele curgând din cap.

Al naibii de ascuţit ar fi trebuit să spargă acel craniu larg deschis, Bottle ştia bine. Oase groase, cred. Kenryll'ah, da, nu subalternii lor. Nu, Highborn din Arai Gamelon, era sigur de asta.

Stormy a pornit. — La naiba de fermieri demoni! Au blestemaţi fermieri de demoni! Semănând seminţe, smulgând te tine, învârtând lână şi tăind străini în bucăţi! Gesler, vechi prieten, urăsc locul ăsta, mă auzi? Urăsc asta![1]

'Păstraţi liniştea!' mârâi Fiddler. — Am fost destul de norocoşi că toti aceşti ascuţitori nu ne-au tocat pe drum – acum behăitul tău le spune acelor demoni exact unde mergem!

— Nu aveam de gând să mai pierd, a răspuns Stormy într-un mârâit amar. — Aş jura că...

— Ar fi trebuit să ştie mai bine, interveni Gesler. — La naiba, Stormy, nu fă promisiuni pe care nu le poţi ţine – ne luptăm aici şi oamenii vor muri. Gata cu promisiunile, înţelegi?

Un încuviinţare urât din cap a fost singurul lui răspuns.

Au alergat mai departe, sfârşitul unei nopţi lungi şi lungi acum s-a prăbuşit în zi. Pentru ceilalţi, Bottle ştia ca urma să fie odihnă. Undeva. Dar nu el. Nu, ar trebui să facă iluzii pentru a le ascunde. Ar trebui să zboare de la o creatură la alta, în pădure, verificându-şi urma. Trebuia să-i ţină pe aceşti proşti în viaţă.

Târându-se din dărâmăturile fermei, prinţul demon a scuipat nişte sânge, apoi s-a aşezat înapoi pe coapse şi s-a uitat tulbure în jur. Fratele lui stătea în apropiere, tăia şi biciuia corp si jumătate din faţă i-a rupt. Ei bine, oricum nu fusese niciodată un chip prea mare şi cea mai

mare parte avea să crească din nou. Cu excepţia poate pentru acel ochi.

Fratele său l-a văzut şi s-a clătinat. — N-am să te mai cred niciodată, spuse el.

— La ce vrei să spui? Cuvintele erau dure, dureros de rostit. Inhalase nişte flăcări cu a doua grenadă.

— Ai spus ca agricultura este paşnică. Ai spus că ne putem pensiona.

— A fost liniştit, a replicat el. — Toţi vecinii noştri au fugit, nu-i aşa?

— Aceştia nu au făcut-o.

— Totuşi, nu erau fermieri. Cred că pot spune asta cu o oarecare siguranţă.

'Ma doare capul.[1]

'Si al meu.[1]

— Unde au fugit?

— Nu la sud.

— Ar trebui să mergem după ei, frate? Aşa cum stau lucrurile, ar trebui să risc să cred că ei au avut mai mult decât noi în această mică încăierare, iar asta mă nemulţumeşte.

— 'Merită luat în considerare. Furia mea este trezită, până la urmă. Deşi îţi sugerez să-ţi găseşti matul, frate, în loc de toporul acela prostesc de lemn.

— Cel mai apropiat lucru la îndemână. Şi acum va trebui să sapă în locaşul nostru mototolit şi mocnit – toate săpăturile pe care le-am făcut, totul pentru nimic!

În acel moment au auzit, distinct, zgomotul cailor. Urmează rapid pe pistă.

— Ascultă, sunt mai mulţi. Nu ai timp să-ţi găseşti blocul, frate. Să pornim şi să începem dulcea noastră răzbunare, nu-i aşa?

— Într-adevăr, o idee superioară. Unul din ochii mei încă funcţionează, ceea ce ar trebui să fie suficient.

Cei doi prinţi demoni Kenryll'ah au pornit spre poteca căruţei.

Chiar nu era ziua lor.

La un sfert de legă acum de fermă, şi Fiddler se întoarse, confirmând încă o dată pentru Bottle că bătrânul sergent avea talente ascunse. — Cai, spuse el.

Bottle simţise acelaşi lucru.

Echipele s-au oprit, sub lumina puternică a soarelui, de- a lungul unui drum pietruit lăsat în stare prost. Un alt grup de clădiri agricole îi aştepta la o mie de paşi spre est. Nu se ridică fum din coş. Nicio surpriză cu demonii

pentru vecini, presupun.

Detonaţiile au fost o bătaie de tobe de contuzii tunătoare care au zguduit pământul de sub ele.

— Patru! spuse Fiddler cu un rânjet sălbatic.

Bottle îl văzu pe Cuttle holbându-se la sergent cu uimire nedisimulată şi mai mult decât puţină închinare.

Fumaţi acum, umflat în depărtare, o pată de pământ care se ridică deasupra liniei copacilor.

— Să mergem spre ferma aia înainte, spuse Fiddler. „Ne vom odihni acolo sus pentru a doua zi – nu cred că urmăritorii noştri sunt în vreo condiţie să facă mare lucru.

— Toba, şopti Cuttle. 'Am văzut-o. Toba. Acum pot muri fericit.

blestemaţi de săpători. Bottle clătină din cap. Era durere acolo, acum, în acea porţiune deteriorată de cale, la un sfert de legă distanţă. Om, fiară şi... oh, şi demon. Ai fi făcut mai bine să ne urmăreşti. Chiar şi aşa, ce mizerie am făcut.

Da, multă durere, dar mai multă moarte. Moarte plată, în scădere, întunecată ca praful din aer. Toba lăutarului. Nu se poate imagina un anunţ mai bun, că Malazanii au fost aici.

Coborâre^ lui Thom Tissy din copac a fost puţin tare, puţin rapidă. Într-o sferă de crengi rupte, crenguţe, frunze şi un cuib de viespi abandonat, sergentul a aterizat greu şi greu pe spate. — O, zei jos, zei jos!

„Nu e niciun zeu fa capătul ăsta, doar un coccix”, a strigat un soldat din echipele din apropiere.

Keneb a mai aşteptat câteva bătăi ale inimii, apoi a întrebat: — Sergent,' spune-mi ce ai văzut.

Thom Tissy şi-a revenit încet, cu grijă. Mergea pe picioarele lui scurte, ghemuit ca un căpcăun, plin cu faţa zbârcită şi mâinile nebunoase. — Fum, Pumn, şi multe. Numărate zece pete în total, una dintre ele mare – probabil tunetul pe care l-am auzit puţin în urmă – cu siguranţă mai mulţ de un blestem. Poate trei, poate mai mult.

înseamnă că cineva a avut probleme disperate. Keneb aruncă privirea în altă parte, cercetă soldaţii pestrişti aşezaţi în poiana pădurii. 'Zece?'

— Da, Pumn. Bănuiesc că i-am stârnit puţin, suficient încât luptele să devină aprigă. Când căpitanul'se întoarce, presupun că vom afla câteva detalii.

Da. Faradan Sort. Dar ea şi Beak fuseseră plecaţi de zile întregi, aproape o săptămână acum.

'Zece.[1]

— Mă aştept la mai mult, Pumn! întrebă Thorn Tissy. „Linia mea de vedere nu era rea, dar nu era perfectă. Am văzut sase în partea de nord, patru în partea de sud, punându-ne aproape de centrul mort şi cu o călătorie de jumătate de noapte în urmă. Oricum, fumurile cele mai îndepărtate erau chiar la orizont, aşa că suntem încă răspândiţi bine, aşa cum ar trebui să fim. Iar fumul ne spune doar unde 'au avut loc lupte mai mari, nu toate celelalte mici ambuscade şi altele asemenea. Ceva în neregulă, Fist?

— Aşezaţi echipele, răspunse Keneb, întorcându-se. Oh, da, au avut loc lupte. Dar nimic nu s-a egalat. Marinii săi erau depăşiţi numeric; nicio şansă de a dobândi aliaţii pe care crezuseră că îi vor primi. Adevărat, erau încărcaţi cu muniţii, dar cu cât soseau mai mulţi magi cu trupele Edur şi Letherii, cu atât dezechilibrul' absolut copleşitor ar începe să spună mai mult. Echipele sale, chiar şi pereche, nu şi-au putut permite pierderi. Patru sau cinci morţi şi acel prag de eficacitate ar fi fost depăşit. Ar trebui să existe o convergenţă, o fuziune a supravieţuitorilor – şi această linie de avans lungă de ligi ar începe să se rărească. În loc să câştige în forţă şi avânt pe măsură ce avansul începea să se apropie de capitala acestui imperiu, puşcaşii marini Malazan ar fi de fapt mai slabi.

Desigur, această invazie nu a fost doar avansul maritim ascuns ăl lui Keneb. Existau şi alte elemente – Adjunctul şi infanteriei obişnuite a lui Blistig, care aveau să fie conduşi pe teren, când va veni acel moment, de înfricoşătorul, dar competent căpitanul Kindly. Au fost Khundryl Bijrned Tears şi Perish – deşi erau, pentru moment, departe. Într-adevăr, o invazie complicată.

Pentru noi, aici, tot ce trebuie să facem este să semănăm confuzie, să tăiem livrările către capitală ori de câte ori putem si să menţinem inamicul dezechilibrat, ghicit, reacţionând mai degrabă decât să iniţiem. Loviturile fatale vor veni din altă parte şi trebuie să-mi reamintesc asta. Ca să nu încerc să fac prea multe. Ceea ce contează este să ţin cât mai mulţi dintre puşcaşii mei în viaţă, nu că tacticile' Adjunctului cu noi îmi dau' şanse mari de asta. Cred că încep să înţeleg cum s-au simţit Bridgehumeri, când erau aruncaţi în

fiecare coşmar, iar şi iar.

Mai ales la final. Pale, Da'rujhistan' acel oraş numit Black Coral.

Dar nu, asta e diferit. Adjunctul nu vrea să fim distruşi. Ar fi o nebunie şi poate fi o căţea rece, dar nu e supărata. Cel puţin nu aşa'se arată, oricum.

Keneb se blestemă. Strategia fusese îndrăzneaţă, da, dar bazată pe principii solide. Pe principii tradiţionale, de fapt. Al lui Kellanved, în scopul din spatele creării marinelor; în felul în care săpătorii au ajuns la preeminenţă, odată ce muniţiile Moranth au sosit pentru a revoluţiona războiul în stil Malazan. Acesta a fost, de fapt, vechea modalitate originală de angajare a marinarilor – deşi absenţa liniilor de aprovizionare, oricât de slabe sau întinse, a impus un nivel de angajament care nu permitea nicio abatere, nicio posibilitate ae retragere – ea a ars transporturile şi mu un Quorl la vedere, creând o situaţie care l-ar fi făcut pe împărat să se zvârcolească.

Sau nu. Kellanved cunoştese valoarea pariurilor de noroc, ştia cum se putea schimba un întreg război, putea să pornească de acel singur act neaşteptat, scandalos, încălcarea protocolului care l-a lăsat 'pe inamicul să se clatine, apoi, dintr-o dată, complet înfrânt.

Astfeî de acte au fost cele care au făcut genii militare. Kellanved, Dassem Ultor, Sher'arah din Korel, Prinţul K'azz D'avore al Gărzii Crimson. Caladan Brood. Coîtaine.' Dujek.

Adjunctul Tavore aparţinea acestei apreciate companii? Nu a arătat încă, nu-i asa? Doamne de sus, Keneb, trebuie să nu mai gândeşti aşa. Vei deveni un alt Blistig şi un Llistig este mai mult decât suficient.

Trebuia să se concentreze asupra chestiunilor aflate la îndemână. El si marinii s-au angajat în această campanie, acest pariu îndrăzneţ. Lasă-i p>e ceilalţi să-şi facă partea lor, crezând în orice moment ca vor reuşi, că vor apărea în poziţiile care le-au fost alocate când va sosi momentul. Ei ar apărea, da, cu aşteptarea că el, Keneb, va face la fel. Cu cea mai mare parte' a marinarilor săi.

Piese de joc, da. Lasă mâna hotărâtoare pe seama altcuiva. Destinului, zeilor, lui Tavore din Home Varan, Adjunct al Nimeni. Asa că aducându-mă, la naiba, la credinţă. Din nou. Credinţă. Că nu e nebună. Că este un geniu militar care să rivalizeze cu o mână de alţii de-a

lungul istoriei Malazan.

Credinţă. Nu într-un zeu, nu în soartă, ci într-un tovarăş muritor. A cărui faţă o cunoştea bine, amintindu-şi cu o claritate sumbră gama sa limitată de expresie, de la durere la furie, la voinţa ei feroce de a realiza... orice ar fi încercat să obţină. Acum, dacă aş şti ce este asta.

Poate că acest tip de luptă era potrivit pentru marinari. Dar nu i se potrivea lui Keneb însuşi. Nu ca comandant, nu ca Pumn. Era greu să nu te simţi neajutorat. Nici măcar nu era în contact cu armata lui, dincolo de murmurele sporadice în rândul magilor de echipă. Mă voi simţi mai bine când se va întoarce Earadan Sort.

Dacă se întoarce.

'Pumn.[1]

Keneb se întoarse. — Mă urmăreşti, sergent?

— Nu, domnule, răspunse Thorn Tissy. M-am gândit să spun, înainte să dau afară, că, ei bine, înţelegem.

'înţelege ce? Cine suntem „noi”?

— Noi toţi, domnule. Este imposibil. Adică, pentru tine. Noi stim aia.'

— Tu acum?

— Da. Nu poti conduce. Eşti blocat să urmăreşti şi nu ştii ce, pe numele lui Hood, se întâmplă cu soldaţii tăi, pentru ca sunt peste tot...

— Du-te să dormi, sergent. Şi spune restul, nu ştiu că nimic din toate acestea este imposibil. Menţinem avansul şi asta este.

'Ei bine, uh-'

— Presupuneţi prea mult, sergent. Acum întoarce-te la echipa ta, spune-le soldaţilor tăi să pună în spate toate teoriile şi du-te să dormi.

— Da, domnule.

Keneb îl privi pe bărbatul ghemuit plecând. Decent din

Kartea lui, tot gunoiul acela. Decent, dar inutil şi periculos, [u suntem prieteni, Thorn Tissy. Niciunul dintre noi nu îşi poate permite asta.

După o clipă, îşi permise un zâmbet ironic. Toate plângerile lui cu privire la Tavore, şi iată-l aici, făcând acelaşi lucru blestemat pe care l-a făcut ea – împingându-le pe toate.

Pentru că era necesar. Pentru că nu avea de ales.

Deci, dacă ea este supărată, atunci sunt şi eu.

Hood ia-mă, poate că suntem cu toţii.

Coborârea lungă a câmpului de gheaţă se întindea în faţa lor, împânzită cu moloz şi detritus care erau tot ce mai rămăsese din Epoca Jaghut.' Stăteau unul lângă altul, un trup fără suflet şi un suflet fără trup, iar Hedge si-ar fi dorit să fie mai atent la acea ironie delicioasă, dar atâta timp cât nu putea decide care dintre ei era mai jâerdut, plăcerea rece a acea recunoaştere i-a scăpat de strângere.

Dincolo de dispariţia zdrenţuitoare a câmpului de gheaţă, la două mii de paşi distanţă, se ridicau în exuberanţă sfidătoare boschete de foioase, rupte ici şi colo de poieni Verzi cu ierburi înalte până la piept. Acest peisaj mozaic s-a extins mai departe, urcând pe dealuri modeste până când acele dealuri s-au ridicat mai sus, mai abrupte, iar coronamentul pădurii, neîntrerupt acum, era verdele mai închis al coniferelor.

— Recunosc, spuse Hedge, rupând în cele din urmă tăcerea dintre ei, nu mă aşteptam la aşa ceva. Tundra spartă, poate. Mormane de pietriş, acele dune uscate şi prăfuite agitate de vânturi. în mare parte fără viaţă. Luptă, cu alte cuvinte.

— Da, spuse Emroth cu vocea ei răguşită. — Neaşteptat, atat de aproape de Tronul Gheţii.

Au pornit pe panta.

— Cred ca, se aventură Hedge după un timp, probabil că ar trebui să discutăm despre destinaţiile noastre.

T'lan Imass îl privea cu ochii ei goli, cioplîţi. — Am călătorit împreună, Ghost. Dincolo de asta, nimic nu există care să te lege de mine. Sunt un Frânt, un Nelegat şi am îngenuncheat în faţa unui zeu. Calea mea este astfel rânduită şi tot ce mi s-ar împotrivi va fi distrus de mâna mea.

— Si cum, mai exact, ai de gând să mă distrugi, Emroth? a întrebat Hedge.. „Sunt o fantomă părăsită ae Hood, până la urmă”.

— Incapacitatea mea de a rezolva acea dilemă, Ghost, este singurul motiv pentru care eşti încă cu mine. Asta şi curiozitatea mea. Acum cred că intenţionezi ceva ostil stăpânului meu – poate, într-adevăr, sarcina ta este să mă contrazici. Şi totuşi, ca o fantomă, nu poţi face nimic...

— Eşti atât de sigur?

Ea nu a răspuns. Au ajuns la aproximativ treizeci de

paşi de marginea gheţii, unde s-au oprit din nou şi T'lan Imass se întoarse pentru a-l studia.

— Manifestarea voinţei, spuse Hedge, zâmbind în timp ce îşi încrucişa braţele. „Mi-a luat mult timp să vin cu acea fraza şi cu ideea din spatele ei. Da, sunt o fantomă, dar evident că nu genul tău obişnuit de fantomă. Persist, chiar şi până la modelarea acestei cărni şi oase aparent solide – de unde vine această putere? Asta e întrebarea. Am mestecat asta de mult timp. De fapt, de când mi-am deschis ochii inexistenţi şi mi-am dat seama că nu mai sunt în Coral. Eram în'altă parte. Şi apoi, când m-am trezit într-o companie cunoscută, ei bine, lucrurile au devenit şi mai misterioase. Făcu o pauză, apoi făcu cu ochiul. — Nu te deranjează că vorbesc acum, Emroth?

— Continuă, spuse ea.

Zâmbetul lui Hedge s-a lărgit, apoi a dat din cap şi a spus: — The Bridgeburners, Emroth. Aşa ni se spunea. O divizie de elită în Armata Malazan. Aproape anihilat la Coral – ultima noastră logodnă oficială, presupun. Şi asta ar fi trebuit să fie.

— Dar nu a fost. Nu. Câteva Tanno Spiritwalker ne-a dat un cântec şi a fost un cântec foarte puternic. The Bridgeburners, 'Emroth – cei morţi, adică; N-am putut spune niciun fel pentru cei puţini încă în viaţă – noi morţi, am urcat.

— Manifestarea voinţei, T'lan Imass. Aş risca să înţelegi această noţiune, probabil mai bine decât mine. Dar o asemenea putere nu s-a terminat cu Ritualul tău blestemat. Nu, poate doar ai creat precedentul.

„Nu eşti trup fără suflet”.

— Nu, sunt mai mult ca reflecţia ta. Cam inversat, da?

— Nu simt nicio putere din partea ta, spuse Emroth, înclinând capul o mică parte. 'Nimic. Nici măcar nu eşti aici.

Hedge a zâmbit din nou şi si-a retras încet un înjurător de sub capacul lui de ploaie. A tinut-o între ei. — Asta e, Emroth?

— Nu ştiu ce este asta.

— Da, dar este chiar aici?

'Nu. La fel ca tine, este o iluzie.

— O iluzie sau o manifestare a voinţei? Testamentul meu?'

„Nu există nicio valoare în distincţie”, a afirmat T'lan

Imass.

Nu poţi vedea adevărul din mine, pentru că viziunea pe care ai avea nevoie pentru a o vedea nu este în tine. L-ai aruncat, la Ritual. V-aţi orbit în mod intenţionat faţă de singurul lucru care vă poate distruge. Asta înseamnă, probabil, distrugerea genului tău chiar şi acum – nişte probleme pe continentul Assail, da? Am amintiri vagi despre cineva care a auzit ceva... ei bine, nu contează asta. Ideea aici, Emroth, este aceasta: nu mă poţi înţelege pentru că nu mă poţi vedea. Dincolo, adică ceea ce am vrut să existe – acest trup, acest blestem, acest chip...

— în care, spuse Emroth, îmi văd acum distrugerea.

'Nu neaparat. Multe depind de mica noastră conversaţie aici. Spui că ai îngenuncheat în faţa unui zeu- nu, e în regulă, deja am stabilit cine, Emroth/Şi acum îţi faci licitaţia. Hedge îl privi pe urâtul din 'mâna lui. Greutatea lui se simţea corectă. E aici, la fel ca la statuile lui Deragoth. Deloc diferit. — Am parcurs un drum lung, reluă el, începând din lumea interlopă Jaghut. Nu-mi amintesc să fi trecut graniţe evidente sau să fi trecut prin vreo poartă. Şi câmpurile de gheaţă pe care le traversăm de ceea ce trebuie sa fi fost săptămâni, ei bine, şi asta avea sens. De fapt, nici măcar nu sunt foarte surprins că am găsit Tronul de Gheaţă – la urma urmei, unde altcineva ar n? Cu mâna liberă făcu semn spre întinderea îmbrăcată în pădure din faţa lor. 'Dar asta...[1]

— Da, spuse T'lan Imass. — Ai tinut noţiunea de distincţie, la fel ca toţi cei din felul tău. Warrens.' De parcă fiecare'ar fi separat../

— Dar sunt, insistă Hedge. — Nu sunt un mag, dar ştiam unul. Unul foarte bun, cu mai mult de câţiva warrens la dispoziţie. Fiecare este un aspect al puterii. Există bariere între ei. Şi haos la rădăcinile lor, şi între ele.

— Atunci ce vezi aici, Ghost?

— Nu ştiu, dar nu este Jaghut. Dar acum, ei bine, mă gândesc că e Elder, la fel ca Jaghut. Un bătrân Warren. Care nu lasă multe opţiuni, nu-i aşa? Mai ales că aceasta este destinaţia ta.

— În astă ai greşi, a răspuns Emroth.

— Dar o recunoşti.

'Desigur. Este Tellann. Acasă.'

— Cu toate acestea, este aici, prins în lumea interlopă Jaghut, Emroth. Cum poate fi asta?'

'Nu stiu.'

— Dacă nu este destinaţia ta, atunci cred că trebuie să ştiu dacă descoperirea noastră schimbă ceva. Pentru tine, vreau să spun.

Capul se înclină si mai mult. — Şi de răspunsul meu depinde soarta mea, Fantomă?

Hedge a ridicat din umeri. Injurătorul era prea real, în regulă: începuse să-l doară braţul.

— Nu am niciun răspuns pentru tine, spuse Emroth, iar Hedge ar fi putut auzi ceva de genul regretului în vocea creaturii, deşi, mai probabil, asta era doar imaginaţia lui. — Poate, Fantomă, continuă ea după o clipă, ceea ce vedem aici este un exemplu al acestei manifestări a voinţei.

Săpătorul făcu ochii mari. 'A căror?'

„În războaiele Jaghut, mulţi T'lan Imass au căzut. Cei care nu au putut fugi de ceea ce a rămas din trupurile lgr au fost lăsaţi acolo unde au căzut, pentru că eşuaseră. În rare ocazii, un căzut ar fi înzestrat, astfel încât viziunea sa veşnică să privească mai degrabă o privelişte decât o întindere de pământ sau întunericul pământului. Se credea că T'lan Imass, care au fost distruşi mai mult, au găsit uitarea. Adevărata inexistenţă, pe care am ajuns să o considerăm ca cel mai mare dar dmtre toate.[1]

Hedge îşi întoarse privirea. Aceşti blestemaţi de T'lan Imass erau sfâşietori, în toate sensurile termenului.

— Poate, continuă Emroth, pentru unii, uitarea nu a fost ceea ce au găsit. Târât în jos m lumea interlopă Jaghut, tărâmul Jaghut al morţii. Un loc fără război, fără, poate, Ritualul msusi.

'Fără război? Aceasta este lumea interlopă Jaghut – nu ar trebui să fie plină cu Jaghut? Sufletele lor? Spiritele lor?

— Jaghut nu cred în suflete, Fantomă.

Hedge se uită uluit. — Dar... asta e ridicol. Dacă nu există suflete, atunci cum sunt eu aici, în numele lui Hood?

— îmi vine prin minte, spuse Emroth cu o uscăciune răguşită, că manifestarea voinţei poate merge în ambele sensuri.

„Neîncrederea lor le-a anihilat propriile suflete? Atunci de ce să creăm o lume interlopă?

„VerditlTanath este o creaţie străveche. Se poate ca primele suflete Jaghut să nu fi găsit pe placul lor. A crea un tărâm al morţii este cea mai adevărată manifestare a voinţei, până la urmă. Şi totuşi, ceea ce este creat nu este întotdeauna doar ceea ce a fost voit. Fiecare tărâm găseşte... fiinţe rezidente. Fiecare tărâm, odată format, este plin de poduri, porţi, portaluri. Dacă Jaghut nu l-a găsit pe placul lor, alte creaturi au găsit-o.

— Ca T'lan Imass al tău.

„în epocile de gheaţă care ne-au ascuns soiul", a spus Emroth, „au existat buzunare de pământ bogat, adesea înconjurate *jie* gheaţă, totuşi rezistând puterii sale înverşunate. In aceste buzunare' Ghost, au persistat vechile moduri ale Imassului. Locuri de păduri, uneori tundră şi, întotdeauna, fiarele pe care le cunoşteam atât de bine. Numele nostru pentru un asemenea loc era Farl ved ten ara. Un refugiu.

Hedge studia dealurile împădurite. — Sunt Imass acolo.

— Cred că aşa este.

— Ai de gând să-i cauţi, Emroth?

'Da. Eu trebuie.'

— Si cum rămâne cu noul tău zeu?

— Dacă vrei să mă distrugi, fă-o acum, Fantomă. Cu acestea, s-a întors şi a început sa meargă spre Refugiu.

Hedge s-a ridicat, l-a mutat pe blestemul spre mâna dreaptă şi a măsurat distanţa. Zeul schilodit ar primi mai mulţi aliaţi, nu-i aşa? Du-te,' Emroth, să întâlneşti această rudă atemporală. Cu cuvintele tale aranjate pentru a-i influenta, pentru a le oferi o nouă credinţă, rudele tale. Ar putea fi mii dintre ei. Zeci de mii.

Dar nu sunt pentru care ai venit.

La fel ca mine, Emroth, te îndrepţi spre poartă. Starvald Demelain. Acolo unde orice este posibil.

Inclusiv distrugerea warrens.

Este sângele, vezi. Sângele dragonilor. Afară şi înăuntru. Morţi şi vii. Da, uimitor lucrurile pe care fe înţelegi, odata'ce'esti mort. Dar nu mort. Da, totul ţine de voinţa.

Ursătorul s-a întors la mâna stângă.

Braţul înclinat spre spate. Apoi s-a rotit înainte. A urmărit arcul înjurător pentru cele mai scurte momente, apoi, după cum o cereau obiceiul, a înclinat lateral, pe pământ...

Chiar dacă s-a zguduit în întâmpinarea lui, o piatră trosnind puternic de bărbia lui. Desigur, comoţia îl asurzise şi se uita în jur, scuipând sânge din limba lui tăiată cu dinţii. Braţul stâng îi dispăruse, la fel ca cea mai mare parte a şoldului şi coapsei stângi. Zăpada şi praful plutind m jos, scânteind în lumina soarelui. Pietricele şi bulgări de pământ îngheţat aterizează acum peste tot în jurul lui, sărind, zburând. Zăpada în aer, sclipind ca o magie.

A scuipat mai mult sânge, şi-a simţit bărbia cu singura mână rămasă şi a găsit acolo o tăietura adâncă, împânzită cu pietriş. S-a încruntat, a respins aceste detalii absurde. Gata cu sângele, cu o limbă întreagă şi mereu dornică să se dea. Bărbie netedă, nepătată de nic'io tăietură, mai mult sau mai puţin netedă, sub toată miriştea aceea. Picior stâng, şold, Braţ nou. Da, e mai bine.

Săpătorul se urcă în picioare.

Craterul era suficient de mare, suficient de adânc, ajungând în jos dincolo de pielea de gheaţă şi zăpadă, până la pământul de dedesubt, care acum abura înmuiat şi strălucitor. Bucăţi de Emroth ici şi colo. Nu multe. La urma urmei, cussers erau aşa.

— Da, mormăi Hedge, Fid e cel sentimental.

Treizeci, apoi treizeci şi cinci de paşi mai departe, ajungând la primul câmp de iarbă dezlănţuită, săpătorul a dat peste un fragment din corpul lui Emroth. Şi s-a oprit. Privit în jos o vreme. Apoi s-a întors încet şi a studiat drumul în care venise, graniţa dintre gheaţă şi pământ.

Farl ved ten ara. Refugiu într-adev'ăr.' — La naiba, mormăi el. Mai rău încă, îi spusese ea. Un loc fără Ritualul
în sine.

După o clipă lungă, Hedge se întoarse înapoi spre pădurea din faţa. A păşit peste piciorul stâng rupt şi tăiat, care zăcea sângerând în iarbă. Carne şi oase, da. Un picior de femeie. Al naibii de bine forme.

— La naiba, spuse el din nou, grăbindu-se mai departe. — Fid este cel blând la inimă, că el este. Lăutar. Nu eu. Nu eu.[1] Ştergându-şi obrajii, blestemând lacrimile fantome de pe faţa fui de fantoma şi singur din nou în acest tărâm insipid şi neinspirator' al morţilor, Bridgeburner a continuat. Strigoi de câteva sute de mii de ani. Frânt, căzut, apoi înviat, suficient pentru a mai

merge o dată. Şi, în sfârşit, vreo treizeci de paşi de la o întoarcere la viaţă...'

O lecţie sumbră despre a' ţine compania greşită.

Căutând pădurea. Sub ramurile groase, în cele din urmă, fluturarea grea a frunzelor dureros de verzi ale unui nou sezon. învârtirea si vârtejul insectelor, zgomotul păsărilor. în pădure, da, dincolo de vederea acelui membru tăiat, ţara de graniţă, craterul aburind.

La naiba!

— Al naibii de blând din partea ta, Fid. Dar suntem în război, aşa cum îţi tot spun. Suntem în război. Şi nu-mi pasă dacă este un blestemat de Jaghut Bridge of Death, este încă un pod şi ştii ce facem noi podurilor, nu-i aşa?

Refugiu.

Dar nici un refugiu pentru mine.

Pisicii emlava erau grei ca câinii de vite, dar mai scunzi de picioare şi nici pe departe la fel de energici. Tot ce voiau să facă era să doarmă. Şi hrăneşte, m primele zile, purtarea lor a invitat accese mortale de gheare de strângere şi făldări terifiante cu fălcile deschise larg. Fără a ţine cont de ironia macabră, Onrack a folosit pielea jupuită a mamei lor pentru a modela un sac. Capetele lipite de un puieţ tăiat, Imass şi Quick Ben sau Trull purtau apoi între ei cele două creaturi şuierătoare şi zdrobitoare în geanta lor îngrozitoare.

Ay nu s-a mai apropiat niciodată.

Un mascul şi o femelă, cu blana lor cenuşie încă nelegată şi nuanţa palidă a cenuşii mai degrabă decât fierul întunecat al mamei lor. în peşteră fusese un al treilea, mort o săptămână sau mai mult. Din starea corpului său, fraţii săi hotărâseră să-l elimine. Aşa au procedat cei slabi din aceasta şi din orice altă lume.

Sentimentul de mirare al lui Trull era trezit din nou de fiecare dată când arunca o privire spre Onrack. Un prieten în carne şi oase a fost cu adevărat o revelaţie. îşi imaginase de mult trecut de o astfel de uimire profundă şi prelungită, în ziua în care fusese tuns de fratele său, i se păruse că inima îi murise. înlănţuit de j>iatră, în aşteptarea apei reci şi a putregaiului pe care i-o făgăduia, muşchiul care a forjat valurile sângelui său părea sa bată într-un fel de inerţie în scădere.

Cadavrul uscat care era Onrack, mergând până unde fusese legat, părea chiar şi atunci o salvare improbabilă.

Trull şi-a amintit că a trebuit să se certe cu T'lan Imass pentru a-şi câştiga propria eliberare. Gândul îl amuza încă.

Tendmul care scârţâia şi muşchii cablaţi şi osul răsucit de cuplu, Onrack fusese personificarea indiferenţei. La fel de lipsit de atenţie la viaţă şi la lupta ei de a persista, aşa cum ar putea fi doar un lucru fără viaţă.

Aşa că Trull pur şi simplu a continuat, nedorind să recunoască în sine adevărul înfloritor al mântuirii sale – reticenta reîntoarcerea lui la viaţă în compania unui războinic strigoi care începuse să-şi descopere propria viaţă, amintirile cândva se credeau predate, timpului şi. ritiiai crud, până la negare voită pe zeci de mii de ani.

Ce îi legase împreună? Ce bătaie improbabilă de conversaţii concise, emoţii neaşteptate şi extremitatea comună a luptei îi împletiseră atât de bine, acum ca fraţi şi mai mult un frate decât oricare dintre cei cu care Trull Sengar împărtăşea sânge? Am stat unul lângă celălalt, împreună înfruntând o anumită înfrângere. Doar pentru a găsi binecuvântare în mâna timidă a unei creaturi nici măcar pe jumătate umană. Oh, o cunosc bine, acela.

Cu toate acestea, este un secret pe care nu îl pot împărtăşi cu Onrack, cu prietenul meu. Acum, dacă ar fi fost la fel de timid, la fel de păzit. Nu aceasta... această consideraţie deschisă, această renunţare la orice apărare naturală şi rezonabilă. Această copilărie – de către surori, Trull, măcar găseşte-ţi un cuvânt care există. Dar pare atât de tânăr! Nu de vârstă, ci de distribuţie. O specie de nevinovăţie neatenuată – este chiar posibil aşa ceva?

Ei bine, s-ar putea să ştie răspunsul la asta destul de curând. Găsiseră semne în timp ce mergeau în această lume tânără. Tabere, pietre de foc căptuşind gropile de foc. Locuri în care se făcuseră unelte de piatră, un bolovan plat unde stătuse un Imass, lovind fulgi din silex, lăsând în urmă o împrăştiere în jumătate de cerc de aşchii. Gropi de refuz, umplute cu oase carbonizate albe sau fierte pentru a extrage grăsimea, lăsându-le sfărâmicioase şi uşoare ca piatra ponce; fragmente de cochilie pârjolite din tărtăcuţele folosite la încălzirea oaselor în apă; şi stâncile sparte care fuseseră scufundate fierbinţi în acea apă pentru a o aduce la fierbere. Semne de trecere pe această cale, unele vechi de doar câteva săptămâni, dupa estimările lui Onrack.

Ştiau oare acele Imass că printre ei veniseră străini? La aceasta nici măcar Onrack nu a avut niciun răspuns. Cei lui erau timizi, a explicat el, şi vicleni. S-ar putea să privească din ascunzătoare zile, nopţi şi numai atunci când ar fi ales aşa ar putea dezvălui suficient pentru a atinge simţurile lui Onrack, conştientizarea lui animală cu şoapta ei instinctivă. Ochii sunt aţintiţi asupra noastră, prieténi. Este timpul.

Trull a aşteptat acele cuvinte.

Trusele émlava urlau, anunţându-şi foamea.

Trull, care luase punctul în'timp ce Onrack şi vrăjitorul purtau fiarele în sacul lor, se opri şi se întoarse.

Timp pentru hrănire. Altfel, nici un moment de pace.

Gemumd, Quick Ben şi-a pus capătul sling-ului, a privit uluit cum cei doi truse scuipau şi îşi scăpau din piele, şuierându-se unul la altul, apoi către Onrack, care începu să-şi retragă bucăţi de antilope crude învelite în frunze. Carnea era murdară, dar în mod clar acest lucru nu a fost un factor de descurajare pentru puii de emlava în timp ce se aruncau spre el.

Imass a aruncat carnea pe pământ pentru a-si scuti mâinile, apoi s-a îndepărtat cu un zâmbet ciudat pe faţă.

Prea multe zâmbete ciudate în aceste zilex se gândi vrăjitorul. De parcă mirarea şi bucuria orbitoare începuseră să se estompeze – nu prea mult, doar o fracţiune, totuşi Quick Ben credea că era acolo, un indiciu de consternaré. Nu a fost surprins. Nimeni nu ar putea susţine o asemenea plăcere pură la infinit. Şi, pentru tot acest paradis aparent – cel puţin un paradis după standardele Imass – a rămas ceva vag ireal în el. De parcă nu ar fi fost decât o iluzie, deja a început să se destrame la margini.

Nicio dovadă reală în acest sens, totuşi. Vrăjitorul Eutea simţi sănătatea acestui loc. Era puternică şi, acum ănuia el, creştea. Pe măsură ce Omtose Phellack scădea din toate părţile. Sfârşitul unei epoci, atunci. O epocă care se terminase peste tot în altă parte, cu mult, cu mult timp în urmă. Dar Tellann însuşi nu este mort peste tot în alta parte? Poate că nu este. Poate că s-a schimbat, a crescut în sine. Poate că, peste tot, ceea ce vedem – ceea ce trăim – este ascendentul lui Tellann, învingător în războiul mileniilor trecute, dominant şi sigur în maturitatea sa. Este posibil?

Totuşi, asta nu se potrivea cu Onrack, cu cum fusese

şi cum era'acum. Doar dacă... zeii de jos, spre deosebire de oriunde, acesta este un fragment din Tellann care se află, cumva, dincolo de Ritual. De aceea el este trup şi oase aici. În acest loc, nu a existat nici un ritual al lui Tellann, nicio separare a sufletelor Imass. Sugerând că Imass care trăieşte aici nu ştiu nimic despre asta.

Deci, ce s-a'r întâmplă dacă Logros şi-ar conduce miile aici? Dacă Kron-Dar nu, Silverfox nu ar permite asta. Avea nevoie de ei pentru altceva. Pentru un alt război.

Ar fi bine să ştim cum se raportează acest fragment cu cel creat pentru Lupi la sfârşitul Războiului Pannion. Din câte înţelesese Quick Ben, acel Beast Hold, sau orice ar fi fost numit, fusese sămânţat cu sufletele lui T'lan Imass. Sau cel puţin amintirile acelor suflete – ar putea fi tot ce este cu adevărat un suflet: masa legată, mârâită de amintiri dintr-o singură viaţă. Huh. S-ar putea să explice de ce a mea este atât de dezordonată. Prea multe vieţi, prea multe fire disparate, toate acum încurcate împreună...

Trull Sengar pornise în căutarea izvoarelor de apă care se ridicau din roca de bază aproape peste tot, de parcă chiar şi piatra în sine ar fi fost saturată ae topire glaciară.

Onrack se uită la pisici încă o clipă, apoi se întoarse către Quick Ben. — Dincolo de „aceste dealuri este o întindere de gheaţă, spuse el. — îi simt putregaiul – un drum străvechi, parcurs odată de Jaghut. Fugând de măcel. Această intruziune, vrăjitor, mă tulbură.

'De ce? Probabil că acea bătălie a avut loc cu mii de ani în urmă şi Jaghut sunt toţi morţi.

'Da. Totuşi, acel drum îmi aminteşte de... lucruri. Trezeşte amintiri...'

Quick Ben dădu încet din cap. — Ca umbrele, da.

'Doar asa.'

— Trebuia să ştii că nu poate dura.

Imass se încruntă, expresia accentuându-i trăsăturile ciudat de neumane, robuste. — Da, poate că am făcut-o, în adâncul meu. Am uitat.'

— Eşti al naibii de dur cu tine, Onrack. Nu trebuie să te menţii atât de strălucitor tot timpul.

Zâmbetul lui Onrack cuprindea tristeţe. — îi fac cadou prietenului meu, spuse el încet, pentru toate cadourile pe care mi le-a dat.

Quick Ben studie chipul războinicului. — Qadoul îşi

pierde valoarea, Onrack, dacă durează prea mult. începe sa ne epuizeze, pe toţi.

— Da, văd astă acum.

— În plus, adăugă vrăjitorul, privindu-i pe cele două emlave, cu burta plină, acum batându-se batjocoritoare pe iarba mânjită de sânge, a-ţi arăta partea falibilă este un alt fel de dar. Genul care invită la empatie în loc de doar uimire. Dacă asta are vreun sens.

-Da.

— Ai făcut o mulţime de vopsele, nu-i aşa?

Un zâmbet brusc. 'Esti istet. Când găsesc un zid de piatră care vorbeşte... da, un alt fel de dar. Talentele mele interzise.

'Interzis? De ce?'

„Este tabu în rândul poporului meu să ne redăm propriile forme asemănătoare cu adevărul. Prea mult este capturat, prea mult este prins în timp. Inimile se pot rupe, iar trădările se înmulţesc ca paraziţi.

Quick Ben ridică privirea către Onrack, apoi îndepărtă. Inimile se pot rupe. Da, sufletul poate bântui, nu-i aşa.

Trull Sengar s-a întors, cu piei de apă zgâiind. — Pe surorile, îi spuse el lui Onrack, ăsta e o încruntătură pe care o porţi?

— Este, prietene. Vrei să ştii de ce?

'Deloc. Este doar, uh, ei bine, o al naibii de uşurare, să fiu sincer.

Onrack se întinse în jos şi prinse unul dintre pui, ridicându-l de gât. Fiara şuieră indignată, zvârcolindu-se în timp ce o ţinea în sus. Trull Sengar, poţi să-i explici prietenului nostru de ce lui Imass le este interzis să picteze asemănări cu ei înşişi. De asemenea, poţi să-i spui povestea mea, astfel încât sa înţeleagă şi să nu mai întreBe de ce sunt trezit la durere în mine, amintindu-ţi acum, ca şi eu, că carnea muritor devine reală doar atunci când este hrănită de suflarea iubirii.

Quick Ben îl studie pe Onrack cu ochii mijiţi. Nu-mi amintesc să fi întrebat aşa ceva. Ei bine, oricum nu.

Expresia uşurată a lui Trull Sengar dispăru şi oftă, dar era un oftat slăbit, de genul care marca dezlegarea tensiunilor de mult timp. 'Va trebui. Mulţumesc, Onrack. Unele secrete dovedesc o povară grea. Şi când termin să-i dezvălui lui Quick Ben unul dintre detaliile vieţii tale care a servit la forţarea prieteniei noastre, atunci vă voi spune amândurora' despre propriul meu secret. Vă voi

povesti despre Eres'al şi ce mi-a făcut ea, cu mult înainte să ni se arate tuturor în cavernă.

Un moment de lungă tăcere.

Apoi Quick Ben pufni. 'Amenda. Şi voi spune o poveste cu douăsprezece suflete. Si o promisiune pe care am făcut- o unui barbat pe nume Whiskyjack – o promisiune care m-a adus până aici, cu mai mult de mers. Şi apoi, presupun, ne vom cunoaşte cu adevărat cu toţii.

— Este, spuse Onrack, adunând al doilea pui pentru a putea ţine ambele fiare una lângă alta, „o zi pentru cadouri”.

Dincolo de dealuri se auzi zgomotul tunetului. Asta s-a estompat şi nu s-a repetat.

Emlava tăcu brusc.

'Ce a fost asta?' întrebă Trull Sengar.

Quick Ben îşi simţea inima bătându-i în piept. — Asta, prieteni, a fost un înjurător.

Fiddler îşi croi drum peste podeaua de pământ a hambarului până unde dormea Bottle. Se uită în jos la tânărul soldat ghemuit sub o pătură gri închis. Sărmanul ticălos. A înghiontat cu piciorul şi Bottle a gemut. — Soarele a apus, spuse Fiddler.

— Ştiu, sergent. L-am văzut coborând.

— Am instalat o targă. Ridică-te şi mănâncă ceva şi apoi ai un pat mobil pentru restul nopţii.

— Dacă nu ai nevoie de mine.'

— Dacă nu avem nevoie de tine, da.

Bottle se ridică, frecându-şi faţa. — Mulţumesc, sergent. Nu am nevoie de toată jumătatea de noapte.

— Ia ce-ţi dau eu, soldat. Tăiaţi scurt şi am putea ajunge cu toţii să regretăm.'

— Bine, bine, atunci fă-mă să mă simt vinovat. Vezi dacă îmi pasă.

Zâmbind, Fiddler se întoarse. Restul echipei pregătea echipamentul, câteva cuvinte stinse plutind mtre soldaţi. Gesler şi echipajul lui se aflau în ferma abandonată – nu are rost sa se înghesuie într-un singur loc. Tactici proaste oricum.

Nu fusese nicio urmărire. Toba îşi făcuse treaba. Dar au fost patru înjurătoare pierdute, pentru a se adăuga celorlalţi pe care le folosiseră deja. Au mai rămas doi şi asta era o veste proastă. Dacă o altă coloană inamică le-a găsit... suntem morţi sau mai rău. Ei bine, marinarii nu trebuia să fie uşor. Destul de bine că erau încă în viaţă.

Cuttle se apropie. — Tarr spune că suntem gata, Fid. A aruncat o privire spre Bottle. — Am pus capătul rău al targii să înceapă, soldat. Mai bine nu ai benzina.

Bottle, cu o gură de nuci si untură bombată în obraji, se uită pur şi simplu la săpătorul.

— Doamne de jos, spuse Cuttle, mănânci una dintre prăjiturile alea Khundryl, nu-i aşa? Ei bine, Fid, dacă avem nevoie de o torţă pentru a lumină drumul...

— Permisiune refuzată, Cuttle.

— Da, probabil că are dreptate. Ar lumina jumătate din cerul nopţii. Respiraţia lui Hood, de ce primesc întotdeauna crenguţa scurtă?

— Atâta timp cât te confrunţi cu Corabb pe genul ăsta de lucruri, a spus Fiddler, „scurt este al doilea nume”.

Cuttle se apropie mai mult de Fiddler şi spuse cu voce joasă: „Bang-ul ăla de ieri va atrage o armată blestemată...

Presupunând că au trimis unul. Până acum, ne întâlnim cu companii, elemente de batalion, ca şi cum o armată s-ar fi dispersat, ceea ce este mai mult sau mai puţin ceea ce ne aşteptam să facă. Nu are rost să menţinem o'singură forţă când inamicul tău este împrăştiat chiar pe spatele coşului lui Hood. Dacă ar fi deştepţi, ar aduna rezerve şi ar sătura regiunea, nu ne-ar lăsa nici'o urmă de căprioare pe care să ne strecurăm.

— Până acum, spuse Cuttle, mijindu-se prin întuneric restul echipei si masându-şi umărul aproape vindecat, „nu au fost foarte deştepţi”.

— Muniţiile' Moranth sunt noi pentru ei, a subliniat Fiddler. — La fel şi marca noastră de magie. Cine este la comandă aici, probabil că încă se zguduie, mcă încearcă să ne ghicească planurile.

— Cred că oricine era la comandă, Fid, este acum Rannalled în ramuri de copac.

Fiddler ridică din umeri, apoi îşi ridică rucsacul pe umeri şi îşi luă arbaleta.

Caporalul Tarr îşi verifică echipamentul pentru ultima oară, apoi se îndreptă. Şi-a tras braţul stâng prin curelele scutului, şi-a ajustat centura săbiilor, apoi şi-a strâns cureaua cârmei.

— Majoritatea oamenilor pur şi simplu îşi poartă scuturile pe spate, spuse Koryk de unde stătea lângă intrarea hambarului.

— Nu eu, spuse Tarr. „Fii în ambuscadă şi nu ai timp să te pregăteşti, nu-i aşa? Aşa că rămân pregătit. Apoi îşi rostogoli umerii pentru a-şi aşeza cântarul solz, un foşnet şi un zgomot de fier foarte familiar şi satisfăcător. Se simţea nesigur pe picioare fără acea cjreutate solidă, ancorată. Avea cleme cu eliberare rapida pentru pachetul său de echipamente, putea să arunce toate acestea în spatele lui cu o singură mână, chiar dacă păşi înainte si scotea sabia. Cel puţin unul dintre ei din această echipa trebuia să fie primul 'în faţă, până la urmă, pentru a le aa timp să aducă tot ce aveau'de suportat.

Pentru asta fusese instruit de la bun început. Braven Tooth văzuse asta destul de adevărat, văzuse în sufletul neclintit şi încăpăţânat al lui Tarr, si spusese la fel de multe, nu-i aşa? — Numele tău este Tarr, soldat. Este sub picioarele talé si eşti rapid. Când trebuie. Este treaba ta, de acum înainte. Reţineţi inamicul la prima clipire de contact, vă faceţi echipa să săpravieţuiască momentului, da? Acum, încă nu' eşti suficient de solid. Pune-ţi curea de greutăţi în plus^ soldat, apoi fă sparring...

Îi plăcea ideea de a fi imobil. Îi plăcea şi ideea de a fi corporal, mai ales modul în care aproape că nu trebuia să spună nimic. Avea o echipă bună pentru asta. învaţă rapid. Chiar şi Zâmbete. Corabb de care nu era prea sigur. Da, bărbatul a făcut cu ochiul lui Oponn destul de adevărat. Şi nu lipseşte curaj. Dar părea că trebuia întotdeauna sa ajungă acolo primul, înaintea lui Tarr însuşi. Jncerc să demonstrez ceva, desigur. Nici un mister acolo. în ceea ce priveşte echipa, Corabb era un recrut. Mai mult sau mai puţin.' Ei bine, poate că a trecut puţin de asta... nimeni nu l- a numit Recrut, nu-i aşa? Chiar dacă Tarr încă se gândea la el aşa.

Dar Corabb îl târase pe Fiddler afară. De unul singur. Un prizonier al naibii, şi asta făcuse. A salvat viaţa sergentului. Aproape suficient pentru a-l scuza să fie alături de Leoman, în timp ce cei doi îi ademeneau pe Bonehunters în coşmarul de foc al lui Y'Ghatan.

Aproape.

Da, Tarr ştia că nu era genul iertător. Nici genul uitării. Şi ştia, în adâncul sufletului, că va sprijini fiecare soldat din éclíipa sa, va rămâne până când va cădea. Cu excepţia, poate, pentru Corabb Bhilan Thenu'alas.

Koryk luând un punct departe, s-au îndreptat spre

noapte.

De-a lungul marginii celui mai apropiat arboret de copaci, pe poteca dintre acei butuci şi marginea câmpului de pârghie, s-au contopit în tăcere cii Gesler şi echipa lui. Pornind în întuneric sub stelele înfloritoare.

Greile lui Stormy erau bine să le aibă în preajmă, decise Tarr. Aproape la fel de dur si încăpăţânat ca şi el. Păcat, totuşi, despre Uru Hela. Dar fusese nepăsătoare, nu- i aşa? Chiar daca purtaţi o oală de apă, cel puţin ar trebui să aveţi la dispoziţie un scut. Şi mai îngrozitor,' se întoarse şi alergase, dându-si spatele la Vedere.

Ar fi trebuit să mă trimită să fac toate astea. Demon sau nu, aş fi stat să-l întâlnesc pe nenorocit. S-a ridicat şi a ţinut.

— Aminteşte-ţi numele, Tare. Şi doar ca să te ajut să-ţi aminteşti, vino aici şi ascultă-l pe comandantul tău, în timp ce-ţi spun o poveste. Despre un alt soldat cu gudron sub picioare. Numele lui era Temper, iar în ziua în care a căzut Dassem Ultor, în afara Y'Ghatan, ei bine, iată atunci povestea...

Tarr ascultase, bine. Suficient pentru a şti că un astfel de om nu ar fi putut exista, decât în mintea sergentului maistru Braven Tooth. Dar oricum fusese inspirat. Temper, un nume bun, un nume al naibii de bun. Aproape la fel de bun ca Tarr.

La trei paşi în spatele caporalului ei, Smiles scrutau de o parte şi ele alta în timp ce se mişcau de-a lungul potecă, cu ochii neliniştiţi de nelinişte,' simţurile trezite la o asemenea acuitate pe care o durea craniul. Bottle dormea. Ceea ce însemna că nici ochi minusculi de spionaj să verifice zona, nici un animal din pădure păcălit să cedeze în faţa voinţei micuţe a lui Bottle, acea empatie de mărime şi inteligentă similară a creierului care îi servise atât de bine pe toţi până acum.

Şi Blestematul lor de caporal, toţi cântare şi piele scârţâind, care probabil nu puteau pune cincisprezece cuvinte împreuna într-o ordine rezonabilă şi de înţeles. Destul de bine blocând o breşă, cu scutul lui ridicol supradimensionat – singurul care a mai rămas după ce demonul s-a ocupat de cei folosiţi de cei grei – şi cu sabia lui scurtă cu lamă groasă. Genul de soldat care şi-ar ţine locul chiar şi atunci când era mort. Util, da, dar cacaporal? Ea nu-şi putea da seama.

Nu, Fid ar fi fost mai bine servit cu un gen de caporal iute, rapid, urât şi greu de lovit. Ei bine, a existat o

consolare, şi asta era oricine putea vedea că ea era următoarea în rând. Şi fusese aproape acolo, nu-i aşa? Ar fi putut fi trimis Tarr sa-l salute pe acel demon şi asta ar fi rost. Ea ar fi acum Caporal Smiles şi ar arăta ascuţit acolo, blestemaţi de peşti.

Dar nu contează pe Tarr. Koryk era cel care o călărea, uh, minte. Un ucigaş, oh da, un ucigaş adevărat. Cam ea, dar fără subtilitate/ iar asta i-a făcut pe cei doi să se potrivească bine. Periculoasă, înfricoşătoare, nucleul celei mai urâte echipe din Bonehunters. Oh, echipa lui Balm ar putea argumenta asta, în special acel ţipător Tăietor de gât, dar stăteau pe o insula blestemata chiar acum, nu-i aşa? Nu aici făcând ceea ce ar fi trebuit să facă puşcaşii marini, infiltrându-se, dând cu piciorul mingile albe din Edur şi Letherii şi aruncând în aer o companie ocazională doar pentru a-i aminti lui Hood cine a făcut toată livrarea.

Îi plăcea viaţa asta, da. Mai bine decât acea existenţă mizerabilă din care scăpase acasă. Sărmana fată din sat ghemuită în umbra fantomatică a unei surori moarte. Intrebându-mă când următoarea dispariţie a bancurilor avea să evidenţieze moartea ei apoasă. Oh, dar băieţii o doriseră odată ce ea rămase singura, au vrut să umple acea umbră cu a lor, de parcă asta ar fi fost chiar posibil.

Dar Koryk aici, ei bine, asta a fost diferit. M-am simţit diferit, oricum. Pentru că acum era mai în vârstă, ' a presupus ea. Mai experimentată, atât de mult încât acum stia ce i-a stârnit micuţa pasăre înaripată. Privindu-l pe Koryk cum ucide oameni, ah, asta fusese atât de dulce, şi norocos că toţi ceilalţi erau prea ocupaţi ca să o fi auzit gemând si aproape ţipând şi sa ghicească'ce însemnase.

Revelaţiile erau'cel mai tare condiment din lume, iar ea tocmai avusese nasul. Făcând noaptea cumva mai limpede, mai curată. Fiecare detaliu tăiat cu lame, dornic să fie văzut, remarcat de ochii ei strălucitori. A auzit creaturi mici mişcându-se prin tufăşul câmpului de pânză, a auzit broaştele alergând în' sus pe bobocii copacilor din apropiere, zumzet de ţânţari si...

O străfulgerare brusca orbitoare spre sud, o înflorire de lumină înflăcărată care se ridică spre cer, deasupra unei linii îndepărtate de copac. O clipă mai târziu, bubuitul de detonaţii gemene a ajuns la ei. Toţi nemişcaţi acum, ghemuiţi. Micile creaturi îngheţate,

tremurând/îngrozite.

— Moment nepotrivit pentru o ambuscadă, mormăi Koryk în timp ce se întorcea, trecând pe lângă Tarr.

— Aşa că nici unul dintre puşcaşii marini Malazan, spuse Fiddler, ridicându-se pentru a-i întâlni „pe Koryk şi Tarr. — Era la o ligă distanţă, poate mai puţin. îşi aminteşte cineva care echipe au fost m dreapta noastră în prima noapte?

Tăcere.

— Ar trebui să ne îndreptăm, sergent? întrebă Tarr. îşi scosese sabia scurtă. — Ar putea avea nevoie de ajutorul nostru.

Gesler a sosit. — Stormy spune că a auzit ascuţitori după înjurătoare, spuse sergentul. — Patru sau cinci.

— S-ar putea ca ambuscadă să fi întors, spuse Smiles, luptându-se să-şi stăpânească respiraţia. Oh, du-ne acolo, blestemat de sergent. Lasă-mă să-l văd pe Koryk luptând din nou. E mâncărimea asta, vezi tu...

— Nu în ordinele noastre, spuse Fiddler. „Dacă au fost mutilaţi, supravieţuitorii se vor îndrepta spre nord sau spre sud şi vor veni în căutarea prietenilor. Continuăm.

jEi vin să ne găseasca şi s-ar putea să aibă o mie de inamici pe călcâie”, a spus Gesler.

— întotdeauna o posibilitate, recunoscu Fiddler. — În regulă, Koryk, revin la subiect. Continuăm, dar cu un plus de furtivitate. Nu suntem singurii care vedem şi auzim asta, aşa că s-ar putea să ne întâlnim cu o trupă care ne străbate calea. Dă-ne un ritm prudent, soldat.

Dând din cap, Koryk porni pe potecă.

Zâmbete îi linseră buzele, se uitară la Tarr. — Pune deoparţe autocolantul de porc, Tarr.

— Asta e „caporal” pentru tine, Smiles.

Ea şi-a dat ochii peste cap. — Respiraţia lui Hood, i s-a dus la cap.

— Şi acelea nu sunt cuţite în mâinile tale?

Zâmbete i-au învelit, nú au spus nimic.

— Continuă, le ordonă Fiddler. — Koryk aşteaptă.

Corabb ridică din nou capătul targii şi porni după ceilalţi. Bottle dormise prin acea succesiune îndepărtată de explozii. Semn al cât de epuizat era bietul om. Totuşi, era deranjant să nu-l ţină treaz şi să ţină un ochi asupra lucrurilor, felul în care putea sari de'la animal la animal. Păsări, de asemenea, şi chiar insecte. Deşi Corabb se

întrşba cât de departe poate vedea o insectă.
Întinse mâna şi zdrobi un ţânţar de o pleoapă. Targa se ridică în spatele lui şi îl auzi pe Cuttle înjurând pe sub răsuflarea lui. Corabb şi-a recăpătat rapid stăpânirea puietului. Insecte naibii, trebuia să nu se mai gândească la ele. Pentru că gândirea la ele a dus la auzirea si simţirea lor, târându-se şi muşcând peste tot şi el cu ambele mâini epuizate. Acesta nu era ca m deşert.' Puteai să vezi purici venind în vânt, puteai auzi o miiscă de sânge de la cinci paşi, puteai ghici că sub fiecare stâncă sau piatră se afla un scorpion sau un păianjen mare şi păros sau un şarpe care voiau să te omoare. Simplu şi direct, cu alte cuvinte. Nimic din aceste şoapte viclene' în timpul nopţii, din aceste scâncete la ureche, din această zbârcire înaripată pe nara unui bărbat. Sau târându-te în păr pentru a lua bucăţi de carne care au lăsat o gaura umflată, curgătoare şi mâncărime al naibii.
Şi apoi erau lucrurile alunecoase care sugeau sânge. S- a ascuns sub frunze aşteptând să treacă pe lângă vreun biet soldat nenorocit. Şi căpuşe. Şi plante care, atunci când cineva le atingea nevinovat, ' declanşează o erupţie îngrozitoare care mâncărime, care apoi scurgea un fel de ulei – aceasta era o adevărată lume interlopă, populată de fermieri de demoni şi fiecare formă de viaţă a nopţii un devorator deşerţitor 'şi rapace de desert – bărbaţi născuţi. Si nici nu contează Tiste Edur şi Letherii fără şpinare. Imaginaţi-vă, luptând la ordinul unor stăpâni tiranici. Nu aveau ei' mândrie? Ar putea fi inteligent sa iei un prizonier sau doi, doar pentru a obţine nişte răspunsuri. A Letherii. S-ar putea să-i menţioneze ideea sergentului. Fiddler a fost în regulă cu sugestii. De fapt, întreaga Armată Malazan părea în regulă cu aşa ceva. Un fel de adunare constantă a războinicilor, când oricine putea vorbi, oricine se putea certa şi astfel au fost luate decizii. Desigur, între triburi, când a fost făcută acea adunare, cearta s-a încheiat.
Nu, malazanii au făcut aproape totul altfel, în felul lor. Corabb nu mai era deranjat de asta. Probabil că era un lucru bun că ţinuse atâtea credinţe ignorante şi revoltătoare despre ele, atunci când era printre rebeli. Altfel, i-ar fi fost greu să urască inamicul aşa cum trebuia, aşa cum trebuia sa fie.
Dar acum stiu ce înseamnă să fii marin în Armata Malazan, chiar dacă imperiul a decis că suntem haiduci sau aşa ceva. încă marinei. Tot elita şi pentru asta

merită să lupți – soldatul de lângă tine, cel din targă, cel de la punct. Nu şunt sigur despre Smiles, totuşi. Nu sunt deloc sigur de ea. îmi aminteşte de Dunsparrow, cu privirea aceea plină de cunoştinţă din ochii ei şi felul în care îşi linge buzele de fiecare dată când cineva vorbeşte despre ucidere. Şi cuţitele alea... nu, nu sunt deloc sigur despre ea.

Cel puţin aveau un caporal bun, totuşi. Un ticălos dur, care nu-i intereseazâ cuvintele. Scutul şi sabia făceau tot ce vorbeşte lui Tarr, iar Corabb se trezeâ mereu grăbindu-se în faţă pentru a sta lângă bărbat în fiecare fragment. Partea braţului cu sabie, dar un pas înainte de când Tarr a folosit acel autocolant cu lamă scurtă, astfel încât pararea lui a fost scurtată şi asta a riscat prea multe lucruri apropiate, genul rapid murdar şi sub mâna – stilul pe care triburile din deşert l-ar folosi împotriva unui perete de scut. soldat ca Tarr – când nu exista scut – zid, când era doar un singur om, flancul la vedere şi garda prea strânsă. Bate şi plânge la scut până când genunchii i s-au îndoit încă o fracţiune şi s-a afundat în spatele si dedesubtul acelui scut, cu jâciorul stâng înainte-apoi doar o ocolă şi se strecoară m jurul scutului, deasupra sau sub acea sabie scurtă înjunghiată,

Eentru a lua tendoanele braţelor sau cei neprotejaţi, sub rat.

Corabb ştia că trebuie să-l protejeze pe Tarr de acea parte, chiar dacă asta însemna sa nu asculte de ordinele lui Fiddler de a rămâne aproape de Bottle. Atâta timp cât Bottle părea să nu mai aiba probleme, Corabb avea să avanseze, pentru că înţelegea felul lui Tarr şi Tarr de a lupta. Nu ca Koryk, ' care era mai mult' războinicul deşertului decât oricare altul din aceste două echipe şi. ceea ce avea nevoie pentru a-şi apăra flancurile era cineva ca Smiles, cu cuţitele ei care zboară, certuri cu arbalete şi altele asemenea! Rămâi în spate şi într-o parte, în afara razei de acţiune a leagănelor frenetice ale săbiei lungi ale lui Koryk şi doborâţi inamicul care a intervenit din flancuri. O pereche bună$_x$ asta.

Cuttle, bătrânul veteran mizerabil, avea înjurăturile lui, iar dacă Bottle intra în pericol, săpătorul avea grijă de lucruri. A fost, de asemenea, destul de ascuţit şi rapid cu arbaleta, o mână veche la eliberare şi încărcare în timp ce alergi.

Nu a fost de mirare că Seven Cities a fost cucerit

prima dată, cu puşcaşii marini Malazan pe teren. Nu contează T'lan Imass. La Urma urmei, au fost eliberaţi doar la revolta Aren. Şi dacă Fiddler spune adevărul, acesta nu era deloc împăratul. Nu, Laseen a fost cel care a dat ordinul.

Gesler nu este convins, aşa că adevărul este că nimeni nu ştie adevărul. Despre Aren.] exact ca, presupun, destul de burând nimeni nu va şti adevărul despre Coltaine şi Lanţul de Câini, sau spiritele de dedesubt, Adjunctul şi Vânătorii de Oase de la Y'Ghatan şi la Mala? Oraş.

Atunci a simţit o şoaptă de frig prin el, de parcă s-ar fi împiedicat de ceva profund. Despre istorie. Aşa cum a fost amintit, asa cum a fost spus şi repovestit. Aşa cum a fost pierdut de minciuni când adevărul s-a dovedit prea neplăcut. Ceva, da... Ceva... La naiba. L-am pierdut.[1]

De pe targa din spatele lui, Bottle mormăi în somn, apoi spuse distinct: „Nu vede niciodată bufniţa. Aceasta este problema.[1]

Sărmanul ticălos. Rawng în delir. Epuizat. Dormi liniştit, soldat, avem nevoie de tine.

Am nevoie de tine. De parcă Leoman n-a avut niciodată nevoie de mine, aşa am nevoie de tine. Pentru că acum sunt marin. Presupun.'

întrebaţi şoarecii, spuse Bottle. — îţi vor spune. Apoi a bolborosit ceva pe sub răsuflare, înainte de a ofta şi de a spune: „Dacă vrei să trăieşti, fii atent la umbră. Umbra. Umbra bufniţei.

La celălalt capăt al targii, Cuttle mârâi, apoi scutură mânerele până când Bottle gemu din nou şi se întinse pe o parte. După care tânărul mag a tăcut.

Au continuat toată noaptea. Şi încă o dată, cândva mai târziu, au auzit din nou detonaţii în depărtare. Acestea spre nord.

Oh, i-au trezit bine.

Ierburile lui Shurq Elalle deveneau învechite. Fusese în regulă pe Nemuritoarea Recunoştinţă, pe o punte bătută de vânt şi m intimitatea cabinei ei. Şi cu un bărbat fără nas de companie. Dar acum s-a trezit îritr-o cameră înghesuită de hărţi, cu o jumătate de duzină de străini şi Shake. Brullvg, regele omonim al acestei mici insule mizerabile şi, mai ales printre femei, îşi putea vedea nările încreţindu-se în timp ce prind arome neplăcute în aer turgente, prea cald.

Oh bine. Daca ar fi vrut să aibă de-a face cu ea, ar trebui să trăiască cu asta. Şi fii recunoscător pentru acea parte „vie". II privi pe Adjunct, care nu părea să vrea niciodată să se aşeze; şi, deşi stătea în spatele scaunului pe care-l revendicase la un capat al mesei lungi si cicatrice, cu mâinile sprijinite pe spate, ea nu a dezvăluit nimic din nelinişţea pe care s-ar putea aştepta de la cineva pentru care şedinţa se simţea ca o propoziţie într-un stoc chn sat. pătrat.

Când vine vorba de aspect, nu era mare lucru în acest Tavo re Paran. Nepăsător, indiferenţă fără sex, garderoba celor nepăsători. O femeie pentru care farmecele feminine aveau mai puţină valoare decât scamele din cutele unei poşete. Ar fi putut să se facă mai atrăgătoare – de fapt, aproape feminină – dacă ar fi ales aşa. Dar, în mod clar, astfel de farmece nu contau drept bunuri valoroase pentru noţiunile de comandă ale Adjunctului. Şi asta a fost interesant, într-un fel vag, academic. Un lider care a căutat să conducă fără prezenţă fizică, fără eroic sau pofticios sau orice alt fel de grandoare imaginabilă. Şi aşa, fără nicio urmă de personalitate, cu ce a ramas Tavore? '

Ei bine, se gândi Shurg, acolo era mintea ei. Un fel de geniu tactic? Ea nu era sigură de asta. Din ceea ce adunase Shurg din mormăirile fragmentate ale echipei lui Balm, deja survenise o mare eroare de judecată.

Părea că a fost un fel de aterizare în avans. Trupe de elită, care se târăsc pe ţărmul sălbatic si pe mlaştinile şi pădurile sale încurcate în toiul nopţii. Soldaţii cu misiunea de a semăna confuzie şi de a destabiliza stăpânirea Edur, şi astfel să-i provoace pe Letherii omorâţi la revoltă.

Geniu tactic? Mai degrabă inteligenţă proastă. Letherii le-au plăcut lucrurile foarte bine. Este posibil ca această Tavore să fi condamnat la sacrificare un element vital al armatei sale. Au ars transporturile – si despre ce era vorba? Să-şi lase propriile trupe fără de ales decât să continue? Asta miroase a neîncredere, a neîncrederii – da, asta miroase mai rău decât o fac eu. Doar dacă nu citesc totul greşit. Ceea ce este o posibilitate distinctă. Nu este nimic simplu la aceşti malayezi.

Imperiul Malazan, da. Dar nimic nu seamănă cu Imperiul Letherii, cu jocurile sale mărunte de linii de sânge şi ierarhia rasială. Nu, aceşti Malazans au venit

într-adevar în toate stilurile. Uită-te Ta aghiotantul lui Tavore – un barbar tatuat uimitor a cărui mişcare era senzualitate personificată. Oricine arată atât de sălbatic şi primitiv ar race curăţenie aici, în Imperiul Letherii. Şi mai era Masan Gilani, o altă invitaţie la bocăitul bărbătesc – oh, cât de mult si-ar fi dorit Shurg să aibă pielea aceea delicioasă, lustruită, şi liniile graţioase, leonine ale acelor picioare lungi şi coapse pline, umflarea sânilor desfăcuţi cu sfârcurile care au făcut-o. Gândeşte-te la smochinele prea coapte – nu că aş fi avut nevoie să'mă uit, ea are mai puţină modestie decât 'mine şi asta înseamnă într-adevăr multe. Deci, Tavore le ţine pe cele drăguţe aproape. Acum, acesta ar putea fi un indiciu grăitor.

— Ce mai aşteptăm? întrebă Shake Brullyg, aproape de a fi suficient de beat încât să înceapă să-si stăpânească cuvintele. Se ghemui pe scaunul de la celălalt capăt al mesei lungi, chiar vizavi de Adjunct, dar cu ochii săi cu pleoapele grele aţintiţi asupra lui Masan Gilani. Bărbatul credea cu adevărat ca leşinurile lascive ar putea face o femeie să leşine de dorinţă'. Cu toate acestea, Masan Gilani şi-a ascuns Bine dezgustul, jucându-l pentru a-l menţine pe pateticul rege atârnând. Soldatul barbar urma ordine roarte specifice, bănuia Shurg. Pentru a-l împiedica pe Brullyg să devină beligerant. Până nu au mai avut nevoie de el.

Ei bine, asta nu ar merge cu ea, nu-i aşa? Doar dacă aceşti malazani nu aveau un Ublala Pung ascuns în apropiere. Oh, ar fi într-adevăr regretabil să o vezi dizolvându-se într-un animal nesăţios în faţa tuturor. Acesta era un secret pe care ar fi bine sa-l păstreze pentru sine. — Relaxează-te, Brullyg, spuse ea. — Toate acestea au de-a face cu acele trimarane uriaşe care au navigat în port noaptea trecută. I-ar plăcea să aibă şi ea una dintre ele, deşi ar avea nevoie de două echipaje, ceea ce însemna mai puţine monede pentru toată lumea, naibii de logistică, care iau mereu în calea viselor mele.

Adjunctul o privea acum, unul dintre acele salutări pe care le-a acordat lui Shurg Elalle ori de câte ori piratul strigoi spunea ceva. Vina ei, de fapt, Shurg o trimisese pe Skorgen înapoi la Recunoştinţa Nemuritoare. Sortimentul nefericit de suferinţe al primului ei prieten se dovedise mult prea distragăto'r pentru toţi ceilalţi, până când şi-a dat seama că el devenise o' datorie,

subminându-i... profesionalismul. Da, acesta este cuvântul pe care îl căutam. Trebuie luat în serios aici. Bănuiesc că însăşi existenta mea depinde de asta. Dar acum ea se trezi dor de orificiul lui de plâns din faţă, de urechea lui stricată, de ochiul orbit, de braţul împotmolit şi de piciorul rău – orice să-i alunge atenţia' lui Tavore de fiecare dată când era suficient de neînţeleaptă pentru a-şi exprima o părere sau o observaţie.

Throatslitter, care stătea vizavi de Shurg, îşi drese acum glasul – scoţând un scârţâit ciudat – şi îi zâmbi.

Ea şi-a întors privirea, cu atentie. Omul acela nu era un om drăguţ. Felul în care Gerun Eberict nu fusese un om drăguţ. Îi făcea prea multă plăcere în slujba lui, bănuia ea. Şi chiar şi pentru un soldat, asta nu era sens. Oamenii de genul ăsta aveau tendinţa să zăbovească atunci când zăbovirea nu era bună. Avea tendinţa de a pune în pericol alţi soldaţi. Avea tendinţa să se lase dusă. Nu, nu i-a plăcut Tliroatslitter.

Cu toate acestea, privirea ei îndepărtată îi îndreptase, din neatenţie, atenţia^ asupra caporalului Deadsmell. Oh, nume amuzant, asta. într-un fel, acel om era şi mai rău. Fără secrete pentru el, bănuia ea, oricât de timidă era – da, o simţea mirosul şi nici ierburi învechite. O mirosise de la bun început. Să fi fost vreun nenorocit ca el cel care a ţesut blestemul care mă chinuie acum? Nu, nu a fost corect. Deadsmell avea talente necunoscute aici pe Lether. Talente care au făcut-o să se gândească la acel turn pe moarte din Letheras, la Kettle şi la tumul din curte.

Din fericire, moţea în acest moment, cu bărbia bărbosă pe pieptul său lat, scutindu-i astfel privirea lui înţelegătoare.

An, dacă numai Tehol Bejidict ar fi fost aici cu mine – i- ar face pe toţi să se clatine. În confuzie sau râs? Râsul ar fi rău, foarte rău. Pentru mine. Pentru oricine stă prea aproape de mine. Foarte bine, uită de Tehol Beddict. Trebuie să-mi pierd minţile.

Adjunctul 1 s-a adresat. — Căpitane, am vorbit îndelung cu Shake Brullyg, căutând să-mi desăvârşesc înţelegerea despre acest Imperiu Letherii. Cu toate acestea, mi se pare că răspunsurile lui sunt din ce în ce mai nesatisfăcătoare...

— Descurajarea bietului Brullyg, spuse Shurg. — Şi îndrăgostită. Ei bine, poate că porta neimpărtăşita este o descriere mai exactă a stării sale de spirit sordida

şi lipsită de comunicare. Hah, ar putea să-l învingă pe Tehol Tehol Beddict! Fără nici un risc să râzi!

Brullyg clipi la ea.

Sergentul Balm se apleacă spre Throatslitter. — Ce tocmai^ a spus ea?

— împăratul, spuse Tavo re.

Shurq se încruntă, dar aşteptă.

— De o mie de morţi.

— Sunt sigur că titlul este o exagerare. Poate câteva sute. Campioni. Toţi mor, în cele din urmă.

— Probabil că este bine protejat de Edur-ul său în palat.

Shurq Elalle a ridicat din umeri. — Nu ies multe detalii din Eternul Domiciliu, Adjunct. Cancelarul şi întregul său personal – Letherii – au fost reţinuţi după cucerire. Există şi, acum, o poliţie secretă foarte puternica, tot Letherii.

Cât despre aparatul economic, ei bine, şi acesta este Letherii.[1]

Femeia tatuată pe nume Lostara Yil pufni. — Atunci, pe numele lui Hood, ce fac Edur? Unde se potrivesc?

— Pe deasupra, răspunse Shurq. — Se clătina.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Cu toate acestea, spuse în cele din urmă Tavore, împăratul Edur nu poate fi ucis.

'Asta e adevarat.[1] Shurq a urmărit cum aceste detalii îşi făceau drum prin Malazans, cu excepţia Deadsmelî, desigur, ale cărui sforăituri erau valuri care' se rostogoleau pe ţarm în mica cavernă umedă a unei încăperi.

— Este irelevant, întrebă Tavore?

— Uneori pare aşa, recunoscu Shurq. Oh, şi-ar fi dorit să poată bea vin fără ca acesta să se scurgă peste tot. S-ar descurca cu o picătură sau două.

— Un împărat a cărui regulă este dictată de sabie, spuse Tavore. „Totuşi, ceea ce rămâne neslefuit sunt necesităţile administrării unui imperiu”.

— Necesită foarte plictisitoare, da, spuse Shurq zâmbind.

„Tiste Edur, sprijinindu-se cu putere de soliditatea nemuritoare a conducătorului lor, există sub amăgirea măiestriei”, a continuat Tavore. „Dar realitatea nu este atât de generoasă”.

Dând din cap, Shurq Elalle spuse: „Tiste Edur erau pescari, vânători de foci. Constructorii din lemn. O

jumătate de duzină de triburi. A fost cineva numit Regele Vrăjitor, Hannan Mosag, care a purtat un război de subjugare – de ce nu s-a terminat cu acea sabie înspăimântătoare pe care o cunosc doar Edur şi nu este ceva despre care vorbesc.

— Mai trăieşte acest Hannan Mosag? întrebă Tavore.

— Noua Ceda a împăratului.

Sforăiurile lui Deadsmell au încetat. — înalt Mag Imperial, spuse el. „Ceda, o degradare a „Cedance”, aş paria. „Cedance” era un fel de ritual pe vremea Primului Imperiu. Ochii i s-au deschis pe jumătate. — Ebron nu va fi deloc surprins. Aceşti Letherii sunt o colonie pierdută a Primului Imperiu.[1] Pleoapele grele au alunecat încă o dată în jos, iar o clipă mai târziu sforăiurile lui au revenit la viaţă.

' Shurq Elalle s-a gândit să-şi dreseze glasul, s-a răzgândit. Lucrurile au fost destul de la rândul lor aşa cum erau. — Ideea pe care o spuneam, Adjunct, este că Tiste Edur nu şi-au putut administra zecimea de acostare. Sunt războinici şi vânători, adică bărbaţii. Femelele sunt, din câte îmi dau seama, un fel de mistice complet inutile şi, de la cucerire, practic au dispărut din vedere.

Cizmele au răsunat de pe coridor şi câteva clipe mai târziu uşa s-a deschis. însoţiţi de Gait şi de omuleţul ciudat pe nume Widdershins, doi' soldaţi Letherii au intrat în cameră. Unul dintre ei era un Atri-Preda.

Shake Brullyg se trânti pe spate în scaun, aproape că îl răsturnă. Faţa răsucită, se ridică. — La naiba cu fiecare vrăjitoare blestemata până în adânc!

„Devine maLrău”, a răspuns Atri-Preda cu un zâmbet slab pe buze. „îmi aleg propria Rise, iar tu nu eşti el. Yedan, aruncă-l pe nebunul ăsta afară pe fundul lui – orice fereastră e bine.

Brullyg o alarmă în ochii lui Brullyg, în timp ce se uita la soldatufde lângă căpitan, care făcu sa înainteze.

Sabia lui Gait ieşi din teacă într-o neclaritate, aşezată pe burta soldatului, oprindu-l pe bărbat în loc. — Poate că ar trebui să facem cu toţii înapoi cu câţiva paşi, spuse el târâtor. — Adjunct, permiteţi-mi să vă prezint pe Atri-Preda Yan Tovis şi Shore Watch Yedan Derryg – despre care cred că este un fel de sergent responsabil de un fel de patrulă de coastă. Ce este „Atri-Preda”? Căpitan? Comandant? Oricum, ei se ocupau de acea

grămadă pe jumătate înecată pe care Perish l-a smuls din furtună.

Adjunctul se încruntă la Yan Tovis. — Atri-Preda, bine ai venit. 1 am Adjunct Tavore Paran al Imperiului Malazan I...

Yan Tovis aruncă o privire spre ea. — Tu comandi această invazie? Câţi soldaţi ai debarcat pe coastă, Adjunct? Zece mii? Douăzeci? Am văzut corăbiile, corăbiile în flăcări – ne-aţi urmărit flotele până la capătul imperiului vostru? E un drum lung pentru un pic de sângerare răzbunătoare, nu-i aşa?

Shurg a visat sa doboare o altă jar cu vin. Cel puţin mal^zanii nu se mai uitau în ea.

încruntarea sprâncenelor Adjunctului se adânci, accentuând simplitatea ei mohorâta. — Dacă doriţi, spuse ea rece, vă putem oficializa statutul de prizonieri de război. Cu toate acestea, îmi este greu să caracterizez feribotul care se scufundă drept o expediţie de invazie punitivă. Conform rapoartelor pe care le-am'primit, statutul tău este mai bine asemănat ca refugiat, da? O companie modestă de soldaţi care supraveghează o colecţie considerabilă de bătrâni şi femei, copii şi alţi necombatanţi. Navigaţi aici presupunând că insula â rămas independentă? îşi aruncă privirea spre Brullyg, care stătea rezemat de' peretele îndepărtat. Faptul ca tu şi Shake Brullyg sunteţi cunoscuţi sugerează că sunteţi aici pentru a rezolva 6 problemă privată dintre voi.

Ochii lui Yan Tovis erau plaţi în timp ce a ridicat din umeri şi a spus: „Aproape privat. „Shake este numele unui trib şi ar putea, dacă se doreşte, să precedă aici numele meu şi ale lui Yedan, precum şi „colecţia” noastră de „refugiaţi”. Shake au rost locuitorii iniţiali ai coastei centrale de vest şi a unor insule de lângă ţărm. Am fost demult subjugaţi de Letherii.[1] Ea a ridicat din umeri din nou. — Problemă mea cu Brullyg se referă la o chestiune de succesiune.

Sprâncenele lui Tavore se ridicară. 'Serie? Reţineţi astfel de lucruri chiar şi atunci când sunteţi subjugat?

'Mai mult sau mai puţin. Linia se menţine prin femei. Regina – mama mea – a murit recent. Era speranţa lui Brullyg să nu mă întorc să revendic titlul. Brullyg a vrut să conducă Shake-ul singur. De asemenea, bănuiesc că a vrut să pretindă cu îndrăzneală independenţa, călând pe valul invaziei tale – presupunând că se va dovedi de

succes. Lepădarea jugului Letherii şi crearea unui nou centru

Bentru poporul nostru, pe această insulă cândva sfântă, »esi un criminal şi un trădător, Brullyg este o creatură ambiţioasă. Din păcate, domnia lui pe această insulă a luat sfârsit.

Throatslitter şuieră râs. — Auzi asta, Masan Gilani? Poţi să nu mai arăţi toată carnea aceea dulce acum.

— Nu sunt sigur, spuse Adjunctul, decizia este a ta, Atri-Preda.

— Acel rang a dispărut acum. Poţi să-mi adresezi regina sau, dacă vrei, Twilight.

Shurq Elalle a văzut că ochii lui Deadsmell se deschid apoi, i-a văzut fixându-i cu putere şi fără să clipească pe Yan Tovis.

Adjunctului nu i-a ratat nimic, pentru că se uită la Deadsmell o clipă, apoi se îndepărtă din nou.

„Twilight, watch and Rise", mormăi Deadsmell. — Acoperit toată noaptea, nu-i aşa? Dar la naiba, sângele e îngrozitor de subţire. Pielea ta are culoarea argilei – nu ar fi putut fi mai mult de o mână la început, probabil refugiaţi ascunşi printre sălbaticii locali. O mână jalnică, dar vechife titluri 'au rămas. Păzirea ţărmurilor nopţii.

Yan Tovis si-a lins buzele. — Doar malul, spuse ea.

Deadsmelf zâmbi. — Ai pierdut restul, nu?

— Caporal, spuse Tavore.

— Ecnipa noastră a petrecut timp pe nava potrivită, explică Deadsmell. — Destul pentru mine să vorbesc mult cu oaspeţii noştri cu pielea neagră. Amurg, îi spuse el lui Yan Tovis, acesta este un cuvânt Letherii pe care îl foloseşti. Ai fi surprins dacă ţi-aş spune cuvântul pentru „amurg", în limba ta originala, era „yenander"? Şi acel „antovis" însemna „noapte" sau chiar „întuneric"? Numele tău este titlul tău şi pot vedea după expresia ta că nici nu l- ai ştiut. Yedan Derryg? Nu sunt sigur ce este „derryg" – va trebui să-l întrebăm pe Sandalath – dar „vedanas" este „ceas", atât act, cât şi titlu. Zei de jos, ce val a fost acela? Chiar primul? Şi de ce malul? Pentru că de acolo a venit nou-născutul K'Chain Che'Malle, nu-i asa? Cei care nu sunt revendicaţi de o matronă, adică. Ochii lui duri s-au oprit pe Yan Tovis încă o clipă, apoi s-a aşezat încă o dată şi a închis ochii.

Errant fend, o să facă asta toată seara?

„Nu stiu despre ce vorbeşte", a spus Yan Tovis, dar

era clar că fusese tulburată. — Sunteţi cu toţii străini – ce puteţi sti despre Shake? De-abia meritam âmintiti nici in istoria Letherilor.'

— Amurg, spuse Tavore, eşti aici pentru a-ţi afirma titlul de regină – vei proclama si tu această insulă suveran?

'Da.[1]

— Si, în această calitate, vrei să te tratezi cu noi?

— Cu cât vă voi putea negocia mai devreme, Malazanii, în afara acestei insule, cu atât voi fi mai fericit. Şi tu, la fel.

'De ce este asta?'

Magul pe nume Widdershins a spus: „Acei refugiaţi ai ei, Adjunct. Un mare vrajă de vrăjitoare şi vrăjitori. Oh, chestii zgomotoase pentru cea mai mare parte a apei murdare şi ne înjuraţi cu alergări şi furuncule şi altele asemenea! Mintea că's-ar putea să se adună şi să facă ritualuri mai urâte...

Shurq Elalle se uită la bărbatul ciudat. Squiggily?

— Da, spuse Yan Tovis. — Ar putea deveni supărătoare.

Mers mormăi. — Deci să le salvezi toate vieţile nu contează pentru nimic?

— Da, desigur. Dar, ca toate lucrurile, chiar şi recunoştinţa scade în timp, soldate. Mai ales când fapta atârnă peste noi ca toporul călăului.

încruntarea lui Gait s-a adâncit, apoi l-a împins pe Yedan Derryg cu sabia. — Trebuie să păstrez asta aici? ef a intrebat.

Soldatul cu barbă şi coifă a părut să-şi mestece răspunsul înainte de a răspunde: „Asta trebuie sa hotărască regma mea”.

— Asigură-mi ultima comandă, spuse Yan Tovis. — Putem avea de-a face cu Brullyg mai târziu.

— Vei face ca un demon-icre! Brullyg se ridică. Adjunct Tavore Paran, prin prezenta vă cer protecţia. Din moment ce am cooperat cu tine de la bun început, cel mai puţin pe care poţi să-l faci este să mă ţii în viaţă. Naviga-mă pe continent dacă se potriveşte. Nu-mi pasă unde ajung, doar nu în ghearele acelei femei.

Shurq Elalle îi zâmbi prostului. Numai tot ce nu meriţi, Brullyg. Milă? în fartul Errantului, acolo vei găsi asta.

Vocea lui Tavore era brusc rece. — Scuturaţi-l pe Brullyg, asistenţa dumneavoastră este notată în mod

corespunzător şi aveţi recunoştinţa noastră, deşi se pare că îmi amintesc ceva despre distrugerea iminentă a acestei insule sub o mare de gheaţă – pe care am prevenit-o şi continuăm să o prevenim. 'S-ar putea să-i facă plăcere Reginei că nu intenţionăm să rămânem aici mult timp.

Brullyg păli. — Dar ce zici de gheaţa aceea? el a cerut. ■Dacă pleci-[1]

— Pe măsură ce sezonul se încălzeşte, spuse Tavore, ameninţarea scade. Literalmente.[1]

— Deci, ce te ţine aici? întrebă Yan Tovis.

— Căutăm un pilot pe râul Lether. Şi Letheras.

Tăcere din nou. Shurq Elalle, care observase cu bucurie
dizolvarea emoţională a lui Brullyg, se încruntă încet. Apoi s-a uitat în jur. Toţi ochii erau atintiţi asupra ei. Ce tocmai spusese Adjunctul? Oh. Râul Lether şi Letheras.

Şi un pilot care să le ghideze flota de invazie.

— Ce este acel miros? întrebă brusc Widdershins.

Shurq se încruntă. — Pârtul Errantului, cred eu.

Capitolul optsprezece

Viziunea astfel acordată a fost o perspectivă pentru a răspunde ultimei mele zile în lumea muritorilor. Mersul în jos al pietrelor cioplite, al menhirilor şi al rigoliţilor arăta în aceste umbre neuşurate multitudinea de feţe neclintite, grimasele şi şuieratele lumii interlope, dinţii dezgolit pentru a ameninţa, şirurile infinite de zei' şi spirite înrădăcinate întinzându-se pe panta, peste deal după deal, tot drumul, da, până la nelimitat dincolo de vedere, dincolo de oglinda acestor ochi deformaţi şi mijiţi. Şi în aceşti beligeranţi puternici, care fiecare în ziua lor de eminenţă au întins mâinile cu gheare şi strâns, atingerea purpurie a credinţei în toate cerinţele ei pentru timpul nostru, vieţile noastre, iubirile noastre şi temerile noastre, nu erau decât un mister acum, toată recunoaşterea, uitat, abandonat târârii schimbării fără remuşcări'. Vocile lor pierdute au călărit oare acest vânt pustiu? Am tremurat de ecoul rugăciunilor de sânge, de sfâşierea cărnii tinere fecioare şi de îngrijorarea unei inimi dezvăluite, de ultimele bătăi uluite ale indignării insistente? Am căzut în genunchi în faţa acestei succesiuni îngrozitoare de sfântă tiranie, aşa cum ar putea orice ignorant ignorant în umbre aglomerate?

Armatele credincioşilor dispăruseră. Au plecat în valuri ridicate de praf şi cenuşă. Preoţi şi preotese, scăpaţi de speranţă care şi-au transmis' convingerile cu setea disperată a demonilor care adunau suflete înfricoşătoare în semnificaţiile lor private ale bogăţiei, ei au rămas culcaţi în crăpăturile idolilor lor, bucăţi de os prăbuşit înfipte în slăbiciunile pietrei, că şi nimic'mai mult.

Viziunea astfel acordată este blestemul istoricului. Lecţii nesfârşite despre inutilitatea jocurilor de intelect, emoţie şi credinţă.

Singurii istdrici valoroşi, spun eu, sunt cei care îşi încheie viaţa în acte succinte de sinucidere.

- Notă a şasea, volumul 11, *Note de sinucidere colectate*, istoricul Brevos (indecisul)

Mama lui îi iubea mâinile. Mâinile unui muzician. Mâinile unui sculptor. Mâinile unui artist. Din păcate, ei aparţineau altcuiva, pentru că cancelarul Triban Gnol nu avea'astfel de talente. Cu toate acestea, pasiunea lui pentru mâinile lui, oricât de contaminată ar fi de batjocura unui dar fizic fără o expresie adecvată, crescuse de-a lungul anilor. Ei deveniseră, într-un fel, propriile sale opere de artă. Când era pierdut în gânduri, îi privea, mişcările lor sinuoase pline de graţie şi eleganţă. Niciun artist nu a putut surprinde adevărata frumuseţe a acestor instrumente inutile şi, deşi era întuneric pentru o asemenea apreciere, el făcuse de mult pace cu asta.

Acum însă, perfecţiunea dispăruse. Vindecătorii făcuseră tot ce puteau/ dar Triban Gnol pute^a vedea stricăciunea diformă a liniilor odată fără cusur. încă mai auzea pocnitul oaselor degetelor lui, trădarea a tot ceea ce mama lui iubise, a adorat m modurile lor secrete.

Tatăl lui, desigur, ar fi râs. Un mormăit acru de râs. Oricum, nu adevaratul lui tată. Pur şi simplu omul care stăpânise gospodăria cu o cruzime tulbure cu craniul gros. Ştia că fiul preţuit al soţiei sale nu era al lui. Mâinile lui erau groase şi neîndemânatice – cu atât mai vicios de ironic cu cat talentul artistic se afla în acele instrumente de lovitură. Nu, mâinile odată perfecte ale lui Triban Gnol veniseră de la iubitul mamei sale, tânăra (atât de tânără, atunci) consoartă, Turudal Brizad, un bărbat care era orice în afară de ceea ce părea să fie. Orice, da, şi nimic la fel.

Ea ar fi aprobat, ştia el, că fiul ei a găsit în consoartă

– tatăl său – un amant perfect.

Aşa erau capriciile sordide ale vieţii de palat în regatul preţuit al regelui Ezgara Diskanar, toate care păreau acum îmbătrânite, epuizate, amare ca cenuşa în gura lui Triban Gnol. Consoarta era plecată, dar nu dispăruse. Atingerea retrasă, probabil pentru totdeauna acum, o consoartă a cărei existenţă devenise la fel de efemeră ca frumuseţea lui atemporală.

Efemer, da. Ca în toate lucrurile pe care aceste mâini le ţinuseră cândva; ca în cazul tuturor lucrurilor care trecuseră prin aceste degete lungi şi subţiri. Ştia că îi era milă de el însuşi. Un bătrân, dincolo de orice'speranţă de atracţie pentru oricine. Fantomele îl înghesuiau, multitudinea de nuanţe pătate care îi pictase odinioară operele de artă îndrăgite, strat după strat – oh, singura dată cand fuseseră cu adevărat îmbibate de sânge fusese în noaptea în care îl ucisese pe tatăl său. Toţi ceilalţi muriseră oarecum îndepărtaţi de un asemenea' efort' direct. O mulţime de îndrăgostiţi care îl trădaseră într-un fel sau altul, adesea în crima simplă, dar teribilă de a nu-l iubi suficient. Şi acum, ca un bătrân strâmb, a dus copiii în patul său,' făcându-i să-şi amute strigătele. Folosindu-le.

Privindu-şi mâinile făcându-si treaba, artistul eşuat şi mereu eşuat în căutarea unui fel de perfecţiune, distrugând totuşi tot ceea ce a atins.

Fantomele aglomerate erau o acuzaţie suficientă. Nu aveau nevoie să-i şoptească în craniu.

Triban Gnol şi-a urmărit mâinile în timp ce stătea în spatele biroului sau, le-a urmărit vânătoarea de frumuseţe şi perfecţiune, pierdute acum şi pentru totdeauna. Mi a rupt degetele. încă mai aud-

[1] Cancelar?[1]

A ridicat privirea, l-a studiat pe Sirryn, agentul lui proaspăt favorit din palat. Da, bărbatul era ideal. Prost şi lipsit de imaginaţie, probabil că chinuise copiii mai slabi în arara clasei profesorului, pentru a compensa ceaţa din capul lui care făcea din orice încercare de a învăţa o pierdere de timp inutilă. O creatură dornică de credinţă, alăptând pitul cuiva de parcă ar implora să fie convinsă bă orice – absolut orice-ar putea avea gust de nectar.

— Se apropie de al optulea clopot, domnule.

'Da.[1]

'împăratul-'

— Nu-mi spune nimic despre^ împărat, Sirryn. Nu am nevoie de observaţiile tale despre Imparat.

'Desigur. Scuzele mele, cancelar.

Acum ştia că avpa să vadă aceste mâini din faţa lui vopsite în purpuriu. Într-un mod cât se poate de literal. — L-ai găsit pe Bruthen Trana?

Privirea lui Sirryn pâlpâi, apoi căzu pe podea. 'Nu. A dispărut cu adevărat, domnule.

— Hannan Mosag l-a trimis departe, spuse Triban Gnol, gânditor. — înapoi m patria Edur, bănuiesc. Să sape în miezuri.

— Mijloacele, domnule?

— O grămadă de gunoi, Sirryn.

'Dar ae ce-'

— Hannan Mosag nu a fost de acord cu prostia precipitată a lui Bruthen. Prostul aproape că a lansat o baie de sânge la palat. Cel puţin, trimis sau nu, Bruthen Trana a arătat tuturor că o asemenea baie de sânge este iminentă.

— Dar împăratul nu poate fi ucis. Nu poate exista...

— Asta nu înseamna nimic. Nu a avut niciodată. Eu conduc acest imperiu.

În plus, acum există un campion... Triban Gnol tăcu, apoi clatină din cap si se ridică încet. — Vino, Sirryn, este timpul să-i spunem împăratului războiul în care ne aflăm acum.

Afară, pe coridor, aşteptau şapte magi Letheri, chemaţi din cele patru armate care se' întindeau chiar la vest de Letheras. Cancelarul a experimentat un moment de regret că Kuru Qan a dispărut. Şi Enedictal şi Nekal Bara, magi cu o pricepere impresionantă. Acestea noi nu erau decât umbre palide, în mare parte înlocuite de Cedance of Tiste Edur a lui Hannan Mosag. Totuşi ar fi nevoie de ele, pentru că nu mai erau destui K'risnan. Şi în curând, cancelarul bănui că în timp ce se îndrepta spre sala tronului, ceilalţi căzând în spatele lui, în curând vor fi şi mai puţini K'risnan.

Inamicul străin era mortal. Ei au ucis magi ca desigur. Folosind incendiari explozivi, grenade. Reuşind să se ascundă cumva de vrăjitorii care îi căutau,' au lansat ambuscade mortale care rareori lăsau în urmă un cadavru al lor.

Dar cel mai important detahu era unul pe care Triban Gnol avea să-l păstreze de la împărat. Aceşti străini se străduiau să-l omoare pe Tiste Edur. Deci, deşi soldaţii Letherii se adunau pentru a mărşălui spre vest împotriva invadatorilor, cancelarul pregătise comandanţilor instrucţiuni secrete. Putea vedea o cale prin toate astea. Pentru Letherii, adică.

— Ţi-ai pregătit echipamentul, Sirryn? întrebă el când se apropiau de uşile sălii tronului.

— Da, spuse uluit soldatul.

— Am nevoie de cineva pe care să mă pot baza cu armatele, Sirryn, iar acel cineva eşti tu.

— Da, cancelar!

Transmite-mi cuvintele la litera, idiotule. — Eşuează-mă, Sirryn, şi nu te obosi să te întorci.

— Am înţeles, domnule.

— Ia uşile.

Sirryn se repezi înainte.

în interiorul sălii tronului era o surpriză neaşteptată, nedorită, ghemuit într-o grămadă de oase răsucite şi carne stricată se aflau Hannan Mosag şi patru dintre K'risnan-ul lui. Fiind embleme ale vrăjitoriei murdare care îi hrănesc pe aceşti Edur, nu ar putea exista o imagine mai bună

¥entru a-şi arde drumul amar în creierul Cancelarului,

âtăl său' ar fi apreciat scena, ar fi adunat într-adevăr bucăţi uriaşe de marmură din care ar fi scos asemănări în mărime naturală, de parcă, mimând realitatea, ar fi putut să descopere cumva ce se ascunde sub ea, curenţii turgente ale sufletului.^ O pierdere de timp, în ceea ce îl privea pe Triban Gnol. În plus, unele lucruri nu ar trebui să fie niciodată dezvăluite.

Chipul deformat al lui Hannan Mosag părea să-i arunce privirea spre cancelar în timp ce trecea pe lângă Ceda şi cei patru vrăjitori ai lui Tiste Edur, dar în ochii lui Ceda era frica.

Străbătând cu vârful săbiei pe plăcile crăpate, cicatrice şi crăpate, împăratul celor O Mie de Morţi se mişcă neliniştit pe tronul său. — Domnule cancelar, a răpit Rhulad, ce bine ai venit. Şi magii Letherii, o adunare cât se poate de impresionantă, chiar dacă inutilă.[1]

Triban Gnol se înclină, apoi spuse: — Aliat cu formidabila Cedance a lui Hannan Mosag, sire, priceperea noastră vrăjitorie ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a ne scăpa de aceşti intruşi străini.

Monede au făcut clic pe chipul lui Rhulad în timp ce acesta se strâmbă. — Şi magii Brigăzii Borthen, au fost ei suficienţi? Dar Brigadă însăşi, cancelar? Au fost mutilaţi! Magi Letherii, soîdati Letherii! Tiste Edur! Intruşii tai străini ciopliesc o armată blestemată!

— Neprevăzut, murmură Triban Gnol, cu ochii în jos, că flotele imperiale în căutarea de campioni ar fţ trebuit să tulbure atât de mult un imperiu îndepărtat. În ceea ce priveşte belicositatea acelui imperiu, ei Dine, pare aproape de neegalat; într-adevăr, practic nebun, având în vedere distanţele acoperite pentru a urmări răzbunarea. Ciudat, de asemenea, că nu a fost primită nicio declaraţie oficială de război – deşi, desigur, este îndoielnic flotele noastre să se aventureze la fel înainte de sacrificarea cetăţenilor acelui imperiu. Poate, a adăugat el, ridicând privirea, negocierea rămâne posibilă. O formă de compensaţie financiară, dacă ne dovedim capabili să aranjam un armistiţiu...

Râsete hackeri de la Hannan Mosag. — Prostul de provincie, Gnol. Dacă ai fi capabil să extinzi acel teatru melodramatic al minţii tale, atunci poate că smerenia ţi-ar ţine acea limbă bătătoare.

Sprâncenele ridicate, cancelarul se întoarse pe

jumătate să privească Ceda. — Şi ce cunoştinţe secrete ai despre acest duşman? Si ţi-ar plăcea să ină'luminezi pe mine şi pe împăratul tău?

„Acest lucru nu este punitiv”, a spus Hannan Mosag. — Deşi ar putea părea aşa. Imperiile le însângerează tot timpul nasul şi au existat destule ciocniri pe mare pentru a transmite mesajul că acest Imperiu Malazan nu trebuia să fie jucat. Flotele noastre au fost trimise în fugă din apele lor – Hanradi Khalag a fost brutal de sincer în evaluarea sa. Magii Malazan sunt mai mult decât un meci pentru noi şi pentru Letherii.[1]

„Dacă nu este pedepsit”, a întrebat Triban Gnol, „atunci ce?”

Hannan Mosag s-a înfruntat pe împărat. — Sire, răspunsul meu este cel mai bine rezervat numai pentru tine.

Rhulad îşi dezveli dinţii. — Nu sunt înşelat de jocurile tale, Ceda. Vorbi.[1]

'Sire-[1]

— Răspunde-i!

'Eu nu trebuie să!'

Tăcere, în care Triban Gnol nu putea auzi decât propria sa inimă, bătând puternic în coaste. Hannan Mosag făcuse aici o greşeală teribilă, victima propriei sale importanţe. Căutând sa folosească aceste informaţii de-ale sale ca mijloc de a se târâ înapoi de partea' împăratului. Dar efortul... atât de stângaci!

— Spune-mi, spuse Rhulad în şoaptă, de ce acesta trebuie sa fie secretul nostru.

— Domnule, această chestiune aparţine celor de la Tiste Edur.

'De ce?'

Ah. Pentru că, dragă împărat, aceşti Mahxzani, ei inventează pentru tine. Triban Gnol şi-a dres glasul şi şi-a împreunat mâinile deasupra curelei halatului. — Nu este necesar, spuse el cu vocea sa cea mai lină. — Nu sunt atât de provincial pe cât ar vrea să creadă Hannan Mosag. Imparate, flotele tale au plecat în întreaga lume în căutare de campioni şi, într-adevar, au adunat cei mai buni şi mai capabili luptători dintr-o mulţime de popoare. Ceea ce nu ar fi putut anticipa este că un întreg imperiu s-ar proclama campion. Şi s-a impus împotriva ta, sire. Rapoartele noastre au arătat clar, a adăugat el,^că inamicul converge spre Letheras, chiar în acest oraş. Il privi pe Hannan Mosag în timp ce adăugă: „Ei şunt –

şi'da, Ceda, văd adevărul clar pe fata ta – vin după împăratul celor O Mie de Morţi. Din păcate, nu mă aştept că vor alege să-l provoace câte un soldat.

Rhulad părea să se fi strâns înapoi pe tron. Ochii lui roşii erau mari de groază. — Trebuie să fie opriţi, spuse el cu un şuierat tremurător. — Îi vei opri. Tu, Hannan Mosag! Şi tu, cancelar! Armatele noastre trebuie să-i oprească!

— Şi aşa vom face, spuse Triban Gnol, înclinându-se din nou, înainte să se îndrepte şi să arunce o privire spre Ceda. „Hannan Mosag, pentru toate... disputele noastre, nu te teme nicio clipă că noi, Letherii, ne vom abandona împăratul acestor câini străini. Trebuie să ne unim, tu şi cu mine, şi să aducem tot ce avem împreună, şi astfel să-i anihilăm pe aceşti Malazani. O astfel de ' îndrăzneală trebuie pedepsită/temeinic. Cu adevărat uniţi, Tiste Edur şi Letherii nu pot fi învinşi.[1]

— Da, spuse Rhulad. 'Asta e adevarat. Aşezaţi armatele într-o linie neîntreruptă în afara oraşului -' este clar, nu-i aşa, că nu au numărul necesar pentru a contesta aşa ceva?

— Sire, se aventură Triban Gnol, poate că cel mai bine ar fi să avansăm o mică distanţă totuşi. Spre vest. în acest fel, putem, dacă este necesar, să ne adunăm rezervele în cazul în care există o încălcare. Două linii de apărare, domnule, pentru a fi sigur.

— Da, spuse Rhulad, acele tactici sunt corecte. Cât de departe sunt aceşti malazani? Cât timp avem?

— Săptămâni', spuse Triban Gnol.

'Bun. Asta e bine. Da, trebuie să facem asta. Toate astea, după cum spui. Ceda! Te vei detaşa pe tine şi pe K'risnan-ul tău la cancelar...

— Domnule, nu este un comandant militar...

'Linişte! Ai auzit voinţa mea, Hannan Mosag. Sfidează- mă din nou şi te voi bate. '

Hannan Mosag nu s-a călit la ameninţare. De ce ar fi în acel corp distrus? în mod clar, Cedă, cândva Regele Vrăjitor, era familiarizat cu agonia; într-adevăr, uneori părea că magia mortală care se revărsa prin el transforma durerea în extaz, luminând ochii lui Hannan Mosag cu foc fierbinte.

Triban Gnol i-a spus împăratului: „Sire, vă vom proteja”. Ezită, doar suficient de mult, apoi ridică pe jumătate o mână, ca şi cum ar fi fost lovit de un gând brusc. — împărate, mă întreb, poate că ar fi cel mai bine

să începem Provocările? Curând? Prezenţa lor este o distragere a atenţiei, un iritant pentru gardienii mei. Au fost incidente de violenţă, o nerăbdare tot mai mare. Făcu din nou o pauză, două bătăi de inimă, apoi spuse pe un ton mai scăzut: — Şpeculaţii, domnule, că vă este frică să le înfruntaţi...

Zâmbetul lui Hannan Mosag scoase un mârâit bestial. — Creatură jalnică, Gnol...

— Nici un alt cuvânt, Ceda! şuieră Rhulad. Spasme se undură pe chipul pestriţ al împăratului. Sabia tresări din nou.

Da, Rhulad, înţelegi ce înseamnă să te temi de moarte mai mult decât oricare dintre noi. Poate mai mult decât orice creatură muritoare pe care a văzut-o lumea asta. Dar nu tresăriţi de la o noţiune vagă de uitare, nu-i aşa? Nu, pentru tine, dragă împărat, moartea este ceva' diferit. Niciodată un sfârşit, doar ceea ce precede încă o nouă renaştere plină de'durere. Nici măcar în moarte nu te poţi pierde pe tine însuţi, nu poţi scăpa – oare cineva altcineva de aici, în afară de mine, înţelege cu adevărat groaza pură a asta?

— Provocările, spuse împăratul, vor începe în patru zile. Cancelar, evaluatorii dumneavoastră au convenit asupra unui ordin?

‘Da domnule. Trei dintre cei mai puţin pricepuţi să înceapă. Este probabil să-i ucizi pe toţi trei într-o singură zi. Va vor impozita, de asta putem fi siguri, dar nu în mod nejustificat. A doua zi este rezervată unui singur campion. O femeie mascata. Viteză excepţională, dar poate lipsită de imaginaţie. Cu toate acestea, va fi dificilă.

Bun'.[1]

‘Sire...[1]

‘Da? Ce este?[1]

— Sunt cele două despre care am vorbit înainte. Tarthenalul cu sabia de silex. Neînvins de niciun alt campion – de fapt, nimeni nu mai îndrăzneşte să se lupte cu el. Are obiceiul să spargă oase.

‘Da. Cel arogant. Rhulad zâmbi. — Dar m-am mai confruntat cu Tarthenal înainte.

— Dar nici unul cu priceperea lui Karsa Orlong, sire.

— Nu contează, asta.

— S-ar putea să reuşească să vă omoare, sire. Poate de mai multe ori. Nu şapte'. Asemenea zile au

trecut de mult. Dar, pQate, trei sau patru. Ne-am alocat trei zile.

— în urma femeii mascate?

— Nu, mai sunt şase care să se întindă pe două zile.

Hannan Mosag se uita acum la cancelar. — Trei zile pentru acest Tarthenal? Niciun campion nu i s-au acordat încă trei zile.

— Cu toate acestea, evaluatorii mei au fost unanimi, Ceda. Acesta este... unic.

Rhulad tremura din nou. Ucis de Karsa Orlong de trei, patru ori. Da, sire, groaza de asta...

— Mai rămâne unul, spuse împăratul.

'Da. Cel numit Icarium. El va fi ultimul. Dacă nu a opta zi, atunci a noua.

— Şi numărul de zile petrecute cu el, cancelar?

— Necunoscut, sire. El nu se luptă.

— Atunci de unde ştim că poate lupta?

Triban Gnol se înclină din nou. — Domnule, am mai discutat despre asta. Raportul lui Varat Taun, coroborat de însoţitorul lui Icarium, Taralack Veed. Şi acum, am învăţat astăzi, ceva nou. Ceva extraordinar.

'Ce? Spune-mi!'

— Printre campionii respinşi, sire, un călugăr dintr-un arhipelag îndepărtat. S-ar pareâ, sire, că acest călugăr – si într-adevăr tot poporul său – se închină unui singur zeu. Şi acest zeu este nimeni altul decât Icarium.

Rhulad tresări de parcă ar fi fost lovit peste faţă. Vârful săbiei a sărit în sus de pe podea, apoi a căzut din nou. Aşchii de marmură au zgomot pe treapta stratului. — Trebuie să încrucişez lamele cu un zeu?

Cancelarul a ridicat din umeri. — Asemenea afirmaţii sunt veridice, sire? Un popor primitiv, ignorant, aceşti Cabalhii. Fără îndoială, văzând în dhenrabi sufletul furtunilor şi în carapace de crabi chipurile celor înecaţi. Ar trebui să adaug, împărate, că acest călugăr crede că'zeul său este nebun, la care singurul răspuns este o mască pictată care denotă râsul. Sălbaticii posedă cele mai ciudate noţiuni.

'Un zeu...'

Triban Gnol riscă să arunce o privire către Hannan Mosag. Expresia Regelui Vrăjitor era închisă în timp ce îl studia pe Rhulad. Ceva despre asta a trezit un vierme de nelinişte în intestinele Cancelarului.

„Voi ucide un zeu...”

— Nu există niciun motiv să credem altfel, spuse Triban Gnol cu o voce calmă şi încrezătoare. — Va fi m timp util, sire, pentru a vă declară propria dumnezeiască.

Bliulad făcu ochii mari.

— Nşmurirea, murmură cancelarul, este deja bine stabilită. închinat? Da, de către fiecare cetăţean al acestui imperiu. Prea modest, oh, da, pentru a pronunţa ceea ce este evident pentru noi toti. Dar, când te vei ridica deasupra cadavrului distrus al lui Icarium, ei bine, asta va fi suficient de pronunţat, îmi imaginez.

— Dumnezeire. Un zeu.[1]

'Da domnule. Cel mai sigur. Am instruit breasla sculptorilor, iar cei mai buni artişti ai lor au început deja lucrul.

Vom anunţa sfârşitul Provocării într-un mod cât mai potrivit si mai glorios.'

— Chiar eşti înţelept, spuse Rhulad, lăsându-se încet pe spate. — Da, înţelept.

Triban Gnol se înclină, ignorând mormăitul acru al lui Hannan Mosag. Oh, Ceda, eşti a mea acum şi te voi folosi. Tu şi nenorocitul tău Edur. O da. Ochii i s-au concentrat asupra mâinilor lui, îndoite atât de senin acolo unde s-au sprijinit pe clema centurii lui. — Domnule, ordinele trebuie sa fie livrate armatelor noastre. Ceda şi cu mine trebuie să discutăm despre dispoziţia magilor şi â lui K'risnan.

'Da, desigur. Lasă-ma, toţi. Fii atent la sarcinile tale.

Făcând un gest în spatele lui, Triban Gnol se dădu înapoi, cu capul mcă în jos, cu ochii aţintiţi acum pe podea, cu aşchii de marmură şi dungi de praf!

Il auzea pe Hannan Mosag şi colecţia lui de ciudaţi trăgându-şi drumul spre uşi, ca' nişte broaşte gigantice migratoare. Simpatia i-a adus un zâmbet slab pe buze.,

Afară, pe coridor, cu uşile închizându-se în urma lor, Triban Gnol se întoarse să-l studieze pe Hannan Mosag. Dar Ceda mergea mai departe, broaşte râioase înghesuindu-i traseul.

— Hannan Mosag, strigă cancelarul. „Tu si cu mine avem...”

— Păstrează-ţi prostiile pentru Rhulad, se răsti Ceda.

— Va fi nemulţumit să audă despre lipsa ta de cooperare.

— îndepărtează-te cu limba ta, Gnol.

Nemulţumirile care urmează să vină îţi vor copleşi băiatul jalnic, sunt sigur.

'Ce vrei să spui?'

Dar Hannan Mosag nu a răspuns.

Triban Gnol i-a privit cum pătrundeau într-un pasaj lateral şi dispăreau clin vedere. Da, mă voi ocupa de tine, Ceda, cu mare satisfacţie. — Sirryn, adună-ţi anturajul în complex şi mergi pe drum spre clopot. Şi ia aceşti magi cu tine.

'Da domnule.'

Cancelarul a rămas acolo până când au plecat şi ei, apoi a pornit spre biroul său, mulţumit. Acel vierme de nelinişte a fost, totuşi, reticent să înceteze să-şi roadă adânc în interiorul lui. Ar trebui să se gândească la asta – prea periculos pentru a ignora astfel de instincte, j>ână la urmă. Dar nu chiar acum. Era important să se răsplătească, prompt, şi aşa a eliberat acel flux jie satisfacţie. Totul mergea frumos – acel detaliu despre împăratul însuşi care era ţinta finală a acestor străini pur şi simplu îndulcea scenariul. Tiste Edur ar fi bineînţeles să-şi apere împăratul

- cu siguranţă ar face-o.

Totuşi, fraţii lui Rhulad, ziua aderării. Viermele s-a zvârcolit' forţâ'ndu-i o zvâcnire la faţă, iar el şi-a grăbit pasul, dornic de sanctuarul biroului său.

Doar pentru a-l descoperi ocupat.

Triban Gnol stătea în prag, surprins şi nemulţumit de vederea bărbatului care stătea într-o parte a biroului imens. Mătăsurile purpurie, inelele de onix, acel sceptru blestemat al biroului bătând ritmic pe un umăr rotunjit. — Ce cauţi aici, pe numele Errşmtului, supraveghetor?

Karos Invictad oftă. — îmi împărtăşesc nemulţumirea dumneavoastră, cancelar.

Triban Gnol a intrat în cameră, a ocolit biroul său şi s-a aşezat. — Am obiceiul să presupun că controlul tău asupra oraşului este bine în mână...

— Unde este Bruthen Trana?

Cancelarul îşi strânse buzele. — Nu am timp pentru asta. Odihneşte-ţi panica... Bruthen Trana nu mai este în Letheras.

— Atunci unde s-a dus? Ce drum? Cât timp în urmă? Care este dimensiunea escortei lui?

Oftând, Triban Gnol se lăsă pe spate, cu ochii aşezându- se pe mâinile lui, unde îşi aşezau palmele în jos pe desktop.

— Nevoia ta de răzbunare,' supraveghetor, iţi compromite responsabilităţile în menţinerea ordinii. Trebuie sa te dai înapoi, să tragi câteva respiraţii adânci...

Sceptrul se prăbuşi pe desktop, direct între mâinile Cancelarului. Triban Gnol se trânti înapoi alarmat.

Karos Invictad s-a aplecat mult înainte, căutând o postură impunătoare, ameninţătoare, care, din păcate, a eşuat. Bărbatul era, pur şi simplu, prea mic. Transpiraţia îi strălucea pe sprânceană', mărgele sclipind din nas şi de ambele părţi ale acelei guri prea pline. — Rahat favori'zant, şopti supraveghetorul. — MI s-a dat permis să-l vânez pe Tiste Edur. Mi s-a dat permis să fac arestări. L-am vrut pe acel K'risnan care l-a însoţit pe Bruthen Trana, doar ca sa-l găsesc din cauza lui Hannan Mosag şi a acestei invazii Blestemate din vest, Fine. El poate aştepta până când necazurile vor Trece. Dar Bruthen Trana... nu, nu voi lăsa asta deoparte. îl vreau. Il vreau![1]

— A fost dus, domnule supraveghetor, şi nu, nu avem informaţii despre când sau pş. ce drum sau navă a plecat. El este plecat. Se va întoarce? îmi imaginez că o va face, iar când va veni acel moment, bineînţeles că este al tău. între timp, Karos, ne confruntăm cu preocupări mult mai importante. Am patru armate în masa la vest de oraş, pentru care salariile sunt acum întârziate cu doua săptămâni. De ce? Pentru că trezoreria se confruntă cu o lipsă de monede. Chiar dacă tu şi agenţii tăi preferaţi aliniaţi zidurile noilor tale proprietăţi cu prăda furată, chiâr dacă preiei controlul asupra unei întreprinderi confiscate după alta. Spune-mi, supraveghetor, cum merge vistieria patriotiştilor în aceste zile? Minus prada? Cancelarul se ridică âpoi de pe scaun, valorificând din plin înălţimea sa superioară şi văzând cu o plăcere sumbră pe omuleţ care se dă înapoi. Acum era rândul lui Triban Gnol să se aplece peste birou. „Avem o criză! Ameninţarea ruinei financiare planează asupra noastră pe toţi, iar tu eşti aici îngrijorat de un barbar Tiste Edur! A făcut o demonstraţie de a se strădui să-şi stăpânească furia, apoi a adăugat:' „Am primit misive din ce în ce mai disperate de la Liberty Consign, de la Rautos Hivanar însuşi – cel mai bogat om din imperiu. Missives, supraveghetor, implorându-mă să vă chem – asa să fie, iată-va şi îmi veţi răspunde la întrebări! Şi dacă acele

răspunsuri nu mă mulţumesc, vă asigur că nu îl vor satisface pe Rautos Hivanar![1]

Karos Invictad rânji. — Hivanar. Bătrânul prost a devenit senil. Obsedat de o mână de artefacte săpate de pe malul râului. L-ai văzut în ultimul timp? A slăbit atât de mult că pielea îi atârnă ca draperiile pe oase.

— Poate că tu eşti sursa stresului lui, supraveghetor...

'Cu greu.'

— Rautos a^ indicat că ai fost... excesiv în utilizarea resurselor sale. începe să suspecteze că îi foloseşti moneda pentru statul de plata al întregii organizaţii patriotiste.

„Sunt şi voi continua sa fac. în urmărirea conspiratorilor. Karos a zâmbit. — Cancelar, părerea dumneavoastră că Rautos Hivanar este cel mai bogat om din imperiu este, din păcate, greşită. Cel puţin, daca a fost odată aşa, nu mai este.

Triban Gnol se uită la bărbat. La expresia lui îmbujorată, triumfătoare. — Explică-te, Karos Invictad.

La începutul acestei anchete, domnule cancelar, am perceput slăbiciunea esenţială a poziţiei noastre. Rautos Hivanar însuşi. Ca lider al Liberty Consign. Şi, prin extensie, Consignul în sine a fost, ca organizaţie, defectuoasă în mod inerent. Ne-am confruntat cu o ciocnire care se pregătea, una la care nu puteam să mă orbesc şi, în consecinţă, mi-a trebuit să remecfiez situaţia cât mai repede posibil. Vezi tu, puterea era la mine, dar bogăţia rezidă în ghearele lui Hivanar şi a lui Consign. Acest lucru a fost inacceptabil. Pentru a face faţă ameninţării conspiratorilor – sau, după cum văd acum, a conspiratorului – da, există doar unul – pentru a face faţă ameninţării sale, trebuia să atac dintr-o poziţie consolidată.

Triban Gnol se uită cu privirea, neîncrezător, chiar dacă începu să înţeleagă direcţia monologului pompos şi megaloman al supraveghetorului.

„Cea mai dulce ironie este”, a continuat Karos Invictad, sceptrul bătând din nou o bătaie pe umăr, „acea criminală singuratică şi eforturile sale patetic de simpliste de sabotaj financiar mi-au oferit cea mai mare inspiraţie. Nu a fost dificil, pentru unul dintre inteligenţa mea, să avansez şi, într-adevăr, să detaliez acea tema a aparentei destabilizare. Desigur, singurii oameni destabilizaţi au fost Rautos Hivanar şi tovarăşii săi

umflaţi cu sânge albastru şi trebuia să fiu înţelegător? Eu, Karos' Invictad, m-am născut într-o familie zdrobită de datorii ucigaşe? Eu, care m-am zbătut, folosind fiecare talent pe care îl aveam pentru a scăpa în sfârşit de acea mizerie moştenită – nu, râse el încet, nu era nició simpatie în inima mea. Doar revelaţie strălucitoare, inspiraţie strălucitoare – ştii care a fost cel mai mare idol al meu când mi-am luptat împotriva îndatorării? Tehol Beddict. îl aminteşti? Cine nu putea pierde, a cărui bogăţie s-a aruncat spre cer cu o viteza atât de uluitoare, atingând o înălţime atat de extraordinară, înainte de a fulgera ca o stea uzată pe cerul nopţii. Oh, îi plăceau jocurile lui, nu-i asa? Totuşi, o lecţie acoló şi una pe care am ascultat-o bine. I/n asemenea geniu, scânteind prea fierbinte, prea devreme, a plecat; el o coajă eviscerată. Şi asta, domnule cancelar, nu aş imita.

„Tu,” spuse Triban Gnol, „eşti adevărata sursă a acestui sabotaj la nivelul întregului imperiu”.

„Cine s-a poziţionat mai bine? O, îţi voi acorda, colegul meu conspirator a dat dovadă de o' perturbare tot mai impresionantă în ultimul timp. Şi nu există nicio îndoială că nu aş fi putut atinge nivelul dé succes aşa cum l-am avut fără el sau ea. Triban Gnol, în faţa ta în acest moment este cel mai bogat om care a trăit vreodată în Lether. Da, teancurile îngrozitoare de monede au dispărut într-adevăr. Da, tulpina a trimis fisuri fatale prin fiecare casă de negustori din imperiu. Şi da, multe familii grozave sunt pe cale să cadă şi nimic nu le poate salva, chiar dacă aş fi înclinat. Ceea ce nu sunt. Prm urmare.[1] Sceptrul se aşeză nemişcat pe acel umăr. „Sunt atât puterea, cat şi bogăţia şi sunt pregătit să salvez acest imperiu de la ruină financiara – daca aş alege aşa”.

Mâinile Cancelarului, acolo pe desktop, deveniseră albe, venele şi arterele proeminente în nuanţele lor bolnăvicioase de albastru şi verde. Mâinile – mâinile lui – se simţeau reci ca moartea. — Ce vrei, Karos Invictad?

— Oh, în cea mai mare parte îl am deja, cancelar. Inclusiv, mă bucur să văd, cea mai deplină înţelegere a situaţiei. Asa cum sta acum. Aşa cum va n în viitor.

— Se pare că ai uitat că este un război.

— întotdeauna^ există. Oportunităţi pentru mai mult profit şi putere. În următoarea săptămână sau două, domnule cancelar, voi deveni mai faimos, mai iubit, mai puternic decât ţi-ai putea imagina, sau, ar

trebui să spun, mă tem. Zâmbetul i s-a lărgit. — Presupun că este frică, dar relaxează-te, cancelar, nu te am pe următorul pe lista mea. Poziţia ta este sigură şi, odată ce aceşti blestemaţi Tiste Edur vor fi îngrijiţi, inclusiv împăratul, tu şi eu vom fi controlul acestui imperiu. Nu, vei vedea destul de clar, la fel ca toţi ceilalţi. Sabotorul arestat. Monedele s-au recuperat. Invadatorii au cumpărat. Liberty Consign a fost ştearsă, iar patrioţii dominaţi. Vedeţi, agenţii mei vor controla chestiunile interne, în timp 'ce voi veţi poseda armatele – armate bine plătite, vă asigur – şi stăpânirea absolută a palatului.

‘Ce?[1] întrebă Triban Gnol sec. — Nu cauţi tronul pentru tine?

Sceptrul flutură dispreţuitor. ‘Nu in ultimul rand. Aruncă-l pe ea dacă simţi nevoia. Sau, mai bine, salutaţi legenda şi lăsaţi-o goală.

Triban Gnol şi-a încrucişat mâinile. — Eşti pe cale să-ţi arestezi conspiratorul?

‘Eu sunt.[1]

— Şi armatele mele?

— Vor fi plătiţi. O dată.[1]

Cancelarul dădu din cap. — Supraveghetor, spuse el apoi, cu o uşoară încruntare în timp ce îşi studia mâinile, „am auzit rapoarte tulburătoare...”

'Oh?[1]

'Da. Se pare că, într-o manieră asemănătoare cu Rautos Hivanar, şi tu ai cedat unei obsesie deosebite. A ridicat privirea cercetător, nevinovat. — Ceva despre un puzzle?

— Cine ţi-a spus asta?

Cancelarul a ridicat din umeri.

După o clipă, înroşirea feţei rotunde a lui Invictad s-a stins în pete pe obraji, 'iar bărbatul a ridicat din umeri. — O urmărire inactivă. Amuzant. O provocare ciudată pe care o voi rezolva în câteva zile. Spre deosebire de Rautos Hivanar, vezi tu, am descoperit că acest puzzle mi-a ascuţit mintea. Lumea nu a fost niciodată mai clară pentru ochii mei. Niciodată la fel de curat, la fel de precis, la fel de perfect. Acest puzzle, Cancelar, a devenit inspiraţia mea.

'Într-adevar. Totuşi, te bântuie – strigi în somn...

'Minciuni! Cineva te batjocoreşte cu astfel de neadevăruri, Triban Gnol! Am venit aici, nu-i aşa, să vă informez despre triumful iminent al planurilor mele.

Fiecare detaliu ajunge la maxim. Acest efort al tău acum, patetic de transparent aşa cum este, este complet inutil. După cum ţi-am spus, poziţia ta este sigură. Eşti şi vei rămâne cu totul esenţial.

— După cum spui', supraveghetor.

Karos Invictad se întoarse să plece. — De îndată ce aflaţi de întoarcerea lui Bruthen Trana...

— Vei fi informat imediat.

'Excelent.^ Sunt multumit.' Se opri la uşă, dar nu se întoarse. — În ceea ce priveşte acel K'risnan aflat sub protecţia Cedei...

— Sunt sigur că se poate aranja ceva.

— Sunt de două ori mulţumit, cancelar. Acum, bine.

Uşa s-a închis. Odioasa,'nebună creatură a dispărut.

Odios şi nebun, da, dar... acum cel mai bogat om din imperiu. Ar trebui să joace asta cu atenţie, mtr-adevăr foarte atent. Cu toate acestea, Karos Invictad şi-a dezvăluit propriul defect. Prea dornic să se bucure şi prea gata să cedşze acelei nerăbdari. Prea devreme.

împăratul celor o mie de morţi rămâne pe tron.

Se apropie o armată străină n'einteresată de negocieri.

Un campion care este un zeu îşi va scoate în curând sabia.

Karos Invictad are mâinile unui copil. Un copil răutăcios, cântând în timp ce îi priveşte cum scot măruntaiele pisicii sale de companie încă' în viaţă. Sau câine. Sau prizonier abject într-una din celulele lui. Un copil, da, dar unul dezlănţuit, liber să facă şi să fie cum vrea.

După Errant, copiii sunt astfel de monştri.

în seara asta, cancelarul şi-a dat seama că va chema un copil pentru el. Pentru propria lui plăcere. Si ar distruge acel copil, aşa cum ar putea doar un adult cu mâmi frumoase. Distruge-l cu totul.

Era singurul lucru pe care îl puteam face cu monştri.

Zeul cu un singur ochi care stătea nevăzut în sala tronului era furios. Ignoranţa a fost întotdeauna inamicul, iar Errantul a înţeles că eră atacat. De cancelarul Triban Gnol. De Hannan Mosag.^ Ciocnirea acestor două forţe ale imperiului a fost ceva ce împăratul de pe tronul său abia îl simţea – Errantul era sigur de asta. Rhulad era prins în propria sa cuşcă de emoţii, teroarea mânuind toate instrumentele ei de

tortură, lovindu-se, lovindu-se, răsucindu-se adânc. Totuşi, Errantul a văzut cu ochi limpezi – nu, un ochi limpede – în publicul plin de acum trecut, cât de vicioasă devenea această bătălie.

Dar nu pot înţelege secretele lor. Nici a lui Triban Gnol, nici a lui Hannan Mosag. Acesta este tărâmul meu. A mea!

S-ar putea să reînnoiască un drum vechi. Cel care duce în dormitorul Cancelarului. Dar chiar şi atunci, când acea relaţie fusese în plină floare, Triban Gnol şi-a păstrat secretele. Cufundat în diferitele sale personaje de victimă nevinovată şi copil cu ochii mari, el devenise puţin mai mult decât un nebun atunci când cu Errant – cu Turűdal Brizad, consoarta reginei, care nu a îmbătrânit niciodată – şi nu avea să fie mutat de la jocuri, avea atâta nevoie. Nu, nu ar funcţiona, pentru că nu a funcţionat niciodată.

Era vreo altă cale către Cancelar?

Chiar şi acum, Triban Gnol era o creatură fără Dumnezeu.' Nici unul care să îndoaie genunchiul în faţa Errantului. Deci, şi acea cale a fost închisă. Aş putea pur 'şi simplu să-l urmăresc. Pretutindeni. Reune'şte-i schema ascultând comenzile pe care le livrează, citind misivele pe care le trimite. Sperând că vorbeşte în somn. Abis dedesubt!

Furios, într-adevăr. La propria lui panică crescândă, pe măsură ce convergenţa se apropia din ce în ce mai mult. Cunoştinţele lui nu erau mai bune când era vorba de Hannan ' Mosag, deşi unele detalii erau dincolo de disimulare. Puterea zeului schilod, unul. Totuşi, chiar şi acolo, Regele Vrăjitor nu era un simplu slujitor, nici un sclav fără minte al acelei promisiuni haotice. Căutase sabia acum în mâinile lui Rhulad, până la urmă. Ca în cazul oricărui alt zeu, Cel Căzut nu a jucat niciun favorit. Primul care a ajuns la altar... Nu, Hannan Mosag nu s-ar ţine de iluzii acolo.

Errantul aruncă din nou o privire spre Rhulad, acest împărat al O Mie de Morţi. Prostul, cu toată greutatea lui, stătea acum pe acel tron'într-o nesemnificaţie dureroasă – atât de evident încât durea doar să-l priveşti. Singur în această vastă cameră cu cupolă, miile de morţi s-au refractat în zece mii de tresăriri în acei ochi strălucitori.

Cancelarul şi suita lui dispăruseră. Ceda plecă si cu mâna lui ruptă.'Nu se vede niciun gardian, dar Rhufad a rămas. Aşezat, monede lustruite sclipind. Şi pe chipul lui,

tot ceea ce fusese privat, nedezvăluit, era acum dezlegat într-o matrice e^qpresivă. Tot patosul, bântuielile abjecte pe care le văzuse Errantul, văzuseră întotdeauna, faţă după faţă, care se întinde pe prea mulţi ani ca să fie număraţi, dezbinarea sufletului, diferenţa dintre chipul care ştia că este urmărit şi chipul care' credea în singurătatea ei. Bifurcare. Şi a fost martor când înăuntru se tara afară într- o lume aparent nevăzută.

Suflet împărţit. Al tău, Rhulad, a fost tăiat în două. Prin acea sabie, prin'sângele vărsat între tine şi fiecare dintre fraţii tăi, între tine şi părinţii tăi. Între tine şi oamenii tăi. Ce 'mi-ai da, Rhulad'Sengar de la Hiroth Tiste Edur, să fiu vindecat?

Presupunând că aş putea descurca aşa ceva, desigur. Ceea ce nu pot.

Dar acum era clar pentru Errant că Rhulad începuse să înţeleagă măcar un lucru. Abordarea rapidă a convergenţei, adunarea de frică şi ciocnirea inevitabilă a puterilor. Poate că Zeul Infirmă şoptise la urechea purtătorului său de sabie. Sau poate ca Rhulad nu era chiar nebunul pe care îl credeau cei mai mulţi. Chiar şi eu, uneori, şi cine sunt eu ca să-mi bat joc de dispreţ? O vrăjitoare blestemata Letherii mi-a înghiţit unul dintre ochi!

Frica din ce în ce mai mare era nedisimulata pe chipul împăratului. Monede aşezate în piele arsă. Pocking pestriţ acolo unde dispăruseră monedele. Bogăţie brutală şi sărăcie rănită, două laturi ale unui alt olestem care sa afecteze această epocă modernă. Da, împărţiţi sufletul umanităţii. în cei care au, cei care nu au. Rhulad, eşti cu adevărat un simbol viu. Dar aceasta este o greutate pe care nimeni nu o poate suporta foarte mult timp. Vezi sfârşitul venind. Sau, multe finaluri, şi da, unul dintre ele este al tău.

Să fie această armată străină care, în cuvintele inteligente ale lui Triban Gnol, sa proclamat campion?

Să fie Icarium, furătorul vieţii? Rătăcitorul prin timp?

Sau ceva mult mai sord – o ambuscadă perfecta de Hannan Mosag; sau o ultimă trădare care să te anihileze complet, aşa cum ar fi săvârşită de cancelarul tău?

Şi de 'ce cred că răspunsul nu va fi niciunul dintre acestea? Nici un. Nici un singur lucru atât de... atât de direct. Atat de evident.

Şi când va înceta acest sânge să mai curgă din

această priză? Când se vor termina aceste lacrimi purpurie?

Errantul s-a topit în peretele din spatele lui. Se săturase de chipul privat al lui Rhulad. Prea mult, bănuia el, ca ale lui. Imaginat nevizionat, dar sunt şi eu urmărit? A cui privire rece este fixată asupra mea, calculând semnificaţii, măsurând slăbiciunile?

Da, vezi unde plâng, vezi ce plâng.

Si da, totul a fost de mâna unui muritor.

Se mişcă repede, fără să ţină seama de barierele de mortar şi piatra, de tapiserie' şi dulap, de pardoseli cu gresie şi' grmzi de tavan. Prin întuneric, lumina şi umbre în toate aromele lor, în tunelurile scufundate, unde a păşit prin apă până la glezne, fără a-şi despărţi suprafaţa tulbure.

În camera ei preţuită.

Ea adusese pietre pentru a construi platforme şi alei, creând o serie de poduri şi insule peste lacul de mică adâncime care acum inunda camera. Lămpile cu ulei pictau ondulaţii şi Errantul stătea în picioare, luând forma mcă o dată în faţa altarului deformat pe care ea îl ridicase, cu vârful zdrobit înghesuit cu ofrande votive bizare, obiecte de legare şi învestitură, racle adunate pentru a da o nouă formă cultului zeului. Spre închinarea mea. Coşmarul gnostic htonic l-ar fi amuzat pe Errant odată, cu mult timp m urmă. Dar acum îşi simţea faţa răsucindu-se de dispreţ.

Ea a vorbit din colţul'întun'ecat din stânga lui. — Totul este perfect, Nemuritor.

Singurătate şi nebunie, cei mai naturali colegi de pat. — Nimic nu este perfect, Feather Witch. Uite, peste tot în jurul tău în acest loc – nu este evident? Suntem în chinul dizolvării...

— Râul este mare, spuse ea dispreţuitoare. „O treime din tunelurile pe care obişnuiam să hoinărim sunt acum sub apă. Dar am salvat toate cărţile vechi, sulurile şi tabletele. I-am salvat pe toţi.

Sub apa. Ceva din asta îl tulbura – nu lucrul evident, dizolvarea despre care vorbise, ci... altceva.

— Numele, spuse ea. 'Pentru a elibera. A lega. Oh, vom avea mulţi slujitori, Nemuritor. Mulţi.[1]

— Ani văzut, spuse zeul, crăpăturile din gheaţă. Apa de topire. închisoarea eşuată a acelui mare demon al mării. Nu putem spera să înrobizăm o astfel de creatură. Când se va elibera, va fi devastare. Cu

excepţia cazului în care, desigur, Jaghut se întoarce – pentru a efectua reparaţii asupra ritualului ei. În orice caz – şi din fericire pentru toată lumea – nu cred că Mael îi va permite să ajungă chiar atât de departe – să scape.

— Trebuie să-l opreşti! spuse Feather Witch cu un şuierat.

'De ce?'

— Pentru că vreau demonul ăla!

— Ţi-am spus, nu putem spera să...

'Eu pot! stiu numele! Toate numele!

Se uită fix la ea. — Cauţi un panteon întreg, Feather Witch? Nu este suficient un zeu sub călcâiul tău?

Ea a râs, iar el a auzit ceva stropind în apă lângă ea. „Marea îşi aminteşte. în fiecare val, în fiecare curent. Marea, Nemuritoarea, îşi aminteşte de ţărm.

— Ce-ce înseamnă asta?

Feather Witch râse din nou. 'Totul este perfect. în seara asta, voi vizita Udinaas. în visele lui. Până dimineaţă va fi al meu. A noastra.'

— Pânza asta pe care o arunci, spuse Errantul, este prea subţire, prea slabă. L-ai întins dincolo de orice rezistenţa şi se va rupe, Vrăjitoare pene.

„Ştiu cum să-ţi folosesc puterea”, a răspuns ea. — Mai bine decât tine. Pentru că noi muritorii înţelegem anumite lucruri mult mai bine decât tine şi oamenii tăi.

'Ca?' întrebă Errantul, amuzat.

— Faptul că închinarea este o armă, unul.

La acele cuvinte uscate, frigul se scurge prin zeu.

Ah, bietul Udinaas.

— Acum du-te, spuse ea. — Ştii ce trebuie făcut.

A făcut el? Ei bine, da. Un ghiont. Ce fac eu cel mai bine.

Sceptrul s-a trosnit cu putere pe partea laterală a capului lui Tanal Yathvanar, explodând stele în spatele ochilor lui, iar el s-a clătinat, apoi a căzut pe un genunchi, când sângele a început să curgă. Deasupra lui, Karos Invictad a spus pe un ton conversaţional: „Vă sfătuiesc, data viitoare când veţi fi tentat să informaţi despre activităţile mele unuia dintre agenţii Cancelarului, să vă reconsideraţi. Pentru că data viitoare, Tanal, te voi vedea ucis. într-un mod cât se poate de neplăcut.

Tanal a privit sângele căzând în picături alungite, stropindu-se pe podeaua prăfuită. Tâmpla îi pulsa, iar degetele lui tatonătoare cjasiră o lambă de piele stricat

atarnându-i aproape pâna la obraz. Ochiul lui din acea parte s-a diminuat şi a dezorientat în timp odată cu pulsaţia. Se simţea expus, vulnerabil. Se simţea ca un copil printre adulţii cu faţa rece. Supraveghetor/spuse el cu o voce tremurată, nu am spus nimic nimănui.

— Minţi din nou şi mă voi dispensa de milă. Minţi din nou şi respiraţia pe care o foloseşti pentru a o rosti va fi ultima ta.

Tanal îşi linse buzele. Ce putea face? — îmi pare rău, supraveghetor. Niciodată. Jur.[1]

— Ieşi afară si cheamă un servitor care să cureţe mizeria pe care ai lasat-o în biroul meu.

Greaţă, cu gâtul strâns împotriva unei vărsături nerăbdătoare, Tanal Yathvanar se grăbi să iasă pe jumătate ghemuit.

N-am făcut nimic. Nimic care să merite asta. Paranoia lui Invictad l-a împins în abisul nebuniei. Chiar dacă puterea lui creşte. Imaginaţi-vă, ameninţând că va mătura propria viaţă 'Cancelarului, în biroul lui Trihan Gnol! Desigur, aceasta nu fusese decât versiunea supraveghetorului a ceea ce se întâmplase. Dar Tanal văzuse strălucirea strălucitoare din ochii lui Invictad, proaspăt din gloria vizitei sale la Eternul Domiciliu.

Totul mersese prea departe. Totul.

Capul învârtit, Tanal a jDornit să găsească un vindecător. Mai erau multe de făcut în această zi. Trebuia să fie făcută o arestare şi, craniul despicat sau nu, programul precis al lui Karos Invictad trebuia respectat. Aceasta avea să fie o zi triumfătoare. Pentru patrioti. Pentru marele Imperiu Letherii.

Ar uşura presiunea, strâmtoarea din ce în ce mai strânsă care a cuprins oamenii – şi nu doar aici, în Letheras, ci în întregul imperiu. Prea multe zvonuri pline de bătălii şi înfrângeri suferite. Restricţionarea unei monede grele insuficiente, dispariţia ciudată a forţei de muncă necalificate, poveştile familiilor odată sigure care cad în îndatorare. Şoapta unor uriaşe exploataţii financiare clătinând ca nişte copaci cu rădăcini putrezite. Era nevoie de victorii eroice, iar această zi avea să marcheze una. Karos Invictad îl găsise pe cel mai mare trădător vreodată, iar el, Tanal Yathvanar, avea să facă arestarea. Şi vor auzi acest detaliu. Numele meu, central

pentru tot ce se va întâmpla în această zi. Intenţionez să mă asigur de asta.

Karos Invictad nu a fost singurul om priceput să culeagă glorie.

Oraşele antice deţineau multe secrete. Cetăţeanul obişnuit s-a născut, a trăit şi a murit în fuga ignoranţei vaste. Errantul ştia că şi-a învăţat bine dispreţul faţă de umanitate, faţă de zgură existenţei muritoare care numea orbire viziune, ignoranţă înţelegere şi iluzie credinţă. Văzuse destul de des trunchierea intenţionată pe care o întreprindeau oamenii la părăsirea copilăriei (şi minunea posibilităţilor ei nesfârşite), de parcă existenţa'ar fi cerut sacrificarea atât a viselor neîngrădite, cât şi a ambiţiei neînfricate necesare pentru a le îndeplini. De parcă acele limitări auto-impuse folosite pentru a justifica eşecul ar fi virtuţi, pe care să le adauge la cele ale auto-neprihănirii pioase şi condescendenţa flagelantului.

Oh,' dar uită-te la sine, aici şi acum, uită-te la ce era pe cale să facă. Secretele străvechi ale oraşului transformate în lucruri pentru a fi folosite şi folosite pentru a atinge scopuri crude. Dar nu era el un zeu? Nu era acesta tărâmul lui? Dacă tot ce a existat nu era deschis utilizării şi, într- adevăr, abuzului, atunci care era scopul lui?

A străbătut zidurile fantomatice, nivelurile scufundate, recunoscând o vagă conştientizare a tiparelor, structurilor ascunse, în mare parte ascunse, a şirului de lucruri care aveau semnificaţie, deşi o astfel de înţelegere nu era pentru el, nu pentru spiritul său, ci ceva străin. , ceva pierdut de mult în veacurile moarte ale trecutului îndepărtat.

Manifestările fără sfârşit, însă, puţine dintre ele au captat conştientizarea muritorilor printre care se plimba acum – umblă nevăzuţi, mai puţin de o curentă rece la gât – şi Errantul a continuat, observând detaliile care i-au captat atenţia.

Găsind locul pe care îl căuta, s-a oprit. în faţa lui

stăteau zidurile unei moşii. Nimeni altul decât cel' care aparţinuse regretatului' Gerun Eberict. A rămas abandonată, proprietatea înfundată într-o încurcătură legală de pretenţii care se întindeau la nesfârşit. Gerun Eberict se părea că şi-a luat toată averea cu el, im detaliu care i-a amuzat fără sfârşit pe Errant.

Amprenta uriaşei clădirii principale a tăiat liniile neobservate ale unei structuri mai vechi, care stătea cândva mărginită pe trei laturi de apă deschisă: două canale tăiate şi un pârâu născut din fântâni arteziene adânci umplute cu apa neagră şi rece, sub un vast raft de calcar care el însuşi, stă sub un strat gros de nămol, lentile de nisip şi paturi de lut. Aceste canale au avut o semnificaţie şi faptul că partea a patra poseda, sub ceea ce trecea drept o stradă cu şapte mii de ani în urmă, un tunel îngropat de lut întărit la foc. în acest tunel, ţinut distinct de toate celelalte surse locale, curgea apă din adâncurile râului. Astfel, toate cele patru laturi, sângele preţios al Bătrânului Dumnezeu care fusese adorat în templul care se ghemuise cândva în acest loc.

Eberict ar fi trebuit să ţină seama de acel detaliu, în care un văzător angajat ar fi'putut foarte bine să discearnă eventuala dispariţie a lui Gerun din mâinile neclintite ale unui gigant mestis. La urma urmei, nu a fost întâmplător că cei din sângele Tarthenal au fost atât de atraşi de Mael, chiar şi acum – oarecare şoaptă de instinct al acelei prime alianţe, făcute pe apă, între Imass şi Tarthenal – sau Tobla'kai, ca să-şi folosească adevăratul nume. înainte de Marile Debarcări care i-au adus pe ultimii uriaşi care au ales să rămână curaţi de sânge pe acest şi pe alte ţărmuri, unde primii întemeietori aveau să devină zeii răutăcioşi şi răutăcioşi ai Tarthenalului.

Dar nu doar Gerun Eberict şi nenumăraţii cetăţeni din Letheras care locuiau aici erau cei care nu-şî ţineau seama – sau, poate, uitau – de semnificaţia antică â tot ceea ce fusese curătat de la suprafaţă în acest oraş.

Errantul a mers înainte. Prin zidul exterior al moşiei. Apoi, în jos, prin pietruişul complexului, alunecând fantomatic pe lângă moloz şi'nisip de umplutură, în aerul nemişcat şi nemişcat al tunelului căptuşit cu lut. Până la genunchi, în apă groasă, cioroasă.

Se îndreptă spre peretele interior înclinat al tunelului, evaluându-şi poziţia în raport cu orice rămăşiţe din vechiul templu rămase dincolo. Şi a

înaintat cu paşi mări.

Piatră sfărâmată, blocată şi strânsă, pătată în negru de argilele groase, fără aer, care umplu acum fiecare spaţiu. Dovezi de incendiu în fisurile sparte ale blocurilor' de fundaţie. Rămăşiţe de vopsele încărcate cu minereu încă se lipesc' de fragmente de ipsos. Piese omniprezente de ceramică, aglomerări fără formă de cupru verde, articulaţii negre de argint stricate, strălucirea sfidătoare a aurului cu tentă roşie – tot ce a rămas din complexitătile trecute ale vieţii muritoare, amintiri ale mâinilor care odată atinseseră, modelaseră, apăsaseră vârfurile crestătură şi unghii pentru incizarea, glazura periată şi vopsea şi praful de pe jantele ciobite; mâini care nu lăsau nimic în urmă decât aceste obiecte uimitoare de eşec.

Dezgustat, greaţă, zeul şi-a împins drum prin detritus şi şi-a deschis drumul cu gheare: un spaţiu înclinat abrupt, creat de peretele interior parţial prăbuşit. Ţesere albastre

Eentru a picta o imagine a mării neîntrerupte, dar diverse ucăţi căzuseră, dezvăluind tencuiala cenuşie care încă purtă modelele canejate lăsate de partea' inferioară a plăcilor tăiate minut. În acest spaţiu înghesuit, Errantul se ghemui, gâfâind. Timpul nu a spus poveşti strălucitoare. Nu, timpul şi-a transmis mesajul mut de dizolvare cu o monotonie neuşurată.

Lângă abis,' o greutate atât de zdrobitoare!

Errantul a tras adânc aerul învechit şi mort. Apoi altul.

Şi simţi, nu departe, şoapta slabă a puterii. Reziduu, atât de slab încât sa nu aibă sens, totuşi a început ca inima zeului să-i bată puternic în piept. Sfinţirea a rămas. Fără profanare, ceea ce a căutat să fie mult'mai simplu. Uşurat la gândul că va fi terminat rapid cu acest loc îngrozitor, Errantul a pornit spre acea putere.

Altarul se afla sub o masă de dărâmături, epava de calcar atât de strânsă încât trebuie să fi venit dintr-un tavan care se prăbuşeşte, greutatea uriaşă trântindu-se suficient de tare încât să spargă pietrele podelei de sub acel bloc de piatră sfântă. Chiar mai bine. Şi... da, uscat. Putea să murmură o mie de ghiontturi în acea matrice din jur. Zece mii.

Apropiindu-se, Errantul se întinse în jos şi îşi aşeză o mână pe altar. Nu putea simţi acele râuri, nú púteá simţi bazaltul uzat de apa, nu putéa simţi canalele

adânci care odată aerisiraseră sânge viu în râurile sărate care umpleau râurile. Ah, ne era sete în acele zile, nu-i aşa?

El şi-a trezit propria putere – atât cât i-ar fi dat ea, şi pentru această sarcină era mai mult decât suficientă.

Errantul a început să ţese un ritual.

Avocatul Sleem era uri bărbat înalt şi slab. Acoperindu-i cea mai mare parte a frunţii şi răspândindu-se pe obrazul stâng, ajungând la linia maxilarului, era o boală a pielii care a creat un model de solzi crăpaţi care aminteşte de burtica aligatorilor nou eclozionaţi. Existau unguente care puteau vindeca această afecţiune, dar era clar că legendarul avocat al legii Letherii a cultivat de fapt această dermatoză reptiliană, care a completat atât de inteligent atât reputaţia lui, cât şi ochii săi reci şi lipsiţi de viaţă.

El stătea acum în'biroul lui Bugg, cocoşat la umeri, ca şi cum ar fi vrut să se îngusteze şi mai mult, iar gulerul înalt al mantiei sale verde închis se stingea ca gluga unui şarpe în spatele capului său alungit, cu urechi mici şi fără păr. Privirea lui era lângă în felul său lipsit de viaţă în timp ce îl studia pe Bugg. — Te-am auzit bine? a întrebat avocatul cu o voce pe care s-a străduit din greu să o facă sibilantă, dar care a ieşit în schimb stânjenită şi sovăiată. Efectul, şi-a dat seama Bugg cu o tresărire slabă, se potrivea exact cu ceea ce si-ar imagina el că ar suna un şarpe cu cuvintele ieşind dintr-o gură fără buze. Deşi, a âdaugat el în sinea lui,' întrebarea specifică nu părea una pe care s-ar aştepta să o rostească un şarpe. Şerpii nu cer lămuriri.

ei?

— Ai o expresie foarte ciudată, spuse Sleem după o clipă. — Incapacitatea mea de a te înţelege te-a lăsat confuz, maestru Bugg?

— Chiar ai înţeles greşit?

„De aceea ani căutat reiterare”.

'Ah. Ei bine, ce credeai că ai auzit?

Ochii clipiră. „Am rostit cu adevărat toate aceste cuvinte pentru a reveni la întrebarea mea iniţială?”

— Te invit să mai foloseşti ceva, Sleem.

— În loc să te repeţi pur şi simplu.

— Urăsc să mă repet.

Avocatul Sleem, ştia Bugg, dispreţuia dezacordul, deşi, după toateprobabilitaţile, nu era nici măcar un cuvânt.

— Stăpâne Bugg, după cum ştii, dispreţuiesc dezorientarea.

‘Oh imi pare rau sa aud asta.[1]

— Ar trebui să fii, din moment ce taxez după cuvânt.

— Ambele cuvinte ale noastre, sau doar ale tale?

— E cam târziu să întreb asta acum, nu-i aşa? Mâinile încrucişate ale lui Sleem au făcut ceva sinuos şi vag de nerespectat. „M-aţi instruit, dacă vă înţeleg corect – şi corectaţi-mă dacă gresesc –, atunci m-âţi instruit să mă adresez finanţatorului dumneavoastră pentru a solicita încă un împrumut cu intenţia declarată de a-l folosi pentru a plăti o parte din dobânda la împrumutul anterior, care, dacă îmi amintesc cu exactitate, şi o fac, era menită să abordeze parţial dobânda pentru încă un împrumut. Acest lucru mă face' să mă întreb, din moment ce nu sunt singurul tău avocat, câte împrumuturi ai aranjat pentru a plăti dobândă la alte împrumuturi?

— Ei bine, asta a fost scump.

— Devin locuitor când devin nervos, maestru Bugg.

„De-a face cu tine devine mai costisitor când eşti nervos? Asta, Sleem, e chiar destul de inteligent.

'Da, sunt. îmi vei răspunde acum la întrebare?

— Din moment ce insisti. Există probabil patruzeci de împrumuturi restante în ceea ce priveşte abordarea plăţilor dobânzilor pentru încă alte împrumuturi.

Avocatul linse buzele adecvat uscate. — Din motive de curtoazie şi respect, maestru Bugg – şi, văd acum, anumite neînţelegeri cu privire la solvabilitatea dumneavoastră – m- au încurajat să mă abţin de la a cere plata în avans – pentru serviciile mele, adică care au fost substanţiale. Deşi nu atât de substanţial, proporţional, pe cât am fost făcut să cred.

— Nu-mi amintesc să te fi condus la astfel de presupuneri, Sleem.

— Desigur că nu. Erau presupuneri.

— în calitate de avocat, s-ar fi putut aştepta să faci foarte puţine presupuneri într-adevăr. Despre orice.'

— Permite-mi să fiu direct, maestru Bugg. Unde sunt banii pe care mi-i datorezi în această schema financiară a ta?

— Deocamdată nicăieri, Sleem. Poate ar trebui să

facem un alt împrumut.

„Este cel mai supărător”,

— Sunt sigur că este, dar cum crezi că mă simt?

„îmi rezist să-mi pun această întrebare, pentru că mă tem că răspunsul va fi ceva de genul: „Se simte bine”. Acum, dacă m-aş agăţa cu mare credinţă de acele ipoteze particulare despre care am vorbit mai devreme, aş insista acum ca acest următor împrumut să fie dedicat exclusiv rezolvării onorariilor mele. Indiferent de minciuni pe care i le transmit finanţatorului tău. Ceea ce ne readuce, din păcate, la rostirea mea iniţială, care a fost exprimată pe un ton de neîncredere abjectă. Vezi tu, starea actuală de panică a finanţatorilor tăi este cea care m-a adus aici, pentru că ei au atins un nivel de hărţuire a biroului meu raţă de tine, maestru Bugg, care a atins proporţii absurde. A'trebuit să angajez boayguarzi, de fapt, pe' cheltuiala dumneavoastră, îndrăznesc să te întreb atunci, câţi bani ai în posesia ta?

‘Chiar acum?[1]

‘Da.[1]

Bugg îşi scoase poşeta din piele zdrenţuită, o deschise şi sejiita înăuntru. Apoi a ridicat privirea. — Două docuri.

‘înţeleg. Cu siguranţă exagerezi.

— Ei bine, am tăiat o bucăţică dintr-unul dintre ei, ca să plătesc o tunsoare.

— Nu ai păr.

— De aceea a fost doar o aşchie, fire de păr din nas. Peri urechi, o tăiere a sprâncenelor. Este important să fii prezentabil.

— La înecarea ta?

Bugg râse. ‘Asta ar fi distractiv.[1] Apoi a devenit sobru şi s-a aplecat pe jDirou. — Cu siguranţă nu crezi că se va ajiunge la asta. În calitate de client, niă aştept la o apărare sârguincioasă la procesul meu.

— În calitate de avocat al tău, maestru Bugg, voi fi primul la rând să-ţi cer sângele.

— O, asta nu e foarte loial din partea ta.

— Nu ai plătit pentru loialitatea mea.

— Dar loialitatea nu este ceva pentru care cineva plăteşte, avocat Sleem.

— Dacă aş fi ştiut că iluziile au însoţit incompetenţa ta acum aparenta, maestru Bugg, nu aş fi fost niciodată de acord să te reprezint în orice problemă.

Bugg se lasă pe spate. — Nu are sens, spuse el.

„După cum a observat Tehol Beddict în nenumărate ocazii, iluziile se află chiar în centrul sistemului nostru economic. Contractul ca virtute etică. Bucăţi de metal altfel inutil – dincolo de decorare – ca bogăţie'. Servitutea ca libertate. Datoria ca proprietate. Si asa mâi departe.[1]

— Ah, dar acele iluzii declarate sunt esenţiale pentru bunăstarea mea, maestru Bugg. Fără ei profesia mea nu ar exista. Toată civilizaţia este, în esenţă, o colecţie de contracte. De ce, însăşi natura societăţii se bazează pe măsuri de valoare convenite de comun acord. Se opri atunci şi clătină încet din cap – o mişcare alarmant de sinuoasă. „De ce chiar discut asta cu tine? în mod clar eşti nebun, iar nebunia ta este pe cale să declanşeze o avalanşă de devastare financiară.

— Nu văd de ce, maestru Sleem. Cu excepţia cazului în care, desigur, credinţa ta în noţiunea de contract social nu este altceva decât un interes propriu cinic.

— Sigur că este, prostule!

Atât pentru sibilanţele incomode.

Degetele lui Sleem s-au zvârcolit ca nişte viermi răvăşiţi, orbi şi bâjbâitori. — Fără cinism, spuse el cu o voce' sugrumată, cineva devine victima sistemului mai degrabă decât stăpânul lui, iar eu sunt prea deştept pentru a fio victimă!

„Ceea ce trebuie să-ţi demonstrezi în mod repetat în măsurarea după bogăţia ta, uşurinţa ta de viaţă, a contrastului necesar cu victimele – un contrast de 'care trebuie să te înconjori în fiecare moment, aşa cum este reprezentat de excesele tale materiale”.

— Cuvinte, maestru Bugg. Va fi suficientă ostentaţie îngâmfată.

— Concizie din partea dumneavoastră, avocat Sleem?

‘Primeşti ceea ce plăteşti.[1]

— Prin urmare, observă Bugg, sunt surprins că spui ceva.

„Ceea ce urmează este darul meu. Voi porni imediat să- i informez pe finanţatorii voştri că sunteţi de fapt frâu şi, la rândul meu, îmi voi oferi serviciile în frenezia de hrănire a bunurilor dumneavoastră materiale.

— Generos din partea ta.

Buzele lui Sleem dispărură într-o grimasă osoasă. Un ochi tresări. ViermiUde la capetele mâinilor lui

deveniseră albi şi de moarte. — între timp, voi lua acele două docuri.

— Nu chiar doi.

‘Cu toate acestea.[1]

— Iti pot datora acel aşchion care lipseşte.

— Fui sigur că o voi avea, în cele din urmă.

‘În regulă.[1] Bugg băgă mâna în poşetă şi scoase cele două monede. — Acesta este un împrumut, da?

— împotriva onorariilor mele?

‘Natural.[1]

— Simt că nu mai joci, maestru Bugg.

— Ce joc ar fi acesta?

„Acela în care câştigătorii câştigă şi învinşii pierd”.

— Oh, jocul ăla. Nu, presupun că nu. Presupunând, desigur, că am făcut-o vreodată.

— Am o bănuială bruscă – acest adevăr foarte real din spatele tuturor zvonurilor despre prăbuşirea iminentă a pieţei – este tot din treaba ta, nu-i aşa?

'Cu greu. Nenumăraţi câştigători au intervenit, vă asigur. Crezând, firesc, că vor caştiga până la urmă. Aşa funcţionează aceste lucruri. Până cand nu mai lucrează. Bugg pocni din degete. — Puf!

— Fără aceste contracte, maestru Bugg, va fi haos.

„Vrei să spui că câştigătorii vor intra în panică, iar învinşii se vor lansa în propria lor frenezie de hrănire. Da. Haos?

— Esti cu adevărat nebun.

— Nu, doar obosit. M-am uitat în ochii prea multor rataţi, Sleem. Mult prea multe.[1]

,[1]Şi răspunsul tău este să ne faci pe toţi perdanţi. Pentru a echita terenul de joc? Dar nu va face asta, ştii. Trebuie să ştii asta, Bugg. Nu va fi. în schimb, bătăuşii Vor găsi vârful fiecărei grămezi şi în loc de datorii vei avea adevărata sclavie; în loc de contracte vei avea tiranie.[1]

— Toate măştile rupte$_{x}$ da.

— Unde este virtutea m asta?

Bătrânul Dumnezeu a ridicat din umeri. „Pericolele expansiunii neîngrădite, Advocate Sleem, sunt dezvăluite în praful şi cenuşa lăsate în urmă. Să presupunem nemurirea speciei' deoarece se potriveşte jocului. Fiecare joc. Dar această presupunere nu te va salva în cele din urma. Nu, de fapt, probabil că te va ucide. Acea singură presupunere egoista, pioasă,

pretenţioasă, arogantă.

— Vorbeşte bătrânăl amar.

'Nu ai nici o idee.[1]

— Aş vrea să port un cuţit. Căci te-aş ucide cu ea, aici şi acum.'

'Da. Jocul se termină întotdeauna la un moment dat, nu- i aşa?

' — Şi îndrăzneşti să-mi sj>ui cinicul.

„Cinismul tău constă m abuzul tău voluntar asupra celorlalţi pentru a-ti consolida superioritatea asupra lor. Cinismul meu se referă la orbirea intenţionată a umanităţii faţă de propria ei dispariţie.

„Fără acea orbire ' voită nu există altceva decât disperare”.

— Oh, nu sunt chiar atât de cinic. De fapt, nu sunt deloc de acord. Poate că atunci când orbirea voită îşi va urma cursul inevitabil, se va naşte înţelepciunea voită, revelaţia de a vedea lucrurile aşa cum sunt.

— Lucruri? La ce lucruri te referi, bătrâne?

— Ei bine, că tot ceea ce are o adevărată valoare este, de fapt, gratuit.

Sleem puse monedele în geanta lui bombată şi se îndreptă spre uşă. — O noţiune foarte ciudată. Din păcate, nu-ţi voi urez o zi bună.

Nu te deranja.

Sleem se întoarse la marginea tare în vocea lui Bugg. Sprâncenele lui se ridicară de curiozitate.

Bugg zâmbi. — Sentimentul nu ar fi acum liber, nu-i aşa?

— Nu, nu ar fi.

De îndată ce nefericitul avocat a plecat, Bugg s-a ridicat. Ei bine, a încej>ut. Aproape până în ziua în care Tehol a spus că va fi. Barbatul este ciudat. Şi poate în asta, există o oarecare speranţă pentru umanitate. Toate acele lucruri care nu pot fi măsurate, nu pot fi cuantificate în niciun fel.

Poate.

Bugg ar trebui să dispară acum. Ca nu cumva să fie rupt mădular din mădular de o crimă de avocaţi, nu contează finanţatorii. Şi asta ar fi o experienţă cât sejpoate de neplăcută. Dar mai întâi trebuia să-l avertizeze pe Tehol.

Zeul Bătrân a aruncat o privire în biroul său cu ceva asemănător cu regret afectuos, aproape nostalgie. La urma urmei, fusese distractiv. Acest joc. Ca majoritatea

jocurilor. Se întrebă de ce Tehol se oprise scurt prima dată. Dar nu, poate că nu a fost deloc derutant. Vino faţă în faţă cu un adevăr brutal – cu orice adevăr brutal – şi era de înţeles să dai înapoi.

După cum spunea Sleem, disperarea nu are valoare.

Dar multă disperare în valoare, odată ce iluzia este dezvăluită. Ah, chiar sunt obosit.;

A plecat din biroul său, la care nu se va mai întoarce niciodată.

„Cum pot să rămână doar patru găini? Da, Ublala Pung, mă uit direct la tine.

— De dragul rătăcitorului, oftă Janath, lasă-l pe bietul om în pace. Ce te aşteptai să se întâmple, Tehol? Sunt găini care nu mai depun oua, făcându-le la fel de slăbite, uscate şi inutile ca grupul de cărturari matronale de la vechea mea şcoală. Ceea ce a făcut Ublala a fost un act de curaj profundă.

— Să-mi mănânci găinile? Brut?[1]

— Măcar le-a smuls penele.

— Erau morţi până în acel moment?

— Să nu discutăm despre aceste detalii, Tehol. Toată lumea are voie să facă o greşeală.

— Sărmanii mei animale de companie, gemu Tehol, privind perna umplută a Ublalei Pung la un capăt al covoraşului de trestie care servea drept patul semisângelui Tarthenal.

— Nu erau animale de companie.

El a fixat o privire îngustă asupra fostului său profesor. — Se pare că îmi amintesc că ai vorbit la nesfârşit despre terorile pragmatismului, de-a lungul istoriei. Dar ce aud acum de la tme, Janath? „Nu erau animale de companie.” O declaraţie declarativă rostită în cele mai multe tonuri pragmatice. De ce, ca şi cum numai prin cuvinte ai putea curăţa ceea ce trebuie să fi fost un incident de crimă brutală de păsări.

— Ublala Pung are mai multe stomacuri decât tine şi mine împreună. Au nevoie de umplere, Tehol.

'Oh? îşi puse mâinile pe solduri – de fapt, pentru a se asigura că'acul ţinea pătura fa loc, amintindu-şi cu încă o frântură cea mai publică expoziţie din săptămâna trecută. 'Oh?[1] a întrebat din nou, apoi â adăugat: Şi ce, j>recis şi pragmatic, a fost în neregula cu faimoasa mea supa cu grit?

— A fost crud.

„Aluzie la cele mai subtile arome, care pot fi

cultivate numai din colectarea diligentă a răzuirii podelei, în special a unei podele pe care găinile flămânde se ridică”.

Ea se uită la el. — Nu vorbeşti serios, nu-i aşa? Chiar a fost nisip de la podea? Acest etaj?

— Nu este un motiv pentru o expresie atât de şocată, Janath. Bineînţeles, a aruncat el neclintit în timp' ce se apropie să stea lângă perna cu pete de sânge, bucătăria creativă cere o anumită delicateţe a gurii, o cultură a aprecierii... A dat cu piciorul în pernă şi aceasta a scârtâit.

Tehol se întoarse şi se uită cu privirea la Ublala Pung, care stătea cu spatele'la un perete, iar acum lăsa capul să plece.

— Păstram unul pentru mai târziu, mormăi gigantul.

— Smuls sau desplumat?

— Ei bine, este acolo pentru a rămâne cald.

TehQl s-a uitat la Janath şi a dat din cap: — Vezi? Vezi, Janath? în sfârşit vezi?

'Sa vad ce?'[1] «

— Panta mortală a pragmatismului, stăpână. Dovada argumentelor tale în urma cu toţi aceşti ani. Istoria raţionalizărilor nesimţite a lui Ublala Pung – dacă ai putea numi ceva ce se întâmplă în acel craniu raţional – conducându-l – şi, îndrăznesc să adaug, nenumărate găini nebănuite – în extrema inevitabil şi flagrant a... a goliciunii abjecte în interiorul unei perne!

Sprâncenele ei se ridicară. — Ei bine, scena aia de săptămâna trecută te-a marcat cu adevărat, nu-i aşa?

— Nu fi absurd, Janath.

Ublala scoase limba – o bucată de carne uriaşă, pietrişată – şi încerca să o studieze, cu ochii încrucişându- se de efort.

'Ce faci acum?' întrebă Tehol.

Limba se retrase şi Ublala clipi de câteva ori pentru a-şi îndrepta ochii. — Am fost tăiat de un cioc, spuse el.

— Le-ai mâncat ciocul?

— Mai uşor să începi cu capul. Nu sunt atât de neliniştiţi fără capete.

'Într-adevăr?

Ublala Pung dădu din cap.

— Si presupun că consideri asta milostiv?

'Ce?'

— Sigur că nu, se răsti Tehol. „Este doar

pragmatic. „Oh, sunt mâncat. Dar asta e în regulă. Nu am cap!”

Ublala se încruntă la el. — Nimeni nu te mănâncă, Tehol. Şi capul tău este încă acolo – îl văd.

— Vorbeam pentru găini.

— Dar ei nu vorbesc Letherii.

— Nu mănânci ultimele mele patru găini.

— Dar cel din pernă, Tehol? Il vrei înapoi? Penele i-ar putea creşte înapoi, deşi s-ar putea răci sau aşa ceva. îl pot da înapoi dacă vrei.

— Generos din partea ta, Ublala, dar nu. Scoate-l din nefericire, dar ai grijă la ciocul. între timp, însă, cred că trebuie să te organizezi – la urma urmei, trebuia să pleci cu câteva zile, nu-i aşa?

— Nu vreau sa merg în insule, spuse Ublala, târând un cui ciobit prin nisipul de pe podea. — Am trimis vorbă. E destul de bun, nu-i aşa? Am trimis un mesaj.

Tehol a ridicat din umeri. „Dacă^ este suficient de bun, este suficient de bun. Nu, Janath? în orice caz, rămâi cu noi, dar trebuie să pleci acum să găseşti mâncare. Pentru noi toti. O expediţie de vânătoare şi nu va fi uşor, Ublala. Deloc uşor. Nu a mai existat o navă de aprovizionare pe râu de zile întregi, iar oamenii au început să acumuleze lucruri, de parcă un dezastru teribil ar fi iminent. Deci, aşa cum am spus, Ublala, nu va fi uşor. Şi urăsc să recunosc, dar există oameni acolo care nu cred ca poţi reuşi.

Capul lui Ublala Pung se ridică brusc, cu foc în ochi. 'OMS? OMS?[1]

Cele patru găini se opriră în zgârieturi şi îşi ridicară capetele la unison.

— Mai bine nu spun, spuse Tehol. — Oricum, avem nevoie de mâncare.

Tarthenalul stătea în picioare, cu capul strâns pe tavan, înainte să-si asume postura normală cocoşată când era în casă. Praful de ipsos i-a presărat părul, s-a lăsat să se aşeze pe podea. Găinile se năpustiră, înghesuindu-i picioarele.'

— Dacă nu reuşeşti, a spus Tehol, va trebui să începem să mâncăm, uh, ipsos'.

— Varul este otrăvitor, spuse Janath.

Si guano de găină nu este? Te-am auzit plângându-mă când mi-ai bătut ciorba?

— Aveai mâinile la urechi, Tehol, şi nu am înghiţit

nimic, ci l-am aruncat înapoi.

— Pot să o fac, spuse Ublala, cu mâinile strânse în pumni. ‘Pot să ne aduc mâncare. O să-ţi arăt.[1] Şi cu asta a împins pragul uşii, pe aleea îngustă şi a plecat.

— Cum ai făcut asta, Tehof?

— Nu îmi voi lua credit. Aşa îl gestionează Shurq Elalle. Ublala Pung are nerăbdare să'arate ce poate face.

— Vrei să spui că te prădăci pe stima lui de sine scăzută.

— Acum e mai degrabă ipocrit de la un tutore, nu-i aşa?

— Ooh, toate rănile vechi încă mai doare, nu-i aşa?

— Nu contează rănile vechi, Janath. Trebuie să pleci.

‘Ce? Există zvonyri că sunt incapabil de ceva?

‘Nu sunt serios. În orice zi, vor n probleme. Aici.[1]

— Unde ar trebui să mă duc?

„Trebuie să contactaţi cine a mai rămas dintre prietenii tăi academici – găsiţi unul în care să aveţi încredere...”

— Tehol Beddict, chiar acum. Nu am prieteni printre colegii mei şi cu siguranţă nici unul în care să am încredere. E clar că nu stii nimic despre profesia mea. Ne zdrobim ciocurile între dinţi, desigur. în orice caz, despre ce fel de necazuri vorbeşti? Acest sabotaj economic al tău?

Bugg ar trebui să înveţe să tacă.

Ea îl studia într-un mod cât se poate de neplăcut. — Ştii, Tehol Beddict, nu te-am imaginat niciodată ca un agent al răului.

Tehol şi-a netezit părul pe spate şi şi-a umflat pieptul.

— Foarte impresionant, dar nu sunt convins. De ce faci toate astea? Există vreo rană din trecut care îi copleşeşte pe toţi ceilalţi? O nevoie teribilă de răzbunare pentru a răspunde unei traume îngrozitoare a tinereţii tale? Nu, sunt cu adevărat curios.

— Totul a fost ideeajui Bugg, desigur.

Ea clătină din cap. 'Incearca din nou.[1]

— Există tot felul de rele, Janath.

— Da, dar ai tăi vor vedea sânge vărsat. Destul de mult.

„Există o diferenţă între sângele vărsat şi sângele stors

încet, chinuitor, de-â lungul unei vieţi scurtate de stres, mizerie, angoasă şi disperare – totul în numele unui zeu amorf pe care nimeni nu îndrăzneşte să-l numească sfânt? Chiar dacă se îndoaie genunchii şi repetă ectenia datoriei sfinte?

— Vai, spuse ea. — Ei bine, aceasta este o întrebare interesantă. Există vreo diferenţă? Poate nu, poate doar ca o chestiune de grad. Dar asta nu te pune pe un nivel moral ridicat, nu-i aşa?

„Nu am pretins niciodată un nivel moral ridicat”, a spus Tehol, „care m sine mă deosebeşte de duşmanul meu”.

— Da, văd asta. Şi bineînţeles că eşti gata să distrugi acel duşman cu propriile sale unelte, folosindu-şi propria sa sfântă scriptură; folosindu-l, pe scurt, pentru ase sinucide. Te afli la capătul pantei pe care se cocoţă inamicul tău. Sau ar trebui să spun „se agaţă”. Acum, că eşti diabolic nu este o surpriză, Tehol. Am văzut acea trăsătură la tine de mult. Chiar şi aşa, această sete de sânge? încă nu îl văd.

— Probabil că are de-a face cu lecţiile tale despre pragmatism.

— O, acum, nu îndrăzni să arăţi cu degetul spre mine! Adevăratul pragmatism, în acest' caz, te-ar ghida către bogăţia vastă şi răsplata indolenţei, spre exploatarea maximă a sistemului. Parazitul perfect, şi fii blestemat de toţi acei oameni mai mici, cei săraci şi cei neînţelepţi, eşecurile aruncate ghemuit pe fiecare alee. Cu siguranţa ai talentul şi geniul necesar şi, într-adevăr, dacă ai fi acum cel mai bogat cetăţean al acestui imperiu, trăind într-o moşie enorma, înconjurat de o armată de bodyguarzi şi cincizeci de concubine m grajdul tău, n-aş fi deloc surprins.

— Nu e surprins, spuse' Tehol, dar, poate, totuşi dezamăgit?

Ea şi-a strâns buzele şi a îndepărtat privirea. — Ei bine, asta este o altă problema, Tehol Beddict. Unul despre care nu discutăm aici.

— Dacă spui asta, Janath. În orice caz, adevărul este că sunt cel mai bogat cetătean din acest imperiu. Mulţumesc lui Bugg, desigur, liderul meu.

—Totuşi, locuieşti într-o cărăşă.

„îmi descurajez locuinţa? Tu, un oaspete neplătitor! Sunt profund rănit, Janath.

'Nu nu eşti.'

— Ei bine, găinile sunt... şi din moment ce nu vorbesc Letherii...

— Cel mai bogat cetăţean sau nu, Tehol Beddict, scopul tău nu este expresia ostentativă a acelei bogăţii, nici exploatarea cea mai deplină a puterii pe care ţi-o acordă. Nu, intenţionaţi să prăbuşiţi structura ' economică fundamentală a acestui imperiu. Şi încă nu pot înţelege de ce.

Tehol a ridicat din umeri. — Puterea se autodistruge întotdeauna în cele din urmă, Janath. Aţi contesta această afirmaţie?

'NU. Deci, îmi spui că toate acestea sunt un exerciţiu de putere? Un exerciţiu care culminează cu o lecţie pe care nimeni nu ar putea recunoaşte ceea ce este? O metaforă făcută reală?

— Dar Janath, când am vorbit despre autodistrugerea puterii, nu vorbeam în termeni de metaforă. Am vrut să spun la propriu. Deci, câte generaţii de îndatoraţi trebuie sa sufere, chiar dacă capcanele civilizate se înmulţesc şi abundă din toate părţile, cu o proporţie din ce în ce mâi mare a acestor nebunii materiale în afara accesului lor financiar? Câţi, înainte să ne oprim cu toţii împreună şi să spunem: „Aaii! Ajunge! Nu mai suferi, te rog! Gată cu foamea, cu războiul, cu inechitatea!” Ei bine, din câte văd, niciodată nu sunt suficiente generaţii. Pur si simplu ne zguduim şi mai departe, devorând tot ce este la îndemână, inclusiv ai noştri, de parcă nu ar fi altceva decât expresia incontestabila a unei legi naturale şi, ca atare, supusă niciunui context moral, nici unei constrângeri etice – în ciuda omniprezentului şi supra-invocarea blajină necinstită a acestor două noţiuni măreţe.

— Prea multa emoţie în vorbirea ta, Tehol Beddict. Marci deduse.

— Te retragi în umorul uscat, Janath?

— Ai. Bine, încep să-ţi înţeleg motivaţiile. Vei declanşa haosul şi moartea, pentru binele tuturor.

„Dacă aş fi genul care se compătimeşte de sine, aş putea acum' să plâng că nici nimeni nu-mi va mulţumi pentru asta”.

„Deci acceptaţi responsabilitatea pentru consecinţe”.

— Cineva trebuie.

A tăcut timp de o duzină de bătăi

ale inimii, iar Tehol s-a uitat la ochii ei – ochii drăguţi într-adevăr - care se lărgeau încet. — Tu eşti metafora făcută reală.

Tehol zâmbi. 'Nu mă placi? Dar asta nu are sens! Cum să nu fiu simpatic? Admirabil, chiar? Am devenit simbolul achizitivităţii triumfătoare, însăşi icoana acestui mare zeu fără nume! Şi dacă nu fac nimic cu toată averea mea imensă, de ce, mi-am câştigat dreptul. După fiecare regulă exprimată în ectenia sacră, am câştigat-o!

„Dar unde este virtutea de a distruge atunci toată această bogăţie? Pentru a distruge însuşi sistemul pe care l-aţi folosit pentru a-l crea în primul rând?

' — Janath, unde este virtutea în oricare dintre ele? Este posesiunea o virtute? O viaţă de muncă pentru o broască râioasă bogată este o virtute? Este angajarea loială într-o casă de negustori o virtute? Loial la ce? La care? Oh, au plătit pentru acea loialitate cu o sută de docuri pe săptămână? Ca orice altă marfă? Dar atunci, care versiune este mai adevărată – virtutea achizitivităţii care se serveşte de sine sau virtutea loialităţii faţă de angajator? Negustorii din vârful mormanilor lor de comori nu sunt nemiloşi şi tăiaţi, aşa cum se cuvine acelor privilegii pe care se presupune că le-au câştigat? Şi dacă e suficient de bun pentru ei, de ce nu la fel şi pentru cel mai mic muncitor din casa lor? Unde este virtutea în două seturi de reguli în dezacord una cu cealaltă şi de ce acele cuvinte fanteziste precum „moral” şi „etic” sunt primele care scapă din gura celor care le-au pierdut din vedere pe ambele în urcarea lor către top? De când etica şi morala au devenit arme de supunere?

Ea se uita la el, cu expresia de necitit.

Tehol s-a gândit să-şi ridice mâinile pentru a le puncta pe ale lui; harangă, dar în schimb a ridicat din umeri. — Cu toate acestea, inima mi se rupe pentru o găină goală.

— Sunt sigură că da, şopti ea.

— Ar fi trebuit să pleci, spuse Tehol.

'Ce?[1]

Cizmele se adună pe alee şi se repezi spre prag. Oblonul slab rupt – proaspăt instalat de Bugg m numele modestiei lui Janath – rupt deoparte. Siluete blindate împingând înăuntru.

Un strigăt blând din partea lui Janath.

Tanal Yathvanar se uită cu privirea, neîncrezătoare.

Gardienii lui s-au împins în jurul lui până când a fost forţat să-şi întindă braţele în lateral pentru a bloca şi mai multă aglomeraţie în această cameră absurdă, cu găinile ei înfricoşate şi înspăimântate şi doi cetăţeni cu ochii mari.

Ei bine' ea cel puţin avea ochii mari. Bărbatul, care trebuia să fie infamul Tehol Beddict, a privit pur şi simplu, ridicol în pătura lui ţintă, când Tanal îşi fixa privirea asupra lui Janath şi zâmbeai — Neaşteptat, asta.

— Te cunosc, nu-i aşa?

Tehol întrebă cu o voce calmă: — Pot să te ajut?

Confuz de întrebarea lui Janath, a trecut un moment înainte ca Tanal să înregistreze cuvintele lui Tehol. Apoi l-a bătut în râs la bărbat. — Sunt aici să-ţi arestez servitorul. Cel pe nume Bugg.

— Oh, acum, într-adevăr, gătitul lui nu este chiar atât de rău.

După cum se dovedeşte, se pare că am dat peste o altă crimă în curs.

Tehol oftă, apoi se aplecă să-şi ia o pernă. în care a ajuns, târând un pui viu. în mare parte smuls, au mai rămas cfoar câteva smocuri ici şi colo. Creatura a încercat să bată din aripi roz flăcătoare, cu capul clătinându-şi încoace şi în altul deasupra unui gât slăbit. Tehol întinse'puiul. — fată, atunci. în orice caz, nu ne-am aşteptat niciodată la răscumpărare.

în spatele lui Tanal, un gardian a mormăit într-un râs înecat rapid.

Tanal se încruntă, amintindu-şi să afle cine făcuse acel zgomot. La raport şi o săptămână'de datorie disciplinară ar trebui să se noteze că un astfel de neprofesionalism era costisitor în prezenţa lui Tanal Yathvanar. — Sunteţi amândoi arestaţi. Janath, pentru că a scăpat de custodia patriotiştilor. Şi' Tehol Beddict, pentru că a găzduit acel rugar.

— Ah, ei bine, spuse Tehol, dacă ar fi să verificaţi conturile de avocat pentru ultima lună, domnule, veţi găsi graţierea oficială acordată lui Janath Anar, în lipsă. 'Genul ae iertare pe care oamenii tai o dau întotdeauna când cineva a dispărut complet şi, de obicei, definitiv. Aşadar, cărturarul de aici se află sub graţiere completă, ceea ce înseamnă, la rândul său, că nu adăpostesc un fugar. Cât despre Bugg, de ce, când îl dai de urmă, spune-i ca a fost concediat. Nu voi accepta criminali în casa mea. Apropo de asta, puteţi pleca acum, domnule.

Oh, nu, nu va scăpa de mine a doua oară. — Dacă există graţierea menţionata, îi spuse Tanal lui Tehol Beddict, atunci, desigur' veţi fi eliberaţi amândoi, cu scuze. Pentru moment, totuşi, eşti acum în custodia mea. Făcu un semn către unul dintre gardienii săi. — încătuşează-i.

'Da domnule.'

Bugg a cotit colţul care ducea spre aleea îngustă doar şi a gasit-o blocată' de un bârn proaspăt ucis, picioarele întinse, limba albă înclinată în timp ce Ublala Pung – un braţ înfăşurat în jurul gâtului rupt al fiarei – mormăi şi trase, cu faţa roşie şi venele pe picioare, tâmplele lui violet şi bombate.' Pulsul multiplu ciudat al inimii lui pulsa vizibil de ambele părţi ale gâtului gros al Tarthenalului, în timp ce se străduia să tragă bârnul până la uşa lui Tehol.

Ochii lui mici s-au luminat când l-a văzut pe Bugg. 'Oh bine. Ajutor.'

'De unde ai luat asta? Nu contează. Nu va intra niciodată pe uşă, Ublala. Va trebui să-l dezmembraţi aici.

'Oh.' Gigantul flutură cu o mână. — întotdeauna uit lucruri.

— Ublala, Tehol e acasă?

'Nu. Nimeni nu este.'

— Nici măcar Janath?

Tarthenalul clatină din cap, uitându-se la bârn, care era acum complet blocat în bandă. — Va trebui să-i smulg picioarele, spuse el. — Oh, găinile sunt acasă, Bugg.

Bugg devenea din ce în ce mai nervos cu fiecare pas care îl aprojriase de casa lor şi acum înţelegea de ce. Dar ar fi trebuit sa fie mai mult decât nervos.' Ar fi trebuit să ştie. Mintea mea-l a fost distrasă. închinători îndepărtaţi, ceva mai aproape...

Bugg s-a căţărat peste carcasă, împingând-o pe lângă Ublala Pung, care, având în vedere transpiraţia care smulgea omul uriaş, sa dovedit practic fără efort, apoi s-a grăbit spre prag.

Oblonul era rupt, rupt din balamalele sale slabe, înăuntru, patru găini mărşăluiau pe podea ca nişte soldaţi fără scop. Perna lui Ublala Pung încerca să facă la fel.

La cfracu. Le au.

Ar fi o scenă la sediul Patrioţilor. Nu putea fi ajutat.

Distrugere angro, mânia unui Zeu Bătrân s-a dezlănţuit – oh, asta a fost prea devreme. Prea multe capete ar privi în sus, ochii îngustaţi, foamea izbucnind ca sucuri sub limbă. Doar stai unde esti. Stai unde eşti, lcarium. Hoţ de viaţă. Nu-ti întinde mâna după sabia, nu-ţi lăsa sprânceana să se împletească. Nicio brazdă de furie care să-ţi strice faţa neomenească. Stai, lcarium!

A intrat în cameră, a găsit un sac mare.

Ublala Pung a umplut pragul uşii. 'Ce se întâmplă?[1]

Bugg a început să-şi arunce puţinele bunuri în sac.

— Bugg?

A smuls o găină şi a îndesat-o, apoi alta.

— Bugg?

Perna mobilă a fost ultima. Innodând sacul, Bugg se întoarse şi i-l dădu lui Ublala Pung. — Găseste alt loc unde să te ascunzi, spuse Bugg. „Uite, totul este al tău...”

— Dar ce zici de vaca?

— Este un boi.

— Am încercat, dar s-a blocat.

— Ublala, în regulă, atunci rămâi aici, dar eşti singur. A intelege?'

'Unde te duci? Unde este toata lumea?'

Dacă Bugg i-ar fi spus atunci, în termeni clari pe care Ublala Pung i-ar fi înţeles, totul ar fi putut să iasa altfel. Bătrânul Dumnezeu avea să privească înapoi la acest moment, peste toate celelalte, m timpul prelungitului său de retrospectie care a urmat. Dacă ar fi spus adevărat... „Tocmai au plecat, prietene, şi niciunul dintre noi nu se va întoarce. Nu pentru mult timp. Poate niciodată. Ai grijă de tine, Ublala Pung, şi „ai grija de noul tău zeu – este mult mai mult decât pare”.

Cu acestea, Bugg era afară, cătărându-se încă o dată peste cadavre şi până la gura aleii. Unde s-a oprit.

L-ar căuta.' Pe străzi. Vroia o bătălie alergătoare? Nu, doar o singură lovitură, o singură scenă a puterii dezvăluite pentru a trimite părţi ale trupului patriotist în zbor. Rapid, apoi gata. înainte să trezesc toată blestemata de menajerie.

Nu, trebuie să mă mişc nevăzut acum.

Si repede.

Bătrânul Dumnezeu a trezit puterea la viață, suficientă putere pentru a-şi smulge fiinţa materială, demontând-o. Nemaifhnd corporal, el s-a strecurat în jos prin pietruişurile murdare ale străzii, în venele apei care

scurgeau întreg oraşul.

Da, mult mai rapid aici, mişcare la fel de rapidă ca gândul...

S-a împiedicat de capcană înainte să-şi dea seama că fusese scos din curs^ tras ca o pilitură de fier de o piatră. Tras, tare şi apoi ca mtr-un vârtej, până la un bloc de piatră îngropat în întuneric. O piatră a puterii – a puterii proprii a lui Mael – un altar blestemat!

Reclamându-l cu nerăbdare, înlănţuindu-l aşa cum toate altarele căutau să facă zeilor lor aleşi. Nimic de simţire sau răutate, desigur, ci o anumită' tendinţă de structură. Savoarea sângelui antic a topit particulă cu particulă în reţeaua cristalină a pietrei.

Mael a rezistat, pierzând un vuiet care a tremurat prin temeliile lui Letheras, chiar dacă încerca să-şi reafirme forma fizică, să-şi concentreze puterea...

Şi capcana â fost atât de răspândită, chiar de acel act de â-şi recăpăta corpul. Altarul, îngropat sub dărâmături, molozul măcinându-se si mişcându-se, o mie de ajustări de minute îl prind pe Mael – nu se putea mişca, nu mai putea nici măcar să strige.

Rătăcitor! Nemernicule!

De ce?

De ce mi-ai făcut asta?

Dar Errantul nu arătase niciodată prea mult interes să zăbovească asupra triumfurilor sale. Nu era nicăieri aproape şi chiar dacă ar fi fost, nu ar fi răspuns.

Un jucător a fost eliminat din joc.

Dar jocul a continuat.

În sala tronului a Eternului Domiciliu, Rhulad Sengar, împăratul O Mie de Morţi, stătea singur, cu sabia într-o mână. în lumina torţelor şovăitoare, nu se uita la nimic.

în mintea lui era o altă sală a tronului şi în acel loc nu era singur. Fraţii lui au stat înaintea lui; iar în spatele lor, tatăl sau, Tomad, si mama lui, Uruth. în umbra de-a lungul pereţilor stăteau Udinaas, Nisall şi femeia pe care Rhulad nu a Vrut să o numească, care fusese cândva soţia lui Fear. Şi, aproape de uşile încuiate, încă o figură, prea pierdută în întuneric pentru a putea desluşi. Prea pierdut de departe.

Binadas şi-a plecat capul. — Am eşuat, împărat, spuse el. — Am eşuat, fratele meu. Făcu un semn în jos, iar Rhulad văzu suliţa străpungându-i pieptul lui Binadas. „Un Toblakai, fantomă războaielor noastre antice după căderea Kechra. Războaiele noastre pe

mări. S-a întors să mă omoare. El este Karsa Orlong, un Teblor, un Tartheno Toblakai, Tarthenal, Fenn-oh, au multe nume acum, da. Am fost ucis, frate, dar nu am murit pentru tine. Binadas ridică privirea atunci şi zâmbi zâmbetul unui mort. „Karsa te aşteaptă. El asteâpta.[1]

Frica făcu un singur pas înainte şi se înclină, îndreptându-se, îşi aţinti privirea grea asupra lui Rhulad – care scânci şi se strânse înapoi pe tronul său. 'împărat. Frate. Nu eşti copilul pe care l-am hrănit. Nu esti un copil pe care l-am crescut. Ne-ai trădat la Spar of Ice. M-ai trădat când mi-ai furat logodnica, iubirea mea, când ai făcut-o să gravidă, când i-ai dat o asemenea disperare încât şi-a luat viaţa. în timp ce vorbea, soţia lui moartă s-a înaintat să i se alăture, cu mâinile strânse. Frica a spus: „Sunt cu Tatăl Umbră acum, frate, şi te aştept”.

strigă Rhulad, un sunet jalnic care răsună în camera goală.

Trull, pateul lui palid acolo unde fusese cândva părul, ochii lui ochii lui Shorn-gol, nevăzuţi de nimeni, ochi care nu puteau fi întâlniţi de cei ai vreunui alt Tiste Edur. Ochi de singur. Ridică suliţa în mâini, iar Rhulad văzu strălucirea purpurie pe acel ax,' pe lama lată de fier. — Am condus războinici în numele tau, frate, şi acum toţi sunt morţi. Toţi morţi.

— M-am întors la tine, frate, când Frica şi Binadas nu au putut. Să cerşeşti pentru sufletul tău, sufletul tău de altădată^ Rhulad, pentru copilul, fratele care ai fost cândva. A coborât suliţa, s-a sprijinit de ea. — M-ai înecat, legat de piatră, în timp ce Rhulad-ul pe care l-am căutat s-a ascuns m întunericul minţii tale. Dar nu se va mai ascunde.

Din întunericul uşilor, silueta vagă se înainta, iar Rhulad, pe tronul său, se văzu pe sine. Un tânăr, fără arme, fără sânge, pielea fără monede, pielea netedă si limpede.

— Stăm în râul sângelui Sengar, spuse Trull. — Şi te aşteptăm.

Stop!' ţipă Rhulad. 'Stop!'

— Adevărul, spuse Udinaas, apropiindu-se cu pasi mari, „este fără remuşcari, Maestre. Prieten? Sclavul a râs. — Nu ai fost niciodată' prietenul meu, Rhulad. Mi-ai ţinut viaţa în mână – fie mâna, cea goală sau cea cu sabia, nu contează. Viaţa mea era a ta şi ai crezut că mi-am deschis inima pentru tine. Errant ia-înă, de ce aş

face asta? Uită-te la faţa mea, Rhulad. Acesta este chipul unui sclav. Nu mai memorabilă decât o mască de lut. Carnea asta de pe oasele mele? Lucrează membre care nu sunt altceva decât unelte. Mi-am ţinut mâinile în mare, Rhulad, până când toate sentimentele au dispărut. Toată viaţa, a dispărut. Din strânsoarea mea odată sfidătoare. Udinaas a zâmbit. — Şi acum, Rhulad Sengar, cine este sclavul?

— Stau la capatul lanţurilor. Sfârşitul, dar unul. Un set de cătuşe. Aici, vezi? Stau în picioare 'şi te aştept.

Nisâll vorbi, alunecând înainte gdl, miş'cându-se ca un şarpe la lumina lumânării. — Te-am spionat, Rhulad. Ţi-am aflat fiecare secret şi le am acum cu mine, ca nişte seminţe în pântece, şi în curând burta m§a se va umfla, iar monştrii vor apărea,' unul după altul. înmulţirea sămânţei tale, Rhulad Sengar. Abommaţiile una şi toate. Şi ţi-ai imaginat că asta este dragoste? Am fost curvă ta. Moneda pe care mi-ai aruncat-o m mână mi-a plătit viaţa, dar nu a fost suficientă.

— Stau acolo unde nu mă vei găsi niciodată. Eu, Rhulad, nu te aştept.

Rămânând tăcut, apoi, în cele din urmă, tatăl său, mama lui.

îşi putea aminti când i-a văzut ultima dată, ziua în care îi trimisese să locuiască înlănţuiţi în pântecele acestui oraş. Oh, asta fusese atât de inteligent, nu-i aşa?

Dar cu câteva clipe mai devreme, unul dintre gardienii Cancelarului implorase audienţă. Un eveniment teribil de relatat. Glasul Letherilor tremurase ca o liră prost încordată. Tragedie. O eroare de rotaţie între temniceri, trece o săptămână fără ca cineva să coboare în celulele lor. Fără mâncare, dar, vai, multă apă.

O inundaţie în creştere, de fapt.

— împăratul meu.' S-au înecat. Celulele, până la piept, tată. Lanţurile lor... nu sunt suficient de lungi. Nu suficient de lung. Palatul plânge. Palatul strigă. întregul imperiu, sire, atârnă capul.

— Cancelarul Triban Gnol este lovit, sire. Dus în pat, incapabil să-şi dea glas durerii.

Rhulad putea sase uite în jos la bărbatul tremurător, să
se uite în jos, da, cu privirea goală a unui om care a
cunoscut moartea din nou şi din nou, cunoscut dincolo de orice sentiment. Si ascultaţi aceste cuvinte goale,

aceste expresii potrivite de groază şi tristeţe.

Iar m mintea împăratului ar putea exista aceste cuvinte: I-am trimis jos să fie înecaţi. Fără nici un pariu stabilit.

Apele care se ridică, această topire, acest palat care se scufundă. Acest Etern Domiciliu. L-am înecat pe tatăl meu. Mama mea. Putea să vadă acele celule, inundaţia neagră, şanţurile din pereţi în care se găseau chiar la capetele acelor lanţuri. Putea să vadă totul.

Şi aşâ au stat. Tăcut. Carnea putrezită şi umflată de gaze, bălţi de slime răspândindu-se în jurul picioarelor lor albe şi încreţite. Un tata pe ai cărui umeri călărea Rhulad, ţipând de râs, un copil deasupra zeului său în timp ce alerga pe şuviţă cu putere şi forţă nelimitate, cu promisiunea de garanţie ca un sărut blând pe sprânceana copilului.

O mamă-nu, destul. Eu mor si mor. Mai multe morţi, da, decât îşi poate imagina oricine. 1 mor şi eu mor şi 1 mor.

Dar unde este pacea mea?

Vezi ce ma asteapta? Îi vezi!

Rhulad Sengar, împăratul O Mie de Morţi, stătea singur pe tronul său, visând pace. Dar nici moartea nu putea oferi asta,,

în acel moment, fratele său, Trull[1] Sengar, stătea lângă Onrack, cu puii de emlava zvâcnind în pământ în spatele lor, şi l-a privit cu mirare cum Ben Adaephon Delat, un înalt Mag al Imperiului Malazan, ieşea peste râul puţin adânc. Fara a ţine seama de frigul glaciar al acelui pârâu care ameninţa să-i lase amorţită carnea, oasele, însăsi sentimentele mintii lui – nimic nu l-ar putea descuraja de îa asta.

După ce a văzut silueta singuratică apărând din peria de pe cealaltă parte, Quick Ben se opri. Şi, după o clipă lungă, zâmbise şi pe sub răsuflare spusese ceva de genul: „Unde altfel decât aici? Cine altcineva decât el? Apoi, râzând, înaltul Mag pornise.

Să întâlnesc un vechi prieten care însuşi a păşit fără pauză în acel râu lat.

Un alt Malazan.

Lângă Trull, Onrack şi-a pus o mână pe umăr şi a spus: „Tu, prietene, plângi prea uşor”.

— Ştiu, ofta Trull. — Pentru că, ei bine, pentru că visez la astfel de lucruri. Pentru mine; Fraţii mei, familia mea. Oamenii mei. Darurile păcii, Onrack,' asta e ceea

ce mă rupe, iar şi iar.

— Cred, spuse Onrack, că te sustragei unui adevăr mai profund.

'Fac?[1]

'Da. Mai este unul, nu-i asa? Nici frate, nici rudă, nici măcar Tiste Edur. Unul care oferă un alt fel de pace, pentru tine, un fel nou. Şi aceasta este ceea ce tânjiţi şi vedeţi ecoul, chiar şi în întâlnirea a doi prieteni, la care asistăm aici.

„Plângi când vorbesc despre dragostea mea străveche.

— Plângi pentru asta, Trull Sengar, pentru că dragostea ta nu a primit răspuns şi nu exista o suferinţă mai mare decât aceasta.

— Te rog, prietene. Suficient. Uite. Mă întreb ce îşi spun unul altuia?

„Debitul râului le ia cuvintele, aşa cum ne face pe noi toţi". Mâna lui Onrack se strânse pe umărul lui Trull. — Acum, prietene, spune-mi despre ea.

Trull Sengar s-a şters la ochi, apoi a zâmbit. „A fost, da, o femeie cea mai frumoasă..."

Cartea a patra. Furtuna lui Reaper

Am plecat în căutarea morţii În epava
aruncată Din naosul templului cuiva Am
plecat în căutare printre flori Dând din cap
la cuvintele vântului De poveşti neplăcute
despre război Am mers printre jgheaburi
de sânge în spatele corturilor femeilor Toţi
copiii care nu au fost niciodată Şi în
furtuna de gheaţă şi valuri Am plecat în
căutarea celor înecaţi Printre cochilii
osoase si viermi toci Unde se învârteau
boabele
Fiecare şi fiecare îşi strigă numele viaţa ei

pierderea sa Am mers pe drumurile actuale Asta nu
m-a dus nicăieri cunoscut Si în ceaţa nemişcată din
împrejurimi Unde lumina însăşi se strecura nesigură
Am plecat în căutarea spiritelor înţelepte Gemendu-şi
adevărurile în argilă întunecată Dar muşchiul era
tăcut, prea umed pentru a-mi aminti căutarea mea
Aflând în sfârşit unde seamănă secerătorii
Tăierea tulpinilor pentru a lua sezonul
Am eşuat în căutarea mea mândră
La o lamă de silex de coasă
Si minciuna pierdută de vară
Dezgolit ca carapacea sa caldă
de făgăduinţă din tinereţe a fost trimis departe
în cerul relicvar al toamnei
Până la oasele nopţii
Străluceau unghiile în frig uitare şi în întuneric
mpartea a venit să mă găsească – înainte de Q'uson
Tapi Toc Anaster

Capitolul nouăsprezece

Marea conspiraţie dintre regatele Saphinand, Bolkando, Ak'ryn şi' D'rhasilhani, care a culminat cu teribilul Război din Eastlands, a fost profund ironică în multe privinţe. Pentru început, nu a existat nicio conspiraţie. Această ameninţare politică grea a fost de fapt o minciună, creată şi fomentata de interese economice puternice din Lether; şi mai mult, trebuie spus, decât doar economic. Ameninţarea unui inamic de temut a permis impunerea unor stricturi asupra populaţiei imperiului, care au servit bine brokerii din elită; şi, fără îndoiala, i-ar fi făcut bogaţi dacă nu ar fi prăbuşirea financiară întâmplătoare care a avut loc în^ acest moment cel mai inoportun din istoria Letherilor. în orice caz, regatele şi naţiunile de graniţă din est nu au putut să nu perceapă ameninţarea iminentă, mai ales odată cu campania în desfăşurare împotriva Awl-ului pe câmpiile nordice. Astfel, s-a creat într-adevăr o mare alianţa, iar cu stimulentele străine menţionate mai sus, războiul a explodat peste întreaga frontieră de est.

Combinat, nu în totalitate întâmplător, cu invazia punitivă începută pe coasta de nord-vest, este fără îndoială că împăratul Rhulad Sengar s-a simţit într-adevăr asediat...

- Cenuşa înălţării, *Istoria Lether* , Voi. IV, Calasp Hivanar

Nu fusese diferită de orice alt copil cu visele ei copilăreşti de dragoste. Mândră şi înalta, un erou care pătrunde cu paşi mari în viaţa ei, luând-o în braţe şi măturându-şi toate temerile ca nişte nămololuri care se repetă într-un pârâu pentru a dfspărea într-un ocean îndepărtat. Binecuvântarea clarităţii şi simplităţii, oh, da, acesta fusese un vis cel mai preţuit.'

Deşi Seren Pedac îşi putea'aminti acel copil, îşi putea aminti' angoasa răsucitoare din stomacul ei în timp ce tânjea după mântuire, o angoasă delicioasă în toate posibilele ei distrugeri, ea nu s-a lăsat de nostalgie. Viziunile false despre lume erau un drept al copilului, nu era ceva care să fie supărat, dar nici nu erau demne de vreim sentiment adult de dor.

în Huli Beddict, la urma urmei, tânăra Seren Pedac crezuse, de mult timp – de fapt, înainte ca visul ei nebun să se ofilească în cele din urmă – că şi-a găsit minunatul erou, evocaţia ei maiestuoasă a cărei fiecare privire era o binecúvántare. pe inima ei. Aşa că învăţase cum puritatea este otravă, puritatea credinţei ei, adică că astfel de eroi există. Pentru ea. Pentru oricine.

Huli Beddict murise în Letheras. Sau, mai degrabă, trupul lui murise acolo. Restul murise în braţele ei cu ani înainte de atunci. Într-un fel, ea îl folosise si poate nu doar îl folosise, ci îl violase. Devorându-şi credinţa, furându-şi viziunea despre sine, despre locul său în lume, despre tót sensubpe care el, ca orice alt om, l-a căutat pentru propria viaţă. îşi găsise eroul şi apoi, în moduri subtile şi crude, îl distrusése sub asediul realităţii. Realitatea aşa cum o văzuse ea, aşa cum o vedea încă. Asta fusese otrava din ea, bătălia dintre visul copilului si cinismul venal care se strecurase până la maturitate. Şi Huli fusese atât arma ei, cât si victima ei.

Pa fusese, la rândul ei, violată. Beat într-un oras-port care s-a sfâşiat în timp ce armatele Tiste Edur au pătruns printre fum' flăcări si cenuşă. Carnea ei a făcut armă, sufletul ei victimă. Nu putea exista nicio surpriză, nicio uimire goală, pentru a răspunde încercării ei ulterioare de a se sinucide. Cu excepţia celor care nu puteau înţelege, care nu ar înţelege niciodată.

Seren a ucis ceea ce iubea. Îi făcuse asta lui Huli şi, dacă ar fi sosit vreodată ziua în care acea floare mortală

se va deschide din nou în inima ei, ar ucide din nou. Temerile nu puteau fi înlăturate. Temerile s-au întors în val de înec, târandu-o în întuneric, eu sunt otrava.

Stai departe. Voi toti, staţi departe.

Ea statea aşezată, cu' tija suliţei Imass în jurul genunchilor, dar' greutatea săbiei cu' centură de şoldul stâng a fost cea care ameninţa să o tragă în jos, de parcă acea lamă nu ar fi fost o lungime de fier ciocănită, ci zale într-un lanţ. . Nu a vrut să spiină nimic prin asta. Nu ai vrut să spui nimic, Trull. Ştiu că. În plus, ca şi Huli, eşti mort. Ai avut mila să nu móri în braţele mele. Fii recunoscător pentru asta.

Nostalgie sau nu, copilul încă din ea se târâia înainte, în trepte timide. Era în siguranţă, nu-i aşa, în siguranţă să- şi îmbrace mâinile mici, fără cicatrici şi să araţi, într-un écran^ privat, atât de secret, acel vechi'vis strălucind din nou. în siguranţă, pentru că Trull era mort. Niciun rău, deloc.

Slăbiţi răsucirea adânc în stomacul ei – nu, mai jos. Ea era acum, până la urmă, o femeie adultă. Slăbiţi, da, de ce nu? Pentru cel care este Qtravă, există o mare plăcere în suferinţă. În dor sălbatic. În explorările lipsite de sens ale predării încântate, a subjugării – ei bine, a subjugării care era în adevăr dominaţie – nu are rost să fii timida aici. Mă predau pentru a cere. Renunţaţi pentru a domni. Invit la viol pentru că violatorul sunt 'eu şi acest trup de aici este arma mea şi tu, iubirea mea, eşti victima mea.

Pentru că eroii mor. După cum spune Udinaas, aceasta este soarta lor.

Vocea care era Mockra, care era Warrenul Minţii, nu-i mai vorbise de la acea dată, de parcă, cumva, nu ar fi trebuit să mai spună nimic. Disciplina controlului era a ei de realizat, momelile dominaţiei îi era de a rezista. Şi ea se desQurca pe amândouă. Doar.'

În aceasta, ecourile trecutului au servit să-i distragă atenţia, să-i amâne în momente de dor senzuală pentru un bărbat acum mort, o iubire care nu ar putea fi niciodată. în acest sens, chiar şi trecutul ar putea deveni o armă, pe care ea a mânuit-o pentru a evita prezentul şi, într-adevăr, viitorul. Dar au existat şi pericole aici. Retrăind acel moment în care Trull Sengar scosese sabia, apoi o pusese în mâinile ei. Mi-a dorit să fiu în siguranţă. Asta e tot. îndrăznesc să creez în asta ceva mai mult? Chiar şi pentru a picura miere pe dorinţă?

Seren Pedac ridică privirea. Adunarea căzută – tovarăşii ei – nu erau nici adunate, nici însoţitoare. Udinaas era jos lângă pârâu, răsturnând stâncile în căutarea racilor – orice să adauge varietate la mesele lor – şi apa îngheţată îi făcuse mâinile mai întâi roşii, apoi albastre şi părea ca nu-i păsa. Kettle stătea lângă un bolovan, cocoşat ca să se apere de vântul amar care curgea în sus pe vale. Ea cedase unei tăceri neobişnuite în ultimele zile şi nu voia să întâlnească ochii nimănui. Ruina Silchas stătea la treizeci de paşi depărtare, la marginea unei surse de stâncă stratificata, şi părea să studieze cerul alb – un cer de aceeaşi nuanţă cu pielea lui. „xLumea este oglinda lui”, spusese Udinaas mai devreme, râzând greu, înainte de a coborî spre pârâu. Clip stătea pe o stâncă plată la^ jumătatea distanţei dintre Silchas Ruin şi toţi ceilalţi. îşi întinsese sortimentul de arme pentru încă o'examinare intensă, de parcă obsesia ar fi fost o virtute. Privirea lui Seren Pedac le-a găsit pe toate în treacăt, înainte ca privirea ei să se afle asupra Fear Sengar.

Fratele bărbatului pe care l-a iubit. Ah, a fost un lucru uşor de spus? Uşor, poate, în falsitatea sa. Sau în simplul său adevar. Frică credea că darul lui Trull era mai mult decât părea; că nici măcar Trull nu fusese pe deplin conştient de propriile sale motivaţii. Că războinicul Edur cu chipul trist găsise în ea, în S'eren Pedac, Acquitor, a Letherii, ceva ce nu mai găsise la nimeni. Nici una dintre nenumăratele femei frumoase Tiste Edur pe care trebuie să le fi cunoscut. Femei tinere, cu feţele fără căptuşeală de ani de vreme aspră şi durere mai aspră. Femei care nu erau străine. Femei cu viziuni încă pure despre dragoste.

^ Acest tărâm în care se aflau acum, era cu adevărat cel al întunericului? Kurald Galain? Atunci de ce era cerul alb? De ce putea ea să vadă cu o claritate aproape dureroasă fiecare detaliu pentru astfel de distanţe care îi lăsau mintea năucită? Poarta însăşi fusese cerneala, de nepătruns – ea se împiedicase orbeşte, blestemând pământul denivelat şi pietros de sub picioare – douăzeci, treizeci de paşi, apoi fusese lumină. O privelişte presărată de stâncă, ici'şi colo un copac mort care se ridică strâmb pe cerul sidefat. '

La ceea ce a trecut pentru amurg în acest loc, acel cer a căpătat o nuanţă ciudată, roz, înainte de a se adânci în straturi de violet si albastru şi în cele din urmă

negru. Deci, o trecere normală a zilei şi a nopţii. Undeva în spatele acestei mantii albe, apoi, jin'soare.

Un soare în Tărâmul întunericului? Ea nu a înţeles.

Fear Sengar studiase figura îndepărtată a Ruinei Silchas. Acum s-a întors şi s-a apropiat de Acquitor. — Nu mult, acum, spuse el.

Ea se încruntă la el. — Până ce?

El a ridicat din umeri, cu ochii aţintiţi asupra suliţei Imass. — Cred că Trull ar fi apreciat arma aia. Mai mult decât ai apreciat tu sabia lui.

Furia a izbucnit în ea. „Mi-a spus: Frica. Mi-a dat sabia lui, nu inima lui.[1]

— A fost distras. Mintea îi era plină de întoarcerea la Rhulad – la ceea ce avea să fie audienţa sa finală cu fratele său. Nu-şi putea permite să se gândească la... alte lucruri. Cu toate acestea, celelalte lucruri i-au revendicat mâinile şi gestul a fost făcut. în acel ritual, sufletul fratelui meu a vorbit.

Ea şi-a întors privirea. — Nu mai contează, Frica.

— Mie îmi face. Tonul lui era dur, amar. „Nu-mi pasă ce faci din asta, ce îţi spui acum ca să nu simţi nimic. Odată, un frate de-al meu a cerut femeia pe care o iubeam. Nu l- am refuzat, iar acum ea a murit. Oriunde mă uit, Acquitor, îi văd sângele curgând în pâraie. Mă va îneca până la urmă, dar asta nu contează. Cât voi trăi, cât ţin nebunia la distanţă, Seren Pedac, te voi apăra şi te voi'apăra, căci un frate al meu şi-a pus sabia în mâinile'tale.

El a plecat atunci, iar ea tot nu se putea uita la el. Teme-te de Sengar, prostule. Un prost, ca orice alt om, ca orice alt om. Ce este cu gesturile tale? Dorinţa ta de sacrificiu? De ce vă daţi cu toţii nouă? Nu suntem vase pure. Nu suntem nevinovaţi. Nu vă vom trata sufletul ca pe o bijuterie preţioasă şi fragilă. Nu, prostule, vom abuza de el ca şi cum ar fi fost al nostru, sau, într-adevăr, de o valoare mai mică decât asta – dacă este posibil.

Scrâşnitul pietrelor şi, deodată, Ucfinaas se ghemui în faţa ei. În mâinile lui în cupă, un piscicol. Se zvârceşte prins într-un bazin de apă minuscul, care se diminuează.

— Plănuieşti să-l împărţi în sase moduri, Udinaas?

— Nu este asta, Acquitor. Uita-te la ea. Aproape acum. Vezi? Nu are ochi. Este orb.

— Şi asta este semnificativ? Dar a fost, şi-a dat

seama ea. Ea' se încruntă la el, văzu strălucirea ascuţită din privire^ lui. — Nu vedem ce este cu adevărat aici, nu-i aşa?

— întuneric, spuse el. ‘Peştera. Uterul.[1]

‘Dar cum?[1] Ea se uită în jur. Peisajul stâncii sparte, lichenii palid şi muşchii şi copacii foarte morţi. Cerul.

— Cadou sau blestem, spuse Udinaas, îndreptându-se. — Şi-a luat un soţ, nu-i aşa?

' L-a privit îhtorcându-se înapoi la pârâu, l-a privit întorcându-l cu tandreţe pe piciorul orb în apa care se repezi. Un gest la care' Seren nu s-ar fi aşteptat de la el. Ea? Cine şi-a luat un soţ?

— Cadou sau blestem, spuse Udinaas în timp ce se apropia din nou de ea. — Dezbaterea continuă.

„Mama întunecată... şi Tatăl Lumină”.

El a zâmbit rânjetul său rece obişnuit. în cele din urmă, Seren Pedac se agită din groapa ei.'M-am întrebat despre cei trei fraţi.

Trei fraţi?

El a continuat ca şi cum ea ştia despre cine vorbea.

— Spawn of Mother Dark, da, dar apoi, au fost o mulţime, nu-i asa? A fost ceva care i-a diferenţiat pe cei trei? Andarist, Anomander, Silchas. Ce ne-a spus Cnp? O, corect, nimic. Dar am văzut tapiseriile, nu-i aşa? Andarist, ca însuşi miezul nopţii. Anomandră, cu păr de un alb strălucitor. Şi iată, Silchas, urâciunea noastră umblătoare fără sânge, mai albă decât orice cadavru, dar la fel de prietenoasă. Deci, ce a cauzat marea ruptură dintre fii şi mamă? Poate că nu a fost ea care şi-a desfăşurat picioarele către Light ca un tată vitreg pe care niciunul nu si-l dorea. Poate ca asta e o minciună, una dintre acelea dulce convenabile. Poate, Seren Pedac, a fost să afle cine era tatăl lor.

Nu s-a putut abţine să nu-i urmărească privirea spre locul unde se afla Ruina Silchas. Apoi a pufnit şi s-a întors. 'Conteaza?[1]

'Conteaza? Nu acum, a spus Udinaas. — Dar va fi.

'De ce? Fiecare familie are secretele ei.

El a râs. — Am propria mea întrebare. Dacă Ruina Silchas este toată Lumina în exterior, ce trebuie să fie el în interior?

„Lumea este oglinda lui”.

Dar lumea la care ne uităm acum este o minciună.

— Udinaas, am crezut că Tiste Edur sunt copiii Mamei întuneric şi Tatălui Lumină.

— Generaţii succesive, probabil. Nu are vreo legătură evidentă cu cei trei fraţi.

— Scabandari.

— Da, îmi imaginez. Părinte Shadow, nu? Ah, ce familie era asta! Să nu uităm de surori! Menandore cu focul ei furibund al zorilor, Sheltatha Lore amurgul iubitor şi Sukul Ankhadu, căţea perfidă a nopţii. Au mai fost si' altele? Trebuie să fi fost, dar de atunci au căzut pe margine. Miturile-prefer numerele uşor de gestionat, pană la urmă, iar trei funcţionează întotdeauna cel mai bine. Trei din asta, trei din asta.

— Dar Scabandari ar fi al patrulea...

Andarist a murit.

Oh. Andarist a murit. Şi de unde ştie el astfel de lucruri? Cine îţi vorbeşte', Udinaas, în febrele tale nocturne?

Putea afla, şi-a dat seama brusc. Ar putea aluneca înăuntru, ca o fantomă. Ea putea, cu vrăjitoria lui Mockra, să fure cunoştinţe. Aş putea viola mintea altcuiva, asta vreau să spun'. Fără ca el să ştie vreodată.

Era nevoie, nu-i aşa? Urma ceva groaznic. Udinaas ştia ce va fi. Ce ar putea'fi, oricum. Şi Fear Sengar – tocmai jurase că o va proteja, de parcă şi el bănuia că o confruntare îngrozitoare era aproape. Eu rămân singurul care nu ştiu nimic.

Ar putea schimba asta. Putea folosi puterea pe care o găsise în ea. Nu a fost altceva decât autoprotecţie. A rămâne ignorant însemna să suferi pe dreptate orice soartă o aştepta; da, din lipsă de cruzime, ea ar merita cu siguranţă orice i s-ar întâmpla. Pentru că a ignorat ceea ce a oferit Mockra, pentru că a ignorat acest dar.

Nu e de mirare că nu spusese nimic de la prima conversaţie. Fusese în groapa ei, amestecând nisip vechi pentru a Vedea ce seminţe ar putea să prindă viaţă, dar nu era nicio lumină care ajungea în acea groapă şi nicio viaţă printre boabele îngheţate. Un joc indulgent şi nimic mâi mult.

Am dreptul să mă protejez. Apără-mă.

Clip şi Silchas Rum se întorceau. Udinaas îi studia cu aviditatea pe care o arătase când examina piscicul orb.

Voi avea secretele tale, sclave. Voi avea acelea, şi poate mult, mult mai multe.

Udinaas nu s-a putut abţine să nu vadă Silchas Ruin altfel. într-o lumină nouă, ha ha. Fiul vătămat. Unul

dintre ei, oricum. Fiii, fiicele, nepoţii, copiii lor necăjiţi, şi mai departe, până când cursa războaielor din Umbră se luptă cu cea a întunericului. Toate pe un cuvânt nepăsător, o insultă, o privire greşită acum o sută de mii de am.

Dar, atunci, unde sunt copiii Luminii?

Ei bine, un lucru bun, poate, că nu erau prin preajmă.

Destul de probleme se găsesc aşa cum a fost, cu Silchas Ruin şi Clip pe o jDarte si Fe'ar Sengar şi- eventual- Scabaridari pe cealalta. Dar, desigur, Frica Sengar nu este Sabia Mortală a Umbrei. Deşi probabil vrea să ne, chiar se crede că este. Oh, asta chiar Va juca prost, nu-i aşa?

Tăcuţi, au mers mai departe. Peste acest peisaj nenorocit, fără viaţă. Dar nu chiar! Există... picăci.

Căutarea se apropia de final. La fel de bine. Nimic mai rău, în ceea ce îl privea pe el, decât acele legende din vechime când aventurierii nobili şi fideli pur şi simplu mergeau la nesfârşit, printr-un episod absurd după altul, fiecare având o funcţie arcană pentru cel puţin unul dintre cei cu ochii mari. proşti, aşa cum se cuvenea spatele zimţat strălucitor al moralităţii care a parcurs toată povestea, 'de la cap până la vârful acelei cozi lungi şi sinuoase. Legende care muşcă. Da, toţi o fac. Acesta este scopul lor.

Dar nu aceasta, nu această căutare cjlorioasă a noastră. Niciun mesaj fulgerător care să conducă acasă ca un fulger între ochi. Nicio cascadă prăbuşitoare de scene pline care să urce ca nişte scări blestemate spre turnul magic aşezat pe vârful muntelui, unde toate adevărurile au fost forjate în simplul concurs de erou împotriva ticălos.

Uită-te la noi! Ce eroi? Cu toţii suntem răufăcători, iar acel turn nici măcar nu există.

Inca.

Văd sânge picurând printre pietre. Sânge în formarea lui. Atât de mult sânge. Vrei turnul acela, Silchas Ruin? Ţi-e frică de Sengar? Clamă? îl vrei atât de mult? Va trebui să reuşeşti şi aşa vei face.

Febre în fiecare noapte. Orice boală şopti în venele lui prefera întunericul minţii care era somn. Revelaţiile au sosit în fragmente rupte, bucăţi care sugerau un adevăr mai mare, ceva vast. Dar nu avea încredere în nimic din toate acestea – acele revelaţii, toate erau

minciuni. Minciunile cuiva. Al Errantului? a lui Menandore? Degetele care i se înfigeau în creier erau legiuire. Prea multe contradicţii, fiecare viziune în război cu următoarea.

Ce vreţi toţi de la mine?

Orice ar fi'fost, nu avea de gând să-l dea. Fusese sclav, dar nu mai era sclav.

Acest tărâm nu mai fusese trăit de mult, mult timp. Cel puţin nicăieri în această regiune anume. Copacii erau atât de morţi, încât se transformaseră în piatră fragilă, până la cele mai subţiri crenguţe cu mugurii lor veşnic îngheţaţi, aşteptând un sezon de viaţă care nu a mai venit. Şi soarele ăla de acolo sus, undeva în spatele vălului alb, ei bine, si el era o minciună. Oarecum. La urma urmei, întunericul ar trebui să fie întunecat, nu-i aşa?

S-a gândit să găsească rúine sau ceva. Dovadă că Tiste Andii prosperase odată aici, dar nu văzuse un singur lucru care sa fi rost modelat de o mână inteligentă, ghidată de o minte simţitoare. Fără drumuri, fără trasee de orice fel.

Când soarele ascuns a început să se estompeze, Clip a făcut oprire. De când sosise în acest loc, nu scosese nici măcar o dată lanţul şi cele două inele ale sale, singura binecuvântare care sa marcheze această parte a călătoriei lor măreţe. Nu era nimic care să alimenteze un foc, asa că rămăşiţele uscate de carne de căprioară afumată nu găseau suculent într-o tocană şi nu dădeau căldură mesei lor dezgustătoare.

Ceea ce a trecut drept conversaţie nu a fost mai bine.

a vorbit Seren Pedac. — Clrp, de ce este lumină aici?

„Mergem un drum”, a răspuns tânărul Tiste Andii. „Kurald Liosan, darul Tatălui Lumină de demult, mult timp în urmă. După cum puteţi vedea, grădina lui mândră nu a durat prea mult. El a ridicat din umeri. „Silchas Ruin şi cu mine, bine, bineînţeles că nu avem nevoie de asta, dar să vă conduc pe toţi cu mâna...” Zâmbetul lui era rece.

— Am crezut că oricum faci asta, spuse Udinaas. întunericul era din ce în ce mai adânc, dar a constatat că nu avea niciun efect asupra vederii sale, un detaliu pe care l-a păstrat pentru el.

— Am fost amabil să nu spun ceea ce este evident, Letherii. Din păcate, îţi lipseşte un asemenea

tact.

'Tact? La naiba tact, Clip'.

Zâmbetul a devenit mai greu. — Nu eşti nevoie de tine, Udinaas. Am încredere că ştii asta.

O tresărire strânse chipul lui Seren Pedac. „Nu are rost să...”

— E în regulă, achizitor, spuse Udinaas. — Oricum m- am săturat de prostiile disimulate. Clip, unde duce acest drum? Când vom părăsi, unde ne vom gasi?

— Sunt surprins că nu ai ghicit.

'Pai eu am.

Seren Pedac sa încruntat spre Udinaas şi a întrebat: „Atunci, îmi spui?

'Nu pot. Este un secret – şi da, ştiu ce am spus despre disimulare, dar aşa poate răniâi în viaţă. Chiar acum şi cu ceea ce urmează,' ai şansa să pleci, când totul va fi spus şi gata.

— Generos din partea ta, spuse ea obosită, îndepărtând privirea.

— Este un sclav, spuse Fear Sengar. — Nu ştie nimic, Acquitor. Cum a putut? A reparat plasele. A măturat snopi umezi de pe podea şi a împrăştiat alţii noi. A decojit stridii.

Şi pe mal, într-o noapte,' a spus Udinaas, am văzut o cioară albă.

Tăcere bruscă.

în cele din urmă, Silchas Ruin pufni. 'Nu înseamnă nimic. Cu excepţia poate un presentiment al renaşterii mele. Deci, Udinaas, poate că eşti un fel de văzător...' Sau un mincinos.

— Mai probabil, ambele, spuse Udinaas. — Cu toate acestea, era o cioară albă. Zbura prin întuneric sau amurg? Nu sunt sigur, dar cred că distincţia este, ei bine, importantă. Ar putea merita ceva efort, âmintindu-mi exact, vreau să spun. Dar zilele mele de muncă din greu la orice s- au terminat. A aruncat o privire spre Ruina Silchas. — Vom afla destul de curând.

— Nu are rost, anunţă Clip, aşezându-se pe spate până când stătea în decubit dorsal pe pământul dur, cu mâinile împletite în spatele capului, privind în sus la cerul negru şi gol.

— Deci acesta este un drum, nu? A întrebat Udinaas – aparent pe nimeni în special. — Darul Tatălui Lumină. Asta e partea interesantă. Deci, întrebarea pe care aş dori să o pun este aceasta: călătorim singuri?

Clip sa aşezat înapoi.

Udmaas î-a zâmbit. — Ah, ai simţit asta, nu-i aşa? Părul pufos de pe ceafă încearcă să stea pe cap. Sentit. Mirosit. O şoaptă de aer ca de la un vânt puternic. Trimit fiorii ciudate prin tine. Tot ceea ce.[1]

Silchas Ruin s-a ridicat, furia în fiecare rând. — Menandore, spuse el.

„Aş spune că are mai mult drept la acest drum decât noi”, a spus Udinaas. — Dar Clip ne-a adus aici din bunătatea inimii lui. Intenţii atât de nobile.

— Ne urmăreşte, mormăi Silchas Ruin, mâinile găsind mânerele săbiilor lui cântătoare. Apoi s-a uitat în cer. 'Din cer.'

„Pentru că mizerabilele tale vrăjiri de familie sunt singurele lucruri pentru care merită să trăieşti, nu?”. '

Expresia lui Fear Sengar era alarmată. J'*Nu* inteleg. De ce ne urmăreşte sora Dawn? Ce îi pasă de sufletul lui Scabandari?

— The Finnest, spuse Clip pe sub răsuflarea lui. Apoi, mai tare, „Sufletul lui Bloodeye, Edur. Ea caută să-l revendice pentru ea însăşi. Puterea lui.

Udinaas oftă. — Deci, Silchas Ruin, ce faptă groaznică ai comis-o asupra surorii tale încuiate de soare? Sau fiica, sau orice rudă ar fi ea? De ce e în căutarea sângelui tău? Ce v-aţi făcut unul altuia cu toate acele milenii în urmă? Nu te poţi'săruta şi te machi? Nu, îmi imaginez că nu.

— Nu a' existat nicio crimă, spuse Silchas Ruin. „Suntem duşmani în numele ambiţiei, chiar şi atunci când nu aş vrea să fie aşa. Din păcate, să trăim cât avem, se pare că nu există altceva care să ne susţină. Numai furie şi foame.

„Sugerez o sinucidere reciprocă uriaşă”, a spus Udinaas. „Tu şi toţi nenorocii tăi rude şi tu, Clip, ai putea sări doar pentru a'-ţi potoli ego-ul sau aşa ceva. Dispăreţi din tărâmurile muritorilor, voi toţi, şi lăsâţi-ne pe ceilalţi în pace.

— Udinaas, spuse Clip amuzat, acesta nu este un tărâm muritor.

'Gunoi.[1]

— Atunci, nu aşa cum te gândeşti la unul. Acesta este un loc al forţelor elementare. Neîngrădit şi sub fiecare suprafaţă, potenţialul de haos. Acesta este un tărâm al Tistei.

Seren Pedac părea surprinsă. „Doar „Tiste”? Nu

Andii, Edur-[1]

— Achizitor, spuse Silchas Ruin, Tiste sunt primii copii. Chiar primul. Ale noastre au fost primele oraşe, primele civilizaţii. Răsărind aici, în tărâmuri precum acesta. După cum a spus Clip, elementar.

— Atunci, cum rămâne cu Zeii Bătrâni? întrebă Seren Pedac.

Nici Clip, nici Silchas Ruin nu au răspuns, iar tăcerea s- a întins, jDană când Udinaas a pufnit în râs. — Rude nedorite. împinse în dulapuri. Bară uşa, ignoră bătăile şi să sperăm că vor merge mai departe. Este întotdeauna problema cu toate aceste poveşti de creaţie. „Suntem primii, nu este evident? Ceilalţi aia? IgnorăT. Impostori, mtrusi si mai rau! Uită-te la noi, până la urmă! întuneric, Lumină şi întunericul dintre ele! Ar putea fi cineva mai pur, mai elementar decât atât?” Răspunsul, desigur, este da. Să luăm un exemplu, nu?

— Nimic nu a precedat Darkness, spuse Clip, iritaţia ascuţindu-i declaraţia.

tJdinaas a ridicat din umeri. „Asta pare o afirmaţie suficient de rezonabilă”; Dar atunci, nu-i aşa? La urma urmei, întunericul nu este doar absenţa luminii, nu-i aşa? Poţi avea o astfel de definiţie negativa? Dar poate că Clip nu era deloc^atât de neplăcut pe cât suna acolo. „Nimic nu a precedat întunericul.” Chiar nimic. Adevărata absenţă, deci, a ceva. Chiar şi întunericul. Dar stai, unde 'se încadrează haosul? Nu'era nimic cu adevărat gol sau era

E lin de haos? A fost Darkness impunerea ordinii asupra aosului? A fost singura impunere a ordinii asupra haosului? Sună presupus. Vrăjitoarea aceea Feather a fost aici, sunt prea multe din Tiles pe care le-am uitat. Toată naşterea asta şi naşterea aceîei lucruri. Dar haosul a produs şi Foc. Trebuie să aibă, pentru că fără Foc nu există Lumină.' S-ar putea spune, de asemenea, că fără Lumină nu există întuneric, iar fără ambele nu există Umbră. Dar Focul are nevoie de combustibil pentru a arde, aşa că am avea nevoie de materie de un fel de solide născute de pe Pământ. Şi focul are nevoie de aer şi aşa...

„Am terminat de ascultat toate prostiile astea”, a spus Silchas Ruin.

Tiste Andii a plecat în noapte, care nu era deloc noapte – cel puţin nu în ochii lui Udinaas, şi a descoperit că putea să privească Ruina Silchas în timp ce

războinicul mergea înca patruzeci si ceva de paşi, apoi se întoarse spre înfruntă încă o dată tabăra. Ah/White Crow, ai asculta, ai vrea? Cu toate acestea, fără să vă vadă faţa, nimeni care să vă provoace direct.

Presupun că, Silchas Ruin, eşti la fel de ignorant ca noi ceilalţi când vine vorba de naşterea întregii existenţe. Că noţiunile tale sunt la fel de ciudate ca ale noastre şi la fel de'patetice.

Frica Sengar vorbi. „Udinaas, femeile Edur susţin că Kechra a legat tot ceeace există de timpul î'nsusi, asigurând astfel anihilarea tuturor. Marea lor crimă. **Cu** toate acestea, acea moarte - m-am gândit mult la asta - acea moarte, nu are faţa haosului. Chiar opusul, de fapt.

— Haosul urmăreşte, mormăi Clip fără nimic din aroganţa lui caracteristică. — Este Devoratorul. Mama întuneric şi-a împrăştiat puterea, armatele şi ea caută să se alăture vreodată, să' redevină una, pentru ca atunci când se întâmplă asta, nicio altă putere, nici măcar Mama întunecată, nu o poate învinge.

— Mama întunecată trebuie să fi avut aliaţi, spuse Udinaas. — Ori asta, ori ea a ţinut o ambuscadă a haosului, şi-a prins pe neprevăzut inamicul. Toată existenţa s-a născut din trădare, Clip? Acesta este miezul credinţei tale? Nu e de mirare că sunteţi cu toţii în gâtul celuilalt. Ascultă bine, Silchas Ruin; Sunt mai aproape de urmele tale decât ţi-ai imaginat vreodată. Ceea ce, se gândi el atunci, s-ar putea să nu fie înţelept; s-ar putea dovedi, de fapt, fatal. — În orice caz, mania Dark însăşi trebuia să se fi născut din ceva. O conspiraţie în haos. O alianţă fără precedent în care toate alianţele erau interzise. Deci, încă o trădare.

Fear Sengar se apleca uşor înainte. — Udinaas, de unde ai ştiut că suntem urmăriţi? De Menandore.

— Sclavii trebuie să-şi perfecţioneze fiecare simţ, Fear Sengar. Pentru că stăpânii noştri' sunt volubili. S-ar' putea să te trezeşti într-o dimineaţă cu o durere de dinţi, lăsandu- te nenorocit şi nervos şi, în consecinţă, o întreagă familie de sclavi ar putea suferi devastaţii înainte de soarele la amiază. Un soţ sau o soţie decedată, un părinte decedat sau ambele. Bătut, mutilat pe viaţă, orbit, mort – orice posibilitate aşteaptă în umbra noastră.

Nu credea că Frica era convinsă şi, desigur, argumentul era slab. Adevărat, acele simţuri intensificate ar putea fi suficiente pentru a ridica hacklele, pentru a lumina instinctele că ceva era pe urmele lor. Dar asta nu era acelaşi lucru cu a şti că era Menandore. Am fost neglijent în a dezvălui ceea ce ştiam. Am vrut să-i fac pe proşti dezechilibrat, dar asta i-a făcut mai periculoşi. Mie.

Pentru că acum ştiu – sau vor şti, destul' de curând – că acest sclav inutil nu merge singur. '

Pentru moment, însa, nimeni nu a fost înclinat să-l provoace.

îndepărtând cearceafuri, pregătindu-se pentru o trecere de somn agitat. întuneric care nu era întuneric. Lumină care nu era lumină. Sclavi care ar putea fi stăpâni şi undeva înaintea tuturor, un nor de furtună învineţit deasupra capului, plin de tunete, fulgere şi ploaie purpurie.

A aşteptat până când respiraţia sclavei s-a adâncit, s-a prelungit, a găsit ritmul somnului. Războaiele de conştiinţă erau trecute. Udinaas dezvăluise destule cunoştinţe sécrété pentru a justifica acest lucru. Nu-şi lăsase niciodată sclavia m urmă, iar acum Stăpâna lui era 'Menandore, o creatură la fel de perfidă, vicioasa şi cu sânge rece ca oricare alta din acea veche familie a ceea ce-ar-ar putea-fi-zei.

Mockra a şoptit la viaţă în mintea ei, la fel de liberă ca

gândul rătăcitor, neconstrâns de o coajă de os dur, de căile ine uzate ale minţii. Un cârcel ridicandu-se liber, plutind în aer deasupra ei,' ea îi dădu forma unui şarpe, căutând capul, zvârnind limba pentru a găsi parfumul lui Udinaas, al sufletului bărbatului – acolo, alunecând înainte pentru a se închide, o atingere...

Fierbinte.[1]

Seren Pedac a simţit şarpele acela că se dă înajDoi, a simţit valuri întorcându'-se înapoi în ea în valuri de căldură arzătoare.

Vise febrile, focul sufletului lui Udinaas. Bărbatul s-a agitat în păturile lui.

Ar trebui să fie mai subtilă, ar avea nevoie de esenţa şarpelui pe care-l alesese. înaintând încă o dată, găsind acea forja furioasă, apoi îngropată în jos, prin nisip fierbinte, sub ea. Oh, era durere, da, dar nu era, acum îşi dădu seama ea, un cuptor integral al sufletului lui.

Era tărâmul în care visul lui îl dusese, un tărâm al luminii năucitoare...

Ochii ei s-au deschis asupra unui peisaj sfâşiat. Boulders copţi roşii si fragili. Aer dens, turgit, suflarea unui cuptor de olar. Cer alb explodat deasupra capului.

Udinaas rătăci, clătinandu-se, la zece paşi depărtare.

Si-a trimis şarpele să se alunece după el.'

0 umbră enormă a alunecat peste ei – Udinaas s-a învârtit şi s-a răsucit să se uite în sus, în timp ce acea umbră a trecut pe lângă, apoi mai departe, iar dragonul cu solzi de argint si aur, alunecând pe aripi întinse, a zburat peste creasta direct în faţă, apoi, o clipă mai târziu, a dispărut, din vedere.

Seren îl văzu pe Udinaas aşteptând să reapară. Şi apoi a văzut-o din nou, acum micuţa ca o pată, un paliu sclipitor pe cer, care se diminua rapid. Sclavul Letherii a strigat, dar Seren nu si-a putut da seama dacă sunetul fusese unul de furie sau de abandon.

Nimănui nu-i place să fie ignorat.

Pietrele zburau lângă şarpe şi, îngrozită brusc, ea şi-a întors privirea, ridicând capul, pentru a vedea o femeie. Nu Menandore. Nu, un Letherii. Mic, flexibil, păr atât de blond încât să fie aproape alb. Apropiindu-se de Udinaas, tremurând, fiecare mişcare dezvăluind nervi încordaţi şi uzaţi.

Un alt intrus.

Udinaas nu trebuia încă să se întoarcă din acel cer îndepărtat, iar Seren a privit cum femeia Letherii se apropia şi mai mult. Apoi, la cinci paşi depărtare, se îndreptă, îşi trecu mâinile prin părul sălbatic si lustruit. Cu o voce sufocantă, femeia ciudată a vorbit. — Te-am căutat, iubirea mea.

Nu s-a învârtit. Nici măcar nu s-a mişcat, dar Seren a văzut ceva nou în liniile spatelui şi umerilor, felul în care îşi ţinea acum capul. În vocea lui, când a răspuns, era amuzament. [1] „Iubirea mea”?[1] Si apoi o înfruntă, cu ochii răvăşiţi, o sumbră ca gheaţa sfidătoare în această lume de foc. — Nu mai iepurele uluit, Vrăjitoarea Pene-da, văd felul provocator în care mă priveşti acum, încrederea nebună, invitaţia. Şi în^ toate acestea,' adevărul care este dispreţul tău încă arde. În plus, adăugă el, te-am auzit apropiindu-te, am simţit chiar şi frica. Ce vrei, Feather Witch?

„Nu sunt speriată, Udinaas”, a răspuns femeia.

Numele acela, da. Vrăjitoare pene. Colega de sclav,

Turnătorul Ţiglelor. Oh, există o istorie între ei dincolo de ceea ce şi-ar n putut imagina oricare dintre noi.

— Dar tu eşti, insistă Udinaas. — Pentru că te aşteptai să mă găseşti smgur.

Ea se înţepeni, apoi încercă să ridice din umeri. — Menandore nu simte nimic pentru tine, iubirea mea. Trebuie să realizezi asta. Nu eşti decât o armă în mâinile ei.

'Cu greu. Prea tocită, prea tăiată, prea fragilă de departe.

Râsul lui Feather Witch era înalt si ascuţit. 'Fragil? la-mă rătăcitor, Udinaas, nu ai fost niciodată aşa.

Seren Pedac a fost cu siguranţă de acord cu evaluarea ei. De ce motiv această falsă modestie?

— Am întrebat ce vrei. De ce esti aici?'

— M-am schimbat de când m-ai văzut ultima oară, răspunse Feather Witch. „Eu sunt acum Destra Irant pentru Rătăcitori, pentru ultimul Zeu Bătrân al Leterilor. Cine stă în spatele tronului gol...

— Nu este gol.

'Va fi.'

„Acum iată că noua ta credinţă ţine din nou în cale. Toată acea insistenţă plină de speranţă că eşti din nou în centrul lucrurilor. Unde se ascunde carnea ta acum, Feather Witch? în Letheras, fără îndoială. O căsuţă fără aer şi împuţită pe care ai proclamat-o templu-dă, care te ustura, spunându-mi că nu greşesc. Despre tine. Te-ai schimbat, vrăjitoare pene? Ei bine, păcăleşte-te dacă vrei. Dar să nu credeţi că sunt înşelat. Sa nu crezi că voi cădea acum în braţele tale, gâfâind de poftă şi devotament.

— Cândva m-ai iubit.

— Am apăsat şi eu odată monede aprinse în ochii morţi ai lui Rhulad. Dar ei nu erau morţţ vai. Trecutul este o mare de regrete, dar acum m-am târât pe ţărm, Feather Witch. într-un fel, de fapt.

— Suntem împreună, Udinaas. Destra Irant şi T'orrud Segul, şi vom avea, la dispoziţie, o Sabie Mortală! Letherii, noi toţi! Aşa cum ar trebui să'fie şi prin noi Rătăcătorul se ridică din nou. La putere, la dominaţie – este ceea ce are nevoie poporul nostru, ceea ce avem nevoie de mult timp.

„Tiste Edur-”

— Sunt pe cale de ieşire. Imperiul Gri al lui Rhulad – a fost condamnat de la început. Chiar şi tu ai

văzut asta. Se clătineşte, se prăbuşeşte, se prăbuşâşte. Dar noi Letherii vom siipravieţui. întotdeauna facem,' iar acum, odată cu renaşterea credinţei în Errant, imperiul nostru va face lumea să tremure! Destra Irant, T'orrud Segul şi Mortal Sword, vom fi cei trei din spatele Tronului Gol. Bogat, liber să facem ce yrem. Vom avea pe Edur drept sclavi. Edur rupt, patetic. înlănţuiţi, bătuţi, ii vom folosi, asa cum ne-au făcut cândva cu noi.' Iubeşt'e-mă sau nu, Udinaas. Gustă sărutul meu sau întoarce-te, nu contează. Tu esti T'orrud Segul. Errantul te-a ales pe tine...

— A încercat, vrei să spui. L-am trimis pe nebun departe.

Era clar uluită în tăcere.

Udinaas se întoarse pe jumătate cu o mişcare dispreţuitoare a unei mâini. — L-am trimis şi pe Menandore departe. Au încercat să mă folosească ca pe o monedă, ceva care să fie transmis înainte şi înapoi. Dar ştiu totul despre monede. Am simtit mirosul arzător al atingerii lor. Se uită din nou la^ea. „$i dacă sunt o monedă, atunci nu aparţin nimănui. împrumutat, ocazional. Pariat, des. Posedat? Niciodată pentru mult timp.

'T'orrud Segul-'

'Gaseste pe altcineva.'

— Ai fost ales, blestemat de j>rost! Ea începu brusc înainte, smulgând propria ei tunica de sclavă urâtă. Pânză ruptă, flutura pe vântul fierbinte ca fragmentele zdrenţuite ale vreunui steag imperial. Era goală, mtinzând mâna să-l târască pe Udinaas, cu braţele înconjurându-i gâtul...

împingerea lui a făcut-o să se întindă pe pământul dur şi pietros. — Am terminat cu violurile, spuse el cu o voce joasă, zgâriind. — în plus, ţi-am spus că avem companie. E clar că nu m-ai înţeles complet... Si a trecut pe lângă ea, a mers drept către şarpele care era Seren Pedac.

S-a trezit cu mana calooasă închisă în jurul gâtului. Privit în ochii strălucitori în întuneric.

îl simţea tremurând deasupra ei, greutatea lui ţinându- o în jos, iar el îşi coborî faţa spre a ei, apoi, cu barba sârmă încreţită de-a lungul obrazului ei, îşi duse gura la urechea ei dreaptă şi începu să şoptească.

— Mă' aşteptam de ceva vreme la aşa ceva, Seren Pedac. Astfel' ai avut admiraţia mea... pentru

reţinerea ta. Păcat, atunci, nu a durat.

Avea probleme cu respiraţia; mâna care îi înfăşură gâtul era o bandă de fier.

— Am vrut să spun ce am spus despre violuri, Acquitor. Dacă mai faci asta vreodată, te voi omorî. Mă înţelegi?[1]

Ea a reuşit să încuviinţeze din cap şi a putut vedea acum, în faţa lui, întreaga măsură a trădării pe care o simţea, rănirea îngrozitoare. Că l-ar abuza atât de mult.

— Nu te gândi la mine, continuă Udinaas, dacă asta se potriveşte cu mizerabila gaură în care locuieşti, Seren Pedac. Este ceea ce ţi-a şters reţinerea în primul rând, până la urmă. Dar am' avut zeiţe să mă folosească. Şi zeii încearcă. Şi acum o vrăjitoare slăbănog după care am'poftit cândva, care visează că versiunea ei de tiranie este de preferată decât a celorlalţi. Am fost un sclav – sunt obişnuit să fiu obişnuit, îţi aminteşti? Dar... şi ascultă cu atenţie, femeie... nu mai sunt un sclav...

Vocea lui Fear Sengar coborî de deasupra lor. — Eliberează-i gâtul, Udinaas. Ceea ce simţi la ceafă este vârful săbiei mele – şi da, acel firicel de sânge îţi aparţine. Dobânditorul este logodit cu Trull Sengar. Ea este sub protecţia mea. Eliberează-o acum, sau mori.

Mâna care îi prindea gâtul s-a slăbit, s-a ridicat limpede-

Si Fear Sengar avea o mână în părul sclavului, îl smulgea înapoi, aruncându-l pe pământ, cu sabia şuierând într-o neclara neclară...

‘NU![1] Seren Pedac ţipă, zgâiindu-se ca să se arunce pe Udinaas. ‘Fara frica! Nii-l atinge![1]

‘Acquitor-[1]

Alţii se trezesc acum, ridicându-se din toate părţile-

— Nu-l răni! Am făcut destule din asta în noaptea asta, „Firă-te de Sengar-Udinaas, el avea acest drept- „Oh, Errant salvează-mă- „A avut acest drept”, repetă ea, simţindu-i gâtul sfâşiat pe dinăuntru de la primul ţipăt. — Ascultă, nu, frică, nu înţelegi. Eu... am făcut ceva. Ceva groaznic. Te rog... acum stătea în picioare, vorbind cu toată lumea, te rog, asta e vina mea.

Udinaas şi-a împins greutatea într-o parte, iar ea şi-a zgâriat un cot în timp ce el se căţăra liber. — Reveniţi ziua, Silchas Ruin, spuse el.

‘Noaptea-[1]

„Fă-i din nou ziua, la naiba! Ajunge de somn, hai să mergem mai departe. Acum![1]

Spre uimirea lui Seren Pedac, cerul a început să se lumineze din nou. Ce? Cum?

Udinaas era la patul lui, luptându-se să-l adună, să-l bage în rucsac. Ea văzu lacrimi sclipind pe obrajii lui înrădăcinaţi.

Oh, ce 'am făcut. Udinaas-

— Ai înţeles prea multe, spuse Clip pe tonul ăla mângâiat, dezordonat. — M-ai auzit, Udinaas?

— Du-te dracului, mormăi sclavul.

Silchas Ruin a spus: „Lasă-l, Clip. El este doar un copil printre noi. Şi îşi va juca jocurile copilăreşti.

Cenuşa coborând pentru a-şi îngropa sufletul, Seren Pedac s-a întors de la toţi. Nu, copilul sunt eu. încă. Mereu.

Udinaas...

La doisprezece paşi distanţă, Kettle stătea, cu picioarele trase sub ea,' şi se ţinea de mână cu Wither, fantoma unui Andii, şi nu era nici căldură, nici frig în acea strângere. Se uită la ceilalţi în timp ce lumina creştea încet pentru a începe o nouă zi. '

— Ce se fac unul altuia, şopti ea.

Mâna lui Wither s-a strâns în jurul ei. — Este ceea ce înseamnă să trăieşti, copile.

Atunci s-a gândit la asta. Cuvintele fantomei, oboseala în ton şi, după mult timp, ea încuviinţă în cele din urmă din cap.

Da, asta este să trăieşti.

A făcut tot ceea ce ştia că va veni puţin mai uşor de suportat.

Pe străzile împrăştiate de gunoi din Drene, mirosul de fum vechi era amar în aer. Pete negre împodobeau pereţii clădirilor. Veselă, prăbuşită din căruţele răsturnate, aruncase bucăţi peste tot, de parcă cerul cu o noapte înainte ar fi plouat cioburi smălţuite. Pânză pătată de sânge, rămăşiţe mărunţite şi rupte' de tunici şi cămăşi, se înnegreau sub soarele' fierbinte. Chiar dincolo de masa singuratică unde stătea Venitt Sathad, haosul revoltei care aprinsese amurgul zilei precedente era vizibil din toate părţile.

Proprietarul chioşcului a ieşit şchiopătând din alcovul umbrit care servea drept bucătărie şi depozit, ţinând o tavă aschiată cu o altă sticlă prăfuită de vin Bluer'ose. Privirea uluită din ochii bătrânului încă nu se retrăgea, dând mişcărilor sale o privire ciudat de dezarticulată m timp ce aşeza sticla pe masa lui Venitt Sathad, se

înclină, apoi se dădu înapoi.
Cele câteva figuri care trecuseră pe lângă hali în această dimineaţă s-au oprit fiecare în pasajul lor furtiv pentru a se uita la Venitt – nu pentru că, ştia el, era în vreun fel memorabil sau impunător, ci pentru că stând aici, mâncând un mic dejun uşor şi band acum vin scump, servitorul lui Rautos Hivana'r a prezentat o scenă de odihnă civilă. O astfel de scenă zbuciuma acum, acum îi lovea pe cei care trecuseră peste haosul din noaptea precedentă, parcă luminată de propria ei nebunie.
O sută de versiuni au întunecat începutul revoltei. Arestarea unui creditor. O masă supraîncărcată şi o ceartă care a scăpat de sub control. O lipsă bruscă de asta sau asta. Doi spioni patrioti care bat pe cineva si apoi sunt atacati de douăzeci de trecători. Poate că niciunul dintre aceste lucruri nu se întâmplase; poate că toţi aveau.
Revolta distrusese jumătate din piaţa din această parte a oraşului. Apoi se revărsase în mahalalele de la nord-vest de docuri, unde, judecând după fum, a continuat necontrolat.
Garnizoana plecase în stradă pentru a conduce o campanie brutala de pacificare, care a fost la început fără discriminare, dar în cele din urmă şi-a găsit concentrarea într-un atac sălbatic asupra celor mai săraci oameni din Drene. Uneori, în trecut, săracii fiind adevărate victime – fuseseră cu uşurinţă speriaţi de câteva zeci de cranii crăpate. Dar nu de data asta. Se săturaseră şi ripostaseră.
În aerul de azi dimineaţă, Venitt Sathad mcă simţea şocul – mai ascuţit decât fumul, mai rece decât orice mănunchi de pânză însângerată care ar putea încă să conţină bucăţi de carne umană – şocul paznicilor care ţipa cu răni mortale, al bătăuşilor blindaţi încolţiţi, apoi sfâşiat de gloate frenetice. Şocul, în cele din urma, al retragerii ignobile a garnizoanei oraşului în cazarmă.
Erau sub putere, desigur. Prea mulţi au ieşit cu Bivatt în campania împotriva Awl. Şi fuseseră aroganţi, încurajaţi de secole de precedent. Şi aroganţa aceea îi orbitse la ceea ce se întâmplase acolo, la ceea ce urma să se întâmple.
Singurul detaliu care i-a rămas lui Venitt Sathad, aşezat ca o bucăţică de lemn în carnea infectată pe care nicio cantitate de vin nu o putea spăla, a fost ceea ce se

întâmplase cu locuitorul Tiste Edur.

Nimic.

Mofii îi lăsaseră în pace. Extraordinar, inexplicabil, înfricoşător.

Nu, în schimb, o jumătate de mie de cetăţeni ţrpând năvăliseră pe moşia lui Letur Anict. Desigur, gărzile personale ale Factorului erau, una şi toate, trupe de elită – recrutate din fiecare companie ' Letherii care fusese vreodată staţionată în Drene – şi gloata fusese respinsă. Se spunea că cadavrele zăceau în grămezi în afara zidurilor moşiei.

Letur Anict se întorsese la Drene cu două zile înainte, iar Venitt Sathad bănuia că Factorul fusese la fel de nepregătit pentru vâltoarea bruscă ca şi garnizoana. În lipsa supraveghetorului Brohl Handar, Letur a guvernat oraşul şi regiunea periferică. Indiferent de rapoartele pe care agenţii săi le-ar fi transmis la întoarcerea sa, ar fi fost pline de temeri, dar puţine detalii – genul de informaţii pe care Letur Anict le dispreţuia şi le-ar fi respins sumar. În plus, patriotiştii trebuiau să aibă grijă ile astfel de lucruri în campania lor perpetuă de teroare. încă câteva arestări, câteva dispariţii notabile, confiscarea proprietăţilor.

Desigur, Rautos Hivanar, stăpânul său,' observase semnele revelatoare ale haosului iminent. Controlul tiranic era dependent de o multitudine de forţe, adesea disparate, de la percepţie până la viciune evidentă. Sentimentul puterii trebuia' să fie omniprezent pentru a crea si menţine iluzia omniscienţei. Privighetorul Karos Invictacf a înţeles asta, cel puţin, dar acolo unde interlocutorul în mătase roşie nu a reuşit a fost să înţeleagă că există praguri şi să le treacă – cu acte de brutalitate din ce în ce mai mari, cu paranoia şi frica o febră în continuă creştere – a fost să vadă. iluzia s-a spulberat.

La un moment dat, oricât de represiv ar fi regimul, cetăţenii vor ajunge să înţeleagă marea putere în mâinile lor. Săracii, cei îndatoraţi', clasele de mijloc asediate; pe scurt, nenumăratele victime. Controlul a fost o înşelătorie a mâinii şi, împotriva a o sută de mii de cetăţeni sfidătoare, nu avea nicio şansă reală. Deodată, jocul s-a terminat.

Pragul, de data aceasta, era exact aşa cum se temea Rautos Hivanar. Presiunea unei economii care se prăbuşeşte, supraîncărcate. Lipsa de monede, greutatea

zdrobitoare a datoriilor uriaşe şi în continuă creştere, incapacitatea bruscă de a plaţi ceva. Patrioţiştii puteau trage cuţite, săbii, îşi puteau mânui bâtele înnodate, dar împotriva foametei' disperate şi a sentimentului de calamitate iminentă, ar fi putut la' fel de bine să balanseze trestii în vânt.

în faţa tuturor acestor, Tiste Edur erau neputincioşi. Uimit, neînţelegător şi complet nepregătit. Dacă, adică, răspunsul lor va fi să înceapă să ucidă. Toata lumea.

Un alt punct mort al lui Karos Invictad. Dispreţul supraveghetorului faţă de Tiste Edur s-ar putea dovedi sinucigaş. împăratul for nu putea fi ucis. K'risnan-ul lor ar putea dezlănţui vrăjitorie care ar putea devora toţi Letherii din imperiu.' Şi prostul s-a gândit să-i ţinte'ze într-o campanie de arestari?

Nu, patriotiştii fuseseră de folos; într-adevăr, pentru o vreme, destul de necesar. Dar-

— Venitt Sathad, bine ai venit la Drene.

Fără să ridice privirea, Venitt făcu un semn cu o mână în timp ce întindea mâna spre sticla de vin. — Găseşte-ţi un scaun, Orbyn Truthfinder. O privire în sus. — Tocmai mă gândeam la tine.

Bărbatul uriaş şi odios a zâmbit. 'Sunt onorat. Dacă, adică, gândurile tale s-au adresat în mod special la mine. Dacă, totuşi, ar fi fost dintre patrioti, ei bine, bănuiesc că „onoare” ar fi într-adevăr cuvântul greşit”.

Proprietarul se chinuia să traga un alt scaun la masă, dar era clar că orice cauzase şchiopătatul se dovedea cel mai dureros. Venitt Sathad puse sticla la loc, se ridică şi se duse să-l ajute.

— Scuze umile, domnule amabil, icni bătrânul, cu faţa albă şi mărburi de sudoare care îi pătau buza superioară. — Am avut o cădere ieri, domnule...

— Trebuie să fi fost unul rău. Iată, lasă-mi scaunul şi găseşte-ne o altă sticlă de vin neîntreruptă, dacă poţi.

— Cel mai recunoscător, domnule...

Intrebându-se unde găsise bătrânul acest scaun de masă din stejar masiv – unul suficient de mare pentru a lua masa lui Orbyn – Venitt Sathad îl trase peste pavaj şi îl aşeză vizavi ae scaunul său, cu masa între ele, apoi se aşeză din nou.

— Dacă nu onoare, spuse el, luând din nou sticla şi umplând din nou paharul de lut singuratic, atunci ce cuvânt îmi vine în minte, Orbyn?

Truthfinder se lasă Jos pe scaun, scoţând un oftat

zgomotos şi şuierător. „Putem reveni imediat la asta. De ceva vreme mă aşteptam la sosirea ta.

— Cu toate acestea, nu te-am găsit nici pe tine, nici pe Factorul în oraş, Orbyn, la sosirea mea mult aşteptată.

Un gest dispreţuitor, în timp ce proprietarul şchiopăta cu o ceaşcă şi o â doua sticla de vin Bluerose! apoi se retrăgea cu capul plecat. — Factorul a insistat să-l escortez într-o aventura peste mare. El a fost obişnuit să-mi piardă timpul în ultimul timp. Te asigur, Venitt, că astfel de luxuri fac acujn parte din trecut. Pentru Letur Anict.'

— îmi imaginez că este într-o stare foarte nemulţumită în acest moment.

— Zlănnit.

— Îi lipseşte încrederea că poate restabili ordinea?

'Lipsa de încredere nu a fost niciodată slăbiciunea lui Letur Anict. Reconcilierea cu realitatea este, din păcate.

— Este regretabil că supraveghetorul a ales să însoţească campania lui Atri-Preda Bivatt spre est.

— Posibil fatal, da.

Sprâncenele lui Venitt Sathad se ridicară. — Bea nişte vin, Orbyn. Şi vă rog să detaliaţi acest comentariu.

— Sunt asasini m acea companie, răspunse Truthfinder, încruntându-se pentru a-şi arăta dezgustul. — Nu a mea, te asigur. Letur îşi joacă jDropriul joc cu Supraveghetorul. Politic. De fapt, nu ma aştept ca Brohl Handar să se întoarcă la Drene, decât poate ca un cadavru înfăşurat şi sărat.

'înţeleg. Bineînţeles, această luptă a lui l-a pus acum într-un mare dezavantaj.

Orbyn dădu din cap în timp ce îşi turna ceaşca plină. — Da, cu Brohl nicăieri la vedere, vina pentru' revolta de aseară revine exclusiv Factorului. Vor fi repercusiuni, fără îndoială?

„Găseşte adevărul, acea revoltă nu sa încheiat încă. Va continua până în această noapte, unde va fierbe din mahalale cu şi mai multă forţă şi ferocitate. Vor fi mai multe atacuri'asupra proprietăţii lui Letur şi, în curând, asupra tuturor proprietăţilor şi proprietăţilor sale din Drene şi asupra celor pe care nu le va putea proteja. Barăcile va fi asediată. Vor fi jefuiri. Va fi măcel.

Orbyn se apleca în faţă, frecându-şi sprânceana grasă. — Deci, este adevărat. Colapsul financiar.

— Imperiul se roteşte. Liberty Consign este rănit de moarte. Când oamenii află că au mai fost alte revolte, în oraş după oras...

— Tiste Edur va fi trezit.

■Da.[1]

Ochii lui Orbyn s-au fixat pe cei ai lui Venitt Sathad. — Există zvonuri despre război în vest.

„Vest? Ce vrei să spui?[1]

O invazie dinspre mare, care pare să se concentreze asupra înşişi Tiste Edur. Punitiv, în urma flotelor. Un imperiu îndepărtat care nu a primit cu drag uciderea cetăţenilor săi. Şi acum, rapoarte despre Bolkando şi aliaţii lor, care se adună de-a lungul graniţei.

Un zâmbet strâns din partea lui Venitt Sathad. — Alianţa pe care am făcut-o.

'Într-adevar. Un alt plan genial al lui Letur Anict a mers prost.

— Nu este exclusiv al lui, Orbyn. Patriotiştii tăi au fost participanţi esenţiali la acea propagandă.

— Aş vrea să pot nega asta. Şi aşa ajungem la acel singur cuvânt, cel care mi-a umplut mintea în locul „onoarei”. Te găsesc aici, în Drene. Venitt Sathad, înțelege- mă. Ştiu ce faci pentru stăpânul tău şi ştiu cât de bine o faci. Ştiu ce nu ştie nici macar Karos Invictad – şi nici nu am vreun interes să-l luminez. în ceea ce vă priveşte, domnule.

— Vrei să vorbeşti pentru tine, acum? Mai degrabă decât pe patrioti?

— Pentru a rămâne în viaţă, da.

— Atunci cuvântul nu este într-adevăr onoare.

Orbyn Truthfinder, cel mai de temut om din Drene, şi-a scurs ceaşca de vin. Se lăsă pe spate. — Stai aici/ în mijlocul măcelului. Oamenii trec repede pe lângă tine şi te văd şi, deşi eşti, în trăsături şi în statură, abia demn de remarcat, observă că o fac. Şi un fior le cuprinde inimile şi nu ştiu de ce. Dar eu fac.[1]

înţelegi, deci, că trebuie să-i fac o vizită lui Letur Anict.

Dă, şi iţi doresc bine în asta.

— Din păcate, Orbyn, ne aflăm într-un moment de criză, în lipsa supraveghetorului Brohl Handar, îi revine lui Letur Anict să restabilească ordinea. Da, poate eşua, dar trebuie să i se ofere posibilitatea de a reuşi. De dragul imperiului, Orbyn, mă aştept ca tu şi agenţii tăi să ajuţi Factorul în toate modurile posibile.

'Desigur. Dar am pierdut treizeci şi unu de agenţi de ieri. Şi cei dintre ei care aveau familii... ei bine, nimeni nu a fost scutit de pedeapsă.

— Este un adevăr trist, Orbyn, că toţi cei care au fost răsplătiţi de tiranie trebuie să aibă în cele din urmă o soartă identică.

— Pari aproape satisfăcut, Venitt.

Servitorul îndatorat al lui Rautos Hivanar a permis ca un zâmbet slab să-i ajungă pe buze în timp ce îşi întindea mâna după ceaşca de vin.

Expresia lui Orbyn s-a aplatizat. — Sigur, spuse el, nu crezi ca o gloată este capabila să facă dreptate?

— Pâna acum au fost destul de reţinuţi.

'Nu poţi fi serios.'

— Orbyn, niciun Tiste Edur nu a fost atins.

— Pentru că revoltaţii nu sunt proşti. Cine îndrăzneşte să înfrunte vrăjitoria Edur? însăşi inactivitatea localnicilor Edur a fost cea care a incitat gloata la extreme din ce în ce mai vicioase – şi vă asigur că Letur Anict este bine conştient de acest fapt.

— Ah, deci l-ar învinovăţi pe Tiste Edur pentru mizeria asta. Cât de convenabil.[1]

— Nu sunt aici să apăr Factorul, Venitt Sathad.

— NUA eşti aici să târguieşti pentru viaţa ta.

„Bineînţeles că îl voi ajuta pe Letur Anict în restabilirea
ordinii. Dar nu sunt încrezător că el va reuşi şi nu-mi voi arunca poporul.

— De rapt, exact asta vei face.

Orbyn facu ochii mari. Transpiraţia îi curgea acum pe faţă. Hainele i se lipeau petice ae pliurile de grăsime de dedesubt.

„Găseşte adevărul”, a continuat Venitt Sathad, „patrioţiştii şi-au supravieţuit utilităţii, cu excepţia unui pitim şi cel mai nobil sacrificiu. Ca focar al furiei oamenilor, înţeleg că există un obicei cu Drene, ceva de-a face cu anotimpul furtunilor şi cu fabricarea de păpuşi populare în mărime naturală, cu cochilii pentru ochi, de pescari de alge marine, îmbrăcate în haine vechi şi altele asemenea. Trimis pentru a marca naşterea sezonului, cred, în bărci mici. O ofrandă pentru stăpânii mării de altădată, pentru ca furtunile să se înece. Pitoresc şi nesurprinzător de sete de sânge, aşa cum sunt majoritatea obiceiurilor vechi. Patrioţiştii, Orbyn, trebuie să devină pescarii de alge ale lui Drene. Suntem

într-un sezon de furtuni şi sunt necesare sacrificii.

Truthfinder şi-a lins buzele. — Şi ce rămâne cu mine? întrebă el în şoaptă.

— Ah, acea sesiune specială de negocieri nu este încă încheiată.

'înţeleg.[1]

'Aşa sper.'

— Venitt Sathad, agenţii mei – sunt soţii, soţi, copii...

— Da, sunt sigur ca există. Aşa cum âu fost soţii, soţi şi copii ai tuturor celor pe care i-aţi arestat, torturat şi ucis cu bucurie, toti în numele câştigului financiar personal. Oamenii, Orbyn, înţeleg să remedieze un dezechilibru.

— Aşa cere Rautos Hivanar...

— Stăpânul meu îmi lasă detaliile în seama. El respectă palmaresul meu de... eficienţă. În timp ce autoritatea pe care o reprezintă, fără îndoială, întăreşte conformitatea, rareori o folosesc în mod deschis. Prin ăsta vreau să spun că rar găsesc nevoia. Ai spus că mă cunoşti, Truthfinder, nu-i aşa?

— Te cunosc, Venitt Sathad, pentru omul care l-a găsit pe ucigaşul lui Gerun Eberict şi a trimis acel semisange departe cu un cufăr plin de monede. Te cunosc pentru ucigaşul a o sută de bărbaţi şi femei de la aproape toate nivelurile societăţii şi, oricât dé bine protejaţi, ei mor, iar tu ieşi nevătămat, identitatea ta necunoscută...'

— Cu excepţia, se pare, pentru tine.

— Am dat péste viaţa ta secretă, Venitt Sathad, cu mulţi ani în urmă. Şi ţi-am urmărit cariera, nu doar în interiorul imperiului, ci şi în numeroasele consulate şi ambasade unde... abilităţile tale... erau necesare. Pentrû a promova interesele Letherilor. Sunt un mare admirator, Venitt Sathad.

Cu toate acestea, acum căutaţi să aruncaţi moneda cunoştinţelor voastre pentru a vă cumpăra viaţa. Nu înţelegi riscul?

'Ce alegere am? Spunându-ţi tot ce ştiu, de asemenea, îţi spun că nu-mi fac iluzii – ştiu de ce eşti aici şi ce trebuie sa faci; într-adevăr, singura mea surpriză esté că i-a luat atât de mult timp lui Rautos Hivanar să te trimită în sfârşit. De fapt, s-ar putea să fi ajuns prea târziu, Venitt Sathad.

La asta, Venitt dădu încet din cap. Orbyn Truthfinder

era un om periculos. Totuşi, pentru moment, încă util. Ca, vai, a fost Letur Anict. Dar astfel de lucruri erau măsurate zi de zi, uneori clipă de clipă. Prea târziu. Prostule, Orbyn, chiar şi tu nu ai idee reală cât de adevărată este afirmaţia asta – prea târziu.

Tehol Beddict a jucat un mic joc, o dată, pentru a vedea cum va funcţiona. Dar de data aceasta – cu acel blestemat de servitor al lui – a jucat un joc la o scară aproape de neînţeles.

Şi eu sunt Venitt Sathad. îndatorat, născut din îndatorat, cel mai priceput sclav şi asasin al lui Rautos Hivanar, iar tu, Tehol Beddict, şi tu,' Bugg, nu trebuie să te temi niciodată de mine.

Dă jos nenorociţii. Fiecare blestemat dintre ei. Dă-le jos pe toate.

Se părea că Orbyn Truthfinder a văzut ceva în expresia lui, care a drenat toată culoarea de pe faţa rotundă, plină de sudoare a bărbatului.

Venitt Sathad era amuzat. Orbyn, ai găsit un adevăr?

împrăştiaţi de o parte şi de alta a frontului întunecat al furtunii, nori gri au derapat pe cer, târând înclinate foi de ploaie. Câmpiile înverzeau de-a lungul dealurilor şi în jgheaburile văilor, un mozaic pestriţ d.e licheni, muşchi şi ierburi mată. Pe vârful unui deal din apropiere se afla carcasa unui bhederin sălbatic, măcelărit m grabă după ce a murit de un fulger. Picioarele fiarei se înălţau în aer şi pe o copită era cocoţată o cioară înfundată de furtună. Măruntaiele eviscerâte se întinseră şi în jos pe panta în faţa lui Brohl Handar si a trupei sale în timp ce treceau.

Awl erau pe fugă. Războinicii care muriseră din cauza rănilor lor au rost lasaţi sub mormane de pietre şi au fost ca marcatori de drum pentru tribul care fugea, deşi, în realitate, nu erau necesari, deoarece, pdată cu ploile, poteca era o zonă largă de pământ agitat. In multe privinţe, această neatenţie neobişnuită l-a îngrijorat 'pe supraveghetor, dar poate că â fost aşa cum spusese Bivatt: bancul nesezon de furtuni care se rostogolise peste câmpii în ultimele trei zile îl prinsese pe Redmask nepregătit – nu putea fi ascuns trecerea a mii de oameni, a războinicilor, a familiilor lor şi a turmelor care se mişcau cu ei. Asta şi bătălia sângeroasă şi dezastruoasă de la Praedegâr arătaseră ca Redmask este falibil; într-adevăr, era foarte posibil ca liderul de război mascat să se lupte acum cu o revoltă incipientă în

rândul poporului său.

Aveau nevoie de un capăt la asta, şi în curând. Trenul de aprovizionare din Drene fusese întrerupt, cauza necunoscută. Bivatt trimisese în această zi o sută de lancieri Bluerose pe urma lor, căutând acele vagoane împovărate şi escorta lor. Lipsa de alimente era iminentă şi nicio armată, oricât de loială şi de bine pregătită, nu ar lupta pe stomacul gol. Desigur, sărbătorile generoase erau chiar mainte – turmele de rodara şi myrid. Trebuia să se alăture bătăliei. Redmask şi Awl lui trebuiau distruşi.

Un nor s-a năpustit în calea lor cu o ploaie ploioasă. Surprinzător de frig pentru această sfârşit de sezon. Brohl Handar şi Tiste Edur lui au călărit mai departe, tăcuţi – aceasta nu era ploaia patriei lor, nimic moale, blând 'cu ceaţa. Aici, apa a căzut m jos, tare, şi a lăsat pe unul udat într'-o zeci de bătăi ale inimii. Suntem cu adevărat străini aici.

Dar în asta nu suntem singuri.

Găseau cairnuri ciudate, purtând feţe înspăimântătoare vopsite în alb, iar în crăpăturile şi fisurile acelor tumuli se aflau ofrande ciudate – smocuri de blană de lup, dinţi, colţii de la vreo fiară necunoscută şi coarne purtând şiruri de pecule şi şanţuri. Nimic din toate acestea nu era Awl – nici măcar cer'cetâşii Awl din armata lui Bivatt nu mai văzuseră niciodată aşa ceva.

Unii oameni rătăcitori din pustiul estic, poate, totuşi, când Brohl sugerase asta, Atri-Preda clătinase pur şi simplu
din cap. Ea ştie ceva. Un alt secret al naibii.

Au călărit în afara ploii, în lumina fierbinte a soarelui, în mirosul bogat de lichen înmuiat şi muşchi.

Aria largă de pământ agitat éra în dreapta lor. A te apropia mai mult însemna sa prinzi duhoarea gunoiului de grajd şi a fecalelor umane, un miros pe care ajunsese să-l asocieze cu disperarea. Ne luptăm războaiele şi lăsăm în urma noastră mirosul de suferinţă şi mizerie. Acéste câmpii sunt vaste, nu-i aşa? Ce cost groaznic ne-am confrunta dacă ne-am lăsa unul pe celălalt în pace? Sfârşitul acestei cearte pe pământ – Părintele Umbră ştie, nimeni nu o deţine. Jocul posesiunii ne aparţine nouă, nu stâncilor şi pământului, ierburilor şi creaturilor care merg la suprafaţă în lupta lor grea de a supravieţui.

Un fulger coboară. Un bhederin sălbatic este lovit si aproape explodează, de parcă viaţa în sine ar fi prea mult de suportat.

Lumea este destul de aspră. Nu are nevoie de cruzimile noastre deliberate. Sărbătoarea noastră a răutăţii.

Cercetaşul lui se întorcea la galop. Brohl Hândar ridică o mână pentru a-şi opri trupa.

Tânărul războinic s-a oprit cu o graţie impresionantă.
— Supraveghetor, sunt pe Q'uson Tapi.' Nu au făcut ocol, domnule, le avem!

Q'uson Tapi, nume care a fost găsit doar pe cele mai vechi hărţi ale Letherii; cuvintele în sine erau atât de arhaice încât nici măcar sensul lor era necunoscut. Albia unei mări interioare moarte sau a unui vast lac sărat. Plată, nici o singură ascensiune sau caracteristică care să se întindă în ligi – sau aşa au indicat hărţile. — Cât de departe este Q'usonTapi?

Cercetaşul studie cerul, cu ochii îngustaţi la soare, spre vest. — Putem ajunge la el înainte de seară, spuse el.

Şi Awl?

— Erau la mai puţin de o legă de vechiul ţărm, supraveghetor. Unde merg ei, nu există furaje – turmele sunt condamnate, la fel ca şi Awl înşişi.

— Ploaia a ajuns la Q'uson Tapi?

— Nu încă, dar va fi, iar acele argile se vor transforma în slime – marile vagoane vor fi inutile împotriva noastră.

La fel ca şi cavaleria de ambele părţi, aş paria.

— Intoarce-te la coloană, îi spuse' Brohl Handar cercetaşului, şi raportează-te la Atri-Preda. O vom aştepta
pe vechiul ţărm.

Un salut Letherii – da, mai tânărul Edur s-a apucat repede de astfel de lucruri – şi cercetaşul şi-a împins calul în mişcare.

R'edmask, ce ai făcut acum?

Atri-Preda Bivatt încercase, în cea mai mare parte a zilei, să se convingă că ceea ce văzuse fusese evocat dintr-o minte epuizată, suprasolicitată, înclinaţia ochiului de a găsi forme în nimic, totul în serviciul vesel' pentru o imaginaţie tremurândă. . Cu lumina zorilor de abia un indiciu în aer, ea ieşise, singură, să stea în faţa unui cairn – aceste construcţii ciudate pe care le întâlneau

acum în timp ce se îndreptau din ce în ce mai spre est. Feţe demonice în alb pe părţile mai plate ale bolovanilor uriaşi. Ofrandele votive pe nişe si între jrietrele stivuite grosolan'.

Cu doua zile mai devreme au despărţit un astfel de cairn, găsind în miezul lui... foarte puţin. 0 singură piatră plată pe care se sprijinea un fragment aşchiat de lemn deteriorat – aparent întâmplător, dar Bivatt ştia altfel. îsi putea aminti, cu mult timp în urmă, pe ţărmurile de nord, mtr-o zi în care mările înverşunate se prăbuşeau pe coasta aceea, un şir de canoe de război, cu prora demontată – şi pădurea, pădurea era aşa, aici, în centrul unui cairn de pe Awl'dan.

Stând în faţa acestui nou cairn, cu zorii încercând să se târască înspre' cer în timp ce foile cenuşii de ploaie coborau, se întâmplase să ridice privirea. Şi am văzut un gri mai închis, în formă de bărbat, dar uriaş, la douăzeci, treizeci de paşi distanţă. Solitară, nemişcată, privind-o. Sângele din venele ei si-a pierdut toată căldura şi dintr-o data ploaia a fost la fel de rece ca mările care se zvârliau pe coasta de nord cu ani în urmă.

O rafală de vânt, făcând momentan opac peretele de apă, iar când trecu, silueta dispăru.

Din păcate, frigul nu avea să o părăsească, sentimentul de măsurare, o privire aproape neomenească.

O fantoma. O forma aruncată de mintea ei, un truc al ploii şi vântului şi naşterea incertă a zorilor. Dar nu, el era acolo! Privind. Făcătorul de cairns.

Redmask. Eu insumi. Awl şi Letherii şi Tiste Edur, aici ne duelăm pe această câmpie. Presupunând că suntem singuri în acest joc mortal. Mărturie de nimic altceva decât păsări de carii, coioţi şi antilope care împodobesc pe valea/loors care îi urmăresc trecerea zi de zi.

Dar nu suntem singuri.

Gândul o înspăimânta, într-un mod profund, copilăresc – frica născută într-o minte prea tânără pentru a lepada ceva, fie că era vorba de vise, coşmaruri, groază sau frica de tot ceea ce era pentru totdeauna de necunoscut. Nu se simţea altfel acum.

Erau mii. Trebuie să fi fost. Cum, atunci, s-au putut ascunde? Cum au putut să se ascundă atât de mult timp, în tot acest timp, invizibili pentru noi, invizibili pentru Awl?

Doar dacă Redmask ştie. Şi acum, lucrând în

legătură cu străinii de pe mare, pregătesc o ambuscadă, anihilarea noastră.

Avea dreptate să se sperie.

Ar mai fi o bătălie. Nicio parte nu mai avea nimic pentru mai mult de atât. Şi, cu excepţia unor manifestări îngrozitoare de îndemânare criminală din partea mag-ucigaşului, vrăjitoria Letherii avea să obţmă victoria. Cercetaşul lui Brohl Handar se întorsese cu vestea uimitoare că Redmask şi-a condus oamenii pe Q'uson Tapi şi nu avea să existe nicio negaţie a magiei pe podeaua plată â unei mări moarte. Redmask forţează problema. Odată ce ne confruntăm cu Q'uson Tapi, soarta noastră va fi decisă. Gata cu fuga, cu ambuscada – nici măcar acei Kechra nu vor avea unde să se ascundă.

Errant, ascultaţi-mă, vă rog. Dacă eşti într-adevăr zeul Letherilor, nu oferi surprize m acea zi. Vă rog. Dă-ne victoria.

Coloana a mers mai departe, spre malul străvechi al unei mări moarte. Norii se adunau la orizont înainte. Ploaia se batea pe acel pat de lut şi mâl cu crusta de sare. Ei aveau să lupte într-o mlaştină, unde cavaleria era inutilă, unde niciun cal nu ar fi suficient de rapid pentru a depăşi un val de magie mortală. Unde războinicii şi soldaţii încuiau armele şi mureau acolo unde stăteau, până când'o parte rămânea singură, triumfătoare.

în curând, ar fi terminat cu asta. Gata cu toate.

De la amiază, Redmask îşi alungase cu putere oamenii, pe fundul mării, alergând înaintea norilor de ploaie. O legă, apoi două, sub soarele arzător şi sub aerul care devenea febril odată cu furtuna care se apropie. Apoi a oprit, dar activitatea nu a încetat, iar Toc Anaster privise, la început uimit, apoi cu uimire crescândă si, în cele din urmă, admiraţie, în timp ce războinicii Awl depuneau armele, se dezlipeau de armura lor şi se alăturau cu bătrânii şi cu toţi ceilalţi necombatanţi în a scoate din vagoane corturile şi fiecare întindere de piele pe care o puteau găsi.

Şi vagoanele în sine au fost demontate, dărâmate până când practic nu a mai rămas nimic în afară de roţile uriaşe şi axele, care apoi erau folosite pentru a transporta scândurile de lemn. Pielea şi pânza erau întinse^ fixate în jos, ţăruşii băgaţi la acelaşi nivel cu pământul msuşi. Au fost construite alei din lemn, fiecare

ducând înapoi la un singur pat de vagon, poziţionat central, care a rost lăsat intact şi ridicat pe picioarele unor arbori de suliţă grupate pentru'a crea o platformă.

Pânza şi pieile s-au întins în rânduri, cu pătrate în spatele fiecărui rând, legate prin pereţi turtiţi ae răchită care fuseseră folosiţi pentru ramele de cabane. Dar nimeni nu ar dormi sub acoperire în noaptea asta. Nu, tot ce s-a conturat aici nu a servit decât unui singur scop – bătălia care vine. Bătălia finală.

Redmask intenţiona să se apere. El a invitat-o pe Bivatt si armata ei să se închidă cu el şi, pentru a face acest lucru, Letherii şi Pista Edur ar trebui să mărşăluiască pe teren deschis – Toc stătea călare pe cal, urmărind pregătirile frenetice şi aruncând ocazional o privire spre nord-vest, către norii' de furtună care se închideau – deschişi, pământ, atunci, ar fi o mare de noroi.

S-ar putea decide să aştepte. Aş face-o, dacă aş fi ea. Aşteptaţi până au trecut ploile, până când pământul s-a întărit din nou. Dar Toe bănuia că nu va exercita o asemenea reţinere. Redmask era prins în capcană, adevărat, dar Awl avea turmele lor – mii de fiare, dintre care majoritatea erau acum sacrificate – aşa că Redmask putea aştepta, războinicii săi bine hrăniţi, în timp ce Bivatt şi armata ei se confruntau cu ameninţarea de foamete reală. Avea nevoie de toată carnea aceea măcelărită, dar pentru a ajunge la ea trebuia să treacă prin Awl; a trebuit să-şi distrugă duşmanul urât.

' În plus, s-ar putea să fie mai puţin consternată decât ar crede Redmask, m ziua luptei. La urma urmei, are magii ei. Nu la fel de multe ca înainte, adevărat, dar totuşi reprezintă o ameninţare semnificativă – suficientă pentru a câştiga ziua, de fapt.'

Redmask ar avea războinicii săi stând pe acele insule de pământ uscat. Dar astfel de poziţii – cu rezerve în pieţele din spatele lor – nu ofereau nicio cale de retragere'. O bătălie finală, atunci, destinele au decis într-un fel sau altul: Asta plănuise Redmask? Cu greu. Praedegar a fost un dezastru.

Torrent a urcat. Nicio mască de vopsea din nou, o fâşie de stupi roşii care îi întinde fruntea. — Marea va trăi încă o dată, spuse el.

— Cu greu, răspunse Toc.

— Totuşi, Letherii se vor îneca.

— Prelatele alea, Torrent, nu vor rămâne uscate mult timp. Şi apoi sunt magii.

— Redmask are Gardienii lui pentru acei laşi.

— Laşi? întrebă Toc, amuzat. — Pentru că'ei mânuiesc vrăjitorie în loc de săbii?

— Şi ascunde-te în spatele şirurilor de soldaţi, da. Nu le pasă dé glorie. Pentru onoare.

„Adevărat: singurul lucru la care le pasă este să câştige. Lăsându-i liber să vorbească despre onoare şi glorie după aceea. Prada principală a învingătorilor, acel privilegiu.

— Vorbeşti ca unul dintre ei, Mezla. De aceea nu am, am íncrederé în tine, şi aşa voi rămâne alături de tine în timpul luptei.

„Inima mea este cu tine – la urma urmei, am sarcina de a păzi copiii. Nu vom fi nicăieri aproape de luptă. Până când luptele vor veni la noi, ceea ce va fi.

— îmi voi găsi gloria în a-ţi tăia gâtul mizerabil, Mezla, în momentul în care te întorci să fugi. 1 văd slăbiciunea din sufletul tău; Am văzut-o tot timpul. Eşti rupt. Ar fi trebuit să mori cu soldaţii tăi.

'Probabil.' Cel puţin atunci aş fi scutit de judecăţile cuiva cu o mustaţă pé bărbia lui netedă. Te-ai culcat până acum cu o femeie,' Torrent?

Tânărul războinic a privit o clipă, apoi a dat încet din cap. — Se spune că eşti rapid cu săgeţile tale ghimpate, Mezla.

— O metaforă, Torrent? Sunt surprins de această întoarcere către poetic[1]

— Nu ne-ai ascultat cântecele, nu-i aşa? Te-ai făcut surd la frumuseţea Awl şi în surditatea ta ai orbit ultimul ochi care ţi-a rămas. Suntem un popor străvechi, Mezla.

— Surd, orb, păcat că nu sunt încă mut.

— Vei fi când iţi voi tăia gâtul.

Ei bine, a recunoscut Toc, a avut un punct acolo.

Redmask aşteptase asta de mult timp. Şi niciun bătrân din Renfayar cu secretele lui blestemate nu ar fi gata să spulbere totul. Nu, cu propriile mâini Redmask se ocupase de asta şi încă mai putea vedea în mintea lui faţa acelui bătrân, ochii bombaţi, vasele care se spargé, limba proeminentă în timp ce faţa căptuşită deveni albastră, apoi

0 nuanţă mortală de gri deasupra lui. strângând mâinile. Gâtul acela fusese ca nimic, subţire ca trestia,

cu cartilajul mototolit ca un sul de papirus' în strânsoarea lui. Şi se trezise incapabil să se lase, mult după ce prostul murise.

Prea multe amintiri din copilăria lui se strecuraseră în mâinile lui, transformându-i degetele în şerpi încolăciţi, care păreau să nu se mulţumească cu carne neînsufleţită în strânsoarea lor, dar căutau acea atingere de frig care venea mult după zborul sufletului. Desigur, fusese mai mult decât atât. Bătrânul îşi imaginase stăpânul lui Redmask, supraveghetorul său pentru a folosi cuvântul Letherii, stând la umărul conducătorului războiului, mereu gata să tragă respiraţia şi cuvinte libere care conţineau adevăruri teribile, adevăruri care să-l distrugă pe Redmask, să distrugă orice şansă pe care o avea ae a conduce. Awl la victorie.

Dar acum timpul se apropia. Ar vedea capul lui Bivatt pe o suliţă. Ar vedea noroi şi cadavre de Letherii şi Tiste Edur în' miile lor. Corbi care se învârteau deasupra capetelor, scoţând strigăte încântate. Si stătea pe platforma de lemn, martor la toate. Pentru Gardienii săi, care îl găsiseră, îl aleseseră, sfâşiând magii mădular cu mădular, scoţând coasa prin liniile inamice...

'Şi chipul bătrânului i se ridică din nou în minte. La început se bucurase de acea viziune, dar acum începuse să-
1 bântuie. O faţă pentru a-şi saluta visele; un chip lăsat să se înţeleagă în fiecare pata de nori de furtună, nuanţele de gri şi albastru învineţite reci ca fierul umplând' cerul. Crezuse că a scăpat de' acel prost şi de secretele lui crude, în acea înfăţişare greoaie – ca privirea unui tată faţă de un fiu rătăcit, de parcă nimic din ceea ce a făcut copilul ar putea fi suficient de bun, ar putea fi Awl în felul oamenilor aşa cum au făcut-o ei. fost şi va fi mereu.

Pe măsură ce lucrările continuau din toate părţile, Redmask a urcat pe platformă. Cadaran bici la centură. Rygtha toporul atârnat de curelele de piele. Armele în care ne-am născut cândva, cu mult timp în urmă. Nu este suficient Awl? Nu sunt eu mai Awl decât oricare altul dintre Renfayar? Printre războinicii adunaţi aici? Nu te uita aşa la mine, bătrâne. Nu ai dreptul. Nu ai fost niciodată omul în care am devenit – uită-te la Gardienii mei!

Să-ţi spun povestea, părinte?

Dar' nu. Eşti mort. Şi încă mai simt gâtul tău slab în

mâinile mele '- ah, o eroare. Acest detaliu îi aparţine bătrânului. Care a murit misterios în cortul său. Ultimul dintre bătrânii Renfayar, care au cunoscut, da, îl cunoşteau bine pe tatăl meu şi pe toţi rudele lui şi pe copiii pe care îi spuneau ai lor.

Prostule, de ce nu ai lăsat anii să-ţi estompeze amintirile? De ce nu ai devenit ca orice alt Vechi bătrân, fără speranţă? Ce ţi-a ţinut ochii atât de ascuţiţi? Dar nu mai, da. Acum te uiţi la piatră şi întuneric. Acum mintea aceea ascuţită putrezeşte m craniu şi asta este.

Lasă-mă în pace.

Primele stropi de ploaie l-au lovit şi a ridicat privirea spre cer. Picături tari, izbucnind de 'masca lui, această armură la scară ascunzând adevărul groaznic. Sunt imun. Nu pot fi atins. Mâine, vom distruge inamicul.

Gardienii vor avea grijă de asta. M-au ales pe mine, nu-i aşa? Al lor este darul gloriei şi nimeni în afară de mine nu a câştigat aşa ceva.

După ochii de şopârlă ai lui K'Chain Che'Malle, voi avea victoria mea.

Toboşarul surd şi-a început tunetul aritmie în adâncul norilor de furtună, iar spiritele Awl, uitându-se în jos spre pământ, au început să-şi scoată săbiile zimţate.

CAPITOLUL 20

Trăim în aşteptare
Pentru acest lucru cel mai preţios:
Zeul nostru cu ochii limpezi
Cine intră în deşeuri Din vieţile
noastre Cu paiele legate A unei
mături Si cu un zâmbet
strălucitor Acest zeu pătrunde
într-un colţ Mizeria noastră de
crime Reclamaţiile zdrenţuite
Scuipăm'dimineaţâ Cu fiecare
răsărit de soare Trăim în
aşteptare, da În aşteptare
preţioasă Cu ochi reci virtuţile
noastre Semănat seminţele
deşeurilor Pe pământul fierbinte
ăl vieţii În mână fierul gelid De
arme
Şi cu răsplată strălucitoare
înmuiem acest pământ Sub

cerul senin Cu sângele zeului
nostru Scuipă şi ridică Cu
dezgust riguros – Dumnezeul
nostru care aşteaptă Cormor
Furai

Turnuri si poduri, scheletic subţiri şi nicăieri semn al mâinilor călăuzitoare, al inteligenţei sau al voinţei concentrate. Aceste construcţii, ajungând sus spre înflorirea atât de slabă a luminii, erau în întregime naturale, aspre de linie şi brute în eleganţa lor osoasă. A rătăci picioarele lor înţepate însemna sa copleşească orice simţ al proporţiei, al'felului în care ar trebui să arate lumea. Nu era aer, doar apă. Fără lumină, doar strălucirea unui dar nefiresc de viziune spirituală. Dezvăluind aceste turnuri şi poduri arcuite, atât de înalte, atât de subţiri, încât păreau doar câteva momente de la răsturnarea' în curenţii înverşunaţi şi învolburaţi.

Bruthen Trana, smuls din carnea şi oasele care fuseseră acasă pentru întreaga sa existenţă, rătăcea acum pierdut pe fundul unui ocean. Nu se aşteptase la asta. viziunile şi profeţiile le-au eşuat; a eşuat Hannan Mosag în special. Bruthen bănuise că' călătoria lui îl va găsi într-un loc ciudat, neaşteptat, un tărâm, poate, al mitului. Un tărâm populat de zei şi demoni, de santinele care apără stăpânii moarte de 'multă vreme cu o nemuritoare stoliditate.

— Acolo unde lumina soarelui nu va ajunge. Poate că memoria lui nu era perfectă, dar acesta fusese esenţa acelei profeţii căzute. Iar el nu era decât un războinic al Tiste Edur -' acum un războinic lipsit de carne dincolo de ceea ce stăruia spiritul său dintr-o încăpăţânare voită, la fel de încăpăţânat în îngâmfarea lui ca orice santinelă.

Şi asa a umblat acum şi a putut să-şi privească în jos membrele, trupul; jDutea să-şi ridice mâna şi să-şi atingă faţa, să-şi simtă parul – acum nelegat – măturaridu-se m curent ca fire de alge marine. Putea simţi frigul apei, putea simţi chiar şi presiunea imensă care îl' asedia în această lume întunecată. Dar nu existau poteci, nici drum, nici o potecă evidentă care să se învârte în jurul acestor edificii de piatră.

Lemnul putrezit din cheresteaua navei a izbucnit în nori sub picioarele lui. Niturile închegate s-au întors sub picioare. Fragmente care ar putea fi zdrobite si dansate de- a lungul fundului noroios, duse în toate părţile de

curenţi. Dizolvarea părea a fi blestemul lumii, al tuturor lumilor. Tot ce s-a rupt, tot ce a eşuat, s-a rătăcit într-un loc de odihnă final, pierdut în întuneric, iar acest lucru a mers dincolo de corăbiile de pe mare şi de vieţile de pe acele corăbii. Balenele, dhenrabi, cel mai mic crustaceu. Planuri, scheme şi viziuni grandioase. Iubire^ credinţă şi onoare. Ambiţie, poftă şi răutate. Putea să se întindă în jos şi să-si ia totul în mâini,' urmărind apa smulgându-l, aruncându-l pe o cale învolburată, de moment, de glorie strălucitoare, apoi plecând din nou.

Poate că acesta era adevărul pe care trebuia să-l vadă, asumându-şi prezumţia demnităţii sale, desigur – ceea ce se dovedea într-adevăr o luptă de menţinut. în schimb, valuri de disperare l-au cuprins, l-au străbătut, s-au răscolit sălbatic din propriul său suflet.

Era pierdut.

Ce caut? Pe cine caut? Am uitat. Acesta este un blestem? Sunt mort şi acum rătăcesc condamnat? Mă vor prăbuşi aceste turnuri şi mă vor zdrobi, îmi vor lăsa încă un lucru stricat si stricat în noroi şi mâl?

Eu sunt Tiste Edur. Atât ştiu. Trupul meu adevărat a dispărut, poate pentru totdeauna.

Şi ceva, o forţă a instinctului, îl împingea, pas cu pas. Era un scop, un' lucru de atins. L-ar gasi. Trebuia să-l găsească. Era de-a face cu Hannan Mosag, care îl trimisese aici – şi-a amintit asta, împreună cu ecourile slabe ale profeţiei.

Cu toate acestea, se simţea ca un copil, prins într-un vis care era o căutare nesfârşită a unui chip cunoscut, pentru mama lui, care era acolo, fără să-şi amintească situaţia lui şi indiferentă faţă de asta dacă ea ar fi ştiut-o, pentru că acesta era inima unui astfel de vise înfricoşătoare – o inimă în care dragostea se dezvăluie a fi necrot'ică, o minciună, cea mai profundă trădare posibilă. Bruthen Trana a înţeles aceste temeri pentru ceea ce erau, pentru slăbiciunea pe care o dezvăluiau, chiar dacă se simţea neputincios împotriva lor.

Rătăcind mai departe, lăsând, în cele din urmă, acele monumente groaznice în urma lui. S-ar fi putut să plângă o vreme, deşi bineînţeles că nu-şi simţea propriile lacrimi – erau una cu marea în jurul lui – dar a scos strigăte în surdină, suficient de mult încât să-i dezvolte gatul. Şi uneori se clătina, cădea, cu mâinile adâncit în noroi şi se străduia să-şi recapete picioarele, zvâcnit de curenţi.

Toate acestea păreau să dureze mult timp.

Până când ceva se ivi din întunericul din faţă. Blocat, îngrămădit pe o parte cu ceea ce părea a fi detritus – rămăşiţe de epava, ramuri de copaci şi altele asemenea. Bruthen Trana se împletici mai aproape, încercând să înţeleagă ceea ce vedea.

O casa. înconjurat de un zid jos din aceeaşi piatră neagră. Copaci morţi în curte, cu trunchiurile lor groase, stupoase, fiecare rid'icându-se dintr-o movilă cu rădăcini. O potecă şerpuitoare care duce la trei trepte lăsate în şa şi o uşă îngusta şi îngustă. De ambele părţi ale acestei intrări erau ferestre'pătrate, închise în fâşii de'ardezie. în dreapta, formând un colţ rotunjit, se ridica un turn ghemuit, cu vârf plat. O mică fereastra cornişă de la nivelul superior era luminată din interior cu o strălucire galben tern, agitată, şovăitoare.

O casa. Pe podeaua oceanului.

Şi cineva e acasă.

Bruthen Trana stătea în picioare în faţa porţii, cu ochii pe poteca şerpuitoare de pavaj care ducea spre trepte. Putea vedea nori de nămol ridicându-se din movile de ambele părţi, de parcă noroiul ar fi clocotit de viermi. Acum, mai aproape de casă, a observat nămolul dens, verde, care îmbrăca pereţii, iar curentul predominant – care adunase aunoaie pe o parte – şi-a făcut treaba şi pe pământ, smulgând unul dintre copacii morţi şi sculptând, movila

Eână când nu a fost mai mult decât o împrăştiere de olovani roşii. Copacul se sprijinea de casa cu ramuri neclintite din care curgeau şi se învârteau algele împotriva curentului.

Nu asta caut. Ştia asta cu o certitudine bruscă. Şi totuşi... ridică încă o dată privirea spre turn, la timp pentru a vedea că lumina se diminuează, ca şi cum se retrăgea, apoi dispare.

Bruthen Trana a mers pe potecă.

Curentul părea mai înverşunat aici, parcă dornic să-l împingă de pe potecă, iar un oarecare instinct i-a spus lui Tiste Edur că sa-şi piardă picioarele în această curte ar fi un lucru rău. Aplecându-se, a împins mai departe.

Ajuns la trepte, Bruthen Trana a fost lovit de un zgomot brusc al curentului şi şi-a ridicat privirea şi a văzut că uşa se deschisese. Iar în prag stătea o figură extraordinară. Ca fel de înalt ca Tiste Edur, dar atât de slab încât să pară slăbit. Carne albă ca osul, subţire şi

lejeră, o faţă lungă si îngustă, cusută cu o masă de riduri. Ochii erau gri pal, înconjurând pupilele verticale.

Barbatul purta mătase putrezită, incoloră, care ascunde puţin, inclusiv articulaţiile suplimentare de pe braţe şi picioare, şi ceea ce părea a fi un stern orizontal articulat în mijloc. Ondularea prea multor coaste, un set de clavicule mai mici sub celelalte. Părul lui – puţin mai mult decât şuviţe pejin pateu pestriţ – se agita'ca nişte pânze de păianjen. într-o mâna ridicată, bărbatul ţinea'un felinar în care stătea o piatră care ardea cu foc de aur.

Vocea care vorbea în mintea lui Bruthen Trana era ciudat de copilărească. — Aceasta este noaptea spiritelor?

— Atunci e noapte? întrebă Bruthen Trana.

‘Nu-i aşa?[1]

‘Nu ştiu.[1]

„Ei bine”, a răspuns figura zâmbind, „nici eu. Vrei să ni te alături? Casa nu a mai avut oaspete de multă vreme.

— Nu sunt pentru acest loc, spuse Bruthen Trana, nesigur. ‘Cred...[1]

— Ai dreptate, dar masa este la timp. În plus, ceva curent trebuie să te fi adus aici. Nu este ca şi cum orice spirit vechi ar putea găsi casa. Ai fost condus aici, prietene.[1].

'De ce? De cine?[1]

— Casa, desigur. De ce, a dat bărbatul din umeri, apoi s-a dat înapoi şi a făcut un gest. — Alăturaţi-vă nouă, vă rog. Există vin, potrivit... sec.

Bruthen Trana urcă treptele şi trecu pragul.

Uşa se închise de la sine în urma lui. Se aflau într-un hol îngust, chiar în faţa unei intersecţie în T.

„Sunt Bruthen Trana, un Tiste Edur din...”

— Da, da, într-adevăr. Imperiul Zeului Infirm. Ei bine, unul dintre ei, oricum. Un împărat în lanţuri, un popor în robi – o privire rapidă peste umăr în timp ce bărbatul îl conducea pe coridorul din dreapta – „acesta ai fi tu, Edur, nu Letherii, care eşti în robia unui stăpân mult mai crud. .'

'Monedă.[1]

'Bine făcut. Da.'

S-au oprit în faţa unei uşi plasate într-un perete curbat.

— Asta duce lâ turn, spuse Bruthen Trana. — Unde ţi- am văzut prima dată lumina.

'Intr-adevar. Este, din păcate, singura cameră suficient de mare pentru a-mi găzdui oaspetele. Oh, se apropie el, înainte de a intra, trebuie să te avertizez cu privire la unele lucruri. Oaspetele meu are o slăbiciune, dar atunci, nu-i aşa? în orice caz, mi-a revenit să, uh, să sărbătoresc acea slăbiciune – acum, da, în curând se va termina, aşa cum se întâmplă toate lucrurile – dar nu chiar încă. Astfel, nu trebuie să distragi atenţia dragului meu oaspete de la distracţia pe care o ofer deja. Mă înţelegi?'

— Atunci poate că n-ar trebui sa intru deloc.

'Prostii. Acesta este, Bruthen Trana. Nu trebuie să vorbiţi despre dragoni. Fără dragoni, înţelegi?

Tiste Edur a ridicat din umeri. — Nici măcar nu mi-a trecut prin cap acest subiect...

— Oh, dar într-un fel a făcut-o si continuă să o facă. Spiritul lui Emurlahnis. Scabandari. Părintele Umbră. Asta te bântuie, la fel ca toate Tiste Edur. Treaba este delicată, vezi. Foarte delicat, atât pentru tine, cât şi pentru oaspetele meu. Trebuie să ma bazez pe reţinerea ta, altfel vor fi probleme. Calamitate, de fapt.

— Voi face tot posibilul, domnule. Un moment... cum te cheamă?

Bărbatul întinse mâna spre zăvor. — Numele meu nu este pentru nimeni, Bruthen Trana. Cel mai bine mă cunoaşteţi după unul dintre numeroasele mele titluri. Cea de Letherii va face. Poţi să-mi spui Knuckles.

A ridicat zăvorul şi a împins uşa.

înăuntru se afla o cameră circulară vastă – mult prea mare pentru zidul modest al turnului pe care Bruthen Trana îl văzuse din afară. Orice tavan a existat s-a pierdut în întuneric. Podeaua din gresie avea cincizeci sau mai mult de paşi. Când Knuckles a păşit înăuntru, strălucirea lanternei lui a înflorit, alungând umbrele înapoi. Vizavi de ei, lipit de peretele curbat, era o estradă înalţatăpe care erau împrăştiate grămezi de mătăsuri, perne şi blanuri; şi aşezat la 'marginea acelui estrad, aplecat' înainte cu antebraţele sprijinite pe coapse, era un uriaş. Un căpcăun sau un astfel de demon, având aceeaşi nuanţă de piele ca Knuckles, dar întins peste muşchi uriaşi şi un' cadru robust de oase ghemuite. Mâinile care atârnau peste genunchi erau

disproporţionat de supradimensionate chiar şi pentru acel corp enorm. Părul lung şi neîngrijit atârna în jos pentru a încadra o faţă cu trăsături grele, cu ochi adânci – atât de adânc încât pană şi lumina felinarului nu putea să scoată decât o sclipire în acele gropi pline de rafturi.

— Oaspetele meu, murmura Knuckles. — Kilmandaros. Cel mai blând, te asigur, Bruthen Trana. Când... distras. Vino, este nerăbdătoare să te cunoască.

Ei s-au apropiat, zgomotele de paşi răsunând în această cameră fără apa. Knuckles şi-a schimbat uşor drumul spre o masă joasă de marmură pe care stătea' o sticlă de vin prăfuită. — Iubiţi, îi strigă el lui Kilmandaros, vezi pe cine ne-a adus casa!

„Umpleţi-l cu mâncare şi băutură şi trimiteţi-l pe drum”, a spus femeia uriaşa într-un mârâit. — Sunt pe urmele unei soluţii, puiul meu slăbănog.

Bruthen Trana putea vedea acum, împrăştiate pe plăci înaintea lui Kilmandaros, o abundentă de oase mici, fiecare incizate în modele pe fiecare suprafaţă disponibilă. Păreau aranjaţi fără ordine, nimic mai mult'decât gunoiul vărsat dintr-o' pungă, totuşi Kilmandaros se încruntă la ei cu o concentrare sălbatica.

— Soluţia, repetă ea.

— Ce interesant, spuse Knuckles, procurând de undeva un al treilea pahar în care turnă vin de chihlimbar. — Atunci, dublu sau nimic?

'Oh, da, de ce nu? Dar îmi datorezi deja vistieria a o sută de mii de imperii, dragă Setch...

— Knuckles, iubirea mea.

— Dragă Knuckles.

— Sunt sigur că tu eşti cea care îmi datorezi, mamă.

„încă o clipă”, a răspuns ea, frecându-şi acum mâinile
acelea uriaşe. 'Sunt atât de aproape. Ai fost un prost să oferi dublu sau nimic.

— Ah, slăbiciunea mea, oftă Knuckles în timp ce se îndrepta spre Bruthen Trana cu paharul. întâlnind ochii lui Tiste Edur, Knuckles îi făcu cu ochiul. — Boabele curg râul, mamă, spuse el. — Cel mai bine, grăbeşte-te cu soluţia ta.

Un pumn a tunat pe estradă. — Nu mă face nervos!

Ecourile acelui impact au întârziat să se estompeze.

Kilmandaros se aplecă şi mai mult, uitându-se în jos la şirul de oase. — Modelul' şopti ea, da, aproape că e.

Aproape...'

„Mă simt marenimos”, a spus Knuckles, „şi mă ofer să liniştesc acele cereale... pentru o vreme. Pentru ca noi să fim adevărate gazde pentru noul nostru oaspete.

Femeia uriaşă ridică privirea, cu o bruscă viclenie în expresie. — O idee excelentă, Knuckles. Fă-o asa!

Un gest, iar lumina clătinitoare a felinarului a încetat. Totul era încă într-un fel pe care Bruthen Trana nu putea să-l definească – la urma urmei, nimic nu se schimbase. Şi totuşi sufletul lui ştia, cumva, că boabele despre care vorbise Knuckles erau timpul, trecerea lui, călătoria lui nesfârşită. Tocmai, cu un singur gest al unei mâini, oprise timpul!

Cel puţin în această cameră. Cu siguranţă nu peste tot. Si totuşi...'

Kilmandaros se lăsă pe spate cu un zâmbet mulţumit şi îsi fixă ochii mici pe Bruthen Trana. — înţeleg, spuse ea. — Casa anticipează.

„Suntem ca nişte vise fugare pentru Azath”, a spus Knuckles. „Totuşi, deşi nu suntem decât nişte îngâmfări de moment, aşa cum ar putea fi bine definită existenţa noastră jalnică, avem folosurile noastre.”

— Unii dintre noi, spuse Kilmandaros, brusc dispreţuitor, „se dovedesc mai folositori decât alţii. Acest Tiste Edur'-un val de o mână uriaşă, cicatrice-'este de o valoare modestă în orice măsură.'

„Azath văd ceea ce noi nu vedem în fiecare dintre noi. Poate, mamă, în noi toţi.

Un mormăit acru. — Crezi că casa asta m-a lăsat să plec din proprie voinţă, dovada credinţei tale, Knuckles. Nici măcar Azath nu m-a putut ţine pentru totdeauna.

— Extraordinar, spuse Knuckles, că te-a ţinut deloc.

Acest schimb, şi-a dat seama Bruthen Trăna, a fost unul
vechi, urmând şanţuri bine uzate între cei doi.

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată, spuse Kilmandaros pe sub răsuflarea ei, dacă nu m-ar fi trădat...

— Ah, mamă. Nu am o dragoste specială pentru Anomander Purake, dar haideţi să fim corecţi aici. Nu te-a trădat. De fapt, tu l-ai sărit din'spate...

Anticipându-i trădarea!

— Anomandru nu-şi încalcă cuvântul, mamă. Niciodată nu a făcut-o, nu o va face niciodată.

— Spune-i asta lui Osserc...

— Tot în obiceiul de a „anticipa” trădarea iminentă a lui Anomander.

— Dar Draconus?

— Dar el, mamă?

Kilmandaros a bubuit ceva atunci, prea jos pentru ca Bruthen Trana să-l prindă.

Knuckles spuse: „Oaspetele nostru Tiste Edur caută locul Numelor”.

începu Bruthen Trana. Da! Era adevărat – un adevăr pe care nici măcar nu-l cunoscuse înainte de acest moment, înainte de cuvintele liniştite ale lui Knuckle. Locul Numelor. Numele zeilor.

— Atunci vor fi necazuri, spuse Kilmandaros, mişcându- se agitată, cu privirea atrasă iar şi iar de ' oasele împrăştiate. — Atunci trebuie să-şi amintească casa asta. Calea – fiecare pas – trebuie să-şi amintească, altfel va rătăci pierdut pentru totdeauna. Şi împreună cu el, la fel de rătăciţi cum au fost vreodată, numele fiecărui zeu uitat.

—' Spiritul lui este puternic, spuse Knuckles, apoi se înfruntă pe Bruthen Trana şi zâmbi. „Sjâritul tău este puternic. Iartă-mă, de multe ori uităm în întregime lumea exterioară, chiar şi atunci când, în rare ocazii precum aceasta, lumea respectivă intervine.

Tiste Edur a ridicat din umeri. Capul i se învârtea. Locul Numelor. — Ce voi găsi acolo? el a întrebat.

— A uitat deja, mormăi Kilmandaros.

— Calea, răspunse Knuckles. — Mai mult decât atât, de fapt. Dar când totul este gata – pentru tine, în acel loc – trebuie să-ţi aminteşti poteca, Bruthen Trana, şi trebuie să o parcurgi fără nicio îndoială.

— Dar, Knuckles, toată viaţa mea nu am mers pe nicio cale fără o fărâmă de îndoială – mai mult decât o aşchie, de fapt...

— Surprinzător, interveni Kilmandaros, pentru un copil al lui Scabandari...

— Trebuie să încep din nou boabele, anunţă Knuckles deodată. — În râu, modelul, mamă, te cheamă încă o dată.

Ea a înjurat într-o limbă necunoscută, aplecată să se încruntă la oase. — Am fost acolo, mormăi ea. „Aproape (aici-atât de aproape, atât de-”

Un sonerie slab răsună în cameră.

Pumnul ei tună din nou pe estradă şi de data aceasta

ecourile păreau nesfârşite.

La un semn modest de la Knuckles, Bruthen Trana a scurs vinul fin şi a pus paharul pe blatul mesei de marmură.

Era timpul să plec.

Knuckles îl conduse pe Bruthen Trana înapoi pe coridor. O ultimă privire înapoi în acea cameră aerisită şi Tiste Edur îl văzu pe Kilmandaros, cu mâinile în genunchi, privindu-l direct cu acei ochi slab sclipitori, ca două stele singure, pe moarte, pe firmament. înfrigurat până în adâncul inimii, Bruthen Trana şi-a îndepărtat privirea şi l-a urmat pe fiul lui Kilmandaros înapoi până la uşa din faţă.

în prag, se opri o clipă pentru a cerceta chipul lui Knuckles. — Jocul pe care îl joci cu ea... spune-mi, există un astfel de model?

Sprâncenele arcuite. — în turnarea oaselor? La naiba dacă ştiu. Un zâmbet brusc, atunci. — Genul nostru, ah, dar ne plac modelele.

— Chiar dacă nu există?

— Nu-i aşa? Zâmbetul a devenit răutăcios. — Du-te, Bruthen Trana, si gândeste-te la cale. Ai grijă întotdeauna de cale.

Tiste Edur a coborât pe pavaj. — Aş, mormăi el, aş putea găsi.

La patruzeci de paşi de casă, se întoarse să se uite la ea şi nu văzu decât curenţi învolburaţi, învârtind nămoluri în pâlnii.

Plecat. De parcă mi-aş fi imaginat totul.

Dar am fost avertizat, nu-i aşa? Ceva despre o cale.

'Tine minte...[1]

Pierdut. Din nou. Amintirile smulse eliberate, smulse de vânturile feroce ale apei.

Se întoarse din nou şi porni, clătinându-se, pas cu pas, spre ceva ce nu-şi putea'scoate din minte, nici măcar nu-şi putea imagina. Aici s-a terminat viaţa? Într-o căutare fără speranţă, o căutare eternă a unui vis pierdut?

Aminteşte-ţi drumul. O, părinte Shadow, aminteşte-ţi... ceva. Orice!

Acolo unde fuseseră bucăţile uriaşe de gheaţă, erau acum arbori tineri. Arin, asperi, câini, formând o margine încâlcită în jurul oraşului Meckros mort. Dincolo de copaci se aflau ierburile câmpiilor, printre ele tulpini albastre cu rădăcini adânci şi maci cu buze roşii care acopereau movilele funerare în care locuiau oasele'a mii de oameni.

Epava clădirilor încă mai stăteau ici şi colo pe stâlpii lor masivi de lemn, în timp ce altele se înclinaseră, apoi se răsturnaseră, vărsându-şi conţinutul pe străzile înclinate. Buruienile şi arbuştii creşteau'acum peste tot, împrăştiind ruina enormă şi întinsa, iar printre oasele sparte ale clădirilor se întindeau o împrăştiere de flori, o abundenţă de culori pe toate părţile.

Stătea în picioare, echilibrat pe un stâlp de marmură prăfuit, care îi permitea să vadă priveliştea, oraşul mtinzându-se în stanga lui, marginea zdrenţuită şi copacii cu frunze verzi cu movilele dincolo în dreapta lui. Ochii lui, de un chihlimbar înflăcărat, erau aţintiţi pe ceva la orizont îndepărtat, chiar în faţă. Gura lui largă îşi păstra coborârea obişnuită la colţuri, o expresie care părea mereu în război cu bucuria arzătoare din ochii lui. Ochii mamei lui, se spunea. Dar oarecum mai puţin aprig şi asta, poate, s-a născut din darul neliniştit al tatălui său -' o gură care nu se aştepta să zâmbească, niciodată.

Al doilea lui tată, adevăratul său tată. Firul de sânge. Cel care îl vizitase în a şaptea săptămână de viaţă. Da, deşi un bărbat pe nume Araq Elalle fusese cel care îl crescuse, în timp ce locuia în oraşul Meckros, celălalt – străinul în compania unui turnător de osoasă cu părul galben – fusese cel carg îi dăduse sămânţa lui Menandore, mama lui Rud Halle. îngrijitorii lui Imass nu fuseseră orbi la astfel de adevăruri şi, oh, cât de jignit Menandore la ei după aceea.

Am luat tot ce aveam nevoie de la Udinaas! Si i-a lăsat o coajă şi nimic mai mult. El nu poate naşte niciodată un alt copil – o coajă! Un muritor inutil – uită de el, fiule. El nu este nimic. Şi de la cererea teribilă din ochii ei aprinşi, fiul ei se retrăsese.

Rud Elalle era înalt acum, cu jumătate de mână mai înalt decât mama lui. Părul lui, lung şi sălbatic, la felul războinicilor Bentract Imass, era de un brun albi de soare. Purta o pelerină din piele de ranag, maro adânc şi blana cu vârful chihlimbarului. Dedesubt era o cămaşă

din piele de căprioară. Jambierele lui erau din piele 'de allish mai groasă, mai dură. Pe picioarele lui erau mocasini din piele ranag care îi ajungeau chiar sub genunchi.

O cicatrice îi curgea pe partea dreaptă a gâtului, darul unui mistreţ pe moarte. Oasele încheieturii mâinii stângi îi fuseseră rupte şi acum erau aliniate greşit, locurile rupelor aveau proeminenţe înnodate legate în tendoane groase, dar braţul nu fusese' slăbit de aceasta; într-adevăr, era acum mai' puternică decât opusul său. Darul lui Menandore, acel răspuns ciudat la; orice rănire, de parcă corpul lui ar fi încercat să se blindeze împotriva oricărei şanse ca aceeaşi rănire să se repete. Au existat alte rupturi,' alte răni – viaţa printre Imass era grea si, deşi l-ar fi protejat de rigoarea ei, nu şi-a permis asta. Pl eră printre Bentract, el era din Bentract. Aici, alături de aceşti oameni minunaţi, găsise dragoste şi părtăşie. Ar trăi aşa cum au trăit ei, atâta timp cât ar putea.

Totuşi, vai, simţea acum... că timpul se apropia de sfârşit. Ochii lui au rămas aţintiţi pe acel orizont îndepărtat, chiar dacă simţea sosirea ei, acum lângă el.
— Mamă, spuse el.

— Imass, spuse ea. — Vorbeşte propria noastră limba, fiule. Vorbeşte limba dragonilor.

Uşor dezgust îl acru pe Rud Elalle. — Nu suntem Eleint, mamă. Sângele acela este furat. Impur-[1]

— Nu suntem mai puţin copii ai lui Starvald Demelain. Nu ştiu cine ţi-a umplut mintea cu aceste îndoieli. Dar sunt slăbiciuni, iar acum nu este momentul.

— Acum nu este momentul, repetă el.

Ea pufni. ‘Surorile mele.[1]

'Da.[1]

— Mă vor. Il vor. Totuşi, în ambele scheme, nu te-au considerat o ameninţare, fiule. Oh, ei ştiu că acum eşti crescut. Ei cunosc puterea din tine. Dar ei nu ştiu nimic despre voinţa ta.

— Nici tu, mamă.

A auzit-o trăgând răsuflarea, era amuzat în interior de tăcerea brusc aglomerată care urma.

Dădu din cap către orizontul îndepărtat. — îi vezi, mamă?

'Neimportant. Poate că vor supravieţui, dar nu aş paria pe asta. Inţelege-mă, Rud, cu ceea ce'urmează, niciunul dintre noi nu este în siguranţă. Nici un. Tu, eu,

preţiosul tău Bentract...

Se întoarse la asta, iar ochii lui erau toţi deodată o oglindă a mamei sale – străluciţi de furie şi ameninţare.

Ea aproape a tresărit, iar el a văzut asta şi a fost mulţumit. „Nu voi permite să le vină niciun rău, mamă. Vrei să-mi înţelegi voinţa. Acum o faci.

'Prpstesc. Nu, nebunie^. Nici măcar nu sunt în viaţă...

— în mintea lor, sunt. în mintea mea, mamă, sunt.

Ea a rânjit. — Cei noi de acum printre Bentract ţin de o credinţă atat de nobilă, Rud? Nu le-ai văzut dispreţul? Dispreţul lor faţă de rudele lor amăgiţi? Este doar o chestiune de timp până când unul dintre ei vorbeşte adevărat – spulberând iluzia pentru totdeauna...

— Nu vor, spuse Rud, uitându-se încă o dată la grupul îndepărtat de rătăcitori care acum, fără îndoială, se apropiau de oraşul ruinat. — Nu vizitezi destul de des, spuse el. — Dispreţul şi dispreţul, da, dar şi acum vei vedea frica.

'De tine? O, fiule, prostule! Şi rudele tale adoptate ştiu să-ţi păzească spatele împotriva lor? Bineînţeles că nu, pentru că asta ar dezvălui prea multe, ar invita întrebări incomode – şi Imass nu sunt cei care pot fi îndepărtaţi cu uşurinţă atunci când caută adevărul.

— Spatele meu va fi păzit, spuse Rud.

'De cine?'

— Nu tu, mamă?

Ea şuieră într-un mod cât se poate de reptilian. 'Când? în timp ce surorile mele sunt ocupate să încerce să mă omoare? Când îl are pe Finnest în mână şi ne aruncă ochii pe toţi?

— Dacă nu tu, spuse el cu uşurinţă, atunci altcineva.

— Mai înţelept să-i ucizi acum pe noii veniţi, Rud.

— Şi rudele mele nu ar avea întrebări atunci?

— Nimeni în afară de tu în viaţă să răspundă şi, desigur, le poţi spune orice îţi place. Omorâţi-i pe acei noi Imass, acei străini cu privirea lor vicleană şi grăbiţi-vă.

'Nu cred.'

— Omoară-i, sau o voi face.

— Nu, mamă. Imasurile sunt ale mele. Vărsă sânge printre oamenii mei – oricare dintre ei – şi vei rămâne singur în ziua în care Sukul şi Sheltatha vor sosi, ziua Rumei Silchas care vine să revendice Finnest. El a

aruncat o privire spre ea. Ar putea pielea albă să devină încă mai
Dandă? — Da, totul într-o singură zi. Am fost la cele D'ouăsprezece Porţi, ţinându-mi veghea aşa cum mi-ai cerut. ^

'Şi?[1] întrebarea era aproape fără suflare.

— Kurald Galain este cel mai tulburat.

— Se apropie?

— Ştii că la fel de bine ca mine – tatăl meu este cu ei, nu-i asá? Îi furi ochii când îţi convine...

— Nu atât de uşor pe cat crezi. Tonul ei era autentic în amărăciunea lui. — 'El... mă derută.

Te sperie, vrei să spui. „Ruina Silchas va cere Finnest”.

'Da, o va face! Şi amândoi ştim ce va face cu ea – şi asta nu trebuie să fie permis!

Eşti sigură de asta, mamă? Pentru că, vezi tu, nu sunt. Nu mai. — Ruina Silchas poate cere. Poate face ameninţări groaznice, mamă. Ai spus atât de des.

— Şi dacă stăm unul lângă altul, fiule, nu poate spera să treacă de noi.

'Da.[1]

— Dar cine îţi va păzi spatele?

— Ajunge, mamă. I-am avertizat să tacă şi nu cred că vor încerca ceva. Numiţi asta credinţă, nu în măsura fricii lor. în schimb, credinţa mea se Bazează pe măsura... minunei.

Se uită la el, clar confuză.

Nu simţea nicio înclinaţie să detalieze. Ea avea să vadă, în timp. — M-aş duce să-î urez bun venit pe aceşti noi, spuse el, cu ochii întorcându-se spre străinii care se apropiau. — îmi vei alătura, Menandore?

— Trebuie să fii supărat. Cuvinte pline de afecţiune – da, ea nu l-ar fi putut bătăi niciodată foarte mult timp. Ceva din uşurinţa eterică a tatălui său, poate – o uşurinţă jDe care chiar'şi Rúd însuşi şi-o putea aminti din acea scurta vizită. O uşurinţă care avea să alunece peste trăsăturile obişnuite, neimpresionante ale Letherilor, ori de câte ori valul de durere, consternare – sau într-adevăr orice emoţie dură – trecea şi dispăruse, fără a lăsa o undă în urma lui/

Acea uşurinţă, înţelese acum Rud, era adevărata faţă a lui Udinaas. Faţa sufletului său.

Părinte, aştept cu nerăbdare să te revăd.

Mama lui dispăruse – cel puţin din partea lui. La o

rafală bruscă de vânt, Rud Elalle ridică privirea şi văzu masa albă şi aurie a dragonului ei formându-se, zvârcolindu-se'spre cer cu fiecare ridicare a aripilor uriaşe.

Necunoscuţii se opriseră cu toţii, încă la trei sute'de paşi depărtare, şi se uitau în sus, acum, în timp ce Menandore se aruncă şi mai sus, alunecă peste curenţi de aer pentru o clipă, până când ea i-a înfruntat şi apoi a coborât, direct către grupul mic. Oh, cât de mult îi plăcea să intimideze fiinţe mai mici.

Ceea ce s-a întâmplat atunci, fără îndoială, l-a surprins pe Menandore mai mult decât chiar şi pe Rud – care a scos involuntar un strigăt de surpriză în timp ce două forme feline s-au lansat în aer din mijlocul petrecerii. De mărimea unui câine, cu picioarele anterioare zdrobindu-se în sus, în timp ce mama lui Rud naviga deasupra capului – şi ea şi-a pocnit picioarele din spate strâns ae burtă, cu o alarmă instinctivă, chiar dacă o bătaie fulgerătoare a aripilor ei a ridicat-o din calea pericolului. La vederea gatului ei răsucindu-se, cu ochii strălucind într-o strălucire revoltată – într-adevăr indignat – Rud Elalle a râs şi a fost mulţumit să vadă că sunetul a ajuns la mama lui,' suficient pentru a-i atrage privirea şi a o ţine, până când impulsul dragonului a ţinut-o bine. dincolo de străini şi de animalele lor de companie sfidătoare, din momentul în care s-ar fi putut înclina tare, fălcile deschise pentru a dezlănţui magie mortală asupra emlavei obstreperă şi a stăpânilor'lor.

Echilibrul ameninţării s-a înclinat – aşa cum căutase Rud cu acel râs lătrat – şi ea a zburat mai departe, îndepărtându-i pe toţi în urmă ei, inclusiv pe fiul ei.

Şi, dacă era în natura lui, atunci ar fi zâmbit. Căci ştia că mama lui zâmbea acum. încântat că şi-a amuzat atât de mult singurul ei fiu, copilul ei care, ca orice Imass, şi-a salvat râsul pentru rănile pe care le-a primit trupul său în jocurile feroce ale vieţii. Şi chiar şi îndoielile ei, înrădăcinate de această conversaţie abia trecută, aveau să se liniştească pentru o vreme.

Un pic de timp. Când s-au întors, ştia şi Rud, vor înţepa ca focul. Dar până atunci, ar fi prea târziu. Mai mult sau mai puţin.

A coborât din coloana răsturnată. Era timpul să ne întâlnim cu străinii.

— Asta, anunţă Hedge, nu este Imass. Doar dacă nu le cresc pe aici.

— Nu rude, observă Onrack cu ochii mijiţi.

Inima fantomatică a lui Hedge încă mai bătea puternic în pieptul lui fantomatic în urma acelui dragon blestemat. Dacă n-ar fi fost puii de emlava şi lipsa lor de frică fără creier, lucrurile s-ar fi putut foarte dezordonat. Un înjurător în mâna stângă a lui Hedge. Ben rapid, cu o duzină de lupte sârguitoare pe care ar fi putut să-i fi eliberat dintr-o dată. Trull Sengar şi blestematele lui suliţe – da, fripturi de dragon care plouă din cer.

Doar daca ea nu ne-a prins prima.

Indiferent, momentul trecuse şi era recunoscător pentru asta. — Poate că nu e rudă, Onrack, dar se îmbracă ca un Imass, iar acestea sunt aşchii de piatră la capătul acelui club de oase pe care îl poartă. Hedge a aruncat o privire spre Quick Ben – simţind din nou un val de încântare când a văzut o faţă cunoscută, chipul unui prieten – şi a spus: „Mi-aş dori că Fid să fie aici, pentru că doar privind la acel bărbat are părul în picioare pe spatele lui. gatul meu.[1]

„Dacă ai deja un sentiment rau despre asta , a răspuns vrăjitorul, „de ce ai nevoie de Fid?"

— Confirmare, de aceea. Nenorocitul vorbea cu o femeie, care apoi a virat într-un dragon şi s-a gândit să ne sperie. Oricine ţine companie solzoasa mă face nervos.

— Onrack, spuse Trull Sengar în timp ce bărbatul se apropia, mergând cu un pas lejer, aproape lejer, cred că ne apropiem de locul în care Cotillion dorea să nm.

La asta, Hedge se încruntă. — Apropo de tratarea solzoasă cu lacheul lui Shadowthr face ca toate astea să ducă şi mai rău...

— Lăsând încă o dată nespusă explicaţia pentru ceea ce faci aici, Hedge, răspunse Tiste Edur cu un zâmbet vag către săpătorul – acel zâmbet blestemat, atât de dezarmant, încât Hedge aproape că a vărsat fiecare secret din capul lui, doar ca vezi că zâmbetul devine ceva mai primitor. Trull Sengar era aşa, invitând prietenia şi camaraderia ca parfumul dulce'al unei flori – probabil otrăvitoare – dar asta ar putea fi doar eu. Paranoia mea obişnuită. Bine câştigat, minte. Cu toate acestea, nu pare să existe nimic otrăvitor la Trull Sengar.

Doar că nu am încredere în oamenii drăguţi. Acolo, se spune... cel puţin aici în capul meu. Şi nu, nici nu am nevoie de niciun motiv sărutat de Hood.' S-a apropiat

prea mult de unul dintre puii de emlava şi a trebuit să danseze pentru a evita să lovească ghearele.' Se uită cu privirea la creatura şuierătoare. Pielea ta este a mea, ştii asta? A mea, pisicuţă. Ai grijă de asta între timp.

Ochii ardeau la el, iar puiul de emlava îşi deschise larg fălcile pentru a mai scăpa încă un şuierat în şoaptă.

La naiba, colţii ăia devin lungi.'

Onrack se mutase înainte, iar acum Imass se opri. Câteva clipe mai târziu, toţi se adunaseră pentru a sta la câţiva paşi în spatele lui.

Războinicul înalt, cu părul sălbatic, se apropie. La cinci paşi de Onrack s-a oprit, a zâmbit şi a spus ceva într-un limbaj gutural.

Onrack îşi înclină capul. — Vorbeşte imass.

— Nu Malazan? întrebă Hedge cu simulare de neîncredere. — Ce e în neregulă cu prostul blestemat?

Zâmbetul bărbatului s-a lărgit, acei ochi de chihlimbar fix pe Hedge, iar în Malazan a spus: „Toţi copiii limbii Imass sunt la fel de poezie pentru acest blestemat de prost. La fel ca şi limbile Tiste, adăugă el, îndreptându-se privirea către Trull Sengar. Apoi şi-a întins mâinile în lateral, cu palmele la vedere. — Eu sunt Rud Elalle, crescut printre Bentract Imass ca un copil al lQr.

Onrack spuse: — încă nu s-au arătat, Rud Elalle. Acesta nu este bun-venitul pe care îl aşteptam de la rude.

— Ai fost urmărit, da, de ceva vreme. Multe clanuri. Ulshun Pral a trimis vestea că nimeni nu ar trebui să-ţi blocheze calea. Rud Elalle se uită în jos la puii legaţi de ambele j)ărţi ale lui Trull Sengar. „Ay fug de mirosul tău şi acum vad de ce”. Apoi şi-a lăsat mâinile m jos şi a făcut un pas înapoi. — Ţi-am dat numele meu.

— Sunt Onrack, din Logros T'lan Imass. Cel care reţine emlava este Trull Sengar, Tiste Edur din tribul Hiroth. Bărbatul cu pielea întunecată este Ben Adaephon Delat, născut într-un ţinut numit şapte oraşe; iar însoţitorul lui este Hedge, cândva soldat al'Imperiului Malazan.

Ochii lui Rud îl găsiră din nou pe Hedge. — Spune-mi, soldat, sângerezi?

■Ce?[1]

— Erai mort, da? Un spirit dorind trupul pe care l-a posedat cândva. Dar acum esti aici. Sângerezi?[1]

Uimit, Hedge se uită la 0uick Ben. — Ce vrea să spună? Ca o femeie sângerează? Sunt prea urâtă ca să fiu femeie, Quick.

— Iartă-mă, spuse Rud Elalle. „Onrack se autoproclamă un T'lan Imass – totuşi aici stă, îmbrăcat în carne şi purtând cicatricile călătoriei tale în acest tărâm. Şi au mai fost astfel de oaspeţi. T'lan Imass – rătăcitori singuri care au găsit acest loc – şi ei sunt şi ei îmbrăcaţi în carne.

— Alţi oaspeţi? întrebă Hedge. — Aproape că ai mai avut una dintre ele, iar ea ar fi fost o viperă în mijlocul tău, Rud Elalle. Pentru cât valorează, nu aş avea încredere în alţii T'lan Imass, dacă ai fi tu.

— Ulshun Pral este un lider înţelept, a răspuns Rud cu un alt zâmbet.

— Sunt încă o fantomă, spuse Hedge.

'Tu esti?[1]

Săpătorul se încruntă. — Ei bine, nu mă voi tăia ca să aflu într-un fel sau altul.

— Pentru că ai de gând să părăseşti locul ăsta, în cele din urmă. Desigur, înţeleg.

— Se pare că faci asta, se răsti Hedge. — Aşadar, poate că locuieşti cu aceşti Bentract Imass, Rud Elalle, dar cam atât se ajunge la chestia asta cu rudenia. Deci cine eşti tu?[1]

— Un prieten, răspunse bărbatul cu încă un zâmbet.

Da, si dacă ai şti ce simţeam despre oamenii prietenoşi.

— Mi-aţi dat numele voastre, aşa că acum va urez bun venit printre Bentract Imass. Vino, Ulshun Pral este nerăbdător să te cunoască.

El a pornit.

Ei au urmărit. Cu semne cu mâinile, Hedge îl trase pe Quick Ben mai aproape de el şi se lăsară puţin înapoi de ceilalţi. Săpătorul vorbea pe tonuri foarte joase. — Copacul ăla cu blană stă pe ruinele unui oraş mort, Quick, de parcă ar fi fost prinţul blestemat al lui Hood.

Un oraş Meckros, murmură vrăjitorul.

Da, am' ghicit la fel. Deci unde este oceanul? Mă bucur că nu am văzut niciodată valul care l-a purtat aici.

Raj>id Ben pufni. — Zei si zei bătrâni, Hedge. Am fost aici dand piese, aş paria. Şi, poate, un Jaghut sau doi. Există o adevărată mizerie de magie reziduala în acest loc, nu doar Imass. Mai mult Jaghut decât Imass,

de fapt. Şi... alte chestii.

— Iute Ben Delat, lucid ca un pis.

— Chiar vrei să ştii de ce ne-a trimis Cotillion aici?

'Nu. Doar cunoaşterea mă captează în plasa lui şi nu voi dansa pentru niciun zeu.

— Şi eu, Hedge?

Săpătorul rânji. — Da, dar dansezi, apoi dansezi.

— Rud are rost, apropo.

— Nu, are un club.

— Despre tu sângerare.

— Capota deasupra, rapid...

— Oh, acum asta e un cadou, Hedge. Ce face Hood „mai sus”? Cât de adânc era acea gaură din care te-ai târât? Şi mai important, de ce?

— 'Compania mea sa acris deja? Mi-ai plăcut cel mai puţin, ştii. Chiar şi Trotts...

' — Acum cine dansează?

— Mai bine nu ştim nimic despre motivul pentru care suntem aici, asta încerc să spun.

■Relaxa. Deja te-am dat seama, Hedge, şi iată ceva care te-ar putea surprinde. Nu numai că nu am' nicio problemă să fii aici, dar nici Cotillion.

‘Bastard! Ce-tu şi Cotillion trimiteţi porumbei înainte şi înapoi pentru toate astea?

— Nu spun că Cotillion ştie nimic despre tine, Hedge. Spun doar că dacă ar fi fa'cut-o, ar fi bine. La fel ar fi Shadowthrorone...

— Zei de jos!

‘Calma![1]

— în jurul tău, Quick, asta e imposibil. Mereu a fost, mereu va fi! Hood, sunt o fantomă şi încă sunt nervos![1]

— Nu ai fost niciodată bun să' fii calm, nu-i asa? S-ar putea crede că moartea te-ar fi schimbat pe unii, dar cred că nu.

‘Amuzant. Ha ha.[1]

Acum ocoliră oraşul ruinat şi ajunseră la vedere de movile funerare. Quick Ben mormăi. — Se pare că Meckros nu a supravieţuit loviturii.

— Mort sau nu, spuse Hedge, ai fi şi tu nervos dacă ai avea în spate un sac ae înjurătoare.

— La naiba să fii, Hedge, asta a fost un înjurător în mâna ta acolo! Când dragonul...

— Da, Rapid, aşa că ţine-i jrisicuţele departe de mine, ca nu cumva să sar' înapoi şi sa-mi întorc o gleznă

sau aşa ceva. Şi nu mai vorbi şi despre Shadowthrone şi Cotillion.'

— Un sac plin de'înjuratoare. Acum sunt nervos – s-ar putea să fii mort, dar eu nu sunt!

‘Doar asa.[1]

— Mi-aş fi dorit să fie şi Fid aici. În locul tau.l

„Nu este un lucru foarte frumos de spus! îmi răneşti sentimentele. Oricum. Ceea ce voiam să vă spun era despre acel T'lan Imass cu care călătoream, pentru o vreme.

'Ce s-a intamplat cu el? Lasă-mă să ghicesc, ai aruncat- o cu blesteme.

— La naiba că am făcut-o, Quick. Ea trăgea lanţuri mari.

— Doamne schilod?

— Da. Toată lumea vrea să participe la acest joc aici.

— Ar fi o greşeală, a afirmat vrăjitorul în timp ce se îndreptau spre o serie de aflorinţe de stâncă în spatele cărora se ridicau nişte fire subţiri de fum de vatră. — Zeul Infirm s-ar fi depăşit serios.

— Gândeşte-te bine la tine, nu-i aşa? Unele lucruri nu se schimba niciodată.[1]

— Nu eu, idiotule. Mă refeream la dragon. Menandore. mama lui Rud Halle.

Hedge şi-a târât şapca de piele de pe cap şi a tras de ceea ce mai rămăsese din păr. „Asta ma înnebuneşte! Tu! Lucruri de genul ăsta, pur şi simplu au renunţat ca un bulgăre mare împuţit de-owf Şi-a dat drumul parului. — Hei, asta chiar a durut!

— Trage suficient de tare pentru a sângera, Hedge?

Hedge se uită cu privirea spre vrăjitor, care acum zâmbea plin de ciudă. — Uite, Quick, totul ar fi bine dacă aş plănui sa construiesc o gospodărie aici, să plantez câţiva tuberculi si să cresc emlava pentru blana lor drăgălaşă sau aşa ceva. Dar la naiba, doar sunt în trecere, nu? Şi cand ies pe partea cealaltă, mă întorc să fiu o fantomă şi trebuie să mă obişnuiesc cu asta şi să mă obişnuiesc.

Quick Ben a ridicat din umeri. — Nu te mai trage de păr si vei fi bine, atunci.

Tuii de emlava crescuseră şi erau acum suficient de puternici pentru a-l scoate pe Trull Sengar de echilibru în timp ce îşi încordau lesele de piele, atenţia lor

concentrată din nou asupra soldatului Malazan pe nume Hedge, pentru care dobândiseră o ură fără minte. Trull s-a aplecat m faţă pentru a trage fiarele de-a lungul – întotdeauna funcţiona mai bine când săpătorul mergea înainte, mai degrabă decât să ţină înapoi aşa cum făcea el acum.

' Onrack, remarcându-si zbaterile, se întoarse şi îi dădu repede pe ambii pui pe frunţile lor plate. înclinaţi în mod corespunzător, cei doi emlave şi-au încetat eforturile şi au mers, cu capetele în jos.

— Mama lor ar face la fel, spuse Onrack.

— Laba disciplinei, spuse Trull zâmbind. — Mă întreb dacă am putea crede la fel pentru ghidul nostru de aici.

Rud Elalle era cu zece paşi în raţa lor – poate că auzea, poate că nu.

— Da, au sânge în comun, spuse Onrack, dând din cap. „Asta era clar când stăteau unul lângă altul. Şi dacă există sânge de Eleint în mamă, atunci la fel şi în fiu/

— Soletaken?

'Da.[1]

— Mă întreb dacă a anticipat această complicaţie? Trull se referea la Cotillion când spunea el.

— Necunoscut, răspunse Onrack, înţelegând destul de bine. „Sarcina care ne aşteaptă devine' din ce în ce mai puţin sigură.

' Prietene Trull, mă tem pentru aceste Imass. Pentru întregul tărâm.[1]

— Lăsaţi-l pe vrăjitor şi pe saptatorul lui să răspundă nevoilor binefăcătorului nostru şi ne vom ocupa să protejăm acest loc şi rudele dvs. care îl numesc acasa.

Imasul aruncă o privire peste el cu ochii mijiţi. — Spui asta, cu atâta uşurinţa?

— Vrăjitorul, Onrack, este cel care trebuie să fie aici. Puterea lui – el va fi mâna binefăcătorului nostru în ceea ce urmează. Tu şi cu mine, nu eram decât escorta lui, gărzile lui de corp, dacă vrei.

— Mă înţelegi greşit, Trull Sengar. Minunea mea este în disponibilitatea ta de a-ţi risca viaţa, din nou. De data aceasta pentru un popor' care nu este nimic pentru tine. Pentru un tărâm care nu este al tău.

— Sunt rudele tale, Onrack.

‘îndepărtat. Bentract.

— Dacă ar fi fost, să zicem, tribul Den-Ratha din

Edur să câştige supremaţia printre triburile noastre, Onrack, în loc de propriul meu Hiroth, nu mi-aş da viaţa pentru a-i apăra? Ei sunt încă poporul meu. Pentru tine este la fel, da? Logros, Bentract – doar triburi – dar aceiaşi oameni.

— Sunt prea multe în tine, Trull Sengar. Mă smeriţi.

— Poate că acolo se află propria ta neînţelegere, prietene. Poate că tot ce vezi aici este căutarea mea pentru o cauză, pentru ceva pentru care să lupţi, pentru care să mor.

— Nu vei muri aici.

„Oh, Onrack...”

— S-ar putea să lupt pentru a proteja Bentractul şi acest tărâm, dar nu ei sunt motivul pentru care sunt aici. Tu esti.[1]

Trull nu putea privi ochii prietenului său şi în inima lui era durere. Adânc, bătrân, trezit.

Fiul, spuse Onrack după o clipă, pare... foarte tânăr.

— Ei bine, la fel sunt.

— Nu când mă privesc în ochii tăi. Nu este la fel cu acest Soletaken, a continuat el, aparent fara a-si baga in seama rana pe care tocmai o livrase. — Nu, ochii aia galbeni sunt tmeri.

'Nevinovat?[1]

O încuviinţare din cap. „încredere, aşa cum are încredere un copil”.

— Atunci, o mamă blândă.

— Ea nu î-a crescut, spuse Onrack.

Ah, Imasa, atunci. Şi acum încep să văd, să înţeleg. — Vom fi vigilenţi, Onrack!

'Da.[1]

Rud Elalle i-a condus într-o despicare între două butoane de stâncă stratificată, o potecă care apoi s-a şerpuit între bolovani uriaşi înainte de a se deschide în satul Imass.

Adăposturi de stâncă de-a lungul unei stânci. Cocioabe încadrate în colţi, ramele ţesute ale uscătoarelor pe care erau întinse piei. Copii aleargă ca nişte diablonii ghemuiţi în mijlocul unei adunări de aproximativ treizeci de Imass. Bărbaţi, femei, bătrâni. Un războinic stătea în faţa tuturor celorlălţi, în timp ce într-o parte mai stăteau trei Imass, cu hainele putrezite şi subtil diferite ca tăietură şi stil de cele ale Bentractului -' străinii, îşi dădu seama Trull – oaspeţii rămânând

totuşi despărţiţi.

Văzându-i, expresia benignă a lui Onrack s-a întărit.

— Prietene, îi murmură el către Trull, aia trei.

— Am hotărât şi eu acelaşi lucru, răspunse Trull pe gura.

Rud Elalle sa mutat să stea alături de liderul Bentract. — Acesta este Ulshun Pral, spuse el, punând o mână pe umărul gros al bărbatului – un gest de afecţiune deschisă care părea să nu-şi amintească ae tensiunea tot mai mare de la marginea acestui sat.

Onrack înainta. „Sunt Onrack the Broken, cândva din Logros T'lan Imass, copil al Ritualului. Cer să fim făcuţi oaspeţi printre tribul tău, Ulshun Pral.

Războinicul cu pielea de miere se încruntă spre Rud Elalle, apoi spuse ceva în limba lui.

Rud dădu din cap şi îl înfruntă pe Onrack. — Ulshun Pral vă cere să vorbiţi în prima limbă.

— A întrebat, a spus Onrack, de ce am ales să nu o fac.

'Da.'

„Prietenii mei nu împărtăşesc cunoaşterea acelei limbi. Nu pot cere să fie oaspeţi în numele lor fără înţelegerea lor, pentru că a fi oaspete înseamnă a fi legat de regulile tribului şi acest lucru trebuie să ştie, înainte de a-mi risca o promisiune de pace în numele lor.

— Nu poţi să traduci pur şi simplu? întrebă Rud Elalle.

— Bineînţeles, totuşi aleg să-ţi las asta, Rud Elalle, pentru că Ulshun Pral te cunoaşte şi are încredere, în timp ce el nu mă cunoaşte.

— Foarte bine,' o voi face.

— Ajunge cu toate astea, strigă Hedge, aşezându-şi cu grijă rucsacul jos. „Vom fi cu toţii băieţi buni, atâta timp cât nimeni nu încearcă să ne omoare sau, mai rău, cum ar fi să ne facă să mâncăm o legumă oribilă dispărută pe bună dreptate în orice alt tărâm al universului".

Rud Elalle dădea dovadă de o îndemânare impresionantă şi traducea cuvintele lui Hedge aproape la fel de repede pe cât le spunea săpătorul.

Sprâncenele lui Ulshun Pral s-au ridicat în aparenţă de uimire, apoi s-a întors şi, cu un gest sălbatic, a strigat la o mulţime mică de femei în vârstă aintr-o parte a mulţimii.

Hedge se încruntă la Onrack, „Acum ce am spus? el

a cerut.

Dar Trull și-a văzut prietenul zâmbind. Ulshun Pral tocmai le-a îndrumat bucătărilor să pescuiască baektarul din tocanita pe care ne-au pregătit-o.

— Baek-ce?

— O legumă, Hedge, care nu se va găsi nicăieri decât aici.

Deodată tensiunea a dispărut. Au fost zâmbete, strigăte de aparent bun venit din partea altor Imass, şi mulţi au venit să închidă, mai întâi pe Onrack, iar apoi – cu expresii de încântare şi de mirare, pe Trull Sengar – nu, îşi dădu seama, nu asupra lui – pe puii de emlava. . Care au început să toarne adânc în gât, m timp ce mâinile groase, cu degete scurte, se întindeau pentru a mângâia blana şi a zgâria în spatele urechilor mici şi smocuri.

— Uită-te la asta, repede! Hedge se uita cu neîncredere. — Acum este corect?

Vrăjitorul îl plesni pe spate pe săpător. — E adevărat, HedgeA mortul pute.

— îmi răneşti din nou sentimentele!

Oftând, Trull eliberă lesele de piele şi se dădu înapoi. îi zâmbi lui Hedge. — Nu miros nimic neplăcut, spuse el.

Dar încruntarea soldatului nu a făcut decât să se adâncească. — Poate că acum îmi place de tine, Trull Sengar, dar continui să fii drăguţ şi asta se va schimba, jur.

— Te-am jignit...

— Ignoraţi-l pe Hedge, îl întrerupse Quick Ben, cel puţin când vorbeşte. Crede-mă, a fost singurul mod în care noi ceilalţi din echipă am rămas sănătoşi. Ignoră-l... până când ajunge în sacul ăla blestemat al lui. '

'Şi apoi?[1] întrebă Trull complet uluit.

— Atunci fugi de parcă însuşi Hood ar fi fost pe călcâie. Onrack se despărţise de primitorii săi şi se îndrepta acum spre străini.

— Da, spuse Quick Ben cu o voce joasă. — într-adevăr, sunt probleme.

— Pentru că erau ca Qnrack? T'lan Imass?

— Despre ritual, da. întrebarea este, de ce sunt ei aici? „Mi-aş imagina că orice misiune i-a adus în acest loc, Quick Ben, transformarea pe care au experimentat-o i-a

zguduit – poate, ca si în cazul lui Onrack, spiritele li s-au trezit.”

— Ei bine, par destul de dezechilibrate.

Conversaţia lor cu Onrack a fost scurtă, iar Trull se uită
la apropiereaVechiului său prieten.

Bine?[1] întrebă vrăjitorul.

Onrack era încruntat. — La urma urmei, sunt Bentract. Dar de la cei care s-au alăturat Ritualului. Clanul lui Ulshun Pral s-a numărat printre puţinii care nu au făcut-o, care au fost influenţaţi de argumentele expuse de Kilava Onass – de aceea, a adăugat Onrack, îi salută pe emlava ca şi cum ar fi chiar copiii lui Kilava. Astfel, exista răni străvechi între cele două grupuri. Ulshun Pral nu era un şef de clan pe atunci – într-adevar, T'lan Bentract nici măcar nu-l cunosc.

— Si asta este o problemă?

— Este, pentru că unul dintre străini este un şef ales, ales de Bentract însuşi. Hostiile Rator.

— Si ceilalţi doi? â întrebat rapid Ben.

— Da, chiar mai greu. Bonecaster-ul lui Ulshun Pral a dispărut. Til'aras Benok si Gr'istanas Ish'ilm, care stau de ambele părţi ale Hostiile Rator, sunt Bonecasters.'

Trull Sengar trase adânc aer în piept. — Atunci se gândesc la uzurpare.

Onrack cel Frânt dădu din cap.

— Atunci ce i-a oprit? a întrebat rapid Ben.

— Rud Elalle, vrăjitor. Fiul lui Menandore îi îngrozeşte. Ploaia a tunat, în fiecare clipă alte sute de mii de lănci
cu vârfuri de fier prăbuşindu-se din întuneric pe acoperişurile de ardezie, explodând pe străzile pietruite, uncie paraiele curgeau acum, alergând spre port.

Gheaţa din nordul insulei nu murise în linişte. Despărţiţi de magia unui copil voinic, munţii albi şi albaştri se ridicaseră spre cer în stâlpi de abur care se învârteau în nori masivi de furtună, care apoi mărşăluiseră spre sud, eliberaţi de restricţiile refuzului, iar norii aceia au izbucnit acum peste oraşul' asediat cu furie, şi răzbunarea. După- amiaza târziu devenise miezul nopţii'si acum, în timp ce suna clopotele pe jumătate înecat ale clopotelor de la miezul nopţii, parea că noaptea asta nu se va termina niciodată.

În ziua de mâine – dacă va veni vreodată – Adjunct

avea să pornească cu flota ei pestriţă. Tronurile Războiului, o zeci de escorte rapide bine înarmate, ultimul transport care ţine restul Armatei a Paisprezecea şi un dromon negru şi elegant, propulsat de vâslele neobosite conduse de Tiste Andii fără cap. Ah, şi bineînţeles, în frunte ar fi o navă de piraţi locală, condusă de o femeie moartă, dar nu contează ea. îhtoarce-te, da, la acel coşmar negru.

Gazdele lor munciseră' din greu pentru a păstra adevărul groaznic despre acel dromon Quon de la Nimander Golit şi rudele lui. Capetele tăiate de pe punte, înghesuite în jurul catargului principal, ei bine, le ţinuseră acoperite. Nu are rost să încurajeze isteria, oaspeţii lor vii Tiste Andii ar trebui să vadă feţele rudelor lor, rudele lor adevărate, căci nu erau de la Dr'ift Avalii? Oh, da, chiar au fost. Unchi, taţi, mame, o, un joc de cuvinte acum ar fi de folos noţiunii -' ei au fost, da, capi de familie, tăiati înainte de vremea lor, înainte ca copiii lor să fi crescut suficient de bătrâni, suficient de înţelepţi, suficient de greu pentru a supravieţui în această lume. Tăiaţi, ha ha. Acum, moartea ar fi fost' un lucru. A muri a fost un lucru. Doar unul şi au fost alte lucruri, întotdeauna, şi nu aveai nevoie de nicio înţelepciune specială pentru a şti asta. Dar acele capete nu muriseră, nu s-au înţepenit, apoi s-au înmuiat cu putregai. Feţele nu căzuseră pentru a lăsa doar os, ci doar recunoaşterea care a venit odată cu împărtăşirea a ceea ce este, ce-'a fost şi ce ar fi. Nu, ochii se uitau fix, ochii clipeau pentru că unele amintiri le spuneau că clipirea este necesară. Gurile s-au mişcat, reluând conversaţiile întrerupte, împărtăşirea glumelor, bârfele părinţilor, dar nici un cuvânt nu putea scapa.

Dar isteria era un loc complicat în care s-ar putea găsi o minte tânără. Ar putea fi asurzitor cu ţipete, ţipete, exploziile nesfârşite de groază din nou şi din nou şi din nou – un val care creşte fără sfârşit. Sau ar putea fi linişte – tăcere în acel mod îngrozitor al unor tăceri – ca acela al gurilor căscate, disperate, dar incapabile să tragă respiraţia, cu ochii deasupra bombaţi, cu venele proeminente în nevoia lor, dar nicio respiraţie nu ar mai veni, nimic de alunecat, viata in plamani. Aceasta a fost isteria înecului. înecare în interiorul tău, în groază. Isteria unui copil, cu ochii în gol, saliva mânjind bărbia.

Unele secrete erau imposibil de păstrat. Adevărul acelei nave, unul. Liniile Silanda erau cunoscute, erau

profund familiare. Nava care-şi luase părinţii o-

o călătorie jalnică în căutarea celui pe care fiecare Tiste Andii din Drift Avalii îl numea Tată. Anomander Rake. Anomandra părului argintiu, ochii dragonului. Nu l-am găsit, vai. Niciodată şansa de a cere ajutor, de a pune toate întrebările care trebuiau puse, de a înjunghia degetele în acuzaţie, condamnare, condamnare. Toate astea, da da.

Luaţi la vâsle, părinţi curajoşi, mai e mare de traversat. Poţi vedea malul? Desigur ca nu. Vedeţi lumina soarelui atunci când este lumina soarelui prin ţesătura pânzei, iar în capul vostru simţiţi durerea corpului' încordarea umerilor voştri, grămadă' şi despărţire, grămadă şi despărţire a fiecărei trageri de'pe matura. Simţi sângele'curgându-se în gât ca şi cum ar fi o ceaşcă aurită, doar ca să se scufunde din nou'. Row, la naiba! Râsle pentru mal!

Da, malul. Cealaltă parte a acestui ocean şi acest ocean, dragi părinţi, sunt nesfârşite.

Deci vârşte! Rând!

Poate că ar fi chicotit, dar asta ar fi un lucru periculos, să rupă tăcerea isteriei lui, de care se ţinuse atât de mult, încât devenise cald ca îmbrăţişarea unei mame.

Cel mai bine să mergi mai departe, lucrând pentru a împinge, închide, totul s-a gândit la Silanda. Mai uşor pe uscat, în acest han, în camera asta.

Dar, mâine, aveau să navigheze. Din nou. Pe nave, o, stropii şi vântul însufleţesc atât de mult!

Şi acesta a fost motivul pentru care, în această noapte îngrozitoare de ploaie răzbunătoare, Nimander era treaz. Căci îl cunoştea pe Phaed. El ştia propria pată de isterie a lui Phaed şi ce ar putea-o determina sa facă. În seara asta, în cenuşa înmuiata a clopotului de la miezul nopţii.

Putea să-şi facă paşii foarte liniştiţi, în timp ce ieşea din

Eat şi se îndrepta desculţă spre uşă. Binecuvântată soră inecuvântată fiică binecuvântată mamă binecuvântată mătuşă, nepoată, rudă binecuvântată de bunica, sânge din sângele meu, scuipat de scuipat, fiere de fiere, te aud.

Căci îţi cunosc mintea, Phaed. Izbucnirile mereu crescânde în sufletul tău-da, văd dinţii tăi dezgolit, pata

de intenţie. Te imaginezi nevăzut, da, fără martor, şi aşa îţi dezvălui şinele brut. Acolo, în acea tăietură binecuvântată de alb gri, atât de poetic ecou de strălucirea cuţitului din mâna ta.

Spre uşă, dragă Phaed. Ridicaţi zăvorul şi plecaţi, pentru a aluneca pe coridor cu toate 'membrele alunecătoare, în timp ce ploaia bate deasupra acoperişului şi apa se prelinge pe pereţi în lacrimi murdare. Destul de rece pentru a-ţi vedea respiraţia, Phaed, amintindu-ţi nu doar că eşti 'în' viaţă, ci ca eşti trezit sexual; că această călătorie este cea' mai dulce răsfăţ de secrete sub acoperire, degetele jucăuşe vreodată' pe cuţit, iar pe corabia legănată în ochii portului se uită la întunericul de sub pânza umedă, apa care se prelinge...

Ea îşi face griji, da, pentru Withâl. Cine s-ar putea trezi, înainte sau dupa. Cine ar putea mirosi sângele, duhoarea de fier, moartea călare pe ultima suflare a lui Sandalath Drukorlat. Cine ar putea fi martor când tot ceea ce a fost, cu adevărat Phaed a fost, nu putea fi niciodată martor – pentru că astfel de lucruri nu erau permise, niciodată permise, şi asa ar putea fi nevoită să-l omoare şi pe el.

Viperele lovesc de mai multe ori.

Acum, la uşă, ultima barieră – rândul pe care îl proşti – ţărmul se află chiar dincolo! – şi bineînţeles că nu există nicio lacăt care să lege zăvorul. Nici un motiv pentru asta. Salvează un copil ucigaş al cărui cap mamei se uită la pânza de pe o punte. Singura copilă care a mers să vadă asta singură. Şi suntem atraşi de pelerinaj. Pentru că a trăi înseamna a vâna ecouri. Ecouri de ce? Nimeni nu stie. Dar pelerinajul este luat, da, vreodată luat, şi din când în când acele ecouri sunt prinse – doar vâsle care scârţâie în şoaptă, palmă şi ciocănire a valurilor ca pumnii pe carenă, strigând să intre şi sângele care burbuie, scuipatul suge când se scufundă înapoi. Si auzim, în acele ecouri, vocea vreunui maestru: Rând! Râsle pentru mal! Rând pentru vieţile voastre!

' Şi-a amintit o poveste, povestea pe care şi-a amintit-o mereu, şi şi-a amintit-o vreodată. Un bătrân singur într-o barcă mică de pescari. Vâslit în faţa unui munte ele gheaţă. Oh, i-a plăcut povestea asta. Gloria lipsită de sens, magia fără minte – el s-ar înnebuni la gândul, la viziunea pe care o evoca despre acea scenă minunată, profundă şi profund inutilă. Bătrâne, ce crezi că faci?

Bătrânul – gheaţa!

înăuntru, o umbră printre umbre, întuneric în întuneric, dinţii ascunşi acum, dar cuţitul este o strălucire zgomotoasă, ' care prinde reflexele' ploii din geamul curcubeu cu sâmburi al ferestrei. Şi un fior o ia atunci, trăgând-o în jos, ghemuit-o în timp ce senzaţiile îi curg prin

Fântece, izbindu-i în sus în creier şi îi ţine respiraţia – oh, haed, nu ţipa acum. Nici măcar să'nu geme.

Şi-au adunat pătuţurile împreună – în noaptea asta, atunci, bărbatul şi căţeaua si-au împărţit scuipatul coapselor, nu-i aşa' de dulce. Ea se apropie, cu ochii cercetători. Găsind forma lui Sandalath în stanga, cel mai aproape de ea. Convenabil.

Phaed ridică cutitul.

în mintea ei, fulgerări, scenă după scenă, lista sordidă a dispreţurilor constante ale acestei bătrâne, fiecare dispreţuiridu-l pe Phaed, fiecare dezvăluind tuturor din apropiere prea multe dintre terorile secrete ale lui Phaed – nimeni nu are dreptul să facă asta, nu... cineva are dreptul să râdă-radă în ochi dacă nu cu voce tare. Toate aceste insulte, ei bine, a sosit timpul să le plătim înapoi. Aici, cu o lovitură puternică de cuţit.

Ea ridică cuţitul şi niai sus, îşi trage respiraţia şi îl ţine.

Si înjunghie.'

Mâna lui Nimander iese, îi prinde încheietura mâinii, tare, strângându-se în timp ce se răsuceşte, bluzele decojite pe spate, ochii strălucind de furie şi frică. încheietura ei este un lucru minuscul, ca un şarpe osos, prins, înnebunit, căutând să întoarcă cuţitul, sa pună tăişul de mâna lui Nimander. Se răsuceşte din nou şi oasele se sparg, un zgomot îngrozitor de măcinat.

Cuţitul zgâieşte pe podeaua de lemn.

Nimander se sprijină asupra ei, folosindu-şi greutatea pentru a-l mototoli pe Phaed pe podea lângă pat. Ea încearcă să-i zgârie ochii, iar el eliberează membrul rupt pentru a-l apuca pe celălalt. O rupe şi pe aia.

Ea nu a ţipat. Uimitor, asta. Nici un sunet, ci respiraţia ei gâfâită.

Nimander o prinde şi o ia de gât în mâini. începe să strângă.

Gata, Phaed. Acum fac aşa cum ar face Anomander Rake. La fel ca şi Ruina Silchas. La fel ca şi Sandalath

dacă ar fi trează. Fac'asta, pentru că te cunosc-da, chiar şi acum, acolo, în ochii tăi bulbucaţi, unde toată conştiinţa ta se adună acum într-un potop, pot să văd adevărul despre tine.

Golul din interior.

Mama ta se uită îngrozită. La ceea ce ea a dat naştere. Ea se uită, neîncrezătoare, agăţându-se cu disperare de posibilitatea că a greşit, că noi toţi o facem, că nu eşti aşa cum eşti. Dar asta nu este de ajutor. Nu la ea. Nu pentru tine.

Da, uită-te în ochii mei, Phaed, si stii că te văd.

Te văd-

Era târât departe. Off Phaed. Mâinile îi erau slăbite, răsucite dureros pentru a-i rupe strânsoarea – şi cade pe spate, cu braţele musculoase înfăşurate în jurul lui acum, şi este târât d'e pe Phaed, de pe faţa ei umflată şi d'e îngrozitorul gafait – gâtul bietului Phaed îl doare, poate este rupt, chiar. A respira înseamnă a cunoaşte agonia.

Dar ea trăieşte. Şi-a pierdut şansa si acum îl vor ucide.

Sandalath ţipă la el – ea ţipa la el de ceva vreme, îşi dă seama. Ea a' ţipat prima dată când i-a rupt a doua încheietură a lui Phaed – trezită de propriile ţipete ale lui Phaed – oh, bineînţeles că nu tăcuse. Spargerea oaselor nu ar permite niciodată asta, nici măcar de la o creatură fără suflet precum Phaed. Ea ţipase, iar el nu auzise nimic, nici măcar ecouri-mâinile pe vâslă şi strângerea!

Acum ce s-ar întâmpla? Acum ce ar face?

— Nimander!

Trecu, se uită la Sandalath, îi studie chipul de parcă ar fi fost al unui străin.

Withal îl ţinea, cu braţele prinse pe părţile lui, dar pe Nimander nu-l interesa să se lupte. Era prea târziu pentru asta.

Phaed vomitase şi mirosul vărsăturii ei era dens în aer.

Cineva bătea în uşă – pe care, în înţelepciunea lui, Nimander o încuiase în spatele lui, după ce îl urmărea pe Phaed în cameră.

Sandalath a strigat că a fost în regulă, totul a fost bine – un accident, dar totul este bine acum.

Dar încheieturile bietului Phaed sunt rupte. Asta va trebui să fie văzut.

Nu acum, Withal.

Stă moale în braţele mele, soţie. Pot să-l eliberez acum?

Da, dar fii atent..'.

O voi face, fără îndoială.

Şi acum Sandalath, poziţionată între Nimander şi Phaed, care tuşea şi călăuna, îi luă faţa în mâinile ei şi se apropie să-i studieze ochii.

Ce vezi, Sandalath Drukorlat? Bijuterii strălucitoare cu adevăruri şi minuni? Gropile îţi şoptesc că nu se va găsi vreodată fund, că plonjarea îritr-un suflet nu se termină niciodată? Row, proştilor! Ne scufundam! Oh, nu chicoti, Nimander, nu face asta. Rămâi aşa cum eşti, amorţit în exterior. Gol. Ce vezi? De ce, nimic/desigur.

— Nimander.

— E în regulă, spuse el. — Poţi să mă omori acum.

O privire ciudata pe chipul ei'. Ceva de genul groază. — Nimander, nu. Ascultă la mine. Trebuie să ştiu. Ce sa întâmplat aici? De ce ai fost în camera noastră? '

— Phaed.

— De ce aţi fost amândoi în camera noastră, Nimander?

De ce, am' urmat-o. Am rămas treaz – am făcut asta de

multe ori. O urmăresc de zile şi zile, nopţi şi nopţi. Privind- o cum dorm, aşteptând să se trezească, să-Işi scoată cuţitul şi să zâmbească un salut către întuneric. întunericul care este moştenirea noastră, întunericul trădării.

Nu-mi amintesc când am dormit ultima dată, Sandalath Drukorlat.

Aveam nevoie să rămân trează, mereu trează. Din cauza lui Phaed.

I-a răspuns atunci? Cu voce tare, toate declaraţiile acelea răsturnătoare, acele explicaţii rezonabile. Nu era sigur. „Omoară-mă acum, ca să pot dormi, aşa că vreau să dorm”.

— Nimeni nu te va ucide, spuse Sandalath. Mâinile ei, lipite de părţile laterale ale feţei lui, erau pline de sudoare. Sau ploaia, poate. Nu lacrimile – lăsaţi asta în cerul, în noapte,

— îmi pare rău, spuse Nimander.

— Cred că scuzele ar trebui să fie păstrate pentru Phaed, nu-i aşa?

— îmi pâre rău, îi repetă el, apoi adăugă, că nu e moartă.

Mâinile ei s-au îndepărtat, lăsându-i brusc obrajii reci.

— Stai puţin, spuse Withal, păşind la picioarele patului şi aplecându-s'e să ridice ceva. Strălucitor, tivita. Cuţitul ei. — Acum, spuse el într-un murmur, căruia îi aparţine această jucărie, mă întreb?

— Nimander încă îl poartă pe al lui, spuse Sandalath, apoi se întoarse să se uite la Phaed.

O clipă mai târziu, Withal mormăi. — A fost un mic şarpe urat în jurul tău, Sand. Dar asta?[1] L-a înfruntat pe Nimander. — Tocmai ai salvat viaţa soţiei mele? Cred că ai făcut-o. Şi apoi se apropie, dar nu era nimic din oroarea feţei lui Sandalath în a lui. Nu, aceasta a fost o expresie dură, care s-a înmuiat încet. — Zei de jos, Nimander, ştiai că asta va veni, nu-i aşa? Cât timp? Când ai dormit ultima oară? Se uită încă o clipă, apoi se întoarse. — Da-te deoparte, Sand, cred că treouie să termin ceea ce a început Nimander...

'Nu![1] se răsti soţia lui.

— Va încerca din nou.

— înţeleg asta, prostule! Crezi că nu am văzut în acea maură cu colţi care este sufletul lui Phaed? Ascultă, există o soluţie...

— Da, storcându-i gâtul slăbănog...

— Îi lăsăm aici. Pe insulă – vom naviga mâine fără ei. cu soţul-[1]

— Şi când îşi va reveni – creaturi ca aceasta întotdeauna o fac – ea va lua acest blestemat de cuţit şi va face lui Nimander ceea ce a încercat să-ţi facă ţie.' El ţi-a salvat viaţa şi nu-l voi abandona...

— Nu-l va ucide, spuse Sandalath. — Nu înţelegi. Ea nu poate – fără el, ar fi cu adevărat singură şi că nu poate suporta – ar înnebuni-'

— Nebun, da, destul de nebun încât să-i ducă un cuţit lui Nimander, cel care a trădat-o!

'Nu.[1]

„Soţie, eşti atât de sigură? Credinţa ta în înţelegerea minţii unui sociopat este atât de puternică? Că l-ai lăsa pe Nimander cu ea?

— Soţ, braţele ei sunt rupte.

— Şi oasele rupte pot fi vindecate. Un cuţit în ochi nu poate.

— Nu-l va atinge.

'Nisip-[1]

vorbi Nimander. — Nu mă va atinge.

Ochii lui Withal i-au cercetat pe ai lui. 'Şi tu de asemenea?'

Trebuie să ne lăsaţi aici, spuse Nimander, apoi tresări la sunetul propriei voci. Atât de slab, atât de inutil. Nu era Anomander Rake. Fără Ruina Silchas. Credinţa lui Andarist în a-l alege să-i conducă pe ceilalţi fusese o greşeală. „Nu putem merge cu tine. Cu Silanda. Nu mai suportăm să vedem acea navă. Luaţi-o, vă rog, luaţi-le!

Oh, prea multe ţipete în noaptea asta, în camera asta. Mai multe solicitări din exterior, în alarmă tot mai mare.

Sandalath se întoarse şi, desenând în jurul ei un halat – fusese, îşi dădu brusc seama Nimander, goală – o femeie cu daruri de matronă, trupul unei femei care a născut copii, un corp la care visează tinerii. Şi ar putea fi soţii care ar putea fi mame care ar jDutea fi iubite... pentru una ca mine? Opreşte-te, e îmbrăcată în haine moarte, Sandalath se duse la uşă, o descuie repede şi se strecură afară, închizând uşa în urma ei. Mai multe voci pe coridor.

Withal se uita în jos la Phaed, care încetase să tuşească, scâncete de durere, plâns neîncetat. — Aceasta nu este crima ta, Nimander.

Ce?

Withal se întinse şi o apucă pe Phaed de braţele ei. Ea a ţipat.

— Nu, spuse Nimander.

— Nu crima ta.

— Te va părăsi, Withal. Dacă faci asta. Ea te va părăsi.

îl privi pe Nimander, apoi îl împinse pe Phaed înapoi pe
podea. — Nu mă cunoşti, Nimander. Poate că nici ea nu – nu când vine vorba de ceea ce voi face de dragul ei – şi, presupun, adăugă el cu un mârâit, pentru al tău.

Nimander crezuse că cuvintele lui l-au atras pe Withal înapoi, l-au împiedicat să facă ceea ce intenţionase să facă, aşa că nu era pregătit, aşa că a rămas în picioare, uitându- se, cum Withal îl smulgea pe Phaed, traversând încăperea – ducând-o ca şi cum nu era decât un sac de tuberculi – şi a aruncat-o pe fereastră.

O zdrobire puternică a sticlei groase, cu bule şi a corpului, braţele care scăpau şi membrele inferioare

descoperite – cu picioarele delicate'la capăt – au dispărut, în noaptea care urla, stropind camera cu ploaie îngheţată.

Withal s-a împiedicat înapoi în faţa acelui vant/ apoi s-a întors pentru a-l înfrunta pe Nimander. — O să mint, spuse el mârâind. — Creatura nebună a fugit, s-a aruncat prin ea... mă auzi?

Uşa s-a deschis si Sandalath a intrat în cameră, în spatele ei aghiotantul Adjunctului, Lostara Yil, şi preotul, Banaschar – si, împingânau-se în spatele lor, ceilalţi Tiste Andii – cu ochii mari de frică, confuzie – şi Nimander s-a trântit spre ei. un pas, apoi altul-

Si a fost tras spre Sandalath.

Withal vorbea. O voce plină de neîncredere. Opiniile.

Dar ea se uita în ochii lui. — A făcut-o? Nimander! A făcut-o?

A făcut ea ce! Oh, da, treci pe fereastră.

Strigăte de pe stradă de dedesubt, înăbuşite de vânturile bocitoare şi de ploaia zgomotătoare. Los'tara Yil se mişcă să stea lângă pervaz, se aplecă afară. O clipă mai târziu, sejiădu înapoi şi se întoarse, cu expresia gravă. — Gât rupt. îmi pare rău, Sandalath. Dar am întrebări...[1]

Mama, soţia, iubita lui Withal, se uita încă în ochii lui Nimander – o privire care spunea că pierderea se ridica din locurile întunecate şi înspăimântate din mintea ei, crescând, da, să devoreze dragostea pe care o ţinea pentru soţul ei – pentru bărbatul cu fata inocenta; asta i-a spus, cu răspunsul pe care l-ar putea da la întrebarea ei, încă două vieţi ar putea fi distruse. A făcut-o? Prin fereastra? A murit ea?

Nimander dădu din cap. — Da, spuse el.

O altă femeie moartă i-a tipat în craniu şi aproape că a tresărit. Ochi morţi, devorând toată dragostea. — Ai minţit, Nimander!

Da. Pentru a salva Withal. Pentru a salva Sandalath Drukorlat-

— Ca să te salvezi!

Da.

— Draga mea, ce s-a întâmplat cu tine?

Am auzit un sunet învârtit. O promisiune în şoaptă – trebuie să stăm aici, vezi tu. Noi trebuie. Andarist in-a ales pe mine. Ştia că va muri. El ştia că nu va exista nici un Anomande'r Rake, nicio Ruina'Silchas, nicio rudă mare a epocii noastre de glorie – nimeni care să vină să

ne salveze, sa aibă grijă de noi. Eram doar eu.

Iubirea mea, a conduce înseamnă a purta poveri. Ca şi eroii de altădată, cu ochi limpezi.

Aşa că uită-te la ochii mei, iubirea mea. Vezi povara mea? Exact ca un erou de odinioară...

Sandalath ridică din nou mâna, acele două mâini cu degete lungi. Nu pentru a-i lua faţa, ci pentru a şterge ploaia care îi curge pe obraji.

Ochii mei limpezi.

Vom rămâne aici, pe această insulă – vom privi la Shake, şi vom vedea în ele firele slabe de sânge de Tiste Andii şi' îi vom îndepărta de barbaria care i-a luat şi le-a sucit amintirile aşa.

Le vom arăta'malul. Adevăratul ţărm.

Poveri, iubirea mea. Asta înseamnă să trăieşti, în timp ce cei dragi mor.

Sandalath, încă ignorând întrebările lui Lostara Yil, se dădu acum înapoi şi se întoarse pentru a se aşeza în braţele
soţului ei.

Iar Withal se uită la Nimander.

Afară, vântul ţipa.

Da, iubirea mea, vezi-o în ochii lui. Uite ce i-am făcut lui Withal. Totul pentru că am eşuat.

Furtuna de aseară a spălat oraşul, dându-i un aspect curăţat care l-a făcut aproape de gust. Yan Tovis, Twilight, stătea pe dig şi urmărea navele străine care ieşeau din port. Alături d'e ea era fratele ei vitreg, Yedan' Derryg, ceasul.

— Mă bucur să-i văd plecând, spuse el.

„Nu eşti singur în asta”, a răspuns ea.

— Briillyg este încă mort pentru lume, dar asta a fost sărbătoare sau autocompătimire?

Yan Tovis a ridicat din umeri.

— în zori, spuse Yedan Derryg după un lung moment de tăcere între ei, verii noştri cu pielea neagră au pornit să construiască mormântul! Maxilarul cu barbă i se strânse, molarii zdrobindu-se, apoi spuse: — Am întâlnit-o pe fată doar o dată. Ochi acrişi, timizi.

„Acele braţe rupte nu au venit din cădere”, a spus Yan Tovis. — Prea învineţite – urmele degetelor. în plus, ea a aterizat pe cap, şi-a muşcat limba ca o tăietură de cuţit.

— Sa întâmplat ceva în camera aceea. Ceva sordid.

„Sunt bucuros că nu am moştenit astfel de trăsături.”

A mormăit, nu a spus nimic.'

Yan Tovis oftă. — Pully şi Skwish par să fi decis că singurul lor scop în trăirea' zilelor noastre este să mă rătăcească la fiecare pas.

— Restul vrăjitoarelor le-au ales ca reprezentanţi. îţi începi domnia ca regină într-o furtună de neplăceri.

— E mai rău decât atât, spuse ea. „Acest oraş este aglomerat de foşti prizonieri. Curători de datorii şi criminali. Brullyg a reuşit să-i stăpânească pentru că şi-'a putut susţine pretenţia' de a fi cel mai urât viper din groapă. Ei se uită la mine si văd un Atri-Preda al Armatei Imperiale – doar un alt gardian – şi tu, Derryg, ei bine, eşti mâna mea puternică, Finadd. Nu le pasă deloc de Shake'şi de regina lor blestemata.

— Tocmai de aceea ai nevoie de vrăjitoare, Twilight.

■Ştiu. Şi dacă asta nu este suficientă mizerie, o ştiu şi ei.

— Ai nevoie de putere, spuse el.

‘Om deştept.[1]

— Chiar şi când erai copil, erai predispus la sarcasm.

— îmi pare rău.

— Răspunsul, cred, se va găsi la aceste Tiste Andii.

Ea se uită la el. 'Ce vrei sa spui?[1]

„Cine ştie mai multe despre trecutul nostru decât chiar şi vrăjitoarele? Cine ştie că este un lucru curat? Un lucru care nu este întocmit de generaţii de corupţie, de amintiri pe jumătate şi de minciuni convenabile?

— îţi fuge limba cu tine, Yedan.

— Mai mult sarcasm.

— Nu, mă trezesc oarecum impresionat.

Maxilarul se strânse în timp ce el o studia.

Ea a râs. Nu m-am putut abţine. — O, frate, vino, străinii au plecat şi probabil că nu se vor întoarce niciodată.

— Ei navighează spre anihilarea lor?

'Tu ce crezi?'

— Nu sunt sigur, Twilight. Acel copil-mag, Sinn...

'Poate ai dreptate. Vestea despre plecarea ei iminentă i-

a făcut pe Pully şi Skwish să danseze.

— Ea a distrus un zid solid de gheaţă pe jumătate cât Fent Reach. Nu i-aş ignora pe aceşti malâzani.

„Adjunctul nu m-a impresionat”, a spus Yan Tovis.

— Poate pentru că nu avea nevoie.

Twilight s-a gândit la asta, apoi s-a mai gândit la asta.

Niciunul nu a vorbit în timp ce se întorceau de la golful strălucitor şi de la navele străine aflate la distanţă.

Soarele dimineţii începea de fapt să se simtă cald – dovada finală şi cea mai emoţionantă că gheaţa era moartă, ameninţarea trecută. Insula ar trăi mai departe.

Pe stradă din faţă, prima găleată de pământ de noapte a căzut pe pietruială curată de la o fereastră de la etajul doi, forţând trecătorii să danseze deoparte.

— Oamenii te salută, regină.

— O, taci, Yedan.

Căpitanul Kindly stătea lângă şina din port, privind peste valurile agitate spre Silanda. Soldaţii din ambele echipe de pe acea navă bântuită erau vizibili pe punte, o mâna adunată despre un joc de oase sau vreo activitate nefastă, în timp ce măturările agitau apa în ritm constant. Masan Gilani era sus lângă vâsla, ţinându-i companie sergentului Cord.

Nenorocitul ăla, Cordul acela. Locotenentul Pores, Eoziţionat la dreapta lui Kindly, îşi sprijini antebraţele de alustradă, cu ochii aţintiţi asupra lui Masan Gilanî – aşa cum erau, după toale probabilităţile, ochii majorităţii marinarilor din această escortă, cei care nu erau ocupaţi să pregătească pânzele.

'Locotenent.[1]

— Domnule?

'Ce crezi ca faci?'

— Uh, nimic, domnule.

— Te sprijini pe tunnel. În largul meu. Am spus vreodată în largul meu”, locotenente?

Porii îndreptaţi. 'Scuzati-ma domnule.'

— Femeia aia ar trebui să fie raportată.

Da, nu prea poartă, nu-i aşa?

— Din uniformă.

— Al naibii de distrage atenţia, nu-i aşa, domnule?

— Dezamăgitor, vrei să *spui,* cu siguranţă, locotenent.

— Ah, acesta este cuvântul pe care îl căutam, bine. Mulţumesc domnule.'

— Shake fac cei mai extraordinari piepteni, spuse Kindly. 'Carapace de broasca testoasa.'

— Impresionant, domnule.

„Achiziţii scumpe, dar merită din plin, ar trebui să judec.”

'Da domnule. Le-ai încercat încă?

— Locotenente, îţi imaginezi că e amuzant?

— Domnule? Nu/desigur că nu!'

— Pentru că, după cum se vede, domnule locotenent, comandantul dumneavoastră are foarte puţin păr.

— Dacă prin asta vrei să spui pe capul tau, atunci da, domnule, asta este, într-adevăr, aparent.

— Atunci sunt infestat de pă<Juchi, că ar putea fi nevoie să folosesc un pieptene în altă parte a corpului meu, locotenente?

— N-aş şti, domnule. Adică, desigur că nu.

— Locotenente, vreau să mergi în cabina mea şi să pregăteşti raportul disciplinar despre acel soldat de acolo.

— Dar domnule, ea este marin.

— Raportul respectiv va fi transmis lui Fist Keneb atunci când o astfel de comunicare este posibilă. Ei bine, de ce mai stai aici? Pleacă din ochi şi nu şchiopătează!

— Limp a plecat de mult, domnule!

Pori saluta apoi se grăbi să plece, încercând să nu şchiopătească. Problema era că devenise ceva un obicei când era în preajma Căpitanului Kindly. Desigur, o încercare cât se poate de jalnică de a suscita o oarecare simpatie. Cu amabilitate nu a avut nicio simpatie. Nici el nu avea prieteni. În afară de pieptenii lui. Şi toţi sunt dinţi şi nu muşcă, murmură el coborând în cabina lui Kindly. — Carai ţestoasă, ooh!

în'spatele lui, Kindly a vorbit: „Am decis să vă însoţesc, locotenente. Pentru a va supraveghea caligrafia.

Porii s-au încremenit, au şchiopătat brusc, apoi s-au frecat de şold înainte de a deschide trapa cabinei. — Da, domnule, spuse el slab.

Şi când ai terminat, locotenente, noii mei piepteni de carapace testoasă vor avea nevoie de o curăţare temeinică. Shake nu este cel mai pretenţios dintre popoare.

— Nici ţestoasele.

'Scuzati-mă?[1]

— Voi fi foarte harnic, domnule.

— Si atenţie.

— Absolut, domnule.

— De fapt, cred că ar fi mai bine să supraveghez şi acea activitate.

'Da domnule.'

— Nu a fost o şchiopătare pe care am văzut-o, nu-i aşa?

— Nu, domnule, acum sunt mult mai bine.

— Altfel ar trebui să găsim un motiv întemeiat pentru a vă şchiopăta, locotenente. De exemplu, găsesc un club de billy şi îţi sparg picioarele în bucăţi. Ar merge aşa, crezi? Nu e nevoie sa răspund, văd. Acum, cel mai bine găseşti cutia dş cerneală, da?

— îţi spun, Masan, că era însuşi Kindly acolo. Saliva peste tine.

— Al naibii de prostule, spuse ea, apoi adăugă: — Sergent.

Cord doar rânji. — Chiar şi la acea distanţă, farmecele tale sunt, uh, inconfundabile.

— Sergent, probabil că nu s-a culcat cu o femeie din noaptea majoratului, iar acea perioadă a fost probabil cu o curvă pe care tatăl sau unchiul său a cumparat-o pentru ocazie. Femeile pot spune aceste lucruri. Omul este reprimat, în cele mai rele moduri.

— Oh, şi care sunt modurile bune de a fi reprimat?

— Pentru un bărbat? Ei bine, decorul pentru unul, ca în a nu profita de rangul tău. Ascultă cu atenţie acum, dacă îndrăzneşti. Toate actele reale de cavalerism' sunt forme de comportament reprimat.

— De unde, pe numele lui Hood, ai luat asta? Abia întors în savaneîe din Dai Hon!

— Ai fi surprins despre ce vorbesc femeile din colibe, sergent.

— Ei bine, soldat, se întâmplă că conduc această nava blestemată, aşa că tu ai fost cel care ai venit aici să stai cu mine, nu invers!

— Tocmai mă îndepărteam de echipa lui Balm – ca să nu mai vorbim de acel săpător al tău, Crump, care a decis că sunt demn de închinare. Spune că am coada

unui zeu salamandrei.

— Ce ai?

— Da. Şi dacă o apucă, poate să se desprindă. Cred că vrea să spună că crede că sunt prea perfectă pentru cei ca el. Ceea ce este o uşurare. Totuşi, nu-l împiedică să mă uite.

— Primeşti oglele pentru că îi vrei pe ogle, Masan Gilani. Păstrează-ţi armura şi vom uita cu toţii de tine destul de repede.

— Armură pe o navă? Nu mulţumesc. Asta e garanţia unei plonje rapide pe fundul noroios, sergent.

— Nu vom vedea nicio bătălie pe valuri, a spus Cord.

'De”ce nu? Letherii au o flotă sau trei, nu-i aşa?

— În mare, parte mestecat de ani petrecuţi pe mare, Masan Gilani. În plus, nu sunt foarte buni la felul de luptă de la navă la navă, adică fără magia lor.

— Ei bine, fără marinarii noştri, nici noi nu suntem.

— Ei nu ştiu asta, nu-i aşa?

— Nici pe Quick Ben nu îl mai avem.

Cord se rezemă de vâsla şi se uită la ea. Ţi-ai petrecut cea mai mare parte a timpului în oraş, nu-i aşa? Doar câteva călătorii dus şi înapoi până la noi în partea de nord a insulei. Masan Gilani, Quick B^en a avut toate mişcările, da, şi chiar şi aspectul unui înalt Mag Imperial. Mişto, misterios şi înfricoşător ca curul lui Hood. Dar îţi voi spune asta... Sinh, ei bine, ea este adevărata.

'Daca spui tu.' Tot ceea ce se putea gândi la Masan Gilani, când era vorba de Sinn, era copilul mic mut care se ghemuia în braţele fiecărei femei la vedere, alăptând sânii ca un nou-născut. Desigur, asta era în afara Y'Ghatan. Cu mult timp în urmă, acum.

— Aşa spun, insistă Cord. „Acum, dacă nu eşti interesat să devii neoficial cu acest sergent de aici, cel mâi bine du-ţi şoldurile legănate în altă parte.”

„Voi, barbaţi, sunteţi cu adevărat la fel”.

— Şi voi la fel, femeile. S-ar putea să te intereseze, adăugă'el în timp ce ea se întoarse pentru a pleca, Crump nu e nicio scorpie cu mustăţi sub pantalonii ăia.

'Este dezgustător.[1] Dar se opri la treptele care coborau spre puntea principală şi aruncă o privire înapoi către sergent. 'într-adevăr?[1]

— Crezi că aş minţi despre aşa ceva?

O privi pe Masan Gilani urcând pe puntea principală până unde Balm şi ceilalţi jucau de noroc, Crump cu toate câştigurile până acum. Il Vor trage mai târziu, desigur. Deşi idioţii aveau un mod de a fi al naibii de norocoşi.

In orice caz, gândul că Masan Gilani se' va sfârşi cu Crump, dintre toţi oamenii, a fost pur şi simplu prea hilar

E entru a fi lăsat să treacă. Daca nu' era interesată de ărbaţi cumsecade precum sergentul Cord, ei bine, ar

B utea avea saptatorul şi asa ar merita tot ce a venit cu el. •a, el te va venera bine. Chiar şi ceea ce tuşeşti în fiecare dimineaţă şi felul ăla dulce în care îţi cureţi nasul înainte de a intra în luptă. Oh, aşteaptă până îi spun lui Shard despre asta. Şi Ebron. Şi L'imp. Vom face o carte, da. Cât timp înainte să fugă ţipând. Cu Crump zburdând disperat după ea, cu genunchii'la urechi.

Ebron se urcă pe puntea de la pupa. — Ce te face să arăţţatât de vesel, sergent?

'Îţi spun mai târziu. A renunţat la joc?

— Crump încă câştigă.

— Nu l-ai întors încă?

— Am încercat, acum o jumătate de sonerie, sergent. Dar norocul blestematului de prost a dispărut nemaipomenit.

'Într-adevăr? Nu e un mag sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa?

— Doamne, nu, chiar opusul. Toate magiile mele merg prost – cele pe care le-am încercat pe el, pe oase şi pe craniu. Acei Mott Iregulars, erau vânători de mag,' ştii. înaltul Mareşal asta şi înalt Mareşal aia... dacă Crump este într-adevăr un Bole, unul dintre fraţi, ei bine, erau legendari.

— Vrei să spui că îl subestimăm pe nenorocit, Ebron?

Magul echipei părea moros. — Cu vreo trei sute de jakata imperiale şi mai mult, sergent.

Mingile lui H'ood, poate lui Masan Gilani îi va plăcea să fie Regina Universului.

— Despre ce aveai de gând să-mi spui, sergent?

'Nu contează.[1]

Shurq Elalle stătea pe puntea din faţă a Lupului de Spumă şi ţinea un ochi neclintit asupra Recunoştinţei Nemuritoare, cu cinci mâne înainte. Toate pânzele afară, călare sus. Skorgen Kaban era căpitanul navei ei şi va

continua să facă acest lucru până cand vor ajunge la gura râului Lether. Până acum, el nu se stânjenise pe sine sau, mai important, pe ea.

Nu era foarte încântată de toate acestea, dar aceşti Malazani o plăteau într-adevăr bine. Aur de bună calitate'şi un cufăr din acesta ar fi la îndemână în zilele, lunile şi probabil anii următori.

încă o invazie a Imperiului Letherii şi, în felul său, poate la fel de urâtă ca şi ultima. Au fost aceste semne, atunci, declinul unei civilizaţii cândva mare? Cuceriţi de barbarul Tiste Edur şi acum în mijlocul unui război prelungit care ar putea'foarte bine să-i sângereze, până la un cadavru fără viaţă.

Cu excepţia cazului în care, desigur, aceşti marinari abandonaţi nefericiţi – oricare ar fi fost „marini”; soldaţii, oricum, erau deja gelatinaţi şi se dizolvau în humus.' O posibilitate foarte reală, iar Shurq nu cunoştea niciun detaliu despre campanie, aşa că nu avea de unde să ştie niciunul.

Aşadar, iată-o, întorcându-se în cele din urmă în Lethe'ras... poate tocmai la timp pentru a asista la cucerirea lui. Martor, acum, dragă Shurg, ai un rol mai important decât atât. Ca şi cum ai duce inamicul blestemat până la docuri. Şi cât de faimos te va face asta atunci? Câte blesteme' mai pe numele tău?

Există un ritual, spuse o voce în spatele ei.

Ea s-a întors. Bărbatul ăla ciudat, cel în halate răzbunate, a cărui faţă era atât de uşor de uitat. Preotul.
— Banaschar, nu-i aşa? '

El a dat din cap. — Pot să vă alătur, căpitane?

— După cum vă place, dar în acest moment nu sunt căpitan. Sunt un pasager, un oaspete.

„La fel ca şi mine”, a răspuns el. „Aşa cum am menţionat cu un moment în urmă, există un ritual”.

Însemnând ce?[1]

„Să-ţi găseşti şi să-ţi lege sufletul de corpul tău încă o dată – pentru a ţi îndepărta blestemul şi a te face din nou în viaţă”.

'— Cam târziu pentru asta, chiar dacă îmi doream aşa ceva, Banaschar.

Sprâncenele i se ridicau. — Nu visezi să trăieşti din nou?

— Ar trebui?

— Probabil că sunt ultimul Mare Preot în viaţă al lui D'rek, Viermele Toamnei. Chipul bătrânilor,

muribunzilor şi bolnavilor. Şi despre pământul mistuitor care ia carne şi oase şi focurile care se transformă în cenuşă...

— Da, bine, înţeleg aluziile.

„Eu, poate mai mult decât majoritatea, înţeleg tensiunea dintre cei vii şi cei morţi, amărăciunea anotimpului care ne găseşte pe fiecare dintre noi...”

— Mergi mereu aşa? '

Şi-a întors privirea. 'Nu. încerc să-mi învie credinţa...

— Pe Ţigla, Banaschar, nu mă face să râd. Vă rog.'

'A rade? Ah, da, jocul de cuvinte. Accidental-'

'Gunoi.'

Asta a stârnit un zâmbet batjocoritor – care era mai bun decât nefericirea gravă care fusese acolo cu o clipă mai devreme. — Foarte bine, Shurq Elalle, de ce nu vrei să trăieşti din nou?

— Nu îmbătrânesc, nu? Rămân aşa cum sunt, pe măsură de atractiv...

— în exterior, da.

— Şi ţi-ai făcut timp să te uiţi înăuntru, Banaschar?

— Nu aş face asa ceva fără permisiunea ta.

— O dau. Aprofundează, Mare Preot.'

Privirea lui se fixă asupra ei, dar încet şi-a renunţat la atenţie. Trecu o clipă, apoi păli, clipi şi se dădu înapoi. „Dumnezei de jos, ce este acel V

— Nu ştiu ce vrei să spui, bun domnule.

„Există... rădăcini... care vă umplu întreaga fiinţă. Fiecare venă şi arteră, cele mai subţiri capilare... vii...

— Ootooloo, ei au spus că va prelua, în cele din urmă. Poftele ei sunt – a zâmbit ea – nemărginite. Dar am învăţat să-i controlez, mai mult sau mai puţin. Are propria sa rigoare, nu?

„Eşti mort şi totuşi nu ai murit, nu mai mult – dar ceea ce trăieşte în tine, ceea ce ţi-a revendicat întregul corp, Shurq Elalle, este străin. Un parazit!'

— învinge puricii.

A rămas cu gura căscată.

Ea a devenit nerăbdătoare cu alarma lui înfloritoare. — Ia-ţi rătăcirile ritualurile. Sunt suficient de mulţumit aşa cum sunt, sau voi fi odată ce voi fi curăţat şi nişte mirodenii noi umplute...

'Opreşte-te, te rog.[1]

'Cum' doriţi. Mai este ceva despre care ai vrut să

discuţi? Adevărul este că am puţin timp pentru marii preoţi. Ca şi cum evlavia provine din hame stridente şi din aroganţa neprihănită. Arată-mi un preot care ştie să danseze şi s-ar putea să mă bucur de măsura lui, pentru o vreme. Iri caz contrar...[1]

S-a înclinat. — Atunci, iartă-mă.

— Uită să încerci să-ţi înviezi credinţa, Banaschar, şi încearcă să găseşti pentru tine un ritual' mai demn de a trăi.

S-a dat înapoi şi aproape s-a ciocnit cu Adjunct şi veşnic prezentul bodyguard al lui Tavore, Lostara Yil. încă o plecăciune grăbită, apoi coborî treptele.

Adjunctul se încruntă la Shurq Elalle. — Se pare că îi supăraţi pe ceilalţi pasageri ai mei, căpitane.

— Nu este preocuparea mea, Adjunct. Aş fi de mai bine dacă as fi fost pe propria mea navă.

— îti lipseste încrederea în primul tău prieten?

— Exemplarul meu incomplet de om? De ce ţi-ai imagina asta?

Lostara Yil pufni, apoi ignoră cu atenţie privirea rapidă de avertizare a Adjunctului.

— Voi avea multe întrebări să vă pun, căpitane, spuse Tavore. — Mai ales cu cât ne apropiem de Letheras. Şi, desigur, voi aprecia răspunsurile tale.

„Eşti prea îndrăzneţ”, a spus Shurq Elalle, „îndreptându-te direct spre capitală”.

— Răspunsuri, nu sfaturi.

Shurq Elalle a ridicat din umeri. „Am avut un unchi care a ales să părăsească Letheras şi să locuiască cu Meckros. Nici el nu prea era să asculte sfaturi. Aşa că a plecat, şi apoi, nu cu mult timp în urmă, a fost o navă, o navă Meckros dintr-unul dintre oraşele lor plutitoare la sud de Pilott – şi ei au povestit despre im oraş soră care a fost distrus de gheaţă, aj>oi a dispărut – aproape nicio epavă, lăsat în urmă,' fără supravieţuitori. Probabil direct în adâncime. Oraşul acela nefericit era cel în care locuia unchiul meu.

— Atunci ar fi trebuit să înveţi o lecţie cât se poate de înţeleaptă, spuse Lostara Yil pe un ton destul de sec, care făcea sa se înţeleagă de auto-batere.

■CM*

'Da. Oamenii care se hotărăsc cu privire la ceva nu ascultă niciodată sfaturi, mai ales când este contrariul.

'Bine zis.' Shurq Elalle îi zâmbi femeii tatuate. — Frustrant, nu-i aşa?

„Dacă voi doi aţi terminat cu plângerile voastre nu foarte subtile”, a spus Adjunctul, „aş vrea să-l întreb pe căpitan de aici despre poliţia secretă Letherii, despre patrioti”.

— Ei bine, spuse Shurq Elalle, acesta nu este un subiect distractiv. Nu este distractiv deloc.

— Nu mă interesează distracţia, spuse Tavore.

Şi o privire către ea, reflectă Shurq Elalle, era o dovadă suficienta în acest sens.

Cu doisprezece dintre cei mai loiali gărzi ai săi de la Eternul Domiciliu, Sirryn a urcat pe Dealul Kravos, zidul de vest al Letheras la doua mii de pasi în spatele lui. Corturile de la

i

Brigada Imperială domina în mijlocul companiilor auxiliare şi al brigăzilor mai mici, deşi tabăra Tiste Edur, situată puţin în afară de restul, la nord, arăta substanţial – cel puţm' două sau trei mii de sălbatici blestemaţi, a considerat Sirryn.

Pe Dealul Kravos se aflau o jumătate de duzină de ofiţeri Letherii şi un contingent de Tiste Edur, printre ei şi Hânradi Khalag. Sirryn a retras un pergament şi i-a spus regelui de altădată: „Sunt aici pentru a dă ordinele Cancelarului”.

Fără expresie, Hanradi întinse mâna spre sul, apoi i-l dădu unuia dintre consilierii săi fără să se uite la el.

Sirryn se încruntă. „Asemenea ordine...”

— Nu citesc Letherii, spuse Hanradi.

— Dacă vrei, pot să traduc...

— Am proprii mei oameni pentru asta, Finadd. Hanradi Khalag se uita la ofiţerii Brigăzii Imperiale. „în viitor”, a spus el, „noi Edur vom patrula graniţele propriei noastre tabere. Parada curvelor Letherii s-a încheiat, aşa că soldaţii tăi proxeneţi vor trebui să-şi scoată moneda îri plus în altă parte.

Comandantul Edur şi-a condus trupa departe, în jos de pe vârful dealului. Sirryn se uită după ei o clipă, până când a fost sigur că nu se vor întoarce. Apoi a retras un al doilea sul şi s-a apropiat de Preda Brigăzii Imperiale.
— Şi acestea, spuse el, sunt ordinele cancelarului.

Preda a fost un veteran, nu doar al luptei, ci şi al căilor palatului. Pur şi simplu dădu din cap în timp ce accepta sulul. „Finadd”, a întrebat el, „ne va comanda cancelarul în persoană când va veni momentul?”

— îmi imaginez că nu, domnule.

Asta ar putea face lucrurile incomode.

— În unele chestiuni, voi vorbi în numele lui, domnule, în rest, vei descoperi, odată ce ai examinat acel pergament, că ţi se oferă o libertate considerabilă pentru bătălia în sine.

Şi dacă mă voi găsi în dezacord cu Hanradi?

— Mă îndoiesc că va fi o problemă, spuse Sirryn.

îl privi pe Preda gândindu-se la asta şi i se păru că vede o uşoară mărire a ochilor bărbatului.

Finadd, spuse Preda.

— Domnule?

— Ce face cancelarul, în acest moment?

— Ei bine, într-adevăr, domnule.

— Si... în viitor?

— Este cel mai optimist, domnule.

‘Foarte bun. Mulţumesc, Finadd.

salută Sirryn. — Vă implor permisiunea, domnule, vreau să supraveghez stabilirea taberei mele.

— Apropie-te de acest deal, Finadd – aici vom comanda bătălia – şi voi vrea să te apropii.

„Domnule, mai e puţin loc...”

— Ai permisiunea mea să muti oamenii la discreţia ta, Finadd.

‘Mulţumesc domnule.[1]

Oh, i-ar plăcea asta. Soldaţi murdari cu praf pe cizme – ei s-au imaginat întotdeauna superiori omologilor lor din palat. Ei bine, câteva cranii crăpate s-ar schimba destul de repede. Prin concediul propriului lor Preda. A salutat din nou si şi-a condus trupele înapoi pe deal.

Bărbatul părea cunoscut. Fusese el un elev al ei? Fiu al unui vecin, fiu al unui alt savant? Acestea erau întrebările din mintea lui Janath, în timp ce trupa i-a târât din casa lui Tehol. Despre călătoria către complexul Patrioţilor, ea îşi amintea acum foarte puţine. Dar acel bărbat, cu chipul familiar – o faţă care trezeşte în ea sentimente ciudate de intime – nu o j>arăsea.

înlănţuita în celula ei, înlănţuită în întunericul care se târa de paraziţi, era lăsată singură de ceva vreme. Zile, poate chiar o' săptămână. O singură farfurie cu tocană apoasă a alunecat prin capcana de la poalele uşii, la intervale care păreau neregulate – nu ar fi împins în celula ei dacă nu ar lăsa farfuria goală de la ultima masă la îndemâna paznicului. Ritualul nu i se explicase, dar ajunsese sa-i admire precizia, elocvenţa. Neascultarea

însemna foame; sau, mai degrabă, foamea foame era mereu acolo, ceva ce ea nu experimentase în gospodăria lui Bugg şi Tehol. Fusese o vreme, pe atunci, când ajunsese sa urască gustul puiului. Acum ea visa la acele blestemate de găini.

Bărbatul, Tanal Yathvanar, nu vizitase decât o dată, aparent pentru a se bucura. Habar n-avea că fusese căutată pentru revoltă, deşi, de fapt, asta nu o surprinse prea mult. Când bătăuşii erau la putere, oamenii educaţi erau primii care îşi simţeau pumnii. A fost atât de patetic, într-adevăr, cât de multa violenţă a venit de la cineva care se simţea mic. Mici la minte, şi indiferent cât de mare era sabia în mână, acea micime' esenţială a rămas, roadând cu dinţi foarte ascuţiţi.

Atât Bugg, cât si Tehol sugeraseră, ocazional, că lucrurile nu ar merge bine dacă patrioţii o vor găsi. Ei bine, ei, după cum sa dovedit. Tehol Beddict, cel mai frustrant student al ei, care a asistat la cursurile ei doar din pofta adolescenţei, se dezvăluia acum drept cel mai mare trădător al imperiului – aşa că îi spusese Tanal Yathvanar, bucuria din vocea lui se potrivea cu reflexele groaznice din ochii lui în timp ce el statea cu lanterna într-o mână şi cu cealaltă atingându-şi părţile intime ori de câte ori credea că nu se uita. Stătea cu spatele la peretele de piatră, cu capul înclinat în jos bărbie până la piept, cu părul murdar atârnând zdrenţuit peste faţă.

Tehol Beddict, planificând ruina economică a imperiului, ei bine, asta era încă puţin greu de crezut. Oh, avea talent, da. Şi poate chiar şi înclinaţia. Dar pentru un astfel de colaps universal cum se producea acum, a existat o legiune de conspiratori. Fără să ştie, în cea mai mare parte, desigur, cu excepţia acelui necăjit în măruntaiele lor că ceea ce făceau era, în cele din urmă, distructiv peste măsură. Dar lăcomia a învins, aşa cum a făcut întotdeauna. Aşadar, Tehol Beddict asfaltase drumul, dar sute-mii?- aleseseră liber să o parcurgă. Şi acum strigau, indignaţi şi înspăimântaţi, chiar şi în timp ce se grăbeau după adăpost, ca nu cumva vina să-şi răspândească Dalta purpurie.

Aşa cum stau lucrurile în acest moment, întreaga crimă se afla acum la picioarele lui Tehol şi ale lui Bugg, servitorul încă evaziv.

— Dar îl vom găsi, Janath, spusese Tanal Yathvanar. — În cele din urmă îi găsim pe toţi.

Toţi, în afară de voi, se gândise ea să răspundă,

pentru că această căutare vă conduce pe o cale mult prea înspăimântătoare. în schimb, ea nu spusese nimic, nu-i dăduse nimic. Şi am privit cum sabia se micşorează în mâna lui – da, şi'acea same.

— Aşa cum te-am găsit. Aşa cum te-am găsit. Oh, este bine cunoscut acum. Eu am fost cel care î-a arestat pe Tehol Beddict şi pe savantul Janath. Pe mine. Nu Karos Invictad, care stă zi şi noapte salivând peste cutia lui şi peste acea insectă binecuvântată cu două capete. L-'a înnebunit, ştii. Nu face nimic altceva. Apoi a râs. — Ştiai că acum este cel mai bogat om din imperiu? Cel puţin, el crede că este. Dar am făcut treaba pentru el. Eu am făcut tranzacţiile. Am copii ale tuturor. Dar adevărata glorie este aceasta: eu sunt beneficiarul lui şi nici măcar nu ştie asta!

Da, insecta cu două capete. Unul saliva, celălalt zâcâie.

Tanal Yathvanar. Ea îl cunoştea – asta era acum o certitudine. Ea îl cunoştea, pentru că el îi făcuse toate astea înainte. Când vorbise despre asta, nu a existat nicio disimulare – până la urmă era sursa pentru care se bucura de ea, aşa că nu putea fi o minciună.

Şi acum amintirile ei – despre timpul dintre sfârşitul semestrului la academie şi trezirea ei m grija lui Tehol şi Bugg – amintirile care fuseseră atât ae fragmentate, imaginile înceţoşate dincolo de orice înţelegere, au început să se unească,'au început să se aducă în se concentreze.

Era căutată, pentru că scăpase. Ceea ce însemna că fusese arestată – prima ei arestare – iar chinuitorul ei fusese nimeni altul decât Tanal Yathvanar.

Logic. Intuiţii rezonabile din faptele disponibile şi lista ei de observaţii.' Argumentul convins şi stătea în faţa ei – cu ceva timp în urmă – singurul bărbat care a oferit'cea mai emoţionantă dovadă în timp ce el bolborosea, mânat de lipsa ei de reacţie. „Draga]anath, trebuie să reluăm de unde am rămas. Nu ştiu cum ai scăpat. Nici măcar nu ştiu cum ai ajuns cu Tehol Beddict. Dar încă o dată eşti al meu, să faci cu ce vreau. Şi ceea ce voi face cu tine nu'ţi va face, vai, plăcere, dar plăcerea ta nu este cea care mă interesează. De data aceasta, mă vei implora, vei promite orice, vei veni să mă închine. Şi asta vă voi lăsa, astăzi. Să- ti dau lucruri la care să te gândeşti, până la întoarcerea mea.

Şe dovedise că tăcerea ei fusese o apărare slabă.

începea să-şi amintească – dincolo de acele detalii ordonate aranjate cu detaşare clinică – şi cu acele amintiri
era... durere.

Durere dincolo de înţelegere.

Arn fost înnebunit. 'De aceea nu mi-am putut aminti nimic. În totalitate nebun, nu ştiu cum m-au vindecat Bugg si Tehol, dar trebuie să fi făcut-o. Iar consideraţia lui Tehof, blândeţea lui foarte neobişnuită faţă de mine – nu a căutat o dată să profite de mine', deşi trebuie să fi ştiut că ar fi putut, că l-aş fi binevenit. Asta ar fi trebuit să trezească suspiciuni în mine, ar fi trebuit, dar eram prea fericit, prea ciudat de mulţumit, chiar dacă aşteptam şi aşteptam ca Tehol să se poată găsi în braţele mele.

Ah, acum nu este un mod ciudat de a spune?

Se întreba unde era. În altă celulă? Au fost o mulţime de gemetători şi strigători pentru vecini, mai presus de orice speranţă de comunicare. A fost unul dintre ei Tehol Beddict? S-'a spart într-o chestie care sângerează, chinuitoare?

Ea nu a crezut. Nu voi. Nu, pentru Marele Trădător al Imperiului ar trebui să existe spectacol. O înecare de o asemenea extravaganţă încât sa ardă ca un brand în memoria colectivă a Leterilor. Ar trebui să fie spart public. A pus accentul unic pentru acest val copleşitor de furie şi frică. Actul crucial al lui Karos Invictad de a recâştiga controlul, de a potoli anarhia, panica, de a restabili ordinea.

Ce ironie, că, chiar dacă împăratul Rhulad se pregătea să măceleze campioni – printre ei unii reputaţi a n cel mai periculos Rhulad pe care s-ar confrunta vreodată – Karos Invictad putea uzurpa atât de uşor atenţia tuturor – ei bine, printre Letherii, adică – cu acesta arestare, acest singur proces, acest singur act de sângerare.

Nu-şi dă seama? Că a-l ucide pe Tehol Beddict în acest fel va fi să-l faci un martir? Unul ca nu s-a mai văzut până acujn? Tehol Beddict a căutat să distrugă sistemul Letherii de îndatorare. A căutat să distrugă uniunea nesfântă dintre monedă si putere. El va fi noul Errant, dar un nou tip de Errant. Unul legat de dreptate, de libertate, de comunitatea oamenilor. Indiferent dacă avea dreptate, indiferent dacă acestea erau scopurile lui – nimic din toate acestea nu va conta. El va fi scris

despre o mie de relatări şi, în timp, doar o mână va supravieţui, adunaţi împreună pentru a forma inima unui nou cult.

Şi tu, Karos Invictad, oh, cum numele tău va călări în suflarea blestemelor, pentru totdeauna.

Faceţi pe cineva un martir şi predaţi controlul asupra a ceea ce a rost acel cineva în viaţă, a ceea ce devine acel cineva în moarte. Fă asta, Karos Invictad, şi vei fi pierdut, chiar şi în timp ce-ţi lingi sângele bărbatului din mâmi.

Cu toate acestea, poate că supraveghetorul a înţeles toate acestea. Suficient încât să-l fi ucis deja pe Tehol Beddict, să-l fi ucis şi să arunce cadavrul în râu, îngreunat cu pietre. Neanunţat, totul în întunericul nopţii.

Dar nu, oamenii au vrut, au avut nevoie, au cerut execuţia publică, ritualizată, a lui Tehol Beddict.

Si' aşa s-a învârtit şi s-a învârtit, în scurgerea învolburată a minţii ei, fântâna fără fund care era prăbuşirea defensivă a spiritului ei, sugând-o, mereu în jos.

Departe de amintiri.

De la Tanal Yathvanar.

Si ce-i făcuse el înainte.

Şi ce i-ar face acum.

Războinicul mândru si gălăgios care fusese Gadalanak s-a întors în complexul abia de recunoscut ca uman. Genul de eşec, Samar Dev a fost făcut să înţeleagă, care l-a înfuriat pe acest împărat teribil şi terifiant. În consecinţă, Gadalanak fusese taiat în bucăţi. La mult timp după 'ce murise, sabia de groază a lui Rhulad se legănase în jos, tăind, tăind, înjunghiind şi răsucindu-se. Cea mai mare parte din sângele bărbatului se scursese probabil în nisipul podelei arenei, deoarece cadavrul transportat de alaiul de înmormântare a lui Debted nici măcar nu picura.

Puddy şi alţi războinici, care încă îşi aşteptau rândul – inclusiv femeia mascată – stăteau în apropiere,

privindu-i pe purtători şi targa lor de trestie, cu grămada ei înspăimântătoare de carne crudă şi oase proeminente traversând complexul în drum spre ceea ce era cunoscut sub numele de Camera Urnelor, unde aveau să fie îngropate rămăşiţele lui Gadalanak. Un alt îndatorat i-a urmărit pe purtători, purtând arma şi scutul războinicului, practic curaţi de orice sânge, stropit sau nu. Despre detaliile concursului se auzise deja. împăratul tăiase braţul armei lui Gadalanak cu prima lovitură, la jumătatea distanţei dintre mână şi cot, trimiţând arma să zboare într- o parte. A urmat braţul scutului, tăiat la umăr. Se spunea că
Tiste Edur prezent – şi puţinii demnitari Letherii a căror
Eoftă de sânge a copieşit panica la strâmtoare financiare ruşte – au scos apoi un hohot de extaz, ca şi cum ar fi răspuns la ţipetele lui Gadalanak.

Tăcuţi, Treji de expresie şi palizi ca nisipul albit, Puddy şi ceilalţi priveaji acest tren sumbru, la fel ca şi Samar l)ev. Apoi s-a întors. În coridorul lateral, pe lungimea lui prăfuită şi sumbră.

Karsa Orlong stătea întinsă pe pătuţul supradimensionat care fusese construit pentru un campion anterior – un Tarthenal plin de sânge, deşi încă nu atât de înalt precum Teblor-ul se întindea acum pe lungime, cu picioarele goale ieşind peste capăt cu degetele lipite de perete, -un perete stampilat cu murdăria acelor degete şi picioare, de când Karsa Orlong începuse să facă foarte puţin, încă de la anunţul concursurilor.

' — E mort, spuse ea.

■OMS?[1]

„Gadalanak. în două sau trei bătăi ale inimii – cred că a fost o greşeală, toţi decideţi să nu participaţi – trebuie să vedeţi cel'cu care Vă veţi lupta. Trebuie sa-i'cunoşti stilul. Ar putea exista puncte slabe...

Karsa pufni. — Dezvăluit în două bătăi ale inimii?

— Ceilalţi, bănuiesc, se vor răzgândi acum. Ei vor merge, vor vedea singuri...

— Proşti.

— Pentru că nu vă vor urma exemplul în asta?

— Nici măcar nu ştiam că au, vrăjitoare. Ce vrei? Nu vezi că sunt ocupat?

Ea^a intrat în cameră. ‘Facand ce?[1]

— îţi trăgi fantomele cu tine.

—]STai degrabă că s-ar agăţa de călcâiele mele,

bătaie, ceva se construieşte în tine, Karsa Orlong...

— Urcă-te pe 'mine şi ne putem uşura, Samar Dev.

— Uimitor, respiră ea.

‘Da.[1]

— Nu, idiotule. Tocmai comentam cum poţi să reuşeşti să mă soci uneori.

— Tu te prefaci doar că eşti nevinovat, femeie. Da-ti hainele jos.[1]

— Dacă aş face-o, ar fi doar pentru că m-ai uzat. Dar nu o voi face, pentru că sunt mai dur decât crezi. O singură privire la petele odioase pe care picioarele tale le-au îasat pe peretele acela este suficienta pentru a stinge orice ardoare pe care aş putea-o experimenta, într-o nebunie bruscă.

— Nu ţi-am cerut să faci dragoste cu picioarele mele.

— N-ăr trebui să faci mişcare... nu, nu aşa. Adică, a rămâne flexibil, a te întinde şi altele asemenea. '

'Ce vrei?[1]

— Cred că liniştirea.

Se întoarse să se uite la ea, apoi se ridică încet, cu pătutul gemuind sub el. — Samar Dev, de ce te temi cel mai mult?

— Ei bine, cred că mori. Oricât de enervant eşti, eşti un prieten. Pentru mine, cel puţin. Asta şi faptul că,' uh, după tine, îl vor chema pe Icariuni. După cum puteţi vedea, cele două temeri sunt strâns legate între ele.

— De asta se tem şi spiritele care te înghesuie?

— O întrebare interesantă. Nu sunt sigur, Karsa. Şi, o clipă mai târziu, ea a adăugat: „Da, văd acum cât de important ar putea fi asta – merită ştiut, vreau să spun”.

— Am propriile mele fantome, spuse el.

'Stiu. Şi ce simt ei? Poţi spune?[1]

'Dornic.[1]

Ea se încruntă. — Serios, Karsa Orlong? Cu adevărat?'

El a râs. — Nu pentru ceea ce crezi. Nu, ei se bucură de sfârşitul care le va veni, de sacrificiul pe care îl vor face.

— Ce fel de sacrificiu?

— Când va veni timpul, vrăjitoare, trebuie să-ţi tragi cuţitul de fier. Dă-i sângele tău. Eliberează spiritele pe care le-âi legat.

— La ce oră, dracu'?

'Tu vei stii. Acum, scoate-ţi hainele. Te voi vedea goală.

'Nu. Gadalanak este mort. Niciodată nu-i vom mai auzi râsul...

— Da, aşa că este pentru noi să râdem, acum, Samar Dev. Trebuie să ne reamintim ce înseamnă să trăim. Pentru el. Pentru Gadalanak.

Ea se uită la el, apoi şuieră de furie. — Aproape că m-ai avut, Karsa Orlong. Atunci când devii prea convingător, ştii, devii cel mai periculos.

— Poate ai prefera să te iau, atunci. Ţi-am rupt hainele cu propriile mele mâini. Te-am aruncat pe pat.

'Plec acum.'

Taralack Veed visase cândva la vremea acum iminentă, când Icarium Lifestealer va păşi pe nisipul arenei, în mijlocul vuietului nerăbdător al privitorilor nedoriţi – şi acele strigăte batjocoritoare se vor schimba foarte repede, oh, da, în unele de uimire, apoi de teroare. . Pe măsură ce furia a fost trezită, dezlănţuita.

Când lumea şi-a început sfârşitul sângeros. Un împărat, un palat, un o ras', inima unui imperiu.

Dar acest Rhulad nu avea să moară. Nu cu finalitate. Nu, de fiecare dată s-ar ridica din nou şi două forţe s-ar lega împreună într-o luptă care s-ar putea să nu se termine niciodată. Doar dacă... ar putea fi ucis Icarium? Ar putea să moară? El nu era nemuritor, până la urmă – deşi s-ar putea argumenta că furia lui era, furia victimei, generaţie după generaţie, o furie împotriva nedreptăţii şi inechităţii şi aşa ceva a fost fără sfârşit.

Nu, dacă Taralack Veed şi-a împins gândurile suficient de departe, a ajuns vreodată în acelaşi loc. Rhulad l-ar ucide pe Icarium. O sută de ciocniri, o mie-la un moment dat, pe un continent de cenuşă, haosul înfloritor avea să lovească, în inima furiei lui Icarium. Şi Lifestealer ar cădea.

A fost o logică în asta. Victima s-ar putea trezi în furie, dar victima era sortită să fie doar asta: o victimă. Acesta a fost adevăratul ciclu, cel la care fiecare cultură, fiecare civilizaţie a fost martoră, secol după secol. O forţă naturală, nucleul' luptei de a exista este dorinţa de a nu doar supravieţui, ci de a prospera. Şi a prospera înseamnă a te hrăni cu victime, tot mai multe victime.

„Este limbajul în sine”, a spus evaluatorul principal, îngenunchind deasupra unui lighean cu apă plată pentru

a- şi studia reflecţia în timp ce aplica vopsea strălucitoare. ¿Viaţa împinge înainte, când reuşeşte. Viaţa se opreşte sau cade pe marginea drumului, când eşuează. Progresia, Taralack Veed, presupune o călătorie, dar nu neapărat una printr-un interval fix de timp. Adică, creşterea şi îmbătrânirea unei persoane individuale, deşi şi aceasta este rapid cusută în cârpă. Nu, adevărata călătorie este una a procreării, sămânţa cuiva se mişcă de la o gazdă la o gazdă mtr-o succesiune de generaţii, fiecare dintre acestea trebuie să aibă succes într-o anumită măsură, ca nu cumva sămânţa... să se oprească, să cadă pe marginea drumului. Desigur, nu este în mintea unui singur om să gândească în termeni de generaţie după generaţie, deşi nevoia de a-şi semăna sămânţa ' este întotdeauna primordială. Alte preocupări, toate care susţin ceea ce este primordial, ocupă m general mintea de la moment la altul. Achiziţia de hrană, securitatea unui adăpost, sprijinul familiei, rudelor şi aliaţilor, străduinţa de a crea o lume previzibilă, populată de oameni previzibili – căutarea, dacă vreţi, pentru confort.

Taralack Veed îşi întoarse privirea, înapoi la fereastră, unde stătea Finadd'Varat Taun, privind ceva în complexul de dedesubt. — Călugăre, spuse Taralack cu un mârâit, între tribul meu, fiecare dintre lucrurile pe care le descrii nu a făcut decât parte dintr-un război, 11 ceartă care nu s- ar putea termina niciodată. Fiecare era disperat şi vicios. Nicio dragoste, nicio loialitate nu putea fi deplin de încredere, pentru că pământul s-a agitat sub picioarele noastre. Nimic nu este sigur. Nimic.[1]

— Un lucru este, spuse Varat Taun, îndreptându-se spre ei. — Războinicul pe nume Gadalanak a murit. Şi acum la fel este si cel pe nume Puddy, cel rapid căruia îi plăcea să se laude.'

Taralack Veed dădu din cap. — Ajungi să crezi aşa cum cred eu acum, Finadd. Da, tu şi cu mine, l-am văzut pe Icarium în furia lui. Dar acest împărat, acest Rhulad...

Călugărul scoase un zgomot ciudat de mormăit, aj>oi se pivotă pe scaun – departe de amândoi – şi se îmbrăţişa.

Varat Taun se încruntă şi făcu ûn pas înainte. — Evaluator superior? Preot? Este ceva greşit?[1]

O clătinare viguroasă din cap, apoi:' — Nu, te rog. Să schimbăm subiectul. Binecuvântat Dumnezeu, aproape

că am eşuat – veselia, vedeţi, aproape că a izbucnit din mine. Ah, este tot ce fac să mă abţin.

Credinţa ta în zeul tău este neclintită.

Da, Taralack Veed. O da. Nu se spune că Rhulad este nebun? înnebunit de nenumărate morţi şi renaşteri? Ei bine, prietenii mei, vă spun, Furătorul'de viaţă, 'cel mai iubit zeu al meu – zeul unic – ei bine, şi el este nebun. Şi aminteşte-ti asta, te rog, Icarium este cel care a venit aici. Nu Rhulad, zeul meu a făcut această călătorie. Să se bucure de propria lui nebunie.

„Rhulad este...”

— Nu, Varat Taun, Rhulad nu este. Un zeu. Dumnezeul. Este o creatură blestemată, la fel de muritor ca tine sau ca mine. Puterea constă în sabia pe care o mânuieşte. Distincţia, prieteni, este esenţială. Acum, destul, ca ' nu cumva jurământul meu să fie despărţit. Sunteţi amândoi prea grav, prea otrăviţi de frică şi frică. Inimă mea este aproape de a sparge.

Taralack Veed se uită la spatele călugărului şi văzu tremurul care nu se mai liniştea. Nu, evaluator principal, tu eşti nebun. Să te închine Icarium? Un Grai se închină la viperă? Scorpionul?

Spirite ale stâncii şi nisipului, nu pot aştepta mult. Să terminăm cu asta.

„Sfârşitul”, a spus evaluatorul principal, „nu este niciodată ceea ce vă imaginaţi. Fii mângâiat de asta, prietenii mei.

Varat Taun l-a întrebat pe călugăr: „Când intenţionezi să fii martor la primul tău concurs?”

— Dacă este vreunul – şi nu sunt încă hotărât – dacă este cazul, atunci Toblakai,' desigur, murmură Evaluator principal, stăpânind în cele din urmă asupra amuzamentului – atât de mult încât s-a răsucit să se uite la Finadd cu calm, ştiind ochi. — Toblakai.

Rhulad Sengar, împăratul celor o mie de morţi, stătea deasupra cadavrului celei de-a treia victime. Stropit cu sânge, nu al lui, cu sabia tremurând în mână, el se uită în jos la faţa nemişcată, cu ochii ei lipsiţi de viaţă, în timp ce mulţimea îşi urla cu respect ele plăcere/ dădea glas triumfului său amar.

Acel zid de zgomot năvalnic s-a despărţit în jurul lui, l-a lăsat neatins. Era, ştia el bine, o minciună. Totul a fost o minciună. Provocarea, care dovedise orice altceva decât. Triumful, care a fost într-adevăr un eşec. Cuvintele rostite de cancelarul său, de Ceda lui îndoită

şi răsucită – şi fiecare chip întors în direcţia lui era ca acesta de dedesubt. O mască, un lucru al morţii, o expresie de râs ascuns, batjocură ascunsă. Căci dacă nu moartea l-a batjocorit, atunci ce?

Când a văzut ultima dată ceva autentic pe chipul unui subiect? Când nu te gândeai la ei ca la subiecte. Când nu erau. Când erau prieteni, fraţi, tati şi mame. Am tronul meu, am sabia mea, am un imperiu. Dar nu am... pe nimeni.

Şi-a dorit atât de mult să moară. O moarte adevărată. Să cadă şi să nu-şi găsească carnea spirituală aruncată pe şuviţa insulei acelui zeu temut.

Dar de data aceasta va fi diferit. O pot simţi. Ceva... va fi diferit.

Ignorând mulţimea şi vuietul ei care se târăşte acum spre isterie, Rhulad a plecat din arenă, prin ondulaţiile sclipitoare care se ridicau din nisipul copt de soare. Propria lui sudoare subţiase sângele stropit peste el, sudoarea se prelingea printre monedele pătate, strălucind de pe crestele inelate ale cicatricilor înţepate. Transpiraţia şi sângele s-au contopit în aceste fluxuri de victorie acra care nu puteau decât să păteze temporar suprafeţele monedelor.

Cancelarul Triban Gnol nu putea înţelege asta, ştia Rhulad. Cum aurul si argintul au supravieţuit îngâmfărilor vieţilor muritorilor. Nici supraveghetorul Karos Invictad nu pută a.

În multe privinţe, Rhulad s-a trezit admirând acest Mare Trădător, Tehol Beddict. Beddict, da, fratele singurului onorabil războinic Letherii 1 a avut privilegiul să-l întâlnească. Unul, doar unul. Brys Beddict, care m-a învins cu adevărat – si, de asemenea, nu era ca nimeni altul. Karos Invictad dorise să-l târască pe Tehol Beddict aici, în arenă, să stea în faţa împăratului, să fie ruşinat şi să-l facă să audă foamea frenetică a mulţimii.' Karo's Invictad se gândise că aşa ceva îl va umili pe Tehol Beddict. Dar dacă Tehol este ca Brys, ar rămâne în picioare, nu ar zâmbi, iar acel zâmbet ar fi provocarea lui. Mie. Invitaţia lui de a-l executa, l-a tăiat aşa cum nu i-am făcut niciodată lui Brys. Şi da, aş vedea că ştiind, acolo în ochii lui. Rhulad îi interzisese asta. Lăsaţi Tehol în seama înecurilor. La acel circjde sălbăticie transformat într-un joc de pariuri.

Între timp, temeliile imperiului s-au clătinat, au scuipat praf în semn de protest macinat; pietrele de

temelie odată ferme tremurau de parcă s-ar fi dezvăluit a fi nimic mai mult decât lut, încă ud de râu. Bărbaţii care fuseseră bogaţi şi-au luat viaţa. Depozitele fuseseră asediate de o gloată din ce în ce mai mare – această fiară cu o mie de capete a nevoii care se ridica în fiecare oraş şi oraş al imperiului. Sângele se vărsase peste o mână de docu'ri, o crustă de pâine veche, iar în cele mai sărace mahalale, mamele îşi măbuşau bebeluşii în loc să-i vadă umflaţi, apoi ofilindu-s'e de foame.

Rhulad a părăsit lumina aspră a soarelui şi a rămas la intrarea tunelului, înghiţit de umbre.

Marele meu imperiu.

Cancelarul stătea în faţa lui în fiecare zi şi minţea. Totul a fost bine, totul ar fi bine cu execuţia lui Tehol' Beddict. Minele făceau ore suplimentare, făceau mai multă monedă, dar acest lucru necesita un control atent, pentru că Karos Invictad credea că tot ce furase Tehol va fi recuperat. Chiar şi aşa, mai bine o perioadă de inflaţie decât haosul care îl afectează acum pe Lether.

Dar Hannan Mosag i-a spus altceva, într-adevăr făcuse ritualuri care îi permiteau lui Rhulad să vadă singur – revoltele, nebunia, scenele înceţoşate, uneori dispărute înnebunitor, dar totuşi miroseau 'a adevăr. Unde a minţit Ceda a fost în ceea ce'nu avea să dezvăluie.

— Dar invazia, Ceda? Arată-mi aceşti Malazans.

— Nu pot, din păcate, împărat. Se'protejează cu magie ciudate. Vezi, apa din castron devine tulbure când le caut drumul. De parcă ar putea arunca pumni de făină. Orbirea tuturor apei ar putea dezvălui.

Minciuni. Triban Gnol fusese mai direct în aprecierea sa – o sinceritate care dezvăluia preocuparea tot mai mare a Cancelarului, poate chiar teama lui. Malazanii care aterizaseră pe coasta de vest, care începuseră marşul spre interior – spre însuşi Letheras – se dovedeau şi vicleni şi ucigaşi. A te ciocni cu ei însemna să te dai înapoi însângerat şi bătut, o retragere presărată cu soldaţi morţi şi Tiste Edur morţi. Da, veneau după Rhulad. I-ar putea opri cancelarul?

— Da, împărat. Noi putem. Vom. Hanradi şi-a împărtit forţele Edur. Unul aşteaptă cu armata noastră principală chiar la vest de oraş.' Cemlalt a călătorit rapid şi uşor spre nord şi chiar acum se leagă spre vest, ca im braţ de măturat, pentru a apărea în spatele acestor Malazani -' dar nu aşa cum s-a încercat înainte. Nu, Edur-

ul tău nu călăreşte în coloană, nu călătoreşte acum pe drumuri. Ei luptă ca odinioară, în timpul războaielor de unificare. Partide de război, care se mişcă tăcuti în umbră, se potrivesc cu Malazanii şi, poate, merg mai bine în ascuns...

Da.[1] Ne adaptăm, nu în ceva nou, ci în ceva vechi – chiar inima priceperii noastre. A cui a fost ideea asta? Spune-mi![1]

O plecăciune de la Triban Gnol. — Sire, nu m-ai pus responsabil de această apărare?

ţAtunci tu.[1]

încă o plecăciune. — După cum am spus, împărat, mâna călăuzitoare a fost a ta.

A fi atât de onctuos însemna să dezvălui dispreţul. Rhulad a înţeles atât. Ceda îi lipseau astfel de nuanţe civilizate Jn răspunsul său: „Ideea a fost a mea si a lui Hanradi, împărate. La urma urmei, eu eram Regele Vrăjitor şi el era cel mai mortal rival al meu. Acesta poate fi transformat într-un război pe care Edur îl înţelegem şi îl cunoaştem bine. Este destul de clar că încercarea de a lupta împotriva acestor malazani în maniera Letherii a eşuat...

— Dar va avea loc o ciocnire, o bătălie grozavă.

'Asa pare.'

'Bun.

'Poate că nu. Hanradi crede că...

Şi acolo începuse disimularea, jumătăţile de adevăr, atacurile prost acoperite asupra Cancelarului şi a noului său rol de comandant militar.

Era dificil să modeleze cunoştinţele pentru a se potrivi cu realitatea, să cerceteze 'minciunile, să elibereze adevărurile Rhulad era epuizat de asta, dar ce altceva putea face? învăţa, la naiba pe toţi. învăţa.

— Spune-mi,'Ceda, despre invazia Bolkando.

„Forturile noastre de graniţă au fost depăşite. Au fost două bătălii şi în ambele divizii Letherii au rost nevoite să se retragă, grav rănite. Acea alianţă între regatele estice este acum reală şi se pare că au angajat armate de mercenari...

Conspiraţia Bolkando$_{x}$.. acum reală. însemnând că a început ca o minciună. îşi aminti expresia şocată a lui Triban Gnol când Rhulad'repetase cuvintele' lui Hannan Mosag – ca şi cum ar fi ale lui. „Acea alianţă între regatele estice este acum reală, cancelar...”.

Masca lui Triban Gnol se sparse atunci – nicio iluzie

acolo, nici un joc adus la un nivel încă mai profund. Bărbatul părea... vinovat.

Trebuie să câştigăm aceste războaie. La vest şi la est. Trebuie, de asemenea, să remodelăm acest imperiu. Zilele îndatoraţilor vor dispărea. Zilele monedelor care guvernează acest organism sunt oyer. 1, Rhulad, împărat, îmi va pune mâinile pe acest lut şi va face din ea ceva nou.

Aşadar, lăsaţi ciuma sinuciderilor printre cei bogaţi cândva să continue. Lăsaţi marile case de negustori să se prăbuşească în ruină. Săracii să-i sfâşie pe nobili mădulare din mădular. Lăsaţi moşiile să se dezvolte. Când cenuşa s-a aşezat, s-a răcit, atunci Rhulad va găsi teren fertil pentru noul său imperiu.

Da, asta este diferit, de data aceasta. Simt o renaştere, închide. Iminent. Simt asta şi poate că va fi suficient, poate îmi va da din nou motive să preţuiesc această viaţă. Viaţa mea.

O, părinte Shadow, ghidează-mă acum.

Mael fusese neglijent. Pe acea nepăsare se bazase Errantul. Bătrânul Dumnezeu a fost atât de hotărât să-şi salveze prostul său tovarăş muritor, gafând înainte într-'o capcană atât de simplă. O uşurare să-l scot pe nenorocitul amestecat din drum, servind ca un fel de contrabalansare la achizitivitatea luridă a lui Feather Witch, a cărei companie dezgustătoare, Errantul tocmai o părăsise.

Şi acum statea pe coridorul întunecat. Smgur.

,;Vom avea Sabia noastră Mortală”, anunţase ea de pe stingerea ei de pe altarul care se ghemuia ca o insulă în mijlocul apei negre. — Idiotul rămâne orb şi prost.

Care idiot ar fi acela, Feather Witclî? Sabia noastră mortală iminentă?

— Nu-ţi înţeleg sarcasmul, Errant. Nimic nu s-a rătăcit. Cultul nostru creşte pe zi ce trece, printre sclavii Letherii, iar acum cei îndatoraţi...

Nemulţumiţi, vrei să spui. Şi ce le promiţi, Feather Witch? Pe humole meu?

— Epoca de aur a trecutului. Când ai fost ascendent printre toţi ceilalţi zei. Când a ta era închinarea tuturor Leterilor. Gloria noastră a fost cu mult timp în urmă şi la asta trebuie să ne întoarcem.

Nu a existat niciodată o epocă de aur. închinarea faţă de mine, cu excluderea tuturor celorlalţi zei, nu a existat niciodată printre leterii. Timpul despre care

vorbeşti a fost o epocă a pluralităţii, a tolerantei, o cultură înfloritoare...

— Nu contează adevărul. Trecutul este ceea ce spun eu că este. Aceasta este libertatea de a-i învăţa pe ignoranţi.

Răsese atunci. Marea Preoteasă se împiedica de o vastă înţelepciune. Da, adună-ţi nemulţumiţii, proştii ignoranţi, atiinci. Umple-le capetele cu gloria nobilă â unui trecut inexistent, apoi trimite-i afară cu ochii aprinşi de o fervoare prostească, dar mângâietoare. Şi aceasta va începe noua noastră epocă de aur, o exultare în plăcerile represiunii şi a controlului tiranic asupra vieţii tuturor. Salută-l 'pe puternicul Errant, zeul care nu acceptă disidenţa.

„Ce faci cu puterea ta depinde de tine. Ştiu ce plănuiesc să fac cu al meu.

Udinaas te-a respins, Feather Witch. L-ai pierdut pe cel pe care ti-l doreai cel mai mult.

Ea zâmbise. „Se va răzgândi. Vei vedea. împreună, vom forma o dinastie. A fost un îndatorat. Trebuie doar să trezesc lăcomia din el.

Feather Witch, ascultă bine pe zeul tău. Pentru această modestă fărâmă de înţelepciune. Vieţile altora nu vă aparţin. Oferiţi-le fericire, da, dar nu fiţi dezamăgiţi când aleg'mizerie...'

pentru că mizeria este a lor şi, hotărând să aleagă calea altcuiva sau a lor, ei îşi vor alege pe a lor. The Shâke au o vorbă: „Deschide-ţi mâna către ţărm, priveşti-i cum merg în mare”.

— Nu e de mirare că au fost distruşi.

Vrăjitoare cu pene-

— Ascultă-mi înţelepciunea acum, Errant. Wisdom the Shake ar fi trebuit' să ţină seama. Când vine vorba de folosirea vieţii altora, primul lucru pe care trebuie să-l luaţi de la ei este privilegiul de a alege. Odată ce ai făcut asta, restyl este uşor.

îşi găsise marea preoteasă. Într-adevar. Binecuvântează-ne pe toţi.

Capitolul douăzeci şi unu

Deschide-le mâna către ţărm, priveşti-i cum merg în mare.

Apăsaţi asupra lor tot ce au nevoie, vedeţi-i că tânjesc după tot ce îşi doresc.

Dăruieşte-le balta calmă de cuvinte, urmăreşte-i cum scot sabia.[1]

Binecuvântează asupra lor săturarea păcii, vezi-i flămând de război.

Dă-le întunericul şi ei vor pofti lumină.

Dă-le moartea şi ascultă-i cerşând pentru viaţă.

Naşteţi viaţă şi vă vor ucide rudele.

Fii aşa cum sunt ei şi te văd diferit.

Arată înţelepciune şi eşti un prost.

Malul lasa loc marii. Şi marea, prietenii mei,

Nu te visează.

- Agita rugăciunea

Un alt sat blestemat de Hood, mai rău decât ciupercile după o ploaie. Dovada, dacă ar fi avut nevoie – şi nu – că se apropiau tot mai mult de capitală. Cătunuri, 'sate, oraşe, trafic pe drumuri şi poteci de căruţe, trecerea tunătoare a cailor, claxoanele răsunând în departare ca urletul lupilor care se apropie de ucidere.

— Cea mai bună viaţă care există, mormăi Fiddler.

‘Sergent?[1]

S-a rostogolit pe spate şi şi-a studiat scuzele epuizate, tăiate, pătate de sânge şi cu ochi sălbatici pentru soldaţi. Ce erau ei acum? Şi ce vedeau, în timp ce se uitau înapoi la el? Ultima lor speranţă, şi dacă asta nu este o veste proastă...

Se întrebă dacă Gesler şi echipa lui mai trăiau. Fuseseră despărţiţi cu grijă cu 6 seară mainte de o lovitură inteligentă a lui F'dur, plin de arme şi adulmecând aerul ca câinii în care deveniseră. Edur pe urmele lor, dând o presiune constantă, împingându-i mereu înainte, în ceea ce Fiddler ştia foarte bine ca era un zid de soldaţi undeva în faţă, fără să treacă pe lângă când a sosit momentul. Nici la nord, nici la sud, benzile Edur umpleau nordul până la o duzină, iar nu prea departe, la sud, râul Lether zambea ca propriul zâmbet al soarelui. în cele din urmă, da, cineva de cealaltă parte devenise deştept, făcuse ajustările necesare, transformase toată această invazie într-o pâlnie vastă pe cale să-i conducă pe malazani într-o maşină de tocat carne.

Ei bine, nicio distracţie nu durează pentru totdeauna. După ce Gesler şi Fifth-uf lui fuseseră alungaţi, se

auziseră zgomote de luptă undeva în acea direcţie, far Fiddler se confruntase cu alegerea grea între a-şî duce pumnii de soldaţi într-o încărcătură de flancare pentru a sparge şi a-i ajuta' pe bieţii nenorociţi, sau să stea liniştit şi să se grăbească mai departe, spre est, pe o viradă spre síid, chiar m acea gura care aştepta.

Crăpăturile despicate ale ascuţitorilor îl hotărâseră – sinuciderea să se întâlnească în asta, deoarece acei ascuţiţi aveau tendinţa de a zbura în toate direcţiile şi însemnau că Gesler şi echipa lui fugeau, croind o cale prin inamic, iar Fiddler'şi echipa lui puteau pur si simplu sa se termine, s- au poticnit în urma lor, în mijlocul a zeci de Edur înfuriat.

Asa că i-am lăsat pe ei. Şi detonaţiile s-au stins, dar ţipetele au continuat, Hood ia-mă.

întinsă în iarba înaltă de la marginea copacilor, echipa lui. Puteau. Gloria vânătorilor de oase, aceasta ducând la cel mai groaznic înţeles al numelui. Blestemul lui Koryk, da. Cine altcineva? Degete tăiate, urechi, străpunse şi atarnând de curele, cleme de ham, legături din piele brută. Soldaţii săi: unul si toţi s-au degradat în nişte sălbatici abia umani care lingă sânge îngrozitor. Nicio surpriză reală acolo. Un lucru era să meargă pe ascuns – ca marini, asta era, până la urmă, exact ceea ce fuseseră instruiţi să facă. Dar durase prea mult, fără uşurare, cu singurul capăt la vedere nimic altceva decât poarta proprie a lui Hood. Degetele şi urechile, cu excepţia lui Şmiles, care se adăugaseră la amestec cu ceea ce numai bărbaţii puteau oferi. „Viermi blecker M31”, spusese ea, referin'du-se la un vierme care locuieşte în nămol, originar de pe coasta Kanese. „Şi la fel ca viermii, ei încep purpurii şi albaştri şi apoi, după *o* zi sau două la soare, devin gri. Blec'kers, sergent.

Nu era nevoie să piardă calea pentru a-şi pierde minţile, asta era evident. Zei de mai jos, uitaţi-vă la proştii ăştia – cum, în numele lui Hood, am rezistat atât de mult?'

N-o mai văzuseră pe căpitan şi pe magistralul ei de ceva vreme, ceea ce nu era de bun augur. Totuşi, fire de fum maro indicator plutesc pe ici şi colo dimineaţa şi sunetele slabe ale muniţiilor noaptea.' Deci, cel puţin' unii dintre ei erau încă în viaţă. Dar chiar şi acele semne erau din ce în ce mai rare, când ar fi trebuit' să crească, dacă ar
fi ceva, pe măsură ce lucrurile deveneau din ce în ce

mai urâte.

Am epuizat. Suntem obosiţi. Bah, ascultă-mă! începe să sune ca Cuttle acolo. — Sunt gata să mor acum, Fid. Fericit, da. Acum că am văzut...

— Destul de asta, se răsti el.

'Sergent?[1]

— Nu mă mai întreba nimic, Bottle. Şi nu te mai uita la mine de parcă aş fi înnebunit SŞLU aşa ceva.

— Mai bine nu, sergent. înnebuneşte, adică. Tu eşti singurul sănătos la minte.

— Acea evaluare te include pe tine?

Bottle s-a strâmbat, apoi a scuipat încă o bucată de iarbă pe care o luase să mestece. Ajuns pentru o mână proaspătă.

Da, răspunde suficient.

— Aproape întuneric, spuse Fiddler, uitându-se încă o dată la satul ciudat din faţă. Răscruce de drumuri, tavernă şi grajd, o fierărie pe strada principală, în faţa unui morman uriaş de steril şi ceea ce păreau prea multe reşedinţe, şiruri de miuăuni cu benzi înguste, fiecare locuinţă abia arătând suficient pentru o familie mică. S-ar putea să existe o altă industrie, o carieră sau o fabrică de olar, undeva de cealaltă parte a satului – i se păru că putea vedea un drum pietruit urcând un deal pe lângă marginea de est.

Ciudat de linişte pentru amurg. Lucrători încă legaţi de bancurile lor de lucru? Poate. Dar totuşi, nici măcar un câine blestemat pe strada aceea. „Nu-mi place aspectul asta”, a spus el. — Eşti sigur că nu miroşi nimic rău, Bottle?

— Nimic magic/ Nu înseamnă că nu există o sută de Edur ghemuit în casele acelea, doar care ne aşteaptă.

— Asa că trimite o veveriţă sau aşa ceva, la naiba.

— Mă uit, sergent, dar dacă tot niă întrerupeţi...

— Lord Hood, te rog, coase gurile magilor, te'implor.

— Sergent, te implor. Avem şase echipe de Edur la mai puţin de o legă în spatele nostru şi m-am săturat să evit suliţele. Lasă-mă să mă concentrez.'

Da, concentrează-te pe pumnul ăsta de pe gât, blestemat de sărutator. Oh, sunt mult prea obosit, mult prea bătrân. Poate că, dacă trecem peste asta-ha!-Ma voi strecura, voi dispărea pe străzile acestui Letheras.

Retrage. Ocupă-te de pescuit. Sau poate tricotat. Şaluri de înmormântare. Desigur să fie o întreprindere înfloritoare pentru o vreme, aş paria. Odată ce Adjunctul soseşte cu noi, ceilalţi, învinşi snarly şi cere o răzbunare plăgută pentru noi toţi marinarii morţi. Nu, nu mai gândiţi aşa. încă suntem în viaţă.

— Am găsit o pisică, sergent. Dormit în bucătăria acelei taverne. Este să ai vise urâte.

— Aşa că devine cel mai rău coşmar al lui, Bottle, şi repede.

Păsări ciripind în copacii din spatele lor. Insecte gcupate să traiască şi să moară în iarba din jurul lor. întinderea lumii lui acum, o muncă obositoare punctată de momente de groază profundă. Mâncărimea de murdărie şi simţea duhoarea veche a fricii vechi, ca nişte pete mirositoare pe piele.

Cine pe numele lui Hood sunt totuşi blestemaţii ăştia de Letheni? Aşa că acest imperiu blestemat cu stăpânii săi Edur a fost casat cu Imperiul Malazan. Problema lui Laseen, nu a noastră. La naiba, Tavore, ajungem în acest punct şi răzbunarea nu este suficientă...

— 'Am prins-o, spuse Bottle. — Trezeşte-te... întins-d^, trebuie să mă întind, sergent, nu mă întreba de ce. în regulă, trei oameni în bucătărie, toti transpiraţi, toţi îşi dă ochii peste cap – par îngroziţi, strânşi aşa. Aud sunete în tavernă. Cineva cântă...

Fiddler a aşteptat mai mult.

Si a aşteptat.

'Sticlă-[1]

— Alunecând în tavernă-ooh, un gândac! Stai, nu, nu te mai juca cu ea, mănâncă blestemata!

— Ţine vocea jos, Bottle!

'Terminat. Woah, aglomerat aici. Cântecul acela... sus pe balustradă şi acolo... Bottle se opri brusc, apoi, înjurând pe sub răsuflare, se ridică. A stat o clipă, apoi a pufnit şi a spus: „Hai, sergent. Putem să mergem direct înăuntru.

— Marinei care ţin satul? Scuipa Hood pe un ţăruş, da!

Ceilalţi au auzit asta şi, ca unul singur, erau în picioare,
înghesuindu-se uşuraţi.

Fiddler se uită la toate rânjetele stupide şi, dintr-odată, era din nou treaz. 'Uită-te la tine! O ruşine al naibii!

‘Sergent.[1] Sticla smulsă de braţul lui. — Fid, crede-mă, nu-ţi face griji din acest punct de vedere.
Hellian uitase ce cântec cânta. Orice ar fi fost, nu era ceea ce cântau toţi ceilalţi, nu că încă mai cântau, prea mult. Deşi caporalul ei se descurca într-un fel cu un dublu cântec, întinde un cuvânt bizar în Old Cawn – străinii nu ar trebui să cânte, deoarece cum ar putea oamenii să-i înţeleagă, astfel încât să fie un cântec răutăcios, un cântec urât, jignitor despre sergenţi, toate acestea însemna că caporalul ei a caştigat acel pumn în cap şi cel puţin jumătatea s-a oprit.'
O clipă mai târziu şi-a dat seama că şi cealaltă jumătate murise. Şi că ea însăşi era singura care încă cânta, deşi chiar şi pentru ea i se părea că o limbă străină îi murmura de pe' buzele amorţite – ceva despre sergenţi, poate – ei bine, putea doar să scoată acest cutit şi...
Dmtr-o dată mai mulţi soldaţi, taverna şi mai aglomerată. Feţe necunoscute care păreau familiare si cum ar fi putut să fie bine aşa a fost, aşa că acolo. La naiba, un alt sergent – cu câţi sergenţi a avut de-a face aici în această taverna? Mai întâi a fost Urb, care părea că o urmărea de câteva săptămâni, iar apoi Gesler, care a intrat clătinându- se la amiază cu mai mulţi răniţi decât mergând. Şi acum iată încă unul, cu barba roşiatica şi acea lăutără bătută pe spate şi iată-l, râzând şi îmbrăţisâ'nd-o pe Gesler de parcă ar fi fost fraţi sau iubiţi'pierduţi' de mult sau ceva de genul – toţi erau al naibii de fericiţi în' ceea ce o privea. Mai fericit decât ea, ceea ce era, desigur, acelaşi lucru.
Lucrurile fuseseră mai bine dimineaţa. A fost ziua asta? Ieri? Nu conteaza. Fuseseră magici greii de găsit – asta era Balgrid? La Tavos Pond's? Aşa că cele trei echipe ale lui Edur au mers aproape peste ele. Ceea ce a făcut uciderea mai uşoară. Acel sunet minunat al arbaletelor care se desprind. Thwok! Thwok! Thwokthwokthwok! Şi apoi lucrarea cu sabia, înjunghierea şi tăierea îndeaproape, apoi lovirea şi împingerea, dar nu, nimeni nu se mai mişcă şi asta e o uşurare şi a fi uşurat a fost cel mai fericit sentiment.
Până când te-a făcut deprimat. Stând în jur înconjurat de oameni morţi a făcut asta uneori. Sângele de j?e sabia din mâna ta. Răsucirea şi tragerea de mormăit de a îndepărta certurile din' muşchi, oase şi organe încăpăţânate. Toate muştele apar ca si cum' ar fi

fost adunate pe o creangă din apropiere doar aşteptând. Şi mirosul tuturor acestor lucruri se revărsa din cadavre.

Putea aproape la fel de rău ca ceea ce era pe toţi aceşti marinari. Cine a început toate astea? Degetele şi cocoşii şi urechile şi alte lucruri?

Un potop brusc de vinovăţie în Hellian. Eram eu! Se ridică, se zvâcni, apoi se uită la masa lungă care servea grupe mari de călători, masa care mergea de-a lungul peretelui lateral opus barului. Capetele Edur erau îngrămădite pe ea, în mijlocul multor muşte şi larve care se târau. Prea greu pe pantalonii lui Maybe traşi de centură în jos, hah! Nu stai, ar trebui să mă simt rău. Vor fi necazuri, pentru că asta vine când te încurci cu cadavrele inamicilor tăi. Doar... care este cuvântul? — Creşte!

Feţele s-au întors, soldaţii s-au uitat. Fiddler şi Gesler, care se pocniseră unul pe altul pe spate, s-au despărţit şi apoi s-au apropiat.

— Ciocanicul lui Hood, Hellian, spuse Fiddler pe sub răsuflare, ce s-a întâmplat cu toţi orăşenii? De parcă nu pot ghici, a adăugat el, aruncând o privire peste capetele îngrămădite. — Toţi au fugit.

Urb li se alăturase şi le-a spus: „Au fost toţi cei îndatoraţi despre care am auzit. A cincea, a şasea generaţie. Lucrez la spaţii libere.

— Goluri? întrebă Gésier.

— Pentru arme, explică Fiddler. — Deci, erau sclavi, Urb?

— În orice, în afară de nume, răspunse omul mare, scărpinându-şi barba de care atârna un deget tăiat, cenuşiu si negru. — Sub toate capetele alea Edur se află capul Factorului local, un nenorocit bogat în mătase. L-am omorât în faţa celor îndatoraţi şi i-am ascultat aplaunând. Şi ajDoi i-au tăiat în dar capul sărmanului nebun, că noi intram cu toţi aceştia Edur. Şi apoi au jefuit tot ce au putut şi au plecat. '

Sprâncenele lui Gesler se ridicaseră. — Aşa că ai reuşit ceea ce noi ceilalţi nu am: sosind ca eliberatori blestemaţi în acest oraş.

Hellian pufni. „Am rezolvat asta cu săptămâni în urmă. Nu contează soljerii Lurrii, din moment ce toţi sunt profesionişti şi aşa le plac lucrurile în regulă, aşa că ei sunt cei pe care trebuie sa-l ucizi fără nicio diferenţă de Edur. Nu, mergi în cătune si sate şi omori toţi „oficialii”

‘Ce?[1] întrebă Gesler.

Urb a spus: „Oficiali. Omorâm oficialii, Gesler. Şi oricine are bani, si avocaţii, de asemenea.

■Ce?[1]

— Tipuri legale. Oh, si creditorii de bani si deţinătorii de datorii, şi deţinătorii de evidenţe şi ghişeele de taxe. îi omorâm pe toţi./.

— împreună cu soljers, adăugă Hellian, dând din cap – şi dând din cap, din anumite motive trezindu-se incapabil să se oprească. Ea a continuat să încuie din cap în timp ce a spus: „Şi” ceea ce se întâmplă atunci este simplu. Jefuieşti, mult sex, apoi toată lumea pleacă, iar noi dormim m paturi moi si bem şi mâncăm în tavernă şi dacă paznicii stau pe aici, plătim totul frumos şi cinstit...

— Gardieni ca cei care se ascund în bucătărie?

Hellian clipi. 'Te ascunde? O, poate că am devenit puţin sălbatici...

— Sunt capetele, spuse Urb, apoi ridică din umeri sfioasă. — Ne scăpăm din mână, Gesler, cred. Trăind ca animalele în pădure şi altele asemenea...

— Ca animalele/încuviinţă Hellian, dând încă din cap. „în paturi moi şi multă mâncare şi băutură şi” mi e ca şi cum le-am purta capetele la curele sau altceva. îi lăsăm doar în taverne. Fiecare sat, nu? Doar pentru a le anunţa că am trecut. Nespus de ameţit, Hellian se aşeză din nou/apoi întinse mâna la paharul de bere de pe masă – trebuind să răsucească degetele lui Balgrid de pe mâner, iar el lupta de parcă ar fi fost paharul lui sau ceva de genul, idiotul. Ea înghiţi o gură şi se lăsă pe spate – doar era un taburet pe care stătea, aşa că nu avea spate, iar acum se uita la tavan si bătea tot ce se înmuia prin cămaşa ei zdrenţuită de-a lungul spatelui şi feţele erau privind în jos la ea. Se uită cu privirea la paharul încă în mană. 'Am vărsat? Am făcut-o? Am vărsat, îa naiba?

— Nici o picătură, spuse Fiddler, clătinând mirat din cap. Acest blestemat de sergent Hellian, care, după relatarea lui Urb, traversase tot drumul de la coastă într-o ceaţă îmbătă – această femeie cu trăsături moi, moale pe marginea disoluţiei, cu buzele strălucitoare mereu umede – acest Hellian reuşise să reuşească acolo unde

orice altă echipă – din câte știa Fiddler – eşuase lamentabil. Şi din moment ce Urb era neclintită asupra cine conduce pe cine, chiar ea fusese. Acest marin beat şi feroce.

Lăsând capete tăiate în fiecare tavernă, de dragul lui Hood!

Dar ea îi dezlănţuise pe oamenii de rând, pe toţi aceşti iobagi şi sclavi şi îndatoriţi, şi îi văzuse dansând în bucurie şi libertate. Eliberatorul nostru beţiv, zeiţa noastră însetată de sânge – la ce, pe numele lui Hood/gândesc toţi acei oameni când o văd pentru prima dată? Zvonuri nesfârşite despre o armată invadatoare teribilă. Soldaţii şi Edur murind în ambuscade, haos pe drumuri şi poteci. Apoi apare ea, târând capete în saci, iar puşcaşii ei dărâmă toate uşile din oraş şi scot afară pe toate' pe care nimeni altcineva nu are niciun motiv sa le placă. Şi apoi? De ce, tăierea nu atât de subtilă de toate poverile pentru toţi aceşti oameni săraci. — Dă-ne barul pentru câteva nopţi şi apoi ne vom întoarce.

— A, şi dacă dai de vreun Edur în pădure, trimite pe cineva înapoi să ne avertizeze, nu?

Era oare de mirare că Hellian şi Urb şi echipele lor au mărşăluit atât de mult înaintea celorlalţi – sau cel puţin aşa se plânsese căpitanul Sort – cu aproape nicio pierdere printre puşcaşii ei de marina? Femeia beată, cu ochii strălucitori,' cu toate excesele rotunjite ale unei curve bine hrănite, niciodată treaz, dar încă tânără, reuşise cumva să coopteze tot ajutorul local de care aveau nevoie pentru a rămâne în viata.

Într-un fel ciudat de mirare plutitoare, aproape euforia de uşurare, epuizare şi multă admiraţie care cu siguranţă nu a' fost inocentă de' dorinţa sexuală bruscă – pentru un beţiv al naibii – Fiddler a găsit o masă şi câteva clipe mai târziu i s-au alăturat Gesler şi Stormy acesta din urmă sosind cu o pâine de secară, un butoi de bere smuls şi trei pahare de cositor cu inscripţii pe ele.

— Aproape că pot să citesc asta, spuse el, strâmbându- şi ochii m lateralul cupei. — Ca bătrânul Ehrlii.

— Ştampila producătorului? întrebă Gesler în timp ce smulgea o bucata de pâine.

'Nu. Poate ceva de genul „Avocatul anului”. Apoi un nume. Ar putea fi Rizzin Purble. Sau Wurble. Sau Fizzin.

— S-ar putea ca acesta să fie numele acestui sat, sugeră Gesler. — Fizzin Wurble.

Stormy mormăi, apoi îl înghiont pe Fiddler. — Nu rn^i visa la ea, Fid. Ea este o problemă şi o cauză pierdută. În plus, Urb este cel care visează cu ea şi pare prea periculos pentru a se băga în joc.

Fiddler oftă. — Da la toate astea. Doar că a trecut mult timp, asta-i tot.

— Vom primi recompensele destul de curând.

îl privi pe Stormy o clipă, apoi se uită la Gesler.

Care se încruntă la caporalul său. — Ţi-ai pierdut minţile, Stormy? Singurele recompense pe care le vom culege sunt penele de corb pe care Hood le întinde în timp ce trecem prin poarta lui. Sigur, ne îndreptăm aici, câştigând putere pe măsură ce o facem, dar acei Edur de pe urmele noastre vor face la fel, depăşindu-ne pe noi cinci, zece la unu până când vom rămâne fără teren deschis.

Stormy flutură o mână dispreţuitoare. — Faci o numărătoare, Gesler? Uită-te la echipa lui Urb. La Hellian's. Uită-te la Fid şi la noi. Suntem cu toţii aproape nevătămaţi, având în vedere prin ce am trecut. Mai mult vii decât morţi în fiecare echipă de aici. Deci cine poate spune că celelalte echipe nu sunt în aceeaşi formă? Suntem al naibii de aproape de putere şi n-ai putea spune asta despre Letherii şi Edur, nu-i aşa?

„Sunt mult mai mulţi decât noi”, a subliniat Gesler în timp ce aduna butoiul şi începu să toarne bere în pahare.

— Totuşi, nu a făcut atât de multă diferenţă. Am trecut prin acea ultimă ambuscadă...

„Şi am părăsit scena, aşa că tăiat şi sângerând un volb ne-ar fi putut urmări...”

„Răspândire mai accentuată, este totul...”

Spatele lui Mayfly era o mizerie mărunţită...

„Armura a luat cea mai mare parte...”

— Armură ea nu mai are...

— Voi doi sunteţi mai răi decât căsătoriţi, spuse Fiddler, întinzându-şi mâna după bere.

— în regulă, a pronunţat Koryk, nu este posibil nici un dezacord. Acei bieckers ai tăi, Smiles, miroase a cel mai rău dintre toate. Mai rău decât degetele, mai rău decât urechile, mai rău chiar decât limbile. Noi toţi am votat. Noi toţi din echipă si trebuie să scapi de ei.

Zâmbete zâmbete. — Crezi că nu ştiu de ce vrei să le arunc, Koryk? Nu este mirosul, oh, nu. Este vederea lor, şi felul în care te face să te zvârnâi înăuntru, îţi face

bilele sa se tragă în sus şi să se ascundă. Despre asta este vorba. Destul de curând, niciunul dintre noi nu va mirosi prea mult, totul se usucă, se încreţeşte...

— Ajunge, gemu Tarr.

Koryk aruncă o privire spre Bottle. Prostul părea că doarme, cu fata slăbită. Ei bine, destul de corect. Fără Bottle nu ar fi ajuns niciodată atât de departe. Practic nevătămată la asta. A bătut osul degetului înşirat în jurul gâtului său – osul din groapa din afara a ceea ce mai rămăsese din Y'Ghatan. Merită întotdeauna o atingere sau două cu astfel de cjânduri.

Şi ştia că se îndreptau spre necazuri. Toţi ştiau, motiv pentru care ar vorbi despre orice altceva, în afară de acea fiară uriaşă îngrozitoare, ghemuită chiar acolo, în fruntea gândurilor lor. Cel cu coîţi care picură şi gheare zimţate şi acel rânjet mânjit de cunoaştere. Da. A atins din nou osul. '

— Treci, nu e rău, spuse Cuttle, privindu-i pe ceilalţi puşcaşi din camera principală aglomerată. — S-a gândit cineva aici cum o să asediam un oraş de mărimea Untei? Am rămas aproape fără muniţie-Fid mâi are un blestemat şi poate am şi eu, dar asta e tot. Cu greu putem încerca ceva ascuns, din moment ce ei ştiu că venim...

— Magie, desigur, spuse Smiles. — O să intrăm direct înăuntru.

Koryk tresări la această întorsătură a conversaţiei. îl asediaza pe Letheras? Şi nimeni nu le stă adânc în' cale? Probabil nu. în plus, Edur îi împingea imediat, iar acolo unde au ajuns marinarii nu avea să ne un palat al plăcerii, nu-i asa? Oare Cuttle îşi pierduse minţile? Sau acesta era doar felul lui de a face' faţă cu moartea care se profila în toate minţile lor?

Probabil. Săpătorul nu avea imaginaţie sau nu avea imaginaţie şi făcea cel mai mare salt posibil până la un asediu care nu avea să se întâmple niciodată şi oricum n-ar funcţiona dacă ar fi făcut-o, ceea ce n-ar fi făcut-o. Dar ia dat lui Cuttle ceva de gândit.

— Sergentul îşi va da seama de ceva, a concluzionat brusc Cuttle, cu un oftat puternic, în timp ce se aşeza pe spate în scaun.

Hah, da, Lăutar, Stăpânul Săpătorilor. Hie şi cazi în genunchi!

Bottle stătea uitându-se prin ochii mereu ascuţiţi ai unei pisici. Cocoţat pe coama acoperişului tavernei,

privirea fixând şi urmărind păsările ori de câte ori concentrarea magului scădea – ceea ce devenea prea des, dar epuizarea făcea asta, nu-i aşa?

Dar acum, acolo era mişcare, de-a lungul marginii pădurii acolo – unde echipa se ascunsese nu cu mult timp m urmă. Şi mai mult, la nord de asta. Si acolo, un cercetaş Edur, ieşind din capătul sudic, pe cealaltă parte a drumului. Adulmecând aerul, aşa cum era obişnuit, nicio surpriză, Malazanii purtau cu ei o miros de carieră peste tot pe unde mergeau în aceste zile.

Oh, au fost precauţi, nu-i aşa? Ei nu vor o logodnă adevărată. Ei vor doar să năruim'. Din nou. Odată ce le-au crescut puterea, se vor arăta mai deschis. Arată-le numerele, lăncile sunt gata.

încă puţin timp, atunci. Pentru ca ceilalţi marinari să se relaxeze. Dar nu prea mult, ca nu cumva toţi să se îmbată atât de mult încât să nu suporte, cu atât mai puţin să se bată. Deşi, dacă mă gândesc mai bine, acel Hellian părea capabil sa lupte, indiferent cât de îmbolnăvită ar fi fost – unul dintre caporalii ei vorbise despre modul în care s-a trezit şi se transforma în gheaţă ori de câte ori începeau luptele. Ori de câte ori comenzile au nevoie de livrare.
Acesta a fost într-adevăr un talent „singular. Soldaţii ei o venerau. La fel şi Urb şi echipa lui. închinarea este'legată de teroare şi probabil mai mult decât de puţină poftă, deci un fel de închinare amestecată, care probabil o făcea groasă ca armura şi de aceea atât de mulţi erau încă în viaţă.

' Hellian, ca o versiune mai modestă a, să zicem, Coltaine. Sau chiar Dujek în timpul campaniilor Genabackan. Greymane în Korel. Prinţul K'azz pentru Garda Crimson – din câte am auzit.

Dar nu, vai, Adjunctul. Şi asta e rău. Asta e mai rău decât prea rău...

Douăzeci de Tiste Edur vizibile acum, toţi uitându-se la sat-ooh, uită-te la pasărea aceea! Nu, nu erau ei. Asta era pisica blestemata. Trebuia să se concentreze.

Apar mai mulţi războinici barbari. Alte douăzeci. Şi acolo, un alt grup cat primii doi la un loc.

Un al treilea, coborând dinspre nord şi poate chiar puţin spre est...

' Bottle se scutură, se ridică, clipi spre colegii săi puşcaşi. — Vin, spuse el. — Trebuie să rugim.

' ‘Câţi?[1] întreba Koryk.

Trei sute şi urcând. ‘Prea multe-[1]
‘Sticla![1]
— Sute, la naiba!
Se uită cu privirea în jurul camerei, în tăcerea bruscă care urma ţipătului său. Ei bine, asta i-a trezit.

Ochii lui Beak se simţeau plini de nisip. Limba îi era groasă în gură şi se simţea uşor greaţă. Nu era obişnuit să tină o lumânare aprinsa atât de múlt timp, dar nu mai fusese de ales. Tiste Edur erau peste tot acum. înăbuşise sunetele copitelor de cai de pe monturile lor, le înceţo'şea trecerea pentru a le face mai mult decât umbre mai adânci în mijlocul cascadei pătate de sub ramuri. Şi întinsese mâna, toate simţurile lui trezite la o precizie aproape dureroasă, pentru' a-i găsi pe aceşti vânători ascunşi m timp ce se apropiau de urmele lor. Pe urmele tuturor. Şi'pentru a înrăutăţi lucrurile, luptau în acelaşi mod ca şi malazanii – ciocniri rapide şi vicioase, fără nici măcar să-şi facă griji să ucidă, deoarece rănirea era mai bună. Rănife au încetinit marinii. Urme de sânge lăsate. Au tăiat apoi s-au retras. Apoi a făcut totul din nou, mai târziu. Nopţi şi zile acum, aşa că nu mai era timp de odihnă. E timpul doar să... fugi.
Şi acum el şi căpitanul călăreau în lumina zilei, încercând să găsească o cale de întoarcere la Fist Keneb şi la toate echipele care se legaseră de compania lui. Patru sute de puşcaşi marini de acum două zile. Beak şi căpitanul împinseseră spre est într-un efort de a contacta acele echipe care se mişcaseră mai repede şi mai departe decât toate celelalte, dar fuseseră alungate' – prea multe trupe Tiste Edur între ele. Acum ştia că Faradan Sort se temea de acele echipe pierdute, daca nu deja morţi, la fel de bine ca.
De asemenea, era destul de sigur că această invazie nu se desfăşura aşa cum a fost planificat. Ceva din privirea din ochii întunecaţi ai căpitanului îi spunea că nu doar ei doi se tot poticneau'în necazuri. Au găsit trei echipe, la urma urmei, care fuseseră măcelărite – oh, au perceput o taxă mare pentru privilegiu, aşa cum

spusese Faradan Sort după ce rătăciseră prin poiană cu grămezile sale de cadavre şi studiaseră urmele de sânge care duceau spre pădure. Cioc putea să-şi dea seama doar după urletul tăcut al morţii care se răsucea în aer, acel foc rece care era suflarea fiecărui câmp de luptă. Un urlet îngheţat ca şocul în copaci, trunchiuri, ramuri şi frunze. Şi în pământ sub picioare, curgând ca seva, iar Lily, dulcea lui dafin, nu voia să facă nici un pas în acea poieniţă şi Beak ştia de ce.

O taxă mare, da, aşa cum spusese ea, deşi, desigur, nu s-au plătit monede reale. Doar vieţi.

Şi-au muncit călările obosite pe un terasament plin de tufişuri, iar Beak a fost forţat să se concentreze şi mai tare pentru a stinge sunetele copitelor care se zbâr'neau şi al periei, iar lumanarea din capul lui a aprins brusc şi aproape să se clatine din şa.

Mâna căpitanului s-a întins şi l-a liniştit. ‘Cioc?[1]

— E cald, mormăi el. Şi acum, din'tr-o dată, putea să vadă brusc unde se duceau' toate acestea şi ce ar trebui să facă.

Caii au rupt contactul dintre ei în timp ce se zbăteau în sus pe ultima creastă.

— Stai, murmură Faradan Sort.

Da. Beak oftă. — Chiar înainte, căpitane. Le-am găsit.

O zeci de coj>aci fuseseră doborâţi şi lăsaţi să putrezească chiar m faţă, iar pe această' parte a acelei bariere se afla un bazin plin de zgomot pe care dansau insecte sclipitoare. Doi puşcaşi puşcaşi în noroi se ridicară din partea apropiată a malului, cu arbalete pregătite.

Căpitanul şi-a ridicat mâna dreaptă şi a făcut o succesiune de gesturi, iar arbaletele s-au îndepărtat şi au fost fluturate înainte.

Era un mag ghemuit într-o adâncitură de sub unul dintre copacii taiaţi şi ea îi dădu lui Beak un semn din cap care părea puţin nervos. îi făcu semn înapoi în timp ce se frâna la zece paşi de piscină.

Maga a strigat de pe coperta ei: „V-am aşteptat pe voi doi. Cioc, ai o strălucire atat de strălucitoare, încât e al naibii de aproape orbitoare. Apoi ea a râs. — Nu-ţi face griji, nu este genul pe care Edur îl poate vedea, nici 'măcar vrăjitorii lor. Dar l-aş umple puţin, Beak, ca să nu arzi imediat.

Căpitanul se întoarse spre el şi dădu din cap. —

Odihneste-te acum, Beak.
Odihnă? Nu, nu putea exista odihnă. Niciodată din nou.
— Domnule, vin sute de Edur. Din nord-vest...
— Ştim, spuse celălalt mag, căţărându-se ca o broască râioasa la amurg. „Tocmai ne pregăteam să ne împachetăm cuferele de călătorie, iar uniformele sunt presate, iar standardele rămăşiţe în aur”.
'Într-adevăr?[1]'
Ea s-a trezit şi a apărut brusc o privire moale în ochii ei, amintindu-i lui Beak de acea asistentă pe care mama lui o angajase, cea care a fost apoi violată de tatăl său şi a trebuit să plece. — Nu, Beak, doar distrează-te.
Păcat, se gândi el. Ar fi vrut să vadă acel fir de aur.
Au descălecat şi şi-au plimbat caii în jurul unui capăt al copacilor tăiaţi şi acolo, înaintea lor, era tabăra Pumnului.
— Mila lui Hood,' spuse Faradan Sort, sunt mai multe.
— Şase sute şaptezeci şi unu, domnule, spuse Beak. Şi aşa cum spusese magul, acolo se pregăteau sa plece, roiin'd ca furnicile pe o movilă lovită cu piciorul. Fuseseră răniţi – mulţi dintre ei – dar vindecătorii îşi făcuseră treaba şi tot sângele mirosea a vechi, iar mirosul morţii rămânea acolo unde îi era locul, aproape de zecile morminte din partea îndepărtată a poienii.
— Vino, spuse căpitanul în timp ce doi soldaţi soseau să preia conducerea cailor, iar Beak o urmă în timp ce se îndrepta spre locul unde stăteau Pumnul Keneb şi sergentul Thorn Tissy.
Mi s-a părut ciudat să mergi după atât de multă vreme aşezat în acele şei ciudate ale Letherii, de parcă pământul s-ar prăbuşi sub' picioare şi totul părea ciudat de fragil. Da. Prietenii mei. Toti.
'Cat de rau?[1] l-a întrebat Keneb pe Faradan Sort.
„Nu am putut ajunge la ei”, a răspuns ea, „dar mai există speranţă. Pumn, Beak spune că trebuie să ne grăbim.
Pumnul aruncă o privire către Beak şi tânărul mag aproape că se ofilise. Atenţia oamenilor importanţi i-a făcut întotdeauna asta.
Keneb a dat din cap, apoi a oftat. — Vreau să aştept în continuare, în caz că... El clătină din cap. 'Destul de corect. Este timpul să schimbăm tactica.
— Da, domnule, spuse căpitanul.

— împingem din greu. Pentru capitală, si dacă ne întâlnim cu ceva ce nu ne putem descurca... ne descurcăm.

'Da domnule.'

— Căpitane, adună zece echipe cu o gamă completă de grele. Preia comanda ariergardei noastre.

'Da domnule.' Se întoarse şi-l luă pe Beak de braţ. — Te vreau pe targă, Beak, spuse ea în timp ce-l conducea. 'Dormit.'

— Nu pot, domnule...

'Tu vei.'

— Nu, chiar nu pot. Lumânările, nu se sting. Nu mai. Nu vor ieşi afară. Niciodată, căpitane, şi nu este că nu te iubesc pentru că fac şi aş face orice mi-ai cere. Dar pur şi simplu nu pot şi nici măcar nu pot să explic. Numai că e prea târziu.

Nu era sigur ce vedea ea în ochii lui, nu era sigur cât de mult din tot ceea ce nu spunea s-a auzit oricum, dar strângerea mâinii ei pe braţul lui s-a slăbit, a devenit aproape զ mângâiere, iar ea a dat din cap şi şi-a întors capul. — În regulă, Beak. Atunci, ajută-ne sa păzim spatele lui Keneb.

— Da, domnule, o voi face. Tu doar urmăreşte-mă, o voi face. A aşteptat o clipă, în timp ce mergeau unul lângă altul prin tabără, apoi a întrebat: „Domnule, dacă este ceva ce nu ne putem descurca, cum ne descurcăm oricum?”

Ea fie mârâia, fie râdea din acelaşi loc din care veneau mormăiturile. — Cu dinţi de ferăstrău şi continuă, Beak. Aruncă înajDoi orice ni se aruncă. Continuă, până...

— Până ce?

— E în regulă, Beak, să mori alături de camarazii tăi. E în regulă. Mă înţelegi?'

— Da, domnule, da. Este în regulă, pentru că sunt prietenii mei.

— Aşa este, Beak.

Si de aceea nimeni nu trebuie să-şi facă griji, căpitane.

Keneb şi-a privit puşcaşii marini căzând în formaţie. Marş rapid/ acum, de parcă aceste sărmane suflete nu ar fi fost suficient de bătute. Dar nu puteau să se mai ascundă. Inamicul întorsese jocul şi aveau avantajul numeric şi poate, în cele din urmă, erau şi un meci pentru ferocitatea malazanilor săi.,

Fusese inevitabil. Niciun imperiu nu se răstoarnă, picioarele desfăcute. După suficiente lovituri şi lovituri, se întoarce şi mârâie, apoi colţii se scufundă adânc. Şi acum soldaţii sai erau cei care făceau sângerare. Dar nu chiar atât de rău j>e cât mă temeam. Uită-te la ei, Keneb. Arată mai rău decât oricând.

— Pumn, spuse Thorn Tissy lângă el, sunt gata pentru tine.

— Văd asta, sergent.

'Nu, domnule. Adică, sunt gata.

Keneb a întâlnit ochii întunecaţi şi plini de mărgele ai bărbatului ghemuit şi nu era sigur ce vedea în ei. Orice ar fi fost, ardea puternic.'

— Domnule, spuse Thorn Tissy, pentru asta suntem meniţi. Toate – flutură el cu o mână murdară – asta. Am fost antrenat să joace mai mult de un joc, nu? Le-am lipit suficient cât să-i înfuriem şi iată-le, toti blestemaţii ăia de Edur atraşi direct la noi, ca si cum am fi fost o piatră. Acum suntem pe cale să-i dezechilibrăm din nou, iar Hood ia-mă, mi-a făcut sânge! La fel pentru noi toţi! Deci, vă rog, domnule, daţi-ne ordinul să mergem.

Keneb se uită la bărbat încă o clipă, apoi dădu din cap.

În sunetul râsului, Koryk se năpusti în cei trei războinici Edur, cu sabia lungă grea ciocănind deoparte două dintre suliţele înfăşurate impunsându-i secţiunea mediană. Cu mâna stângă â prins axul celui de-al treilea şi l-a folosit pentru a se trage mainte. Marginea lamei lui în faţa războinicului din dreapta lui – nu suficient de adânc pentru a provoca daune grave, dar suficient pentru a

|iulveriza sânge orbitor. împotriva celui din mijloc, Koryk a ăsat un umar şi l-a lovit puternic în centrul pieptului, suficient de tare încât să-l ridice pe Edur din picioare şi să-l trimită înapoi. încă strângând a treia suliţă, Koryk răsuci războinicul şi înfipse vârful săbiei în gâtul lui Edur.

Koryk s-a învârtit să-l lovească pe primul războinic, doar pentru a o vedea răsturnându-se înapoi cu un cuţit de aruncare înţepenind o orbită. Aşa că s-a aruncat după Edur din mijloc, sabia tăindu-se în nebunie până când braţele zdrobite ale Edurului – ridicate pentru a evita atacul – au căzut, eliberându-l pe Seti semi-sânge să dea o lovitură zdrobitoare de craniu.

Apoi s-a învârtit. — în numele lui Hood, vei opri râsul

ăsta?

Dar Smiles stătea în genunchi, tremurând de ilaritate chiar şi când îşi scotea cuţitul de aruncare. 'Dumnezei! Nu pot sărespir! Aşteaptă-doâr aşteaptă-'

Mârâind, Koryk se întoarse din nou cu faţa la mănăstire – aceste miercuri cu benzi înguste creau nişte cul-de-sac perfecte – îi duc înăuntru într-o fugă, se întorc, apoi se mtorc şi îi taie pe nenorociţi. Chiar şi aşa, nimeni nu plănuise să facă din acest ' sat urât' locul ultimei lor rezistenţe. Cu excepţia, poate, Edur, care acum îl înconjurau în întregime'şi îşi făceau drum înăuntru, casă cu casă, oandă cu bandă.

Se simţea bine să se retragă, totuşi, ori de câte ori se răspândeau prea mult în nerăbdarea lor de a vărsa sânge de Malazan.

— Pute la lupta în grupuri, spuse Smiles, venind alături de el. Ea îşi ridică privirea spre faţa lui şi apoi izbucni din nou în râs.

'Ce e aşa amuzant?'

'Tu! Lor! Privirea din ochii lor – surpriza, adică, o, zeii adâncului! Nu mă pot opri!'

— Mai bine, a avertizat Koryk, scuturând sângele din sabia lui. „Aud mişcare – gura aia de acolo...

Haide.'

Trei certuri au izbucnit, două dintre ele l-au învins pe Edur care se grăbeşte. Două lănci s-au arcuit ca răzbunare, ambele trăgând direct spre Fiddler. Şi apoi uriaşul scut al lui Tarr s-a mutat în calea lor, iar sergentul a fost împins cu putere într-o parte, mormăi de caporal, în timp ce ambele lănci se izbiră solid de faţa solzită de bronz, una dintre ele lovindu-se de la lungimea unui deget pentru a străpunge braţul lui Tarr. Caporalul a înjurat.

Lăutarul s-a lăsat în spatele butoiului de stingere al fierăriei, când o a treia lance a spart în el. Apa a ţâşnit pe pământ.

Ambuscada cu focurile încrucişate a prins apoi pe neaşteaptă jumătatea de duzină de'Edur care încărcau –

certuri care ieşeau din gurile aleilor înguste de ambele părţi. Câteva clipe mai târziu, toti erau în jos, morţi sau pe moarte.

‘Trage![1] strigă Fiddler, întorcându-se să-şi schimbe arbaleta descărcată cu cea încărcată. Sticla pusă acum în mâinile lui.

Tarr, acoperindu-i pe cei trei, s-au retras prin fierărie, peste complexul prăfuit, cu sterilul şi zgura lui grămadă, prin gardul doborât şi înapoi spre taverna.

Unde, după sunete, Stormy şi greii lui se luptau.

Mişcare pe flancurile lor – restul ambuscadă convergând. Cuttle, Corabb, Maybe, Gesler, Balgrid şi Brethless. Reîncărcare pe fugă.

— Gesler! Stormy e...

— îl aud, Fid! Corabb – mâna aia blestemata de arbaletă către Brithless – eşti inutil cu ea. Alăturaţi-vă cu Tarr acolo şi voi doi primiţi! '

— Mi-âm luat ţmta! Corabb a protestat chiar dacă ia dat arma grea unuia dintre caporalii lui Hellian.

— Sărmd cearta ta de pe pavaj şi să nu-mi spui că a fost o lovitură plănuită!

Corabb pregătea deja suliţa Edur pe care o ridicase.

Fiddler îi făcu semn lui Tarr înainte, de îndată ce sosi Corabb. ‘Du-te, voi doi! Rapid şi greu!

Doar lăsându-şi picioarele şi aruncându-şi toată greutatea pe ax, Edur a reuşit să treacă suliţa în întregime prin umărul stâng al lui Stormy. Un act de curaj extraordinar care a fost răsplătit cu un degetul mare în ochiul stâng – care a săpat încă mai adânc, apoi mai adânc. Urlând, războinicul încercă să-şi smulgă capul, dar uriaşul caporaî cu barbă roşie strânse acum un pumn de păr şi îl ţinea strâns.

Cu un ţipăt şi mai puternic şi cu un curaj şi mai mare, Edur-ul şi-â smuls capul pe spate, lăsându-l pe Stormy cu o mână de'scalp şi un deget mare mânjiţi cu gel şi sânge.

— Nu atât de repede, spuse caporalul pe un ton ciudat de practic, în timp ce se năpusti pentru a se lupta pe Edur. Ambele au coborât pe podeaua mânjită a tavernei – iar impactul a împins suliţa din umărul lui Stormy aproape în întregime. Stragându-ş'i cuţitul de eviscerat, Stormy a mfipt lama în partea războinicului, chiar sub cutia toracică, sub inimă, apoi a tăiat în afară.

Sângele a ţâşnit într-un potop.

Se clătina, alunecând, Stormy reuşi să-şi recapete

picioarele – suliţa căzându-i din spate – şi se clătina până când sg dădu peste masă cu grămada' de capete Edur tăiate. întinse mâna spre unul şi îl aruncă prin cameră, în mulţimea lui Edur care se împingea j>rin pragul uşii unde Flashwit si Bowl ţinuseră poziţie până când o suliţă l-a înfipt pe Bowl prin gâtul bărbatului şi cineva i-a dat jos cârma lui Flashwit şi i-a deschis capul. Stătea întinsă pe spate, fără să se mişte în timp ce picioarele îmbrăcate în mocasini ale lui Edur o călcau peste tot în goana interioară.

Capul îl lovi în faţă pe războinicul principal, iar acesta urlă de şoc şi durere, clătinându-se într-o parte.

May'fly 's-a împiedicat să ia poziţie lângă Stormy. înjunghiat deja de patru ori, era de mirare că greul încă mai stătea în picioare.

— Nu mori, femeie, bubui Stormy.

Ea îi puse sabia în mâinile lui. — Am găsit asta, sergent, şi m-am gândit că s-ar putea să-l doreşti.

Nu a' fost timp să răspundă, căci primii trei Edur au ajuns la ei.

Ieşind de la intrarea în bucătărie – o bucătărie acum goală' de personal de serviciu – Corabb văzu acea încărcătură şi sări înainte ca să o ia de pe flanc.

Şi s-a împiedicat de corpul Edur-ului pe care Stormy tocmai îl înjunghiase. Mâinile lui mergeau înainte, ţinând încă suliţa. Vârful a trecut prin coapsa dreaptă a celui mai apropiat'războinic, lipsind osul, şi a aruncat pe cealaltă parte pentru a înjunghia genunchiul stâng al următorului Edur, capul triungniular alunecând^sub rotulă şi despărţind bine articulaţia j>e drumul său. înclinând în jos, vârful lipindu-se rapid mtre două scânduri de podea, până când cea mai îndepărtată s-a slăbit, în timp util pentru a dărâma treptele celui de-al treilea Edur, iar războinicul acela părea să se arunce pur şi simplu pe sabia împinsă a lui Stormy.

în timp ce Corabb a aterizat în mijlocul inamicului care cădea, Tarr a sosit, cu sabia scurtă spărgând ici şi colo, în timp ce lucra înainte pentru a se planta în calea restului Edurului.

Flashwit s-a ridicat apoi în mijlocul lor şi avea un cuţit kethra în fiecare mână.

Fiddler a condus atacul prin uşa bucătăriei, pregătit cu arbaleta, pentru a-l găsi pe Tarr dărâmând ultimul Edur în picioare. Camera era îngrămădită cu cadavre, doar câteva mcă în mişcare, iar de sub două cadavre

Edur era Corabb Bhilan Thenu'aîas, tuşind în tot sângele care se vărsase peste el.

Brethless trecu pe lângă fereastră. 'Sergent! încă o mulţime de ei!

— Arbalete în faţă! se răsti Fiddler.

Hellian miji ochii peste drum, spre casa elegantă. Casa Factorului, îşi aminti ea. Avea acea grivire. Scump, fără gust. Ea arătă cu o sabie care picura. — Acolo, acolo ne vom arăta.

Urb a mormăit, apoi a scuipat un şuvoi roşu – poate să mestece nucă de betel. Lucrurile pe care unii le-ar face trupurilor lor cerşeau credinţa. A băut încă o gură de localnic, orice gust a lăstarilor de bambus pe care un câine se enervase, dar ce lovitură. Apoi i-a făcut semn înainte.

Şi apoi ceilalţi, cu excepţia Lutes şi Tavos Pond, care fuseseră amândoi'tăiati în bucăţi, încercând să ţină un flanc la gura aceea de acolo din spate. — O să iau ariergarda, spuse ea ca explicaţie, în timp ce cei şase puşcaşi ramaşi treceau clătinându-se. — Într-o linie inteligentă,' acum!

încă o gură. Doar s-a înrăutăţit, chestiile astea. Cine ar veni cu o asemenea băutură?

Ea a pornit. Era la jumătatea drumului sau poate doar la jumătatea drumului când o sută de Tiste Edur apăru la treizeci şi ceva de paşi pe strada principală. Aşa că a aruncat sticla de lut şi şi-a plantat picioarele pentru a răspunde acuzaţiei. Ce â făcut ariergarda, nu? Ţine-i înapoi.

Primul rând, vreo zece dintre ei, s-au oprit şi şi-au ridicat lăncile.

'Nu e corect!' strigă Hellian, trăgându-şi scutul în sus şi pregătindu-se să se agaţe în spatele lui – oh, acesta nu era deloc un scut. Era capacul unui butoi de bere, genul cu mâner. S-a uitat la el. — Hei, nu mi s-a dat asta.

Trei zile şi nojDţi în fugă de pe malul râului şi acum zgomote de luptă undeva înainte. Din moment ce îşi pierduse caporalul cu două nopţi în urmă, prostul a căzut mtr-o fântână abandonată, o clipă acolo lângă el, iar următoarea dispăruse. A trecut printr-o plasă de rădăcini cel puţin cea mai mare parte a drumului, până când şi-a blocat capul şi s-a dus la gât şi nu a fost amuzant cum Hood nu a uitat niciodată de când se alăturase puşcaşilor puşcaşi sau dansa caporalul şi

acum prostul le făcuse pe amândouă. Din moment ce Badan Gruk şi-a pierdut caporalul, el l-a târât pe Ruffle cu el – nu chiar o promovare, Ruffle nu era genul care promova, dar ea ţinea un ochi rece când nu era ocupată să mănânce tot ce se vedea.

Şi acum, cu o şuierătoare, Ruffle s-a aşezat lângă Badan Gruk, sergent de echipă a 5-a, Compania a 3-a, Legiunea a 8-a, şi şi-a ridicat faţa rotunjită palidă spre a lui cu acea privire rece şi gri. — Suntem cam obosiţi, sergent.

Badan Gruk era Dai Honese, dar nu din triburile din nordul savanei. Se născuse în jungla de sud, la jumătate de zi de coastă. Pielea îi era neagră ca a unui Tiste Andii, iar pliurile epicantice ale ochilor erau atât de pronunţate, încât nu se vedeau decât fante de alb: şi nu era un bărbat care să zâmbească mult. Se simţea cel 'mai confortabil în nopţile fără lună, deşi Skim se plângea mereu de felul în care sergentul lor á dispărut, de obicei când era cea mai mare nevoie de el.

Dar acum iată-le, în lumina strălucitoare a zilei, şi cât de bine îşi dorea Badan Gruk întunericul pădurii tropicale a patriei sale. — Rămâi aici, Ruffle, spuse el acum, apoi se întoarse şi se întoarse spre locul în care sergentul Primly stătea ghemuit cu restul puşcaşilor puşcaşi. Echipa lui Primly, cea de-a 10-a, a fost, dé asemenea,' doar una scurtă, în timp ce a 4-a a fost în jos cu doi, inclusiv sergentul Sinter şi asta a trimis încă o chinuri prin Badan Gruk. La urma iirmei, ea fusese din propriul lui trib. La naiba, ea fusese motivul pentru care se alaturase în primul rând. Urmărirea lui Sinter fusese întotdeauna mult prea uşoară.

Apropiindu-se, Badan Gruk îi făcu sémn lui Primly, iar caporalul nobilului Quon, Hunt, îl urmă. Cei trei s-au aşezat la mică distanţă de ceilalţi. — Deci, respiră Badan, ocolim asta?

Faţa lungă de ascetică a lui Primly se acru, ceea ce făcea întotdeauna de fiecare dată când cineva îi vorbea. Badan nu era prea sigur de istoria bărbatului, dincolo de ceea ce era evident, şi anume că Primly făcuse ceva rău, cândva destul de rău încât să-l facă să fie renegat şi poate chiar să fugă. Cel puţin lăsase în urmă aerul înalt născut. La întrebarea şoptită' a lui Badan, caporalul Hunt pufni, apoi îşi întoarse privirea.

— Eşti aici, le spuse Badan către Kartoolii, aşa că vorbeşte.'

Hunt a ridicat din umeri. — Fugim de la râu, sergent. Ne abatem şi ne eschivăm până când toţi trei magii noştri sunt epuizaţi şi mai rău decât morţi. A' dat din cap spre nord. — Aceştia sunt puşcaşii marini acolo sus şi se luptă. Suntem doar un greu şi un săpător...

— Şi un sergent şi'un caporal, a adăugat Badan.

— Şaptesprezecă dintre noi, sergent. Acum, am văzut ce pot face greii tăi, şi atât eu cât şi sergentul Primly vă putem spune că Lookb'ack, Drawfirst şi Shoaly sunt potriviri uşoare cu Reliko şi Vastly Blank. Iar Honey mai are trei înjurături şi jumătate din nou toţi cei mai ascuţiţi de când Kisswhere i-a lăsat în urmă când ea şi Sinter au plecat şi...

— În regulă, interveni Badan, ne'dorind să audă din nou ce se întâmplase cu Sinter şi Kisswhere, din moment ce Kisswhere fusese motivul alăturării lui Sinter. Nimic bun să urmăresc o femeie care urmărea o altă femeie cu închinare în ochii ei – chiar şi o soră – dar asta fusese şi amândoi plecaseră acum, nu-'i asa? — Primly?

Quonul s-a frecat de ceea ce era considerat o barbă pe chipul lui – zei, a arătat cât de tânăr era bietul ticălos – şi a aruncat o privire cercetătoare înapoi asupra soldaţilor care aşteptau. Apoi a zâmbit brusc. — Uită-te la Skulldeath, Badan. Aici avem un soldat pe care Toothy l-a numit prima zi pe insula Malaz, şi înca nu ştiu – a fost o glumă? Skulldeath încă nu á extras o picătură jde sânge, cu excepţia ţânţarilor şi acel sânge era al lui. În plus, Badan Gruk, ai aici ceea ce pare a fi un fel de mare consiliu Dai Honese, iar voi, măruntaiele fără lună, parcă să puneţi teroare sfântă în Edur, de parcă aţi fi fost fantome sau aşa ceva şi uneori încep să mă jntreb, âşa cum voi toţi. reuşeşte să dispară în întuneric. în orice caz, mai eşti tu, Nep Furrow, Reliko şi Neller şi Strap Mull şi Mulv'an Dreader sunt la jumătatea drumului, şi, ei biné, am venit să ne luptăm, nu-i aşa? Deci haideţi sa luptăm.

Poate ai venit să lupţi, Primly. încerc doar să rămân în viaţă. Badan Gruk îi studie încă o clipă pe cei doi bărbaţi de lângă el, apoi se ridică la toată înălţimea, ajungând aj>róape de umărul lui Primly si scoase sabia seceră cu doua mâmi din hamul său din piele de căprioară de pe spatele său lat. Ajustându-şi strângerea pe mânerul de fildeş, privi cele două lame' subţiri otatarale înfipte pe ambele părţi ale colţului curbat şi sculptat. Vethbela, arma era numită în propria sa limbă,

Bonekisser, lamele nu erau suficient de adânci pentru a face mai mult decât să atingă oasele lungi ale picioarelor unui războinic normal, deoarece acele femuri erau trofee de preţ, pentru a fi şlefuite şi sculptate cu scene ale gloriei proprietarului, moartea' – şi orice războinic care căuta inima unei femei trebuia să pună mai mult decât câţiva în pragul colibei familiei sale, ca dovadă a priceperii şi curajului lui.

Nu am reuşit niciodată să folosesc acest lucru corect, nu-i aşa? Nici măcar osul coapsei să-l arate pe Sinter. El a dat din cap. — E timpul să strângem nişte trofee, atunci.

La cincisprezece paşi depărtare, 'Honey îl ghiont pe Skim. — Hei, iubito, se pare ca azi vom arunca ascuţitori.

„Nu mă mai spune aşa”, a răspuns celălalt săpător pe un ton plictisit, dar ea a privit cum Badan Gruk se îndrepta înapoi spre locul unde s-a ascuns Ruffle şi a privit cum caporalul Hunt se întorcea pe potecă pentru a-l aduna pe caporalul echipei a 4-a, Pravalak Rim. , care îşi păziseră fundul cu Shoaly şi Drawfirst. Şi destul de curând ceva mai puţin decât şoptit a dansat prin fiecare soldat şi ea a văzut că' erau trase arme, curelele armurii strânse, cârmele ajustate şi, în cele din urmă, a mormăit. — Bine, Honey- Hood, ia-mă, cât de mult urăsc să spun asta... se pare că ai adulmecat bine...

— Lasă-mă doar să dovedesc...

— Nu-mi despărţi niciodată picioarele, dragă. De ce nu înţelegi asta?

— Ce atitudine mizerabilă, s-a plâns săpătorul lui Loth în timp ce-şi încărca arbaleta. „Acum, fCisswhere, ea a fost...”

— Atât de obosit de avansurile tale, iubito, încât s-a dus şi s-a aruncat în aer – şi şi-a luat şi sora cu ea. Şi acum iată că mi-aş fi dorit să fi fost cu ei în acel scull. Cu acestea, se ridică şi se îndreptă spre Nep Furrow.

Bătrânul mag Dai Honese ridică un ochi gălbui pentru a-şi miji ochii, apoi ambii ochi s-au deschis larg când a văzut ascuţitorul pe care îl ţinea în fiecare mână. — Eggit'way fra meen, piti-femeief

— Relaxează-te, spuse ea, ne îndreptăm spre o ceartă. Mai ai ceva în trestia aia îndoită a ta?

«Ce”?

— Magicks, Nep, magicks – vine de la bleckers la bărbaţi. Fiecare femeie ştie asta, si ea făcu cu ochiul.

„Te tachinezi pe piţi-femeie! Eggit'way fra meen!'

— Nu mă îndepărtez de tine, Nep, până nu-i binecuvântezi pe aceşti doi ascuţiţi de aici.

„Fericiţi-le bile de lut? Eşti supărată, piţi-femeie? Mai puţin timp am făcut asta...

— Au explodat, da. Sinter şi Kisswhere. În bucăţi, dar frumos si rapid, nu? Ascultă, este singura mea modalitate de a scapa ele avansurile lui Honey. Nu, serios, vreau unul dintre blestemele tale sau blestemele tale. Te rog, Nep-[1]

— Eggit'way fra meen!

Reliko, care era cu o jumătate de mână mai scund chiar si decât sergentul său; şi, prin urmare, după afirmaţia lui Loothy, cel mai mic soldat de infanterie grea din istoria Imperiului Malazan, a mormăit în picioare şi şi-a scos sabia scurtă în timp ce îşi îndrepta scutul în poziţie. Se uită la Vastly Blank. — Din nou.

Războinicul Seti supradimensionat, încă aşezat pe patul de muşchi ud, îşi ridică privirea. — Nu?

— Luptă din nou.

'Unde?[1]

— Noi, Vastly. îti aminteşti de Y'Ghatan?

'Nu.[1]

— Ei bine, nu va fi ca Y'Ghatan. Mai mult ca ieri, doar mai greu. îti aduci aminte de ieri?

Vastly Blank s-a mai uitaGo clipă, apoi a râs râsul lui încet ha ha ha şi a spus: „Ieri! îmi amintesc de ieri!

— Atunci iâ-ţi sabia şi şterge noroiul de pe ea, Vastly. Şi ia-ţi scutul – nu, nu al meu/ al tau, cel de pe spatele tău. Da, adu-o. Asta e, nu, sabia în cealaltă mână. Acolo, perfect. Eşti gata?[1]

— Pe cine omor?

— îţi voi arăta destul de curând.

'Bun.[1]

— Seti nu ar trebui să se înmulţească niciodată cu bhederin, cred.

'Ce?[1]

— O glumă, Vastly.

'Oh. Ha ha ha! Ha.'

„Hai să ne alăturăm Lookback-ului, vom fi la punct."

— Privirea în urmă este îndreptată?

— E mereu la punct pentru astfel de lucruri, Vastly.

'Oh. Bun.'

— Drawfirst şi Shoaly în spatele nostru, nu? Ca si ieri.'

'Dreapta. Reliko, ce sa întâmplat ieri?

Strap Mull s-a apropiat de Neiler şi amândoi şi-au privit caporalul, Pravalak Rim, care tocmai îi trimitea pe Drawfirst şi Shoaly la ceilalţi trupe grele.

Cei doi soldaţi au vorbit în Dai Honese natal. — Cu inima zdrobită, spuse Strap.

„Broker decât rupt,” a fost de acord Neiler.

„Sărut unde, a fost drăguţă”

„Mai dragut decât minunat”

— Totuşi, cum spune Badan.

— Cum spune el, da.

— Si asta este, aşa spune el.

— Ştiu că, Strap' nu trebuie să-mi spui nimic. Crezi că Letherâs va fi ca Y'Ghatan? Nu am făcut nimic în Y'Ghatan. Si, adăugă brusc Neiler, parcă izbit de ceva, nici noi nu am făcut nimic aici, nu-i aşa? Nimic nu încă, oricum. Dacă va fi ca Y'Ghatan, totuşi...

— Nici măcar nu am ajuns încă acolo, spuse Strap Mull. — Ce sabie vei folosi?

'Aceasta.'

— Cel cu mânerul rupt?

Neller se uită în jos, se încruntă, apoi aruncă arma în tufişuri şi scoase încă una. 'Aceasta. E Letherii, era pe peretele cabinei...

'Ştiu. Ti l-am dat tie.'

— Mi-ai dat-o pentru că urlă ca o femeie sălbatică de fiecare dată când lovesc ceva cu el.

— Aşa este, Neller, şi de aceea am întrebat ce sabie ai de gând să foloseşti.

'Acum ştii.'

— Acum ştiu, aşa că îmi umplu urechile cu muşchi.

— Credeam că sunt deja.

— Adaug mai multe. Vedea?'

Caporalul Pravalak Rim era un bărbat bântuit. Născut într-o provincie din nordul Gris, din fermieri săraci, nu văzuse nimic din lume aproape toată viaţa, până în ziua în care un recrutor maritim a venit prin satul din apropiere chiar în ziua în care Pravalak era acolo cu fraţii săi mai mari, toţi. care i-au batjocorit la marina în drumul lor spre cârciumă. Dar Pravalak însuşi, ei bine, se uitase neîncrezător. Prima sa vedere cu cineva din Dai Hon. Fusese mare si rotundă şi, deşi era cu zeci de ani mai în vârstă decât el, iar părul ei încârnuse, el putea vedea cât de frumoasă fusese şi mtr-adevăr, pentru

ochii lui, încă era.

O piele atât de întunecată. Ochi atât de întunecaţi şi, oh, ea l-a spionat şi i-a zâmbit strălucitor, înainte de a-l conduce de mână într-o cameră din spate a închisorii locale şi de a-şi oferi postul de recrutare stând pe el şi legănându- se cu bucurie exaltată până când el a explodat direct în armata Mala2an.

Fraţii săi si-au exprimat neîncrederea şi erau în panică despre cum să le explice mamei şi tatei lor cum s-a clus fiul lor cel mic şi s-a înscris şi şi-a pierdut virginitatea cu un demon în vârstă de cincizeci de ani în acest proces – şi a fost, de fapt, nu mai vin acasă. Dar asta era problema lor, iar Pravalak rătăcise în căruţa recrutorului, cu o mână ferm ghemuită între picioarele ei ample, fără să se uite înapoi.

Prima mare poveste de dragoste durase până la următorul oraş, unde se trezise transferat într-un tren de alţi vreo cincizeci de băieţi şi fete de la fermă griziene şi mergând pe un drum imperial până la Unta şi de acolo spre Insula Malaz pentru antrenament ca marinar. Dar nu fusese atât de frânt pe cât ar fi crezut, pentru că forţele Malazan au fost înghesuite pentru o vreme cu recruţi Dai Honese – o explozie misterioasă a populaţiei sau tulburări politice declanşaseră un exod din savană şi junglele din Dai Hon. Şi în curând îşi dăduse seama că închinarea sa faţă de pielea de la miezul nopţii şi ochii de la miezul nopţii nu-l condamna la un dor abject şi la singurătate veşnică.'

Până când l-a întâlnit pentru prima dată pe Kisswhere, care nu făcuse decât să râse de încercările lui, la fel de netede şi şlefuite pe cât deveniseră până atunci. Şi această respingere a fost cea care i-a furat inima pentru totdeauna.

Cu toate acestea, ceea ce îl bântuia acum era, poate în mod surprinzător, nu toată această adoraţie neîmpartăşită. Era ceea ce văzuse, sau poate doar şi-a imaginat, în acea noapte întunecată de pe râu, după fulgerul orbitor al muniţiilor şi vuietul care zguduia apa, acea mână cu pielea neagră, întinzându-se din valurile agitate, vârtejul învârtit al curentului s-a trezit din nou în urma tumultului, despărţindu-se în jurul încheieturii elegante – şi apoi acea mână â alunecat, sau pur şi simplu s-a pierdut din cauza vederii lui încordate, a căutării sale disperate şi angoase în întunericul granular – mâna , pielea, pielea întunecată şi întunecată care l-a

învins atât de mult în acea noapte...

Oh, a vrut să moară, acum. Pentru a-şi pune capăt mizeriei. Ea a j>lecat. Sora ei dispăruse, de asemenea, o soră care-l trăsese deoparte cu doar două nopţi mai devreme şi îi şoptise în

ureche, „Nu renunţa la ea, Prav. O cunosc pe sora mea, vezi tu, şi apare o privire în ochii ei când se uită în direcţia ta... aşa bă, nu renunţa...

Amândoi au dispărut şi asta, aşa cum a repetat Badan iar şi iar când credea că nimeni altcineva nu era suficient de aproape să-l audă, asta este. Şi asta este.

Sergentul Primly a venit atunci si l-a plesnit pe Pravalak pe un umăr. — Eşti gata, caporale? Bun. Conduceţi echipa, la fel cum ar fi' făcut-o Sinter. Condu-i, Prav, şi haideţi să înghiţim nişte Edur.

Skulldeath, al cărui nume fusese odată Tribole Futan, ultimul bărbat supravieţuitor al liniei regale Futani a tribului Gilani din sud-estul celor Şapte oraşe, se îndreptă încet în timp ce îi privea pe forţele grele ur'cându-şi panta spre zgomotele luptei.

Şi-a pregătit cei doi tulwari Gilani, care aparţinuseră odată unui campion Falah'dan – unchiul său străbun – care căzuse sub otrăvirea unui asasin cu trei ani înainte de invazia Malazan, când Tribole era un copil care nu fusese încă aruncat pe muritor, nisipuri. Arme pe care le moştenise ca ultimă generaţie dintr-o familie spulberată de o ceartă, aşa cum erau comune în toate cele şapte oraşe înainte de cucerire. Tulwarii păreau mari în mâinile lui, aproape supradimensionate pentru încheieturile sale – dar el era Gilani, iar tribul său era un popor caracterizat prin trupuri practic lipsite de grăsime. Muşchi ca frânghiile, lungi, gracili şi mult mai puternici decât păreau.

Moliciunea ochilor sai feminini nu s-a schimbat în timp ce studia tulwars, amintindu-şi când era un copil foarte mic şi că aceste arme, dacă erau echilibrate pe vârfurile lor curbate, puteau fi făcute să stea în picioare dacă îsi punea pombelele de argint în axile. şi, ţinând mânerele chiar deasupra mânerelor, se întindea în jurul taberei ca un diavolnic cu un singur picior. Nu dupa mult timp, folosea beţe cântărite sculptate pentru a se potrivi

cu aceste tulwar-uri ale unchiului său străbun. Lucrând modelele în stilul Gilani, atât în picioare, cât şi în vârful unui cal din deşert, unde a învăţat să se cocoţeze ori mingii si să practice lishgar efhânah, atacul săritor, plasa taiata. De multe nopţi, cu umerii învineţiţi, apoi, pana când a învăţat să se rostogolească curat după atacul în aer, cele trei manechine cu iarbă umplută au fost tăiate fiecare în bucăţi, vântul smulgând acele ierburi aurii în timp ce pluteau în aerul prăfuit. . Iar el, rostogolindu-se, din nou drept, cu armele gata.

Nu era înalt. Nu era sincer şi zâmbetul lui – oricât de rar era – era la fel de timid ca al unei fete tinere. Bărbaţii îl doreau în paturile lor. La fel şi femeile. Dar el era din linia regală, iar sămânţa lui era ultima sămânţă si, într-o zi, avea să o dea unei regine, poate chiar unei împărătese, aşa cum se cuvenea adevăratei sale poziţii. între timp, el va lăsa bărbaţii să-l folosească aşa cum 'ar fi făcut-o şi chiar şi-ar găsi plăcere în asta, oricât de inofensiv era. Dar a refuzat să-şi verse sămânţa.

' S-a ridicat acúm şi, când a fost dat semnalul, a înaintat, uşor în picioare.

Skulldeath avea douăzeci şi trei de ani. Atâta era disciplina lui încât nu vărsase sămânţă o dată, nici măcar în somn.

După cum va spune mai târziu magul Mulvan Dreader, Skulldeath era cu adevărat un om pe cale să explodeze.

Şi un oarecare sergent principal de pe insula Malaz înţelesese bine. Din nou.

Urb a fugit înapoi din casa Factorului cât a putut de repede, înclinându-şi scutul pentru a-şi acoperi umărul drept. Femeia blestemata! Stând acolo cu un capac de butoi blestemat cu un zbor de lănci pe cale să-i ia drumul. Oh, soldaţii ei o venerau în regulă şi atât de oarbă era acea închinare'încât niciunul dintre ei'nu putea vedea tot ce făcea Urb doar pentru a o menţine m viaţă pe femeia proastă. Era epuizat şi, în plus, éra o epavă nervoasă şi acum – de data asta – părea că va fi prea târziu.

La cinci paşi de Hellian ieşiră o jumătate de duzină de lănci, două aripi pentru a intercepta Urb. Derapând în timp ce pivota în spatele scutului său, a pierdut-o din vedere.

O lance a trecut peste o mână de lăţimea de pe faţa lui. Celălalt lovi cu adevărat de scut, capul de' fier

străpungându-i pentru a-i trage în ţeapă braţul, fixându-l de o parte. Impactul îl învârti pe Urb şi el se clătină în timp ce lancea îl trase şi, mormăind, ' alunecă în genunchi, pietruicele duri provocând şocuri în sus picioarele lui. îşi trânti sabia – mâna în jos – ţinând încă strâns arma – pentru a mu trânti înainte şi auzi un trosnet degetelor.

în acel moment, lumea a explodat alb.

Patru lănci care accelerau drumul lui Hellian au ajuns aproape să o dea treaba. Ghemuită, îşi ridică scutul subţire şi subdimensionat, doar pentru a-l fi ciocănit din mână într- 6 comoţie cerebrală aşchiată, care l-a făcut să se învârtească, axele anterioare sparte ale două lănci îngropate adânc în lemnul îmbibat, greu şi cu miros minunat. Apoi cârma i-a fost smulsă de pe cap cu un zgomot asurzitor, chiar dacă a fost lovită de o lovitură privitoare pe umărul drept, care i-a smuls şindrila de piele a armurii. Acel impact a întors-o la dreapta, astfel încât să se îndrepte spre stradă şi, când a văzut sticla de lut pe care o aruncase cu câteva clipe mai devreme, s-a scufundat spre ea.

Mai bine să mori cu o ultimă gură...

Aerul de deasupra ei fluiera m timp ce naviga prin aer şi văzu poate o duzmă de lănci zburând deasupra capului.

Ea se trânti cu pieptul pe pavajul prăfuit, cu toată suflarea din plămâni şi se uita, cu ochii de insecte, în timp ce sticla sări de la sine în aer. Apoi a fost ridicată de picioare şi s-a răsturnat drept pentru a o bătu puternic pe spate, iar deasupra ei cerul albastru s-a făcut brusc gri de praf si pietriş, aşchii de piatră, bucăţi roşii, toate plouând.

Nu auzea nimic, iar acea primă respiraţie disperată era atât de plină de praf, încât se convulsi într-un acces de tuse. Răsucindu-se pe o parte, l-a văzut pe Urb la şase paşi depărtare. Idiotul se făcuse înghesuit şi părea şi mai uluit decât de obicei. Faţa lui era albă de praf, cu excepţia sângelui de pe buze de la o tăietură de dinţi, şi se uita mut pe stradă, spre locul în care erau toţi Edur – poate că îi atacau acum, aşa că ar fi bine să-şi găsească sabia...

Tocmai se ridicase când o mână o plesni pe umăr şi ridică privirea la o faţă necunoscută – o femeie kanese care se încruntă cu atenţie la ea. Cu o voce care părea îndepărtată, ea spuse:' — Mai eşti cu noi, sergent? Nu ar

trebui să fii niciodată atât de aproape de un înjurător, ştii.
Si apoi a plecat.
ffelnan clipi. Ea miji stradă şi văzu un crater enorm unde fusese Edur. Şi părţi ale corpului, şi praf şi fum în derivă.
Şi încă patru puşcaşi puşcaşi, doi dintre ei Dai Honese, dezlănţuind certuri pe o' stradă laterală, apoi s-au împrăştiat în timp ce unul dintre ei a aruncat un ascuţitor în aceeaşi direcţie.
Helli'an s-a târât spre Urb.
Reuşise să scoată lancea din braţul lui, care probabil îl durase, iar acum era mult sânge, care se scurgea sub el. Ochii lui aveau aspectul unei vaci măcelărite, deşi poate nu atât de moartă ca asta, dar ajungeau acolo.
A sosit un alt marinar, un alt străin. Păr negru, piele palidă. A îngenuncheat lângă Urb.
— Tu, spuse Hellian.
Bărbatul aruncă o privire. — Niciuna dintre rănile tale nu pare să te omoare, sergent. Dar prietenul tău de aici merge repede, aşa că lasă-mă să-mi fac treaba.
— Ce echipă, la naiba?
'Al zecelea. A treia companie.
Un vindecător. Foarte bine. Repare Urb imediat, ca să-l poată ucide. — Tu eşti Nathii, nu-i aşa?
„Femeie ascuţită”, mormăi el în timp ce începea să împletească magie peste gaura uriaşă ruptă din braţul lui Urb. — Probabil şi mai ascutit când eşti treaz.
— Să nu te bazezi niciodată jDe asta, Cutter.
— Nu sunt cu adevărat un tăietor, sergent. Sunt un mag de luptă, dar nu mai putem fi pretenţioşi m privinţa acestor lucruri, nu-i aşa? Eu sunt Mulván Dréader.
— Elellian.' Echipa a opta, a patra. ^
El îi aruncă o privire bruscă. 'Într-adevăr. Tu unul dintre cei care te-ai târât sub Y'Ghatan?
— Da. Urb va trăi?
Nathii dădu din cap. — Totuşi, stai o vreme pe targă. Tot sângele pierdut. Se îndreptă'şi se uită în jur. — Unde sunt restul soldaţilor tăi?
Hellian se uită la casa Factorului. Explozia blestemată părea să fi doborât-o. Ea mormăi. — La naiba dacă ştiu, Mulvan. Nu se întâmplă să ai un balon cu ceva pe tine, nu-i aşa?
Dar magul era încruntat la epava casei prăbuşite.

„Aud apeluri de ajutor”, a spus el.

Hellisii oftă. — Cred că i-ai găsit până la urmă, Mulvan Dreader. înseamnă că va trebui să le scoatem afară. Apoi s- a luminat. — Dar asta ne va face sete acum, nu-i aşa?

Tronsul multiplu al ascuţitorilor din afara tavernei şi pocnitul muşcător al schijelor lovind faţa clădirii i-au făciit pe malazani să tresară înapoi. Afară au izbucnit ţipete, plângând în aerul plin de praf al străzii. Fiddler îl privi pe Gesler apucându-l pe Stormy pentru a-l împiedica să încarce acolo – uriaşul Falari se clătină în picioare – apoi se întoarse către Mayfly, Corabb şi Tarr. — Atunci, să ne întâlnim pe aliaţii noştri, dar fii atent. Restul dintre voi, rămâneţi aici, legaţi rănile. Sticla, unde sunt Koryk şi Smiles?'

Dar magul a clătinat din cap. — Au mers în partea de est a satului, sergent.

— în regulă, atunci voi trei cu mine. Bottle-poţi face ceva pentru Stormy?

Da.[1]

Fiddler şi-a pregătit arbaleta, apoi a condus spre intrarea în taverna. În prag se ghemui, uitându-se prin praf.

Aliaţii în regulă. Marini binecuvântaţi, o jumătate de duzină, 'mergând prin corpurile Edur întinse şi tăcându-i pe ţipete cu lovituri rapide ale săbiilor lor. Fiddler a văzut un sergent, South Dai Honese, scund, lat şi negru ca onixul. Femeia de lângă el era cu o jumătate de cap mai înaltă, palidă şi cu ochi cenuşii şi aproape rotundă, dar într-un mod care încă nu se lăsase. În spatele celor doi stătea un alt Dai Honese, acesta încreţit cu totul străpuns – urechi, nas, zgomot, obraji – ornamentele aurii un contrast uluitor cu chipul lui încruntat întunecat. Un blestemat de şaman.

Fiddler se apropie, cu ochii pe sergent. Era încă luptă, dar nici pe departe. 'Cati dintre voi?[1]

„Şaptesprezece pentru a începe”, a răspuns bărbatul. Se opri să se uite m jos la sabia barbara din colţi din mâinile lui. — Tocmai i-am scos capul unui Edur cu'asta, spuse el, apoi ridică privirea. — Primul meu kill-Fiddler a ramas cu gura căscata. — Atunci, în numele lui Hood, cum ai ajuns atât de departe de coasta blestemata? Ce sunteţi toţi, lilieci Soletaken?

Dai Honese se strâmbă. „Am furat o barcă cu pescari şi am urcat”.

Femeia de lângă el a vorbit. „Noi eram cele mai sudice echipe, ne deplasam spre est până ajungem la râu, apoi era fie pătruns pană la brau în noroiul de mlaştină, fie mergea la apă. A funcţionat bine j>ână acum câteva nopţi, când am fugit direct într-o galera Letherii. Am pierdut câteva în noaptea aceea[1], a adaugat ea.

Fiddler se uită la ea încă o clipă. Tot rotund şi cu aspect moale, cu excepţia acelor ochi. Ia-mă Hood, acesta ar putea smulge pielea únui bărbat câte o fâşie minusculă cu o mâna, în timp ce se descurcă cu câalaltă. îşi întoarse privirea, înapoi la sergent. 'Ce companie?[1]

'Al treilea. Eu sunt Badan Gruk, iar tu eşti Fiddler, nu-i aşa?

— Yeggetan, mormăi şamanul cu un gest de apărare.

Badan Gruk se întoarse către femeia palidă. — Ruffle,
ia Vastly şi Reliko şi lucrează spre vest pâna te întâlneşti cu Primly. Apoi înapoi aici. Se înfruntă din nou pe Fiddler.' — I- am prins bine, cred.

— Mi s-a părut că am auzit un înjurător cu ceva vreme în urmă.

O încuviinţare din cap. — Primly a avut săpătorii. Oricum, Edur s'-a retras, aşa că presupun că i-am speriat.

— Muniţiile Moranth vor face asta.

Badan Gruk îşi întoarse privirea din nou. Părea ciudat de supărător. „Nu ne-am aşteptat niciodată să întâlnim vreo echipa atât de îndepărtată'/' a spus el. — Nu decât dacă au mers la apă ca noi. A întâlnit ochii lui Fiddler. — Nu eşti la o zi de la Letheras, ştii.

Seven Edur transformase jocul asupra lui Koryk şi Smiles, împingându-i pe o bandă mai puţin promiţătoare între locuinţe decrepite si înclinate, ceea ce ducea apoi la un teren de ucidere cel mai ciudat, blocat de stive de cherestea din toate părţile, cu excepţia celui cu gura aleii.,

împingând Smiles în spatele lui în timp ce se dădea înapoi de la Edur – care se înghesuia pe alee, avansând încet – Koryk îşi pregăti sabia. Luptă de mână şi jumătate acum că îşi pierduse scutul. Dacă ticăloşii aruncau lăncile, ar avea probleme.

Gândul îl făcu să pufnească. El împotriva a şapte Tiste Edur şi tot ce avea în spate era o tânăra care îşi

consumase toate cuţitele de aruncat şi rămăsese cu un igheab foarte greu, care aparţinea unui' măcelar. Probleme? Doar dacă aruncau lănci.

Dar aceşti Edur nu erau interesaţi să-i înghesuie de la distanţă. Au'vrut să se închidă, iar Koryk nu a fost surprins de asta. La fel ca Seti, slăbii ăştia cenuşii. Faţă în faţa, da. Acolo se găseşte adevărata glorie. Când ajunseră la gura aleii, Koryk ridică vârful săbiei şi le făcu semn înainte.

— Stai imediat înapoi, îi' spuse lui Smiles care se ghemui în spatele lui. — Dă-mi mult loc...

— Să faci ce, nebun? Sa mori cu stil? Doar tăiaţi câteva şi voi aluneca în jos şi le voi termina.

— Şi să-ţi treci un pom în vârful capului? Nu, stai înapoi.

— Nu mă voi lăsa să fiu violat de toţi cei pe care ai fost prea incompetenţi să-i omori înainte' de a muri singur, Koryk.

'Amenda! O să-mi înfig pomnul prin craniul tău gros, atunci!

„Numai când intri vreodată în mine, aşa că mergi mai departe şi bucură-te de asta."

— Oh, crede-mă, voi...

Ar fi putut merge mai departe, şi mai departe, dar Edur-ul se învârtise, patru în faţă şi trei în spate, iar acum s-au repezit înainte.

Koryk şi Smiles s-au certat adesea, mai târziu, dacă salvatorul lor a coborât pe aripi sau doar a avut talent de a sări pe distanţe extraordinare, pentru că el a ajuns în neclaritate^ navigând chiar peste calea primilor patru Tiste Edur, iar m acel zbor tăcut el părea să se zvârcoli, în mijlocul unor lame grele de fier sclipitoare. O rafală de zgomote ciudate si apoi omul trecu – şi ar fi trebuit să se ciocnească grav de un teanc de lemne 'cu scoarţă aspră. În schimb, unul dintre acei tulwar a atins primul'vârf de un buştean şi, pivotând pe acel singur punct de contact, omul s-a' răsucit pentru a ateriza într-o pisică ghemuită pe panta lemnului – mtr-un unghi imposibil de menţinut, dar asta nu a făcut-o. Nu contează, din moment ce se' întorcea deja pe drumul pe care venise, de data aceasta navigând peste formele prăbuşite şi udate de sânge a patru Tiste Edur. Snick smck sriicksnick – şi cei trei din spate Edur s-au răsturnat.

A aterizat din nou, chiar mai puţin de peretele opus de cherestea de data aceasta, capul aplecat şi umărul

părând abia că peria pământul înainte de a se prăbuși, a atins un picior de un buștean orizontal și l-a folosit pentru a se răsuci înainte de a ateriza echilibrat pe celălalt picior, acum strâns sub el. înfruntând cele şapte cadavre pe care tocmai le doborâse.

Şi înfruntând doi marinari Malazan care, o dată şi doar de data aceasta, nu au avut exact nimic de spus.

Marinii Companiilor a 3-a şi a 4-a s-au adunat în fata tavernei, au stat sau s-au așezat pe pietruișurile pline de sânge ale străzii principale.' Rănile au fost îngrijite ici si colo, în timp ce alții reparau armura sau înţepau tăieturile de pe tăişurile săbiei.

Fiddler stătea pe marginea unui jgheab de apă lângă stâlpul de prindere, într-o parte a intrării în taverna, făcând bilanţul. De la coastă, celelalte trei echipe ale Companiei a
4- a suferiseră pierderi. Au dispărut din lotul lui Gesler Sands şi Uru Hela. Din Hellian's, Lutes şi Tavos Pond, amândoi muriseră în acest sat blestemat, în timp ce din Urb's Hanno şi acum Bowl erau morţi, iar Saltlick îşi pierduse mâna stângă. Echipa lui Fiddler a trecut, până acum, nevătămată, iar asta l-a făcut să se simtă vinovat. Ca unul dintre slujitorii lui Hood, unul în rând chiar de cealaltă parte a porţii. Pene de corb în mână, sau trandafiri ofilit, sau prăjituri dulci sau oricare dintre nenumăratele alte daruri pe care morţii erau dornici să le înmâneze zeilor lor nou-veniţi dedesubt, Smiles mă transformă într-un alt kanese cu toate aceste credinţe absurde. Nimeni nu aşteaptă de cealaltă parte a Porţii lui Hood, decât dacă este pentru a batjocori.

Au venit cei doi sergenţi de la a 3-a. Badan Gruk, pe care Fiddler îl cunoscuse mái devreme, şi Quon, Primly. Au făcut o pereche ciudată, dar aşa a fost întotdeauna, nu-i aşa?

Primly îi dădu lui Fiddler un gest ciudat de respect. „Suntem bine cu asta”, a spus el.

'Cu ce?'

— Vechimea ta, Lăutar. Deci ce facem acum?'

Făcând o grimasă, Fiddler îşi întoarse privirea. — Ceva pierderi?

'Din acest resturi? Nu. Edur ăia s-au scos repede ca iepurii într-o canisa. Mult mai tremurând decât ne-am aşteptat.

— Nu le place lupta dintre scuturi, spuse Fiddler, scărpinându-şi barba murdară. — O vor face, da, mai

ales când au trupe Letherii cu ei. Dar în ultimul timp au renunţat la acea tactică, deoarece cu muniţiile noastre am făcut-o una costisitoare. Nu, ne-au vânat, ne-au ţinut ambuscadă, ne-au condus greu. Modul lor tradiţional de a lupta, cred.

Primly mormăi. — Te conduc, ai spus. Deci, probabil că există o armată blestemată care ne aşteaptă în această parte a Letheras. nicovala.'

— Da, de aceea cred că ar trebui să aşteptăm puţin aici. E riscant, ştiu, din moment ce Edur s-ar putea întoarce şi data viitoare ar putea fi o mie de ei.

^ Ochii subţiri ai lui Badan Gruk au devenit şi mai subţiri. — în speranţă că Pumnul tău va ajunge din úrmá cu mult mai mulţi marini.

— Şi pumnul tău acum, Badan Gruk.

O înclinare bruscă din cap, apoi o încruntătură. „Am fost aruncaţi în mix doar din cauza pierderilor celui de-al 4- lea la Y'Ghatan."

— Adjunctul continuă să facă schimbări, spuse Primly. „Nu avem Pumnii care să se ocupe de nimic altceva decât de pumnii marini – nu de pe vremea lui Crust"

— Ei bine, acum o facem. Nu mai suntem în armata Malazan, Primly.

— Da, Fiddler, sunt conştient de asta.

— Asta e sugestia mea/ repetă Fiddler. — Aşteaptă aici puţin. Lasă magii noştri să se odihnească. Şi sper ca Keneb se va dovedi şi sper că are mai mult de câteva zeci de puşcaşi cu el. Acum, nu sunt prea mult pentru chestia asta cu Vechimea. Aş prefera ca noi sergenţii să fim de acord cu privire la chestiuni, aşa că nu vă ţin la nimic.

— Gesler este de acord cu tine, Fiddler?

Da.[1]

— Dar Hellian şi Urb?

Fiddler râse. — Taverna este încă udă, Primly.

Soarele apusese, dar nimeni nu părea dornic să meargă nicăieri. Traficul intra şi iesi din tavernă avea loc ori ae câte ori trebuia scos un alt butoi. Camera principală a tavernei era un abator în care nimeni nu era înclinat să stea foarte mult timp.

Zâmbete se îndreptară spre locul în care stătea Koryk. — Numele lui este Skulldeath, dacă îţi vine să crezi asta.

'OMS?[1]

'Bună încercare. Ştii cine. Cel care te-ar putea ucide cu degetul mare de la picior.

— M-am gândit la acest atac, spuse Koryk. „Funcţionează doar dacă nu se aşteaptă”.

Zâmbete pufnira.

'Nu chiar. Văd pe cineva zburând spre mine, l-am tăiat în jumătate. Nu e ca şi cum ar putea să se retragă sau să se răzgândească, nu-i aşa?

— Eşti un idiot, spuse ea, apoi l-a înghiontat. — Hei, l- am cunoscut şi pe fratele tău geamăn. Numele lui este Vastly Blank şi între voi doi aş spune că are toate creierele.

Koryk se uită cu privirea la ea. — Ce vrei de la mine, Smiles?

Ea a ridicat din umeri. — Moartea craniului. O să-l fac al meu.

'A ta?'

'Da. Ştiai că se salvează pentru o femeie de sânge regal?

— Nu asta spun oamenii care au înclinat în acest fel.

— Unde ai auzit asta?

— În plus, nu esti sânge regal, Smiles. Regina scucilor nu o va tăia.

— De aceea am nevoie să minţi pentru mine. Am fost o prinţesă kanese – trimisă în armata Malazan pentru a împiedica Gheara să mă găsească...

— O, de dragul lui Hood!

'Shh! Ascultă, ceilalţi din echipă au spus că ar fi bucuroşi să mintă pentru mine. Ce este in neregula cu tine?'

— Fericit... ha, asta e bine. Foarte bun.' Apoi s-a întors să o studieze. — Eşti nerăbdător ca Skulldeath să facă unul dintre acele salturi zburătoare drept între picioarele tale?
Vrei să rămâi însărcinată cu vreun prinţ dintr-un trib de veveriţe zburătoare din şapte oraşe?

'Gravidă? Da, când delfinii merg şi peştii cuibăresc în copaci. Nu voi rămâne însărcinată, a spus ea. — Sticla îmi dă nişte ierburi să mă ocup de asta. Iubitul meu Skulldeath poate goli galoane din sămânţa lui în mine pentru al naibii de Hood şi nu vor mai sări niciun iepuri mic.;

— Are chip de fată, spuse Koryk. — Şi bărbaţii spun că şi el sărută ca unul.

— Cine îţi spune toate astea?

— Să-şi salveze sămânţa, asta e un râs.

— Ascultă, bărbaţii ăia, nu înseamnă nimic. Acum, sunt o prinţesă kanese sau nu?

'Oh, da. Rival la tronul imperiului, de fapt. Fii peştele zburător pentru veveriţa zburătoare şi fă-ţi cuib mtr-un copac, Smiles. Când totul este gata, ceea ce trebuie făcut.

Ea îl surprinse cu un zâmbet strălucitor. — Mulţumesc, Koryk. Eşti un prieten adevărat.

Se uită după ea în timp ce ea se grăbi să plece. Biata fata. Veveriţa isi salvează sămânţa pentru că nu ştie ce să facă cu ea, cred eu.

O siluetă trecu pe lângă întuneric şi Koryk miji până când recunoscu mersul bărbatului. — Hei, Bottle.

Tânărul mag s-a oprit, s-a uitat peste, apoi, cu picioarele târâind, s-a apropiat.

Korvk spuse: — Ar trebui să dormi.

'Mulţumiri.'

— Deci îi oferi lui Smiles ierburi speciale, nu-i aşa? De ce tu-'

'Sunt ce?'

— Ierburi. Deci nu va rămâne însărcinată.

— Uite, dacă nu vrea să rămână însărcinată, ar trebui să înceteze să se mai înalare pe fiecare...

— Stai, Bottle! Aştepta. Credeam că a vorbit cu tine. Despre ierburile pe care î-ai promis că le vei da...

— Oh, ierburile alea. Nu, ai înţeles totul greşit, Koryk. Acestea nu o împiedică să rămână însărcinată. De fapt, este un amestec al bunicii mele şi nu am idee dacă funcţionează, dar oricum, nu are nicio legătură cu a nu' rămâne însărcinată. De ce, dacă m-ar fi întrebat despre genul ăsta de chestii, sigur, există unele foarte de încredere...

'Stop! Atunci ce-i face amestecul ăsta pe care i-o dai?

— Ar fi bine să nu o ia! Este pentru un bărbat...

— Pentru Skulldeath?

— Moartea craniului? Ce... Bottle se uită lung în jos. — Ştii ce este moartea craniului, Koryk? Este o planta care creşte pe insula Malaz şi poate şi Geni. Vedeţi, în mod normal sunt plante masculine şi sunt plante femele şi aşa obţineţi fructe şi altele asemenea, nu? Oricum, nu e aşa cu dulceaţa moartă de craniu. Sunt doar bărbaţi, nu' sunt femele'. Morţile craniului îşi pierd,

bine, ei vărsă totul în aer, şi ajunge cumva să intre în seminţele altor plante şi pur şi simplu să călărească, să se ascundă, până cand acea sămânţă încolţeşte, apoi preia controlul şi dintr-o dată, un alt craniu drăguţ cu floarea aceea cenuşie care nu este deloc o floare, doar un sac subţire plin cu...'

— Deci, amestecul acela pe care Smiles a cerut-o ce face?

„Ar trebui să schimbăm un bărbat care preferă alţi bărbaţi într-unul care preferă femeile. Funcţionează? Nu am nici o idee.[1]

— Skulldeath poate fi o plantă, spuse Koryk, dar este şi numele unui soldat din echipa lui Primly. Una frumoasă.

„Oh, şi numele ăsta...”

— Este evident foarte potrivit, Bottle.

‘Oh. Bietele Zâmbete.

Casa Factorului ar fi putut arăta frumos, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost făcută din paie, asa cum a căzut. Uimitor că nimeni nu murise sub toate acele ruine. Urb cel puţin a fost uşurat de asta, deşi dispoziţia i s-a ofilit oarecum după ce Hellian a terminat să ţipe la el.

în orice caz, după aceea mulţumit şi simţindu-se plăcut... plăcut, Hellian nu era deloc mulţumit când chipul îngrozitor de neatrăgător al lui Balgrid se ivi direct în faţa ei. Ea clipi la el. — Esti mai scund decât am crezut.

— Sergent, stau în genunchi. Ce faci sub bară?

— Nu eu sunt cel care continuă să-l mişte, Baldy.

— Ceilalţi sergenţi au fost de acord' că stăm aici o vreme. Sunteti cu ei la asta, sergent?

‘De ce nu?[1]

‘Bun. Oh, ştiai că în noile echipe mai există un Kartoolii.

— Probabil că e un spion, înca mă urmăresc, ştii.

— De ce ar fi după tine?

Pentru că am făcut ceva, de aceea. Nu pot să-mi înţeleg exact ce, dar a fost destul de rău pentru a fi trimis aici,' nu-i aşa? Un spion al naibii!

— Mă îndoiesc că e ceva...

‘Da? Bine, fă-l să vină aici si să-mi sărute picioarele, atunci! Spune-i că sunt Regina Kartool! Şi vreau picioarele mele sărutate! Sărutul meu cu picioarele, vreau să spun. Hai, la naiba!

La mai puţin de şase paşi distanţă, ascuns sub bara de la celălalt capat, stătea Skulldeath; Ascunzându-se de acea femeie drăguţă, dar mult prea poftitoare din echipa lui Fiddler. Iar la cuvintele lui Hellian capul i s-a răsturnat şi ochii lui întunecaţi, în formă de migdale, care frânsese deja atâtea inimi, s-au lărgit încet asupra sergentului dezordonat ghemuit într-o baltă de vin vărsat.

Regina lui Kartool.

Pe lucruri atât de modeste, lumi s-au schimbat.

Femeile cântau un cântec străvechi într-o limbă care nu era decât Imass. Plină de clicuri ciudate şi opriri flegmatice, alături de gesturi ritmice ale mâinilor şi voci gemene extraordinare care ieşeau din fiecare gât, cântecul a făcut ca părul de pe ceafa lui Hedge să stea pe cap. — Eres[1] al, şoptise Quick Ben, arătând el însuşi puţin cenuşiu. „Prima limbă”.

Nu e de mirare că a făcut pielea să se târască, trezindu- i ecouri slabe în spatele craniului – ca şi cum ar fi trezit la viaţă murmurele blânde ale mamei sale la câteva zile după ce s-a născut, chiar şi în timp ce se agăţa de gură de piţigoiul ei. şi se uită prosteşte la neclaritatea feţei ei. Un cântec care să-l facă pe un om matur să se simtă îngrozitor de vulnerabil, slab la nivelul membrelor şi disperat după confort.

Mormăind pe sub răsuflare, Hedge îl smulse de mâneca lui Quick Ben.

Vrăjitorul a înţeles destul de bine şi s-au ridicat amândoi, ^apoi s-au dat înapoi de la vatră şi 'de toată Imasa adunată. În întuneric, sub o stropire de stele strălucitoare, în întinderea de bolovani prăbuşiţi, departe de adăposturile de stânci de pe stâncă.

Hedge a găsit o piatră plată de mărimea unui skiff, întinsă la baza unui sâmburi. S-a aşezat pe el. Quick Ben stătea în apropiere, aplecându-se pentru a strânge o mână de pietriş, apoi plimbându-se în timp ce începea să-şi examineze colecţia – mai mult prin simţire decât prin respingere aruncând vederea în întuneric pentru a sări şi a zbura. — Deci, Hedge.

'Ce?[1]

— Ce mai face Fiddler zilele astea?

— Nu e ca şi cum aş fi ghemuit pe umărul lui sau altceva.

— Hedge.

— Bine, prind lucruri din când în când. Sufături. Ecouri. El este încă m viaţă, pot spune atâtea.

Quick Ben făcu o pauză. — Ai idee ce face Adjunctul?

'OMS? Nu, de ce n-aş fi întâlnit-o niciodată. Tu eşti cel care ar trebui să ghicească, vrăjitor. La urma urmei, te-a încătuşat pentru a fi înaltul ei Mag. Eu, am rătăcit pentru ceea ce pare pentru totdeauna, în nimic altceva decât în cenuşa morţilor. Cel puţin până când am găsit acest loc şi nu este atât de departe'de lumea interlopa pe cât ai putea crede.

— Nu-mi spune ce cred eu, saper. Ştiu deja ce gândesc şi nu este ceea ce crezi tu.

— Ei bine, acum pari din nou nervos, Quick. Mică inimă stăpânitoare?

— Îi ducea în Lether, în imperiul Tiste Edur, odată ce a reuşit să-i scoată din portul Malaz. Acum, Cotillion spune că â reuşit asta, în ciuda faptului că am dispărut în cel mai rău moment posibil. Adevarat, nişte pierderi urâte. Ca şi Kalam. Şi T'amber. Pe mine. Deci, Lether. Aruncându-şi armata mizerabilă împotriva unui imperiu care se întinde pe jumătate de continent sau al naibii de aproape, şi de ce? Ei bine, poate pentru a se răzbuna în numele Imperiului Malazan şi al oricărui alt regat sau al oamenilor care au fost tăiaţi de flotele alea itinerante. Dar poate că nu este deloc asta, pentru că, să recunoaştem, ca motiv sună, ei bine, nebunesc. Şi nu cred că Adjunctul este nebun. Deci, ce a mai rămas?

„îmi pare rău, asta a fost de fapt o întrebare? Pentru mine?[1]

— Desigur că nu, Hedge. A fost retoric.

'Asta e o uşurare. Continuă atunci.'

— Pare mai probabil că ea s-a impus împotriva Zeului Infirm.

'Oh da? Ce legătură are acest Imperiu Lether cu Zeul Infirm?

— O mulţime, asta este.

— înseamnă că eu şi Fiddler ne-am întors luptând acelaşi război al naibii.

— De parcă nu ştiai deja asta, Hedge – şi nu, şterge-ţi acea privire nevinovată de pe faţă. Nu este suficient de întuneric şi ştii asta, aşa că privirea aceea este pentru mine şi este o minciună blestemată, aşa că scapă de ea.

— Ai, nervii vrăjitorului cânta!

— De aceea mi-ai plăcut cel mai puţin de toate, Hedge.

— îmi amintesc odată că te-ai speriat de o recrută

pe nume Sorry, pentru că era stăpânită de un zeu. Şi acum iată-te, lucrând pentru acel zeu. Uimitor, cum' se pot întoarce lucrurile în moduri la care nu te-ai aştepta şi nici măcar nu te-ai prezice.

Vrăjitorul se uită lung şi greu la săpător. Apoi a spus: „Acum stai, Hedge”. ^

— Chiar crezi că îmi pare rău că a fost acolo pentru a ajunge la Empress, Quick? Un plan sordid de răzbunare împotriva lui Laseen? De ce, asta ar fi... o nebunie.

— La ce vrei să ajungi?

— Mă întreb doar dacă ar trebui să fii la fel de sigur de cei pentru care lucrezi pe cât crezi că eşti. Pentru că, şi doar aşa mi se pare, toată această confuzie pe care o simţi cu privire la Adjunct ar putea să provină doar de la nişte înţelegeri greşite, uh, despre cei doi zei ghemuiţi în umbra ***ta.***

— Toate acestea sunt doar încă unul dintre sentimentele tale?

— Nu sunt Lăutar.

— Nu, dar ai fost atât de aproape de el – în umbra lui blestemata – încât îi înţelegi toate suspiciunile neobişnuite şi şoptite si nici măcar nu încerci să negi, Hedge. Aşa că acum mai bine aud asta direct de la tine. Tu şi cu mine, ne luptăm de aceeaşi parte, sau nu?

Hedge îi zâmbi. 'Poate nu. Dar, poate, mai mult decât ştii, vrăjitor.

Quick Ben alesese o jumătate de duzină de pietricele uzate de apă. Acum a aruncat restul. — Răspunsul ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Cum crezi că mă simt? întrebă Hedge. — Sunt alături de blestemata ta, Quick, de la Raraku! Şi încă nu ştiu cine şi nici măcar ce eşti![1]

'Ce vrei sa spui?'

— Asta e. încep să bănuiesc că nici Cotillion-şi Shadowthrone-nu te cunosc pe jumătate atât de bine pe cât ar putea crede. De aceea acum te ţin aproape. Şi de aceea, de asemenea, poate s-au asigurat că ai ajuns fără Kalam acolo să-ţi păzească spatele.

— Daca ai dreptate – despre Kalam – vor fi probleme.

Hedge a ridicat din umeri. — Tot ce spun este că poate
planul era ca Sorry să fie chiar acolo, chiar acum, lângă Fiddler.

— Atunci, Adjunctul nu avea nici măcar o armată, Hedge. Ceea ce sugerezi este imposibil.

„Depinde de cât de mult au văzut Kellanved şi Dancer – şi au ajuns să înţeleagă – când si-au părăsit imperiul şi au plecat m căutarea ascensiunii. Săpătorul a făcut o pauză, apoi a spus: — Au mers pe cărările Azath, nu-i asa?

— Aproape nimeni nu ştie asta, Hedge. Sigur nu ai făcut-o... înainte de a muri. Ceea ce ne readuce pe drumul pe care ai ajuns să mergi, după ce te-ai dus şi te-ai aruncat m aer în Black Coral.

— Adică, după ce mi-am făcut propria mea ascensiune?

'Da.[1]

— Ţi-am spus deja majoritatea. Bridgeburners au urcat. Da vină pe un oarecare Spiritwalker.

— Şi acum sunteţi mai mulţi dintre voi, nenorociţi, rătăciţi.' Hood ia-ţi pe toti, Hedge, au fost nişte oameni adevăraţi urâţi în Bridgeburners. Brutal şi vicios şi de-a dreptul rău...

'Gunoi. Şi îţi voi spune un secret şi poate într-o zi îţi va face bine şi ţie.'Să mori te umileşte.

— Nu am nevoie de nicio umilire, Hedge, ceea ce este în regulă, deoarece nu plănuiesc să mor prea curând.

— Cel mai bine, atunci, rămâi uşor cu degetele de la picioare.

— îmi păzeşti spatele, Hedge?

— Nu sunt un Kalam, dar da, sunt.

'Pentru acum.'

'Pentru acum.'

— Asta va trebui să facă, presupun...

— Ai grijă, numai dacă îl păzeşti pe al meu, Quick.

'Desigur. Loialitate faţă de vechea echipă şi toate astea.

— Deci, pentru ce sunt blestematele pietricele? De parcă nu aş putea ghici.

— Ne îndreptam spre o înşelătorie urâtă, Hedge. S-a rotunjit pe săpător. — Şi ascultă, despre blestemaţii ăia de blestemaţii... dacă mă' arunci în bucăţi mărturii,' mă voi întoarce după tine, Hedge. Acesta este' un jurământ, jurat de fiecare suflet blestemat din mine.

— Asta ridică o întrebare, nu-i aşa? Cât timp plănuiesc toate acele suflete să se ascundă acolo, Ben Adaephon Delat?

Vrăjitorul îl privi şi, previzibil, nu spuse nimic.

Trull Sengar stătea chiar la marginea luminii focului, dincolo de Imasul adunat. Cântecul femeilor se scufundase într-o serie de sunete pe care o mamă le-ar putea face bebeluşului ei, sunete blânde de confort, iar Onrack explicase cum acest cântec Eres'al era de fapt un fel de traversare, înapoi la rădăcinile limbajului, începând cu limbajul bizar, dar clar complex, Eres pentru adulţi, cu clicurile şi opririle sale ciudate şi toate gesturile' care furnizau semne de punctuaţie, lucrând apoi înapoi şi devenind din ce în ce mai simplificat, chiar dacă a devenit mai muzical. Efectul a fost ciudat şi ciudat de tulburător pentru Tiste Edur.

Muzica şi cântecul printre oamenii lui erau un lucru static, fixat în ritual. Dacă poveştile antice erau adevărate, odată existau o multitudine de' instrumente în uz printre Tiste Edur, dar majoritatea morţilor erau acum necunoscute, dincolo de numele date. Vocea a stat acum în locul lor, iar Trull a început să simtă că, poate, ceva se pierduse.

Gesturile dintre femei se transformaseră în dans, sinuos şi legănat şi acum, brusc, sexyale.

O voce joasă lângă el a spus: „înainte de copil, există pasiune”.

Trull a aruncat o privire şi a fost surprins să-l vadă pe unul dintre T'lan, şeful clanului, Hostiile Rator.

O serie de oase calcificate erau înnodate în părul lung şi murdar atârnând de pateul pestriţ şi cicatrici al războinicului. Cresta sprâncenelor domina toată faţa, îngropând ochii în întuneric. Chiar şi îmbrăcat în carnea vieţii, Hostiile Rator părea mortal.

' — Pasiunea dă naştere copilului, Tiste Edur. Vezi?[1]

Trull dădu din cap. ‘Da. Aşa cred.[1]

— Aşa a fost, cu mult timp în urmă, la Ritual.

Ah. '

„Copilul, vai/' a continuat şeful clanului, „creşte. Şi ceea ce a fost cândva pasiune este acum...[1]

Nimic.

reluă Hostiile Rator. — A fost un Bonecaster aici, Erintre aceste clanuri. Ea a văzut, clar, iluzia acestui tărâm. , i am văzut, de asemenea, că era pe moarte. Ea a căutat să oprească sângerarea, sacrificându-se. Dar ea eşuează – spiritul si voinţa ei, ei eşuează.

Trull se încruntă la'Hostiile Rator. — De unde ai ajuns să ştii de acest loc?

' — A dat glas durerii, angoasei ei. T'lanul a tăcut o clipă, apoi a adăugat: „A fost intenţia noastră să răspundem la chemarea Adunării – dar nevoia din vocea ei era de netăgăduit. Nu ne-am putut întoarce, chiar şi atunci când ceea ce ne-am predat a fost, probabil, odihna noastră finală.

— Deci acum eşti aici, Hostiile Rator. Onrack crede că l- ai uzurpa pe Ulsliun Pral, dar pentru prezenţa lui Rud Elalle – ameninţarea pe care o reprezintă el.

O strălucire din întuneric de sub acele creste ale sprâncenelor. — Nici măcar nu şopti aceste lucruri, Edur. Veţi vedea arme scoase în această noapte, chiar şi după darul Primului Cântec?

'Nu. Totuşi, poate, mai bine acum decât mai târziu.

Trull văzu acum că cei doi T'lan Bonecasters se mutaseră în spatele lui Hostiile Rator. Cântarea femeilor încetase^ – fusese oare un sfârşit brusc? Trull nu-şi putea aminti. În orice caz, era clar ca toţi cei prezenţi ascultau acum această conversaţie. L-a văzut pe Onrack Teşind din mulţime, a văzut sabia de piatră a prietenului său strânsă cu ambele mâini.

Trull se adresă încă o dată lui Hostiile Rator, cu tonul său uniform şi calm. — Voi trei aţi fost martori la tot ceea ce aţi fost cândva...

,'Nu va supravieţui”, a întrerupt şeful clanului. „Cum putem îmbrăţişa această iluzie când, după ce dispare, trebuie să ne întoarcem la ceea ce suntem cu adevărat?”

Din mulţime, Rud Elalle a spus: „Niciun rău nu se va întâmpla pe poporul meu – nici din mâna ta, Hostiile Rator, nici din cea a Bonecasters-ului tău. Nici, a adăugat el, nici cea a celor care vin aici. Intenţionez să conduc clanurile departe, spre siguranţă.

— Nu exista siguranţă, spuse Hostiile Rator. „Acest tărâm moare, la fel va muri şi tot ce este în el. Şi nu poate exista scăpare. Rud Elalle, fără acest tărâm, clanurile tale nici măcar nu există.

Onrack a spus: „Sunt T'lan, ca tine. Simte carnea care te îmbracă acum. Muşchiul, căldura sângelui. Simţiţi respiraţia în plămâni, Hostiile Rator. M-am uitat în ochii voştri -fiecare dintre voi trei – şi văd ceea ce, fără îndoială, rezidă în ai mei. Minunea. Amintirea.'

— Nu putem permite asta, spuse Bonecaster pe nume Til'aras Benok. „Pentru când plecam de aici, Onrack...”

Da, a şoptit prietenul lui Trull. — Va fi... prea mult. A suporta.'

„A fost pasiune odată”, a spus Hostiile Rator. 'Pentru noi. Nu se poate întoarce niciodată. Nu mai suntem copii.

— Niciunul dintre voi nu înţelege!

Ţipătul brusc al lui Rud 'Elalle i-a tresărit pe toată lumea, iar Trull l-a văzut pe Ulshun Pral – pe chipul lui o expresie de suferinţă – întinzând o mână către fiul său adoptiv, care a îndepărtat-o cu furie în timp ce păşi înainte, cu focul în ochi la fel de fior ca cel din vatra de dincolo. — Piatră, pământ, copaci şi iarbă. Fiarele. Cerul şi stelele! Nimic din toate acestea nu este o iluzie!

„O amintire prinsă...”

— Nu, Bonecaster, te înşeli. Se strădui să-şi reţină furia si se întoarse spre Onrack'. — Îţi văd inima' Onrack the Broken. Ştiu, vei fi alături de mine, în timpul care va veni. Tu vei![1]

— Da, Rud Elalle.

— Atunci tu crezi!

Onrack tăcea.

Râsul lui Hostiile Rator era un râs moale, amar. — Asta este, Rud Elalle. Onrack of the Logros T'lan imass alege să lupte alături de tine, alege să lupte pentru aceşti Bentract, pentru că nu poate suporta gândul de a se întoarce la ceea ce a fost cândva, aşa că ar prefera să moară aici. Şi moartea este ceea ce anticipează Onrack cel Frânt – într- adevăr, ceea ce tânjeşte acum.

Trull şi-a studiat prietenul şi a văzut pe chipul lui Onrack, luminat de foc, veridicitatea cuvintelor lui Hostiile Rator.

Tiste Edur nu a ezitat. „Onrack nu va sta singur”, a spus el.

Til'aras Benok s-a confruntat cu Trull. — Îţi predai viaţa, Edur, pentru a-ţi apăra o iluzie?

— Asta, Bonecaster, este ceea ce ne bucurăm noi muritorii să facem. Te leagă de un clan, de un trib, de o naţiune sau de un imperiu, dar pentru a da forţă iluziei unei legături comune, trebuie să-i hrăneşti opusul' – ca toţi cei care nu fac parte din clanul, tribul sau imperiul tău, nu împărtăşiţi această legătură. L-am văzut pe Onrack the Broken, un T'lan Imass. Şi acum l-am văzut, muritor încă o dată. Spre bucuria şi viata din ochii prietenului meu, voi lupta cu toţi cei care îl consideră duşmanul lor. Căci legătura dintre noi este una de

prietenie,' iar asta, Ti'laras Benok, nu este o iluzie.

Hostiile Rator l-a întrebat pe Onrack: „în mila ta, cum ai găsit-o încă o dată în sufletul tău, îl vei respinge pe Trull Sengar de la Tiste Edur?

Şi războinicul şi-a plecat capul şi a spus: „Nu pot”.

— Atunci, Onrack the Broken, sufletul tău nu-ţi va găsi niciodată pacea.

'Ştiu.'

Trull simţi că ar fi fost lovit cu pumnul în piept. A fost foarte bine să-şi facă pretenţiile îndrăzneţe, cu o sinceritate feroce care nu putea să decurgă decât dintr-o prietenie adevărată. Era încă un lucru să descopere preţul pe care îl

gretindea în sufletul celui pe care îl numea prieten. — •nrack, şopti el brusc într-o angoasă.

Dar acest moment nu avea să aştepte tot ce s-ar fi putut spune, tot ce trebuia spus, pentru că Hostiile Rator se întoarse cu faţa către Bonecasters, şi orice comunicare tăcută petrecută între aceşti trei a fost rapidă, decisivă,

pentru că şeful clanului se întoarse şi mers spre Ulshun ral. După care a căzut într-un genunchi şi şi-a plecat capul. — Suntem umiliţi, Ulshun Pral. Suntem ruşinaţi de aceşti doi străini. Tu eşti Bentractul. Aşa cum am fost noi, cândva, cu mult timp în urmă. Acum alegem să ne amintim. Acum alegem să luptăm în numele tău. în morţile noastre nu va mai fi decât onoare, asta promitem. Apoi se ridică şi îl înfruntă pe Rud Elalle. — Soletaken, ne vei accepta ca soldaţi?

Ca soldaţi? Nu. Ca prieteni, ca Bentract, da.

Cei trei T'lan i-au făcut o plecăciune.

Toate acestea trecură înceţoşate în faţa ochilor lui Trull Sengar. De la recunoaşterea lui Onrack cel Frânt, se părea că întreaga lume a lui Trull s-ar fi întors, cu o irezistibilitate zdrobitoare şi zdrobitoare de piatră, pe o axă vastă, neînchipuită : totuşi el a fost atras din nou de o mână pe umăr, iar Onrack, care stătea acum înainte. 1.

— Nu este nevoie, spuse războinicul Imass. — Ştiu ceva ce nici măcar Rud Elalle nu ştie şi îţi spun asta, Trull Sengar, nu este nevoie. Nu pentru durere. Nici regret. Prietene, ascultă-mă. Lumea asta nu va muri.

Iar Trull nu găsi în el nici o voinţă de a contesta această afirmaţie, de a atrage îndoiala în privirea serioasă a prietenului său. După o clipă, el a oftat şi a

dat din cap. — Aşa să fie, Onrack.

— Şi, dacă suntem atenţi, continuă Onrack, nici nu vom face.

— Cum spui tu, prietene.

La treizeci de paşi, în întuneric, Hedge se întoarse către Quick Ben şi şuieră: — Ce crezi din toate astea, vrăjitor?

Quick Ben a ridicat din umeri. — Se pare că confruntarea a fost evitată, dacă îngenuncherea lui Hostiile Rator în faţa lui Ulshun Pral nu a implicat ridicarea unui colţ căzut său aşa ceva.

— Un scăpat-ce?

'Nu contează. Oricum, nu asta este ideea. Dar acum ştiu că am dreptate într-un singur lucru şi nu mă întreba de unde ştiu. Doar fac. Suspiciunea în certitudine.

— Ei bine, continuă, la naiba.

— Doar asta, Hedge. Finnest. A lui Scabandari Bloodeye. E aici.'

'Aici? Ce vrei să spui, aici?

— Poftim, săpător. Chiar aici.'

Poarta era o mizerie spulberată pe o parte. Uriaşele pietre ciclopice care formaseră odinioară un arc enorm cu o înălţime de cinci etaje aveau aspectul că au fost zdrobite de múltiple impacturi, aruncând unele dintre blocurile în formă la o sută de paşi sau mai mult de intrarea. Platforma pe care o întindese odată arcul era înălţată şi curbată de parcă un cutremur s-ar fi ondulat prin roca solidă de sub pavaj. „Calaltă parte era dominată de un turn de blocuri mcă în picioare, răsucite cu tirbuşon şi aparent echilibrat precar.

Iluzia luminii strălucitoare a zilei se păstrase în această ultimă parte a călătoriei, atât prin insistenţa beligerantă a lui Udinaas, cât şi prin răsfăţul amuzat al lui Clip. Sau, poate, nerăbdarea lui Silchas Ruin. Cea mai importantă consecinţă a acestui fapt a fost că Seren Pedac era epuizat – iar Udinaas nu arăta mai bine. Totuşi, ca şi cei doi Tiste Andii, Kettle părea imperturbabil – cu toată energia nemărginită a unui copil, presupunea Seren, ridicând posibilitatea ca la un moment dat, nu prea departe, să se prăbuşească pur şi simplu.

Seren putea să vadă că şi Fear Sengar era obosit, dar probabil asta avea mai mult de-a face cu povara neplăcută care i se aşeza din ce în ce mai greu pe umerii lui. Fusese aspră şi neiertă cu ea însăşi în

legătura cu Tiste Edur crima cumplită pe care a comis-o asupra lui Udinaas şi făcuse acest lucru în speranţa că Fear Sengar ar alege – cu o privire de dezgust neprefăcut şi cel mai merituos în ochii lui – să o respingă şi propriul său jurământ de a-i păzi viaţa.

Dar prostul se' ţinuse în schimb de acel jurământ, deşi putea vedea trezirea brutală a regretului. Nu-şi putea-nu-şi putea încălca cuvântul.

Era din ce în ce mai uşor să dispreţuiesc aceste gesturi îndrăzneţe, severitatea îmbrăţişată atât de uşor de masculii de orice specie. O oarecare rămăşiţă primitivă, a raţionat ea, a timpului în care posesia' unei femei însemna supravieţuire, nu ceva atât de prozaic precum propria linie de sânge, ci posesie în modul de proprietate şi supravieţuire în sensul puterii. Au existat triburi înapoiate de-a lungul teritoriilor marginale ale regatului Letherii unde erau practicate asemenea noţiuni arhaice şi nu întotdeauna situaţii în care bărbaţii' erau proprietarii *si* deţinătorii puterii – pentru că uneori erau femeile. în ambele cazuri, istoria arătase că astfel de sisteme nu puteau supravieţui decât izolat şi numai în rândul popoarelor pentrii care magia stagnase într-o reţea haotică de interdicţii, tabuuri şi artificii de reguli fără sens – unde puterea oférită de vrăjitorie fusese uzurpată de ambiţiile profane şi imperativele controlului social.

Contrar ideilor romantice ale lui Huli Beddict despre astfel de oameni

plăcintă, Seren Pedac ajunsese să simtă puţine remuşcări când se gândea la dispariţia lor inevitabilă şi adesea sângeroasă. Controlul a fost întotdeauna o iluzie, iar menţinerea lui nu putea persista decât în izolare. Ca să nu spun, desigur, că sistemul Letherii era unul de libertate neîngrădită şi libertatea voinţei individuale. Cu greu. O impunere fusese înlocuită cu alta. Dar cel puţin nu este una împărţită pe gen.

Tiste Edur erau diferiţi. Noţiunile lor... primitive. Oferiţi o sabie, îngropaţi-o în pragul căsei cuiva, schimbul simbolic de jurăminte atât de arhaic nici măcar nu era nevoie de cuvinte. într-un astfel de ritual, nicio negociere nu era posibilă, iar dacă căsătoria nu presupunea negociere, atunci nu era căsătorie. Nu, doar proprietate reciprocă. Sau proprietate nu prea reciprocă. Aşa ceva merita puţin respect.

Şi acum, aici, nu era nici măcar un potenţial soţ care îşi revendică viaţa, ci blestemul fratelui acelui' viitor' soţ. Şi, pentru a face întreaga situaţie şi mai absurdă, viitorul soţ era mort. Frica îmi va apăra până la moarte dreptul meu dé a mă căsători cu un cadavru. Sau, mai degrabă, dreptul cadavrului de a mă revendica. Ei bine, asta este o nebunie şi nu o voi accepta. Nici o clipă.

Da, am trecut de autocompătimirea. Acum sunt doar supărat.

Pentru că a refuzat să-şi lase dezgustul să-l descurajeze.

Cu toate noţiunile ei de sfidare, ultimul gând o ustura.

Udinaas trécuse pe lângă ea pentru a studia poarta ruinată, iar acum se întoarse către Clip. — Ei bine, încă mai
trăieşte?

Lanţul şi inelele lui Tiste Andii se învârteau din nou dintr-un deget, iar acesta îi oferi sclavului Letherii un zâmbet rece. — Ultimul drum de mers, spuse el, se află de cealaltă parte a porţii.

— Deci cine s-a supărat şi a făcut bucăţi, Clip?

— Nu mai are nicio consecinţă, răspunse Clip, zâmbetul lui lărgându-se.

— Nu ai idee, cu alte cuvinte, spuse Udinaas. — Ei bine, dacă vrem să trecem prin asta, să nu mai pierdem timpul. Aproape că am renunţat să sper că vei ajunge să te garrotezi cu lanţul ăla. Aproape.[1]

Ultimul său'comentariu a părut să-l surprindă pe Clip dintr-un motiv oarecare.

Si deodată Seren Pedac a văzut altfel lanţul cu inelele lui, De Rătăcătoare! De ce nu l-am văzut înainte? Este o garotă. Clip este un asasin blestemat! Ea pufni. — Şi pretinzi că eşti o Sabie Mortală! Nu eşti decât un criminal, Clip. Da, Udinaas a văzut asta cu mult timp în urmă – de aceea îl urăşti atât de mult. El nu a fost niciodată păcălit de toate acele árme pe care le porţi. Si acum, nici eu nu sunt.

— într-adevăr, pierdem timpul, spuse Clip, încă o dată aparent netulburat, şi se întoarse şi se apropie de uriaşa poartă. Ruina Silchas' a pornit după el, iar Seren a văzut că Corbul Alb avea mâinile pe mânerele săbiilor.

„Pericol înainte”, a anunţat Fear Sengar şi da, al naibii de el, apoi s-a mutat din' poziţia lui chiar în spatele umărului drept al lui Seren catre' direct în faţa ei. Şi şi-a

scos sabia.

Udinaas a fost martor la toate acestea şi a mormăit dispreţuitor, apoi s-a întors pejumătate şi a spus: „Silchas Rum şi-a câştigat paranoia, Frica. Dar' chiar şi asta nu înseamnă că' suntem pe cale să sărim într-o groapă de dragoni. Apoi a zâmbit fără niciun umor. — Nu ca dragonii trăiesc în gropi.

Când a mers după cei doi Tiste Andii, Kettle a alergat să-l ia de mână. La început Udinaas a reacţionat de parcă atingerea ei l-ar fi ars, dar apoi rezistenţa lui a dispărut.

Clip a ajuns în prag, a făcut un pas înainte şi a dispărut. O clipă mai târziu Silchas Ruin a făcut acelaşi lucru.

Nici Udinaas, nici Kettle nu au ezitat.

Ajungând în acelaşi punct, Fear Sengar făcu o pauză şi o privi. — Ce ai în mintea ta, Acquitor? el a intrebat.

— Crezi că aş putea să vă abandonez pe toţi, Frica? Urmăreşte-te cum treci şi, presupunând că nu te poţi întoarce, mă întorc şi merg pe acest drum fără rost, pe care probabil nu l-aş părăsi niciodată? Mi se lasă alegerea asta?

— Toate opţiunile vă sunt lăsate, achizitor.

— Şi tu, aş spune. Cu excepţia, desigur, a celor pe care i-aţi predat de bunăvoie.

— Recunoşti asta atât de uşor.

— Poate că aşa pare.

— Frica, dacă cineva ar trebui să se întoarcă chiar acum, tu eşti.

— Suntem aproape, achizitor. Suntem poate la câţiva paşi de Finnest al lui Scabandari. Cum îţi poţi imagina că m-âş gândi la aşa ceva?

— Poate un'fir încăpăţânat de autoconservare. O ultimă credinţă a mea care a supravieţuit că deţineţi de fapt un creier, unul care poate raţiona, adică. Teme-t'e de Sengar, probabil vei muri. Dacă treci prin această poartă.

El a ridicat din umeri. — Poate o voi face, chiar dacă doar pentru a încurca aşteptările lui Udinaas.

— Udinaas?

Un zâmbet slab. — Eroul eşuează în căutare.

‘Ah. Şi asta s-ar dovedi suficient de satisfăcător?

— Rămâne de văzut, presupun. Acum, vei urma?

‘Desigur.[1]

— Atunci renunţi de bună voie la această alegere?

Ca răspuns, ea îi puse mâna pe pieptul lui şi îl împinse, pas cu pas, în poarta. Toată presiunea a dispărut cand a trecut, iar Seren s-a împiedicat înainte, doar pentru a se ciocni de pieptul lat şi musculos al lui Tiste Edur.

A îndrejDtat-o înainte ca ea să cadă.

Şi a văzut, înaintea tuturor, o privelişte neaşteptată. Cenuşă vulcanică neagră, sub un cer vast aproape la fel de negru, în ciuda a cel puţin trei sori care sclipeau pe cer deasupra capului. Si, pe această câmpie aspră, întinzându- se pe toate părţile mtr-o proliferare îngrozitoare, erau dragoni.

Cocoşat, nemişcat. Scoruri-sute.

A auzit şoapta'angoasă a lui Kettle. ‘Udinaas! Sunt toţi morţi!

Clip, stând la douăzeci de paşi în faţă, era acum în faţa lor. Lanţul s-a învârtit strâns si apoi s-a înclinat. — Bine aţi venit, dragii mei însoţitori, la Starvald Demelain.

CAPITOLUL DOUAŞI DOI

Umbrele zac pe câmp ca morţii Din bătălia nopţii,
când soarele îşi ridică standardul În aerul înmuiat de
rouă Copiii se ridică ca florile pe tulpini Să cântăm
cântece neformulate la care ne-am predat de mult

Iar albinele dansează cu mare grijă
S-ar putea să atingi această scenă cu binecuvântare
Chiar şi atunci când reglaţi greutatea armei în mână
Si priviţi peste această întindere
Si jură soarelui încă o zi de sânge
Untitled Toc Anaster

askaral Traum a fost primul soldat din armata lui Atri- Preda Bivatt care a luat o viată în acea dimineaţă. Un om mare, cu fire slabe de sânge Tarthenal în vene, îşi ridicase cortul cu o^noapte înainte de patruzeci de paşi 'de tabăra Tiste Edur. înăuntrul ei aprinsese o lampă mică cu ulei şi îşi aranjase patul peste mănunchiuri de

îmbrăcăminte, cizme de rezerva şi cârmă de rezervă. Apoi s-a întins lângă ea, pe partea cea mai apropiată de corturile Edur, şi a lăsat lampa să înghită ultima pată de ulei până când întunericul din cort se potrivea cu cel de afară.

Cu scăderea falsă a strălucirii zorilor, Gaskaral Traum a scos un cuţit şi a tăiat partea laterală a cortului de lângă el, apoi a ieşit în tăcere în iarba umedă, unde a ramas nemişcat o' vreme.

Apoi, văzând în sfârşit ce aşteptase, se ridică şi, rămânând jos, îşi croi drum peste pământul îmbibat. Ploaia încă bătea pe vechiul fund al marii Q'uson Tapi – unde aştepta uratul Awl – şi aerul mirosea a noroi acru. Deşi era un om mare, Gaskaral se putea mişca ca o fantomă. Ajunse la primul rând de corturi Edur, făcu o pauză cu răsuflarea ţinută o clipă, apoi intră în tabără.

Cortul supraveghetorului Brohl Handar era poziţionat central, dar altfel nepăzit. Când Gaskaral se apropie,' văzu că clapeta era dezlegată, atârnând liber. Apa din ploaie care a trecut curgea pe pânza unsă cu ulei ca lacrimile, strângându-se în jurul stâlpului din faţă şi în urmele adânci care înghesuiau intrarea.

Gaskaral şi-a strecurat cuţitul sub cămaşa exterioară şi a folosit lenjeria murdară pentru a usca mânerul şi mâna stângă – palma şi degetele – înainte de a scoate din nou arma. Apoi s-a strecurat spre acea deschidere cu fante.

înăuntru era întuneric granular. Sunetul respiraţiei. Şi acolo, la capătul îndepărtat, pătuţul Supraveghetorului. Brohl Handar dormea pe spate. Blănurile care îl acopereau alunecaseră pe podea. Din faţa şi pieptul lui, Gaskaral nu vedea decât o umbră grea.

Fierul înnegrit strălucea, trădat de marginea şlefuită.

Gaskaral Traum mai făcu un pas, apoi se năpusti în faţă, neclar.

Silueta care stătea chiar deasupra lui Brohl Handar se învârti, dar nu la timp, în timp ce cuţitul lui Gaskaral se scufundă adânc, alunecând printre coaste, străpungând inima asasinului.

Pumnalul negru a căzut şi s-a înfipt cu vârful întâi în podea, iar Gaskaral a luat greutatea corpului în timp ce, cu un oftat uşor, ucigaşul se prăbuşi.

Bodyg'uardul favorit al lui Atri-Preda Bivatt – ales de ea în afara lui Drene pentru a-l proteja pe Supraveghetor împotriva acestei eventualităţi – a încremenit pentru o

clipă, ochii atintiţi pe chipul lui Brohl Handat, pe respiraţia lui Edur. Fără agitare treaz. Şi asta a fost bine. Foarte buh.

Aflat sub greutatea asasinului mort, Gaskaral îşi înveli încet cuţitul, apoi se întinse şi scoase pumnalul' negru. Acesta a'fost. ultimul dintre nenorociţi, era sigur. În total, şapte, deşi doar doi înainte de acesta se apropiaseră suficient pentru a încerca uciderea lui Brohl – şi amândoi fuseseră m mijlocul bătăliei. Letur Anict a fost întotdeauna un om temeinic, unul predispus la redundanţă în a se asigura că dorinţele sale erau satisfăcute. Vai, nu de data asta.

Gaskaral s-a coborât încă mai mult până când a putut să-şi plieze corpul peste un umăr, apoi^ ridicându-se mtr-o poziţie cu genunchii îndoiţi, s-a întors m tăcere spre clapa cortului. Făcând un pas pentru a evita balta şi stâlpul vertical, şi-a înclinat cu grijă povara prin deschidere.

Sub nori înnori, cu încă o cădere de ploaie începută, Gaskaral Traum şi-a întors rapid drumul spre partea Letherii a taberei/Cadavrul putea rămâne în cortul lui – ziua care se apropia avea sa fie o zi de luptă, ceea ce însemna mult haos, multe oportunităţi de a arunca cadavrul.

Era oarecum îngrijorat, însă. Nu a fost niciodată un lucru bun să nu dormi m noaptea dinaintea unei bătălii. Dar era mereu sensibil la instinctele lui, de parcă ar fi simţit mirosul apropierii unui asasin, de parcă le-ar fi putut strecura în mmte. Cu siguranţă, timpul lui ciudat a dovedit talentul – încă o mână de bătăi ale inimii acolo şi ar fi întârziat prea mult...

Ocazional, desigur, instinctele au eşuat.

Cele două siluete care l-au năpustit brusc din întuneric l-au surprins complet pe Gaskaral Traum. Un şoc binecuvântat de scurtă durată, după cum sa dovedit. Gaskaral a aruncat cadavrul pe care-l purta spre asasinul din dreapta lui. Neavând timp să-şi scoată cuţitul, pur şi simplu a pornit să-l întâlnească pe' celălalt criminal. Dădu deoparte pumnalul care-i înjunghia gâtul, luă capul bărbatului cu ambele mâini şi se răsuci cu putere.

Suficient de greu pentru a învârti picioarele asasinului de sub el, când gatul se rupe.

Celălalt ucigaş fusese aruncat de cadavru şi tocmai se rostogolea înapoi,' ghemuit, când, ridicând privirea, întâlni cizma lui Gaskaral sub bărbie. Impactul l-a ridicat

pe bărbat în aer, cu braţele întinse în lateral, cu capul separat de coloana vertebrală şi a murit înainte să cada înapoi pe pământ.

Gaskaral Traum se uită înjur, nu mai văzu să vină, apoi îşi îngădui un moment de furie autodirijată. Bineînţeles că şi-ar îi dat seama că cineva îi intercepta. Aşa că â intrat imul, în timp ce ceilalţi doi au rămas mapoi' să vadă cine era vânătorul lor necunoscut şi apoi aveau de a face cu acel vânător în modul obişnuit.

‘Da? La naiba au făcut-o.

Studie cele trei cadavre încă o clipă. La naiba, urma să fie un cort aglomerat.

Soarele nu avea să suporte niciun obstacol în observarea sa singulară a bătăliei de la Q'uson Tapi şi, pe măsură ce se ridica, a ars norii şi a aruncat suliţe de căldură în pământ până când aerul â aburit. Brohl Hândar, trezindu-se surprinzător de împrospătat, a stat în afara cortului său şi a privit cum Arapay Tiste Edur îşi pregătea armura şi armele. Umiditatea bruscă, fără uşurare, făcea că fierul 'să fie alunecos, iar tijele suliţelor erau uleioase, iar pământul de sub picioare era deja perfid – se temea că fundul mării va fi un coşmar. Cu o seară înainte, el şi trupa lui urmăriseră pregătirile Awl, iar Brohl Handar înţelegea bine avantajele pe care Redmask le căuta în condiţii de siguranţă, dar supraveghetorul bănuia că astfel de eforturi aveau sa eşueze în cele din urmă. Pânza şi prelatele de ascuns aveau să devină în curând la fel de noroioase şi alunecoase ca pământul de dincolo. Cu toate acestea, fa şocul iniţial al contactului, ar exista probabil o diferenţă grăitoare... dar nu suficientă.

Sper.

Un soldat Letherii s-a apropiat – un bărbat supradimensionat pe care îl mai văzuse înainte – cu un zâmbet plăcut pe chipul lui inofensiv, ciudat de^ blând.

— Soarele este binevenit, supraveghetor, nu-i aşa? Îi transmit invitaţia Atri-Preda de a i se alatura – fii sigur că vei avea timp sa te întorci la războinicii tăi şi să-i conduci în luptă.

'Foarte bine. Continuă, atunci.'

Diferitele companii se mutau în poziţii de-a lungul marginii fundului mării, vizavi de Awl. Brohl văzu că lancierii Bluerose erau acum descălecate, părând puţin rătăciţi cu scuturile şi suliţele lor proaspăt eliberate. Au mai rămas mai puţin de o mie şi Supraveghetorul a

văzut că au fost plasaţi ca auxiliari şi ar fi aruncaţi în luptă doar dacă lucrurile mergeau prost. — Acum este o grămadă nefericită, îi spuse el escortei sale, făcând semn din cap către Batalionul Bluerose.

— Aşa sunt, supraveghetor. Totuşi, vezi cum caii lor sunt înşeuţi şi nu prea departe. Acest lucru se datorează faptului că' cercetaşii noştri nu pot vedea Kechra în tabăra Awl. Atri-Preda se aşteaptă la un alt atac de flancare din partea celor două creaturi şi de data aceasta îl va vedea întâlnit cu lancieri călare. Cine va urmări apoi.

„Le doresc numai bine, acei Kechra vor rămâne vreodată cea mai gravă ameninţare şi cu cât mor mai repede, cu atât mai bine”.

Atri-Preda Bivatt stătea într-o poziţie la marginea vechiului ţărm care îi j>ermitea să vadă ceea ce avea să fie câmpul de luptă. Dupa cum era obiceiul ei, îşi trimisese pe toţi mesagerii şi ajutoarele ei – ei pluteau cu patruzeci ae paşi în spate' – şi acum era singură cu gândurile, observaţiile ei şi avea să rămână aşa, cu excepţia vizitei lui Brohl, până chiar înainte de a începe logodna.

Escorta lui se opri la mică distanţă de Atri-Preda şi îi făcu semn lui Brohl Handar înainte, cu'un zâmbet uşor.

Cum poate fi atât de calm? Doar dacă nu este unul dintre cei care vor sta de pază la cai. Oricât de mare este, nu are aspectul unui soldat – ei bine, până la urmă e nevoie chiar şi de mânuitori de cai.

— Supraveghetor, arăţi... bine odihnit.

— Aşa par să fiu, Atri-Preda. De parcă spiritele strămoşilor mei m-au supravegheat îndeaproape aseară.

'Într-adevar. Arapay-ul tău este gata?

'Sunt. Vei începe această bătălie cu magii tăi?

— Trebuie să nu sincer în această chestiune. Nu mă ppt baza pe că vor rămâne în viaţă pe tot parcursul logodnei. În consecinţă, da, le voi folosi imediat. Şi dacă mai sunt cu mine mai târziu, cu atât mai bine.

— Atunci, nici urmă de Kechra.

'Nu. Observaţi, inamicul se organizează.

„La cumpărare uscată...”

— Pentru început, da, dar vom câştiga această achiziţie, supraveghetor. Şi acesta este defectul în tactica lui Redmask. Vom lovi destul de tare încât să-i doborâm înapoi, iar apoi Awl va fi cel care se va găsi înfundat în noroi.

Brohl Handar s-a întors sa studieze forţele Letherii. Diferitele brigăzi, companii şi elemente de batalion fuseseră comasate pe baza funcţiei. Pe partea din faţă îndreptată spre Awl, trei pene de infanterie grea. Flancuri de escarmători amestecate cu infanterie medie şi arcaşi. Blocuri de arcaşi între pene, care dacă s-ar coborî pe fundul mării nu ar merge prea departe. Zborurile lor de săgeţi aveau ca scop sa perforeze linia Awl, astfel încât, atunci când grelele loveau, să alunge inamicul, cu un pas, doi, cinci, zece şi în noroi.

— Nu înţeleg această Redmask, spuse Brohl, încruntându-se înapoi la rândurile Awl.

— N-a avut ele ales, a răspuns Bivatt. — Nu după Praedegar. Şi asta a fost, pentru el, un eşec al răbdării. Poate ca acesta este, de asemenea, dar aşa cum am spus: nu mai rămâne de ales. Îl avem, supraveghetor. Cu toate acestea, va face din această victorie una dureroasă, dacă va avea ocazia.'

— Magii tăi s-ar putea să o termine înainte de a începe, Atri-Preda.

'Vom vedea,'

Deasupra capului, soarele şi-a continuat urcarea inexorabila, încălzind ziua cu intenţii nefaste. Pe fundul mării începuseră să apară pete mai uşoare pe măsură ce suprafaţa cea mai de sus se usca. Dar imediat dedesubt, bineînţeles, noroiul ar rămâne suficient de moale şi de adânc încât să provoace probleme.

Bivatt mai avea doi magi – al treilea murise cu două zile în urmă, slăbit fatal de dezastrul de la Praedegar – un singur arcaş călare reuşise să omoare trei magi cu o săgeată blestemată. Brohf Handar le-a văzut acum pe acele două siluete şovăind ca nişte vechi până la marginea vechiului ţărm. Unul la fiecare capăt al panei de infanterie grea cea mai exterioară. Ei şi-ar lansa valul lor teribil de magie în unghiuri menite să converge la o duzină de rânduri adânc în formarea centrală a Awl, astfel încât să maximizeze calea distrugerii.

Atri-Preda făcu evident un gest pe care Brohl nu-l văzu, pentru că deodată sosiseră mesagerii ei. Se întoarse spre el. 'Este timpul. Cel mai bine, întoarce-te la războinicii tăi, supraveghetor.

Brohl Handar se strâmbă. — Din nou ariergarda.

— Vei vedea o luptă astăzi, supraveghetor. Sunt sigur de asta.

Nu era convins, dar s-a întors atunci. Doi paşi mai

departe si a făcut o pauză şi a spus: „Fie ca această zi să anunţe sfârşitul acestui război”.

Atri-Preda nu a răspuns. Nici măcar nu era sigur că-l auzise, deoarece vorbea în linişte soldatului care îi fusese escortă. El văzu surpriza răsturnându-i trăsăturile sub cârmă, apoi ea dădu din cap.

Brohl Handar ridică privirea la soare şi tânjea după pădurile umbrite ale casei. Apoi a pornit spre Arapay-ul său.

Aşezat pe un bolovan, Toc Anaster i-a privit încă o clipă pe copii jucându-se, apoi a rostogolit stratul subţire de piele mtr-un sul şi l-a strecurat în ghiozdan şi a adăugat peria de lemn înmuiat şi castronul de cărbune resignat, cerneală de măduvă şi gaenth-berry. Se ridică, miji ochii spre cer pentru o clipă, apoi se îndreptă spre cal. Şapte paşi, iar până a sosit mocasinii lui erau aglomeraţii de noroi supradimensionate. A legat ghiozdanul de şa, a scos un cuţit şi s-a aplecat să zgârie cat mai mult noroi.

Awl erau adunaţi în rândurile lor la stânga lui, în picioare, aşteptând ca forţele Letherilor la cinci sute de paşi depărtare să se împingă în formaţiunile pe care aveau să caute să le aşeze m avans. Războinicii lui Redmask păreau ciudat de tăcuţi – desigur, acesta nu era genul lor de luptă. — Nu, mormăi Toc. — Acesta este genul Letherii. S-a uitat peste inamic.

Pene clasice în dinţi de ferăstrău, a observat Toc. Trei săgeţi

şefii de infanterie grea. Acele formaţiuni ar fi destul de dezordonate până vor ajunge la Awl. Mişcându-se încet, cu soldaţii căzând, împiedicându-se şi alunecând cu fiecare pas pe care l-au încercat. Toate spre bine. Nu ar exista nicio împingere puternică în momentul contactului, nu fără rânduri întregi clin faţă de soldaţi puternic blindaţi să cadă pe picioarele lor.

chipuri.

— Vei pleca, spuse Torrent în spatele lui. — Sau aşa crezi. Dar te voi urmări, Mezla...

— Oh, lasă-l să se odihnească, spuse Toe. — Nu e vina mea, Redmask nu crede că valorezi prea mult, Torrent. în plus, a adăugat el, nu e ca şi cum un cal ar putea face mai mult decât să meargă în asta. Şi, în cele din urmă, Redmask a spus că ar putea să mă dorească aproape – cu săgeţile mele – în cazul m care K[1] Chain Che'Malle eşuează.

„Nu vor eşua”.

— Oh, şi ce ştii despre K[1] Chain Che'Malle, Torrent?

— Ştiu ce ne spune Redmask.

— Şi ce stie el? Mai exact, de unde ştie el? Nu te-ai întrebat asta? Nici macar o data? K'Chairi Che'Malle sunt demonii acestei lumi. Creaturi din trecutul îndepărtat. Practic peste tot în altă parte sunt dispăruţi. Deci, pe numele lui Hood, ce caută ei aici? Şi de ce sunt ei alături de Redmask, aparent dornici să facă ceea ce doreşte el?

— Pentru că el este Redmask, Mezla. ,E1 nu este ca noi şi da, văd cum arde invidia în ochiul tău. îi vei dispreţui pe cei care sunt mai buni decât tine.

Toc îşi aplecă antebraţele peste sj>atele calului. — Vino mai aproape, Torrent. Uită-te aici m ochii acestei iape. Spune-mi, vezi invidie?

— O fiară fără minte.

— Probabil că asta va muri astăzi.

— Nu te înţeleg, Mezla.

'Ştiu. Oricum, văd aceeaşi privire în ochii tăi, Torrent. Aceeaşi voinţă oarbă. Să crezi tot ce trebuie să crezi. Redmask este pentru tine ca şi eu pentru acest biet cal.

— Nu te voi mai asculta.

Tânărul războinic a plecat, rigiditatea paşilor lui deteriorându-se în curând m aglomeraţia de noroi de pe picioarele lui.

In apropiere, copiii aruncau bulgări de chestii unul către altul şi râdeau. Cei mai tineri, adică. Cei care transportau încă câţiva ani tăceau, privind forţele inamice, unde începuseră să' sune coarnele, iar acum două grupuri bine păzite se îndreptau până la marginea ţărmului antic. Magii.

începem, atunci.

Departe spre vest, soarele nu a răsărit încă. într-un sat nedescris, la o zi de marş rapid de la Letheras, unde au murit prea mulţi în ultimele clouă zile, trei infanterie grea Falari de la Compania a 3-a stăteau pe o margine a unui jgheab de cai, lângă singura tavernă. Lookback, Drawfirst şi Shoaly erau veri, sau aşa credeau ceilalţi despre ei, având în vedere trăsăturile comune Falar de păr roşu aprins şi ochi albaştri şi pielea măslinie a indigenilor insulei principale, care se numeau Walker. Ideea parea destul de convenabilă, deşi nimeni nu-i cunoscuse pe ceilalţi înainte de a se înrola în Armata

Malazan.

Civilizaţia Walk prosperase cu mult timp în urmă, înainte de venirea fierului, de fapt, şi ca mineri de staniu, cupru şi plumb dominase cândva toate insulele arhipelagului în comerţul cu arme si ornamente din bronz. Daca ar fi fost de sânge pur Walk, soldaţii ar fi fost ghemuiţi, cu părul negru şi ar fi fost reputaţi laconici până la somnolenta; aşa cum eră, toţi posedau sângele mai dur şi mai fioros al' invadatorilor Falari care cuceriseră majoritatea insulelor din generaţiile trecute. Combinaţia, destul de ciudat, a făcut pentru marini superbi.

În acest moment, în mijlocul întunericului şi a unei brize plăcute răcoroase care venea dinspre râu spre sud, cei trei purtau o conversaţie, ai cărei subiecte erau sergentul Gesler şi caporalul Stormy. Aceste două nume – daca nu rangurile lor patetice – erau bine cunoscute de toţi nativii din Falar.

„Dar s-au schimbat”, a spus Lookback. — Pielea aceea aurie, nu este deloc naturală. Cred că ar trebui să-i omorâm.

Drawfirst, care poseda combinaţia nefericită de sâni mari şi tendinţa de a transpira abundent, profitase de întuneric pentru a se desprinde de armura superioară şi acum îşi ştergea sub sânii cu o cârpă. Acum ea a spus: „Dar ce rost are asta, uite? Cultul este mort. E mort de ani de zile.

— Totuşi, nu e mort pentru noi, nu-i aşa?

— În mare parte, răspunse Shoaly.

— Eşti în regulă, Shoaly, spuse Lookback. Văzând mereu partea moartă şi moarta a lucrurilor.

— Aşa că du-te şi întreabă-i, uite. Şi îţi vor spune acelaşi lucru. Cultul Féner sa terminat.

— De aceea cred că ar trebui să-i omorâm. Pentru trădarea cultului. Pentru că ne-a trădat. Şi ce-i cu pielea aia de aur? E infricosator.[1]

— Ascultă, ^ spuse Shoaly, tocmai ne-am asociat cu aceste echipe. În caz că ai uitat, Lookback, aceasta este compania care s-a târât din sub Y'Ghatan. Şi apoi este Fiddler. Un Bridgeburner blestemat de Hoód şi poate singurul care a mai rămas. Gesler a fost cândva de rang înalt, la fel şi Stormy, dar la fel ca Whiskyjack, au fost distruşi în jos şi în jos, şi acum, aici vrei să-i ţii. Cultul a fost scos în afăra legii şi acum Fener nu este nicăieri un zeu, dar asta nu este vina lui Gesler. Nu e nici

Stormy.

'Deci ce vrei să spui?' a replicat Lookback. — Ar trebui să-i lăsăm şi asta e?

„Le laşa? Desenează mai întâi, explică-i acestui prost.

Îşi împinsese sânii înapoi m ham şi făcea câteva ajustări finale. — E simplu, uite. Nu mimai că suntem blocaţi aici, cu Fid şi restul. O să murim şi cu ei cu toţii. Acum', în ceea ce mă priveşte – şi probabil aici Shoaly – vóm sta şi vom lupta, chiar lângă' ei. Gesler, Stormy, acele drăguţe grele pe care le-au primit. Şi când vom cădea în sfârşit, nimeni nu va putea spune că nu merităm atât de mult să stăm acolo lângă ei. Acum, poate pentru că eşti ultimul greu din echipa lui Primly. Poate dacă Masker ar mai fi fost cu tine, nu ai vorbi aşa cum vorbeşti. Deci acum trebuie să alegi, Lookback. Luptă cu noi, luptă cu Reliko şi Vastly Blank m echipa lui Badan Gruk sau luptă pe cont propriu, ca singurul pumn în echipa lui Primly. Dar fiecare dintre aceste alegeri încă se luptă. Urcă-te m spatele lui Ges sau Stormy şi-ţi voi tăia capul de pe mine.

— Bine, bine' tocmai făceam o conversaţie...

Sunetele din stânga lor i-au atras' pe cei grei, îndreptându-se spre arme. Trei siluete mergând pe strada principală spre ei. Strap Mull, Skim şi Neller.

Skim strigă cu voce joasă: — Soldaţii pe drum. Uita-te atent.[1]

— Letherii? întrebă Shoaly.

— Nu, răspunse ea, oprindu-se în faţa lor, în timp ce ceilalţi doi marinari continuau să ajungă în tavernă. „Imadinaţi-vă în cap cele mai urâte feţe pe care le-aţi văzut vreodată şi apoi să le sărutaţi mari şi üde”.

— În sfârşit, oftă Drawfirst, nişte veşti bune pentru o schimbare.

Beak şi căpitanul s-au întors spre locul în care Pumnul Keneb aştepta în fruntea coloanei. Tiste Edur era în faţa lor de ceva vreme, nedorind să se angajeze, dar acum dispăruseră, cel puţin între aici şi acel sat.

Căpitanul se apropie de Pumn. — Beak spune că sunt pumnii marini. Se pare că am găsit unele dintre ele.

— Toate, spuse Beak. — Cei care au trecut cu mult înaintea celorlalţi. Sunt în sat şi l-au ucis pe Tiste Edur. O mulţime de Tiste Edur.[1]

— Muniţiile pe care le-am auzit ieri.

— Aşa, Pumiţ spuse Beak, dând din cap.

— În regulă, m sfârşit nişte veşti bune. Câţi?[1]

— Şapte, opt echipe, răspunse Beak. Îi făcea plăcere să poată vorbi, în persoană, cu un Pumn adevărat. Oh, şi-a imaginat scene ca asta, desigur, cu Beak acolo oferind tot felul de informaţii pentru a-l face pe Pumn să facă toate lucrurile eroice care trebuiau făcute, iar apoi, în cele din urmă, Beak însuşi fiind cel mai mare erou dmtre toate. Era sigur că toată lumea avea astfel de vise, dezvăluirea bruscă a unei laturi ascunse şi timide despre care nimeni altcineva nu ştia nimic şi despre care nu şi-ar fi putut ghici vreodată că era acolo.'Timid, până a fost nevoie, şi apoi a ieşit, uimitor pe toată lumea!

'Cioc?[1]

'Pumn?'

— întrebam, ştiu ei că suntem aici?

— Da, domnule, cred că da. Au câţiva magi interesanţi, inclusiv un vrăjitor în stil vechi din poporul Jâkata, care au fost primii oameni de pe Insula Malaz după ce Stormriders s-au retras. El poate vedea prin ochii a tot felul de creaturi şi asta trebuie să fi fost de ajutor încă de pe coastă. Există, de asemenea, un Shamari Dai Honese Bush şi un Dai Honese Grass Dancer. Şi un necromant din mlaştină Nathii.

— Beak, spuse Keneb, aceste echipe includ Fiddler? Gesler şi Stormy?

— Lăutarul este cel cu lăutarul care a cântat atât de trist în oraşul Malaz? Cel cu jocurile Deck în cap? Da domnule, el'este acolo. Gesler şi Stormy, ei sunt cei Falari, dar cu piei de aur şi muşchi si toate astea, cei care au fost refăturaţi în incendiile lui Tellann. Telas, Kurald Liosan, focurile/ cei prin care zboară dragonii pentru a câştiga imunităţi şi alte dovezi împotriva magiei şi mai rău.' Da, sunt si ei acolo.

Vezi cum se uitau la el cu mirare! Oh, exact ca visul!

Şi ştia prea bine cum aveau să iasă toate astea şi chiar şi asta'nu putea să-l facă altceva decât să fie mândru. îşi miji ochii spre întunericul de deasupra

capului. — Va fi zori într-un clopot sau ceva.

Keneb se întoarse către Faradan Sort. — Căpitane, ia-l pe Beak cu tine şi mergi în sat. Mi-ar plăcea să văd aceste echipe prezentate, cu excepţia pichetelor pe care le-au propus.

— Da, Pumn. Plănuieşti să-i îmbraci, domnule?

Sprâncenele lui Keneb se ridicară. — Deloc, Faradan. Nu. S-ar putea să sfârşesc prin a sărut pe fiecare blestemat dintre ei, totuşi.

Aşa că, încă o dată, Beak a mers alături de căpitanul Faradan Sort, şi asta se simţea bine şi potrivit acum, de parcă i-ar fi aparţinut mereu, fiind mereu util atunci când de asta avea nevoie. Zori falşi tocmai începuseră şi aerul mirosea minunat de proaspăt – cel puţin până când ajunseră la gropile în care fuseseră aruncate cadavrele Edur. Nu mirosea deloc bine.

— Zei de jos, mormăi căpitanul în timp ce ocoliră una dintre gropile de mică adâncime.

Beak dădu din cap. — Muniţiile Moranth fac asta. Doar... părţi de oameni şi totul a fost mestecat.

— Nu în această groapă, spuse ea, arătând în timp ce treceau pe lângă o alta groapă comună. — Acestea au fost tăiate. Săbii, certuri...[1]

— Da, căpitane, ne pricepem şi la asta, nu-i aşa? Dar nu de asta au plecat Edur – erau aproape o mie de ei adunaţi aici, plănuind încă o împingere. Dar apoi au venit ordine de retragere şi aşa au făcut. Acum sunt cu o ligă în spatele nostru, alăturându-se cu încă mai mulţi Edur.

„Ciocanul”, a spus Faradan Sort, „şi undeva înainte, nicovala”

El a dat din nou din cap.

Ea făcu o pauză pentru a-i cerceta chipul în întuneric. — Şi adjunctul şi flota? Cioc?[1]

— Nu ştiu, domnule. Dacă vă întrebaţi dacă vor ajunge la noi la timp pentru a ne uşura, atunci nu. Nicio şansă. Va trebui să rezistăm, căpitane, atât de mult încât este imposibil.

Ea se încruntă la asta. — Şi dacă ne ghemuim aici? Chiar în satul ăsta?

— Vor începe să împingă. Vor fi patru sau cinci mii de Edur până atunci. Că mulţi ne pot împinge, domnule, fie că vrem sau nu. în plus, Pumnul nu a spus că vrea să se angajeze şi să reţină cât mai mulţi inamici? Pentru a-i împiedica să meargă în altă parte, ca

în spatele zidurilor oraşului, ceea ce ar însemna că Adjunctul trebuie să facă faţa unui alt asediu şi nimeni nu vrea asta.

Ea se uită la el încă o clipă, apoi porni din nou. Ciocul căzu cu pas în spatele ei.

Chiar din spatele unui morman njpgru de steril de la marginea satului, o voce a strigat: „îmi pare bine să te revăd, căpitane”.

Faradan Sort continuă.

Beak îl văzu pe caporalul Tarr ridicându-se din spatele sterilului, aruncându-şi arbaleta pe spate peste un umăr, apoi scoţându-se praful înainte de a se apropia pe un curs de interceptare.

— Pumnul vrea să bată înainte de a intra, nu-i asa?

Căpitanul se opri în faţa caporalului neclintit. „Merşăm
rapid de ceva vreme”, a spus ea. „Suntem al naibii de obosiţi, dar dacă vrem să mergem în acest sat, nu ne vom târî cizmele. Asa că Pumnul a cerut o scurtă oprire. Asta e tot.[1]

Tarr se scărpină la barbă, făcând diversele oase dependente şi astfel de foşnet şi clic. — Destul de corect, spuse el.

— Sunt atât de uşurat că aprobi, caporale. Acum, Pumnul vrea echipele aici, toate pe strada principală.

— Putem face asta, răspunse Tarr zâmbind. — Ne luptăm de ceva vreme şi suntem al naibii de obosiţi, căpitane. Aşa că sergenţii ne-au făcut pe cei mai mulţi să ne odihnim 'în, uh, tavernă. Dar când Pumnul ne va vedea, ei bine, vom arăta cât se poate de deştepţi, sunt sigur.

— Du-ţi fundul în taverna aia, câporăle, şi trezeste-i pe nenorociţi.' Vom aştepta chiar aici, dar nu pentru mult timp, ai înţeles?

Un salut rapid^ discret şi Tarr a plecat.

— Vezi ce se întâmplă când un ofiţer nu este suficient prin preajmă? Sunt al naibii de plini de ei înşişi, aşa se
întâmplă, Beak.

'Da domnule.'

— Ei bine, când vor auzi toate veştile proaste, nu vor fi nici pe departe la fel de aroganţi.

— Oh, ei ştiu, domnule. Mai bine decât noi. Dar asta nu este corn. complet adevărat. Ei nu ştiu ce ştiu eu

şi nici tu, Căpitane, iubirea mea.

Amândoi s-au întors la sunetul coloanei, urcând repede. Mai repede decât ar trebui, de fapt.

Comentariul căpitanului a fost succint. — La dracu. Apoi a adăugat: „Du-te înainte, Beak-pregăteşte-le să se mişte!”

' 'Da domnule!'

Problema cu bufniţele era că, chiar şi în ceea ce priveşte păsările, erau profund prosti. A-i face să-şi întoarcă capetele blestemate a fost o luptă, oricât de strâns le-a prins Bottle sufletele minuscule care se zvârcoleau.

Era blocat într-o astfel de bătălie în acest moment, atât de mult dincolo de noţiunea de somn, încât părea că aparţine exclusiv altor' oameni şi va rămâne pentru totdeauna în afara lui.

Dar dintr-o dată nu conta unde se uită bufniţa şi nici măcar unde voia să se uite. Pentru că erau siluete care se mişcau pe pământ, prin crângurile, terenurile lucrate, roiau pe versanţii vechilor gropi de carieră şi pe drum şi pe toate pistele sale convergente. Sute, mii.' Mişcând în linişte, armele pregătite. Şi la mai puţin de jumătate de legă în spatele coloanei lui'Keneb.

Bottle se scutură, cu ochii clipind rapid în timp ce se reorienta – peretele cu gropi al tavernei, tencuiala ciobită acolo unde fuseseră aruncate pumnale, curgele galbene de scurgeri dş pe acoperişul de paie de deasupra camerei comune. În jurul lui, puşcaşii puşcaşi trăgându-şi echipamentul. Cineva, probabil Hellian,' scuipând şi căluşând undeva în spatele barului.

Unul dintre puşcaşii marini proaspăt sosiţi a apărut în faţa lui, ridicând un' scaun şi aşezându-se'. Magul Dai Honese, cel cu jungla încă în ochi.

— Nep Furrow, mârâi el acum. — Mimber me?

— Mimber ce?

'Pe mine![1]

'Da. Nep Furrow. Cum tocmai ai spus. Ascultă, nu am timp să vorbesc...

Un val fluturaş al unei mâini noduroase. „Noi ştim! Muşcă-l pe Edur! Ştim totul. Un deget îndoit a înjunghiat Bottle. 'Nu asta. Tu. Dup folosit! An'this be-ad! Şirag de mărgele! Toţi murim! Cuzzin de tine!'

„Oh, mulţumesc pentru asta, rădăcină mestecată! Nu luam picioruTpitoresc ca voi nenorociţilor, ştiţi. De fapt, am ajuns până aici doar datorită mea!'

'Vlah! Este alimentatorul! Feedle orn-ţi sergentul! Este cântecul, da-nu s-a terminat-gata. încă nu este gata! Hah!

Bottle se uită la mag. — Deci asta se întâmplă când îţi iei nasul, dar nu pui niciodată nimic înapoi, nu?

'Pick'n back! Hee Hee! Aşadar, Bauble, eşti cauza că noi murim, atâta timp cât ştii.

Si cum rămâne cu cântecul neterminat?

0 ridicare elaborată din umeri. — Oonoes când, eh? Oonoes?

Apoi Fiddler era la masă. — Bottle, acum nu este momentul pentru o conversaţie blestemata de Hood. Ieşi în stradă şi uită-te treaz, la naiba să fii, toţi suntem pe cale să ieşim din sat ca o turmă de bhederin.

Da, şi chiar peste o stâncă mergem. — Nu am început eu această conversaţie, sergent...

— Ia-ţi echipamentul, soldat.

Koryk stătea alături de ceilalţi din echipă, excluzându-l pe Bottle, care credea clar că este unic sau ceva de genul acesta, şi urmărea cum elementele conducătoare ale coloanei apăreau la capătul străzii principale, o masă mai întunecată în mijlocul ultimei şi încăpăţânate strângere a nopţii. Nimeni *pe* cai, a văzut el, ceea ce nu era prea surprinzător. Mâncarea pentru Keneb şi compania lui de la coadă trebuie să fi fost greu de găsit, aşa ca caii au intrat în tocană – acolo, au mai rămas câţiva, dar încărcaţi cu unelte. în curând avea să fie carne slabă şi slăncioasă, pentru a adăuga aromă cerealelor locale care aveau gust aşa gum mirosea rahatul de capră.

îşi simţea inima bătându-i puternic în piept. Oh, ar fi lupta astăzi. Edur-ul din vest le rostogoleau bine. Şi înainte, în această parte a capitalei mari, ar fi o armată sau două. Ne aşteapta doar pe noi şi nu sunt aşa de drăguţi din partea ei.

Lăutarul se profila direct în faţa lui Koryk si îi plesni semi-sânge pe partea laterală a cârmei. — Trezeşte-te, dracu'!

— Am fost treaz, sergent!

Dar asta era în regulă. De înţeles, chiar şi, în timp ce Fiddler a coborât pe linie, pocnind la toată lumea. Da, fusese mult prea multă băutură în satul ăsta, iar inteligenţa era orice altceva decât ascuţită. Desigur, Koryk s-a simţit suficient de bine. Dormise 'în mare parte când ceilalţi scurgeau ultimele butoaie de bere. A

dormit, da, ştiind ce urma.

Noii marini de la Compania a 3-a oferiseră ceva noutate, dar nu pentru mult timp. Au luat calea uşoară şi ştiau asta, iar acum la fel şi toţi ceilalţi, şi le-a dat túturor o privire în ochi, una care spunea că mai au ceva de dovedit şi că acest mic ajutor aici, m acest sat, nu a fost aproape de ajuns. Va trebui să mai scufundăm câteva sute de Edur, cfragă, înainte ca oricare dintre noi, dar Smiles îţi dă din cap ^sau două.

În fruntea coloanei, care sosise acum, se aflau Pumnul Keneb şi sergentul, Thorn Tissy, împreună cu căpitanul Sort şi magúi ei fără creier, Beak.

Keneb s-a uitat la echipe, apoi a spus: „Sergenţi, pentru mine, vă rog”.

Koryk i-a urmărit pe Fiddler, Hellian, Gesler, Badan Gruk şi Primly care se îndreptau spre a se aduna într-un semicérc în faţa Pumnului.

— Tipic, mormăi Smiles lângă el. „Acum urcăm cu toţii la raport. Mai ales tu, Korvk. Nu crezi că cineva a uitat că ai ucis acel oficial în oraşul Malaz, aşa că ştiu că tu eşti cel care trebuie să urmărească.

— O, taci, mormăi Koryk. — Tocmai acum decid ce echipă moare prima.

Asta a închis-o destul de repede.

— V-aţi descurcat cu toţii al naibii de bine, spuse Keneb cu voce joasă, dar acum începe munca serioasă. Gesler pufni. — Crezi că nu ştiam asta, Pumn?

— încă am obiceiul de a-ţi irita superiorii, înţeleg. Gesler arătă zâmbetul său tipic. — Câţi aduceţi cu dumneavoastră, domnule, dacă aş putea întreba? Pentru că, vezi tu, încep să miros ceva şi e un miros urât. Ne descurcăm cu şanse de două la unu. Trei la unu, chiar. Dar am impresia că suntem pe cale să găsim, noi înşine am depăşit numeric ce, zece la unu? Douăzeci? Acum, poate ne-aţi mai adus nişte muniţii, dar dacă nu aveţi patru sau cinci vagoane complet ascunse în spatele coloanei, nu va fi suficient...

— Asta nu este problema noastră, spuse Fiddler, smulgându-şi o luncă din barbă şi spărgând-o între dinţi. — Vor n magi şi ştiu cu adevărat, Pumn, că ai noştri s-au consumat. Cliiar şi Bottle, şi asta înseamnă multe.' Fiddler se încruntă apoi la Beak. — Pe numele lui Hood, despre ce zâmbeşti? Ciocul s-a ofilit, s-a mutat să se ascundă în spatele lui Fafadan Sort. Căpitanul părea că frânează. — Ascultă, Fiddler, poate nu ştii nimic despre

acest mag de aici, dar te asigur că are magie de luptă. Beak, poţi să te ţii în ceea ce urmează?

Un răspuns murmură tor: „Da, domnule. Vei vedea. Toată lumea o va face pentru că sunteţi toţi prietenii mei şi prietenii sunt importanţi. Cel mai important lucru din lume. Şi îţi voi arăta.

Fiddler tresări şi privi în altă parte, apoi miji ochii. — La naiba, pierdem noaptea.

— Pregăteşte-te pentru mars, ordonă Keneb şi la naiba, observă Fiddler, Pumnul părea bătrân chiar acum. — Vom alterna cu timp dublu la fiecare sută de paşi – din câte am înţeles, nu avem foarte departe de mers.

— Până când drumul de dinainte va fi plin de inamici, spuse Gesler. — Sper că măcar să fie în vizorul lui Letheras. Aş vrea să văd blestemaţii de pereţi înainte de a hrăni buruienile.

— Destul de asta, sergent. Demis.[1]

Fiddler nu a răspuns rânjetului lui Gesler când s-au întors la echipele lor.

— Haide, Fid, toate talentele alea ale tale trebuie să ţipe acelaşi lucru chiar acum, nu-i aşa?

— Da/toti ţipă la tine să-ţi închizi blestemata gura, Ges.

Corabb Bh'ilan Thenu'alâs adunase aproape mai multe
arme decât putea purta. Patru dintre cele mai bune suliţe, două suliţe. O sabie cu un singur tăis ceva ca un scimitar; o sabie lungă drăguţă, dreapta, Letherii, cu vârful conic ascuţit, piletă din ceea ce fusese un capăt tocit; două cuţite de autocolante şi o breşă de jgheaburi. Legat de spate era un scut Letherii, lemn, piele şi bronz. Mai purta o arbalete şi douăzeci şi şapte de certuri'. Şi unul mai ascuţit.

El stia bine că se îndreptau spre ultima lor repriză şi avea sa fie eroic. Glorios. Ar fi trebuit să fie cu Leoman of the Flails. Ei stăteau unul lângă altul, umăr la umăr, până când nimeni nu rămânea în viaţă. Şi peste ani, aveau să se cânte cântece despre aceasta zi' răsărită. Şi ar exista, printre detalii, o poveste despre un soldat, mânuind suliţe si suliţe, săbii şi cuţite şi grămezi de cadavre la picioarele lui. Un războinic care venise din Şapte oraşe, da, de la mii de leghe distanţă, pentru a da în sfârşit sfârşitul potrivit Marii Răscoale a patriei sale. încă o dată, lin rebel din Armata a Paisprezecea, fără adăpost, proscrisă, care se numeau acum Bonehunters

şi ale cărui oase aveau să fie vânate, da, pentru proprietăţile lor magice, şi vândute pentru stive de aur în pieţe. Mai ales propriul craniu al lui Corabb, mai mare decât toţi ceilalţi, cândva adăposteşte un creier vast plin de geniu şi alte gânduri strălucitoare. Un craniu pe care nici măcar'un rege nu şi-ar putea permite, da, mai ales cu lama săbiei sau cuişiil suliţei prm el ca amintire durabilă a morţii spectaculoase â lui Corabb, ultimul marin în picioare...

— De dragullui Hood, Corabb, se răsti Cuttle în spatele lui, evit mai multe colţuri de suliţă acum decât voi face într- un timp de clopoţel! S'capa de unele dintre ele, vrei?

— Nu pot, răspunse Corabb. — Voi avea nevoie de toate.

— Acum, asta nu mă surprinde, felul în care îţi tratezi armele.

— Vor fi mulţi inamici care trebuie ucişi, da.

— Scutul acela de Letherii este aproape inutil, spuse Cuttle. — Ar trebui să ştii asta până acum, Corabb.

— Când se va sparge, voi gasi altul.

El aştepta cu nerăbdare bătălia iminentă. Ţipetele, ţipetele muribunzilor, şocul inamicului în timp ce acesta se tavălea înapoi, respins din nou şi din nou. Marinii o câştigaseră, oh, da. Lupta pe care toţi o aşteptaseră, în afara zidurilor Letheras – şi cetăţenii îi urmau să privească, cu mirare, cu uimire, cu uimire, cum Corabb Bhilan Thenu'alas dezlănţuia atâta ferocitate încât să mistuie sufletele fiecăruia, martor...

Hellian nu a mai băut niciodată chestia asta. Imaginaţi- vă, bolnav, încă beat, însetat şi halucinant deodată. Aproape la fel de rău ca în acea noapte a Festivalului Paralt din Kartool, cu toţi acei oameni purtând costume de păianjen uriaş si' Hellian, într-o frenezie ţipătoare, încercând să-i pună pe toţi.

Acum, ea mergea greoi în fruntea echipei ei meschine în lumina grăunţoasă a zorilor şi, din fragmentele de conversaţie care' au pătruns în' starea ei actuală de degradare, şi-a dat seama că Edur erau chiar în spatele lor, ca zece mii de păianjeni uriaşi cu colţi care puteau să împuşcă şi să îngheţe j>escăruşi nevinovaţi şi femei îngrozite. Şi chiar mai rau, această coloană blestemată mergea direct către o pânză uriaşă dornică să-i prindă pe

toţU
Între timp, au fost halucinaţiile. Caporalul ei împărtindu-se m două, de exemplu. Unul aici, unul acolo, amândoi vorbind deodată, dar nu acelaşi lucru şi nici măcar cu aceeaşi voce. Şi cum rămâne cu prostul ăla cu ochi de căprioara cu numele prost care acum plutea mereu aproape? Respiraţie crusta? Skulldent? Oricum, ea a avut zece ani cu el uşor, poate mai mulţi, sau aşa părea de când avea acea faţă netedă-piele de bebeluş-piele de bebelus?- care-l făcea sa arate, Doamne, paisprezece şi ceva. Toti fără suflare, cu o poveste bizară despre a fi un'prinţ şi ultimul dintr-o linie regală şi a salva seminţe pentru â le planta într-un sol perfect, unde cactuşii nu cresc şi acum a vrut... ce a vrut? Nu putea fi sigură, dar el declanşa tot felul de gânduri urâte în capul ei, mai ales o dorinţă copleşitoare de a-l corupe pe băiat atât de rău încât nu l-ar mai vedea niciodată drept, doar pentru a dovedi că ea nu era cineva, s-au încurcat fără să se încurce ei înşişi. Deci poate că totul s-a redus la putere. Puterea de a zdrobi inocenţa şi asta era ceva ce putea face chiar şi o femeie îngrozită, riu-i aşa?
Trecând prin alt sat' şi oh, acesta nu a fost un semn bun. Fusese aplatizat sistematic. Fiecare clădire nu face altceva decât moloz. Armatele au făcut astfel de lucruri pentru a elimina acoperirea, pentru a elimina şansa de a mfiinta redute şi toate astea. Nici dincolo de copaci, doar o întindere plată de câmpuri arate, cu gardurile vii tăiate în cioturi şi recoltele arse până la mirişte înnegrită şi deja soarele dimineţii arunca săgeţi mortale în craniul lui, forţând-o să-şi îndepărteze câteva guri de ea. scăderea ofertei de roni Falari din transporturi.
Tinând-o puţin, mulţumesc Hood.
Caporalul ei s-a contopit din nou într-unul singur, ceea ce era un semn bun, iar el arăta înainte şi vorbea despre ceva...
'Ce? Stai, Touchy Breath, ce vrei să spui?
— Ridicarea opusă, sergent! Vezi armata care ne aşteaptă? Vezi? Doamne de sus, am terminat! Mii! Nu, mai rău decât mii...
'Linişte! Le văd destul de bine...
— Dar cauţi în direcţia greşită!
Oricum nu contează, caporale. încă îi văd, nu-i aşa? Acum încetează să mă înghesui şi du-te şi găseşte-l pe U'rb- trebuie să ţină „sunt aproape' pentru' a-i ţine în

viaţă, nebunul stângaci”.

— Nu va veni, sergent.

„Ce vorbeşti”

‘despre?[1]

— Vezi tu, este Skulldeath. A anuntat că ti-a dat inima lui...

'Al lui ce? Ascultă, du-te şi spune-i lui Hearty Death că- si poate avea craniul înapoi, 'pentru că nu vreau, dar îi voi lua penisul după ce terminam să-i ucidem pe toţi ăştia basards sau^ poate chiar înainte de atunci, dacă există o şansă, dar Între timp, trageţi Urb aici pentru că sunt ^responsabil pentru „în, vedeţi,' pentru închiriere”

dau cu piciorul în uşa templului.

— Sergent, nu va...'

„De ce vocea ta se tot schimbă”?

— Deci, spuse comandantul forţelor Letherii dispuse de-a lungul crestei, iată-le. Ce judeci, Sirryn Kanar? Sub o mie? Aş crede aşa. Tot drumul de la coastă. Extraordinar.[1]

— Au supravieţuit până acum, spuse Sirryn, încruntat, pentru că nu sunt dispuşi să stea în picioare şi să lupte.

— Gunoi, răspunse'ofiţerul veteran. „S'-au luptat aşa cum trebuia şi au făcut-o excepţional de bine, aşa cum ar atesta Hanradi şi Edur-ul său. Sub o mie, de Errânt. Ce aş putea face cu zece mii de astfel de soldaţi, Finadd. Pilott, Korshenn, Descent, T'roos, Istm

— le-am putea cuceri pe toate. Două sezoane de campanie, nu mai mult de atât.

— Oricum ar fi, spuse Sirryn, suntem pe cale să-i omorâm pe toţi, domnule.

— Da, Finadd, oftă comandantul. 'Deci noi suntem.' El ezită, apoi îi aruncă lui Sirryn o privire ciudat de vicleană. — Mă îndoiesc că vor exista multe oportunităţi de a sângera excesiv pe Tiste Edur, Finadd. La urma urmei, ei şi- au îndeplinit sarcina şi acum nu mai trebuie decât să sape în spatele acestor malazani – şi când bieţii proşti vor sparge, aşa cum vor, ei vor ajunge direct în suliţele Edur ale lui Hanradi şi asta va fi sfârşitul.

Sirryn Kanar a ridicat din umeri. — încă nu înţeleg cum ar fi putut aceşti malazani să creadă că o mie de soldaţi ai lor ar fi de ajuns pentru a cuceri imperiul nostru. Chiar şi cu explozivii lor şi aşa ceva.

— Ai uitat de vrăjitoria lor formidabilă, Finadd.

„Formidabil la ascundere, la ascunderea lor de forţele noastre. Nimic altceva. Şi acum, astfel de talente nu au nici un folos. Ne vedem inamicul, domnule, şi ei sunt expuşi şi aşa vor muri.

— Cel mai bine, atunci, a spus comandantul, oarecum scurt, în timp ce se întorcea pentru a-şi arăta magii înainte.

Mai jos, pe vasta câmpie care avea să fie câmpul de ucidere pentru această armată invadatoare – daca s-ar putea numi chiar aşa – coloana Malazan a început, cu promptitudine, să se reformeze într-un cerc defensiv. Comandantul mormăi. — Nu se fac iluzii, Finadd, nu-i aşa?
S-au terminat şi ştiu asta. Şi astfel, nu va exista ni'cio dezbinare, nicio retragere de niciun fel. Priveste-i pe ei! Acolo vor sta, până când nimeni nu va mai rămâne.

Adunaţi acum în cercul lor defensiv, aproape de centrul câmpului de ucidere, forţa părea brusc jalnic de mică. Comandantul aruncă o privire spre cei şapte magi ai săi, acum aşezaţi chiar pe creasta crestei şi începând sfârşitul ritualului lor – care se făcuse o săptămână. Apoi înapoi la înghesuiala îndepărtată a Malazanilor. „Rătăcitoare binecuvântează pacea asupra sufletelor lor”, şopti el.

Era clar că Atri-Preda Bivatt, oricât de nerăbdătoare era, fără îndoială, hotărâse în ultimul moment să tragă începutul bătăliei, să lase soarele să-şi continue asaltul asupra noroiului fundului mării. Din păcate, o astfel de întârziere nu era în interesul lui Redmask şi, aşadar, el a acţionat primul.

Magii Letherii stăteau fiecare într-un inel protector de soldaţi purtând scuturi supradimensionate. Erau poziţionaţi dincolo de raza săgeţii, dar Bivatt îşi cunoştea bine vulnerabilitatea, mai ales odată ce şi-au început invocarea rituală a puterii.

Toc Anaster, aşezat pe cal pentru a-i permite o

vedere mai clară, a simţit cicatricile ochiului său dispărut transformându-se îritr-o mâncărime sălbatică si a simţit cum aerul deveni încărcat, febril, în timp ce cei doi magi îşi legau voinţa. Nu puteau, bănuia el, sa menţină controlul pentru foarte mult timp. Vrăjitoria ar trebui' să erupă, ar trebui să fie eliberata. Să se rostogolească în valuri înspumate în fundul mării, străpungandu-şi drumul pe pământ pentru a se izbi de liniile Awl. Unde războinicii ar muri cu sute, poate cu mii.

împotriva aşa ceva, puţinii şamani ai lui Redmask nu puteau face nimic. Tot ceea ce' dăduse odinioară putere tribului de câmpie a fost sfâşiat, aproape sfărâmat de strămutare, de profanarea terenurilor sfinte, de moartea a nenumăraţi războinici, bătrâni şi copii. Cultura Awl, pe care o înţelegea acum Toe, se dărâma şi, pentru a o salva, pentru a-şi învia poporul, Redmask avea nevoie de victorie m această zi şi ar face orice pentru a o obţine.

Inclusiv, dacă este nevoie, sacrificiul lui K[1] Chain Che'Malle.

Sub armura lor ciudată, sub săbiile topite de la capătul braţelor vânătorului K'ell, sub limbajul lor tăcut si sub alianţa lor inexplicabilă cu Redmask of the Awl, K'Chain Che'Malle erau reptile, iar sângele lor era rece şi adânc în creierul lor s-ar putea găsi, poate, amintiri' străvechi, amintiri ale unei existenţe pre-civilizate, o sălbăticie legată în ţesătura instinctelor.' Şi astfel răbdarea unui prădător suprem a curs în acel sânge rece.

Reptile, blestemate de şopârle.

La vreo treizeci de paşi de locul unde stăteau magii şi soldaţii lor paznici, panta ajungea până la marginea mării străvechi, unde noroiul se întindea printre smocuri de iarbă mânjită şi turtită şi unde scurgerile se adunaseră înainte de a se diminua încet. în nămolurile de dedesubt.

K[1] Chain Che'Malle se învârtise în noroiul acela, foarte posibil chiar dacă ploile continuau să se zvârnească în întuneric. Oricât de uriaşi erau, se dovediseră pricepuţi să se îngroape, astfel încât să nu fie vizibil niciun semn al prezenţei lor – nici un semn cel puţin pentru un privitor ocazional. Si la urma urmei, cine şi-ar fi putut imagina astfel de fiare enorme sunt capabile să dispară pur şi simplu din vedere?

Şi Redmask ghicise mai mult sau mai puţin corect

unde se vor poziţiona magii; într-adevăr, el invitase astfel de plasări, unde valuri de magie aveau să converge cu efect maxim împotriva războinicilor săi în aşteptare. Nici Sag'Churok, nici Gunth Mach nu s-au ridicat ca să se treacă prea departe pentru acea grăbire bruscă şi devastatoare în sus.

Ţipete de groază în timp ce lutul plat părea să izbucnească pe vechiul tărm, iar apoi, noroiul căzând din spatele lor, creaturile demonice alergau în sus, fiecare apropiindu-se de unul dintre mag.

Retragere în panică – zborul din partea gărzilor, aruncând scuturi şi săbii departe – expunând magii nefericiţi, amândoi câre căutau sa-şi dezlănţuie vrăjitoria...

- fără timp, când lamele gemene ale lui Sag'Churok s- au tăiat şi primul mag păru să dispară într-o floare de sânge şi carne -

- fără timp, când Gunth Mach a sărit sus în aer, apoi a aterizat cu ghearele înfăşurate direct deasupra celui de-al doilea mag înghesuit, zdrobindu-l într-o clipă de oase.

Şi apoi fiarele s-au învârtit, întorcându-se înapoi în zigzag/în timp ce săgeţile coborau. Cei care loveau au sărit sau, rar, au pătruns în pielea groasă solzită suficient de mult pentru a se menţine fix în loc, până când mişcarea creaturii i-a eliberat.

În urma acestei onoare bruşte, coarnele Letherii au răsunat ca nişte strigăte de furie 'şi, dintr-o dată, penele se mişcau în jos pe pantă, iar un cântec de luptă s-a ridicat spre cer pentru a pune cadenţa – dar era un sunet strident, care izbucnea din gât. de soldaţi zdruncinaţi-

La fel de uşor, reflectă Toc Anaster,' această bătălie începe.

În spatele lui, Torrent dansa într-o frenezie veselă.

Strigând: „Mască roşie! Redmask! Redmask![1]

Penele au ieşit pe fundul mării şi s-au lăsat vizibil pe măsură ce avântul a încetinit. între ei se făceau arcaşi, escarmători şi nişte infanterie mijlocie^ iar Toc văzu soldaţi alunecând, căzând, cizmele derapând m timp ce căutau să- şi cumpere corzile arcului – haos. Infanteria grea din faţă se scufunda acum în genunchi, în timp ce cei din spate se împiedicau de cei dinaintea lor, când ritmul se rupea, apoi se prăbuşi complet.

Un ăl doilea set de claxoane a sunat de îndată ce

fiecare pană întreagă a fost pe plat şi orice mişcare înainte a încetat. Un moment de relativa tăcere în timp ce panele s- au reformat, apoi a apărut un nou cântec din soldaţi, acesta mai profund, mai sigur si purtând o cadenţă mai lentă, o ritm prelungit care s-a dovedit a se potrivi' perfect cu un avans de un pas la un pas. timp, cu o pauza stabilă între acesta şi următorul.

Toc' mormăi admirat. Acesta a fost într-adevăr un control impresionant şi părea să funcţioneze.

Vor ajunge intacte la liniile Awl.' Cu toate acestea, nu există o baza solidă pentru a fixa scuturile sau a legăna armele cu putere. Doamne, asta va fi al naibii.

Cu toată creativitatea lui Redmask, el nu era, în opinia lui Toe, un geniu tactic. Aici, făcuse tot ce putea pentru a câştiga avantaj, dând dovadă de competenţa cuvenită. Fără K[1] Chain Che'Malle, această bătălie ar' putea fi deja încheiată. în orice caz, a doua surpriză a lui Redmask nu ar fi putut – pentru nimeni – să fi fost deloc o surpriză.

Natarkas, cu faţa moale de sudoare în spatele măştii sale roşii, si-a lăsat calul la galop. În jurul lui era zgomotul tunetului. Două mii de războinici aleşi au călărit cu el peste câmpie. Pe măsură ce galopul a fost slăbit în galop, lăncile au fost puse, scuturi aşezate pentru a acoperi zona inghinală, şold şi piept.

Natarkas îşi condusese cavaleria prin ploaia nopţii, la est de fundul mării, apoi spre nord şi în cele din urnia, în timp ce zorii falşi linseau întunericul/spre vest.

În zorii zilei, au fost poziţionaţi la o treime de legă în spatele forţelor Letherii. Aranjat într-o pană cu Natarkas însuşi poziţionat în centrul celui de-al şaselea rând. Aşteptând primele sunete de luptă.

Redmask fusese ferm cu instrucţiunile lui. Dacă cercetaşii inamici îi găseau, trebuiau 'să aştepte şi să aştepte încă mai mult$_x$ ascultând sunetele bătăliei tinip de cél puţin două învârtiri ale roţii. Dacă se credeau nedescoperiţi – dacă rămânea ocazia de a surprinde – când au început zgomotele luptei, Natarkas urma să-şi conducă imediat cavaleria într-un atac asupra formaţiunilor din spate ale forţelor inamice –, fără îndoială, pe Tis'te Edur. Nu trebjiia să existe nicio abaţere de la aceste instrucţiuni.

În zorii zilei, propriii lui cercetaşi călăreaseră la Natarkas pentru a anunţa că o trupă călare a lui Edur îi descoperise. Şi s-a gândit la Redmask cu o seară înainte.

— Natarkas, ínțelegi de ce, dacă eşti văzut, vreau să ţii? Să nu încarce imediat? Nu? Atunci voi explica. Dacă esti văzut, trebuie să pot exploata asta în bătălia de pe fundul mării. Cel puţin două roţi trebuie să aştepţi, făra să faci nimic. Acest lucru va bloca Tiste Edur pe loc. S-ar putea chiar să atragă cavaleria Bluerose – şi dacă se apropie de tine, îi invita la goană ~ du-i departe, da, si continua să-i conducă departe. Nu-i implica, Natarkas! Vei fi sălbatic! Pune caii lor în praf – vezi tu, ei vor înceta să mai conteze până atunci, iar ^Bivatt nu-i va mai avea la dispoziţie. Asta e important! înţelegi comenzile mele?

Da, le-a înţeles. Dacă surpriza era pierdută, el trebuia să-şi ducă Awl... departe. Ca nişte laşi. Dar se jucaseră cu laşii înainte şi acesta era un adevăr care îi ardea în inima. Aruncă în agonie ori de câte ori îl vedea pe Mezla, Toe Anaster, da, străinul cu un singur ochi care a stat ca o dovadă vie a vremurilor atât de întunecate printre Awl, încât Natarkas abia putea să respire ori de câte ori se gândea la asta.

Si ştia că tovarăşii săi războinici simţeau la fel. Scăderea înăuntru, nevoia teribilă de a da răspuns, de a respinge trecutul în singurul mod care le mai rămâne acum.

Au fost văzuţi, da.

Dar ei n-au alergat. Nici nu ar aştepta. Aveau să călărească în sunetele bătăliei. Ei ar vedea inamicul urât şi ar ataca.

Răscumpărare. înţelegi cuvântul ăsta, Redmask? Nu? Apoi, vă vom arăta semnificaţia acestuia.

— Soră Shadow, vin. Brohl Handar strânse cureaua cârmei. — Pregătiţi-vă suliţele! urlă el războinicilor săi şi de-a lungul întregii linii de front, adânc de două rânduri, vârfurile de fier ale suliţelor fulgeră în jos. Primul rang îngenunche, înclinându-şi vârfurile la înălţimea pieptului cailor care se apropiau/în timp ce rândul din spatele lor rămânea în picioare, gata de împingere. — Scuturi de păzit! Cel de-al treilea rang a înaintat o jumătate de pas pentru a- şi aduce scuturile într-o poziţie de gardă sub braţele de arme ale războinicilor din al doilea rând.

Brohl se întoarse către unul dintre alergătorii săi. — Informaţi-i pe Atri-Preda că ne confruntăm cu o încărcătură de cavalerie şi o sfătuiesc cu tărie să ordone Bluerose să se ridice pentru un atac de flanc – cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât mai repede ne putem alătura luptei pe fundul mării.

A privit cum tânărul pleacă în grabă.

Penele erau acum pe plat, înţelese el, folosind pasul şi avansul pe care îl găsea Bivatt pentru a se adapta la noroi. Probabil că se apropiau de liniile Awl, desi încă nu se ciocneau. Atri-Preda a avut o altă tactica pentru acel moment, iar Brohl Handar i-a urat bine.

Uciderea magilor fusese o deschidere sumbră pentru bătălia de azi, dar încrederea Supraveghetorului începuse, dacă ceva, să crească.

Proştii ăştia ne taxează! încarcă o pădure de suliţe! Este, maree suU!

însele din urmă, şi-a dat seama că ar putea pune capăt asta. În cele din urmă, acest război absurd s-ar putea termina. Până la sfârşitul zilei, nici măcar un Awl nu va rămâne în viaţă. Nici un.

Tunetul copitelor. Lăncile coborâte, caii cu gâtul întins, războinicii cocoşându-se mai aproape, mai aproape, apoi, deodată, haos.

Niciun cal nu plutea fi făcut să se întâlnească într-un zid de suliţe înţesate. în mijlocul Awl arcaşii erau arcaşi călare şi, în timp ce masa de călăreţi se apropia la o suta de paşi de Edur, aceşti arcaşi s-au ridicat pe etrieri şi au eliberat un roi de săgeţi.

Primul rând de Edur, îngenuncheat cu suliţele plantate, îşi sprijinise scuturile dreptunghiulare de' Letherii de umerii lor – tot ce puteau să se descurce cu ambele mâini pe tija suliţei. Cei din spatele lor erau mai bine protejaţi, dar gardul viu, aşa cum o numeau Letherii, era vulnerabil.'

Războinicii ţipau, învârtiţi de impactul săgeţilor. Rândul s-a ondulat, a clătinat, a fost brusc zdrenţuit.

Caii nu puteau fi făcuţi să se lovească de un zid de suliţe înţesate. Dar, dacă sunt suficient de instruiţi, ar putea fi făcuţi să bată cu ciocanul într-o masă de carne umană. Şi, printre cei care încă se confruntă cu suliţele poziţionate la înălţimea pieptului, puteau sări.

Un al doilea zbor de săgeţi a fost înclinat la patruzeci şi ceva de paşi. Apoi un al treîîeâ la zece paşi.

Partea din faţă a pieţei Edur era o mizerie zdrenţuită când încărcătura'a lovit acasă. Fiarele s-au lansat în'aer, străduindu-se să cureţe primele suliţe, doar pentru a intercepta alte vârfuri cu caj> de fier -' dar niciuna dintre acestea nu a fost lovită în pământ şi, în timp ce marginile zimţate au tăiat plăcile de piele şi carnea de ^dedesubt, mulţi au fost alungaţi la o parte, sau lovit

înapoi. În golurile din prima linie, caii s-au aruncat în rândurile lui Edur, aruncând războinici departe, călcându-i pe alţii. Lăncile zvâcniră în corpurile zguduite, derapau din blocurile disperate de scut, sărutau feţele şi gâturile într-un toc de sânge.

Brohl Handar, poziţionat în spatele careului său Edur, se uită îngrozit în timp ce întregul bloc de războinici Arapay părea să se retragă, să tresară înapoi, apoi să se plieze inexorabil spre interior din partea din faţă.

Punga Awl intrase adânc şi acum exploda din interiorul pătratului dezordonat. Impactul îi alungase pe războinici mapoi, murdând pe cei din spatele lor, într-un efect de ondulare care s-a răspândit în întreaga formaţie.

Printre Awl, în mijlocul bătăturii, poticnirii lui Edur, au apărut săbii grele tăietoare, în timp ce lăncile erau sfărâmate, aşchiate sau lăsate în cadavre. În nebunie ţipătoare, sălbaticii scăpau din toate părţile.

Caii s-au prăbuşit, lovind cu picioarele, lovindu-se în chinurile morţii. Spears înjunghiate în sus pentru a ridica războinicii Awl din şeile lor.

Piaţa era o nebunie clocotită.

Şi caii au continuat să coboare, în timp ce alţii au dat înapoi, în ciuda comenzilor ţipătoare ale călăreţilor lor. Mai multe suliţe i-au scos pe călăreţi de pe şeile lor, mulţimile se apropie de indivizi.

Deodată, Awl-ul căutau să se retragă, iar războinicii Edur au început să împingă, flancurile careului înaintând în efortul de a-i închide pe atacatori.

Cineva ţipa la Brohl Handar. Cineva lângă el şi s-a întors să-şi vadă unul dintre alergătorii.

Care arăta spre vest cu gesturi frenetice.

Cavaleria Bluerose, formându-se.

Brohl Handar se uită la rândurile îndepărtate, cu capetele lăncilor zdrobite de soare ţinute sus, capetele cailor ridicându-se şi aruncându-se, apoi se scutură. — Sună în rânduri apropiate! Pătratul nu urmăreşte! închideţi rândurile şi lăsaţi inamicul să se retragă!

Câteva clipe'mai târziu, coarnele au răsunat.

Awl nu a înţeles. Panica era deja printre ei, iar retragerea bruscă'a celor care înaintau acum pe Edur le-a părut o oportunitate. Dornici să se decupleze, războinicii- cai s-au îndepărtat de orice contact – douăzeci de paşi – arcaşi răsucindu-se în şa pentru a slăbi săgeţi – patruzeci, cincizeci de paşi si printre ei un

ofiţer cu faţă de aramă strigând la trupele sale să se retragă, să se reformeze pentru încă o încărcare – şi s-a auzit un tunet în apus, iar războinicul s-a întors în Şaua lui şi şi-a văzut, coborând în rândurile sale măcinate, propria să moarte.

Moartea lui si cea a războinicilor săi.

Brohl Handar a privit cum comandantul încerca frenetic să-şi conducă trupele, să le aşeze, să-i împingă pe fiarele ostenite şi însângerate şi pe călăreţii lor la fel de obosiţi într-o sarcină de întâlnire – dar era prea târziu. Vocile strigau de frică când războinicii vedeau ce cobora asupra lor. Confuzia s-a dublat, iar apoi călăreţii se spargeau, fugind...

Dintr-o dată, lăncierii Bluerose au intrat în ei.

Brohl Handar a privit de sus la Umbra lui Arapay-Sora, dar am fost răniţi. — Sună avansul lent! porunci el, făcând un pas înainte şi scoţând sabia. — Vom termina ceea ce Bluerose au început. îi vreau pe nenorociţii ăia. Fiecare blestemat dintre ei. Urlând de durere, murind de lamele noastre!

Ceva întunecat şi sălbatic se învârtea treaz în el. Oh, ar fi plăcere să ucizi. Aici. Acum. O asemenea plăcere.

în timp ce încărcătura Bluerose se rostogoli prin cavaleria Awl, o lance cu lame late îl prinse pe Natarkas – încă ţipând comenzile de a-l îndrepta – în lateralul capului. Vârful i-a lovit tâmpla stângă, sub marginea cârmei cu bandă de bronz. A spart acea placă a craniului, împreună cu pometţii lui şi orbita ochiului. Apoi a condus încă mai adânc, prin creier şi cavitatea nazala.

în mintea lui a înflorit întuneric.

Sub el – în timp ce se răsturna, se răsuci când lancea se eliberă – calul său se clătină înaintea impactului propriei călări a atacatorului; apoi, în timp ce greutatea trupului lui Natarkas se rostogoli, fiara năvăli, căutând un loc departe de acest măcel, de această teroare.

Deodată, câmpie deschisă în faţă şi alţi doi cai fără călăreţi care se îndepărtează, cu capul sus, într-o libertate brusca.

Calul lui Natarkas porni după ei.

Haosul din inima ei s-a împuţinat, s-a stins, a fluturat cu fiecare respiraţie exultante pe care fiara o tragea în plămânii ei dureroase.

Gratuit!

Nu! Gratuit!

Niciodată!

Pe fundul mării, pene grele de infanterie au înaintat sub grindina acum constantă de săgeţi care coborau. Străbătând pe scuturi ridicate, aruncând privirea de pe cârmele cu vizor, înjunghiind prin golurile armurii şi ricoşeuri întâmplătoare. Soldaţii au strigat, s-au împiedicat, si-au revenit sau au căutat să cadă, dar aceştia din urmă au fost prinşi brusc de mâini de ambele părţi şi trupurile închise, ţinându-le drept, cu picioarele târându-'se acum, în timp ce viaţa îşi turna darul purpuriu în noroiul agitat de dedesubt. Mâinile acelea au început apoi să împingă morţii şi muribunzii înainte, prin rânduri. Mâinile se mtind în spate, apucă, trag şi trag, apoi împing în mai multe mâini care aşteptă.

Prin toate acestea, a continuat cântecul, ritmul de aşteptare a marcat fiecare pas de stabilire.

La doisprezece paşi de Awl pe insulele lor uscate, capabili acum să vada în chipuri, sa vadă ochii aprinşi plini de frică sau furie.

Această înaintare lentă nu a putut decât să deranjeze Awl care aştepta. Capete de suliţă umane, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Colţi masivi de fier, care se profilează inexorabil, pas, aşteaptă, pas, aşteaptă, pas.

Şi acum, la opt paşi depărtare, cadavrele pline de săgeţi erau aruncate înainte clin primele rânduri, trupurile întinse în noroi. Scuturile urmau ici şi colo. Cizmele s-au aşezat deasupra acestor lucruri, împingându-le în noroi.

Corpuri şi scuturi, apărând într-un flux aparent fără sfârşit.

Construind acolo, în ultimii şase paşi, o podea de carne, piele, lemn şi armură.

Javelinii' au pătruns în acele pene, împingând soldaţii înapoi şi în jos, doar pentru ca trupurile lor să fie împinse înainte cu o dispreţ înfiorătoare. Răniţii au sângerat. Răniţii s-au înecat ţipând' în noroi. Şi fiecare pană părea să se ridice şi să iasa din noroi, deşi cadenţa nu s-a schimbat.

Patru paşi. Trei.

Şi, la un strigăt, vârfurile acelor pene enorme au înaintat brusc.

în carne umană, în scuturi aşezate, suliţe. în Awl.

Fiecare minte a visat la victorie. De nemurire. Şi,

dintre toţi, niciunul nu ar ceda.

Soarele se uita în jos, sclipind de căldură nerăbdătoare, la Q'uson Tapi, unde două civilizaţii s-au blocat gât la gât.

Pentru ultima dată.

O decizie fatală, poate, dar o luase acum. Trăgând cu el toate echipele care fuseseră în sat, Fiddler a preluat de la unele dintre unităţile mai bătute ale lui Keneb, partea de vest a apărării lor broaşte ţestoase. Nu mai stau ochi în ochi cu acea uriaşă armata Letherii şi cu vrăjitorii ei blestemaţi de Hood. Nu, aici au aşteptat, iar vizavi de ei, strângând în rânduri groase, Tiste Edur.

A fost laşitate? Nu era sigur, iar din privirile pe care le- a surprins în ochii colegilor săi sergenţi – cu excepţia lui Hellian, care a apucat temporar fără succes la Skuîldeath, sau mai precis la picioarele lui, înainte de a interveni Primly – nu erau siguri, fie.

Bine, atunci, pur si simplu nu vreau să-mi văd moartea venind peste mine. L laş? Da, după toate punctele de vedere, nu putea fi altceva'decât. Totuşi, există asta. Nu mă simt speriat.

Nu, tot ce şi-a dorit acum, dincolo de ceea ce şi-a dorit atât de evident' Hellian, desigur, tot ce şi-a dorit atunci, era să moară luptând. Să văd chipul nenorocitului care l-a ucis, să dai mai departe, în acea ultimă întâlnire a ochilor, tot ceea ce a însemnat moartea, trebuie să fi însemnat şi ar însemna întotdeauna... orice ar fi fost, şi să sperăm că fac o treabă mai bună de a-mi lăsa Ucigaşul'ştie orice ar fi – mai bine, adică, decât toţi cei ai căror ochi m-am uitat când au murit din mâna mea. Da, pare o rugăciune destul de demnă.

Dar nu mă rog ţie, Hood.

De fapt, la naiba dacă ştiu cui mă rog, dar nici asta nu pare să conteze.

Soldaţii lui săpau gropi, dar nu spuneau prea multe. Primiseră' o ghiozdană plină de muniţii, inclusiv încă două împuşcători şiA deşi asta nu era suficient, era indicat să sape ' gropile' m care să se poată ghemui pentru a se adaposti atunci când acele ascuţitoare, zgârieturi şi toate celelalte au început să se stingă. '

Toate astea, la naiba, presupuneau că vor fi lupte.

Mult mai probabil^ magia avea să-i cuprindă pe Malazani, pe toţi, apucandu-le de gât, chiar dacă le-a ars pielea, muşchii şi organele, le-a ars până şi ultimele lor ţipete disperate şi furioase.

Fiddler a jurat că va face din ultimul lui ţipăt un blestem. Una bună, de asemenea.

Se uită cu privirea la rândurile de Tiste Edur.

Lângă el, Cuttle a spus: „Nici ei nu le place, ştii”.

răspunse Fiddler cu un mormăit fără cuvinte.

— Asta e liderul lor, bătrânul ăla cu umerii cocoşi. Prea mulţi i-au acordat prea multă atenţie. Plănuiesc să-l scot afară, Fid-cu un înjurător. Ascultă-asculţi? De îndată ce valul ăsta de magie mcepe să se rostogolească, ar trebui să ne dărâm al naibii şi să-i încărcăm pe aceşti nenorociţi.

Nu e o idee rea, de fapt. Clipind, Fiddler s-a îndreptat cu faţa spre săpătorul, apoi a dat din cap. — Daţi cuvântul, atunci.

În acel moment, unul dintre soldaţii lui Thorn Tissy a alergat în mijlocul lor. — Ordinele lui F'ist, spuse el, privind în jur. — Unde este căpitanul tău?

— Ţinându-l de mână pe Beak, în altă parte, răspunse Fiddler — Poţi să-mi dai acele ordine, soldat.

‘în regulă'. Menţine spatele ţestoasă – nu avansa asupra inamicului...

„Asta e naibii de...”

— Ajunge, Cuttle! se răsti Fiddler. Către alergător, a dat din cap şi a spus: „Cât timp?”

O expresie goală a răspuns la această întrebare.

Fiddler îi facu semn idiotului, apoi se întoarse încă o dată pentru a se uita la Tiste Edur.

— La naiba, Fid!

— Relaxează-te, Cuttle. Vom pleca când va trebui, bine? 'Sergent?[1] Sticla se târâse dintr-o dată din groapa pe care o săpase şi pe chipul lui era o expresie încordată. — Ceva... ceva se întâmplă...

în acel moment, de j>e creasta spre est, un sunet înfiorător de sânge, asemănător cu zece mii de lanţuri de ancore, smulgea din pământ şi s-a ridicat un zid virulent de magie învolburată. Purpuriu închis şi împuşcat cu vene purpurie, gravuri negre ca un fulger care se învârte de-a lungul crestei, în timp ce se ridica, mai sus, dar mai sus...

— Mingile lui Hood! Cuttle respiră, cu ochii mari.

Fiddler se uită pur şi simplu. Aceasta era vrăjitoria pe care o văzuseră în largul coastei de nord a celor şapte oraşe. Numai că atunci îl aveau pe Quick Ben cu ei. Si

Bottle a avut-o pe a lui – a întins mâna şi l-a tras pe Bottle aproape. 'Asculta! Este ea-'

— Nu, Fid! Nicăieri! Nu a mai fost cu mine de când am aterizat. îmi pare rau-'

Fiddler îl aruncă pe bărbat înapoi.

Zidul se ridică şi mai sus.

Tiste Edur de-a lungul marginii de vest a câmpului de ucidere se retrăgeau brusc înapoi.

Cuttle a strigat: „Trebuie să plecăm acum! Lăutar! Acum!'

Totuşi nu se putea mişca. Nu putea să răspundă, indiferent cum l-ar fi bătut săpătorul. Putea doar să privească, întinzându-se, mereu în sus. Prea multă magie. „Zei de sus”, mormăi el, „vorbesc despre exces”.

Fugi de asta? Nicio sansa.

Cuttle l-a târât în jur.

Fiddler s-a încruntat şi l-a împins pe bărbat în spate, suficient de tare încât să-f facă pe săpător să se împiedice.

— La naiba alergă, Cuttle! Crezi că putem depăşi astal'

„Dar Edur-”

— O să-i ia şi pe ei, nu vezi asta? Nu-l poate controla nimeni odată ce' este lansat-nimeni. — Nenorocitul ăia de Edur, Cuttle! O, da, Letherii au vrut să scape de stăpânii lor

- pur şi simplu nu au vrut să o facă cu noi ca aliaţi. Nu, o vor face în felul lor şi vor elimina ambii inamici în acelaşi timp al naibii...

La trei sute de paşi spre vest, Hanradi se uită în sus la acea magie Letherii. Si înţeles, deodată. El a inteles.

„Am fost trădaţi'/ a spus el, atât pentru sine, cât şi pentru războinicii care stateau în apropiere. — Ritualul ăsta – a trecut câteva zile în pregătire. Poate săptămâni. Odată dezlănţuit... devastarea se va întinde pe câteva leghe spre vest.

Ce să fac?

Părinte Shadow, ce să faci? — Unde sunt K'risnan-ul meu? întrebă el deodată, întorcându-se spre ajutoare.

Doi Edur au şochetat înainte, cu feţele cenuşii.

— Ne poţi proteja?

Niciunulnu a răspuns şi nici unul nu va întâlni ochii lui Hanradi.

— Nu poţi să-l chemi pe Hannan Mosag? Ajunge până la Ceda, la naiba!

'Nu intelegi!' strigă unul dintre cei odată tineri K'risnan. „Suntem-toţi-toţi suntem abandonaţi!”

— Dar Kurald Emurlâhn...

'Da! Treziţi-vă încă o dată! Dar nu putem ajunge la el! Nici Ceda nu poate!

„Şi cealaltă putere? Haosul?'

'Plecat! A fugit!

Hanradi se uită la cei doi vrăjitori. Şi-a scos sabia şi a lovit lama peste faţa celui mai apropiat, marginea muşcând podul nasului şi despicând ambii globi oculari. Ţipând, silueta se dădu înapoi, cu mâinile la faţa lui. Hanradi făcu un pas înainte şi-şi înfipse sabia în' pieptul răsucit al creaturii, iar sângele care ţâşni era aproape negru.

Eliberând arma, Hanradi se întoarse către celălalt, care se ghemui pe spate. „Voi, vrăjitorilor”, spuse odinioară regele cu o voce zgomotătoare, „sînteţi cauza acestui lucru. Toate acestea.[1] Făcu încă un pas mai aproape. — Ai fi să fii Hannan Mosag ghemuit în faţa mea acum...

'Aştepta![1] a ţipat K'risnan, arătând brusc spre est. 'Aştepta! Unul dă răspuns! Unul dă răspuns!'

Hanradi se întoarse, ochii concentrându-se cu oarecare dificultate asupra Malazanilor – atât de copleşitor era valul magiei Letherii, încât o umbră coborâse pe întreg câmpul de ucidere.

Se ridică din acea masă înghesuită de soldaţi, o strălucire slabă, luminoasă. Argintiu, pulsând vag.

Râsul lui Hanradi a fost aspru. — Chestia aia patetică este un răspuns? îşi ridică pe jumătate sabia.

'Nu!' a strigăt K'risnanul. 'Aştepta! Uite, prostule!

Şi aşa a făcut, încă o dată.

Şi am văzut acea cupolă de lumină argintie înflorind, răspândindu-se pentru a înghiţi întreaga forţă – şi s-a îngroşat, a devenit opac -

Ultimul K'risnan se strânse de braţul lui Hanradi. 'Ascultă la mine! Puterea sa-Tatăl Umbră! Puterea lui!

— Poate rezista? întrebă Hanradi. — Poate rezista împotriva Letherii?

Nu văzu niciun răspuns în ochii cu rame roşii ai lui K'risnan.

Nu poate-arata, totuşi, este mic-împotriva acelui val în continua creştere-

Dar... nu'trebuie să fie mai mare decât atât, ai

nevoie? Le cuprinde pe toate.

— Sună avansul! el a strigat. — La dublu!

Ochii larg aţintiţi asupra lui Hanradi, care arătă spre acea cupolă sclipitoare a puterii eterice. — Măcar ne putem ghemui m umbra lui! Acum, mergi inainte! Toata lumea!'

Cioc, care odată purtase un alt nume, un nume mai plictisitor, se jucase m pământ în acea după-amiază, pe podeaua vechiului hambar unde nimeni nu mai mergea şi care era departe de restul clădirilor moşie, suficient de departe pentru a-i permite să-şi imagineze că era singur într-o lume părăsită. O lume fără probleme.

Se juca cu bulgări de ceară aruncate pe care i-a adunat din mormanul de gunoi de sub peretele din spate al casei principale. Căldura mâinilor lui putea să-şi schimbe forma, ca prin magie. Putea să modeleze chipuri din bucăţi şi să construiască familii întregi ca acele familii de jos din' sat, unde băieţii şi fetele de vârsta lui lucrau alături de părinţi şi când nu'lucrau se jucau în pădure şi râdeau mereu.

Aici l-a găsit fratele său. Fratele lui cu faţa tristă atât de diferită de cele de ceară pe care îi plăcea să le facă. A sosit purtând o frânghie şi statea chiar m interiorul intrării căscate, cu uşile late blocate, toate acoperite de vegetaţie.

Beak, care pe atunci avea un nume mai plictisitdr, a văzut în chipul fratelui său o suferinţă bruscă, care apoi s-a scurs şi i-a luat locul un zâmbet slab,' ceea ce era o uşurare, deoarece Beak îl ura întotdeauna când fratele său j>leca undeva să plângă. Fraţii mai mari nu ar trebui să faca asta niciodată si dacă el ar fi fost mai mare, de ce, nu ar face asta niciodată.

Fratele lui s-a îndreptat apoi spre el şi, încă pe jumătate zâmbind, a spus: „Am nevoie să pleci, micuţule. Ia-ţi jucăriile şi pleacă de aici.

' Beak se uita cu ochii mari. Fratele său nu l-a întrebat niciodată astfel de lucruri. Fratele său împărţise întotdeauna acest hambar. — Nu vrei să te joci cu mine?'

— Nu acum, răspunse fratele său, iar Beak văzu că mâinile îi tremurau, ceea ce însemna că fuseseră probleme la proprietate. Probleme cu mama.

„Jucatul te va face să te simţi mai bine”, a spus Beak.

'Ştiu. Dar nu acum.[1]

'Mai târziu?' Beak a început să-şi adune sătenii de ceară.

— Vom vedea.

Au fost decizii care nu păreau decizii. Iar alegerile puteau pur şi simplu să se pună în aplicare atunci când nimeni nu se uita cu adevarat şi aşa erau lucrurile în copilărie, aşa cum erau pentru adulţi. Sătenii de ceară legănaţi în braţele lui, Beak porni, în faţă şi în lumina soarelui. Zilele de vară erau întotdeauna minunate – soarele era suficient de fierbinte încât să-i facă pe săteni să plângă de bucurie, odată ce i-a aşezat pe vechea piatră de hotar care nu mai însemna nimic.'

Piatra se afla la vreo optsprezece paşi mici ai lui Beak, s-a răsturnat într-un colţ al căii înainte să se întoarcă şi s-a scufundat spre pod şi pârâul în care trăiau puşii până bând s-a uscat şi apoi au murit pentru că puşii nu puteau respira decât în apă. Tocmai îşi aşezase jucăriile la rând când a decis că trebuie să-şi întrebe ceva pe fratele său.

Decizii şi alegeri, în cădere.

Ce a vrut sa întrebe? Nu mai era amintire de asta. Amintirea a dispăruse, s-a topit în nimic. Fusese o zi foarte caldă.

Ajungând la intrare, îl văzu pe fratele său – care stătea cu picioarele atârnând de marginea mansardei – alunecând pentru a cădea pe podea. Dar nu a căzut până la capăt. în schimb, frânghia de la gât l-a prins.

Şi apoi, faţa lui devenind întunecată în timp ce ochii i se bombau şi limba i se împingea afară, fratele sau a dansat în aer, lovind cu piciorul prin razele de lumină prăfuită.

Beak alergă spre el – jocul pe care îl jucase fratele său cu frânghia mergea prost, iar acum fratele lui se sufoca. Şi- a aruncat braţele m jurul picioarelor fratelui său şi' a încercat din toate puterile să-l ţină sus.

Şi acolo stătea, şi poate ţipa, dar poate nu era, pentru că acesta era un lob părăsit, prea departe de oricine ar putea ajuta.

Fratele său a încercat să-l dea afară. Pumnii fratelui său se loviră în vârful capului lui Beak, destul de tare încât să-l rănească, dar nu atat de mult, din moment ce mâinile acelea nu puteau decât să-l atingă, scurt deoarece era încă mai mic decât fratele său. Asa ca doar s-a ţinut.

Focul se trezi în muşchii braţelor lúi. în umerii lui.

Gatul lui. Picioarele îi tremurau sub el, pentru că trebuia să stea pe degetele de la picioare – dacă încerca să-şi mişte braţele mai jos, până sub genunchii fratelui său,' atunci fratele său pur şi simplu îndoia acei genunchi şi începea din nou să se sufoce.

Foc peste tot, foc direct prin corpul lui Beak.

Picioarele i se cereau. Braţele îi scăpau. Şi când au eşuat, fratele lui s-a înecat. Pee alergă în jos pentru a arde de încheieturile şi faţa lui Beak. Aerul s-a îngroşat brusc de mirosuri mai urâte şi fratele lui nu a făcut niciodată aşa ceva – toată mizeria ásta, greşeala teribilă cu frânghia.

Beak nu putea rezista, iar aceasta era problema cu a fi un frate mai mic, cu a fi aşa cum era. Şi loviturile s-au oprit în cele din urmă, muşchii'picioarelor fratelui său devenind moi, slăbiţi. Două vârfuri de la una dintre mâinile fratelui său au periat uşor părul lui Beak, dar s-au mişcat doar când Beak însuşi s-a mişcat, aşa că acele degete erau la fel de nemişcate'ca picioarele.

Era bine că fratele lui nu se mai lupta. Probabil că şi-a slăbit frânghia de la gât şi acum doar se odihnea. Şi asta era bine pentru că Beak éra acum în genunchi, cu braţele strânse în jurul jncioarelor fratelui său.

Şi acolo a ramas.

Până când, la trei clopote după amurg, una dintre mâinile grajdurilor din echipa de căutare a intrat în hambar cu un felinar.

Până atunci, căldura soarelui de mai devreme în acea după-amiază îi distrusese pe toţi sătenii lui, le trăsese fetele în expresii de durere, iar' Beak nu s-a întors să-i adune, nu le-a remodelat în feţe mai frumoase. Acele bulgări au rămas pe piatra dé graniţă care nu mai însemnau nimic, scufundându-se în soarele zi după zi.

După acea ultimă zi cu fratele său, au fost multe necazuri în gospodărie. Dar nu a durat mult, deloc.

Nu ştia de ce se gândea la fratele său acum, în timp ce aprinse' fiecare lumanare din el pentru a face lumea strălucitoare şi pentru a-şi salva toţi prietenii. Şi în scurt timp nu a mai simţit pé nimeni altcineva, cú excepţia petelor slabe în cáré deveniseră. Căpitanul, Pumnul, toţi soldaţii care i-au fost prieteni, şi-a lăsat lumina să se dezvăluie pentru a-i îmbrăţişa pe' toţi, pentru a-i feri de acea magie înspăimântătoare şi întunecată atât de dornică să se năpustească asupra lor.

Devenise prea puternic pentru ca cei şapte magi să-l conţină. Creaseră ceva care avea să-i distrugă acum, dar Beak nu lăsa să-şi rănească prietenii. Şi aşa şi-a făcut lumina să ardă şi' mai strălucitoare. A făcut' din asta un lucru solid. Ar fi de ajuns? Nu ştia, dar trebuia să fie, pentru că fără prieteni nu era nimic, nimeni.

Mai strălucitoare, mai fierbinte, atât de fierbinte^ ceara lumânărilor a izbucnit în nori de picături, fulgerând ca soarele, unul după altul. Şi, când s-a aprins fiecare lumânare colorată, de ce, era alb.

Şi încă mai mult, căci, pe măsură ce fiecare se alătură torentului care emana din el, simţea în sine o curăţire, o curăţare, ceea ce preoţii numeau purificare, doar că' ei nu ştiau cu adevărat nimic' despre purificare pentru că nu avea nimic de-a face cu jertfele de sânge sau de monede şi nimic, de-a face cu să te înfometezi şi să-ţi bati spatele sau să cânţi la nesfârşit până când creierul amorţeşte. Nimic de genul asta. Purificarea, cioc înţelese acum, era'definitivă.

Totul strălucea, ca şi cum ar fi fost aprins de focurile din interior. Mistiile odinioară neagră ale culturilor au aprins din nou la o viaţă aprigă. Pietrele străluceau ca nişte pietre preţioase. Incandescenţa năvăli din toate părţile. Fiddler şi-â văzut soldaţii şi a' putut vedea prin fulgerări pulsatoare, până la oasele lor, organele înghesuite în cuştile lor. A văzut, de-a lungul unei laturi întregi a lui Koryk, fracturi vechi de coaste, braţul stâng, omoplat, sold. Văzu trei adâncituri de mărimea' nodului pe craniul lui Cuttle, sub cârma acum translucidă – o bătaie pe care o luase când era încă prunc, cu oase moi şi vulnerabilă. A văzut stricăciunea dmtre picioarele lui Şmiles din toate momentele în care ea s-a sălbatic. El a văzut în Corabb Bhilan Thenu'alas sângele curgător care deţinea în el puterea de a distruge orice cancer care l-a lovit, şi era un om asediat de acea boală, dar nu avea să ucidă niciodată. Nici măcar nu l-ar îmbolnăvi.

Văzu în Bottle valuri coruscate de putere brută, o refulgenţă lipsită de orice control – dar asta avea să vină. Va veni. '

Caporalul Tarr se ghemui în groapa pe care o săpase, iar lumina care emana din el părea solidă ca fierul.

Printre ceilalţi, a văzut mai mult decât şi-ar dori să vadă orice muritor, totuşi putea să închidă ochii, nu putea privi în altă parte.

Gesler si Stormy erau aprinşi în foc de aur. Chiar şi barba şi parul lui Stormy – toate filate acum de aur – o frumuseţe brutală care i se învăluia în cascadă în jurul feţei, iar blestemul de prost râdea.

Lumea de dincolo dispăruse în spatele unui perete opac, curbat, de foc argintiu. Forme vagi pe cealaltă parte – da, îl văzuse pe Tiste Edur apropiindu-se, căutând un fel de adăpost.

Fiddler a descoperit că stătea în picioare, cu fața acelui perete, iar acum mergea înainte. Pentru că unele lucruri contează mai mult decât altele. Păşind în acel foc argintiu, simţindu-l ţâşnind prin tot corpul său, nici cald, nici rece, nici durere' nici bucurie.

Se clătină brusc, clipind, si la nici cincisprezece pasi de el se ghemuiau sute de Tiste Ldur. Aşteptând să moara. * * *

Hanradi îngenunche cu privirea aţintită spre cer, din care jumătate dispăruse în spatele unui zid înnegrit de nebunie zvârcolită. Creasta începuse să se răstoarne.

O mişcare bruscă i-a atras ochii în jos.

Pentru a vedea un Malazan – acum transformat într-o apariţie de barbă albă, păr – oasele degetelor atârnate erau acum' lustruite, luminoase, la fel ca armura lui, armele lui. Curăţată, lustruită, până şi pielea hamului lui părea nouă, suplă'.

Malazanul îi întâlni privirea cu ochi argintii, apoi ridică o mână perfectă şi le făcu semn pe toţi înainte.

Hanradi se ridică, aruncându-şi sabia deoparte.

Războinicii lui au văzut. Războinicii lui au făcut la fel şi, în timp ce toţi înaintau, cupola de foc argintiu s-a repezit deodată spre ei.

Un ţipăt pătrunzător şi Hanradi s-a întors pentru a vedea ultimul său K'risnan izbucnit în flăcări – o singură clipă orbitoare, apoi nefericitul vrăjitor a fost pur şi simplu cenuşă, aşezându-se pe pământ...

Beak a fost bucuros să-i salveze. Il înţelesese pe acel bătrân sergent. Magul răsucit, din păcate, nu putea îmbrăţişa o astfel de purificare. Prea mult din sufletul lui fusese predat. Ceilalţi – oh, erau răniţi, plini de amărăciune pe care trebuia să o măture şi aşa a făcut. Nimic nu mai era dificil. Nimic-În acel moment' valul magiei Letherii a coborât.

Comandantul Letherii nu putea vedea câmpul de ucidere, într-adevăr nu putea vedea nimic altceva decât

acel zid învolburat şi înfloritor de vrăjitorie dornică. Foamea ei crudă se revărsa în nori şuierători.

Când sa ridicat înainte, orice iluzie de control a dispărut.

Comandantul, cu Sirryn Kanar ghemuit lângă el, i-a văzut pe toţi cei şapte magi ai săi smulşi de pe pământ, târâţi în aer, în urza acelui zid de încărcare. Ţipete, zvâcniri, apoi dâre de sânge biciuit în timp ce erau sfaşiaţi câteva momente înainte de a disparea în furtuna întunecată.

Vrăjitoria a zguduit, apoi s-a prăbuşit pe câmpul de ucidere.

Detonaţie.

Soldaţii au fost aruncaţi din picioare. Caii erau aruncaţi în lateral' călăreţii se prăbuşeau sau se ţineau prinşi în timp ce fiarele îngrozite se rostogoleau pe spate. Intreaga creastă părea sa se undă, apoi să se năruiască, iar prăbuşirea bruscă i-a tras pe soldaţi de pe margine, mgropându-i în tobogane care alergau spre câmpul de dedesubt. Gurile erau deschise, ţipetele dezlănţuite într-o aparentă tăcere, groaza în atâţia óchi...

Valul care se prăbuşeşte s-'a destrămat...

Ciocul a fost doborât de greutatea imensă, de foamea oribilă. Cu toate acestea, nu s-ar fi retras. In schimb, a lăsat focul din interiorul lui să izbucnească, devorând fiecare lumânare, aprinzând totul.

Prietenii lui, da, singurii pe care îi cunoscuse vreodată.

Supravieţuirea, şi-a dat seama, putea fi găsită doar prin puritate. De dragostea lui pentru ei toţi – cât de mulţi dintre ei îi zâmbiseră, râseseră împreună cu el. Cum îl băteau mâinile pe umăr şi chiar, din când în când, îi ciufuliau părul.

I-ar fi plăcut să-l vadă pe căpitan pentru ultima oară şi poate chiar să o sărute. Pe obraz, deşi bineînţeles că i-ar fi dorit ceva mult mai... curajos. Dar el era Beak, la urma urmei, şi nu putea să se ţina decât de un singur lucru la un moment dat.

Braţele strânse, chiar dacă focul începu să-i ardă muşchii'braţelor. Umerii şi gâtul lui. Picioarele lui.

Ar putea rezista, acum, până l-au găsit.

Focurile acelea erau atât de fierbinţi, acum, arzând – dar nu era nicio durere. Durerea fusese curăţată, curăţată. Oh, greutatea era mare, devenind tot mai

grea, dar nu voia să-şi dea drumul. Nu dintre fraţii şi surorile lui, cei pe care i-a iubit atât de mult.

Prietenii mei.

Vrăjitoria Letherii s-a rupt, izbucnind în nori de foc alb care se învârteau spre cer înainte de a dispărea. Fragmente s-au prăbuşit de fiecare parte a cupolei incandescente, smulse adânc în pământ în nori negri care vărsă. Şi, peste tot, a murit.

Comandantul s-a zbătut din nou în picioare, s-a uitat fără să înţeleagă la scena de pe câmpul uciderii.

De fiecare parte, soldaţii săi se poticneau din nou în picioare. Apărură alergători' unul aproape s-a ciocnit de el, m timp ce el îl îndepărtă pe Sirryn Kanar încă în genunchi, femeia încercând să-i spună ceva. îndreptat spre sud.

'-aterizare! O altă armată Malazan, domnule! Alte mii! Din râu!

Comandantul veteran s-a încruntat la femeia, a cărei faţă era mânjită cu murdărie şi ai cărei ochi erau casatori de panică.

S-a uitat înapoi în jos la câmpul uciderii. Domul pâlpâia, murea. Dar ţinuse. Destul de mult, a rezistat. — informaţi-i pe ofiţerii mei, îi spuse el alergătorului. — Pregăteşte-te să mergi şi să mergi rapid spre râu – cât de departe? Au reuşit un cap de plaja?

— Dacă mergem curect spre râu, domnule, îi vom întâlni. Şi da, aşa cum spuneam, au aterizat. Există nave de război grozave în râurile-scoruri ale acestora! Şi-^'

'Du-te, dracu'! Ofiţerilor mei!

Sirryn era acum pe picioare. Se rotunji spre comandant. — Dar domnule... aştia de jos!

— Lasă-le blestematului Edur, Sirryn! I-ai vrut să fie mutilaţi, atunci vei avea dorinţa ta! Trebuie să întâlnim forţa mai mare şi trebuie să facem acest lucru imediat!

' Sabie şi scut, în sfârşit, o bătălie în care un soldat putea muri'cu onoare.

Căpitanul Faradan Sort, la fel ca atâţia alţi soldaţi relativ aproape de locul în care stătuse Beak' fusese împins la pământ de ferocitatea magiei sale. A întârziat să-şi revmă şi chiar şi în timp ce strălucirea argintie pulsa într-'o moarte neîntreruptă, ea a văzut... alb.

Armură şi arme strălucitoare. Părul alb ca zăpada, feţele lipsite' de orice cicatrice. Siluete, ridicându-se pe jumătate ameţite, ridicându-se ca nişte invocaţii

perfecte din lăstarii verzi strălucitori ai unui fél de iarbă' care acum mârâia totul şi păreau să crească în faţa ochilor ei.

Si, întorcându-se, se uită la Beak.

Pentru a arde, focul avea nevoie de combustibil.

Pentru a-i salva pe toti, Beak folosise tot combustibilul din el.

îngrozită, Faradan Sort s-a trezit uitându-se la un amestec prăbuşit de cenuşă şi os pârjolit. Dar nu, exista un tipar în asta/ o configuraţie, dacă ar fi putut să se concentreze printre lacrimi. 'Oh. Oasele braţelor păreau să îmbrăţişeze genunchii, craniul mototolit s-a aşezat pe ele.

Că im copil ascuns într-un dulap, un copil care caută să se facă mic, atât de mic...

Cioc. Zei de jos... Cioc.

— Plănuieşti să te întorci la armele tale? l-a întrebat Fiddler pe liderul de război Edur. — Dacă vrei să începi din nou, adică suntem dispuşi.

Dar războinicul m' vârstă clătină din cap. — Am terminat cu imperiul. Apoi a adăugat: — Dacă ne-ai permite să plecăm.

— Mă pot gândi la câţiva dintre noi care ar fi mai înclinaţi să vă omoare pe toţi, chiar acum.

O încuviinţare din cap.

— Dar, spuse apoi Fiddler, în timp ce soldaţii săi se adunau în spatele lui, cu toţii uitându-se la Tiste Edur – care se uitau înapoi – nu suntem aici să comită genocid. L- ai lăsa pe împăratul tău fără apărare?

Liderul războiului arătă spre nord. — Satele noastre se află dejDarte. Puţini rămân acolo şi suferă pentru absenţa noastra. Mi-aş conduce războinicii acasa, Malazan. A reconstrui. Să aşteptăm întoarcerea familiilor noastre.

‘Continua atunci.[1]

Bătrânul Tiste Edur se înclină. Apoi a spus: „Dacă am putea... să luăm înapoi... tot ce am făcut”.

— Spune-mi asta. împăratul tău... poate fi ucis?

‘Nu.[1]

Nu s-a mai spus nimic. Fiddler a privit cum Edur-ul porni.

în spatele lui, un mormăit de la Koryk, care apoi spuse: „Eram al naibii de sigur că ne vom certa azi”.

‘Lăutar. Armata Letherii a plecat, a spus Gesler.

— Adjunctul, spuse Fiddler, dând din cap. — Le va

ciocani în pământ.

— Ideea mea este, continuă Gesler, drumul nostru către Letheras... este un drum deschis. O să-i lăsăm pe Adjunct şi pe toţi acei soldaţi săraţi ai ei să ne bată acolo?

— Bună întrebare, spuse Fiddler, întorcându-se în cele din urmă. — Să mergem să-l întrebăm pe Pumn, da?

— Da, şi poate putem afla şi de ce suntem toţi încă în viaţă.

' — Da, şi alb, de asemenea.

Gesler îşi trase cârma şi îi zâmbi lui Fiddler. — Vorbeşte pentru tine/Fid.

Păr din aur filat. — Ia-mă, mormăi Fiddler, e cam la fel de dezastruos pe cât l-am văzut vreodată.

încă o mână de ajutor, ridicându-l pe Beak în picioare. S-a uitat în jur. Nimic de văzut. Nisip alb, o poartă de marmură albă în faţă, în interiorul căreia se învârtea lumină argintie.

Mâna care îl prindea de braţ era scheletică, pielea de o nuanţă ciudată de verde. Silueta, foarte înaltă, era îmbrăcată cu glugă şi purta cârpe negre. Părea că studiază poarta.

— Acolo ar trebui să merg acum? întrebă Beak.

'Pa.'

'În regula. Vii cu mine?[1]

'Nu.[1]

'în regulă. Ei bine, atunci îmi dai drumul braţului?

Mâna a căzut. „Nu este obişnuit”, a spus apoi figura.

'Ce?[1]

— Că mă ocup de... sosiri. În persoană.[1]

— Numele meu este Beak.

'Da.[1]

— Ce este acolo?

— Fratele tău te aşteaptă, Beak. A aşteptat de mult.

Beak a zâmbit şi a'păşit înainte, dintr-o dată într-o mare
grabă – lumina argintie din acea poartă era frumoasă, amintindu-i ceva.

Vocea străinului l-a făcut să răspundă: — Cioc.

'Da?[1]

'Fratele tau. El nu te va cunoaşte. Inca. înţelegi?'

Beak dădu din cap. — De ce nu vii cu mine?

„Aleg să aştept... altul”.

— Fratele meu, spuse Beak, cu zâmbetul lărgit. — Acum sunt mai înalt. Mai puternic. Pot să-l salvez, nu-i aşa?

O pauză lungă, iar apoi figura spuse: „Da, Beak, îl poţi salva”.

Da, asta avea sens. A pornit din nou. Cu paşi siguri. Până la poartă^ în acea strălucire argintie, să iasă de cealaltă parte mtr-o poiană de lângă un pârâu care se prelinge. Şi îngenuncheat lângă bancă, fratele lui. La fel cum şi-a amintit. Pe pământ, din toate părţile, erau sute de mici figuri de ceară. Feţe zâmbitoare, un sat întreg, poate chiar un oraş întreg.

Beak se apropie de fratele său.

Cine a spus, prea timid să ridice privirea, „Am făcut toate astea, pentru el”.

„Sunt frumoşi”, a spus Beak şi a găsit lacrimi curgându- i pe faţă, ceea 'ce l-a stânjenit,' aşa că le-a şters. Apoi a întrebat: „Pot să mă joc cu tine?”

Fratele lui a ezitat, scanând toate figurile, apoi a dat din cap. ‘În regulă.[1]

Şi aşa Beak a îngenuncheat lângă fratele său.

În timp ce, de cealaltă parte a porţii, zeul Hood stătea nemişcat. Aşteptare.

O a treia armată s-a ridicat de pe fundul mării pentru a le cuceri pe celelalte. O armată de noroi, împotriva căreia niciun scut nu putea apăra, prin care nicio sabie nu putea tăia în viteză. Preţioasele insule de pânză erau cum încurcături încurcate, murdărind piciorul, înfăşurându-se strâns în jurul picioarelor sau împinse în întregime sub nămoluri groase. Soldatul mânjit de gri s-a lujDtat împotriva războinicului mânjit de gri, blocaţi împreuna în disperare, furie si teroare.

Masa clocotită devenise o entitate, o fiară haotică zvârcolindu-se şi prăbuşindu-se în noroi, şi din ea se ridica zgomotul asurzitor al' metalului ciocnit şi voci care izbucneau de durere şi mureau.

Soldaţii şi războinicii au căzut, apoi au fost împinşi în mijlocul gri şi roşu, unde s-au contopit curând cu pământul. Zidurile scutului nu puteau rezista, avansurile au fost devorate; bătălia devenise cea a unor indivizi îngenuncheaţi, bătuţi în presă.

Fiara zbura înainte şi înapoi, mistuindu-se în nebunia ei, şi de fiecare parte cei care comandau au trimis şi mai mul'ti în vârtej.

Pana infanteriei grele Letherii ar fi trebuit să măture

Awl deoparte, dar greutatea armurii lor a devenit un blestem – soldaţii nu se puteau mişca suficient de repede pentru a exploata breşele, erau lenţi în a-si susţine propria lor. Luptătorii s-au înghesuit, trecâridu-se brusc separaţi de tovarăşii lor, iar Awl s-a apropiat apoi, înconjurând soldatul, tăind şi înjunghiând până când Letherii au căzut. Oriunde letherii se puteau concentra în număr mai mare – de la trei la treizeci – au făcut haos, ucigând zeci de inamici mai puţin disciplinaţi. Dar întotdeauna, în scurt timp, noroiul ajungea în sus, despărţea unităţile.

De-a lungul marginii vestice, pentru o vreme, a apărut K'Chain Che'Malle, alergând de-a lungul flancului, dezlănţuind măceluri îngrozitoare.

Bivatt a trimis arcaşi şi mânuitoare de suliţe şi, cu pierderi grele, i-au alungat pe cei doi demoni, împânziţi de săgeţi, femeia şchiopătând dintr-o suliţă adânc înfiptă în coapsa stângă/ Atri-Preda şi-ar fi trimis apoi cavaleria Bluerose să urmărească creaturile, dar ea le pierduse undeva la nord-est – unde încă urmăreau puţinele cavalerie Awl care supravieţuiau – şi, în orice caz, Kechra a rămas pe fundul mării, stropit noroi, cu fiecare pas alungit, întorcându-se spre partea de est a armatelor blocate.

Şi, dacă ar ataca acolo, Atri-Preda mai aveau puţini soldaţi să dea răspuns: doar două sute de spărgători care, fără protecţia arcaşilor, nu puteau face altceva decât să asigure un modest zid de sunţe care păzeşte abia un sfert din flancul Letherii. .

Aşezată pe calul ei neliniştit pe înălţimea vechiului ţărm/Bivatt a blestemat în numele fiecărui zeu la care se putea gândi – acei blestemaţi Kechra! Erau cu adevărat incapabili? Nu, vezi pe cel rănit! Lăncile grele îi pot răni-Ia- mă Errant, am de ales?

Ea îi făcu semn unuia dintre puţinii ei alergători rămaşi. — Finadd Treval urmează să-şi conducă escarmanţii în jos pe flancul de est, spuse ea. — Linie defensivă în cazul în care demonii se întorc.

Mesagerul a fugit.

Bivatt şi-a fixat din nou privirea asupra bătăliei dinaintea ei. Cel puţin nu exista praf care să ascundă lucrurile. Şi dovezile erau clar de văzut. Letherii împingeau Awl înapoi, înaintând încet aripile, în cele din urmă, pentru a forma coarne înconjurătoare. Lupta nu-şi pierduse nimic din ferocitatea – într-adevăr, Awl de pe

marginile exterioare păreau să-şi dubleze eforturile disperate, recunoscând ce se întâmplă. Recunoaşterea... începutul sfârşitului.

Nu putea să-l vadă pe Redmask. El şi gărzile lui de corp părăsiseră platforma centrală cu o jumătate de clopot, repezindu-se în luptă pentru a umple o breşă.

Prostul îşi predase privirea de ansamblu asupra bătăliei, îşi predase comanda. Asistenţii săi nu purtau niciun standard pe care războinicii săi să se poată aduna. Dacă Redmask nu era deja mort, ar fi fost acoperit de noroi ca toate celelalte, de nerecunoscut, inutil.

Şi-a dorit aşa să se simtă exultante, triumfătoare. Dar putea vedea că pierduse o treime, poate mai mult, din
întreaga ei armată.

Pentru că Awl nu ar accepta adevărul. Desigur, nu putea exista nicio predare – această zi era pentru anihilare – dar proştii nici macar n-au fugit, când era clar că puteau, rămânând pe fundul mării pentru a preveni orice urmărire de cavalerie şi pentru a-şi îndepărta cu uşurinţă pe jos pe duşmanii lor 'mai grei. Ar putea fugi, la naiba, în speranţa de ajupta în altă zi.

În schimb, nenorociţii au stat, s-au luptat, au ucis şi apoi au murit.

Până şi femeile si bătrânii se alăturaseră, adăugând carnea ruptă şi sângele vărsat în mlaştina agitată.

Doamne cât i-a urât!

Brohl Handar, supraveghetorul provinciei Drene, a gustat sângele femeii în gura şi, într-un vânt de plăcere, l-a înghiţit. Ea se turnase asupra' lui în timp ce el se aplecase în fata pentru a-şi împinge sabia chiar prin mijlocul ei. În faţa lui, un torent fierbinte şi gros. Eliberându-şi arma în timp ce ea cădea înapoi pe pământ, el se răsuci, căutând înca o victimă.

Războinicii lui stăteau din toate părţile, puţini deplasându-se acum dincolo de lupta pentru a-şi recapata respiraţia. Măcelărirea celor dezcalaţi şi a răniţilor păruse febrilă/de parcă fiecare Arapay Tiste Edur s-ar fi încărcat în acelaşi coşmar, şi totuşi, în această ucidere a Awl, fusese atâta bucurie, încât absenţa ei bruscă a umplut aerul cu un şoc greu şi turbulent.

Acest'lucru, şi-a dat seama Brohl Handar, nu era deloc asemănător cu uciderea focilor pe ţărmurile patriei

sale. Necesitatea a dat o multitudine de arome, unele amare, altele chinuitor de dulci. încă mai simţea sângele acelei femei, ca mierea care îi acoperă gâtul.

Părinte Shadow, am înnebunit?

S-a uitat în jur. Awl moartă, cai morţi. Războinici Edur cu arme slick şi picură. Şi deja coborau să se hrănească.

Eşti rănit, supraveghetor?

Brohl şi-a şters sângele de pe faţă şi a clătinat din cap. — Formează rânduri. Acum mergem spre luptă, pentru a mai ucide câţiva. Să-i omoare pe toţi.

‘Da domnule![1]

Masarch şi-a împiedicat drumul, pe jumătate orbit de noroi. Unde era Redmask? Căzuse el? Nu era nicio modalitate de a spune. Strângându-l de partea, acolo unde o vârf de sabie îi străpunsese armura de piele şi sângele fierbinte i-a strâns între degete, tânărul războinic Renfayar a luptat prin noroi spre platformă – dar inamicul era aproape de ea pe flancul de est şi în vârf. acea platformă nu a rămas nimeni.

Nu conteaza.

Tot ce dorea, în acest moment, era să se îndepărteze de acest noroi, să se urce pe acele scânduri de lemn. Prea mulţi dintre tovarăşii săi dispăruseră în nămolurile îmbogăţite, trecându-i în minte amintiri înfiorătoare despre faptul că fusese îngropat de viu – noaptea morţii – cand nebunia îi pătrundea m creier. Nu, nu ar cădea, nu s-ar scufunda, nu s-ar îneca cu întunericul umplându-i ochii şi gura.

Neîncrederea năvăli prin el. Redmask, marele lor conducător, care se întorsese, care le promisese triumful – sfârşitul invadatorilor Letherii – el a eşuat Awl. Şi acum, murim. Oamenii noştri. Aceste câmpii, acest pământ, vor preda chiar şi ecourile vieţii noastre. A dispărut, pentru totdeauna.

Nu putea accepta asta.

Totuşi este adevărul.

Redmask, ne-ai ucis.

A ajuns la marginea platformei, şi-a întins mâna liberă – cea care ar fi trebuit să ţină o armă – unde se dusese?

Un ţipăt bestial în spatele lui şi Masarch se întoarse pe jumătate, la timp să vadă faţa răsucită, cenuşie şi crăpată de sub cârmă, albul ochilor care se uitau din solzi groşi de noroi.

Focul a izbucnit în pieptul lui Masarch şi s-a simţit înălţat, echilibrat pe mânerul unei săbii şi' pe un flux alunecat de fier topit, aruncat pe spatele lui/ pe scândurile platformei – iar Letherii se trăgea după el, dând cu piciorul noroi din cizmele lui, încă împingând cu sabia scurta – deşi nu putea merge mai departe, nici mai adânc, iar arma era acum blocată, trecând prin spatele lui Masarch şi înfund adânc în lemn. în genunchi, călare pe Renfayar, Letherii, cu dinţii mânjiţi dezveliţi, se uitară m ochii lui Masarch şi începu să-i tragă de sabie.

Vorbea, îşi dădu seama Awl, cuvinte repetate iar şi iar în limba aceea murdară de Letherii. Masarch se încruntă – trebuia să înţeleagă ce spunea bărbatul când îl omorâse.

Dar lumea părea, prea repede...

Nu, te aud, soldat, da. Aud, şi da, ştiu...

Letherii priveau viaţa plecând din ochii tinerilor ticălosului Awl. Şi deşi dinţii Letherilor erau descoperiţi ca într-un zâmbet,' deşi' ochii lui erau mari şi strălucitori, cuvintele venite de la el îşi repetau ectenia: „Tine-mă în viaţă, te rog, ţine-mă în viaţă, te rog, tine-mă în viaţă...”

La şaptezeci de pasi distanţa, Redmask s-a'tras pe spatele calului său – unul dintre putinii care au mai rămas – şi a tăiat frâiele pentru a învârti fiara. Isi pierduse biciul, dar securea semilună a rămas în mâinile lui, împrăştiată de sânge, cu marginile crestate.

Doamne, el omorâse atât de mulţi, atât de mulţi, şi urmau mai multe. El ştia asta, simţea asta, tânjea după asta. Călcâiele bătură în flancurile calului şi acesta a ţâşnit înainte, copitele ridicând noroi. Nebunie să călăresc pe asta, dar nu avea de ales, deloc.

Mii de Letherii ucişi, mai mulţi încă de măcelărit. Bivatt însăşi, da – el a călărit' spre partea de est a masei clocotite, cu mult în afara cornului înconjurător – oh, asta n-ar dura, războinicii lui aveau să pătrundă. Distrugând nenorociţii şi liniile lor subţiri.

Redmask's-ar întoarce – odată ce a terminat cu Bivatt – să se întoarcă la măcelul acela – şi da, iată-l pe K[1] Chain Che'Malle, care tundea să i se alăture. Cei trei, împreună, împingând ca o sabie enormă în rândurile Letherilor. Din nou si din nou, uciderea tuturor la îndemână.

Sag'Churok apropiindu-se din dreapta sa – vezi acele săbii uriaşe de braţ ridicându-se, pregătindu-se. Iar Gunth Mach, învârtindu-se spre flancul lui interior,

aşezându-se între Redmask şi linia zbuciumată de luptători cu suliţele lor jalnice – Gunth Mach şchiopăta, dar suliţa se slăbise de la sine – sau ea o târase eliberată. Aceste fiare nu au simţit nicio durere.

Şi erau aproape cu el, aici, din nou, pentru că l-au ales.

Victorie în această zi! Victorie!

Sag'Churok se apropie şi mai mult, potrivindu-se cu ritmul calului lui Redmask şi îl văzu balansand capul pentru a-l privi. Ochii aceia, atât de reci, atât de îngrozitor de goli...

Sabia izbucni neclar, luând calul din faţă, la gât, chiar deasupra claviculei. O lovitură de atâta sălbăticie şi forţă încât a sfâşiat în întregime, trosnind puternic de marginea de lemn a şeii înalte. Lovindu-l pe Redmask pe spate, peste crupa fiarei, chiar dacă calul fără cap a alergat cu încă o jumătate de duzină de paşi înainte de a clătina într-o parte şi apoi a se prăbuşi.

Lovi pământul noroios pe un umăr, derapă, apoi se rostogoli până la oprire – şi se ridică în picioare, îndreptându-se, chiar dacă Sag'Churok tăie a doua lamă, luându-l deasupra genunchilor. Sângele s-a răsturnat în timp ce s-a răsturnat pe spate şi s-a trezit privindu-şi picioarele tăiate, încă stand drept în noroi.

Gunth Mach se apropie de el, cu ghearele unui picior din spate prăbuşindu-se pentru a se închide în jurul pieptului lui. Ghearele au lovit adânc, coastele zdrobindu-se m acea îmbrăţişare, iar Redmask a fost ridicat, apoi aruncat prin aer, unde a intersectat calea uneia dintre săbiile lui Sag'Churok. I-a tăiat umărul drept, trimiţând braţul să se învârtească – încă strângând toporul în semilună.

Redmask a lovit încă o dată pepământ, deja mort.

La trei sute de paşi spre est, Toc Anaster s-a ridicat pe etrieri, ignorând ţipetele de groază ale lui Torrent şi a privit cum cei doi K[1] Chain Che'Malle se îndreptau încă o dată spre ceea ce mai rămăsese din Redmask. Femeia a dat cu piciorul în corp, înghiontindu-l uşor, apoi a făcut un pas mapoi.

O clipă mai târziu şi cele două creaturi se îndepărtau cu bătăi, la nord-est, cu capetele întinse, cozile orizontale şi ţepene ca nişte suliţe în spatele lor.

— Le-a eşuat, şopti Toe. Ce alt motiv ar putea fipentru aşa ceva? Poate, multe motive. Numai Redmask ar n putut răspunde la toate misterele din jurul K'Chain

Che'Malle. Prezenţa lor aici, alianţa lor – o alianţă acum sfârşită. Pentru că a eşuat.

Bruştea execuţiei a rămas în el, reverberând, un şoc.

Dincolo, ultimele Awl – nu mai mult de câteva sute acum – erau înconjurate şi mureau în cimitirul lor de noroi.

O zeci de spărgători se mutaseră şi se apropiau – văzuseră această ultimă rămăşiţă. Toe Anaster pe calul său. Torent. Douăzeci de copii consideraţi prea mici pentru a muri cu o armă în mână, aşa că acum Vor muri oricum.

Ignorând încă ţipetele de angoasă ale lui Torrent, Toc s- a întors în şa, în mmte gândul să-i omoare pe aceşti copii cu propriile'sale mâini – lovituri rapide, cu mâna peste ochi – şi, în schimb, a văzut, spre sud-est, un ciudat, clocotitor, line-bhederin?

Nu. Este o armată.

Ochi singur, mijind, a privit acea linie apropiindu-se – da, veneau aici. Nu Letherii-l nu văd standarde, nimic deloc. Nu, nu Letherii.

Toc aruncă o privire înapoi la escarmătorii care alergau acum spre ei. Inca la o sută de paşi.

O ultimă privire, în jos, către copiii înghesuiţi, plângând sau muţi, apoi desfăcu de pe sea ghiozdanul de piele care conţinea poeziile sale. 'Torentl' se răsti el, aruncând sacul către războinicul – care a prins-o, cu faţa erupţie pestriţă striată de noroi şi lacrimi, cu ochii mari si neînţelegătoare'.

Toc arătă spre linia îndepărtată. 'Vedea? O armată-nu Letherii. Nu s-a vorbit despre Bolkando şi despre aliaţi? Torrent, ascultă-mă, la naiba! Eşti ultimul, tu şi aceşti copii. Ia-le, Torrent, ia-le şi dacă mâi rămâne un' singur spirit păzitor poporului tău, atunci aceasta nu trebuie să fie ultima zi a Awl. înţelegi?[1]

■Dar-[1]

— Torrent, du-te, la naiba! Toe Anaster, ultimul dintre Săbiile Cenuşii din Elingarth, un Mezla, şi-a scos arcul şi a întins prima' săgeată cu vârf de piatră pe sfoara din intestin. — Pot sa-ti câştig ceva timp, dar trebuie să pleci acum!

Şi a pus frâiele în jurul cornului şeii, eliberând apăsare cu genunchii, în timp ce se apleca înainte, şi a călărit – pentru luptătorii Letherii.

Noroiul a zburat în timp ce calul se întindea în galop. Respiraţia lui Hood, nu va fi uşor.

La cincizeci de pasi de soldaţi de infanterie, se ridică pe etrieri şi începu să slăbească săgeţile.

Fundul mării pe care Torrent îi ghida pe copii era o pantă întinsă, întinsă, care se ridica pană acolo unde se afla acea armată, masa de figuri întunecate apropiindu-se din ce în ce mai mult. Fără standarde, nimic care să dezvăluie cine erau, dar văzu că nu mărşăluiau în rânduri ordonate. Pur şi simplu o masă, asa cum' ar putea mărsălui Awl, sau triburile din câmpiile AkTyn sau D'rhasilhani din sud.

Dacă aceasta armată aparţinea vreunuia dintre aceste două triburi rivale, atunci Torrent îi ducea probabil pe aceşti copii la moarte. Aşa să fie, oricum suntem morţi.

încă zece paşi lenţi, apoi a încetinit, copiii atrăgându-se în jurul lui. Cu o mână aşezându-se pe capul unui copil, Torrent se opri şi se întoarse.

Toc Anaster a meritat atât de mult. Un martor. Torrent nu crezuse că mai rămăsese curaj în bărbatul ciudat. Se înşelase.

Calul era nefericit. Toe era nefericit. Fusese soldat, cândva, dar nu mai era. Fusese tânăr – se simţise tânăr – şi asta îi alimentase focul sufletului. Nici măcar un ciob de piatră arzătoare care îi fura chipul frumos, ca să nu mai vorbim de un ochi, nu se dovedise suficient pentru a-i smulge sentimentul de invulnerabilitate.

Prizonierul Dominului schimbase toate astea. Distrugerea repetată asupra oaselor si cărnii sale, vindecarea întortocheată care a urmat de fiecare dată, îngrădirea sufletului său până când chiar şi propriile lui ţipete au sunat ca o muzică – asta îi dusese credinţele tinereţii, le dusese atât de departe încât până şi nostalgia declanşase amintiri despre nimic altceva decât agonie.

Apariţia în trupul altui om ar fi trebuit să-i ofere tot ceea cebromitea o viaţă nouă. Dar înăuntru, el rămăsese Toe cel Tânăr. Care fusese cândva soldat, dar nu mai era.

Viaţa cu Săbiile Gri nu schimbase asta. Călătoriseră pe acest tărâm, atraşi de Lupi cu daruri de viziuni slabe, profeţii tulburi născute în vise confuze: îi aştepta o conflagraţie vastă – o bătălie unde avea nevoie de ei, cu disperare'nevoie.

Nu, se dovedise, alături de Awl.

O eroare fatală de judecată. Aliaţii greşiţi. Războiul

greşit.

Oricum, Toc nu avusese încredere în zei. Orice zeu. De fapt, lista lui cu cei în care avea încredere era, după tot ce trecuse, patetic de scurtă.

Velă zdrenţuită. Ganoes Paran. Mormăi.

Instrument.

O vrăjitoare, un căpitan mediocru, un paznic de caravană şi un blestemat de T'lan Imass.

Ar fi să fie cu el acum, călare lângă el.

încărcarea calului său era lentă, turgentă, mişcătoare. Cocoţat j>este apăsarea genunchilor de umerii fiarei, Toc a trimis săgeată după săgeată spre spărgători – deşi ştia că era fără speranţă. Abia putea vedea, atât de împins era în vârful şei, cu noroiul zburând din toate părţile, în timp ce calul se lupta într-o luptă sălbatică pentru a rămâne în picioare.

Pe măsură ce se apropia, auzi ţipete. Cu doar două săgeţi rămase, el s-a ridicat şi mai sus pe etrieri, trăgând de coarda arcului...

Săgeţile lui, a văzut el cu uimire, nu rataseră. Nici un. Opt luptători au căzut.

A trimis un alt şuierat în afară, a văzut că ia un bărbat în frunte, vârful de piatră străpungând bronz şi apoi os.

Ultima săgeată.

zei-

Se afla deodată printre leterii. Infiinţându-şi ultima săgeată aproape de o distanţă directă în pieptul unei femei.

O suliţă i-a sfâşiat piciorul stâng, a tăiat şi apoi a înţepat de-a lungul flancului calului său. Fiara ţipa, s-a lansat înainte-

Aruncând arcul departe, Toc şi-a dezvelit scimitarul – naiba, ar fi trebuit să aducă un scut – şi a spart dintr-o parte în alta, învingând suliţele care împingeau.

Calul lui a tras în limpede. Şi s-ar fi repezit mai departe, direct în rândurile Letherilor la două sute de paşi înainte, dar Toc a apucat hăiţele şi a ocolit animalul.

Doar ca să găsească vreo duzină de echipele chiar în spatele lui – urmărind pe jos.

Două suliţe i-au înfipt montura, una derapând de pe omoplat, cealaltă înjunghiind adânc în burta animalului.

Târâind jalnic, calul s-a prăbuşit, apoi a căzut pe o parte, cu picioarele din spate deja' murdare de intestine vărsate, fiecare lovitură frenetică smulgând mai mult din

cavitatea corpului. Toc, cu picioarele înca ridicate, reuşi să se arunce de pe fiară, aterizând clar.

Derapând în noroi, luptându-se să-şi recapete picioarele.

O suliţă i-a înfipt şoldul drept, ridicându-l din noroi înainte de a-l arunca pe spate.

A spart puţul. S-a spart şi presiunea care îl ţinea a dispărut.

Tăiind orbeşte, Toc a luptat pentru a reveni pe picioare. Sânge curgea pe ambele picioare.

Un alt atac de aruncare. El a oprit lovirea suliţei, s-a trântit aproape şi şi-a tăiat cimitarul în partea laterală a gâtului soldatului.

Un punct l-a izbit în spate, l-a lovit în faţă.

Si pe o sabie scurtă care i-a alunecat pe sub coaste, tăindu-i inima în jumătate.

Toe Anaster a căzut în genunchi şi, eliberându-şi ultima suflare, ar fi căzut înainte în noroi,' dacă nu ar fi avut o mână care îl apucă şi îl smulge înapoi. Sclipirea unui cuţit în fata singurului lui'ochi. Căldura bruscă de-a lungul liniei maxilarului lui...

Torrent a privit cum spărgătorul Letherii îi tăia faţa lui Toc Anaster. încă un trofeu. Sarcina a fost rapidă,' bine exersată, iar apoi soldatul şi-a împins victima, iar rana roşie care fusese cândva faţa lui Toe s-a cufundat în noroi.

Copiii plângeau, şi da, îşi dădu seama-în priviri, în aşteptare, poate îi condamnase pe toţi la cuţitele Letherii.

Totuşi, ei ar putea...

Torrent s-a întors-

Şi a găsit străini înaintea lui.

Nu Âk'rynnai.

Nu D'rhasilhanii.

Nu, nu mai văzuse niciodată astfel de oameni.

Clanurile lui White Face Barghast s-au apropiat de scena bătăliei – o bătălie aproape de sfârşitul ei îngrozitor. Cine a câştigat, cine a pierdut, a fost fără sens pentru ei. Intenţionau să omoare pe toată lumea.

La două sute de paşi înaintea liniilor zdrenţuite era avangarda lor, mergând într-un pârâu al Tellann' Warren, care era puternic în acest loc, unde sub nămolurile străvechii ţărmuri se puteau găsi unelte de piatră, harpoane din coarne, os şi fildeş. , şi hulks-uri de

canoe. Şi aici afară, pe vechiul fund al mării/erau ofrande îngropate adânc acum în nămol. Pietre lustruite, perechi de coarne blocate împreună, cranii de animale împodobite cu ocru roşu

- nenumărate cadouri pentru o mare în scădere.

Existau si alte motive pentru o emanare atât de puternică a lui Tellann, dar acestea nu erau cunoscute decât de unul dintre cei trei din avangarda şi ea fusese vreodată aproape de secretele ei.

Ieşind din Warren, cei trei stătuseră nu departe de războinicul Awl şi de copiii Awl. Priviseră, în tăcere, vitejia extraordinară a acelui războinic singuratic şi a calului sau. Să încarce mai mult de o zeci de spărgători – priceperea calului de a se menţine drept fusese excepţională. Capacitatea războinicului de a ghida fiara doar cu picioarele sale, în timp ce pierdea sageată după săgeată – dintre care niciuna nu a găsit o ţinta – era pur şi simplu uluitoare.

Războinicul – şi calul său – îşi dăduseră vieţile pentru a-i salva pe ultimii Awl şi doar acest fapt a rămas/

- pentru moment – mâna Instrumentului, aleasă acum dintre toţi Barghast-ul White Face – cu moartea tragică a lui Humbrall Taur la aterizare – ca lider de război, deşi nu era deloc Barghast. Dar Imass. Faptul că o luase ca parteneră pe fiica lui Taur, Hetan, a uşurat, fără îndoială, ascensiunea la guvernare; dar mai mult decât atât, fusese din cauza lui Tool însuşi.

Înţelepciunea lui. Voinţa lui.

Bucuria vieţii care ar putea arde în ochii lui. Focul răzbunării care putea să aprindă în locul lui – care aprinse chiar şi acum – când în cele din urmă judecase momentul potrivit, momentul să răspundă pentru tot ce se făcuse.

Către Săbiile Gri.

Un răspuns dat trădătorilor.

Un răspuns dat ucigaşilor.

Dacă nu ar fi fost acel războinic curajos şi calul său curajos, atunci Tool i-ar fi ucis imediat pe aceştia Awl. Tineretul cu faţa pestriţă. Copiii plini de noroi se înghesuiau în jurul lui. Probabil că încă a plănuit.

Hetan ştia toate acestea, în inima ei; ea îşi cunoştea soţul. Şi, dacă şi-ar fi scos sabia de cremene, ea nu ar fi încercat să-l oprească.

Feţele Albe se ascunseseră de prea mult timp. Expediţiile lor de cercetători către est le spuseseră de

mult tot ce' trebuiau să ştie, despre calea care îi aştepta, călătoria pe care trebuiau sa o întreprindă în curând. Fusese răzbunare să-i ţină pe loc. Asta şi răbdarea uriaşă a lui Tool.

în cadrul Tellann Warrens, Barghast urmărise acest ultim război, angajamentul prelungit care începuse odată cu masarea celor două armate departe de vest.

Nu veniseră la timp pentru a salva Săbiile Gri, dar Hetan şi-a amintit bine că ea şi soţul ei au venit pe terenul de ucidere în care căzuse compania. într-adevăr, ei fuseseră martori la lupii de câmpie angajaţi în excizia lor îngrozitoare a inimii umane – un act de ondare? Nu exista de unde să ştim – fiecare animal fugise cu premiul său de îndată ce a' putut. Măcelul acelor soldaţi trădaţi fusese deosebit de brutal – feţele au fost tăiate. Fusese imposibil să identifici pe cineva dintre cei căzuţi – şi asta îi dăduse lui Tool cea mai adâncă rană dintre toate. 'Acolo pierduse un prieten.

Trădarea.

Uciderea.

În Instrument, nu ar fi loc de milă. Nu pentru Awl. Nu pentru armata Letherii atât de departe de casă.

Şi acum stăteau în picioare, bine capabili să-i vadă pe ultimii războinici Awl cazând, să-şi vada câinii murind în noroi, să audă vuietul triumfător al' Letherii, chiar şi în timp ce luptătorii din apropiere, după ce văzuseră forţele Barghast, se retrăgeau în grabă. înapoi la rândurile lor.

Hetan a studiat câmpul de ucidere vast şi agitat şi a spus: „Nu pot să-i deosebesc”.

Torrent se uită fix, neştiind ce să creadă. Ambele femei, flancându-l pe bărbatul singuratic, erau pentru ochii lui înspăimântătoare. Cel care tocmai vorbise – într-o limbă străină infernală – era ca o apariţie dintr-un coşmar al unui adolescent. Pericol şi senzualitate, o sete de sânge care pur şi simplu i-a tăiat respiraţia lui Torrent – şi odată cu

E' ierderea acelei respiraţii, la fel şi pierderea curajului. De ărbăţie însăşi.

Cealaltă femeie, întunecată, scundă, dar flexibilă, înfăşurată în blănurile unei pantere. Iar strălucirea albâstru-neagră a pielii acelei fiare părea să se reflecte în inima ochilor ei, sub fruntea aceea robustă. Un şaman, o vrăjitoare, oh, da. O vrăjitoare cea mai îngrozitoare.

Bărbatul îi era ruda – asemănările erau

inconfundabile în trăsăturile lor, precum şi în înălţimea lor modestă şi înclinarea picioarelor. Şi cu toate că femeile l-au îngrozit pe Torrent, stăpânirea expresiei războinice a îngheţat sufletul Awl.

Femeia mai înaltă, cu faţa striată de vopsea albă, şi-a aşezat acum privirea asupra Torrent şi a spus, cu limba negustorului oprit: — Inca trăieşti. Din cauza sacrificiului războinicului cal. Dar, dădu ea din cap spre sălbaticul cu sabia de silex, el rămâne nehotărât. înţelegi?[1]

Torrent dădu din cap.

Bărbatul a spus apoi ceva, iar femeia cu faţa albă şi-a îndepărtat privirea, cu ochii subţiri. Apoi privirea ei s-a aşezat asupra ghiozdanului încă ţinut de Torrent, atârnând de o curea, în mâna lui stângă. Ea a arătat în jos spre ea. — Ce porţi?

Awl clipi, apoi se uită în jos la geanta de piele. Ridicând din umeri, o aruncă deoparte. — Mâzgăliturí, spuse el. „A pictat multe cuvinte, ca o femeie. Dar nu era laşul pe care l- am crezut. El n-a fost.[1]

— Mâzgăliturí?

Torrent a constatat că aveau lacrimi pe obraji. Le-a şters. — Războinicul cal, spuse el. — Mezla.

Hetan a văzut capul soţului ei întorcându-se încet la acel cuvânt, i-a văzut ochii aţintiţi asupra războinicului Awl, apoi a privit cum o cascadă de realizări a cuprins expresia lui Tool^ terminându-se cu un ţipăt îngrozitor când el şi-a adus mâinile la faţă, apoi a căzut la faţa. genunchii lui.

Şi ea fu deodată lângă el, legănându-i capul pe burta ei, în timp ce el scoase un alt strigăt pătrunzător, zgâriindu-şi propria faţă.

Awl se uită ca în stare de şoc.

Războinicii Barghast ieşeau în grabă din linia din spatele lor, cei tineri cu vechile lor săbii cu cârlig scoase, cel mai iubit al lui Tool pe care îl vedea ca ge propriii săi copii. Chipurile pline de consternare, de frica, au convergit spre Instrument.

Hetan întinse o mână, îi opri pe toţi în loc.

Lângă ei doi acum, trăgandu-şi pielea de panteră pe umeri, Kilava Onass. Sora soţului ei, a cărei inima ţinea mai multă tristete şi pierderi decât putea înţelege Hetan, care plângea în fiecare noapte de parcă i s-âr fi cerut ritual la apusul soarelui. Cine ar ieşi dincolo de tabără şi ar cânta cântece fără cuvinte pe cerul nopţii –

cântece care să-i trimită pe ai urlete cu glasuri de doliu şi durere.

Ea stătea, acum, în dreapta fratelui ei. Dar nu a întins o mână, nici măcar nu a aruncat asupra Instrumentului o privire de simpatie. în schimb, ochii ei întunecaţi scrutau armata Lethenlor. — Ei se pregătesc pentru noi, spuse ea. „Tiste Edur se înscriu în rânduri. Cavaleria aşteaptă de-a lungul vechiului ţărm. Onos Toolan, pierdem timpul. Ştii că trebuie să plec curând. Foarte curând.[1]

Tool se trase din îmbrăţişarea lui Hetan. Nespunând nimic, se îndreptă, apoi începu să meargă.

Acolo unde căzuse prietenul lui.

Războinicul Awl făcu o jumătate de pas spre el. 'Nu![1] strigă el, întorcându-şi ochii rugători către Hetan. 'Nu trebuie! Mezla-a fost un prieten, da? Te rog, nu trebuie!'

Instrumentul a mers mai departe.

'Vă rog! I-au tăiat faţa!

Hetan tresări. — El ştie, spuse ea.

Si apoi Tool s-a oprit, privind înapoi, întâlnindu-i ochii lui Hetan. — Iubirea mea, spuse el cu o voce zdrenţuită. 'Nu inteleg.'

Nu putea decât să scuture din cap.

— L-au trădat, continuă Tool. — Totuşi, vezi. Aceasta zi. S-a dus la inamic.

„Pentru a salva vieţile acestor copii”, a spus Hetan. 'Da.'

'Nu inteleg.'

— Mi-ai spus multe poveşti, soţ, despre prietenul tău. De Toe cel Tânăr. A onoarei din el. Vă întreb asta: cum a putut să nu?

Inima ei a fost aproape să izbucnească în timp ce se uita la iubitul ei. Aceşti Imass-au fost incapabili să ascundă nimic din ceea ce simţeau. Nu aveau niciuna dintre măştile, deghizările, care erau darurile amare ale altora, inclusiv propriul ei Barghast. Şi erau fără control, fără stăpânire, ceea ce a lăsat durerea să rănească sufletul mai adânc decât orice şi-ar fi putut imagina Hetan. Ca şi în cazul durerii, la fel şi iubirea. La fel şi prietenia. La fel, vai, loialitatea.

— Ei trăiesc, spuse apoi Tool.

Ea a dat din cap.

Soţul ei s-a întors şi şi-a reluat călătoria îngrozitoare.

Un pufnit de nerăbdare dinspre Kilava.

Hetan se apropie de ghiozdanul de piele pe care

războinicul Awl îl aruncase. O ridică, o puse peste un umăr.

— Kilava, spuse ea. — Bonecaster. Condu-ne pe Barghast în această bătălie. Mă duc la soţul meu.

Nu vor-[1]

— Nu fi absurd. Numai teroarea le va asigura ascultarea. în plus, cu cât se termină mai repede sacrificarea, cu atât mai repede vei despărţi compania noastră.

Zâmbetul ei brusc a scos la iveală caninii unei pantere.

Trimit un fior prin Hetan. Mulţumeşte spiritelor pe care le zâmbeşti atât de rar, Kilava.

Atri-Lreda Biyatt poruncise forţelor ei să se retragă de pe fundul mării. înapoi pe un teren mai solid. Triumful lor m această zi se acru de gustul fricii. O altă armată blestemată şi era clar că intenţionau să lupte împotriva forţelor ei epuizate, învineţite şi bătute. Ea nu-şi permisese decât câteva clipe de tăcere furioasă din cauza'nedreptăţii, înainte de a-şi impune responsabilităţile comandamentului ei.

Ei aveau să lupte cu curaj şi onoare, deşi, pe măsură ce inamicul barbar continua să se'adună, ea putea vedea că va fi fără speranţă. Şaptezeci de mii, poate mai mult. Cei care au debarcat pe coasta de nord, dar şi, poate, aliaţii zvoniţi ai Bolkando. M-am întors aici în nord, dar de ce? Să te alăture cu Awl? Dar pentru asta, armata lor principală venise prea târziu. Bivatt făcuse ceea ce îşi propusese ea; făcuse ceea ce i se poruncise. Ea exterminase Awl.

Şaptezeci de mii sau două sute de mii. Distrugerea lui Bivatt şi a armatei ei. Nici unul nu a contat în schema mai mare a lucrurilor. Imperiul Letherii avea să-i arunce înapoi pe aceşti noi invadatori. în caz contrar, i-ar mitui departe de Bolkando; într-adevăr, întoarceţi-i pentru a forma o alianţă care să mature regatele de graniţă în valuri de măcel brutal.

Poate că, şi-a dat seama brusc, a existat o cale prin asta... Sa uitat 'în jur până când a văzut unul dintre Finadd- urile ei. A trecut pe lângă. — Pregăteşte o delegaţie, Finadd. Vom căuta un dialog cu acest nou inamic.

'Da domnule.[1] Bărbatul a plecat în grabă.

— Atri-Preda!

Bivatt se întoarse să-l vadă pe Brohl Handar

apropiindu-se. Supraveghetorul nu arăta, în acest moment, ca un guvernator imperial. Era acoperit de sânge, ţinându- şi sabia într-o mână groasă de sânge uscat.

„Se pare că nu am întârziat până la urmă”, a spus el.

— Aceştia nu sunt Awl, supraveghetor.

— Văd' destul de clar. De asemenea, văd, Atri-Preda, că tu şi cu mine vom muri astăzi aici. Făcu o pauză, apoi mormăi râzând. — îţi aminteşti, Bivatt, că m-ai avertizat că Letur Anict a căutat să mă omoare? Totuşi, aici am mărşăluit cu tine şi cu armata ta, până aici...

— Supraveghetor, interveni ea. „Factorul mi-a infiltrat forţele cu zece asasini. Toţi sunt morţi.

' Ochii i se măriră încet.

Bivatt a continuat: — L-ai văzut des pe soldatul înalt lângă tine? I-am pus sarcina de a te ţine în viaţă şi a făcut tot ce i-am poruncit. Din păcate, supraveghetor, cred că în curând va eşua. Doar dacă nu pot negocia calea de a ieşi din asta.

S-a confruntat încă o dată cu inamicul care avansa. Acum ridicau standardele. Doar câteva, şi identice între ele. Bivatt miji în lumina după-amiezii.

Si a recunoscut acele standarde.

S-a răcit înăuntru. — Păcat, spuse ea.

Atri-Preda?

— Recunosc acele standarde, supraveghetor. Nu va fi nicio parlament. Nici nicio şansă de capitulare.

— Războinicii aceia, spuse Brohl Handar după o clipă, sunt cei care ridicau cairnurile.

'Da.[1]

— Atunci au fost cu noi de ceva vreme.

— Cel puţin cercetaşii lor, supraveghetor. Mai lung decât crezi.

Atri-Preda.[1]

Ea se îndreptă spre el, studie expresia lui gravă. 'Supraveghetor?[1]

— Să mori bine, Bivatt.

'Intenţionez să. Si tu. Să mori bine, Brohl Handar.

Brohl se îndepărtă atunci de ea, trecând printr-un şir de soldaţi, cu ochii aţintiţi asupra unuia în special. înalt, cu o faţă blândă striată âcum în noroi.

Tiste Edur a surprins privirea bărbatului şi a răspuns zâmbetului uşor cu unul de-al său.

— Supraveghetor, văd că ai avut o zi interesantă.

„Văd acelaşi lucru şi despre tine”, a răspuns Brohl, „şi se pare că mai urmează”.

— Da, dar vă spun asta, sunt destul de mulţumit. Pentru o dată, există un teren solid sub mine.

Supraveghetorul s-a gândit să-i mulţumească pur si simplu soldatului, pentru că l-a ţinut în viaţă atât de mult timp. În schimb, nu spuse nimic o clipă lungă.

Soldatul şi-a frecat faţa, apoi a spus: „Domnule, Arapay- ul dumneavoâstră vă aşteapta, fără îndoială. Vezi, inamicul se pregăteşte.

Şi da, âsta şi-a dorit Brohl Handar. — Arapay-ul meu va luptâ destul de bine fără mine, Letherii. Ţi-aş cere o ultimă bunătate.

— Atunci întreabă, domnule.

— As cere privilegiul de a lupta alături de tine. Până când cădem.

Ochii blânzi ai bărbatului s-au mărit uşor, apoi, dintr-o dată, zâmbetul a revenit. — Alege, atunci, supraveghetorul. La dreapta mea sau la stânga mea.

Brohl Handar a ales stânga bărbatului. Cât despre păzirea propriului flanc neprotejat, era indiferent.

Cumva, adevărul despre asta l-a încântat.

În oraşul Drene, în acest moment, revoltele au avut loc în toată jumătatea de nord a oraşului, iar odată cu noaptea care a urmat haosul se va răspândi în districtele mai opulente din sud.

Venitt Sathad, a primit audienţă imediată la factorul Letur Anict – care îl aştepta stând în picioare în faţa biroului său, cu faţa rotundă şi palidă strălucind de sudoare şi în ai cărui ochi ispravnicul â văzut, în timp ce se îndrepta spre bărbat, un fel de uimire în război cu stresuri mai profunde – au mers înainte, nici în grabă, nici în mândrie. Mai degrabă, o plimbare cu scop singular.

L-a văzut pe Letur Anict clipind brusc, o reevaluare rapidă, chiar dacă a continuat până la bărbat.

Şi a băgat un cuţit în ochiul stâng al Factorului, adânc în creier.

Greutatea lui Letur Anict, în timp ce s-a prăbuşit, a scos arma.

Venitt Sathad se apleca să cureţe lama de pe halatul de mătase al Factorului; apoi se îndreptă, se întoarse spre uşă şi plecă.

Letur Anict a avut o soţie. A avut copii. Avusese gardieni, dar Orbyn Truthfmder avea grijă de ei.

Venitt Sathad şi-a propus să elimine toti moştenitorii.

Nu a mai acţionat ca agent al Liberty Consign. Acum, în acest moment, era un îndatorat.

Cine se săturase.

Hetan si-a lăsat soţul în genunchi lângă trupul lui Toc cel Tânăr. Fa nu putea face mai mult pentru el şi asta nu a fost un eşec din partea ei. Durerea crudă a unui Imass era ca o fântână fără fund, una care putea să-i smulgă pe cei nebănuiţi şi să-i facă să se prăbuşească în întuneric nesfârşit.

Odată, cu mult timp în urmă, Tool stătuse în faţa prietenului său, iar prietenul său nu-l cunoştea, iar pentru Imass – muritorul încă o dată, după mii şi mii de ani – aceasta fusese sursa de amuzament ironic, în interiorul un joc de şmecher în care plăcerea finală, dar aştepta revelaţia adevărului.

Tool, în răbdarea sa neomenească, aşteptase mult timp să dezvăluie acea revelaţie. Prea mult, acum. Prietenul lui murise, fără să ştie. Jocul şmecherului dăduse o rană din care, bănuia ea' s-ar putea ca soţul ei să nu-şi revină niciodată.

Şi aşa, acum ştia în inima ei, ar putea exista şi alte g ierderi 'în această' zi tragică. O soţie care îşi pierde' soţul, 'ouă fiice şi-au pierdut tatăl adoptiv şi un fiu adevăratul său tată.

Ea a mers spre locul în care Kilava Onass se poziţiona să urmărească batălia şi nu a fost nici o milă că a ales să nu se apropie de forma ei Soletaken şi că, într-adevăr, a lăsat clanurilor lui White Face Barghast libertatea de a face. ce au făcut cel mai bine: ucide într-o frenezie de sălbăticie explozivă.

Hetan a văzut că Kilava stă în apropierea locului în care un călăreţ singuratic căzuse, ucis de armele K[1] Chain Che'Malle,' remarcă ea. O ucidere de obicei vicioasă, care trezeşte în amintirile ei despre vremea în care ea însăşi stătuse în faţa unor creaturi atât de teribile, o amintire punctată cu durerea ascuţită pentru un frate care căzuse în ziua aceea.

Kilava ignora corpul fără picioare, cu un singur braţ, care se aflala zece paşi la stânga ei. Privirea lui Hetan s-'a fixat asupra ei cu o curiozitate bruscă.

— Soră, îi spuse ea lui Kilava – deliberată când folosea singurul titlu pe care Kilava i-a displăcut cel mai mult – vezi cum acesta poartă mască. Liderul de război

al Awl nu era atât dejnascat?

— îmi închipui că da, spuse Kilava, din moment ce a fost numit Redmask.

— Ei bine, spuse Hetan, îndreptându-se spre cadavru, acesta poartă hama unui Awl.

— Dar a fost ucis de K'Chain Che'Malle.

— Da, văd asta. Chiar şi aşa... Ea se ghemui şi studie acea mască ciudată, solzii ciudaţi şi mmuscoli' de sub stropii de noroi. — Această mască/ Kilava, este pielea unui K'Chain, aş jura, deşi solzii sunt destul de mici...

— Gâtul matronei, răspunse Kilava.

Hetan aruncă o privire. 'Cu adevărat?' Apoi se întinse în jos şi trase masca de pe faţa bărbatului. O privire lungă în jos în acele trăsături palide.'

Hetan se ridică, aruncând masca într-o parte. — Ai avut dreptate, nu este Redmask.

Kilava a întrebat: „De unde ştii asta?”

— Ei bine, ţinută de Awl' sau nu, omul acesta era Letherii.

Hood, înaltul Rege al Morţii, Colecţionar al Căzuţilor, stăpânul nepretenţionat al mai multor suflete decât ar fi putut să numere – chiar dacă ar fi fost atât de înclinat, încât nu era – stătea deasupra trupului, aşteptând.

O astfel de atenţie deosebită a fost, din fericire, un eveniment rar. Dar au sosit nişte morţi, din când în când, purtând anumite... excentricităţi. Iar cel care stătea dedesubt a fost o astfel de sosire.'

Nu în ultimul rând pentru că Lupii şi-au dorit sufletul, dar nu l-au primit, dar şi pentru că acest muritor scăpase din nou şi din nou de strânsoarea lui Hood, chiar dacă oricine ar vedea şi înţelege bine darul dulce pe care l-a oferit Domnul Morţii.

Vieţile singulare, da, ar putea fi cele mai... singulare.

Să fie martoră la cea a celui care sosise cu puţin timp mai devreme. Nu existau daruri în a avea o minte simpla. Nu exista nici o ceaţă de neînţelegere liniştitoare care să salveze rănile teribile ale unei vieţi care fusese rânduită să rămână, până la capăt, profund nevinovată.

Hood nu scăpase de sângele de pe mâinile lui Beak. Cu toate acestea, în mod succint, a reproşat acţiunile fără inimă ale mamei şi ale tatălui lui Beak.

Putini preoţi muritori au înţeles necesitatea reparaţiei, deşi adesea au 'rostit noţiunea în predicile lor de vinovăţie, cu extorcările lor implicite care nu făceau

altceva decât' să umfle cuierele templului.

Aşadar, repararea era o cerere pe care nici măcar un zeu nu o putea nega. Şi aşa fusese şi cu cel numit Cioc.

Şi aşa a fost, acum, cu cel numit Toc cel Tânăr.

— Treziţi-vă, spuse Hood. ‘Apărea.[1]

Iar Toc cel Tânăr, cu un oftat lung, făcu ce porunci Hood.

Stând, clătinându-se, mijind acum la poarta care îi aşteaptă pe amândoi. — La naiba, mormăi Toc, dar asta e o scuză proastă pentru o poartă.

— Morţii văd aşa cum văd ei, Toc cel Tânăr. Nu cu mult timp în urmă, strălucea alb de puritate.

„Inima mea se îndreaptă spre acel biet suflet neîndrumat”.

— Desigur că da. Vino. Merge cu mine.

Au pornit spre poarta aceea.

— Faci asta pentru fiecare suflet?

‘Eu nu.[1]

‘Oh.[1] Şi apoi Toe s-a oprit – sau a încercat, dar picioarele i-au târât înainte – „Stai, sufletul meu a fost jurat Lupilor...”

‘Prea târziu. Sufletul tău, Toe cel Tânăr, mi-a fost jurat. Cu mult timp in urma.[1]

‘Într-adevăr? Cine a fost prostul care a făcut asta?

— Tatăl tău, răspunse Hood. — Care, spre deosebire de Dassem Ultor, a rămas loial.

— Pe care l-ai răsplătit ucigându-1? ticălosule de porc...

— Il vei aştepta, Toe cel Tânăr.

— El încă trăieşte?

— Moartea nu minte niciodată.

Toe cel Tânăr încercă să se oprească din nou. — Hood, o întrebare, te rog.

Zeul se opri, se uită în jos la muritor.

— Hood, de ce mai am un singur ochi?

Zeul Morţii, Secerătorul sufletelor, nu a răspuns. El însuşi se întreba asta.

Lupi blestemaţi.

Capitolul douăzeci şi trei

Am văzut chipul durerii
Ea îşi îndepărtează privirea în depărtare
Peste toate aceste poduri
De unde am venit

Si acele trepte, strânse şi arcuite
Tine-ne vieţile când ne întoarcem din nou
La cum ne-am gândit atunci
La cum credeam că ne gândim atunci
Am văzut chipul durerii,
Dar ea este vreodată respinsă Si
cuvintele ei mă lasă orb Ochii ei mă fac
mut Nu înţeleg ce îmi spune ea Nu ştiu
dacă să mă supun Sau'încercaţi un
potop de lacrimi I-am văzut faţa Ea nu
vorbeşte Ea nu plânge Ea nu mă
cunoaşte

Căci eu nu sunt decât o piatră fixată pe loc Pe podul pe care merge ea – *Lay of the Bridgeburners*, Toc the Younger Odată, cu mult timp în urmă, Onrack cel stricat a comis o crimă. îşi declarase dragostea pentru o femeie, modelându-şi asemănarea pe peretele unei peşteri. A fost un asemenea talent în mâinile lui, în ochii lui, el legase două suflete în acea piatră. Al lui... acesta era dreptul lui, alegerea lui. Dar celălalt suflet, o, egoismul acelui act, cruzimea acelui furt...

El stătea acum, în faţa unui alt zid de piatră, în interiorul unei alte peşteri, privind şirul de picturi, fiarele cu fiecare linie de muşchi, fiecare indiciu de mişcare, celebrând veridicitatea Tor, acurateţea geniului. Lar în mijlocul acestor mari creaturi ale lumii de dincolo, figuri stânjenite de băţ, reprezentând Imasa, zburau într-un biet mimic de dans. Neînsufleţit, aşa cum cerea legea. Rămase, atunci, încă rupt, tot hoţul vieţii unei femei.

în întunericul captivităţii'sale, cu mult timp în urmă, cineva venise la el, cu mâini blânde şi carne cedată. Voia atât de mult să creadă că fusese ea, cea al cărei suflet îi furase. Dar o asemenea cunoaştere era acum pierdută pentru el; atât de confuză devenise memoria, atât de plină de tot ceea ce inima lui dorea să creadă.

Şi, chiar dacă chiar ar fi fost ea, ei bine, poate că nu avea de ales. închis de crima lui, neputincios să-şi sfideze dorinţa. în propria sa rupere, el o distrusese şi pe éa.

întinse mâna, aşezând uşor vârfurile degetelor pe una dintre imagini. Rânag, urmărit de un ay. în lumina tremurătoare a torţei, ambele fiare păreau în mişcare, muşchii unduindu-se. Sărbătorind lumea, care nu' avea regrete, Imass se strângea umăr la umăr în această cavernă, iar cu glasurile lor bateau ritmul răsuflărilor,

zgomotul fiarelor; m timp ce alţii, poziţionaţi în concavităţi alese, băteau cu mâinile pe tobe de lemn scobit şi piele, până când ecourile bătăilor copitelor au tunat din toate părţile.

Noi suntem martorii. Suntem ochii prinşi pentru totdeauna în exterior. Am fost despărţiţi de lume.' Şi acesta este în centrul legii, interdicţia. Ne creăm fără viaţă, stânjeniţi, despărţiţi. Odată, eram ca fiarele şi nu era nici înăuntru, nici m afară. Era doar una, singura lume, din care noi eram carnea ei, osul ei, carnea puţin diferită de ierburi, licheni şi copaci. Oasele puţin diferite de lemn şi piatră. Eram sângele lui, în care curgeau râurile până la lacuri şi mări.

Dăm glas tristeţii noastre, pierderii noastre.

Descoperind ce înseamnă a muri, am fost alungaţi din lumş.

în descoperirea frumuseţii, am fost urâţi.

Noi nu suferim în felul în care suferă fiarele – pentru că cu siguranţă suferă. Suferim cu amintirea cum a fost înainte de' a veni suferinţa, iar asta adânceşte rana, lacrimile deschid durerea. Nu există nicio fiară care să poată egala suferinţa noastră.

Deci cântaţi, fraţilor. Cântaţi, surori. Şi în lumina torţei, plutind eliberaţi de pereţii minţii noastre – din peşterile din noi – vedem toate feţele tristeţii. Vezi pe cei care au murit si ne-au părăsit. Si cântă-ti durerea pană când chiar fiarele fug.

Onrack the Broken a simţit lacrimile pe obraji şi s-a înjurat pentru un prost sentimental.

în spatele lui, Trull Sengar stătea în tăcere. în umorarea unui Imass prost, el era fără nerăbdare. Onrack ştia că pur şi simplu va aştepta şi va aştepta. Până când
Onrack s-ar putea trezi din amintirile lui sumbre, amintindu-şi încă o dată darurile prezentului. El ar-

„A fost o mare pricepere în pictarea acestor fiare”.

Imasul, încă în faţa zidului de piatră, tot cu spatele la Tiste Edur, se trezi zâmbind. Aşa ca, chiar şi aici şi acum, îmi răsfăţ fantezii stupide ' care sunt' chiar dacă mângâietoare, fără prea mult sens. — Da, Trull Sengar. Talent adevărat. O astfel de abilitate este transmisă în sânge şU cu fiecare generaţie, există potenţialul de... înflorire. În aşa cum vedem aici.

— Artistul este j>rintre clanuri aici? Acestea au fost pictate cu mult timp m urmă, de altcineva?

— Artistul, spuse Onrack, este Ulshun Pral.

— Şi acest talent i-a câştigat dreptul de a conduce?

Nu'. Niciodată asta. „Acest talent”, a răspuns Imass, „este slăbiciunea lui”.

— Mai bine decât tine, Onrack?

Se întoarse, zâmbetul lui acum ironic. „Văd câteva defecte. Văd indicii de nerăbdare. De emoţii libere şi sălbatice ca fiarele pe care le pictează. Văd şi, poate, semne ale unui talent pe care îl pierduse şi nu l-a redescoperit încă.

„Cum se pierde talentul aşa?”

— Murind, doar ca să se întoarcă.

„Onrack”, iar vocea lui Trull a auzit un ton nou, o gravitate 1 care l-a deranjat pe Onrack, „Am vorbit cu aceşti Imass aici. Mulţi dintre ei. Cu Ulshun însuşi. Si nu cred că au murit vreodată. Nu cred că au fost odată T’lan, doar că au uitat în nenumăratele generaţii de existentă aici.

— Da, ei spun că sunt printre cei care nu s-au alăturat Ritualului. Dar acest lucru nu poate fi adevărat, Trull Sengar. Ele trebuie să fie fantome, transformate în carne, ţinute aici de eternitatea Porţii de la capătul acestei peşteri. Prietene, ei nu se cunosc pe ei înşişi. Şi apoi a făcut o pauză. Poate fi adevărat?

Ulshun Pral spune că îşi aminteşte de mama lui. El spune că este încă în viaţă. Deşi nu aici acum.

— Ulshun Pral are o sută de mii de ani, Trull Sengar. Sau mai mult. Ceea ce îşi aminteşte este fals, o iluzie.

— Nu cred asta, nu mai mult. Cred că misterul de aici este mai profund decât îşi dă seama oricare dintre noi.

— Hai să mergem mai departe, spuse Onrack. — Aş vedea Poarta asta.

Au părăsit camera fiarelor.

Trull era plin de nelinişte. Ceva fusese trezit în prietenul lui – ele picturi – şi gustul lui era amar. Văzuse, în liniile^ spatelui lui Onrack,' umerii lui, un fel de prăbuşire lent. întoarcerea unei poveşti străvechi. Şi, văzând asta, Trull se forţase să vorbească, să rupă tăcerea înainte ca Onrack să se poată distruge.

Da. Picturile. Crima. Nu vei zâmbi din nou, Onrack? Nu zâmbetul pe care mi l-ai dat când te-ai întors spre mine tocmai acum – prea rupt, prea plin de durere – ci

zâmbetul pe care am ajuns să-l preţuiesc de când am venit pe acest tărâm.

— Onrack.

'Da?[1]

„Ştim încă ce aşteptăm? Da, ameninţările se apropie. Vor veni ei prin Poartă? Sau de peste dealurile dincolo de tabără? Ştim cu adevărat dacă aceste Imass sunt într- adevăr ameninţate?

— Pregăteşte-te, Trull Sengar. Pericolul se apropie... din toate părţile.

— Poate atunci ar trebui să ne întoarcem la Ulshun Pral.

— Rud Elalle este cu ei. Mai este timp... să vedem această Poartă.

Câteva clipe mai târziu, au ajuns la marginea vastei caverne, aparent nelimitate, şi amândoi s-au oprit.

Nici o Poartă. Multe porţi.

Şi toţi clocoteau de foc tăcut si sălbatic.

— Onrack, spuse Trull, desfăcând suliţa. — Cel mai bine, să te întorci la Rud Elalle şi să-l anunţi, asta nu este ceea ce a descris.

Onrack arătă spre un morman central de pietre. — A eşuat. Acest tărâm, Trull Sengar, este pe moarte. Şi când moare...[1]

Nici unul nu a vorbit o clipă.

Apoi Onrack spuse: — Mă voi întoarce repede, prietene, ca sa nu rămâi singur, împotriva a ceea ce s-ar putea întâmpla.

— Aştept cu nerăbdare compania dumneavoastră, răspunse Trull. — Deci... grăbeşte-te.

La patruzeci de paşi dincolo de tabără se înălţa un deal modest, întins ca şi' cum ar fi fost cândva' un atol, presupunând că câmpiile au fost cândva sub apă şi asta, îşi spuse Hedge în timp ce îşi făcea drum printr-o panglică de nisip împânzită cu scoici sparte, a rost o presupunere corectă. Ajungând pe vârful alungit, şi-a lăsat arbaleta supradimensionată lângă un afloriment de calcar albit de soare, apoi s-a îndreptat spre locul unde Quick Ben stătea cu picioarele încrucişate, cu faţa la dealuri la două mii de paşi spre sud.

' — Nu meditezi sau aşa ceva, nu-i aşa?

— Dacă aş fi fost, se răsti vrăjitorul, ai fi distrus-o şi, probabil, ne-ai fi ucis pe toţi.

— Sunt toate atitudinea, Quick, spuse Hedge, lăsându- se pe pietrişul de lângă el. „Tu transformi să-ţi

strâng nasul într-un ritual al naibii de Hood, aşa că renunţ doar să ştiu când să vorbesc cu tine sau nu”.

„Dacă acesta este cazul, atunci nu vorbi niciodată cu mine şi vom fi amândoi fericiţi”.

— Mizerabil şarpe.

— Rozătoare fără păr.

Cei doi au stat într-o tăcere însoţitoare pentru o vreme, apoi Hedge întinse mâna şi luă un ciob de silex maro închis. Se uită la o margine zimţată.

'Ce faci?[1] a cerut Ben rapid.

— Contemplând.

— Contemplând, mimat Quick Ben, dând din cap dintr-o parte în alta în timp cu fiecare silabă.

— Aş putea să-ţi tai gâtul cu asta. O lovitură.

„Nu ne-am înţeles niciodată, nu-i aşa? Doamne, nu-mi vine să cred cum ne-am îmbrăţişat şi ne-am pălmuit unul pe altul pe spate, jos, la râul acela.!.

'Curent.[1]

„Grâu de udare”.

'Primăvară.'

— Vrei să-mi tai, te rog, gâtul acum, Hedge?

Săpătorul a aruncat silexul şi şi-a făcut praf mâinile cu
palme vii. — Ce te face să fii atât de sigur că răi vin din sud?

— Cine spune că sunt sigur de ceva?

— Deci am putea să stăm în locul nepotrivit. înfruntând direcţia greşită. Poate că toată lumea este măcelărită chiar acum', chiar dacă vorbesc.

— Ei bine, Hedge, dacă nu mi-ai fi întrerupt meditaţia, poate mi-aş fi dat seama unde ar trebui să fim chiar acum!

— O, drăguţ, vrăjitor.

„Ei vin din sud pentru că este cea mai bună abordare”.

— Ca ce, iepuri?

— Nu, ca dragoni, Hedge.

Săpătorul îl miji la vrăjitor. — întotdeauna a fost un miros de Soletaken la tine, Quick. O să vedem în sfârşit în
ce fiará slăbită ai ascuns acolo?

— Acesta este un mod destul de îngrozitor de a spune, Hedge, Şi răspunsul este: nu.

— încă te simţi tremurat?

Vrăjitorul aruncă o privire peste el, cu ochii

strălucitori si pe jumătate nebuni – cu alte cuvinte, aspectul lui normal. ■'Nu. De fapt, chiar opusul.

'Cum aşa?'

„M-am întins, mult mai mult decât făcusem până acum. M-a făcut... mai urât.

'într-adevăr.'

— Nu suna atât de impresionat, Hedge.

— Tot ce ştiu este, spuse săpătorul, mormăind ridicându-se în picioare, când se rostogolesc peste tine, sunt doar eu şi o cantitate nesfârşită de înjurătoare. Şi asta mi se potriveşte foarte bine.

— Nu-mi face bucăţi corpul, Hedge.

— Chiar dacă eşti deja mort?

— Mai ales atunci, pentru că nu voi fi, nu-i aşa? O să te gândeşti doar, pentru ca să te gândeşti că este convenabil, pentru că atunci poţi să te dezlanţui cu blestemaţii tăi până când stai într-un cráter al naibii de Hood, o ligă blestemată de Hood-ul peste tot.

Acest ultim fragment fusese mai mult sau mai puţin un ţipăt.

Hedge îşi continuă să mişte ochii. — Niciun motiv să fii încordat, spuse el pe un ton rănit, apoi s-a întors şi s-a întors la arbaleta, iubitul lui lobier. Şi a spus pe sub răsuflarea: „O, asta va fi atât de distractiv, că abia aştept!

— Gardă!

'Ce?'

'Vine cineva.'

'De unde?' întrebă săpătorul, pregătind un înjurător în leagănul arbaletei.

'Ha ha. Dinspre sud, vezică umflată de pis.

— Ştiam asta, spuse Hedge, venind de partea vrăjitorului.

Ea alesese să rămână aşa cum era, mai degrabă decât să se întoarcă în forma ei Sóletaken. Asta avea să vină mai târziu. Şi asa a mers prin câmpie, prin ierburile înalte ale bazinulúi. Te o creasta chiar în faţa stăteau două siluete. Una era o fantomă, dar poate ceva mai mult decât o fantomă. Celălalt era un mag şi, fără îndoială, mai mult decât un mag.

O fărâmă de nelinişte stârni gândurile lui Menandore. Măturat rapid. Dacă Rúd Elalle i-ar fi ales pe aceşti doi ca aliaţi, atunci ea ar accepta asta. La fel cum îl recrutase pe Tiste Edur şi pe cel cunoscut sub numele de Onrack the Broken. Toate... complicaţiile, dar nu ar fi

singură să se ocupe de ele, nu-i aşa?

Cei doi bărbaţi'au privit cum urca panta blândă. Unul ţinea o arbaletă bizară. Celălalt se juca cu o mână de pietre mici lustruite, de parcă ar fi încercat să aleagă una ca preferată.

Sunt prosti. Idioţi.

Şi în curând, amândoi vor fi praf.

îşi aţintise asupra lor cea mai dură privire în timp ce se îndrepta spre marginea crestei. „Voi doi sunteţi jalnici. De ce stai aici – ştii cine se apropie? Ştii că vor veni din sud? înseamnă că voi doi veţi fi primii pe care îi vor vedea. Şi aşa, primul pe care îl ucid.

Cel mai malt, cu pielea mai închisă, s-a întors uşor, apoi a spus: — Iată-l pe fiul tău, Menandore. Cu Ulshun Pral. Apoi s-a încruntat. — E o plimbare familiară... Mă întreb de ce n-am observat niciodată asta înainte.

Mers pe jos? Plimbare familiară? El este cu adevărat nebun.

— I-am chemat, spuse ea, încrucişându-şi braţele. — Trebuie să ne pregătim pentru luptă.

Cel mai scund a mormăit, apoi a spus: „Nu vrem nicio companie. Aşa că alege alt loc pentru a te lupta.

— Sunt tentat să-ţi zdrobesc craniul între mâinile mele, spuse Menandore.

— Nu merge, mormăi vrăjitorul. „Totul iese din nou”.

Cel cu arbaleta îi aruncă un zâmbet larg.

Menandore spuse: „Te asigur că nu am nicio intenţie să
fiu aproape de tme, deşi sper că voi fi în raza de acţiune pentru a vă vedea morţile îngrozitoare”.

— Ce te face atât de sigur că vor fi îngrozitori? întrebă vrăjitorul, studiind acum o pietricică în special, ţinând-o la lumină de parcă ar fi fost o bijuterie, dar Menandore a văzut că nu era o bijuterie. Pur şi simplu o piatră şi una opaca.

‘Ce faci?[1] a cerut ea.

El a aruncat o privire spre ea, apoi a închis mâna în jurul pietrei şi a coborât-o la spate. ‘Nimic. De ce? Oricum, ţi-am pus o întrebare.

— Şi sunt obligat să răspund? Ea pufni.

Au sosit Rud Elalle şi Ulshun Pral, oprindu-se la câţiva paşi în spatele vrăjitorului şi a însoţitorului său.

' Menandore văzu expresia dură'de pe chipul fiului ei. Aş fi putut să văd altceva? Nu. Nu pentru asta. 'Fiu iubit-'

— Nu-mi pasă de Finnest, spuse Rud Elalle. — Nu mă voi alătura ţie în lupta ta, mamă.

Ea se uită cu ochii mari, chiar dacă s-au umplut de furie arzătoare. 'Trebuie! Nu le pot face faţă pe amândouă!

— Ai noi aliaţi, spuse Rud Elalle'. — Aceşti doi, care şi acum păzesc apropierea...

— Păşluşii ăştia fără creier? Fiule, tu mă trimiţi la moartea mea!

Rud Elalle se îndreptă. — îmi iau Imass-ul de aici, mamă. Ei sunt tot ce contează pentru mine...

— Mai mult decât viaţa mamei tale?

— Mai mult decât lupta pe care o alege pentru ea însăşi! se răsti el.

— Această ciocnire – această ceartă – nu este a mea. Este al tau. A fost întotdeauna al tău! Nu vreau să am nimic de-a face cu asta!

Menandore tresări înapoi la furia fiului ei. A căutat să-şi tină ochii, apoi a eşuat şi şi-a îndepărtat privirea. — Aşa sa fie, şopti ea. „Du-te atunci, fiule, şi ia-ţi rudele alese. Merge![1]

m timp ce Rud Elalle dădu din cap şi se întoarse, totuşi, ea vorbea din nou, pe un ton mai dur decât orice fusese înainte. — Dar nu el.

Fiul ei s-a întors, şi-a văzut mama arătând spre Imass de lângă el.

Ulshun Pral.

Rud Elalle se încruntă. 'Ce? Eu nu-'

— Nu, fiule, nu o faci. Ulshun Pral trebuie să rămână. Aici.'

„Nu voi permite...”

Şi apoi fiderul Bentract a întins o mână pentru a-l ţine pe Rud Elalle, care era la câteva clipe să se îndrepte spre forma sa de dragon, pentru a se lupta cu propria sa mamă.

Menandore aşteptă, calmă în exterior, odihnită, chiar dacă inima îi bătea cu putere în piept.

— Ea spune adevărat, a spus Ulshun Pral. — Trebuie să rămân.

'Dar de ce?'

— Pentru secretul pe care îl deţin, Rud Elalle. Secretul pe care îl caută cu toţii. Dacă merg cu tine, toţi vor urmări.
înţelegi? Acum, te implor, du-mi poporul departe de aici, într-un loc sigur. Du-i departe, Rud Elalle, şi repede!

— Acum vei lupta alături de mine, fiule? întrebă Menandore. — Pentru a asigura viaţa lui Ulshun Pral?

Dar Ulshun Pral îl împingea deja pe Rud Elalle. — Fă cum îţi cer, îi spuse el fiului lui Menandore. „Nu pot muri temându-mă pentru poporul meu – te rog, duce-i departe”.

Apoi vrăjitorul a spus: „Vom face tot posibilul să-l protejăm, Rud Elalle”.

Menandore pufni dispreţul ei. — Rişti aşa ceva? a cerut ea de la fiul ei.

Rud Elalle se uită la vrăjitor, apoi la cel zâmbitor cu arbaleta și ea văzu o alunecare ciudată de calm peste expresia fiului ei – şi acea fâşie de nelinişte reveni la ea, usturând.

— O voi face, spuse apoi Rud Elalle şi a întins mâna către Ulshun Pral. Un gest blând, o mână sprijinită uşor de o parte a feţei Imass. Rud Elalle se dădu apoi înapoi, se răsuci şi porni înapoi spre tabără.

Menandore se învârte spre cei doi bărbaţi rămaşi. — Nenorociţi!

— Doar pentru asta, spuse vrăjitorul, nu-ţi dau piatra mea preferata.

Hedge şi Quick Ben au privit-o marşând înapoi pe pantă.

— A fost ciudat, mormăi săpătorul.

— Nu a fost?

Au tăcut încă o sută de bătăi ale inimii, apoi Hedge se întoarse către Quick Ben. 'Deci ce crezi?'

— Stii exact la ce mă gândesc, Hedge.

— La fel ca mine, atunci.

'Aceeaşi.'

— Spune-mi ceva, Rapid.

'Ce?

— Asta chiar era piatra ta preferată?

— Te referi la cea pe care o aveam în mână? Sau pe cea pe care am strecurat-o în mantia ei albă elegantă?

Cu pielea încreţită și pătată de milenii îngropată în turbă, Sheltatha Lore a prezentat într-adevăr o figură iconică a amurgului. în concordanţă cu părul ei roșcat şi cu nuanţa întunecată a ochilor ei, purta o mantie de visiniu adânc, jambiere și cizme din piele neagră. Vesta cu împânzire de bronz, strânsă pe piept.

Alături de ea, ca Sheltatha, cu faţa la dealuri, stătea Sukul Ankhadu, Dapple, pe mâinile şi ântebraţele ei

goale.
Pe umerii ei subţiri o mantie de noapte Letherii, asa cum o purtau acum nobilii născuţi şi femeile din Tiste Edur din imperiu, deşi aceasta era oarecum mai proastă la j>urtare.

— În curând, spuse Sheltatha Lore, acest târâm va fi praf.

— Te face plăcere, soră?

— Poate ca nu atât de mult pe cât îţi place, Sukul. De ce este locul acesta o urâciune în ochii tăi?

— Nu am dragoste pentru Imass. Imaginaţi-vă, un popor defrişând în pământul peşterilor de sute de mii de ani. A construi nimic. Toată istoria prinsă ca amintire, răsucită ga poveşti cântate în rimă în fiecare seară. Sunt defecte. În sufletele lor, trebuie să existe un defect, un eşec. Şi ăştia de aici s-au amăgit făcând să creadă că există de fapt.

— Nu toate, Sukul.

Dapple îi făcu semn dispreţuitor. — Cel mai mare esec aici, Sheltatha, se află în Domnul morţii. Dacă nu ar fi fost indiferenţa lui Hood, acest tărâm nu ar fi putut dura niciodată'atâta timp cât a durat. Mă irită, atâta nepăsare.

— Deci, spuse Sheltatha Lore zâmbind, veţi grăbi dispariţia acestor Imass, deşi, oricum tărâmul murind, ei sunt deja sortiţi.

‘Nu intelegi. Situaţia s-a... schimbat.

‘Ce^vrei sa spui?[1]

— îngâmfarea lor, spuse Sukul, le-a făcut reali. Mortal, acum. Sânge, carne şi oase. Capabil să sângereze, să moară. Cu toate acestea, ei rămân ignoranţi cu privire la dispariţia iminentă a lumii lor. Măcelărirea mea, soră, va fi un act de milă.

Sheltatha Lore mormăi. Abia aştept să-i aud, mulţumesc.

în acel moment, un dragon auriu şi alb s-a văzut în faţa lor, navigând jos peste crestele dealurilor.

Sukul Ankhadu oftă. ‘începe.[1]

Soletaken-ul a alunecat pe panta direct spre ei. Se profila uriaş, dar încă la cincizeci de paşi distanţa, balaurul şi-a înclinat aripile înapoi, le-a curbat în timp ce membrele posterioare se întindeau în jos, apoi se aşeză pe pământ.

Un vârtej înceţoşat a învăluit fiara si, o clipă mai târziu, Menandore a ieşit din acea tulburare plină de

mirodenii.

Sheltatha Lore si Sukul Ankhadu aşteptau, fără să spună nimic, cu feţele inexpresive, în timp ce Menandore se apropie, oprindu-se în cele din urmă la cinci paşi de ei, cu ochii ei aprinşi de la o soră la alta, apoi înapoi. Ea a spus: „Suntem încă de acord, atunci?”

— Un precedent atât de glorios, în acest moment, observă Sheltatha Lore.

Menandore se încruntă. 'Necesitate. Cel puţin ar trebui să fim înţeleşi în această privinţă. Nu pot sta singur, nu j>ot păzi sufletul'lui Scabandari. Finnest nu trebuie să cada în mâinile lui.

O uşoară respiraţie de la Sukul. — Atunci este aproape?

'O da. Am furat ochii unuia care călătoreşte cu el. Iar si iar. Chiar şi acum se apropie de ultima poartă şi se uită la rana ei şi stau în faţa cadavrului sfâşiat al acéléi proaste Imass Bonecaster care credea că 6 poate pecetlui cu propriul suflet. Menandore rânji. — închipuiţi-vă o asemenea dezgustări. Starvald Demelain! Chiar încăperile inimii lui K'rul! Nu stia ea cum l-a slăbit asta? A slăbit totul7.'

— Aşa că noi trei îl ucidem pe Silchas Ruin, spuse Sheltatha Lore. — Si apoi Imasa.

— Fiul meu afege să ni se opună în ultimul detaliu, spuse Menandore. — Dar Imass şi-au depăşit utilitatea. Jl vom răni pe Rud dacă trebuie, dar nu-l ucidem. înţeles? îţi voi avea cuvântul în acest sens. Din nou. Aici şi acum, surori.

De acord, spuse Sheltatha Lore.

— Da, spuse Sukul Ankhadu, deşi va îngreuna lucrurile.

— Trebuie să trăim cu asta, spuse Menandore, apoi se întoarse. 'Este timpul.'

Deja?'

Câţiva muritori patetici caută să ne stea în cale – trebuie să-i zdrobim mai întâi. Şi Silchas Ruin are aliaţi. Ziua noastră de muncă începe acúm, surori.

Cu acestea, ea a mers spre dealuri şi a început să vira în forma ei de dragon.

în spatele ei, Sheltatha Lore şi Sukul Ankhadu au schimbat o privire, apoi s-au îndepărtat, oferindu-şi camera de care aveau nevoie.

întorcându-se în dragoni.

Dawn, Dusk şi cel cunoscut sub numele de Dapple.

Un dragon de aur şi' alb. Unul este pătat de maro şi arată pe jumătate putrezit. Ultimul pestriţ, nici lumină, nici întuneric, dar interacţiunea neplăcută dintre cei doi. Luat cu sângele lui Tiam,' Mama. Inaripi de pânză şi gât de şarpe, gheare şi solzi, sângele lui Eleint.

Ridicându-se în aer pe rafale de vrăjitorie crudă. Menandore conduce formaţia de pană. Sheftatha Lore în stânga ei. Sukul Ankhadu în dreapta ei.

Dealurile dinaintea lor, acum coborând în timp ce îşi ridicau masivul masiv şi mai sus.

Curăţând crestele, creasta străveche a unui ţărm străvechi, iar soarele a prins solzi strălucitori, a înflorit'prin membranele aripilor, în timp ce sub trei umbre alergau peste iarbă şi stâncă, umbre care trimiteau mici mamifere să se adăpostească, care aruncau păsările în scârţâit. zbor, care a făcut iepurii să îngheţe pe urmele lor.

Fiarele de pe cer vânau şi nimic de pe pământ nu era în siguranţă.

Un peisaj plat împânzit cu movile cocoaşe – dragoni morţi, îngrozitori ca tumule sparte, din care ieşeau oase, înţepate ae pielea uscată şi de tendinţe. Aripile s-au spart ca epava unor nave prăbuşite. Gâturile răsucite pe pământ, capete de care pielea se contractase, s-au tras înapoi pentru a scoate la iveală goluri slabe în orbite şi sub pometi. Colţii acoperiţi cu praf cenuşiu erau descoperiţi ca mtr-o veşnică sfidare.'

Seren Pedac nu crezuse că fuseseră odată atât de mulţi dragoni. Nu crezusem, într-adevăr, că creaturile chiar există, excluzându-i pe cei care ar putea crea o astfel de formă din propriile lor corpuri, cum ar fi Ruina Silchas. Acestea, se întrebase ea mai întâi, erau toate Soletaken? Din anumite motive, ea ştia că răspunsul este nu.

Dragoni adevăraţi, despre care Silchas Ruin, în forma lui înfricoşată înaripată, nu era decât o batjocură. Lipsit de măreţie, de puritate.

Zdrobirea oaselor şi a aripilor venise de la vârstă, nu de la violentă. Niciuna dintre aceste fiare nu a fost întinsă în moarte. Niciuna nu a dezvăluit răni căscate. Se instalaseră fiecare în posturile lor finale.

„Ca muştele albastre pe pervazul unei ferestre”, spusese Udiriaas. — Pe partea greşită, încercând să ies. Dar fereastra a rămas închisă. Pentru ei, poate pentru toată lumea, pentru fiecare lucru. Sau... poate nu totul.

Şi atunci zâmbise, de parcă gândul l-ar fi amuzat.

Văzuseră poarta care era în mod clar destinaţia lor de la mare distanţă şi, într-adevăr, părea că movilele de dragoni erau mai numeroase cu cât se apropiau, înghesuindu-se din toate părţile. Flancurile acelui arc erau înalte ca nişte turnuri, subţiri până la scheletul, în timp ce arcul în sine părea răsucit, ca o vastă pânză de păianjen înfăşurată în jurul unei ramuri moarte. înconjurat de această structură era un zid neted si cenuşiu, dar care se învârteau vag, spre o altă lume. Unde, acum era înţeles de toţi, avea să se găsească rămăşiţa sufletului lui Scabandari, Părintele Umbra, Trădătorul. B'loodeye.

Aerul neînsufleţit a avut un gust urât lui Seren Pedac, de parcă o durere incomensurabilă ar fi întins fiecare respiraţie trasă în acest tărâm, o reluare sumbră care nu avea să se estompeze nici după nenumărate milenii. A îmbolnăvit-o, i-a stricat puterea membrelor, din chiar spiritul ei. Oricât de descurajantă era acel portal, tânjea să treacă prin bariera gri, fără formă. Tânjea după încheierea acestui lucru. Totul.

Era o cale, era convinsă – trebuia să existe o cale – de a negocia prin confruntarea care se apropia cu paşi repezi. Nu era acesta singurul ei talent, priceperea singulara pe care şi-ar permite să o recunoască?

C'u trei paşi în faţa ei, Udinaas şi Kettle mergeau, cu mâna ei minuscul cuibărit în cea mult mai mare şi mult mai zdrobită. Vederea – care o precedase practic de la sosirea lor în acest loc sumbru – era încă o sursă de angoasă şi nelinişte. Era el singur capabil să-şi lase deoparte toate coşmarurile, să-şi consoleze acest copil singur, pierdut?

Cu mult timp în urmă,chiar la începutul acestei călătorii, Kettle se ţinuse aproape de Ruina Silchas. Căci el fusese cel care îi vorbise prin Azath pe moarte. Şi făcuse jurăminte să o protejeze pe ea şi pe viaţa 'în plină dezvoltare care îi venise. Şi aşa se uitase la binefăcătorul ei cu toată adoraţia la care'se putea aştepta de la un copil găsit într-o asemenea împrejurare.

Acest lucru nu mai era adevărat. Oh, Seren Pedac a văzut destule gesturi mici pentru a sublinia acea veche loialitate, firele care leagă aceste două fiinţe atât de diferite - locul lor comun de naştere, recunoaşterea

reciprocă preţioasă care era singurătatea, înstrăinarea de toate celelalte. Dar Silchas Ruin... dezvăluise mai multe despre sine. Dezvăluise, în dispreţul lui rece, o brutalitate care putea să-ţi taie răsuflarea. Oh, şi cât de diferit este asta ae poveştile lui Kettle despre uciderea oamenilor în Letheras? De a-şi scurge sângele, de a-şi hrăni cadavrele în terenurile înfometate şi nevoiaşe ale Azath?

Totuşi, Kettle nu ş'i-a mai exprimat niciuna dintre acele dorinţe. ' Intorcându-se la viaţa, îşi abandonase vechile moduri, devenise, pe zi ce trece, din ce în ce mai simplă o fată tânără. Un orfan.

Fiţi martor, din nou şi din nou, la certurile şi ceartele nesfârşite ale familiei' ei adoptive. La ameninţările incontestabile, la promisiunile de crimă. Da, asta i-am oferit noi.

Şi Silchas Ruin nu este mai presus de toate acestea, nu- i aşa?

' Dar ce rămâne cu Udinaas? Dezvăluind nici un mare talent, nicio putere teribilă. Dezvăluind, în adevăr, nimic altceva decât o profundă vulnerabilitate.

Ah, şi asta o atrage la el. Ceea ce îi dă înapoi în acea strângere de mâini, zâmbetul blând care ajunge până şi în ochii lui trişti.

Udinaas, şi-a dat seama cu şoc Seren Pedac, a fost singurul membru cu adevărat simpatic al partidului lor.

Ea nu s-a putut include în niciun fel ca una cu potenţialul de a avea sentimente autentice de căldură de la oricare dintre ceilalţi, nu de la violarea minţii lui Udinaas. Dar chiar şi înainte de atunci, ea îşi dezvăluise lipsa de abilităţi în domeniul camaraderiei. Mereu chinuită, predispusă la descurajare – acestea erau moştenirile a tot ceea ce făcuse – şi nu făcuse – în viaţa ei.

Trecând prin praf, cu Clip şi' Silchas Ruin cu mult înaintea celorlalţi, cu cocoaşele masive de dragoni morţi de toate părţile, s-'au apropiat şi mai mult de acea poartă falnică. Frica Sengar, care mersese cu doi paşi în spatele ei, pe stânga ei, acum veni alături. Mâna lui era în mâna săbiei.

— Nu fi prost, şuieră ea la el.

Faţa lui era întinsă în linii aspre, buzele strânse.

în faţă, Clip şi Silchas au ajuns la poartă şi acolo s-au oprit. Amândoi păreau să privească în jos la o formă vagă, mai mică, de pe pământ.

Udinaas încetini când copilul de a cărui mână o ţinea a început să se tragă înapoi. Seren Pedac l-a văzut privind în jos şi spunând ceva pe un ton foarte scăzut.

Dacă Kettle a răspuns, a fost în şoaptă.

Fostul sclav dădu apoi din cap şi o clipă mai târziu au continuat, Kettle ţinând pasul fără nicio reticenţă aparentă.

Ce o făcuse să se micşoreze?

Ce spusese el ca să o atragă atât de uşor mai departe?

S-au apropiat si Seren Peaac a auzit im oftat scăzut de la Fear Sengar. — Se uită la un cadavru, spuse el.

Oh, Errant protejează-ne.

— Acquitor, continuă Tiste Edur, atât de jos încât numai ea putea auzi.

'Da?[1]

— Trebuie să ştiu... cum vei alege.

— Nu intenţionez, se răsti ea, brusc iritată. „Vinem până aici doar că să ne ucidem unul pe altul acum?”

El mormăi amuzat ironic. — Suntem atât de egali?

— Atunci, dacă este cu adevărat fără speranţa, de ce să încerci ceva?

— Atunci am ajuns până aici doar ca să mă îndepărtez? Dobânditor, trebuie să fac ce trebuie. Vrei să stai cu mine?

Se opriseră, departe de ceilalţi, care erau acum adunaţi în jurul acelui cadavru. Seren Pedac şi-a desfăşurat cârma şi a scos-o, apoi şi-a dat gheare de părul gras.

— Dobânditor, insista Frica, ai dat dovadă de putere – nu mai esti cel mai slab dintre noi. Ceea ce alegi poate dovedi diferenţa dintre viaţa noastră şi moartea noastră.

— Frica, ce cauţi cu sufletul lui Scabandari?

— Răscumpărare, răspunse el imediat. — Pentru Tiste Edur.

— Si cum îţi imaginezi că sufletul zdrobit şi zdrenţuit al lui Scabandari îţi va acorda o asemenea răscumpărare?

— Il voi trezi, Acquitor, şi împreună îl vom epura pe Kurald Emurlahn. Vom alunga otrava care ne chinuie. Şi, poate, vom sfărâma sabia blestemata a fratelui meu.

Prea vag, prostule naibii. Chiar dacă l-ai trezi pe Scabandari, nu ar putea el, la rândul său, să fie înrobit

de acea otravă şi de promisiunea ei de putere? Şi cum rămâne cu propriile sale dorinţe, foame, ce-ar fi răzbunarea pe care el însuşi va căuta? — Frica, spuse ea cu o oboseală bruscă, aproape paralizantă, visul tău este fără speranţă.

Şi l-am văzut tresărind înapoi, am văzut retragerea teribilă în ochii lui.

Ea îi oferi un zâmbet slab. — Da, lasă asta să-ţi rupă jurământul, Fear Sengar. Nu merit să fiu protejat, mai ales m numele unui frate mort. Am încredere ca vezi asta acum.

— Da, şopti el.

Şi în acel cuvânt era atât de angoasă, încât Seren Pedac aproape că strigă. Apoi s-a jignit asupra ei însăsi. Este ceea ce eu

dorit! La naiba! Ce mi-am dorit. Necesar. Este ceea ce trebuie să fie!

Oh, binecuvântat Errant, cât l-ai rănit, Seren Pedac. Chiar şi acesta. Nu este diferit de toate celelalte.

Şi ştia, atunci, că nu va exista nicio negociere. Nicio cale prin ceea ce avea să vină.

Aşa să fie. Nu conta pe mine, Fear Sengar. Nici măcar nu-mi' cunosc puterea, nici controlul meu asupra ei. Deci, nu conta pe mine.

Dar voi face, pentru tine, ce pot.

O promisiune, totuşi una pe care ea nu avea să se pronunţe cu voce tare, 'pentru că era prea târziu pentru asta. Ea putea vedea la fel de mult în ochii lui acum reci, în faţa lui acum întărită.

Mai bine că nu se aştepta la nimic, da. Aşa că, dacă aş eşua... Dar ea nu a putut termina acel gând, nu cu fiecare cuvânt de urmat pictat atât de strălucitor în mintea ei – cu laşitate.

Fear Sengar a pornit, lăsând-o în urmă. Ea a văzut, în timp ce o urmărea, că el nu se mai ţinea de sabie. într- adevăr, el părea dintr-odată mai relaxat, mai relaxat decât îl văzuse ea până atunci.

Ea nu a mteleş, în acel moment, şemnificaţia unei astfel de transformări. Într-un războinic. Într-un războinic care ştia să omoare.

Poate că a ştiut întotdeauna unde se va termina această călătorie. Poate că acea vizită aparent accidentală de prima dată fusese orice altceva, iar lui Udinaas i se arătase unde avea să-l ducă fiecare decizie

din interval, la fel de inevitabil ca valul. Şi acum, în sfârşit, aici se spălase, resturi în apa încărcată cu mâl.

Voi lua masa în curând pe viţel ranag? Cred că nu.

Corpul femeii Imass era un lucru jalnic. Deshidratat, membrele trase ca tendoane contractate. Masele sălbatice ale părului ei crescuseră ca rădăcinile unui copac mort, unghiile degetelor ei stupoase ca nişte gheare turtite de nuanţa de scoica de ţestoasă. Granâţii pătaţi care erau ochii ei se scufundaseră adânc în orbite, totuşi păreau să se uite cu nenorocire la cer.

Da, Bonecsterul. Vrăjitoarea care şi-a dat sufletul să întărească rana. Atât de nobil, acest sacrificiu eşuat, inutil. Nu, femeie, pentru tine nu voi plânge. Ar fi trebuit să găsesti o altă cale. Ar fi trebuit sa rămâi în viaţă, printre tribul tău, călăuzindu-i din peştera lor întunecată a ignoranţei fericite.

— Lumea de dincolo moare, spuse Clip, părând aproape încântat de perspectiva. La capetele lanţului cântau inele. Un argint, unul de aur, rotindu-se în neclarităţi.

Silchas Ruin îl privi pe colegul său Tiste Andii. — Clip, rămâi orb la... necesitate.

Un zâmbet slab, batjocoritor. — Cu greu, o, Corb Alb. Cu greu.[1]

Războinicul albinos s-a întors apoi pentru a-şi fixa ochii misterioşi cu ramă roşie asupra lui Udinaas. — Mai e cu noi?

Mâna lui Kettle, strânsă în cea a fostului sclav, şi a fost tot ce a putut să facă să se strângă înapoi, liniştit. „Ne-a măsurat locaţia cu câteva momente în urmă”, a răspuns Udinaas, câştigând un şuierat de la Clip. — Dar acum, nu.

Ruina Silchas se îndrepta spre poartă. — Atunci ea se pregăteşte pentru noi. De cealaltă parte.

Udinaas a ridicat din umeri. — îmi imaginez că da.

Seren Pedac s-a agitat şi a întrebat: „Asta înseamnă că ţine Finnest? Silchas? Udinaas?

Dar Silchas Ruin a clătinat din cap. 'Nu. Asta nu ar fi fost tolerat. Nu de surorile ei. Nu de către ascendenţii puternici care au văzut-o modelată în primul rând...

— Atunci de ce nu sunt ei aici? întrebă Seren. — Ce te face să crezi că vor accepta să o posezi, Silchas Ruin, când nu vor accepta ca Menandore să o deţină – vorbim despre Menandore, nu-i aşa?

Udinaas pufni.' — N-ai lăsat nicio piatră neîntoarsă în

creierul meu, nu-i aşa, Acguitor?
Silchas nu a răspuns la întrebările ei.
Fostul sclav a aruncat o privire spre Fear Sengar şi a văzut un războinic pe cale să mtre în luptă. Da, suntem atât de aproape, nu-i aşa? Oh, frică Sengar, nu te urăsc. De fapt, probabil chiar îmi placi de tine. Pot să-mi bat joc de onoarea pe care o ai. S-ar putea să dispreţuiesc această cale pe care ai ales-o.
Cum l-am dispreţuit pe al lui Bonecaster, şi da, Edur, din aceleaşi motive.
Pentru că nu pot urmări.
Udinaas şi-a desprins uşor mâna de cea a lui Kettle, apoi a ridicat'suliţa Imass legată de spate. S-a dus la Seren Pedac. Pune arma în mâinile ei, ignorând sprâncenele ei ridicate, confuzia alunecând în privirea ei.
Da, Acguitor, dacă vei căuta să-l ajuţi pe Fear Sengar – şi cred că o vei face – atunci nevoia ta este mai mare decât â mea.
La urma urmei, intenţionez să alerg.
Silchas Ruin şi-a scos cele două săbii şi le-a înfipt pe amândouă cu punctul în pământ. Şi apoi a început să strângă diferite catarame şi curele de'pe armura lui.
Da, nu are rost să te grăbeşti nepregătit, nu-i asa? Va trebui să te mişti repede, Silchas Ruin, nu-i aşa? Foarte repede într-adevăr.
Si-a găsit gura uscată.
Sec ca acest cadavru patetic la picioarele lui.
Seren Pedac îl prinse de braţ. — Udinaas, şopti ea.
Şi-a scuturat braţul. — Fă ce trebuie, achizitor. Marea noastră căutare, anii' noştri de un picior în faţa celuilalt, totul se apropie acum de sfârşit.
Deci salută sângele. Salutaţi inevitabilitatea.
Şi cine, când totul va fi gata, va ieşi din acest val purpuriu?
Rud Elalle, fiul meu, cât de frică pentru tine.
Trei pete pe cer deasupra dealurilor din sud. Cel numit Hedge s-a întors pe jumătate şi a mijit ochii spre Ulshun Pral, apoi a spus: — Cel mai bine, retrageţi-vă în peşteră. Stai aproape de Onrack the Broken. Şi Trull'Sengar.
Ulshun Pral a zâmbit.
Bărbatul se încruntă. — Repede, nu-l înţelege pe Malazan. Apoi a arătat înapoi spre stânci. ‘Du'-te acolo! Onrack şi Trull. Merge![1]
Bărbatul mai înalt pufni. — Ajunge, Hedge. Aia te

înţelege bine.

— Oh, de ce nu mă ascultă?

‘De unde sa stiu?[1]

Ulshun a mai aşteptat o clipă, fixându-şi în memorie chipurile acestor doi barbati, pentru ca moartea să nu-i ia pe toţi. Spera că făceau acelaşi lucru cu el, deşi bineînţeles că s-âr putea să nu înţeleagă darul şi nici măcar că l-au dat.

Imass cunoştea multe adevăruri care s-au pierdut pentru cei care erau, în toate sensurile, copiii lor. Acest lucru, din păcate, nu l-a făcut pe Imass superior, căci majoritatea acelor adevăruri erau neplăcute, iar aceşti copii nu se puteau apăra împotriva lor şi astfel ar fi slăbit fatal de recunoaşterea lor.

De exemplu,' şi-a amintit Ulshun Pral, a aşteptat acest timp, înţelegând' tot ce urma să se întâmple în acest moment,' toate adevărurile legate în ceea ce avea să se întâmple. Spre deosebire de oamenii lui, el nu fusese o amintire fantomă. Nu trăise nenumărate milenii într-o ceaţă de auto-amăgire. O, viaţa lui se întindea în acea perioadă, dar fusese doar atât: 6 viaţă. Atrageţi aproape de nemurire, nu prin orice ritual care distruge sufletul, ci datorită acestui tărâm. Acest tărâm fără moarte.

Nu mai era fără moarte.

A pornit, apoi, lăsând pe aceşti doi copii curajoşi şi şi-a făcut drum spre peşteră.

Ar putea începe aici, sub acest cer gol. Dar se va sfârşi, ştia Ulshun Pral, înaintea Porţilor lui Starvald Demelain.

Unde un Bentract Bonecaster eşuase. Nu pentru că rana s-a dovedit prea virulentă sau prea vastă. Dar pentru că Bonecsterul nu fusese nimic mai mult decât o fantomă pentru început. Un suflet stins, palid, un lucru cu destulă putere pentru a se ţine de sine.

Ulshun Pral se'afla la douăzeci de paşi de intrarea în

Beşteră când a apărut Onrack cel Frânt/iar în inima lui lshun a înflorit o asemenea mândrie, încât lacrimile i-au umplut ochii.

— Aşa că înţeleg, spuse Hedge, blocând piciorul arbaletei,' că ceea' ce ne gândim amândoi înseamnă că niciunul dintre noi nu este prea surprins.

— A cedat prea uşor.

Hedge dădu din cap. — Asta a făcut-o. Dar încă mă întreb, Rapid, de ce nu a apucat ea blestemul ăla de Finnest cu mult timp în urmă? Să-l scoţi într-un loc unde Silchas Ruin nu l-ar găsi niciodată? Răspunde-mi la asta![1]

Vrăjitorul mormăi în timp ce se îndrepta spre creasta pantei. — Probabil că a crezut că a făcut exact cum ai spus tu, Hedge.

Hedge clipi, apoi se încruntă. 'Huh. Nu m-am gândit la asta.

— Asta pentru că eşti gros, saper. Acum, dacă asta merge aşa cum vreau eu, nu va fi deloc nevoie de tine. Ţine asta în minte, Hedge. Te rog.[1]

— Oh, continua.

‘Bine atunci. Eu voi.[1]

Iar Ben Adaephon Delat se îndreptă, apoi ridică încet braţele.

Braţele lui zgâriete. Hedge râse.

Vrăjitorul îi aruncă o privire peste umăr. — Vei opri asta?

‘Îmi pare rău! Habar n-aveam că eşti atât de sensibil.

Quick Ben înjură, apoi se întoarse şi se întoarse spre Hedge.

Şi i-a dat un pumn în nas.

Uimit, cu ochii umpluţi de lacrimi, săpătorul s-a clătinat înapoi. Şi-a dus o mână la faţă pentru a opri ţâşnirea bruscă de sânge. — Mi-ai rupt nasul!

— Aşa am făcut-o, răspunse vrăjitorul, strângând o mână. Şi uite, Hedge, sângerezi.

'Este vreo surpriză? Au-'

— Hedge. Sângerezi.

Eu sunt-o, zei.

'Ia-l acum?'

Şi Quick s-a întors şi s-a întors, şi-a reluat poziţia pe creastă.

Hedge se uită în jos la mâna lui însângerată. — La naiba!

Conversaţia lor s-a oprit atunci.

Din moment ce cei trei dragoni nu mai erau pete mici.

Ura lui Menandore faţă de surorile ei nu i-a diminuat

în niciun fel respectul pentru puterea lor, iar împotriva Ruinei Silchas ar fi nevoie de această putere. Ea ştia că ei trei, împreună, îl puteau distruge pe acel nenorocit. Cu totul. Adevărat, unul sau doi dintre ei ar putea cădea. Dar nu Menandore. Avea planuri să se asigure că va supravieţui.

în faţa ei acum, minuscul la marginea acelei înălţimi, un muritor singuratic – celălalt stătea ghemuit ca îngrozit, cu mult în spatele însoţitorului său mai curajos, dar la fel de prost – un muritor singuratic, ridicând mâinile.

Oh, magule, să cred că va fi suficient.

împotriva noastră!

Puterea a crescut în ea şi de fiecare j>arte a simţit acegaşi presiune bruscă, o promisiune brusca.

înclinând acum în jos, la trei înălţimi de oameni de ierburile brune ale bazinului, umbre uriaşe care se apropie, dar si mai aproape. Lapoviţă spre acea pantă.

Ea si-a desfăcut fălcile.

Hedge şi-a şters sângele de pe faţă, a clipit pentru a-şi clarifica vederea în timp ce înjura propriul său cap tremurător, apoi a ridicat arbaleta. Doar în cazul în care. Bomboane dulci pentru cea din mijloc, da.

Trioul de dragoni, cu aripi largi, aluneca jos deasupra solului, la o înălţime care să-i aduca mai mult sau mai puţin la nivel cu creasta acestui atol străvechi. Hedge îşi dădu seama că erau îngrozitor de mari.

La unison perfect, toţi cei trei dragoni au deschis gura.

Iar Quick Ben, stând acolo ca o salcie fragilă în faţa unui tsunami, şi-a dezlănţuit magia.

însuşi pământul pantei s-a ridicat, s-a înălţat pentru a ciocani dragonii ca pumnii enormi în piept.

Gâtele biciuite. Capetele se răsuciră înapoi. Vrăjitoria exploda din acele fălci, valuri zdrobindu-se spre cer, aruncate inutil în aer, unde cele trei vrăjitori se ciocneau, zvârcolindu-se într-o frenezie de distrugere reciprocă.

Acolo unde fusese panta, erau acum nori de pământ întunecat si prăfuit, bucăţi de gazon care se învârteau încă în sus, rădăcini lungi care se învârteau ca părul, iar dealul se zguduia în timp ce cei trei dragoni, înghiţiţi de tone de pământ, se prăbuşiră în pământia patruzeci de paşi de unde stătea Quick Ben.

Şi jos, în acea furtună haotică de pământ şi dragon, vrăjitorul a mărşăluit.

Valuri au izbucnit din el, rostogolindu-se în mijlocul troşnetului fulgerelor, coborându-se m crestele încărcate. Lovindu-le pe fiarele care zboară cu o succesiune de impacturi care au zguduit întreg dealul. Focul negru a izbucnit, pietrele sfârâiau când erau lansate în aer, unde pur si simplu s-au spulberat în praf.

Val după val dezlănţuit din mâinile vrăjitorului.

Hedge, clătinându-se beat până la margine, a văzut un dragon, bătut din plin, aruncat pe spate, apoi împins, derapând, lovind, ca o avalanşă de carne şi sânge, în jos pe bazin, creând şanţuri adânci pe plat în timp ce era împins, înapoi, şi înapoi.

Un altul, cu pielea părând aprinsă, a căutat să se ridice în aer.

Un alt val s-a ridicat deasupra ei, a plesnit fiara înapoi, cu o strângere de oase.

A treia creatură, pe jumătate îngropată sub pământul aburin, s-a întors brusc şi s-a lansat direct spre dragonul de lângă ea. Fălcile deschizându-se, magia smulgându-se pentru a arunca în partea aliatului său odată. Carnea a explodat, sângele stropit într-un nor negru.

Un ţipăt care străpunge urechile, biciuind capul celui care-l loveşte – chiar dacă fălcile enorme i se închiseră pe gât.

Hedge a văzut că gâtul prăbuşindu-se într-un val de sânge.

Mai mult sânge s-a revărsat din gura căscată a balaurului lovit, o fântână blestemată a lucrurilor...

Quick Ben mergea înapoi în sus pe pantă, aparent indiferent la măcelulFdin spatele lui.

Al treilea dragon, cel alungat departe pe bazin, la capătul unei cărări rupte care se întindea pe iarbă ca o rană, se ridică acum în aer, curgând sânge şi, urcând încă mai sus, se îndreptă spre sud si apoi spre est!

Dragonii războinici de la baza pantei s-au tăiat şi s-au sfâşiat unul pe altul, totuşi atacatorul nu şi-a' lăsat strânsoarea morţii de pe gâtul celuilalt, iar acei colţi uriaşi tăiau direct. Apoi coloana vertebrală s-a zvârlit, s-a pocnit şi, deodată, capul tăiat şi gâtul până la lungimea braţului au căzut pe pământul agitat cu o bufnitură puternică. Corpul a lovit cu piciorul, mfipându-se încă o clipa în burta ucigaşului său, apoi s-a lăsat m jos când o expiraţie stropită izbucni din gâtul tăiat.

Quick Ben sa clătinat pe vârf.

Hedge şi-a târât ochii de la scena de dedesubt şi se uită la vrăjitor. — Arăţi ca ştergerea în fund a lui Hood, Quick.

— Simţi-te şi' tu, Hedge. S-a rotit, mişcarea ca a unui bătrân. — Sheltatha – ce creatură urâtă – sa întors asupra lui Menandore chiar aşa!

— Când şi-a dat seama că nu treceau de tine, da, spuse Hedge. — Pariez că celălalt merge la Imass.

— Nu o să trec de Rud Ellalle.

— Nicio surpriză, din moment ce ai transformat-o într-o vânătaie uriaşă.

Dedesubt' Sheltatha Lore, cu burta ruptă, se târa departe.

Hedge privi fiara trădătoare.

— Da, săpător, spuse Quick Ben cu o voce slăbită. — Acum trebuie să te joci.

Hedge mormăi. — Timp de joacă al naibii de scurt, Quick.

— Şi apoi pui un pui de somn.

‘Amuzant.[1]

Hedge ridică arbaleta, făcu o pauză j>entru a măsura unghiul. Apoi şi-a aşezat degetul arătător drept pe eliberare. Şi rânji. — Poftim, suge de asta, vaca grasă cu aripi.

O mulţumire solidă în timp ce înjurătorul a împuşcat, apoi în jos.'

Aterizează în cavitatea căscată a burtei lui Sheltatha Lore.

Explozia a trimis bucăţi de carne de dragon în toate direcţiile. Ploaia densă, roşie şi urâtă a căzut peste Hedge si Quick Ben. Şi ceea ce ar fi putut fi o vertebră l-a lovit pe Hedge chiar între ochi, făcându-l scăpat de frig.

Aruncat pe mâini şi genunchi de comoţie, Quick Ben se uită la prietenul său inconştient, apoi începu să râdă. Ton mai mare decât de obicei.

în timp ce pătrundeau în peştera picturilor, Onrack întinse o mână pentru a-l rămâne pe Ulshun Pral. — Rămâi aici, spuse el.

„Asta nu este niciodată uşor”, a răspuns Ulshun Pral, totuşi s-a oprit.

Dând din cap, Onrack se uită la imaginile de pe pereţi. „Vedeţi iar şi iar defectele.”

—' Eşecul mâinii mele, da. Limbajul ochilor este întotdeauna perfect. Punând-o pe piatră, se găseşte

slăbiciunea.

— Acestea, Ulshun Pral, prezintă puţine slăbiciuni.

'Chiar şi aşa...'[1]

— Rămâi, te rog, spuse Onrack, trăgând încet sabia. — Poarta... vor fi intruşi.

'Da.'

— Pe tine îl caută?

Da, Onrack the Broken. Eu sunt.'

'De ce?'

— Pentru că un Jaghut mi-a dat ceva, o dată, cu mult timp în urmă.

— Un Jaghut?

Ulshun Pral a zâmbit la uimirea de pe chipul lui Onrack. „Aici, în lumea asta”, a spus el, „ne-am încheiat cu mult timp în urmă războiul. Aici, am ales pacea.

— Cu toate acestea, ceea ce ţi-a dat Jaghut acum te pune în pericol, Ulshun Pral. Şi clanurile tale.

Conmoţii cerebrale profunde şi puternice au zguduit brusc pereţii din jurul lor.

Onrack îşi dezveli dinţii. „Trebuie să plec”.

O clipă mai târziu, Ulshun Pral era singur, în peştera cu toate picturile pe care le modelase şi nu mai era' lumină acum că Onrack şi torţa pe care o purtase dispăruseră. în timp ce tobele magiei sumbre reverberau prin stânca din jurul lui, el rămase acolo unde era, nemişcat, timp de o duzină de bătăi ale inimii. Apoi a pornit, după Onrack. Pe drumul spre Poartă.

De fapt, nu a fost de ales.

Rud Elalle condusese Imass mai adânc în dealurile accidentate, apoi în jos pe lungimea unui defileu îngust şi strâmb, unde un cutremur din trecut se spărsese într-o jumătate de masă întreagă de calcar, formând pereţi înalţi, înclinaţi, care flancheau o crăpătură prin inima lui. La gura acestui canal, în timp ce Rud Elalle îi îndemna pe ultimii Imass în pasajul îngust, Hostiile Rator, Til'aras Benok şi Gr'istanas Ish'ilm se opriră.

'Repede!'[1] strigă Rud Elalle.

Dar şeful clanului îşi scotea cu mâna dreaptă sabia obsidiană, lungă ca o tăietură, şi cu stânga un ciocan de piatră de pământ cu mâna osoasa. — Se apropie un inamic, spuse Hostiile Rator. — Continuă, Rud Elalle. Noi trei vom pazi gura acestui pasaj.

Au putut auzi tunete groaznice chiar la sud de vechea tabără.

Rud Elalle părea în pierdere.

Hostiile Rator a spus: „Nu am venit pe acest tărâm... aşteptându-ne la ceea ce am găsit. Suntem acum trup, la fel si acele Imass pe care le numiţi ale voastre. Moartea, Rud Elalle, a sosit. Arătă spre sud cu sabia. — Un dragon singuratic a scăpat de înaltul Mag. Să te vâneze pe tine şi pe Bentract. Rud Elalle, chiar şi ca dragon, trebuie sa aterizeze aici. Ea trebuie apoi sa se îmbrace în cealaltă formă a ei. Ca să poată merge pe acest pasaj. O vom întâlni aici, noi trei... străini.

'Eu pot-[1]

— Nu, Rud Elalle. Este posibil ca acest dragon să nu fie singurul pericol pentru tine şi clanuri. Trebuie să pleci, trebuie sa te pregăteşti să fii ca protector final al lor.

— De ce-de ce faci asta?

— Pentru că ne face plăcere. Pentru că ne faci plăcere, Rud Elalle. La fel şi Ulshun Pral. Şi masa...

Şi am venit aici cu haos în inimile noastre.

— Du-te, Rud Elalle.

Sukul Ankhadu ştia că surorile ei erau moarte şi, pentru tot socul pe care l-a generat această realizare' – zdrobirea pianului lor de a distruge Ruina Silchas, de a-l înrobi pe Finnest din Scabandari şi de a supune acel suflet sfâşiat şi vulnerabil unei cruzimi nesfârşite – o parte din ea era plină, cu veselie. Menandore – pe care ea şi Sheltatha Lore intenţionaseră să-l trădeze în orice caz – nu avea să mai împotrivească niciodată dorinţele şi ambiţiile lui Sukul. Sheltatha... ei bine, ea făcuse ce trebuia, întorcându-se asupra lui Menandore în momentul celei mai mari slăbiciuni. Şi dacă ar fi supravieţuit, Sukul ar fi trebuit să-l omoare pe căţea ea însăşi.

Extraordinar, că un om muritor singur ar putea dezlănţui o asemenea putere veninoasă. Nu, nu un simplu om muritor. Erau şi alte lucruri care se ascundeau în interiorul acelui corp slab, era sigură de asta. Dacă nu l-ar mai întâlni niciodată, ar cunoaşte o viaţă liniştită, o viaţă fără frică.

Rănile ei erau, în general, relativ minore. O aripă a fost spulberată, forţând-o să se bazeze aproape în întregime pe vrăjitorie pentru a o ţine în aer. O varietate de zgârieturi şi găuri, dar deja sângerarea se diminuase, rănile se închideau.

Simţea mirosul masei, putea să le urmeze urmele cu uşurinţă în timp ce trecea prin dealurile frânte de

dedesubt.

Rud Elalle a fost un adevărat copil al lui Menandore. Un Soletaken. Dar atât de tânăr, atât de naiv. Dacă forţa brută nu ar putea să-l învingă, atunci trădarea ar putea. Ultimul ei act de răzbunare – şi trădare – împotriva lui Menandore.

Traseul ducea într-un canal îngust, cu pergţi înalţi, unul care părea să ducă în jos, poate către peşteri. înaintea gurii sale era o poiană mica, plană, mărginită de ambele părţi de bolovani.

S-a lăsat jos, şi-a încetinit zborul.

Şi am văzut! stând înaintea intrării în defileu, un războinic Imass.

Bun. pot ucide. 1 poate hrăni.

S-a aşezat în poiană – o potrivire strânsă, singura ei aripă de ' lucru trebuind să se apropie – şi apoi să se aseamănă, atrăgând puterea în interior. Până să se ridice, la nici douăzeci de paşi de Imass.

Muritor. Nimic mai mult decât ceea ce a apărut.

Sukul Ankhadu a râs. Ea se apropia de el, îi smulgea armele de piatră, apoi îşi înfunda dinţii în gâtul lui.

încă râzând, se apropie.

Se pregăti, lăsânau-se ghemuit.

La zece paşi, o surprinse. Maul, legănat într-o buclă sub mână, a ţâşnit din braţul lui întins.

Sukul se aruncă într-o parte – dacă arma ar fi lovită, i-ar fi spart craniul – apoi, în timp ce Imass sări înainte cu sabia lui, ea întinse mâna şi îl prinse de încheietura mâinii. Răsucit, rupând oasele.'Cu cealaltă mână ea îl prinse de gât şi îl ridică din picioare.

Si a văzut, în faţa lui, un zâmbet – chiar şi în timp ce ea zdrobea acel gât.

În spatele ei, doi Bonecasters, s-au întors în fiare identice – urşi cu picioare lungi, cu cozi vestigiale, acoperiţi cu păr gros, brun şi negru, cu botul turtit, la umerii lor înălţimea unui Tiste' – au ieşit din acoperirea bolovanilor şi, pe măsură ce Hostiile Ratór a murit, Soletaken-ul a ajuns cu încărcare completă.

Lovindu-se în Sukul Ankhadu, unul în stânga ei, celălalt în dreapta ei. Gheare uriaşe tăindu-se, membrele anterioare masive închizându-se' în jurul ei ca fălci, s-au deschis larg şi au sfâşiat în ea.

Caninii inferiori s-au scufundat sub maxilarul ei stâng, caninii superiori lovindu-se prin carne şi oase, iar în timp ce fiara îşi biciuia capul într-o parte, maxilarul

inferioară a lui Sukul,' pometţii stângi şi placa temporală au mers cu ea.

Cea de-a doua fiara îi muşcă braţul drept în timp ce îşi închise fălcile în jurul cutiei toracice, strângând o gură de coaste zdrobite şi plămâni tăiaţi.

În timp ce ' durerea si presiunea teribilă i-au smuls brusc din cap, Sukul s-a răsucit. Braţul ei stâng – singurul încă ataşat de ea – îl ţinuse pe războinic în sus, iar acum, eliberând Imass-ul pe moarte, ea leagă acel braţ în spate, lovind partea laterală a capului ursului uriaş. Şi cu acel impact, ea a eliberat un val de putere.

Capul fiarei a explodat într-o masă de cioburi de os, creier şi dinţi.

Pe măsură ce a căzut, Sukul Ankhadu a încercat să se răsucească mai departe, să întindă mâna spre botul celei de-a doua fiare.

S-a trântit înapoi, smulgând coaste şi plămâni.

Se răsuci, impingându-şi mâna mtre claviculele creaturii. Prin pielea groasă, într-un strop de sânge şi carne moale, degetele închizându-se pe trahea crestă-

O laba cujgheare i-a lovit capul – aceeaşi parte cu care fusese răvăşită de prima fiară – şi acolo unde se aflase placa temporală, ' materia cerebrală ' era acum împrăştiata de impact. Ghearele au prins mai mult oase şi cartilaj dur, răzbătute prin creier anterior pe drumul înapoi spre ieşire.

Partea superioară a capului lui Sukul şi restul feţei ei au fost smulse, revărsând creierii din spaţiul căscat.

În acel moment, cealaltă labă a bătut cu ciocanul ce a rămas din cealaltă parte. Când şi-a terminat trecerea, tot ce a mai rămas a fost o secţiune de placă occipitală ataşată de un petic al scalpului, atârnând din spatele gâtului.

Genunchii lui Sukul Ankhadu s-au curbat. Mâna ei stângă a ieşit din rana din gâtul celei de-a doua fiare cu un
sunet de suspine.

S-ar fi putut să rămână în genunchi, echilibrată de absenţa bruscă a oricărei greutăţi deasupra umerilor ei, dar apoi creatura care a ucis-o în bele din urmă s-a trântit înainte, greutatea sa enormă zdrobindu-o ca Soletaken, care fusese cândva Til'aras Benok. , s-a prăbuşit, sufocându-se încet de la o trahee zdrobită.

Câteva clipe mai târziu, singurul sunet din această modestă poiana a fost picurarea sângelui.

Trull Sengar putea auzi ecourile slabe ale vrăjitoriei şi se temea pentru prietenii săi. Ceva căuta să ajunga în acest loc, iar dacă acesta – sau ei – trecea de Hedge şi Quick Ben, atunci încă o dată Trull s-ar fi trezit în faţa unor şanse improbabile. Chiar şi cu Onrack lângă el...

Şi totuşi îşi ţinea privirea pe porţi. Flăcările tăcute se ridicau şi se diminuau în interiorul portalurilor, fiecare în ritmul sau, fiecare nuanţată într-o nuanţă diferită. Aerul se simţea încărcat. Scântei statice trosneau în praful care începuse să se învârte de pe podeaua de piatră.

A auzit un sunet în spatele lui şi s-a mtors. Uşurarea a inundat prin el. 'Onrack-[1]

— îl caută pe Ulshun Pral, răspunse prietenul său, ieşind din gura tunelului, doi paşi, trei, apoi s-a oprit. — Eşti prea aproape de acele porţi, prietene, vino-'

Nu a mai ajuns.

Focurile din interiorul uneia dintre porţi s-au stins cu ochiul şi din interiorul portalului deodată âu apărut figuri întunecate.

La doi paşi în spatele Silchas Ruin, Seren Pedac a fost următorul din grupul lor care a trecut pragul. Ea nu ştia ce a determinat-o să treacă de Fear Sengar – si nu a atribuit nicio semnificaţie specială suspendării lui Clip. O tragere ciudată a cuprins sufletul ei, un dor brusc, chinuitor, care i- a copleşit teama tot mai mare. Deodată, suliţa de piatră pe care^o ţinea în mâini se simţi uşoară ca o trestie.

întuneric, o pâlpâire' de moment, ca de lumină îndepărtată, apoi ea calea pe piatra pietroasă.

O caverna. De o parte şi de alta, fazele furioase ale mai multor porţi, inundând toate cu lumină.

în faţa ei, Silchas Ruin sa oprit şi săbiile lui şuieră din teacă. Cineva stătea în faţa lui, dar în acel moment vederea lui Seren Pedac a fost blocată de Corb Alb.

Ea a văzut un războinic barbar stând mai în spate, iar în spatele lui, o siluetă singuratică stând în gura unui tunel. În stânga ei apăru Fear Sengar.

Mai făcu un pas, să o aducă în jurul Ruinei Silchas, să-l vadă pe cel care făcuse o pauză pe albinos Tiste Andii.

Si dintr-o dată a început teroarea.

Pe chipul lui Fear Sengar, o expresie de groază profundă, chiar şi atunci când trecea pe lângă Seren Pedac. Un cuţit în mâna ridicată. Lama fulgeră spre spatele lui Silchas Ruin.

Apoi toată mişcarea înainte a lui Fear a încetat. Braţul împins cu cuţituLs-a zdruncinat, a tăiat aerul chiar şi'în timp ce Ruină Silchas – ca şi cum nu ştia complet atacul – a făcut un singur pas înainte.'

IJn pâlgait teribil de la Fear Sengar.

Invartindu-se, Seren Pedac îl văzu pe Clip stând imediat în spatele fricii. Am văzut lanţul dintre mâinile lui Clip alunecând aproape fără efort prin gâtul lui Fear Sengar. Sângele izbucni.

Dincolo de Clip, Udinaas, cu Kettle ţinut acum strâns în braţe, a căutat sa se îndepărteze, chiar dacă o umbră a izbucnit sub el, s-a zvârcolit în jurul membrelor inferioare şi i-a târât pe Letherii pe podeaua de piatră, unde Wither a foi apoi peste Udinaas. [1]

Clip şi-a eliberat un capăt al lanţului şi a biciuit lungimea gâtului lui Fear Sengar. Ochi'holbaţi, expresia intenţiei feroce fixată pe faţa lui, capul lui Tiste Edur lăsat pe spate, dezvăluind o tăietură care ajunge până la coloana vertebrală. In timp ce Fear Sengar cădea, Clip alunecă într- o neclaritate mortală spre Udinaas.

încremenită în stare de şoc, Seren Pedac a rămas înrădăcinată. Neîncrezătoare, în timp ce un ţipăt de negare crudă i-a smuls din gât.

Săbiile lui Silchas Ruin cântau în timp ce se închidea într-o luptă mortală cu oricine stătea în faţa lui. Staccato loveşte m timp ce acele lame au fost parate cu o viteză imposibilă.

Wither strânsese mâinile din umbră în jurul gâtului lui Udinaas. Sufoca viata de la fostul sclav.

Kettle se elibera, apoi se răsuci pentru a lovi cu mâinile minuscule spectrul.

Deodata, în Seren Pedac a apărut o voinţă feroce. Vointa de a ucide. Lansat ca o suliţă spre Wither.

Wraithul a explodat în bucăţi-'

- când Clip a sosit, stând deasupra lui Udinaas şi întinzându-şi o mână pentru a apuca tunica lui Kettle între omoplaţii fetei.

Clip l-a aruncat pe copil pe podea. Ea a lovit, a derapat apoi s-a rostogolit ca un mănunchi de cârpe.

Cu pumni concentraţi ai lui Mockra, Seren Pedac a lovit pe Clip, făcându-l să se clatine. Sângele i s-a stropit din nas, gură şi urechi. Apoi s-a biciuit, o mână lovindu-se.

Ceva o lovi pe Seren Pedac sus pe umărul ei stâng. Din punctul de impact a radiat agonia bruscă şi toată

concentrarea ei a dispărut sub acele valuri copleşitoare. S- a uitat în jos şi a văzut un pumnal îngropat până la mâner – se uita la el neîncrezător.

Nu fusese timp să se gândească. Trull Sengar nu a rămas decât cu recunoaştere. Unul, apoi altul, sosind în şocuri care l-au lăsat uluit.

Din poartă a ieşit o apariţie – şi Trull Sengar stătuse înaintea acesteia înainte, cu mult timp în urma, în timpul unei vegheri de noapte asupra rudelor căzute. Fantoma întunericului. Trădătorul. Nu mai fără arme, aşa cum fusese prima dată. Nu mai putreziseră pe jumătate, totuşi cărbunii acelor ochi înspăimântători au rămas, fixaţi acum asupra lui cu o strălucita familiaritate.

Şi, cu o voce scăzută, aproape o şoaptă, Trădătorul a spuş: „Desigur că eşti tu. Dar această bătălie, nu este...

În acel moment, Trull Sengar si-a văzut fratele. Frica, zeul copilăriei sale, străinul din ultimele sale zile printre Tiste Edur. Frica, întâlnirea cu ochii mari ai lui Trull. Văzând bătălia pe cale să înceapă. înţelegând – şi apoi avea un cuţit în mâna şi, în timp ce se năpusti să-l înjunghie pe Trădător în spate, Trull văzu în faţa fratelui sau – într-o clipă – toată măsura conştiinţei de sine a fricii, amarul ironie. , adevărul generaţiilor trecute a revenit încă o dată, pentru ultima oară. Silchas Ruin, un cuţit Edur care îşi caută spatele.

Când Frica a fost smulsă înapoi, când i s-a deschis larg gâtul, Trull Sengar şi-a simţit mintea, sufletul, şterse, inundate de furie incandescentă, si el mergea înainte, vârful suliţei căutându-l pe ucigaşul fratelui său...

Iar Trădătorul i-a fost în cale.'

O tăietură a deschis pielea Trădătorului de la baza gâtului său, vârful zbârcindu-se de-a lungul unei clavicule; apoi o lovitură, lovindu-se în muşchiul umărului stâng al apariţiei.

Şi dintr-o dată, săbiile Trădătorului ţeseau o ţesătură de fier cântător, operând fiecare lovitură şi mătură fulgeră a suliţei. Şi deodată, înaintarea lui Trull Sengar s-a oprit, iar apoi a fost alungat înapoi, în timp ce acele săbii, ciocănind axul suliţei, au rupt învelişul de bronz, au început să spargă lemnul.

Iar Trull Sengar şi-a recunoscut, înaintea lui, propria sa moarte.

Onrack the Broken a văzut că atacul prietenului său eşuează, a văzut lupta răsturnându-se şi a văzut că Trull Sengar era sortit să cadă.

Totuşi el nu s-a mişcat. Nu ar putea.

îşi simţi propria mimă făcându-se bucăţi, pentru că omul' din spatele lui – Imass, Ulshun Pral – era, Onrack ştia imediat, din propriul său sânge. O revelaţie, însumarea a o mie de senzaţii misterioase, instincte, ecoul gesturilor – însăşi atitudinea lui Ulshun Pral, felul lui de a merge şi talentul ochilor şi al mâinii – el era, oh era...

Lancea lui' Trull Sengar a explodat în mâinile războinicului. O sabie lovită-

Lovitura adusă de umăr o împinsese pe Seren Pedac până la genunchi, apoi o înclinase în lateral – şi îl văzu acolo, înaintea Ruinei Silchas, pe Trull Sengar.

Clipul, cu sângele curgându-i pe faţă, se întoarse înapoi să-l urmărească pe Udinaas, care se ţâra, se zbate spre Kettle.

Si înaintea ei a apărut o alegere.

Trull

Sau Udinaas.

Dar, vai, Seren Pedac nu a fost niciodată bun cu alegeri.

Cu mâinile ei a trimis suliţa de piatră zvâcnind spre Trull Sengar – chiar dacă propria lui armă se fărâma în bucăţi. Şi, smulgându-şi pumnalul de pe umăr, ea şi-a reînnoit atacul Mockra asupra lui Clip, clatinandu-l încă o dată^pe ticălos.

în timp ce sabia s-a rotit pentru a-l lua pe Trull în capul său, acesta a căzut jos, apoi s-a rostogolit pentru a evita cea de-a doua armă care a doborât. Nu a fost suficient de rapid. Marginea s-a izbit adânc de şoldul drept, blocat rapid în os solid.

Trull a apucat antebraţul Trădătorului şi a tras în timp ce acesta se răsucea – durerea în care încerca să prindă acea sabie încorporată l-a orbit pentru moment, umplându-i craniul cu foc aîb – şi împotriva celeilalte sabie nu a putut face nimic...

Dar Trădătorul, scăpat uşor de echilibru, făcu un pas în lateral pentru a se îndrepta'- pe tija suliţei de piatra care se rostogoli imediat sub greutatea lui.

Şi a coborât.

Trull a văzut suliţa şi a întins mâna spre ea. închise ambele mâini în jurul' axului, apoi, încă întins pe o parte,

una dintre săbiile cântătoare prinse sub el – braţul Trădătorului se întinse în timp ce căuta să-şi menţină strânsoarea – Trull împinse capătul suliţei în' secţiunea mediană a adversarului său.

Scoţând tot aerul din plămâni.

S-a aruncat înapoi, s-a rostogolit, iar sabia de sub Trull a plesnit în timp ce mana Trădătorului o eliberă involuntar. Iar Trull a bătut cu o mână în jos armă, scoţându-o din osul şoldului. Focul alb i-a rămas în minte, chiar dacă se forţa în genunchi, apoi în sus. Piciorul de sub rană a refuzat' să-i asculte şi el a mârâit de furie bruscă, dorindu-se să se ridice în picioare – apoi, târându-se piciorul, s-a apropiat de Trădător.

Seren Pedac – toate eforturile ei de a incinera creierul lui Clip eşuând – s-au micşorat în timp ce acum rânjind Tiste Andii, abandonându-şi vânătoarea de Udinaas, s-a întors şi a înaintat spre ea,' scoţând cuţitul şi spatul. Dinţi purpurî, dâre purpurie din ochi ca lacrimile-

În acel moment, imposibil, Trull Sengar l-a rănit pe Silchas Ruin – l-a împins pe Corb Alb pe spate, unde capul i s-a răsturnat înapoi pentru a se zdrobi de podea, uimindu-l.

Iar Clip se întoarse, văzu şi alergă mtr-o neclaritate scăzjLită spre Trull.

întâlnind o suliţă care a izbit. Clip a oprit-o în ultimul moment, surprins în trăsăturile lui, şi a derapat până la oprire şi a luptat brusc pentru viaţa lui.

împotriva unui infirm Tiste Ed'ur.

Care l-a împins cu un pas înapoi.

Apoi altul.

Rănile au înflorit pe Clip. Braţul stâng. De-a lungul coaştelor din partea dreaptă. întinzându-şi obrazul drept.

Într-un atac brusc, îngrozitor de rapid, Trull Sengar a inversat suliţa şi axul de piatră a crăpat puternic în antebraţul drept' al lui Clip, rupându-l. încă o crăpătură, dislocând umărul drept – şi cuţitul s-a învârtit. A treia oară, aceasta pe coapsa stânga sus, suficient de tare pentru a sparge femurul. Un ultim, lângă tâmpla stângă a lui Clip – un strop de sânge, cu capul legănat într-o parte, corpul prăbuşindu-se complet sub el. Rapieră bătând dintr-o mană fără sens. Şi Trull s-a învârtit înapoi la Ruina Silchas-Dar piciorul lui rănit l-a cedat şi a căzut-Seren şi-a auzit blestemul ca o replică ascuţită-'

Tiste Andii cu pielea albă a înaintat până unde stătea

Onrack. Sabia singuratică din mâna lui dreaptă urlă în timp ce o pregătea.

— Fa-te deoparte, Imass, spuse el. — Cel din spatele tău este al meu.

Onrack clătină din cap. El este al meu. A mea!

Era limpede că Tiste Andii văzuse refuzul lui Onrack în faţa războinicului Imass, căci el mârâi brusc – un sunet de nerăbdare crudă – şi izbucni cu mâna stângă.

Vrăjitoria bătută în Onrack. Ridicânctu-l din picioare, sus în aer, apoi trântindu-l într-un zid de piatră.

în timp ce a căzut greu pe podea, un singur gând i-a plutit prin minte înainte ca inconştienţa să-l prmdă: Nu din nou.

Trull Sengar, întins neputincios pe podea, a strigat când l-a văzut pe Onrack cuprins de magie şi apoi a fugit. Se strădui să-şi recapete picioarele, dar acum piciorul era o greutate mare şi lăsa o dară groasă de sânge m timp ce se târa mai aproape de Ruina Silchas.

Apoi cmeva stătea în genunchi lângă el. Mâinile moi pe un umăr-

— Opreşte-te, murmură o voce de femeie. — Opreşte- te, Trull Sengar. Este prea târziu.[1]

Udinaas s-a chinuit să respire. Mâinile întunecate ale lui Wither îi striviseră ceva m gât. Simţea că slăbeşte, întunericul se apropie din toate părţile.

El nu reuşise.

Chiar şi ştiind, eşuase.

Acesta este adevărul foştilor sclavi, pentru că până şi acel cuvânt este o minciună.

Sclavia se instalează în suflet. Stăpânul meu acum nu este altceva decât eşecul însuşi.

Forţându-se să' rămână conştient, şi-a ridicat capul. Trage respiraţia, la naiba. Ridicaţi capul, dacă este necesar, dar nu muriţi.'Nu încă. Ridică capul!

Si priveşte.

Ruina Silchas şi-a învelit sabia rămasă în teacă şi s-a dus la Ulshun Pral.'

Si l-a luat de gât.

0 voce joasă de femeie vorbi din stânga lui. — Fă rău fiului meu, Tiste Andii, şi nu vei pleca de aici.

Se întoarse să vadă o femeie, o Imass, îmbrăcată în pielea unei pantere. Ea stătea deasupra formei înclinate a războinicului pe care tocmai îl aruncase deoparte.

— Că acesta trăieşte, spuse ea, cu un gest spre Imass de la picioarele ei goale, este singurul motiv

pentru care nu te-am făcut deja bucăţi.

Un Bonecaster, iar privirea din ochii ei de felină era o promisiune întunecată.

Silchas Ruin şi-a slăbit strânsoarea pe Imass din fata lui, apoi s-a întins'în jos şi a smuls cu dibăcie un pumnal de cremene. — Acesta este tot ce îmi trebuie, spuse el. Şi de îndată ce a ţinut arma primitivă în mână, a ştiut adevărul afirmaţiei sale.

îndepărtându-se, cu ochii ţinându-i pe cei ai femeii.

Ea nu a făcut nicio mişcare.

Mulţumit, Silchas Ruin sa întors.

Seren, îngenuncheat lângă Trull Sengar, îl privi pe Corb Alb mergând spre locul în care Kettle statea pe podeaua de piatră. Cu mâna liberă se întinse spre ea.

Un pumn de tunică, o ridicare bruscă, trăgând copilul în aer, apoi înapoi în jos, tare, pe partea plată a spatelui ei, cu capul trosnind puternic în piatră, chiar dacă el a înfipt cuţitul de silex în centrul pieptului ei. .

Picioarele ei mici au lovit, apoi au rămas nemişcate.

Silchas Ruin se îndreptă încet. S-a retras.

Udinaas si-a întors capul, vederea umplută de lacrimi. Desigur, copilul ştia, aşa cum ştia el. La urma urmei, Kettle a fost ultima creaţie disperată 'a unui Azath.

Şi aici, în acest loc brutal, fusese alăturată unui finlandez.

A auzit-o pe Seren Pedac strigând. Se uită încă o dată, clipind pentru a-şi limpezi ochii.

Ruina Silchas făcuse înapoi, spre una dintre porţi.

Acolo unde zăcea Kettle, cu mânerul învelit în piele al cuţitului de cremene ieşindu-i din piept, aerul începuse să se învârtească, întunericul se condensă. Iar trupul mic se mişca în zvâcniri, apoi o lentă zvârcolire a membrelor, în tinip ce rădăcinile şerpuiau, înfipseră vârle chiar în piatră. Rock şuieră, aburit.'

Silchas Ruin a mai j>rivit o clipă, apoi s-a răsucit, a luat a doua sa sabie, a mvelit-o şi a mtrat într-o poartă, dispărând din vedere.

Respiraţia lui mai puţin zdrenţuită, Udinaas s-a răsucit, a căutat corpul lui Clip – dar nenorocitul dispăruse. O urmă de sânge care duce la una dintre porţi. Se calculează. Dar oh, l-am văzut pe Trull Sengar ~ L-am văzut că te-a luat, Clip. Tu, batjocorind la acea armă meschină, suliţa umilă. 1 ferăstrău, Clip.

Norul întunecat din jurul corpului lui Kettle înflorise,

crescuse. Fundaţii de piatră, rădăcini negre, firicel de apă răspândit într-o pată.

Un Azath, care să ţină pentru totdeauna sufletul lui Scabandari. Silchas Ruin, ai răzbunarea ta. Schimbul tău perfect.

Şi, pentru că nu se putea abţine, Udinaas şi-a lăsat capţii în jos si a început să plângă.

Într-un fel, Trull Sengar s-a forţa t să se întoarcă în picioare. Deşi fără Seren Pedac lângă el, luând mare parte din greutatea lui – şi fără suliţa pe care se sprijinea – ea ştia că asta ar fi fost imposibil.

— Te rog, i-a spus el, fratele meu.

Ea dădu din cap, tresărind în timp ce rana din umăr pulsa sânge proaspat şi începu să-l ajute să se îndrepte spre locul unde era întins trupul lui Fear Sengar, aproape la poalele porţii acum întunecate.

— Ce să fac? întrebă Trull, ezitând brusc şi privind unde stătea femeia ghemuită care purta pielea de panteră. Ea şi Imass care îl purtase pe Finnest erau amândoi acum ghemuiţi sub forma unui al treilea Imass, un războinic. Femeia legăna capul războinicului mort sau inconştient. — Onrack... prietene...

— Mai întâi rudele, spuse Seren Pedac. Apoi ridică vocea si strigă pe Imass. — Cel căzut trăieste?

— Da, răspunse războinicul. — Tatăl meu trăieşte.

Trull Sengar a izbucnit un suspine si el s-a lăsat împotriva ei. Seren se clătină sub greutatea lui o clipă, apoi se îndreptă. — Vino, iubirea mea.

Acest lucru i-a atras atenţia lui Trull, aşa cum, probabil, nimic altceva nu ar fi făcut-o. Ti cercetă chipul, ochii.

„Trebuie să ne întoarcem la mine acasă”, spuse ea, chiar dacă spaima îi zgâria inima – o alta, după ce le-am făcut celor care au venit înaintea lui. Errant, iartă-mă. O alta. — Eu port o sabie, a adăugat ea. — Şi l-ar îngropa înainte de prag. Şi atunci voi îngenunchea acolo, murdăria pe mâini şi voi acoperi ochii? Să strig de durere pentru ceea ce urmează? Pentru tot ce-ţi voi aduce, Trull Sengar? Poverile mele-

„Am visat că vei spune asta, Seren Pedac”

Ea închise ochii pentru o clipă lungă, apoi dădu din cap.

Şi-au reluat călătoria şi, când au ajuns la Fear Sengar, ea l-a lăsat pe Trull să se aşeze pe pământ, iar el a lasat suliţa jos, apoi a întins mâna să atingă chipul

cenuşiu şi fără viaţă al fratelui său.
Din' apropiere, Udinaas – cu faţa plină de lacrimi – a vorbit cu o voce aspră, zgâriind. — Te salut, Trull Sengar. Şi trebuie să-ţi spun... fratele tău, Frica... a murit ca un erou.'
Trull îsi ridică capul si se uită la Letherii. — Udinaas. Greşeşti. Fratele meu a căutat... trădare.
'Nu. Te-a văzut, Trull, şi a cunoscut mintea Ruinei Silchas. Stiam că nu poti' rezista niciodată împotriva Corbului Alb. Mă înţelegi? Te-a văzut.
— Este de ajutor? se răsti Seren Pedac.
Udinaas a dezvăluit dinţii pătaţi de sânge. — Cu singura trădare alternativă, Acguitor,' atunci da. Trull, îmi pare rău. Şi totuşi... Frica sunt mândru de el. Mândru că l- am cunoscut.
Si şi-a văzut iubitul dând din cap, apoi a reuşit să-i zâmbească plin de durere către fostul sclav. — Mulţumesc, Udinaas. Călătoria voastră – voi toţi – călătoria voastră, trebuie să fi fost lungă. Dificil.' Se uită la ea, apoi înapoi la Udinaas. „Pentru că aţi rămas alături de fratele meu, vă mulţumesc amândurora.” Oh, Trull, să nu ştii niciodată adevărul.
Onrack cel Frânt şi-a deschis ochii asupra unui vis străvechi, iar conjurarea lui s-a răsucit ca un cuţit în sufletul lui. Nu uitare, atunci. Mi se refuză o asemenea pace. În schimb, crimele mele revin. A bântui.
Si totuşi... Ulshun Pral-
Un vis' străvechi, da, şi planând chiar dincolo, un vis mult mai tânăr – unul despre care nici măcar nu ştia că există. Ritualul lui Tellann furase de la atâţia oameni din Imass această întindere în viitor, această creaţie de fii, fiice, această înrădăcinare a vieţii în pământul care trăia.
Da, chiar a fost un vis...
Kilava Onass se încruntă brusc. — Te uiţi, Onrack, cu toată inteligenţa unui bhederin. Ţi-ai pierdut minţile?
Visele nu au mustrat, nu-i aşa?
„Ah,” spuse ea, dând din cap, „acum te văd de altădată – văd panica care umple vreodată ochii unui bărbat, când tot ceea ce tânjea este dintr-odată la îndemână. Dar să ştii asta, şi eu am tânjit şi acum simt... panică. A iubi în absenţă înseamnă a pluti pe ape mereu liniştite. Fără curenţi bruşte. Fără maree perfidă. Nicio posibilitate de înec. Tu şi cu mine, Onrack, plutim aşa de foarte mult timp.
Se uită la ea – da, stătea întins pe o piatră tare. în

caverna porţilor.

Apoi Kilava a zâmbit, dezvăluind acei canini mortali. — Dar mi-a fost mai bine, cred. Căci mi-ai făcut un cadou, din acea noapte. Mi-ai dat Ulshun Pral. Şi când am găsit asta... această iluzie, i-am găsit fiului nostru o casă, un refugiu.

— Acest tărâm... moare, spuse Onrack. — Acum suntem cu toţii iluzii?

Kilava clătină din cap, părul negru luxuriant sclipind. „Gothos i-a dat fiului nostru Finnest. În rest, ei bine, fiul tău mi-a explicat. Tiste Andii cu pielea albă, Silchas Ruin, a dat sămânţa unui Azath, o sămânţă sub înfăţişarea unui copil. Să accepte Finnest, să-şi folosească puterea pentru a creşte. Onrack, în curând aceste porţi vor fi sigilate, fiecare şi toate atrase în casă, într-un turn ghemuit şi stângaci. Şi acest tărâm – cu o Casă Azath aici, acest tărâm nu mai rătăceşte, nu se mai estompează. Este înrădăcinată şi aşa va rămâne.

În spatele ei, Ulshun Pral a spus: „Gothos a spus că Silchas Ruin va veni într-o zi pentru Finnest. Gothos a crezut că e... amuzant. Jaghut, a spus el apoi, sunt ciudaţi.

Kilava Onass a adăugat: „Pentru a-şi câştiga libertatea, Silchas Ruin a negociat cu un Azath, un Azath care era pe moarte. Şi acum a făcut ceea ce i s-a cerut. Şi Azath renaşte.

— Atunci... nu trebuia să ne luptăm.

Kilava se încruntă. — Niciodată să nu ai încredere într- un Tiste Andii. Ochii ei luminoşi s-au îndepărtat pentru scurt timp. — Se pare că au fost alte... probleme.

Dar Onrack nu era pregătit să se gândească la acestea. A continuat să se uite în sus la Kilava Onass. — Tu, atunci, noaptea aceea în întuneric.

încruntarea ei s-a adâncit. — Ai fost mereu atât de gros? Nu-mi amintesc – după spirite, panica mea se agravează. Bineînţeles că am rost eu. M-ai legat de piatră, cu ochii şi mâna.' Cu, Onrack, iubirea ta. A ta a fost o dorinţă interzisă şi a rănit pe mulţi. Dar nu eu. Ştiam doar că trebuie să răspund. Trebuie să-mi las ' inima să vorbească. Ea îi puse o mână pe pieptul lui. — Aşa cum o face acum al tău. Eşti în carne şi oase, Onrack. Ritualul ţi-a renunţat la suflet. S'pune-mi, ce cauţi?

Îşi ţinu ochii pe ai ei. — L-am găsit, spuse el.

Fiecare os din corp îl durea când se ridica în picioare.

Imediat privirea îi fu atrasă spre locul în care îl văzuse ultima oară pe Trull Sengar; şi o groază tot mai mare i-a fost măturata din minte cand şi-a văzut prietenul.

Trull Sengar, eşti la fel de greu de ucis ca mine.

O clipă mai târziu, a văzut lacrimile de pe faţa prietenului său şi, până la urmă, se părea că va exista durere în aceasta zi.

La gura unei fisuri nu departe, într-un mic poiană, Rud Elalle stătea în mijlocul măcelului. Unde murise una dintre surorile mamei sale. Unde muriseră trei Imass.

Şi undeva dincolo, ştia în inima lui, va găsi trupul maniei sale.

Stătea pe un pământ îmbibat de sânge şi se întreba ce tocmai murise în sufletul său.

Un timp mai târziu, mult mai târziu, avea să găsească cuvântul care să-l descrie.

Nevinovăţie.

Rapidul Ben încă şocheia ca un bătrân, amuzant-o pe Hedge fără sfârşit. — Iată, spuse el în timp ce se îndreptau spre peşteră şi tunelul ei care ducea la Porţile lui Starvald Demelain, exăct cum vei arăta pşste douăzeci de ani de acum încolo. înfiorător şi jucăuş. împingeţi dinţii clătinaţi cu o limbă violet şi mormăind rime pe sub respiraţie...

— Continuă să vorbeşti, saper, şi vei şti totul despre dinţii slăbiţi. De fapt, sunt surprins' că câţiva nu au rost doborâţi imediat când te-a lovit acel os. Zei de jos, acesta este probabil cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată.

Hedge se întinse şi atinse cu prudenţă nodul uriaş de pe frunte. „Aşadar, ne-am îndeplinit sarcina astăzi. Cum crezi că s-au descurcat celorlalţi?

— Vom afla în curând, răspunse vrăjitorul. — Un lucru, totuşi.

'Ce?[1]

— Acum există o Casă Azath în creştere în acest tărâm blestemat.

'Sens?[1]

— O, multe lucruri. În primul rând, acest loc este acum real. Şi va trăi. Aceste Imass vor trăi mai departe.

Hedge mormăi. — Rud Elalle va fi încântat. Şi Onrack, îmi imaginez.

— Da. Şi iată un alt lucru, doar că nu cred că va fi pe placul nimănui. în acea Casa Azath va fi un turn, iar în acel turn, toate porţile.

'Asa de?[1]

Rapid Ben a oftat. — Ai naibii de idiot. Porţile lui Starvaîd Demelain.

'Şi?*

'Doar asta. Shadowthrone şi Cotillion. cărora le place să folosească Azath ori de câte ori le convine. Acum au o cale de^intrare. Nu doar în acest tărâm.

— În Starvald Demelain? Zei de jos, repede! De aceea tocmai am făcut toate astea? Asta te-a adus aici?

— Nu e nevoie să ţipi, saper. Când a fost vorba de plantarea acelei case, nici măcar nu am fost martori. Am rost noi? Dar ştii, ceea ce acei doi nenorociţi şmecheri ştiu, sau par să ştiu, este ceea ce mă îngrijorează cu adevărat. Vezi ideea niea?

— Oh, urina-ţi capota în cizme, Ben Adaephon Delat.

— Ai toate echipamentele acolo, Hedge? Bun. Pentru că odată ce ajungem la Porţi, trecem prin una dintre ele.

'Noi suntem?'

'Noi suntem.' Şi vrăjitorul i-a zâmbit spre săpător. — Fid nu a fost niciodată la fel fără tine.

Ruina Silchas stătea printre temelii străvechi – unele rămăşiţe din Forkrul Assail coborau încet pe versantul muntelui – şi îşi ridică faţa spre cerul albastru dincolo de copacii falnici. '

îşi îndeplinise jurământul faţă de Azath.

Şi a dat sufletului lui Scabandari o amânare pe care Bloo'deye nu o merita.

El ştia bine că răzbunarea era un triumf otrăvit.

A rămas o sarcină. Unul minor, menit să servească puţin mai mult decât propriul sentiment de a remedia un dezechilibru flagrant. El stia puţin despre acest Dumnezeu Infirm. Dar ce puţin ştia, Şilchas'Ruin nu-i plăcea.

În consecinţă, acum şi-a întins braţele. Şi a virat în forma lui de dragon.

A înălţat spre cer, ramurile smulse din copacii pe care i- a lăsat deoparte. în aerul curat al muntelui, departe de vest, o pereche de condori s-au îndepărtat de groază bruscă. Dar direcţia pe care Silchas Rum a ales-o nu era spre vest.

Sud.

Într-un oraş numit Letheras.

Şi de data aceasta, într-adevăr, era sânge în mintea

lui.

Capitolul douăzeci şi patru

Dacă acestea ar fi ultimele noastre zile
Dacă toţi ai căror ochi pot privi spre interior
Acum a trecut de la ken
Cine ar rămâne să se întristeze?
în timp ce atârnăm capetele
Mântuit de eşecul ambiţiei
Ochii văd şi sunt indiferenţi
Ochi sunt martori şi sunt nepăsători.
Privirea de piatră a statuilor Păzirea
pătratului perfect Este sculptat ca cald Ca
predare blândă a istoriei,
Şi creaturi care dansează În şi din gurile
noastre căscate Singur auzi vântul
gemeind Vocea ei slăbită, sfinţită.
Deci în ultimele noastre zile Sfârşitul a
ceea ce vedem este în interior Undé a
început totul şi nu va începe niciodată O
clipă de amânare, apoi se lasă întunericul.

- *Dansul fără martori*, Fisher kel Tath Tumul lui Beák a început cu câteva oase aruncate în cenuşă şi cu un schelet carbonizat, aşchiat, care era tot ce a mai rămas din tânărul mag. în scurt timp, alte obiecte s- au alăturat mormanei. Catarame, agrafe, fetişuri, monede, arme sparte. Când Pumnul Keneb era gata să dea porunca de a mărşălui, movila era aproape de înălţimea unui om. Când căpitanul Faradan Sort i-a cerut lui Bottle o binecuvântare, magul de echipă clătinase din cap, explicând că întregul câmp de ucidere care fusese închis de vrăjitoria lui Bottle era acum mort ca magic. Probabil permanent. La această veste, căpitanul se întoarse, deşi Keneb i se păru că o aude spunând: — Atunci, nici o lumânare nu a mai lăsat să se aprindă.

în timp ce puşcaşii marini porneau spre oraşul Letheras, au putut aúzi zgomotul detonaţiilor dinspre súd, unde Adjunctul aterizase împreună cu restul vânătorilor de oase şi acum lupta cu armatele Letherii. Keneb ştia că acel tunet'nu aparţinea vrăjitoriei.

Ar trebui să-şi conducă trupele la acea luptă, să bată cu ciocanul ariergarda Letherilor şi apoi să se conecteze cu Tavore şi cu forţa principală. Dar Keneb a fost de acord cu căpitanul şi cu Fiddler şi Gesler. El si

blestemaţii săi de marină câştigaseră asta/câştigaseră dreptul de â fi primii care atacaseră capitala acestui imperiu.

„S-ar putea să fie o altă armată care aşteaptă pe pereţi”, spusese sergentul Thorn Tissv, făcându-sî faţa să se răsucească în expresia sa singulară de dezaprobare, ca un bărbat care tocmai înghiţise un turt nacht.

„Este posibil să existe”, recunoscu Pumnul. Şi acea conversaţie nu a mers mai departe.

Urcă pe drumul imperial, cu pietruişul bine aşezat şi cu lăţimea suficientă pentru a găzdui o coloana de zece soldaţi. Mărşăluind printre echipamentele aruncate şi gunoaiele lăsate de legiunile Letherii pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit şi umbrele se prelungeau.

Amurgul nu era departe, iar ultimul somn trecuse de ceva vreme, totuşi, văzu Keneb, soldaţii săi purtau ei înşişi – şi echipamentul' – ca şi cum ar fi proaspăt după' o săptămână de odihnă.

La câteva sute de paşi, coloana a dat peste primii refugiaţi.

Feţe pătate, speriate. Saci şi coşuri cu provizii slabe, bebeluşi cu ochii mari care se uită din mănunchiuri. Catâri împovăraţi şi cărucioare cu două roţi scârţâind si gemuind sub posesiuni. Nu s-a dat nicio comandă, totuşi Letherii au mers pe marginea drumurilor, trăgând orice unelte aveau cu ei, m timp ce coloana continua. Ochii în jos, copiii ţinuţi strâns. Nu spune nimic.

Faradan Sort sa mutat alături de Keneb. — E ciudat, spuse ea.

Pumnul dădu din cap. „Au aspectul unor oameni care fug de ceva ce sa întâmplat deja. Găsiţi unul, căpitane, şi obţineţi câteva răspunsuri.

— Da, domnule.

Studiind refugiaţii pe lângă care trecuse, Keneb se întrebă ce se afla m spatele privirilor pe care câţiva dintre ei le-au aruncat pe furiş acestor soldaţi în marş, aceşti străini cu părul alb în armura lor strălucitoare. Văd ei salvatori? Nicio sansa. Totuşi, unde este ostilitatea? Le este mai frică de ceea ce tocmai au lăsat în urmă în Letheras decât de noi. Ce se întâmplă acolo, pe numele lui Hood?

Şi unde sunt Tiste Edur?

Mulţimile au devenit mai groase, mai reticente în a se da deoparte. Fiddler îşi aşeză rucsacul pe umăr şi îşi

puse o mână pe mânerul săbiei scurte. Pasul coloanei încetinise, iar sergentul simţi nerăbdarea crescândă în rândul trupelor sale.

Puteau vedea capătul – respiraţia lui Hood – era în spatele acelui zid alb de la nord-est, acum la o legă sau mai
iuţin distanţă. Drumul imperial care se întindea spre ei de a o poartă principală era, în strălucirea roşie a apusului, un şarpe clocotitor. Se revarsă cu miile.

'Si de ce?

Revolte, se pare. O economie în ruine, oameni care se confruntă cu foametea.

— N-am ştiut niciodată că putem provoca astfel de probleme, nu-i aşa, Fid?

— Nu putem' fi noi, Cuttle. Nu doar noi, vreau să spun. Nu ai observat? Nu există Tiste Edur în această mulţime. Acum, fie s-au retras în spatele zidurilor moşiei lor, fie la clădirea palatului sau orice ar fi acolo unde locuieşte împăratul, fie au fost primii care au fugit.

— La fel ca cei din spatele nostru, atunci. Se întorc în patriile lor din nord.

‘Poate.[1]

— Deci, dacă acest imperiu blestemat estedeja terminat, de ce ne deranjam cu capitala?

Fiddler ridică din umeri. — Sticla ar fi putut ascuns unul dintre şobolanii lui în părul Adjunctului – de ce să nu-l întrebi?

— Adjunctul nu are suficient păr pentru asta, mormăi Cuttle, deşi aruncă o privire înapoi spre magul echipei. Bottle nu s-a demnat să răspundă. — Vezi pe cineva pe pereţii ăia, Fid? Ochii mei sunt răi în lumină proastă.

— Dacă există, nu ţin torţe, a răspuns Fiddler.

Fusese atât de puţin timp să se gândească. Despre orice, dincolo de a rămâne m viaţă. încă de pe coasta blestemata. Dar acum, în timp» ce mergea pe acest drum, Fiddler şi-a găsit gândurile rătăcind pe cărări prăfuite. Ei au pornit în aceasta invazie în numele răzbunării. Şi, poate, pentru a eradica un împărat tiranic care privea pe oricine, care nu era subiectul său, ca pe carne pentru satarpl măcelarului. Toate foarte bine, în măsura în care merge. In plus, asta cu greu îl face pe acest împărat unic.

Deci de ce este aceasta bătălia noastră? Şi unde, în

numele lui Hood, mergem de aici? Voia atât de mult să creadă că Adjunctul ştia ce face. Şi că, orice ar fi venit şi orice s-ar fi terminat, ar avea un sens pentru ceea ce au făcut.

— Trebuie să fim propriul nostru martor. La ce, la naiba?

— Soldaţi pe zid, strigă Koryk. — Nu mulţi, dar ne văd destul de clar.

Fiddler oftă. Primul care soseste, şi poate că atât vom ajunge. O armată de opt sute a tăbărât în afara unei porţi. Trebuie să se pire în cizme. A tras încă o dată aer adânc, apoi s-a scuturat. 'Destul de corect. În sfârşit, am primit un public apreciativ.

Zâmbetelor nu prea le-a plăcut aspectul acestor refugiaţi. Feţele patetice, mersul târâit, îi aminteau prea mult de... acasă. Oh, nu a fost nimic în calea unui zbor fără speranţă pe atunci, aşa că nu a fost exact asta. Doar privirea de animal ' prost din aceşti ochi. Copiii neînţelegătoare trăgeau cu o mână sau se agăţau de tunică rătăcită a mamei.

Vânătorii de oase au mărşăluit spre Letheras – de ce nu ţipau şi se plângeau aceşti proşti de groază? Sunt ca niste sclavi/împinşi spre libertate ca oile în sălbăticie şi tot ce'se aşteaptă m faţă este mai multă sclavie. Asta sau moartea în încurcăturile pădurilor goale. Au fost bătuţi. Toată viaţa lor.

Asta e atât de familiar. Nu-i aşa?

Ea întoarse capul şi scuipă pe drum. Hood ia toate imperiile. Capota ia tot prod şi trage. Eu/Am ajuns la tine, dragă împăratul Lether-dacă ajung mai întâi la tine, te voi tăia în bucăţi. încet, cu multă durere. Pentru fiecare dintre aceşti nenorociţi cetăţeni de pe acest drum împuţit.

Acum, cu cât toţi prostii ăştia ne ies din „cale mai repede, cu atât mai repede îl voi putea tortura pe împăratul lor.

— Ne îndreptăm spre palat, îi spuse Koryk lui Tarr. — Şi să nu ne stea nimic în cale.

— Visezi un fum, Koryk, răspunse caporalul. — Ar trebui să trecem prin câteva mii de Letherii încăpăţânaţi ca să facem asta. Şi poate chiar mai mult Edur. Şi dacă astă nu este suficient, ce zici de acel zid de acolo? Plănuieşti să-l sari? Nu avem suficiente muniţii pentru a...

'Gunoi-'

— Adică, Keneb nu le va permite săpătorilor să-şi consume toate lucrurile, nu atunci când tot ce trebuie să facem este să aşteptăm Adjunct, apoi să facem un asediu.

Koryk pufni! „Corect ca Y'Ghatan? Oh, abia aştept.

În Letheras nu există nici un Leoman din Flails, spuse Tarr, trăgându-si de bărbie. — Doar nişte Edur pe tron. Probabil beat. Nebun. Saliva şi cântă cântece de leagăn. Deci, de ce să te deranjezi cu palatul? Nu va fi nimic interesant acolo. Eu zic să jefuim nişte moşii, Koryk.

— Soldaţii malazani nu jefuiesc.'

— Dar nu mai suntem, nu-i aşa? Adică, soldaţi ai Imperiului Malazan.

Koryk a râns la caporalul său. — Deci asta înseamnă că te vei scufunda înapoi la un barbar spumant, Tarr? De ce nu sunt surprins? N-am crezut niciodată toate acele aeruri civilizate pe care le ai mereu.

— Ce aerisire?

— Ei bine, în regulă, poate că aşa te vede toată lumea. Dar acum te văd diferit. Un nenorocit de bandit, Tarr, abia aşteaptă să se urce cu noi.

— Mă gândeam cu voce tare, spuse Tarr. — Nu se pare că Fid ne va lăsa să facem tot ce vrem, nu-i aşa?

— Nu te voi lăsa să faci ce vrei, Tarr.

— Doar am vorbit, Koryk. Atât a fost.

Koryk mormăi.

— Eşti insolent cu caporalul tău, Koryk?

— Mă gândesc să-ţi împing toată armura – şi scutul – chiar în gaura ta, caporale. Este insolent?

— După ce mă obişnuiesc să spun diferenţa, te voi anunţa.

— Ascultă, Corabb, spuse Bottle, poţi să nu te mai îngrijeşti acum, bine?

Războinicul cu umeri rotunzi de lângă el clătină din cap. — Sergentul Fiddler spune...

'Nu-ti fa griji. Suntem m coloană. Sute de marinari din toate părţile, nu? Şi sunt aproape odihnit, gata să fac necazuri în cazul în care vom primi ambuscadă sau altceva. Sunt în siguranţă aici, Corabb. în plus, tot mă loveşti cu teaca aia – am piciorul învineţit.

— Mai bine o vânătaie decât un cap tăiat, spuse Corabb.

— Ei bine, acesta este un fapt.

Corabb dădu din cap, de parcă problema era acum

închisă.

Sticla i-a frecat faţa. Amintirea sacrificiului lui Beak îl bântuia. Nu-l cunoştea prea bine pe mag. Doar o faţă cu o expresie holbată sau un zâmbet larg, un bărbat destul de plăcut, nu cu mult mai în vârstă decât însuşi Bottle. Pentru unii – pentru cei mai rari – căile către putere erau netede, neaglomerate şi totuşi pericolul era mereu acolo. Prea uşor să desenezi prea mult, să-l laşi să se reverse prin tine.

Până când nu eşti altceva decât cenuşă.

Cu toate acestea, Beak le câştigase viaţa. Problema era că Bottle se întrebă dacă meritase. Că pQate că vieţile a opt sute de marini nu meritau viaţa unui înalt Mag natural. Indiferent ce urma, la sfârşitul acestei călătorii, avea să fie probleme. Adjunctul avea'Sinn şi asta a fost tot. Un alt talent natural^ dar cred că e supărată.

Adjunct, înaltul tău Mag este nebun. Va fi asta o problemă?

El a pufnit.

Coraob a luat acel sunet ca pe o invitaţie de a vorbi.
— Vezi frica din aceşti oameni, Bottle? Vânătorii de oase îşi transformă inimile în gheaţă. Când ajungem la poartă, aceasta se va deschide larg pentru noi. Soldaţii Letherii îşi vor arunca armele. Poporul ne va da capul împăratului pe o placă de cupru şi trandafiri vor fi aruncaţi în calea noastră...

— De dragul lui Hood, Corabb, destul. Continui să cauţi gloria în război. Dar nu există glorie. Şi eroi, ca Beak acolo, ajung morţi. Câştig ce? O tumulă de gunoaie, asta este.

Dar Corabb clătină din cap. 'Cand mor-[1]

— Nu va fi în luptă, termină Bottle.

— M-ai rănit cu cuvintele tale.

— O ai pe Doamna în umbra ta, Corabb. Vei continua să treci. Vei sparge armele sau vor zbura din mâna ta. Calul tău se va întoarce capul peste cap şi va ateriza cu partea dreaptă în sus, cu tine încă în sa. De fapt, mi-aş paria toată plata mea în urmă că vei fi ultimul dintre noi care stă la capăt.

— Crezi că va fi o luptă în acest oraş?

— Desigur că va fi, idiotule. De faj>t, m-aş mira dacă am intra măcar în interiorul zidurilor, pană soseşte Adjunctul. Dar atunci, da, ne aşteaptă o bătălie dezordonată stradă cu stradă, şi singurul lucru sigur

despre asta este că mulţi dintre noi vom fi ucişi.

Corabb îşi scuipa mâinile si le frecă.

Bottle se uită cu j>rivirea. Prostul chiar zâmbea.

— Nu trebuie sa te temi de nimic, îl asigură Corabb, căci eu te voi păzi.

'Minunat.[1]

Hellian se încruntă. Al naibii de drum aglomerat, a fost mereu aşa? Trebuie să fie un oraş aglomerat şi toată lumea se gândeşte la lucruri ca şi cum nu ar fi coloană de invadatori străini care să treacă prin ele. încă simţea căldura ruşinii – adormise înapoi pe câmpul acela de ucidere. Ar'trebui să fie gata să lupte şi, daca nu să lupte, atunci să moară îngrozitor într-o conflagraţie de magie urât mirositoare, si ce face ea?

Adormi. Şi visează la lumină albă şi la focuri care nu ard şi, pentru că toată lumea ştia că visează, toti hotărâseră să-şi scoată proviziile ascunse de pastă de rădăcină aeb şi să-şi decoloreze părul, apoi să-şi lustruiască toate echipamentele. Bine. Ha ha. Al naibii aproape de cea mai elaborată glumă pe care a tras-o vreodată. Dar ea nu avea de gând sa spună nimic despre asta. Prefă-te, da, că nimic nu arăta diferit, iar când soldaţii ei s-au dus acolo unde murise acel soldat – singura victimă din întreaga bătălie şi trebuie să fi existat un fel de luptă de când armata rea Letherii a fugit – ei bine , ea făcuse la fel. A lăsat pe movilă un balon gof si dacă asta nu-l onora pe idiot, atunci ce a fost?

Dar se întuneca şi toate aceste feţe de lună care se uitau la ele de pe marginea drumurilor deveneau ciudate. Văzuse un copil, în braţele slabe ale unei bătrâne, scoţându-şi limba spre ea şi îi trebuia toată stăpânirea de sine pentru a nu-şi trage sabia şi a tăia capul rotund al bătrânului sau poate doar să-i răsucească urechile, sau chiar gâdilandu-l până la moarte, şi deci era un lucru bun că nimeni altcineva nu putea să-i asculte gândurile pentru că atunci ar fi ştiut că a fost zguduită de gluma aceea şi că a adormit când'ar fi trebuit să ne sergent.

Sabia mea lustruită. Pe care îl pot folosi pentru a-mi tăia tot părul alb dacă vreau. Da, mi-au făcut totul şi mie şi mie.

Cineva s-^a împiedicat de călcâiul ei şi s-a întors pe jumătate. — Intoarce-te, capor... Dar nu era Touchbreath. Era acel flăcău cu ochi întunecaţi, cel

despre care ea avusese deja fantezii şi poate că nu erau deloc fantezii, felul în care îşi linse' buzele când ochii li se întâlniră. Scupperskull. Nu, Skulldeath. — Eşti în echipa mea acum? ea a întrebat.

Un zâmbet larg delicios îi răspunse.

— Nebunul e îndrăgostit, spuse caporalul ei din spatele Skulldeath. — Ar putea la fel ae bine să-l adopte, sergent, adăugă el cu o voce diferită. — Sau căsătoreşte-te cu el. Sau amândouă.[1]

— N-o să mă încurci, caporale, vorbind înainte şi înapoi aşa. Doar ca sa stii.[1]

Dintr-o dată, mulţimile s-au rărit pe drum şi acolo, direct în faţă, drumul era liber, urcându-se la uriaşele porţi duble ale oraşului. Porţile erau blocate. — Oh, spuse Hellian, asta e grozav. Trebuie să plătim o taxă acum.

Comandantul forţelor Letherii a murit cu o ceartă în inimă, unul dintre ultimii care au căzut la punctul final de întâlnire la patru sute de paşi de râu. Distruşi, soldaţii rămaşi şi-au aruncat armele şi' au fugit de luptă'. Inamicul avea puţine trupe călare, aşa că urmărirea a fost o afacere lungă, haotică si nebună pe măsură ce lumina zilei se diminua, iar măcelul i-a atras pe soldaţii străini bine în interior, în timp ce îşi vânau duşmanii epuizaţi şi cuprinşi de panică.

De două ori, Sirryn Kanar abia scăpase de echipele nemiloase ale inamicului şi, când a auzit coarnele necunoscute gemeind prin amurg, a ştiut că se auzise rechemarea. Poticnându-se, cu toată armura lepădată, s-a străbătut prin tufişuri şi s-a trezit printre ruinele nivelate ale unuia dintre mahalale din afara zidului oraşului. Toate aceste pregătiri pentru un asediu, iar acum venea. Trebuia să se întoarcă înăuntru, trebuia să ajungă la palat.

Neîncrederea şi şocul se năpustiră asupra curenţilor inimii lui bătătoare.' Era mânjit de sudoare şi sângele camarazilor căzuţi, iar fiorii nestăpâniţi l-au zguduit de parcă ar fi fost afectat de febră. Nu mai simţise niciodată o asemenea groază. Gândul la sfârşitul vieţii lui, la un nenorocit laş care-şi împinge o lama în corpul său preţios. Gândul la toate visele şi ambiţiile lui ţâşnind într-un torent roşu pentru a uda pământul.' Acestea îl împinseseră din primele linii, îl făcuseră să alerge cât de repede îl puteau purta picioarele. Nu era onoare să moară alături de tovarăşii cuiva – oricum nu-i cunoştea

pe niciunul dintre ei. Străinii şi străinii puteau muri în'mulţime pentru tot ce îi păsa. Nu, conta doar o singură viaţă: a lui.

Şi, lăudat să fie Errant, Sirryn trăise. Scăpând de acel măcel întunecat.

Cancelarul ar avea un răspuns la toate acestea, împăratul – Tiste Edur-Hannan Mosag – toţi aveau să răspundă acestor blesteme străine. Şi într-un ah, poate mai puţm, lumea ar avea dreptate încă o dată, Sirryn ocupându- se în fruntea personalului Cancelarului şi încă mai sus în Patrioţişti. Mai bogat decât fusese vreodată. O zeci de curve cu ochi blânzi la îndemâna lui. Ar putea să se îngraşă dacă i-ar plăcea.

Ajungând la zid, şi-a croit drum pe lungimea acestuia. Erau postere scufundate, tuneluri care invitau să pătrundă, dar erau proiectate să se inunde cu tragerea unei singure pârghii. El ştia că uşile groase de lemn vor fi controlate în interior. Fă'cându-şi' drumul de-a lungul poalelor zidului masiv, Sirryn şi-a continuat căutarea.

în cele din urmă, a găsit una, uşa îngropată înclinată ca o capcană de cărbune, iarba groase mârâită pe toate părţile. Mormăind mulţumirile lui Errant, Sirryn se strecură în depresiune şi 'se rezemă de lemn pentru o clipă lungă, cu ochii închişi, respiraţia încetinindu-şi.

Apoi şi-a scos singura armă rămasă, uri pumnal, şi a început să bată cu pomul de lemn.

Şi i s-a părut ca aude un sunet pe cealaltă parte.

Sirryn îşi lipi obrazul de uşă. — Atingeţi dacă mă auziţi! în urechi, propriul lui zgomot suna înspăimântător de tare.

După o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, auzi o bătaie slabă.

— Sunt Finadd Sirryn Kanar, un agent al Cancelarului. Nu e nimeni altcineva. Lasă-mă să trec în numele Imperiului!

Din nou, încă o aşteptare lungă. Apoi a auzit zgomotul barului zcrâriindu-se, apoi o greutate s-a împins asupra lui şi s-a zguduit înapoi pentru alăsa uşa să se deschidă.

Chipul tânăr al unui soldat se uită la el. — Finadd?

Foarte tanar. Sirryn coborî în hol, forţându-l pe soldat să se întoarcă. Atât de tânăr încât aş putea să-l sărut, să-l iau chiar aici, de Errant! — închide uşa asta, repede!

'Ce s-a întâmplat?' întrebă soldatul grăbindu-se să

închidă portalul, apoi, în întunericul brusc, luptându-se cu barg grea. — Unde este armata, domnule?

În timp ce barul strânse la loc, Sirryn şi-a permis, în cele din urmă, să se simtă în siguranţă. înapoi la vechea lui formă. întinse mâna, apucă un pumri de tunică şi l-a târât pe soldat aproape. — Nenorocit de prost! Se numeşte cineva Finacld şi tu deschizi blestemata uşa? Ar trebui sa fii zdruncinat de viu, soldat! De fapt, cred ca o voi face!

„P-te rog, domnule, eu doar...”

'LinişteX Cred că va trebui să mă convingi altfel.

— Domnule?

Mai era timp. Armata aceea străină era la o zi distanţă, poate mai mult. Şi se simţea atât de viu în acest momerit.
întinse mâna şi mângâie obrazul flăcăului. Şi am auzit o inspiraţie bruscă. Ah, un băiat iute, atunci. Ar'fi uşor să-

Un vârf de cuţit îi înţepă chiar sub ochiul drept şi dintr- o dată vocea tânără a soldatului se întări. — Finadd,' vrei să trăieşti pentru a căţăra celălalt capăt al tunelului, apoi vei pleca chiar de aici. domnule.

‘Voi avea numele tău...[1]

— Sunteţi binevenit, Finadd, şi fie ca Errantul să vă binecuvânteze căutarea veşnică pentru că nu eram în spatele acestei uşi ca gardian, domnule. Mă pregăteam să evadez.

‘Al tau ce?[1]

— Mulţimea stăpâneşte străzile, Finadd. Tot ce ţinem acum sunt zidurile şi casele de poartă. Oh, şi Eternul Domiciliu, unde împăratul nostru nebun omoară' campioni ca şi cum ar fi o sărbătoare civică. Nimeni nu este foarte interesat să asedieze acel loc. în plus, Edur a plecat ieri. Toti. Plecat. Aşa că, Finadd, vrei să ajungi la iubitul tău Cancelar, ei bine, poţi să încerci.

Cuţitul a apăsat, a perforat pielea şi a scos o lacrimă de sânge.'— Acum, domnule. Puteţi ajunge la pumnalul de la centură şi puteţi muri. Sau poţi să-mi dai drumul la cămaşă.

Insolenta şi laşitatea nu erau calităţi atrăgătoare. '— Bucură-te de ¿bligâţie, soldat, spuse Sirryn, eliberându-şi strânsoarea asupra bărbatului. — Acum, dacă ieşi, ar fi bine să rămân aici şi să încui uşa în urma ta, da?

— Finadd, poţi să faci'tot ce vrei după ce voi plec. Deci înapoi, domnule. Nu, mai departe. Asta e bine.[1] ^

Sirryn a aşteptat ca soldatul să scape. încă simţea vârful acelui cuţit şi rana ustura în timp ce sudoarea pătrundea în ea. Nu laşitatea, îşi spuse el, îl forţase să se întoarcă, departe de acest ticălos cu capul fierbinte ocupat să-şi dezonoreze uniforma. Simplu oportunitate. Trebuia să ajungă la Cancelar, nu-i aşa? Asta era primordial.

Şi acum, în mod absurd, va trebui să facă faţă să-şi croiască drum, neînsoţit, prin chiar oraşul în care se născuse, de teamă pentru viaţa lui. Lumea' se întorsese la capăt. Aş putea doar să aştept aici, da, în acest tunel, în întuneric-nu, vin străinii. Domiciliul Etern – unde, dacă se cere predarea, Triban JSnol poate face negocieri, poate supraveghea predarea împăratului. Si cancelarul va dori gărzile fui loiale alături de el. îi va dori pe Finadd Sirryn Kanar, ultimul supravieţuitor al bătăliei de la râu-Sirryn Kanar, care a străbătut' liniile inamice, să se întoarcă în grabă la cancelarul său, purtător, da, de veşti sumbre. Şi totuşi a câştigat, nu-i aşa?

Soldatul a coborât uşa înapoi din partea cealaltă. Sirryn se apropie de el, găsi bara şi o ridică la loc. Putea să ajungă la Eternul Domiciliu, chiar dacă asta însemna să înoate nenorocitele canale.

mai trăiesc. Pot câştiga prin toate astea.

Nu sunt suficienţi dintre aceşti străini pentru a conduce imperiul.

Vor avea nevoie de ajutor, da.

A pornit de-a lungul tunelului.

Tânărul soldat se afla la douăzeci de paşi de usa ascunsă când figuri întunecate se ridicau din toate părţile şi văzu acele arbalete terifiante îndreptate spre el. încremeni, ridică încet mâinile.

O figură vorbea, deci, într-o limbă pe care soldatul nu o înţelegea, şi el tresări când cineva păşi în jurul lui din spate – o femeie/rânjind, cu pumnale în mâinile ei înmănuşi. Ea îi întâlni orivirea şi îi făcu cu ochiul, apoi mima un sărut.

— încă nu am hotărât să te lăsăm să trăieşti, spuse apoi primul cu asjDru Letherii. — Tu spioni?

— Nu, răspunse soldatul. 'Dezertor.[1]

— Om cinstit, bine. Răspunzi la toate intrebarile noastre? Aceste uşi, tuneluri, de ce lucrează săpătorii pentru noi? Explica/

— Da, voi explica totul. Nu vreau să mor.

Caporalul Tarr oftă, apoi se întoarse de la prizonier

pentru a-l înfrunta pe Koryk. — Mai bine ia-l pe Fid şi j>e căpitan, Koryk. Se pare că poate nu va trebui să dărâmam niciun zid până la urmă.

Zâmbete pufni, învelindu-şi cuţitele. — Nicio înjunghiere elegantă în spate. Şi fără tortură. Nu este deloc distractiv. Ea a răcut o pauză, apoi a adăugat: „Bine că nu l- am dat jos pe primul, nu-i aşa? Ne-a condus direct la asta.

Caii lor nu fuseseră suficient de antrenaţi şi acum bâfâiau, capetele se ridicau şi cădeau în timp ce sergentul Balm îşi conducea trupa mica spre interior. Prea întuneric acum pentru a vâna Letherii şi, m plus, distracţia se acruse îngrozitor de repede. Sigur, măcelul avea sens atunci când se afla pe pământul inamicului, din moment ce fiecare soldat care scăpase era probabil să lupte din nou, aşa că îi alungaseră pe nenorociţii nenorociţi. Dar a fost o 'muncă obositoare.

Când magia nu exista într-o luptă, muniţiile Moranth i- au luat locul şi potrivirea a fost într-adevăr foarte plăcută. În ceea ce ne priveşte, oricum. Doamne, doar văzând acele trupuri – şi bucăţi de cadavre – zburând în aer – şi am devenit confuz, la' început acolo. Bucăţi de Letherii peste tot şi toate astea îmi sună în urechi.

A venit destul de ascutit când l-a văzut pe idiotul săpător al lui Cord, Crump, alergând pe panta direct la linia inamică, cu un blestemat de Hood în fiecare mână. Dacă nu ar fi fost toţi acei Letherii aruncaţi în aer care au absorbit atât de mult din exploziile gemene, atunci Crump ar fi rămas acolo. Picioarele lui, oricum. Restul lui ar fi ceaţă roşie care pluteşte în apusul soarelui. Aşa cum a fost, Crump a fost aplatizat sub o avalanşă de părţi ale corpului, în cele din urmă s-a căţărat liber ca unul dintre învinşii lui Hood. Deşi Balm era' destul de sigur că revenenţ'ii nu zâmbeau. '

Oricum, nu zâmbete neînţelepte.

Acolo unde blestematorii nu distruseseră companii întregi ale inamicului, principalele atacuri – pene de înaintare ale infanteriei grele şi mijlocii, cu o împrăştiere

subţire de escarcători şi săpători în faţă – se încinseseră cu o grămadă de ascuţitori, dezintegrând practic primele rânduri ale Letherilor.' Şi apoi a fost doar lovirea ucigaşă cu acele pene umane, rupând formaţiunile inamicului, împingând soldaţii Letherii înapoi până când au fost strânşi şi incapabili să facă altceva decât să moară.

Armata a Paisprezecea Adjunctului, Bonehunters, arătase, în cele din urmă, că ştiu sa lupte. îşi adusese drept în scut îa scut o luptă lungă şi nu fusese doar grozavă?

Masan^Gilani a mers înainte ca punct. Avea sens, folosind-o. în primul rând, ea era de departe cea mai bună călăreaţă, iar m al doilea rând, nu era nici un soldat, bărbat sau femeie, care să-şi poată trage privirea de la spatele ei delicios în şea, ceea ce a făcut sa o urmărească uşor. Chiar şi în întunericul care se adună, da. Nu că' de fapt străluceşte, nu cred. Dar... uimitor cum putem vedea totul bine. Ar putea fi o noapte fără nicio altă lună şi fără stele şi nimic altceva decât Abisul din toate părţile, şi am urma acel glorios, zguduitor...

Balm şi-a tăiat frâiele, trăgându-se într-o parte, pur şi simplu ratând calul lui Masan Gilani – care stătea nemişcat, iar Masan deodată nu se mai vedea nicăieri.

Blestemant, şi-a târât calul obosit până la oprire, ridicând o mână pentru a le porunci celor din spatele lui să se tragă.

— Masan?

— Aici, se auzi vocea delicioasă, cerească, iar o clipă mai târziu ea a ieşit din întuneric din faţă. — Suntem pe terenul de crimă.

— Nicio sansă, spuse Throatslitter din spatele Balsamului. — Fără cadavre, Masan, fără nimic.

Deadsmell a călărit câţiva paşi înainte, apoi s-a oprit şi a descălecat. Se uită în jur'în întuneric. — Nu, are dreptate, spuse el. — Aici au închis rândurile puşcaşii lui Keneb.

Cu toţii văzuseră strălucirea ciudată' dinspre nord – o văzuseră de la nave, de fapt, atunci când transporturile şi- au făcut o întorsătură ordonată si s-au îndreptat spre tărm. Şi înainte de asta, ei bine, ei văzuseră vrăjitoria Letherii, acel val înspăimântător urcându-se pe cer şi atunci toată lumea ştia că marinarii s-au terminat. Nici un Quick Ben care să'învingă totul înapoi, chiar dacă ar fi putut, iar Balm a fost de acord cu majoritatea celorlalţi că, oricât de bun era el, nu era

chiar atat de bun. Nici Q'uick Ben, nici Sinn- aye, acolo era ea, cocoţată pe arcul Lupului de Spumă, cu Grub lângă ea, uitându-'se la acea conjurare îngrozitoare.

CâncTchestia s-a rostogolit înainte şi apoi s-a prăbuşit, ei bine, blestemele au răsunat în aer, blesteme sau rugăciuni şi uneori ambele, iar asta, spuneau soldaţii, era mai rău chiar decât Y'Ghatan, şi acei blestemaţi de puşcaşi marini, care erau mereu loviţi din dinţi. înăuntru, doar ca de data asta nu mai ieşea nimeni. Singurul lucru care s-ar împinge de la pământ în câteva zile ar fi bucăţi de os ars.

Aşa că, vânătorii de oase de pe transporturi fuseseră o grupa răutăcioasă în momentul în care au golit apa din cizme şi au luat armele. Adică, da, aşa cum a putut atesta acea armata Letherii, oh, da.

După ce magia Letherii dispăruse, se prăbuşise ca nimic în depărtare, se auzise un strigăt din partea lui Sinn, iar Balm îl văzuse cu ochii lui pe Grub dansând pe puntea din faţă. Şi apoi toţi ceilalţi văzuseră acea cupola albă- albăstruie' de lumină învolburată, ridicându-se de unde coborâse magia Letherii.

Ce a însemnat?

Cord şi Shard se duseseră la Sinn, dar ea nu vorbea, ceea ce a'fost un soc pentru toţi. Şi tot ce a spus Grub a fost ceva asupra căruia nimeni nu â putut nici măcar să fie de acord şi, din moment ce Balm nu auzise el însuşi, a concluzionat că Grub probabil că nu spusese nimic, cu excepţia poate „am ajuns să fac pipi”, care explica tot acel dans. '

— Poate că magia Letherilor le-a transformat pe toate în praf? se întrebă Tăietor de gât acum în timp ce mergea pe câmpul încărcat de rouă.

— Şi a lăsat ierburile sălbatice? a contracara Masan Gilani.

— Ceva aici, spuse Deadsmell de la vreo zece paşi încolo.

Balsam şi Throatslitter descălecară si se alăturară lui Masan Gilani, uşor în spatele ei, de ambele părţi. Şi toţi trei au pornit după'Deadsmell, care acum dispăruse rapid în întuneric.

— încet, caporale! Nu e ca şi cum Universal Lodestone sări acolo sus cu tine, nu-i aşa?

Au văzut că Deadsmell se oprise în sfârşit, stând în faţa unui morman cenuşiu de ceva.

‘Ce ai găsit?[1] întrebă Balm.

— Arată ca un mijloc de scoici, mormăi Throatslitter.

— Hah, întotdeauna te-am gândit pentru un pui de pescar.

— Spawn, ha ha, e atât de amuzant, sergent.

‘Da? Atunci de ce nu râzi? Dacă te gândeşti bine, nu-l vor auzi în oraş şi se vor speria. Ei bine, mai speriat decât sunt deja.

S-au alăturat Deadsmell.

— Este o blestemată de tumulă, spuse Throatslitter. — Şi uite, tot felul de chestii Malazan pe el. Doamne, sergent, nu crezi că tot ce a mai rămas din toţi acei marinari se află sub această movilă?

Balm a ridicat din umeri. „Nici nu ştim câţi au ajuns până aici. Ar putea fi şase dintre ei. 'De fapt, este un miracol al naibii de miracol făcut de oricare dintre ei în primul rând.

— Nu, nu, spuse Deadsmell. — E doar unul acolo, dar cam atât pot spune, sergent. Nu a mai rămas nicio şoaptă de magie aici şi probabil că nu va mai fi niciodată. Totul a fost aspirat uscat.

— De către Letherii?

Caporalul a ridicat din umeri. 'Ar putea fi. Ritualul acela a fost o vrajă. Magie veche, mai aspră decât ceea ce vine de la warrens.

Masan Gilani s-a ghemuit şi a atins o sabie scurtă Malazan cu crestături prost. „Se pare că cineva a făcut multe hacking cu chestia asta şi dacă a ajuns atât de departe făcând doar asta, ei bine', bătut sau nu, un soldat nu o aruncă pur şi simplu aşa.”

— Cu excepţia cazului' în care cel mort dinăuntru a câştigat onoarea,' spuse Deadsmell, dând din cap.

— Deci, a concluzionat Masan, un Malazan. Dar doar unul.

— Da, doar unul.

Ea^se îndreptă. — Deci unde sunt restul?

— începe sa cauţi un traseu sau ceva de genul acesta, îi spuse Balm lui Masan Gilani.

Toţi o priveau cu capul plecând în întuneric.

Apoi zâmbiră unul altuia.

Lostara Yil s-a dus până acolo unde stătea Adjunctul. „Majoritatea echipelor s-au întors”, a raportat ea. — Acum se stabilesc pichete.

— S-a întors sergentul Balm?

— Nu încă, adjunct. Ea a ezitat, apoi a adăugat: — Pumnul Keneb ar fi trimis un alergător.

Tavo re se întoarse uşor să o privească. — Ar fi?

Lostara Yil clipi. 'Desigur. Chiar şi cu puterea maximă – ceea ce ştim că ar fi imposibil – nu are soldaţi să-l ia pe Letheras.' Adjunct, nemaifiind nimic auzit, trebuie să antigipăm ce e mai rău.

În timpul bătăliei, Lostara Yil rămăsese aproape de comandantul ei, deşi în niciun moment Adjunctul nu se afla în niciun pericol din ^partea Letherii. Aterizarea fusese rapidă, profesionistă. în ceea ce priveşte bătălia, clasicul Malazan, chiar şi fără contingentul obişnuit de marinari pentru a spori avansul de la ţărm. Perfect şi brutal.

Letherii erau deja într-o formă proasta, a văzut ea. Nu dintr-o luptă, ci dmtr-un marş rapid dinspre bine din interior – probabil unde izbucnise valul de vrăjitorie.
Dezordonaţi în epuizarea lor şi, într-un alt mod, de nesocotit, zdrăngănit profund.

Sau aşa fusese şi evaluarea Adjunctului, după ce a văzut trupele inamice'formând rânduri.

Şi i se dovedise dreptate. Letherii se sfărâmăseră ca gheata subţire pe o băltoacă. Şi ce se întâmplase cu magii lor? Nicăieri în vedere, făcându-l pe Lostara să creadă că acei magi se consumaseră cu acea teribilă conflagraţie pe care o declanşaseră mai devreme.

Muniţiile ' Moranth i-au despărţit pe Letherii – comandantul Letherii trimisese arcaşi în josul pantei, iar vânătorii de oase au fost nevoiţi să ofilească o grădiniţă de săgeţi sleeling în înaintarea lor. Au fost aproximativ trei sute de morţi sau răniţi, dar ar fi trebuit sa fie mai mulţi. Armura Malâzan, sa dovedit, era superioară armurii locale; şi odată ce scărmuitorii au ajuns în raza de acţiune a arbaletelor si a ascuţitorilor lor, arcaşii inamici au' suferit pierderi grefe înainte de a fugi înapoi pe panta.

Malazanii pur şi simplu i-au urmat.

Ascuţitori, câţiva înjurătoare care navighează peste capetele rândurilor Letherii din faţă. Arzătoare de-a lungul pantei flancului extrem stâng pentru a alunga o încărcătură modestă de cavalerie. Fumătorii în presă

pentru a semăna confuzie. Şi apoi pene au lovit acasă.

Chiar si atunci, dacă Letherii şi-ar fi întărit apărarşa de-a lungul creastă, i-ar fi putut însângera pe malazani. În schimb, s-au topit înapoi, liniile s-au prăbuşit, zvârcolindu- se ca un şarpe rănit şi, dintr-o data, a început furia. Şi odată cu ea, măcel neatenuat.

Adjunctul îşi lăsase soldaţii să plece, iar Lostara Yil a înţeles acea decizie. Atât de mult ţinuţi, atât de mult timp – şi credinţa tot mai mare că Fist'Kerieb şi toţi pumnii săi marini erau morţi. Ucis de vrăjitorie. La astfel de lucruri nu se poate răspunde decât câte o leagăn de sabie, până când braţul devine plumb, până când respiraţiile sunt înghiţite zdrenţuite şi disperate.

Şi' acum, în tabără, ultimii soldaţi se întorceau de la măcelul lor de la Letherii. Feţe, desenate, expresii amorţite – ca şi cum fiecare soldat tocmai s-ar fi trezit dintr'-un coşmar, unul în care el sau ea – surpriza – era monstrul.

Ea le întăreşte, pentru că de asta are nevoie.

Adjunctul a' spus: „Grub nu se comportă ca un copil care şi-a pierdut tatăl”.

Lostara Yil pufni. — Băiatul este năucit, adjunct. L-ai văzut dansând. L-ai auzit cântând despre lumânări.

— încălţat. Da, poate.

— În orice caz, insistă Lostara, spre deosebire de Sinn, Grub nu are talente, nu are nicio modalitate de a cunoaşte soarta lui Fist Keneb. Cât despre Sinn, ei bine, după cum ştii, am puţină încredere în ea. Nu pentru că o cred fără putere. Ea'are asta, ştie Dryjhna. Apoi ea a ridicat din umeri. — Adjunct, au stat pe cont propriu – în întregime pe cont propriu – atât de mult timp. Sub putere pentru a conduce o invazie la scară largă. Ea se opri atunci, realizând cât de critic suna toate acestea. Şi nu este doar atât? A

critică la aceasta şi la adresa dumneavoastră, Adjunct. Nu i-am abandonat?

— Sunt conştient de părerile soldaţilor, spuse Tavore, neclintit.

— Adjunct, spuse Lostara, nu putem conduce mult un asediu, decât dacă folosim săpătorii pe care îi avem şi majoritatea muniţiilor noastre mai grele – Simt că vă grăbiţi si nu aveţi niciun interes să vă instalaţi, restul Perish şi Khundryl hi se alătură?

— Nu ni se vor alătura, răspunse Tavore. — Ne

vom alătura lor. Spre est.[1]

Cealaltă jumătate a acestei campanii. O altă invazie, atunci. La naiba, Adjunct, îmi doresc să-ţi împărtăşeşti strategiile. Cu mine. Hood, cu oricine! — M-am mirat, spuse ea, de răspunsul dezordonat din partea Tiste Edur şi Letherii.

Adjunctul oftă, atât de jos, atât de atras încât Lostara Yil abia îl prinse. Apoi Tavore spuse: „Acest imperiu nu este bine. Evaluarea noastră iniţiala conform căreia Tiste Edur erau supraveghetori nepop'ulari a fost corectă. Unde am greşit, în ceea ce priveşte aterizarea lui Fist Keneb, a fost când nu înţelegem suficient complexităţile acelei relaţii. Despărţirea'a avut loc, căpitane. Pur şi simplu a durat niai mult.

Pe cheltuiala a peste o mie de marinari.

— Pumnul Keneb nu ar trimite un alergător, spuse Tavore. — De fapt, şi-ar conduce puşcaşii marini direct spre Letheras. „Primul intrat, ultimul ieşit”, cum ar putea spune sergentul Fiddler.

— Ultimul intrat, privind în jur, spuse Lostara fără să se gândească, apoi tresări. „îmi pare rău, adjunct...”

„Motto-uî vânătorilor de oase, căpitane?”

Nu avea să-şi întâlnească ochii comandantului ei. — Nu este una serioasă, Adjunct. A fost inventat de un soldat de infanterie grea, mi s-a spus...

'OMS?

se gândi ea disperată. — Nefarrias Bredd, cred.

Şi i-a surprins, cu coada ochiului, un zâmbet vag tremurând buzele subţiri ale lui Tavo re. Apoi a dispărut şi, de fapt, s-ar putea să nu fi fost niciodată.

— S-ar putea să dovedească, spuse Adjunctul, că Pumnul Keneb ne va câştiga acel motto ironic – cei dintre noi aici, adică în această'tabără.

O mână de marinari pentru a cuceri o capitală imperială? 'Adjunct-'

'Suficient. Veţi comanda pentru această noapte, căpitane, ca reprezentant al meu. Defilăm în zori. Ea s-a întors. — Trebuie să mă întorc la Lupul de Spumă.

'Adjunct?'

Tavore se strâmbă. — încă o ceartă cu un anume armer şi soţia lui beligerantă. Apoi făcu o pauză: — Oh, când sau dacă'se întoarce sergentul Balm, aş auzi raportul lui.

— Desigur, răspunse Lostara Yil. Dacă?

Ea îl privi pe Adjunct îndepărtându-se, în jos spre

ţărm.

La bordul Lupului Spumos, Shurg Elalle s-a rezemat de catargul principal, cu braţele încrucişate, urmărind cei trei demoni negri, fără păr şi asemănătoare maimuţelor care se luptau pentru o sabie scurtă. Resturile, o rafală de muşcături, zgârieturi şi nenumărate tăieturi şi bucăţi accidentale de la arma însăşi, migraseră de la capătul pupa al mijlocului punţii şi urca acum pe puntea din faţă.

Marinarii stăteau aici şi colo, ţinându-se bine, şi făcând pariuri pe care demon avea să câştige – o problemă de oarecare dispută, deoarece era greu'sa deosebeşti cele trei fiare.

'-cu tăietura peste nas-aşteaptă, slick sărat al lui Mael! Acum altul are aceeaşi tăietură! Bine, cel fără...

'-care tocmai şi-a pierdut urechea? Atunci tăiaţi nasul şi urechea lipsă!

Aproape de Shurg Elalle, o voce a spus*: „Nimic nu este real, ştii”.

Ea s-a întors. — Am crezut că te-a înlănţuit mai jos.

— Cine, Adjunctul? De ce-'

'Nu. Soţia ta, Withal.

Bărbatul se încruntă. — Aşa arată, nu-i aşa?

— Numai în ultimul timp, răspunse Shurg. — Cred că îi este frică pentru tine.

La asta nu a răspuns.

— O lansare se întoarce, observă Shurq, apoi se îndreptă. — Sper că este Adjunctul – sunt gata sa părăsesc binecuvântata ta companie. Fără supărare, Withal, dar sunt nervos pentru primul meu prieten şi pentru ce ar putea face cu Recunoştinţa Nemuritoare.

Armierul Meckros se întoarse să privească ochii în întunericul canalului principal. Ultima dată când am văzut, încă nu a aruncat ancora şi tocmai naviga înainte şi înapoi.

— Da, spuse Shurq. — Oameni sanătosi se plimbă în cabina lor. Skorgen se plimbă cu toată nava blestemata.

— De ce atât de nerăbdător?

— Mă aştept că vrea să se lege în Letheras cu mult înainte să sosească această armată. Şi înfruntă nobilii panicaţi cu toate bunurile lor lumeşti. Apoi ne întoarcem înainte' de furtuna Malazan, aruncăm' nobilii peste o parte şi împărţim prada.

— Aşa cum ar face orice pirat potrivit.

'Exa'ct.[1]

— Îţi place profesia ta, căpitane? Nu devine învechit după un timp?

— Nu, eu sunt cel care devin învechit după un timp. Cât despre profesie, de ce da, îmi place, Withal.

— Chiar să arunci nobili peste bord?

„Cu toţi banii ăştia ar fi trebuit să plătească pentru lecţiile de înot”.

' — Sfaturi financiare întârziate.

— Nu mă face să râd.

Un strigăt brusc din partea marinarilor. Pe puntea din faţă, demonii reuşiseră cumva să se înghesuie pe sabie. Arma i-a prins pe toţi trei de punte. Creaturile s-au zvârcolit. Sângele le curgea din gură, chiar dacă cel de jos a început să se sugrume din spatele celui din mijloc, care a urmat exemplul cu cel de sus. Demonul din mijloc a început să-şi spargă partea din spate a capului în faţa demonului de jos,' zdrobmdu-i nasul deja tăiat.

Shurq Elalle se întoarse. — Ia-mă rătăcitor, mormăi ea. — Aproape că l-am pierdut acolo.

— Ce ai pierdut?

‘Nu vrei sa stii.[1]

Lansarea sosi, lovind în sus de carenă, iar câteva clipe mai târziu, Adjunct-ul apăru la vedere. Aruncă o singură privire către demonii prmşi, apoi dădu din cap salutându-l lui Shurq Elalle în timp ce se îndrepta spre Withal.

— E timpul? el a intrebat.

— Aproape, răspunse ea. 'Vino cu mine.[1]

Shurq i-a urmărit pe cei doi cap de jos.

în plus, bietul om. Acum mi-e frică şi pentru tine.

La naiba, am uitat să-mi cer permisiunea de a j>leca. S- a gândit să-i urmeze, apoi a decis să nu o faca. Scuze, Skorgen, dar nu-ţi face griji. Putem oricând să depăşim o armată în marş/ La urma urmei, nobilii ăia nu pleacă nicăieri, nu-i aşa?

La scurt timp mai târziu, în timp ce marinarii se certau cine a câştigat ce, cei trei nachts – care zăceau nemişcaţi ca şi cum ar n morţi – s-au agitat şi s-au desprins cu dibăcie din sabia scurtă.' Unul dintre ei a lovit arma în râu, şi-a ţinut mâinile peste urechi la stropirea moale.

Cei trei au schimbat apoi îmbrăţişări şi mângâieri.

Amuzat şi curios de unde stătea' cu spatele la o

balustradă de pe puntea din faţă, Banaschar, ultimul Demidrek al Viermelui Toamnei, a continuat să j>rivească. Şi totuşi a fost prins complet prin surprindere cand nacht- urile au învăţat peste lateral şi o clipă mai târziu au urmat trei stropi distincte.

Se ridică şi se duse la balustradă, privind în jos. Trei capete vagi se clătinau în drumul lor spre ţărm.

— Aproape timpul, şopti el.

Rautos Hivanar se uită în jos la aglomeraţia de obiecte de pe blatul mesei, încercând încă o dată să le'înţeleagă.

Le rearanjase de zeci de ori, simţind că exista într-adevăr un tipar, undeva, şi dacă ar putea să pună obiectele în poziţia potrivită, ar înţelege în sfârşit.

Art'efactele fuseseră curăţate, ' bronzul lustruit şi strălucitor. Adunase liste de caracteristici, căutând o tipologie, grupări bazate pe anumite detalii – unghiuri de curbură, greutate, apropierea locului în care fuseseră găsite, chiar şi diferitele adâncimi la care fuseseră îngropate.

Caci chiar fuseseră îngropaţi. Nu aruncat, nu aruncat în groapă. Nu, fiecare fusese aşezat într-o gaură sculptată în argila – reuşise să creeze forme ale acelor depresiuni, care îl ajutaseră să stabilească înclinarea şi orientarea fiecărui obiect.

Matricea dinaintea lui era poziţionată acum pe baza locaţiei spaţiale, fiecare aşezat exact în relaţie corespunzătoare cu ceilalţi – cel puţin aşa credea el, pe baza hărţii sale. Singura excepţie a fost cu al doilea şi al treilea artefact. Săj>ătura de la acea perioadă – când primele trei fuseseră recuperate – nu fusese metodică, aşa că îndepărtarea obiectelor distruse orice şansă de a preciza cu exactitate amplasarea lor. Şi aşa au fost doi dintre aceşti trei pe care acum s-a mişcat/ iar 'şi iar. în ceea ce priveşte cel ae-al treilea – primul obiect găsit – ştia bine unde îi aparţinea.

între timp, în afara zidurilor înalte şi bine păzite ale moşiei, oraşul Letheras a coborât în anarhie.

Mormăind pe sub răsuflare, Rautos Hivanar a luat acel prim artefact. î-a studiat acum familiară cotitură în unghi drept, simţindu-i greutatea sigură în mâinile lui şi întrebându-se din nou de căldura metalului. S-a făcut mâi cald în ultimele zile? Nu era sigur şi nu avea un mod real de a^măsura aşa ceva.

în aerul din cameră era leşin mirosul de fum. Nu fum

de lemne, aşa cum ar putea proveni de la o sută de mii de focuri de bucătărie, ci mirosul mai acru de pânză arsă şi mobilier lăcuit, împreună cu – atât de subtil – aroma dulce a cărnii umane pârjolite.

Îşi trimisese servitorii în paturile lor, iritaţi de rapoartele lor nesfârşite, de frica în ochii lor blânzi.' Nu-i era nici foame, nici sete şi părea că o nouă claritate îi punea stăpânire pe viziunea, mintea lui. Cel mai intrigant detaliu dmtre toate era că acum găsise douăsprezece omologi la scară largă în tot oraşul; şi fiecare dintre acestea corespundea perfect cu aspectul dinaintea lui – cu excepţia celor două, desigur. Deci, ceea ce avea pe această masa éra o hartă în miniatură şi asta, ştia el, era important.

Poate cel mai important detaliu dintre toate.

Dacă ar şti de ce.

Da, obiectul se încălzea. A fost la fel şi cu tovarăşul său mult mai mare, acolo, în curtea din spate a noului săli han?

El a crescut. Oricât de târziu era, trebuia să afle. înlocuind cu grijă artefactul pe harta de pe masă, potrivindu-se cu poziţia hanului, apoi se îndreptă spre garderoba lui.

Sunetele revoltelor din oraşul de dincolo se îndepărtaseră, înapoi în cartierele mai sărace din nord. îmbrăcându-şi o mantie grea şi adunându-şi bastonul de mers – unul care nu era ele folós în circumstanţe normale, dar acum era posibilă nevoie de autoprotecţie – Rautos Hivanar părăsi încăperea. Şi-a făcut drum prin'casa tăcută. Apoi afară, cotind la stânga, spre peretele exterior.

Gărzile care stăteau la poarta laterală au salutat.

— Vreo problemă în apropiere? întrebă Rautos.

— Nu în ultimul timp, domnule.

— Vreau să ies afară.

Paznicul a ezitat, apoi a spus: „Voi aduna o escortă...”

'Nu Nu. Intenţionez să fiu circumspect.

'Domnule-'

'Deschide usa.'

Paznicul s-a conformat.

Trecând, se opri pe aleea îngustă, ascultând cum gardianul încuie uşa în urma lui. Mirosul de fum era mai puternic aici, o ceaţă formând halou în jurul acelor câteva lămpi încă aprinse pe stâlpii lor de fier. Gunoiul

se întindea pe jgheaburi, un detaliu cel mai neplăcut arătând cât de departe coborâseră ordinea şi conduita civilă. Eşecul de a menţine străzile curate era simbolul unei culturi morfbunde, o cultură care, în ciuda îndemnurilor zgomotoase şi publice, şi-a pierdut simţul mândriei şi credinţa în sine.

Când s-a întâmplat asta, d? Cucerirea Tiste Edur? Nu, acea înfrângere nu fusese decât un simptom. Promisiunea anarhiei, a prăbuşirii, fusese şoptită cu mult înainte de atunci. Dar acea şoaptă era atât de blândă încât nimeni nu o auzi. Ah, asta' este o minciună. Nu eram dispuşi să ascultăm.

El a continuat să se uite în jur, simţind o laşitate grea aşezându-se pe umerii lui.

Ca şi cu Letheras, aşa şi cu imperiul.

Rautos Hivanar a pornit, să meargă într-un oraş pe moarte.

Cinci bărbaţi care înseamnă nimic bun au fost tăbărâţi în vechiul cimitir Tarthenal. încruntat, Ublala Pung a ieşit din întuneric şi în mijlocul lor. Pumnii i-au zburat. Câteva clipe mai târziu stătea în mijlocul a cinci corpuri nemişcate. L-a luat pe primul si l-a dus în groapa lăsata în urmă de un copac uriaş căzut, l-a aruncat în gaura udă. Apoi s-a întors după ceilalţi.

La scurt timp mai târziu, a stins focul mic şi a început să elibereze un spaţiu, să tragă iarbă, să arunce cu pietre. A căzut în genunchi pentru a smulge buruienile mai mici şi s-a târât încet într-o spirală în expansiune.

Deasupra capului, luna ceţoasă era încă în creştere, iar undeva spre nord clădirile ars. Trebuia să se termine până în zori. Pământul s-a curăţat, un spaţiu larg, circular, de nimic altceva decât pământ gol. Ar putea fi cocoloşi. A fost în regulă şi a fost bine ca a fost în regulă, deoarece cimitirele erau locuri pline.

Auzind un geamăt din gaura în care fusese copacul, Ublala s-a ridicat, a spălat pământul de pe genunchi şi apoi de pe mâini şi s-a îndreptat spre el. Coborând în groapă, s-a uitat la formele cenuşii până şi-a dat seama care dintre ele se întorcea. Apoi s-a ghemuit si i-a mai lovit barbatul in cap de cateva ori, pana ce gemetele au incetat. Mulţumit, se întoarse în poieniţa lui.

Până în zori, da.

Pentru că în zorii zilei, Ublala Pung ştia că împăratul îşi va ridica sabia blestemata şi stând vizavi de el, pe

podeaua arenei, va fi Karsa Orlong.

într-o încăpere secretă – ceea ce fusese cândva un mormânt de vreun fel – Ormly, Campionul Prindetor de Şobolani, s-a aşezat în faţa unei femei enorm de grasă. Se încruntă. — Nu ai nevoie de asta aici jos, Rucket.

„Adevărat”, a răspuns ea, „dar m-am obişnuit. Nu ai crede că puterea fiind imensă generează. Intimidarea. Ştii, când lucrurile se vor îmbunătăţi în sfârşit şi vor fi mâncare din nou, mă gândesc să fac astă cu adevărat.

— Dar asta e doar ideea mea, răspunse Ormlv, aplecându-se în faţă. „Totul este căptuşeală şi căptuşeală nu cântăreşte nimic ca cel real. O să' oboseşti mergând printr-o cameră. Te vor răni genunchii. Respiraţiile tale se vor scurta deoarece plămânii nu se pot extinde suficient. Vei avea vergeturi chiar dacă nu ai avut niciodată un copil...

— Deci dacă şi eu rămân însărcinată, atunci va fi bine?

— în afară de toate celelalte chestii, de ce da, presupun că ar fi. Nu că cineva ar putea spune.

— Ormly, eşti un complet idiot.

— Dar mă pricep la meseria mea.

La asta, Rucket dădu din cap. 'Aşadar? Cum a mers?'

Ormly miji ochii spre ea, apoi îşi scărpină maxilarul. 'E o problemă.'

'Serios?'

'Serios.'

— Cât de grav?

— Cât de grav poate deveni.

'Hmmm. Niciun cuvânt de la Selush?

'Nu încă. Şi ai dreptate, va trebui să aşteptăm asta.

— Dar oamenii noştri sunt la locul potrivit, nu? Nicio problemă cu toate revoltele şi aşa ceva?

— Suntem buni la acest punct, Rucket. Site-uri foarte populare, nu-i aşa?

— Deci a existat vreo schimbare în momentul execuţiei?

Ormly a ridicat din umeri. — Vom vedea în zorii zilei, presupunând că orice strigători mai lucrează. Sper că nu, Rucket. Chiar dacă este, s-ar putea să eşuăm. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea a oftat. — Ar fi tragic. Nu, sfâşietor.

— Chiar îl iubeşti?

— Oh, nu ştiu. Greu să nu, într-adevăr. Aş avea concurenţă, totuşi.

— învăţatul ăla? Ei bine, dacă nu sunt în aceeaşi celulă, nu cred că trebuie să-ţi faci griji.

— După cum am spus, eşti un idiot. Bineînţeles că îmi fac griji, dar nu pentru concurentă. Sunt îngrijorat pentru el. Sunt îngrijorat pentru ea. Sunt îngrijorat că toate acestea vor merge prost şi Karos Invictad va avea triumful lui. Suntem fără timp.

Ormly dădu din cap.

— Deci, ai vreo veste bună? ea a intrebat.

„Nu sunt sigur dacă este bun, dar este interesant.”

'Ce?[1]

— Ublala Pung a înnebunit.

Rucket clătină din cap. 'Nu este posibil. Nu are suficient creier ca să înnebunească.

— Ei bine, a bătut cinci scriitori care se ascundeau de revoltele din cimitirul Tarthenal, iar acum se târăşte pe mâini si în genunchi şi ciupeşte buruienile.

— Deci despre ce este vorba?

— Habar nu, Rucket.

— A înnebunit.

'Imposibil.'

„Ştiu”, a răspuns ea.

Au stat în tăcere o vreme, apoi Rucket a spus: „Poate că voi păstra căptuşeala. în felul acesta îl pot avea fără toate costurile.

— Este adevărată umplutură?

— Iluzii şi nişte chestii adevărate, un fel de chestie de mozaic.

— Şi crezi că se va îndrăgosti de tine arătând aşa? Adică, în comparaţie cu Janath, care probabil devine mai slabă în momentul' în care, după cum ştii, unii bărbaţi le place, deoarece le face femeile să arate ca nişte copii sau un alt adevăr secret îngrozitor pe care nimeni nu îl recunoaşte cu voce tare...

— Ef nu este unul dintre aceia.

'Esti sigur?'

'Eu sunt.'

— Ei bine, presupun că ai şti.

„Aş face”, a răspuns ea. — Oricum, ceea ce vorbeşti este să mă fac să mă simt cam rău.

— Adevărurile bărbăteşti vor face asta, spuse Ormly.

S-au aşezat. Au aşteptat.

Ursto Hoobutt şi soţia lui şi cândva iubitul lui Pinosel s- au căţărat pe malul noroios. În mâinile noduroase ale

lui Ursto era o ulcior uriaş de lut. S-au oprit pentru a studia iazul îngheţat care fusese cândva Lacul Settle, gheaţa strălucind în lumina difuză a lunii.

— Se topeşte, Cherrytart, spuse el.

— Ei bine/ tu devii din ce în ce mai inteligentă pe zi ce trece, dragă. Ştiam că se topeşte. Ştiam că va veni mult timp. Am ştiut 'că este treaz şi am ştiut că este beat. Ea şi-a ridicat coşul. — Acum, ne uităm la o cină târzie sau ne uităm la un mic dejun devreme?

— Să-l întindem şi să le facem pe ambele.

— Nu pot face ambele. Unul sau altul şi dacă îl întindem, nu va fi nici unul, aşa că hotărâţi-vă.

— Ce te face atât de sensibil, iubito?

„Se topeşte, la naiba, şi asta înseamnă furnici la picnic”

„Ştiam că va veni...”

'Şi ce dacă? Furnicile sunt furnici.

S-au aşezat pe mal, făcându-le cu mâna ţânţarilor.

Ursto desfăcu ulciorul în timp ce Pinosel desfăcea coşul. El a întins mâna pentru o bucată şi ea i-a plesnit mâna. El i-a oferit ulciorul si ea s-a încruntat, apoi a acceptat. Cu mâinile ei pline, el smulse bucata, apoi se lăsă pe spate, mulţumit câncf îşi băgă bucata în gură.

Apoi căluşat. — Urechea lui Errant, ce este asta?

— A fost 6 minge de lut, iubire. Pentru scriere. Şi acum, va trebui să ne mai dezgropăm puţin. Sau, tu eşti' pentru că tu ai fost cel care ai mâncat-o pe cea pe care am avut-o noi.

— Ei bine, nu a fost totul rău, într-adevăr. Uite, dă-mi ulciorul acela ca să-l pot spăla.

O seară plăcută, reflectă Ursto oarecum supărat, doar să stea şi să privească cum se topeşte un iaz.

Cel puţin până când demonul uriaş prins în gheaţă s-a eliberat. La acel gând neliniştitor, şi-'a aruncat o privire sofiei şi, uneori, iubitului, amintindu-şi ziua în urmă când stateau aici, toţi liniştiţi şi altele asemenea, iar ea se îndreptase spre el să se căsătorească şi el spusese -Păi, el a spus-o şi acum iată-i şi asta ar fi putut fi ghiontul ETrrantul'ui, dar el nu credea.

Indiferent ce credea Errantul.

„Am văzut acea privire nostalgică în ochii tăi, soţul. Ce zicem că avem un copil?

Ursto s-a înecat a doua oară, dar cu nimic atât de prozaic ca o minge de lut.

Complexul central al patriotistilor, nucleul înnodat al

fricii şi intimidării Imperiului Lether, era sub asediu. Din când 'în când, gloate se trânteau împotriva pereţilor, stâncilor şi ulcioarelor cu ulei, cu fitiluri de cârpe aprinse navigand spre a se prăbuşi în complex. Flăcările cuceriseră grajdurile şi alte patru anexe cu trei nopţi în trecut, iar sunetul teribil al ţipetelor cailor umpluse aerul înfumurat. Fusese tot ce puteau face patrioţii prmşi pentru a împiedica blocul principal să ia foc.

Poarta principală fusese spartă de două ori şi o duzină de agenţi muriseră, împingând cetăţenii înnebuniţi înapoi. Acum o baricadă enormă de moloz' grinzi carbonizate şi mobilier blocau trecerea. Prin duhoarea şi bălţile de funingine ale complexului, siluete mergeau,' blindaţi aşa cum ar fi soldaţii şi stânjeniţi în echipamentul greu. Puţini au vorbit, puţini au întâlnit' ochii altora, de teamă să nu vadă dezvăluită neîncrederea bântuită şi uluită care locuia în propriile lor suflete.

Lumea nu a funcţionat aşa. Oamenii puteau fi mereu speriaţi, conducătorii' izolaţi' şi trădaţi cii o poşetă cu monede sau, în lipsă, îndepărtaţi în linişte. Însă agenţii nu au putut ieşi în stradă pentru a răsuci afacerile întunecate. În apropiere erau observatori şi bande de bandiţi care se bucurau să-i bată până la moarte pe agenţi nefericiţi, apoi să-şi arunce capetele peste zid. Şi oricare dintre agenţii care rămăseseră în Libertate în' oraş încetaseră toate eforturile de a comunica – fie se ascunsesem, fie muriseră.

Reţeaua vastă fusese sfâşiată.

Dacă ar fi fost simplu, ştia Tanal Yathvanar, dacă ar fi fost la fel de uşor ca negocierea eliberării prizonierilor conform cerinţelor mulţimii, atunci ordinea ar putea fi restabilită. Dar acei oameni dincolo de zidul compus nu erau prieteni şi rude cu zecile de savanţi, intelectuali şi artişti încă închişi în celulele de dedesubt. Nu le păsa deloc de prizonieri şi ar fi la fel de bucuroşi să-i vadă pe toţi ardand împreună cu blocul principal. Deci nu a existat o cauză nobilă pentru toate acestea. Acum înţelegea că nu era altceva decât poftă de sânge.

Este de mirare că eram nevoie de noi? Pentru a le controla. Pentru a-şi controla instinctele mai josnice. Acum
uite ce s-a întâmplat.

Stătea lângă uşa de la intrare, uitându-se la agenţii mânuitori de ştiucă'care patrulau în complexul murdar.

De mai multe ori/ de fapt, auziseră cereri strigate pentru Tehol Beddict. Mulţimea îl dorea pentru ei înşişi. Au vrut să-l facă bucăţi. Marea înec la amurg de mâine nu a fost suficientă pentru a le potoli nevoia sălbatică.

Dar nu ar fi eliberat Tehol Beddict. Nu atâta timp cât Karos Invictad a rămas la conducere.

Totuşi, dacă renunţăm la el, s-ar putea să se calmeze cu toţii şi sa plece. Şi am putea începe din nou. Da. Dacă aş fi responsabil, ar putea avea Tehol Beddict, 'cu binecuvântarea mea.

Dar nu]anath. Oh, nu, ea este a mea. Pentru totdeauna acum. Fusese şocat să descopere că avea puţine amintiri despre încarcerarea ei anterioară, dar îi făcuse mare plăcere să o reeduca. Ha, reeducarea profesorului, imi place acela. Cel puţin Karos Invictad fusese generos acolo, dându-i-o. Şi acum ea locuia într-o celulă privată, legată de un pat, iar'el a folosit-o zi şi noapte. Chiar şi atunci când mulţimile se înfuriau împotriva pereţilor şi agenţii mureau ţinâridu-i afară, el s-a întins deasupra ei şi s-a înţeles. Şi ea învăţase repede să spună toate lucrurile potrivite, cum să cerşească pentru mai mult, şoptindu-şi dorinţa nemuritoare (nu,' el nu o va forţa să vorbească despre dragoste, pentru că acel cuvânt eră acum mort între ei. Pentru totdeauna mort) până acele cuvinte de dorinţă au devenit reale pentru ea.

Atenţia. Sfârşitul singurătăţii. Ea chiar strigase ultima dată, îi strigase numele m timp ce spatele ei se arcuia şi membrele ei se zvârliseră de mâneci.

A strigat pentru el: Tanal Yathvanar, care încă din copilărie ştia ca era destinat măreţiei – pentru că nu asta i- au spus toţi, iar şi iar? Da, îşi găsise lumea perfectă, în sfârşit. Şi ce se întâmplase? întregul oraş blestemat se prăbuşise, ameninţând tot ce avea acum.

Totul din cauză lui Karos Invictad. Pentru că a refuzat să-l predea pe Tehol Beddict şi şi-a petrecut tot timpul de veghe uitându-se într-o cutie mică de lemn la o insectă cu două cajDete care-l depăşise în prostia ei obstinată şi obstinata. Există un adevăr ascuns în asta, nu-i aşa! Surit sigur de asta. Karos şi insecta lui cu două capete, se rotesc şi se rotesc şi aşa vor merge până moare. Şi când o va face, fnarele supraveghetor va înnebuni.

Dar acum bănuia că nu va putea aştepta asta. Glofii îi era prea foame.

Dincolo de ziduri era linişte, pentru moment, dar ceva vast şi cu o mie de capete clocotea de cealaltă parte a Canalului Creeper şi avea să treacă în curând din Far Reaches şi să-şi coboare drumul spre North Tiers. îi auzea susurarea grea, un val în întuneric revărsându-se pe străzi, ţâşnind şi ieşind din alei, răspândindu-se sângeroase şi negre pe'alei 'şi alei. îi simţea foamea în fumul amar.

Şi vine pentru noi, şi nu va aştepta. Nici măcar pentru Karos Invictad, supraveghetorul p'atnotiştilor, cel mai bogat om din tot imperiul.

îşi permise un râs blând, apoi se întoarse şi intră în blocul principal. Pe coridorul prăfuit, mergând fără atenţie peste dungife cu cruste lăsate în urma când răniţii' şi muribunzii fuseseră târâţi înăuntru. Mirosul de sudoare învechită, urină vărsată şi fecale – la fel de rău ca celulele de dedesubt – si da, nu suntem şi noi prizonieri acum? Cu resturi goale de mâncare şi apa de fântână murdară de cenuşă si sânge. Prinşi aici, cu o sentinţă cu moartea atârn'ându-ne cfe gât, cu greutatea a zece mii de docuri şi nimic altceva decât apă adâncă din toate părţile.

Un alt gând să-l amuze; un alt gând de consemnat în cărţile sale private.

Acum sus scările, cizmele lui răsunând pe calcarul tăiat, şi pe coridorul care duce la biroul supraveghetorului, sanctiil lui Karos Invictad. Propria lui celula privată. Niciun paznic în pasaj – Karos nu mai avea încredere în ei. De fapt, nu mai avea încredere în nimeni. în afară de mine. Şi asta va dovedi cea mai mare greşeală a lui.

Ajungând la uşă, o împinse fără să bată şi intră înăuntru, apoi se opri.

Camera putea şi sursa ei era întinsă pe scaunul vizavi de supraveghetor şi de biroul lui.

Tehol Beddict. întins în murdărie, tăiat, crustă şi învineţit – se părea că interzicerea lui Karos Invictad împotriva unui astfel de tratament era încheiată.

— Am un oaspete, se răşti supraveghetorul. — Nu ai fost invitat, Tanal Yathvanar. în plus, nu te-am auzit bătând, încă un semn al insolenţei tale tot mai mari.

— Mulţimea va ataca din nou, spuse Tanal, cu ochii îndreptaţi spre Tehol. ‘înainte de răsărit. M-am gândit că este mai bine să vă informez despre apărările noastre slăbite. Mai avem doar paisprezece agenţi care

încă pot să ne apere. De data asta, mă tem că vor pătrunde.

— Faima este criminală, spuse Tehol Beddict cu buzele despicate. — Ezit să o recomand.

Karos Invictad £ continuat să se uite la Tanal încă o clipă, apoi a spus: „În camera ascunsă – da, ştii, ştiu, aşa că nu mai trebuie să ofer detalii – în camera'ascunsă, apoi, Tanal. , vei găsi un cufăr mare plin cu monede. Stivuite lângă el sunt câteva sute de pungi mici de pânză. Adunaţi răniţii şi puneţi-i să umple sacii cu monede. Apoi predaţi-le agenţilor de la' pereţi. Vor fi armele lor în seara asta.

— Asta s-ar putea întoarce asupra ta, observă Tehol, bătându-l pe Tanal Yathvanar la gând, dacă ajung la concluzia ca mai sunt mai multe înăuntru.

— Vor fi prea ocupaţi să se lupte între ei pentru a concluziona ceva, spuse K'aros dispreţuitor. — Acum, Tanal, dacă nu mai este nimic altceva, înt'oarce-te la dulcea ta victimă, care fără îndoială va pleda cu disperare pentru atentia ta sordidă.

Tanal îşi linse buzele. Era timpul? Era gata?

Şi apoi a văzut, în ochii Supraveghetorului, o conştientizare absolută, înfiorând oasele lui Tanal. Mi-a citit mintea. El îmi ştie gândurile.

Tanal salută repede, apoi se grăbi din cameră. Cum pot învinge un astfel de om? El este cu zece paşi înaintea mea. Poate că ar trebui să aştept, până când' necazurile au trecut, apoi să fac mişcarea mea când se relaxează, când se simte cel mai în siguranţă.

Se dusese la biroul lui Invictad să confirme că bărbatul rămânea singur cu puzzle-ul lui. După care plănuise să se îndrepte spre celule şi să adune Tehol Beddict. Legat, călusat şi cu glugă, în' sus şi afară în complex. Pentru a potoli gloata, pentru a-i vedea departe şi astfel să-şi salveze propria viaţă. în schimb, supraveghetorul îl avea pe Tehol chiar în biroul lui.

Pentru ce? O conversaţie? O bucurie prelungită? Oh, de fiecare dată când cred că îl cunosc pe acel bărbat...

A găsit un agent şi i-a transmis rapid instrucţiunile lui Invictad, precum şi indicaţii către camera ascunsă cândva. Apoi a continuat, doar vag conştient de ironia urmăririi la litera a ordinelor supraveghetorului.

Pe un nivel mai jos, pe alt coridor, acesta mai gros de praf decât majoritatea celorlalte, cu excepţia locurilor în care propriile lui cizme zgâriaseră o poteca

nerăbdătoare. Spre uşă, de unde trase o cheie şi descuie zăvorul. Păşind înăuntru.

— Ştiam că vei fi singur, spuse el.

Fitilul felinarului aproape că ardese şi se duse la masa unde stătea. 'însetat? Sunt sigur că eşti.' El a aruncat o privire peste umăr şi a văzut-o privindu-l, a văzut dorinţa în ochii ei. — Sunt maî multe probleme în oraş, Janath* Dar te voi proteja. Te voi proteja mereu. Esti in siguranţa. înţelegi asta, da? Pentru totdeauna în siguranţă.

Ea dădu din cap, iar el o văzu desfăcându-şi picioarele mai larg pe pat, apoi îl invită cu o lovitură a pelvisului.

Si Tanal Yathvanar a zâmbit. Avea femeia lui perfectă.

Karos Invictad îl privi pe Tehol Beddict de deasupra degetelor înclinate. — Foarte aproape, spuse el după un timp.

Tehol, care se uitase năucit la cutia puzzle de pe birou, se mişcă uşor, apoi ridică privirea cu ochii nepotriviţi.

— Foarte aproape, repetă Karos. — Măsura inteligenţei tale, în comparaţie cu a mea. Cred că eşti cel mai apropiat de egalul meu dintre orice bărbat pe care l-am întâlnit.

'Într-adevăr? Mulţumesc.'

„în mod normai, nu îmi exprim admiraţia jDentru inteligenţa celorlalţi. în primul rând pentru ca sunt înconjurat de idioţi şi proşti...

— Chiar si idioţii şi proştii au nevoie de lideri supremi, interveni Tehol, apoi zâmbi, apoi tresări când i se deschideau tăieturi pe buze, apoi zâmbi mai larg decât înainte.^

— încercările de umor, vai, spuse Karos oftând, maschează prost deficienţele inteligenţei cuiva. Poate doar asta este ceea ce ne distinge pe noi doi.

Zâmbetul lui Tehol dispăru şi deodată păru consternat. — Nu ai încercat niciodată umorul, supraveghetor?

— Mintea este capabilă să joace nenumărate jocuri, Tehol Beddict. Unele sunt utile. Alţii sunt fără valoare, o pierdere de timp. Umorul este un prim exemplu al acestuia din urmă.

'Amuzant.'

'Scuzaţi-mă?'

„Oh, scuze, doar mă gândeam. Amuzant.'
'Ce este?'
— N-ai primi, vai.
— Chiar te imaginezi mai strălucitor decât mine?
— Habar n-am despre asta. Dar, din moment ce abjuraţi de toate aspectele umorului, orice aş putea lua în considerare şi apoi observ cu cuvântul „amuzant” este, evident, ceva ce nu aţi înţelege. Tehol se aplecă apoi uşor înainte. — Dar stai, asta este!
'Ce prostie esti...[1]
— De aceea sunt, până la urmă, mult mai inteligent decât tine.
Karos Invictad zâmbi. 'Într-adevar. Te rog, explică-te.
„De ce, fără simţul umorului, eşti orb la atâtea lucruri pe lumea asta. La natura umană. Spre absurdul atat de multe pe care le spunem si le facem. Luaţi în considerare acesta, un exemplu cel mai puternic: se apropie o gloată, căutându-mi capul pentru ca le-am furat toţi banii, şi ce faceţi pentru a-i linişti? Aruncă-le toţi banii pe care i-ai furat! Si totuşi, este clar că nu erai complet conştient de cât de hilar este asta cu adevărat – ţi-ai luat decizia fără a tine cont de ce, optzeci la sută din nuanţele sale delicioase. Nouă zeci la sută! Nouăzeci şi trei la sută! Şi jumătate sau doar mai puţin de jumătate, dar mai mult de o treime, dar mai puţin de... oh, undeva aproape de jumătate, atunci.
Karos Invictad dădu un deget. — Incorect, mă tem. Nu este că aş fi lipsit de atenţie. Este că am fost indiferentă la astfel de nuanţe, cum le numeşti tu. Ele sunt, de fapt, total lipsite de sens.'
— Ei bine, s-ar putea să ai un motiv acolo, din moment ce pari capabil să apreciezi propria ta strălucire, în ciuda ignoranţei tale. Dar să vedem, poate voi veni cu un alt exemplu.
— Îţi pierzi timpul, Tehol Beddict. Si al meu.[1]
'Eu' sunt? Nu părea că esti foarte ocupat. Ce te preocupă atât de mult, supraveghetor? În afară de anarhie pe străzi, prăbuşire economică, armate invadatoare, agenţi morţi şi cai arzând, 1 înseamnă.[1]
Răspunsul a fost involuntar, în timp ce ochii lui Karos Invictad s-au îndreptat spre cutia puzzle-ului. S-a corectat, dar prea târziu, pentru că a văzut o conştientizare în zori pe chipul învineţit al lui Tehol, iar bărbatul se aplecă şi mai mult în faţă pe scaun.
— Ce-'i asta, atunci? Vreun recipient magic? în

care se vor găsi toate soluţiile pentru această lume tulbure? Trebuie să fie, pentru a cere aşa geniul tău formidabil. Stai, se mişcă ceva acolo?

— Puzzle-ul nu este nimic, spuse Karos Invictad, fluturând o mână cu bijuterii. — Vorbeam despre eşecurile tale.

Tehol Beddict se lăsă pe spate, făcând o strâmbă. 'Oh, eşecurile mele. Acesta a fost subiectul acestui discurs sfârâit? Mă tem că m-am încurcat.

— Unele puzzle-uri nu au nicio soluţie, spuse Karos şi auzea cum propria lui voce se înălţase/ Se forţă să tragă adânc aer în piept, apoi spuse pe un ton mai scăzut: — Cineva a căutat să ma încurce. Sugerând că o soluţie era posibilă. Dar acum văd că nicio soluţie nu a fost posibilă. Prostul nu a jucat corect şi mie nu-mi plac atât de mult astfel de creaturi şi, dacă aş putea să-l găsesc, aş face o arestare imediată, iar întreaga clădire ar n ecou cu'ţipetele şi ţipetele prostului.

' Karos făcu o pauză când îl văzu pe Tehol încruntându- se la el. 'Ce este?[1]

'Nimic. Amuzant, totuşi.

Supraveghetorul îşi întinse sceptrul şi îl ridică de pe birou, mulţumit ca întotdeauna ae greutatea solidă a simbolului, de felul în care se simţea în mâna lui.

— Bine, nu e amuzant. Scuze că am spus ceva. Nu mă mai lovi cu chestia aia. Vă rog. Deşi, a adăugat Tehol, având în vedere că este simboluf biroului tău, să mă loveşti cu el, desi oarecum greoi, este totuşi oarecum... amuzant.'

— Ma gândesc să te predau cetăţenilor din Letheras, spuse Karos, ridicând privirea pentru a vedea cum ar reacţiona bărbatul la acea declaraţie. Şi a fost surprins să-l văd pe prost zâmbind din nou. — Crezi că glumesc?

'Nu. Evident.[1]

— Atunci ţi-ar plăcea să fii sfâşiat de gloată?

'Mă îndoiesc de asta. Dar atunci, nu aş fi, nu-i aşa? Sfâşiat, vreau să spun.

'— Oh, şi de ce nu?

— Pentru că, nu numai că am mai mulţi bani decât tine, supraveghetor, sunt – spre deosebire de tine – complet indiferent cu privire la cine ajunge să-i deţină. Predaţi-mă, cu toate mijloacele, domnule. Şi uită-te la mine cum îmi cumpăr viaţa.

Karos Invictad se uită fix la bărbat.

Tehol dădu un deget rupt. „Oamenii fără simţ sau apreciere a umorului, supraveghetor, iau întotdeauna banii prea în serios. Posesia lui, oricum. De aceea îşi petrec tot timpul stivuind monede, numărând cutare şi cutare, privind cu dragoste peste tezaurele lor şi aşa mai departe. Ei compensează sărăcia abjectă de peste tot în viaţa lor. Inele frumoase, apropo.

Karos s-a forţat să rămână calm în faţa unor asemenea insulte deschise.'— Am spus că mă gândesc să te predau. Din păcate, tocmai mi-ai dat motive să nu o fac. Deci, vă asiguraţi că înecarea va veni mâine. Mulţumit?

— Ei bine, dacă satisfacţia mea este esenţială, atunci aş putea sugera...

— Ajunge, Tehol Beddict. Nu mă mai interesează.

— Bine, pot să plec acum?

'Da.[1] Karos se ridică, lovind sceptrul pe un umăr. — Iar eu, din păcate, trebuie să te escortez.

„Un ajutor bun este greu de menţinut în viaţă în zilele noastre".

— Ridică-te, Tehol Beddict.

Bărbatul a avut unele dificultăţi să urmeze acea instrucţiune, dar supraveghetorul a aşteptat, după ce a învăţatsă aibă răbdare cu astfel de lucruri.

De îndată ce Tehol s-a îndreptat complet, însă, o privire de uimire i-a luminat trăsăturile. — Păi, este o insectă cu două capete! Merg înjur!

— La uşă acum, spuse Karos.

— Care este provocarea?

„Nu are rost..."

— O, acum, într-adevăr, supraveghetor. Tu pretinzi că eşti mai deştept decât mine, iar eu sunt pe cale să mor ca nişte puzzle-uri. Eu le proiectez, de fapt. Puzzle-uri foarte dificile.

'Minţi. Îi cunosc pe toţi designerii şi tu nu te numeri printre ei.

'Bine bine. Am proiectat doar unul.

— Păcat, deci, că nu vei putea să mi-l oferi, pentru plăcerea mea de moment, din moment ce acum te întorci în celulă.^

— În regulă, răspunse Tehol. — Oricum, a fost mai mult o glumă decât un puzzle.

Karos Invictad se strâmbă, apoi făcu semn lui Tehol spre^ uşă cu sceptrul.

În timp ce trecea încet, Tehol spuse: „Oricum, mi-am

dat seama de provocare. Este pentru a face ca bug-ul să nu mai se rotească.

Supraveghetorul l-a blocat cu sceptrul. — Ţi-am spus, nu există nicio soluţie.

— Cred că există. Cred că ştiu, de fapt. Să vă spun ce, domnule. Rezolv puzzle-ul acolo, pe biroul tău, iar tu amâni înecul meu. Spune, cu patruzeci decani sau cam asa ceva.

'De acord. Pentru că nu poţi. Il privi pe Tehol Beddict mergând ca un bătrân spre birou. Apoi aplecă-te. — Nu poţi atinge insecta!

— Desigur, răspunse Tehol. Şi se aplecă şi mai mult, coborându-şi faţa spre cutie.

Karos Invictad se grăbi să stea lângă el. 'Nu atinge![1]

'Nu voi.'

— Plăcile pot fi rearanjate, dar vă asigur...

— Nu este nevoie să rearanjezi plăcile.

Karos Invictad şi-a găsit inima bătându-i cu putere în piept. — îmi pierzi mai mult timp.

— Nu, pun capăt pierderii timpului, domnule. Făcu o pauză, înclină capul. — Probabil o greşeală. Oh bine.'

Şi şi-a lăsat faţa în jos direct peste cutie, apoi a răsuflat ascuţit' pe una dintre plăci. înceţoşându-l pentru moment. Iar insecta, cu unul dintre capete îndreptat spre acea suprafaţă brusc opaca, brusc nereflectorizanta, pur şi simplu s-a oprit. A ridicat un picior şi şi-a zgâriat abdomenul. Pe măsură ce ceaţa s-a curăţat pe ţiglă, aceasta s-a zgâriat încă o dată, apoi si a reluat rotirea.'

Tehol se îndreptă. 'Sunt liber! Gratuit!'

Karos Invictad nu a putut vorbi timp de zece, cincisprezece bătăi ale inimii. Pieptul i s-a strâns brusc, transpiraţia îi curgea pe piele, apoi a spus cu râpă: „Nu fi prost .

'Ai mintit? Oh, nu-mi vine să cred cum m-ai minţit! Ei bine, pişează-te şi pe tine şi pe puzzle-ul tău prost!

Şceptrul supraveghetorului s-a întins într-un arc, intersectându-se cu acea cutie de pe birou, spulberând-o, trimiţându-şi epava zburând prin încăpere. Insecta a lovit un perete şi a rămas acolo, apoi a început să urce spre tavan.

'Alerga!' şopti Tehol Beddict. 'Alerga!'

Sceptrul se legănă în pieptul lui Tenol, pocnind coaste.

— Trage mai strâns lanţul de glezne, spuse Janath. — Forţa-mi picioarele mai largi'.

— îţi place să fii neajutorat, nu-i aşa?

'Da.'Da![1]

Zâmbind, Tanal Yathvanar îngenunche lângă patul.

Lanţul de dedesubt trecea prin găurile din cadrul patului la fiecare colţ. Ştifturile ţineau lungimile în loc. Pentru a-i strânge pe cei'care îi strângeau gleznele, tot ce trebuia să facă era să tragă câte un ac de fiecare parte la picioarele patului, trăgând lanţul în jos cât putea el şi, în timp ce îi asculta gemetele, să pună la loc ştifturile.

Apoi se ridică şi se aşeză pe marginea patului. S-a uitat la ea. Gol, majoritatea vânătăilor dispărând din moment ce nu-i mai plăcea să o rănească. într-adevăr, un corp frumos, tot mai subţire, pe care îl prefera la femeile sale. întinse mâna, apoi' şi-a tras din nou mâna. Nu-i plăcea nicio atingere până nu era gata. Ea gemu a doua oară, arcuindu- şi spatele.

Tanal Yathvanar se dezbrăcă. Apoi s-a târât pe pat, s-a aruncat peste ea cu genunchii mtre picioarele ei, cu mâinile apăsând salteaua de ambele părţi ale pieptului ei.

Văzu cum mânecile i se rupsera de la încheieturi. Ar trebui să trateze asta – acele răni arătau mult mai rău.

încet, Tanal s-a aşezat pe corpul ei, a simţit-o tremurând sub el, în timp ce el a alunecat lin înăuntru. Atât de uşor, atât de primitor. Ea a gemut şi, studiindu-şi faţa, el a spus: — Vrei sa te sărut acum?

'Da![1]

Şi şi-a dat capul în jos când a făcut prima sa lovitură adâncă'.

Janath, cândva eminentă cărturară, găsise în ea însăşi o fiara, trezită ca dintr-un somn de secole, poate milenii'. O fiară care a înţeles captivitatea, care a înţeles că, uneori, ceea ce trebuie făcut presupunea durere chinuitoare.

Sub mânecele de pe încheieturile ei, ascunse în mare parte de cruste, sânge şi bucăţi de piele rupte, chiar oasele fuseseră uzate, ciobite, crăpate. Prin tragere constantă, sălbatică. Ritm animal, orb la orice altceva, surd la fiecare ţipăt al nervilor ei. Tragere, şi tragere.

Până când ştifturile de' sub cadru au început să se îndoaie. Atât de'încet, aplecându-se, găurile de lemn s-

au mestecat, ştifturile îndoindu-se, scoţând j>rin găuri.

Şi acum, cu lungimea suplimentara a lanţului care a venit când Tanal Yathvanar resetase ştifturile de la picioarele cadrului patului, avea suficientă slăbiciune.

Să se întindă cu mâna ei stângă şi să-l apuce de păr. Pentru a-i împinge capul spre dreapta,' acolo unde ea, într- un zgomot înceţoşat, trecuse prin gaură cea mai mare parte a lungimii lanţului, cât să-i înfăşoare gâtul şi apoi să- si răsucească mâna' în jos şi apoi peste; şi într-o' hotărâre bruscă, chinuitoare, ea şi-a tras braţul stâng în sus, din ce în ce mai sus cu acel braţ – mâneca şi încheietura mâinii drepte prinse de cadru, trase în jos cât de departe putea.

El s-a bătut, a căutat să-şi bage degetele sub lanţ, iar ea a întins mâna din ce în ce mai tare, cu faţa ei strângându-l pe a lui, ochii ei văzând nuanţa albastră brusca a pielii lui, ochii lui bombaţi şi limba proeminentă.

Ar fi putut să bată împotriva ei! Ar fi putut să-şi înfige degetele mari în ochii ei. Probabil că ar fi putut-o ucide la timp pentru a supravieţui tuturor acestor lucruri. Dar ea aşteptase ca răsuflarea lui să se elibereze, ceea ce a venit vreodată în momentul în care el a împins în prima sa lovitură. Acea respiraţie, pe care o auzise de o sută de ori acum, aproape de urechea ei, când el se folosea de corpul ei, acea respiraţie este cea care l-a ucis.

Avea nevoie de aer. Nu avea niciunul. Nimic altceva nu conta. Şi-a sfâşiat gâtul ca să-si bage degetele sub lanţ. Şi-a împins' braţul'stâng drept, blocând cotul şi si-a scăpat propriul ţipăt în timp ce mânacele din jurul încheieturii ei drepte se mişca în timp ce un şurub alunecă în gaură.

Faţa aceea albastra, bombată, acea inundaţie a izbucnit din penisul lui, urmată de ţâşnirea fierbinte de urină.

Ochi holbaţi, vene înflorite roşii, apoi violet până când albul s-a umplut complet.

S-a uitat direct în ele. Privit înăuntru, căutându-i sufletul, căutând să-i blocheze privirea cu acel suflet patetic, josnic, pe moarte.

Te omor. Te omor. 1 te omor! Cuvintele tăcute ale fiarei.

Afirmaţia veselă şi sălbatică a fiarei. Ochii ei i-au strigat-o, i-'au strigat-o în suflet. Tonal Yathvanar. 1 te

omor!

Taralack Veea îi scuipă în mâini, le frecă împreună pentru a întinde flegma, apoi le ridică şi îşi mătură parul pe spate. „Miros mai mult a fum”, a spus el.

Evaluator senior, care stătea vizavi de el la măsuţa, şi-a ridicat sprâncenele subţiri. — Mă surprinde că poţi mirosi orice, Taralack Veed.

— Am trăit în sălbăticie, Cabalhii. Pot urmări sporul unei antilope vechi de o zi. Ace^st oraş se prăbuşeşte. Tiste Edur au plecat. Şi dintr-o dată împăratul se răzgândeşte şi măcelăreşte pe toţi concurenţii până când rămân doar doi. Şi măcar îi pasă cuiva? Se ridica brusc şi se îndreptă spre pat, pe care îşi întinsese armele. Şi-a dezvelit scimitarul şi a privit din nou în jos la margine.

— Ai putea să-ţi tunzi genele cu acea sabie până acum.

‘De ce aş face ăsta?[1] întrebă Taralack distras.

— Doar o sugestie, domnule general.

— Am fost un slujitor al celor fără nume.

— Ştiu, a răspuns evaluatorul principal.

Taralack se întoarse, studie cu ochii mijiţi pe omuleţul moale cu faţa vopsită. ‘Tu faci?[1]

„Cei fără nuine sunt cunoscuţi în patria mea. Ştii de ce se numesc aşa? îţi voi spune după cum văd că' nu. Cei Iniţiaţi trebuie să-1şi renunţe numele, în credinţa că a te cunoaşte pe propriul nume înseamnă a-i da prea multă putere. Numele devine identitate, devine chip, devine şinele. Eliminaţi numele şi puterea revine.

— Nu mi-au cerut astfel de cereri.

— Pentru că eşti puţin mai mult decât o unealtă, cu nimic diferită de acea sabie în mâinile tale. Inutil să spun că cei fără nume nu dau nume instrumentelor lor. Şi în foarte scurt timp îţi vei fi supravieţuit utilului...

— Şi voi fi liber încă o dată. A se întoarce acasa.[1]

— Acasă, gândi evaluatorul principal. „Tribul tău, acolo pentru a-ţi îndrepta toate greşelile, pentru a remedia toate rănile pe care le-ai făcut în tinereţea ta zeloşă. Vei veni la ei cu ochii înţepeni, cu inima încetinită şi cu o mână blândă. Şi într-o noapte, în timp ce stai dormit în blănuri în coliba m care te-ai născut, cineva se va strecura înăuntru şi-ţi va aluneca o lamă pe gât. Pentru că lumea din mintea ta nu este lumea de dincolo. Te numeşti Taralack Veed şi i-au luat puterea. De la nume, chip. De la nume, şinele, şi odată cu el

toată istoria, şi aşa prin propria ta putere – atât de liber dat de mult, de mult timp în urmă – eşti ucis.

Taralack Veed se uită cu privirea, cu scimitarul tremurând în mâinile lui. — Şi, de aceea, de aceea eşti cunoscut doar ca evaluator principal.

Cabalhii a ridicat din umeri. „Cei fără nume sunt proşti în cea mai mare parte. Dovada menţionată trebuie găsită în prezenţa ta aici, cu tovarăşul tău Jhag. Chiar şi aşa, împărtăşim anumite înţelegeri, ceea ce nu esté prea surprinzător, din moment ce am venit amândoi din aceeaşi civilizaţie. Din primul imperiu al lui Dessimbelackis.[1]

— A fost o glumă obişnuită în şapte oraşe, spuse Grai, batjocorind. „Într-o zi soarele va muri şi într-o zi nu va mai fi război civil în Insulele Cabale”.

„Pacea a fost în cele din urmă câştigată”, a răspuns Evaluatorul Superior, încrucişându-şi mâinile în poală.

— Atunci de ce fiecare conversaţie pe care o am cu tine în ultimul timp mă face să vreau să te strog?

Cabalhiii oftă. — Poate că am fost plecat prea mult timp de acasă.

Făcând o grimasă, Taralack Veed trânti scimitarra înapoi în teacă.

Din coridor, dincolo de o uşă s-a deschis cu zgomot şi cei doi bărbaţi din cameră s-au înţepenit, privirile lor întâlnindu-se.

Paşi blânzi, trecând pe lângă uşă.

Cu un blestem, Taralack începu să-şi pună armele. Evaluator senior se ridică, ajustându-şi halatul înainte de a se îndrepta spre uşă şi descnizând-o doar cât să privească afară. Apoi s-a lăsat înapoi înăuntru. — Este pe drum, spuse el în şoaptă.

Dând din cap, Taralack se alătură călugărului care deschise uşa a doua oară. Au ieşit pe coridor, chiar dacă au auzit zgomotul unei bătăi de' cap de moment, apoi un mormăit, după care ceva s-a scrâşnit pe podeaua de piatră.

Taralack Veed în frunte, au mers repede pe coridor.

în pragul uşii curţii de antrenament se afla o grămadă mototolită – paznicul. 'Din complexul de dincolo se auzi un strigăt speriat, o încăierare, apoi zgomotul porţii exterioare care se deschidea.

Taralack Veed ieşi grăbit în întuneric. Gura îi era uscată. Inima îi bătea greu în piept. Evaluator principal spusese că Icarium nu va aştepta. Ca Icarium era un zeu

şi nimeni nu putea reţine un zeu, atunci când îşi propusese să facă ceea ce avea să facă. îl vor găsi plecat. Vor cerceta oraşul? Nu, nici nu îndrăznesc să dezbarce poarta palatului.

Icarium? Furător de viaţă, ce Qauţi?

Te vei întoarce să stai în faţa împăratului şi a săbiei lui blestemate?

Călugărul îi spusese lui Taralack să fie gata, să nu doarmă m noaptea asta. Şi acesta este motivul.

Au ajuns la poartă,' au păşit peste trupurile a doi paznici, apoi au ieşit afară.

Si l-am văzut,' stând nemişcat la patruzeci de paşi pe stradă, chiar în centrul ei. Un grup de patru figuri, mânuind bâte, convergeau spre el. La zece paşi s-au oprit, apoi au început să se îndepărteze. Apoi s-au învârtit şi au fugit, una dintre bâte zgomotând pe pavaj.

Icarium se uită în sus la cerul nopţii.

Undeva, la nord, trei clădiri' ardeau, reflectând purpuriu strident pe burta norilor de fum care clocoteau deasupra capului. Ţipete îndepărtate s-au ridicat în aer. Taralack Veed, cu' răsuflarea gâfâind, şi-a scos sabia. Bătăuşii şi ucigaşii puteau să fuga din Icarium, dar asta nu era o asigurare ca vor face acelaşi lucru pentru el şi pentru călugăr.

Icarium îşi coborî privirea, apoi se uită în jur, de parcă abia acum ar fi descoperit unde se afla. O altă pauză de moment, apoi porni.

Tăcut, au urmat Graiul şi Cabalhii.

Samar Dev linse buzele uscate. Stătea întins pe pat, aparent adormit. Şi venind în zori, îşi lua sabia de cremene, îşi punea armura şi mergea în mijlocul soldaţilor Letherii la
Arena Imperială. Şi mergea, singur, pe nisip, cele câteva sute de privitori dé pe băncile de marmură ridicând urlete si strigăte dezordonate. Nu ar exista pariori, nici strigăte frenetice de cote. Pentru că acest joc s-a terminat întotdeauna la fel. Şi acum, îi pasă cuiva?

în mintea ei, ea îl priyi cu pasi mari spre centrul arenei. S-ar fi uitat la împărat? îl studiezi pe Rhulad Sengar când ieşea de la poarta îndepărtată? Lejeritatea pasului lui, modelele inconştiente pe care le făcea sabia la capătul mâinilor sale, modelele care şopteau despre tot ceea ce muşchii şi oasele învăţaseră şi obişnuiau să facă?

'Nu, va fi asa cum esté întotdeauna. El va fi Karsa

Orlong. Nici macar nu se va uita la împărat, până când Rhulad se va apropia, până când vor începe cei doi.

Nu prea încrezător. Nu indiferent. Nici măcar dispreţuitor. Nu există explicaţii uşoare pentru acest războinic Toblakai. El va fi în sine, în întregime în sine, până când va fi timpul... să mărturisească.

Dar nimic nu avea să iasă bine, ştia Samar Dev. Nu toată priceperea lui Karsa Orlong, nici acel torent mereu inundabil şi în cascadă care a fost voinţa Toblakai; nici măcar această mulţime de spirite prinse în cuţitul pe care îl ţinea acum, şi acéi ceilalţi care au urmărit' sufletele din iimbră ale ucişilor Toblakai, zeii din deşert şi demonii străvechi ai nisipurilor şi spiritele stâncii cáré ar putea foarte bine să izbucnească, înconjurând zeul lor campion, (şi era el cu adevărat asta? Un zeu? Ea nu ştia) cu toată puterea lor. Nu, nimic nu ar conta până la urmă.

Ucide-l pe Rhulad Sengar. Omoară-l de trei ori. Omoară-l de duzină de ori. în cele din urmă el va sta, cu sabia însângerată, şi apoi va veni Icarium, chiar ultimul.

Pentru a începe totul din nou.

Karsa Orlong, redusă la un simplu nume în lista celor ucişi. Nimic mai mult decât atât. Pentru acest războinic extraordinar. Şi asta îi şopteşti, Căzut, ca credo-ul tău sfânt. Măreţie si potenţial' si promisiune, toate se rup până la urmă.

Chiar şi marele tău campion, acest teribil şi torturat Tiste Edur – îl vezi rupt din nou şi din nou. îl arunci înapoi de fiecare dată mai puţin decât era, dar cu tot mai multă putere în mâini. El este acolo, da, pentru noi toţi. Puterea şi purtătorul ei rupt, rupte de puterea lui.

Karsa Orlong se ridică. — Cineva a plecat, spuse el.

Samar Dev clipi. ‘Ce?[1]

Şi-a dezvăluit dinţii, ‘Icarium. El este plecat.[1]

— Ce vrei să spui, plecat? A plecat? Să mergi unde?

— Nu conteaza, răspunse Toblakai, răsucinau-se pentru a-şi aşeza picioarele pe podea. Se uită fix la ea. 'El stie.'

— Ştii ce, Karsa Orlong?

Războinicul rămase în picioare, zâmbetul lui lărgându- se, răsucindu-şi tatuajele nebuneşti de pe faţă. — Ca nu va fi nevoie de el/

'Karsa-'

— Vei şti când, femeie. Tu vei stii.'

Ştii ce,' la naiba? „Nu l-ar fi lăsat să plece”, a spus ea. — Deci' trebuie să fi doborât toţi paznicii. Karsa, aceasta este ultima noastră şansă. Pentru a ieşi în oraş. Lasă toate astea... /

'Nu intelegi. împăratul nu este nimic. împăratul, Samar Dev, nu este cel pe care si-l doreşte.

OMS? Icarium? Nu-'Karsa Orlong, ce secret ai? Ce ştii despre Zeul Infirm?

Trandafirul Toblakai. — Este aproape zori, spuse el. — Aproape timpul.

„Karsa, te rog...”

— Vei fi martor?

'Trebuie să?'

A studiat-o pentru o clipă, apoi următoarele cuvinte au socat-o până în miezul sufletului ei: „Am nevoie de tine, femeie”.

De ce?' întrebă ea, deodată aproape de lacrimi.

'De a asista. Să facă ceea ce trebuie făcut când va veni momentul. Respiră adânc, satisfăcut, privind în altă parte, pieptul i se umflă până când ea crezu că îi vor scârţâi coastele. „Trăiesc zife ca acestea”, a spus el.

Şi acum a plâns.

Măreţie, promisiune, potenţial. Căzut, trebuie să-ţi împărţi durerea?

— Femeile slăbesc întotdeauna o dată pe lună, nu-i aşa?

— Du-te la Hood, ticălosule.

— Şi repede la mânie, de asemenea.

Eră pe picioare. Lovind un pumn în pieptul lui solid.

De cinci ori, şase... el a prins-o de încheietura mâinii, nu destul de tare încât să o rănească, dar oprind acele leagăne de parcă s-ar fi rupt o mânaşă.

Ea s-a uitat la el.

Si, de dragul lui, nu zâmbea.

Pumnul i s-a deschis si ea s-a trezit aproape fizic atrasă în sus şi în ochii lui – vazându-i, se părea, pentru prima dată. Adâncimea lor nemăsurată, ferocitatea şi bucuria lor strălucitoare.

Karsa Orlong dădu din cap. — Mai bine, Samar Dev.

— Rahat de patron.

El i-a eliberat braţul. „În fiecare zi învăţ mai multe despre^femei. Din cauză ta.[1]

— încă mai ai multe de învăţat, Karsa Orlong, spuse ea, întorcându-se şi ştergându-şi obrajii.

— Da, iar aceasta este o călătorie de care mă voi bucura.

1

— Chiar ar trebui să te urăsc, spuse ea. — Sunt sigur că majoritatea celor care te întâlnesc te urăsc, în cele din urmă.

Toblakai pufni. — împăratul o va face.

— Deci acum trebuie să merg cu tine. Acum trebuie să văd cum mori.

De afară au venit strigăte.

— Au descoperit scăparea, spuse Karsa Orlong, luându- si sabia. — în curând vor veni după noi. Eşti gata, Samar t)ev?

'Nu.[1]

Apa îi putrezise picioarele, văzu el. Albe ca pielea unui cadavru, bucăţele atârnând libere pentru a dezvălui răni roşii căscate şi', în timp ce le-a tras pe vârful altarului şi le-a ascuns sub ea, Errantul a înţeles deodată ceva. Despre umanitate, despre hoarda clocotită în cruda sa avalanşă de- a lungul istoriei.

Gustul de cenuşă îi umplea gura, îşi întoarse privirea, studia scurgerile de apă care curgeau pe pereţii cfe piatră ai camerei. — Se ridica, spuse el, privind înapoi la ea.

„Nu a fost niciodată atât de pierdut pe cât credea că este”, a spus Feather Witch, întinzându-se distras pentru a răsuci firele murdare ale părului ei cândva auriu. — Nu eşti nerăbdător, dumnezeu drag al meu? Acest imperiu este pe cale să îngenuncheze la picioarele tale. Şi, a zâmbit ea deodată, dezvăluind dinţii căprui, la ai mei.

Da, la a ta, Feather Witch. Acele anexe putrezite, pe jumătate moarte pe care ai fi putut să le alergi. Cu mult timp in urma. Imperiul îngenunchează, iar buzele tremură. Un sărut de floare. Atât de rece, atât de ca pastă şi mirosul, oh, mirosul...

— Nu e timpul? întrebă ea, cu o privire ciudat de timidă.

'Pentru ce?[1]

— Ai fost consoartă. Ştii căile iubirii. învaţă-mă acum.

'Te invat?'

„Sunt neîntrerupt. Nu m-am culcat niciodată cu bărbat sau femeie.

— O minciună, răspunse Errantul. — Gribna, sclavul schiop din satul Hiroth. Erai foarte tânăr. Te-a folosit. Des

si rău. Este ceea ce te-a făcut ceea ce esti acum, Feather Witch.

Şi i-a văzut ochii sfişi, a văzut încruntarea sprâncenei ei şi şi-a dat seama de adevărul îngrozitor pe care ea nu şi-a amintit. Prea tânăr, cu ochii prea mari. Şi apoi, fiecare clipă îngropată într-o gaură adâncă în adâncul sufletului ei. Ea, lângă Abis, nu şi-a amintit. „Vrăjitoarea pene-”

— Pleacă, spuse ea. — Nu am nevoie de nimic de la tine acum. Am Udinaas.[1]

— L-ai pierdut pe Udinaas. Nu l-ai avut niciodată. Asculta te rog-[1]

'Trăieşte! Da el este! Şi toţi cei care l-au dorit sunt morţi – surorile, toate moarte! Ţi-ai fi putut imagina asta?

■'Prostule. Ruina Silchas vine aici. Pentru a distruge acest oraş. Să-l distrug complet...

— Nu poate să-l mvinga pe Rhulad Sengar, a replicat ea. — Nici măcar Ruina Silchas nu poate face asta!

Errantul nu a spus nimic la această afirmaţie îndrăzneaţă. Apoi s-a întors. — Am văzut cangrenă Ta picioarele'tale, Feather Witch. Templul meu, aşa cum îţi place să-l numeşti, miroase a carne putrezită.

— Atunci vindecă-mă.

— Apa se ridică, spuse el, iar de data aceasta declaraţia părea sa înflorească m el, umplându-i întreaga fiinţă. Apa se ridică. De ce? — Hannan Mosag îl caută pe zeul demon, pe cel prins în gheaţă. Gheata aceea, Feather Witch, se topeşte. Apă... peste tot. Apă...[f]

La Holds, a fost posibil? Chiar şi asta? Dar nu, l-am prins pe nenorocit. L-am prins în capcană!

— A luat degetul, spuse Feather Witch în spatele lui. „L- a luat şi a crezut că este suficient, ca să o ia. Dar cum aş putea să merg unde a plecat el? Nu am putut. Deci aveam nevoie de el, da. Aveam nevoie de el şi nu a fost niciodată atât de pierdut pe cât credea că este.

Şi ce rămâne cu celălalt? întrebă Errantul, tot cu spatele la ea.

„N-amgăsit niciodată...”

Zeul Bătrân s-a învârtit. — Unde este celălalt deget?

Îi văzu ochii mari.

Este posibil? Este-

S-a trezit pe coridor, cu apa la şolduri, deşi a trecut prin el fără efort. Am ajuns la moment'ul-Icarium

plimbări ~ unde? O armată străină şi un mag înfiorător se apropie. Ruina Silchas coboară aripi dinspre nord cu ochi de foc. Hannan Mosag ~ nebunul – se târăşte spre Lacul Settle chiar şi când zeul demon se agită – si ea spune că nu a fost niciodată atât de pierdut pe cat credea că este.

Aproape în zorii zilei, undeva dincolo de aceşti ziduri plângătoare.

Un imperiu în genunchi.

Sărutul de flori, dar la câteva clipe distanţă.

Varat Taun, proaspăt numit Finadd în Garda Palatului, i- a venit vestea că Icarium, împreună cu Taralack Veed şi Evaluator Principal, au scăpat. La acea afirmaţie, genunchii i se slăbiseră, un potop năvălindu-l prin el, dar era un potop tulbure, confuz. Uşurare, da, la ceea ce fusese evitat – cel puţin pentru moment, pentru că Icarium nu se va întoarce? – uşurare care a fost rapid cuprinsă de teama lui crescândă pentru această armată invadatoare aşezată la doar două leghe distanţă.

Ar fi un asediu şi, practic, fără nimeni să ţină zidurile, ar fi unul scurt. Şi atunci, Domiciliul Etern însuşi va fi atacat şi, până când totul va fi gata, împăratul Rhulad Sengar va fi probabil singur, înconjurat de inamic.

Un împărat fără imperiu.

Cinci armate Letherii de pe ţinuturile de graniţă Bolkando, departe de est, păreau să dispăruseră. Nici un cuvânt de la un singur mag dintre acele forţe. Ei îşi propuseseră, sub conducerea unui comandant competent, daca nu chiar strălucit, să-i zdrobească pe Bolkando şi pe aliaţii lor. Ar fi trebuit să fie în limitele capacităţilor femeii. Ultimul raport venise cu jumătate de zi înainte ca armatele să se ciocnească.

Ce altceva ar putea concluziona cineva? Acele cinci armate au fost spulberate. Inamicul merge mai departe, în chiar inima imperiului. Şi ce s-a întâmplat la est de Drene? Mai multă tăcere, iar Atri-Preda Bivatt a fost considerat de cei mai mulţi drept următoarea Freda a armatelor imperiale.

Rebeliune în Bluerose, revolte în fiecare oraş. Dezertarea angro de unităţi şi garnizoane întregi. Tiste Edur dispărând ca nişte fantome, fugind înapoi în patria lor, fără îndoială. Pentru Errant, de ce nu am călărit cu Yan Tovis? Intoarce-te la soţia mea – sunt un prost, care va muri aici, în acest palat blestemat. Mori degeaoa.

S-a ridicat, aşezat lângă intrarea în şala tronului şi l-a

privit de sub marginea cârmei sale pe împăratul celor O Mie de Morţi păşind în faţa tronului. Murdar de sânge şi lichide vărsate de la o duzmă de adversari morţi, o duzina tăiată într-o frenezie vârtej, Rhulad ţipând în timp ce sabia lui se învârtea, tăia şi tăia şi părea să bea durerea şi sângele victimelor sale'.

Şi acum, zorile începeau în această zi şi împăratul nedormit se plimba. Monede înnegrite se mişcau pe raţa lui devastată în timp ce emoţiile îi lucrau trăsăturile în cicluri nesfârşite de neîncredere,' suferinţă şi frică.

înainte de Rhulad Şengar, stând nemişcat, se afla cancelarul.

De trei ori, împăratul s-a oprit pentru a-l privi pe Triban Gnol. Făcu de trei ori să vorbească, doar pentru a-şi relua pasul, cu vârful săbiei târându-se peste plăci.

Poporul lui îl abandonase. El şi-a înecat din neatenţie propria mamă şi tată. Şi-a ucis toţi fraţii. A condus-o pe soţia pe care o furase la' sinucidere.' A fost trădat de prima şi singura concubină pe care o posedase, Nisall.

O economie în ruine, toată ordinea năruită şi armatele invadând.

Şi singurul lui răspuns a fost să-i forţeze pe străini nefericiţi să treacă pe nisipurile arenei şi să-i măcelărească.

Patos sau mare comedie?

Nu va merge, împărate. Tot acel sânge şi măruntaie care te acoperă nu vor face. Când nu eşti decât mâinile care ţin sabia, sabia domneşte, iar sabia nu ştie decât pentru ce a fost făcută. Nu poate atinge nicio rezoluţie, nu poate gestiona nicio diplomaţie subtilă, nu poate rezolva niciuna dintre problemele care afectează oamenii în zeci de mii, sute de mii.

Lasă, o sabie pentru a conduce un imperiu şi imperiul va cădea. în mijlocul războiului, în mijlocul anarhiei, în mijlocul unui torent de sânge şi o mare de mizerie.

îmbrăcat cu monede, purtătorul săbiei şi-a parcurs adevărata întindere a domeniului său, aici, în aceasta sală a tronului.

Se opreşte, înfruntând încă o dată către Cancelar. ‘Ce s- a întâmplat?[1]

întrebarea unui copil. O voce de copil. Varat Taun a simţit că inima îi ceda uşor, şi-a simţit duritatea că se înmoaie brusc. Un copil.

Răspunsul cancelarului a fost măsurat, atât de

liniştitor, încât Varat Taun aproape că a râs de absurditatea acelui ton. — Nu suntem niciodată cuceriţi cu adevărat, împărat. Vei sta, pentru că nimeni nu te poate îndepărta. Invadatorii vor vedea asta, vor înţelege asta. Vor fi terminat cu răzbunarea lor. Vor ocupă? Necunoscut. Dacă nu ei, atunci coaliţia venită din regatele estice se va devora pe ei înşişi – şi astfel de coaliţii inevitabil se vor despărţi. Nici ei nu vor putea să-ţi facă nimic, împărat.

Rhulăd Sengar s-a uitat la Triban Gnol, cu gura lucrând, dar nu se aude nici un sunet.

— Am început, reluă cancelarul, să pregătesc predarea noastră condiţionată. Pentru Malazans. Cel puţin, ei vor impune pacea în oraş, încheierea revoltelor. Probabil că lucrează împreună cu patrioţii. Odată restabilită ordinea, putem începe sarcina de a reînvia economia, bătând...

— Unde sunt oamenii mei? întrebă Rhulad Sengar.

— Se vor întoarce, împărat. Sunt sigur de asta.

Rhulad se întoarse cu fata la tron. Şi deodată a rămas
perfect nemişcat. — Este gol, şopti el. '‘Uite![1] Se întoarse, mdreptându-si sabia înapoi spre tron. 'Vezi? Este gol![1]

'Sire-[1]

— Ca scaunul tatălui meu în casa noastră! Casa noastră din sat! Gol!'

— Satul nu mai este acolo, împărat...

— Dar scaunul rămâne! O vad! Cu ochii mei – scaunul tatălui meu! Vopseaua se estompează la soare. Lemnul se îmbină despicat în ploaie. Ciorii se cocoţău pe braţele învelite! O vad!'

Strigătul răsună apoi în tăcere. Nici un gardian care se agită. Cancelarul cu capul plecat şi cine ştia ce gânduri pâlpâie în spatele ochilor şarpelui?

Predare. Condiţional. Rhulad Sengar rămâne. Rhulad Sengar şi, da, cancelarul Triban Gnol. Şi patriotiştii. „Nu putem fi' cuceriţi. Suntem pentru totdeauna. Intră în lumea noastră şi te devorează.

Umerii largi ai lui Rhulad se lăsară încet. Apoi s-a ridicat la tron, s-a întors şi s-a aşezat. Privit afară cu ochi posomorâţi. Cu o voce' cronitoare, a întrebat: „Cine rămâne?”'

Cancelarul se înclină. — Dar unul, împărat.

'Unu? Ar trebui să fie două.

— Provocatorul cunoscut sub numele de Icarium a fugit, împărat. în oraş. îl vânăm.

Mincinos.

Dar Rhulad Sengar părea indiferent, cu capul întors într-o parte, cu ochii în jos, până se fixară pe sabia împrăştiată de sânge. — Toblakai.

— Da, împărat.

— Cine l-a ucis pe Binadas. Fratele meu.'

— într-adevăr, sire.

Capul se ridică încet. — E zori?

'Este.[1]

Comanda lui Rhulad era moale ca o respiraţie. 'Adu-l.'

L-au lăsat pe bietul prost să plece după ce le-a arătat uşa îngropată care ducea sub zidul oraşului. Era, bineînţeles, încuiat şi, în timp ce restul echipelor aşteptau în întunericul care se stingea încet – căutând orice acoperire ar putea găsi şi nu era prea mult – Fiddler şi Cuttle coborâră în depresiune să examineze uşa.

„Făcut pentru a fi dărâmat”, mormăi Cuttfe, „deci parcă a spus băiatul – intrăm şi apoi porţile se deschid şi ne înecăm. Fid, nu văd o modalitate de a face asta, nu suficient de liniştit, aşa că nimeni nu aude şi îşi dă seama că am luat capcana.

Fiddler se scărpina la barba albă. — Poate am putea demonta toată uşa, tocul şi tot.

— Nu avem timp.

'Nu. Ne retragem şi ne ascundem pentru ziua, apoi o facem mâine seara.

— Adjunctul ar trebui să apară până atunci. Keneb ne vrea^ primii şi are dreptate, am câştigat-o.

în acel moment au auzit un' zgomot din spatele uşii, apoi zgârietura joasă a barului fiind ridicată.

Cei doi Malazani s-au deplasat de o parte şi de alta, îndreptându-şi repede arbalete.

Un zgomot de măcinat, apoi uşa a fost împinsă deschisă.

Silueta care a urcat în vedere nu era nici un soldat Letherii. Purta o armură de piele simplă care dezvăluia, fără îndoială, că era o femeie, iar pe faţa o mască emailată cu o serie modestă de sigilii pictate.' Două săbii prinse peste spatele ei. Un pas, apoi doi. O privire către Fiddler din dreapta ei, apoi către Cuttle din stânga

ei. Făcând o pauză, scoţând murdăria de pe armura ei, apoi pornind. Pe câmpul de crimă şi departe.

Scăldat în sudoare, Fiddler se aşeză înapoi în poziţie aşezată, cu arbaleta tremurând în mâini.

Cuttle făcu un gest de protecţie, apoi se aşeză şi el.

— Respiraţia lui Hooa era pe gâtul meu, Fid. Chiar acolo, chiar atunci. Ştiu, ea nici măcar nu a întins mâna după acele arme, nici măcar nu s-a zvâcnit...

— Da, răspunse Fid, cuvântul şoptit ca o binecuvântare. Un Seguleh blestemat de Hood. E)e asemenea, clasat înalt. Nu ne-am fi luat niciodată loviturile, în niciun caz. Capetele ni s-ar fi rostogolit ca o pereche de bulgări de zăpadă supradimensionaţi.

— Mi-am întors privirea, Fid. M-am uitat direct la pământ când ea mi-a întors.

'Şi eu.[1]

— Si de aceea suntem încă în viată.

Da.

Cuttle se întoarse şi privi în jos în tunelul întunecat.

— La urina urmei, nu trebuie să aşteptăm până mâine seară.

— Intoarce-te la ceilalţi, Cuttle. Pune-l pe Keneb să le deseneze. Mă îndrept să verific celălalt capăt. Dacă este nepăzit si liniştit, bine si bine, dacă nu...

— Dă, Fid.

Sergentul a căzut jios în tunel.

S-a deplasat prin întuneric cât a putut de repede, fără să facă prea mult zgomot. Zidul de deasupra capului era al naibii de gros şi făcuse treizeci de paşi înainte să vadă neclaritatea gri'a ieşirii de la capătul unei pante ascuţite. Arbaleta în mâini, Fiddler îndreptat înainte.

Nu trebuia să-şi fi făcut griji.

Tunelul se deschidea într-un bloc înghesuit, fără tavan. O bancă alinia peretele din dreapta lui. Trei cadavre erau întinse pe podeaua de piatră prăfuită, sângerând din cauza rănilor vicioase. Ar fi trebuit să vă ferească ochii, soldaţilor. Presupunând că ea chiar le-a dat timp să se decidă în oricare dintre situaţii – până la urmă şi-a dorit să iasă.

Uşa de vizavi de el era întredeschisă şi Fiddler s-a strecurat la ea şi a privit prin crăpătură. O'stradă largă, plină de gunoaie'.

Au ascultat revoltele jumătate din noapte şi era clar că gloate au trecut prin aici, dacă nu în noaptea asta,

atunci în alte nopţi. Blocurile garnizoanelor de vizavi erau eviscerate', ferestrele murdare de funingine. Din ce in ce mai bine.

Se întoarse şi se grăbi înapoi în tunel.

La celălalt capăt, îi găsi pe Cuttle, Faradan Sort şi Fist Keneb, toţi la câţiva paşi de uşă.

Fiddler le-a'explicat ce găsise. Apoi a spus: „Cred că trebuie să trecem imediat. Opt sute de puşcaşi marini vor veni si asta va dura ceva timp.

K!eneb dădu din cap. — Căpitanul Faradan Sort.

— Domnule.

— Treci prin patru echipe şi stabileşte poziţii de flancare. Trimiteţi o echipă direct la cea mai apropiată cazarmă pentru â vedea dacă sunt într-adevăr abandonaţi.
Dacă da, aceasta va fi zona noastră de scenă. De acolo, voi conduce corpul principal la poartă, îl voi prinde şi îl voi asigura. Căpitane, tu şi patru echipe veţi lovi în oras, cât de departe puteţi ajunge' provocând probreme pe tot drumul – luaţi muniţie suplimentară pentru asta.

' — Destinaţia noastră?

'Palatul.[1]

— Da, domnule. Lăutar, strânge Gesler si Hellian şi Urb – eşti primii patru – şi duce-ţi echipele. La o' fugă blestemată, daca vrei.

În lumina cenuşie a zorilor devreme, patru siluete au apărut dintr-o pată de lumină înceţoşată la douăzeci de paşi de Turnul Azath mort din spatele Palatului Vechi. În timp ce portalul s-a închis în spatele lor, ei s-au ridicat, privind în jur.

Hedge îi dădu lui Quick Ben o împingere uşoară într-o parte, undeva între afecţiunea tovărăşească şi iritare. — Ti- am spus, e timpul reîntâlnirii, vrăjitor.

— Unde suntem, pe numele lui Hood? a cerut Ben rapid.

— Suntem în Letheras, spuse Seren Pedac. — În spatele Palatului Vechi, dar ceva nu e în regulă.

Trull Sengar îşi înfăşură braţele în jurul său, cu faţa trasă de durerea rănilor proaspăt vindecate, cu ochii plini de o suferinţă mai profundă.

Hedge şi-a simţit o parte din aşteptări diminuându-se ca o lampă bu ulei pe moarte, în timp ce studia Tiste Edur. bietul ticălos. Un frate ucis în faţa ochilor lui. Apoi, rămas bun stângaci cu Onrack – bucurie şi tristeţe acolo din belşug, vazându-şi vechiul prieten şi pe femeia de

lângă el – o femeie pe care Onrack o iubea de atâta timp. Atât cat? Al naibii aproape de neînţeles, atât timp.

Dar acum... Trull Sengar.

Tiste Edur se uită încet.

Hedge îi aruncă o privire lui Quick Ben, apoi spuse: „Vrem să vă însoţim pe tme şi pe Seren. La casa ei.

— Acest oraş este atacat, spuse Trull Sengar. „Fratele meu cel mai mic – împăratul...”

— Toate astea got să aştepte, interveni Hedge. Făcu o pauză, încercând sa-şi dea seama cum să spună ce a vrut să spună, apoi spuse: — Prietenul tău Onrack a furat inima uneţ femei şi totul era acolo.

în ochii ei, vreau să spun. Răspunsul, adică. Şi dacă te uiţi, uită-te, Trull Sengar, m ochii lui Seren Pedac/ei bine...

— De dragul lui Hood, oftă Quick Ben. — înseamnă că tu şi Seren trebuie să rămâneţi singuri înainte de orice altceva, iar noi ne vom asigura că se întâmplă asta. în regulă?[1]

Surpriza de pe chipul lui Seren Pedac a fost aproape comică.

Dar Trull Sengar dădu apoi din cap.

Hedge îl privi din nou pe Quick Ben. — Te-ai recuperat suficient în caz că vom avea probleme?

— Ceva pe care ascuţitorii tăi nu pot face faţă? Da, probabil. Poate. Primeşte câte un ascuţit în fiecare mână, Hedge.

— Destul de bine... din moment ce eşti un idiot al naibii, răspunse Hedge. — Seren Pedac, ar trebui să ştii, sunt foarte invidios pe acest Tiste Edur de aici, dar oricum. Casa ta este departe?

— Nu, nu este, Hedge of the Bridgeburners.

— Atunci hai să ieşim din acest loc înfricoşător.

Mâlurile s-au învârtit în jurul picioarelor lui, s-au învârtit mai sus, înghiţindu-i tibia, apoi s-au învârtit ca fumul pe curent. Buzunare ciudate de luminozitate au trecut m derivă, transformându-se ca şi cum ar fi fost supuse unor presiuni nevăzute în aceasta lume întunecată şi neiertătoare.

Bruthen Trana, care fusese trimis să găsească un salvator, a mers pe o câmpie nesfârşită, cu nămolurile groase şi pietroase. S-a împiedicat de detritus îngropat, s-a împiedicat de rădăcini scufundate. A traversat înălţimi maturate de curent de lut întărit din care ieşeau oase lustruite ale leviatanilor morţi de mult. A ocolit

epava navelor scufundate, coastele carenelor întinse şi încărcătura împrăştiată. Şi în timp ce mergea, s-a gândit la viaţa lui şi la gamă largă de alegeri pe care le făcuse, altele pe care refuzase să le facă.

Nicio soţie, nici o singură faţă pe care să-i ridice în ochi. Fusese'un războinic pentru ceea ce părea toată viaţa. Luptă alături de rude de sânge şi de camarazi mai apropiaţi decât orice rudă de sânge. Îi văzuse murind sau plecând. Si-a dat seama acum că şi-a privit întregul popor destrămat. Cu cucerirea, cu coşmarul anonim, cu sânge receA care a fost Lether. Cât despre Letherii înşişi, nu, nu i- a urat. Mai degrabă milă şi da, compasiune, pentru că erau la fel de prinşi în coşmar ca oricine altcineva. Disperarea răpitoare, ameninţarea răpitoare de a cădea, de a se îneca sub torentul care se ridica şi se repezi mereu, care era o cultură care nu putea să se uite niciodată înapoi, nici măcar nu si-a putut încetini plonjarea cu capul într-un viitor strălucitor care – dacă ar fi venit vreodată. – ar exista vreodată doar pentru câţiva privilegiaţi.

Acest fund veşnic al mării îşi oferea propriul comentariu şi era unul care ameninţa' să-l tragă în jos în nămoluri, înervat dincolo de orice speranţă de a continua, chiar de a se mişca. Rece, zdrobitor, acest loc era ca propria istorie a istoriei, nu a unui popor sau a unei civilizaţii, ci a întregii lumi.

De ce mai mergea? Ce salvator l-ar putea elibera de toate acestea? Ar fi trebuit să rămână în Letheras. Liber să lanseze un atac asupra lui Karos Invictad şi a patrioţilor săi, liber să-l anihileze pe bărbat si pe bătăuşii săi. Şi atunci ar fi putut să se întoarcă la Cancelar. Să-şi imagineze mâinile pe gâtul lui Triban Gnol a fost cel mai satisfăcător – atâta timp cât a durat imaginea, ceea ce nu a fost niciodată suficient de lung. O înflorire de nămol i se ridică în ochi, un alt obiect ascuns îi prinde piciorul.

Şi iată, acum, m faţa lui, stâlpi de piatră. Suprafeţele, văzu el, zbârneau cu sculpturi, sigilii de nerecunoscut atât de complicate încât se învârteau si se mişcau în faţa ochilor lui.

Pe măsură ce se apropia, nămolurile năvăliră în faţă, iar Bruthen Trana văzu o siluetă urcând în vedere. Armură verde cu verdeaţă şi blană cu slime. O cârmă închisă care îi acoperă faţa. într-o mână cu mănuşă era o sabie Letherii.

Şi o voce a vorbit în capul lui Tiste Edur: — Ai umblat

destul, Fantomă.

Bruthen Trana se opri. „Nu sunt o fantomă în adevăr...”

— Eşti, străine. Sufletul tău a fost despărţit de acum rece, acum carne putrezită. Nu esti mai mult decât ceea ce stă aici, înaintea mea. O fantoma/

Cumva, realizarea nu l-a surprins. Moştenirea de trădare a lui Hannan Mosag a făcut toate alianţele suspecte. Şi, şi-a dat seama, sa simţit... despărţit. Multă vreme, da. Regele Vrăjitor probabil că nu a pierdut timpul tăind gâtul corpului neputincios al lui Bruthen Trana.

— Atunci, a spus el, ce mi-a mai rămas?

— Un lucru, Ghost. Eşti aici să-l chemi. Să-l trimită înapoi.

— Dar nu i s-a tăiat şi sufletul?

— Carnea şi oasele lui sunt aici, Fantomă. Şi în acest loc, există putere. Căci aici veţi găsi zeii uitaţi, ultimul deţinător al numelor lor. Ştii asta, Fantomă, daca am căuta să te sfidăm, să refuzăm chemarea ta, am putea. Chiar şi cu ceea ce porţi.

— Atunci mă vei refuza? întrebă Bruthen Trana, iar dacă răspunsul era da, atunci râdea. Să fi ajuns până aici. Să-şi fi sacrificat viaţa...

'Nu. înţelegem nevoia. Mai bine, poate, decât tine.

Războinicul blindat ridică mâna liberă. Toate în afară de primul

majoritatea degetelor îmbrăcate cu metal îndoite. „Du- te acolo”, a spus, arătând spre un stâlp. — Partea cu un singur nume. Scoateţi din carnea şi oasele lui ceea ce aveţi. Spune numele aşa scris pe piatră.'

Bruthen Trana se îndreptă încet spre piatra în picioare, se întoarse pe o parte cu sculptura singură. Şi cititi pe el numele inscripţionat: „Brys Beddict, Salvator of the'Empty Hold.” Te chem.

Faţa pietrei, curăţată aici, părând aproape proaspătă, a început dintr-o dată' să se ondula, apoi să se umfle pe alocuri, formele aleatorii şi mişcarea unindu-se pentru a crea o formă umanoidă, împingând afară din piatră. Un braţ s-a eliberat, apoi umăr, apoi cap, faţă-ochi închişi, trăsături răsucite ca şi cum ar n în ' durere-partea superioară a trunchiului. Un picior. Al doilea braţ-Bruthen a văzut că lipseau două degete de pe acea mână.

S-a încruntat. Două?

Pe măsură ce curenţii curgeau, Brys Beddict a fost alungat de pe stâlp. A căzut înainte pe mâini şi în genunchi, aproape a fost înghiţit de nămoluri ondulate. '

Războinicul Blindat a sosit, purtând o sabie cu teacă, pe care a împins-o cu vârful întâi în fundul mării de lângă Letherii.

— Ia-o, Salvator. Simţiţi curenţii – sunt dornici. Du-te, ai puţin timp.

' încă pe mâini şi genunchi, cu capul atârnat, Brys Beddict întinse mâna după armă. De îndată ce mâna i s-a închis în jurul tecii, o năvălire bruscă a curentului l-a ridicat pe om de pe fundul mării. S-a învârtit într-un val de nămol şi apoi a dispărut.

Bruthen Trana rămase în picioare, nemişcat. Curentul ăsta se repezise prin el, nestingherit. Aşa cum ar fi printr-o fantomă.

Deodată s-a simţit lipsit. Nu avusese ocazia să-i spună un cuvânt lui Brys Beddict, să-i spună ce trebuia făcut. Un împărat, să mai taie o dată. Un imperiu, pentru a reînvia.

— Ai terminat aici, Fantomă.

Bruthen Trana dădu din cap.

'Unde vei merge?'

— Există o casa. Am pierdut. L-aş găsi din nou.

— Atunci o vei face.

— O, Padderunt, uite! Tremură!

Bătrânul se îndreptă spre Selush printr-o ceaţă de fum. Ea făcea asta foarte târziu. Bucuri de frunză de la'arestarea lui Tehol Beddict. — Te-ai îmbrăcat destul de moartă ca să ştii cum arată plămânii oamenilor care fac prea mult din asta, stăpână.

'Da. Nu este diferit de al nimănui altcuiva.

— Dacă nu au putregai, cancerul.

„Plămânii cu putregai arată toţi la fel şi asta este cu siguranţă adevărat. Acum, ai auzit ce am spus?

— S-a zvâcnit, răspunse Padderunt, răsucindu-se în scaun pentru a privi borcanul de sticlă cu bule de pe raft, care conţinea un deget mic şi tăiat, suspendat într-o spumă roz.

— Era si timpul. Du-te, la Rucket, spuse Selush între trăsături feroce pe muştiuc, pieptul ei substanţial umflandu-se de parcă ar fi fost pe cale să izbucnească. — Şi spune-i.

— Că s-a zvâcnit.

'Da!'

'În regulă.' Şi-a pus paharul jos. — Ceai din frunze de rugină, stăpână.'

— M-aş îneca.

— Nu este inhalat. Beat, în mod civil.

— încă eşti aici, dragă servitor, şi asta nu-mi place deloc.

El a crescut. — Pe drumul meu, o, înconjurat.

Reuşise să împingă cadavrul lui Tanal Yathvanar într-o parte, iar acum zacea lângă ea ca şi cum ar fi strâns în somn, cu faţa umflată şi pătată lângă a ei.

Nu ar veni nimeni după ea. Această cameră a fost interzisă tuturor, cu excepţia lui Tanal Yathvanar şi, dacă nu cumva un dezastru a lovit acest complex în ziua sau două următoare, făcându-l pe Karos Invictad să ceară prezenţa lui Tanal şi astfel să-l caute, Janath ştia că va fi pre^L târziu pentru ea.

înlănţuit de pat, picioarele desfăcute larg, fluide curgând din ea. Se uită în sus la tavan, mângâiata în mod ciudat de corpul întins lângă ea. Liniştea sa, racoarea pielii, lipsa flască de rezistenţă a cărnii. Putea simţi lucrul zbârcit care era penisul lui apăsând pe coapsa ei dreaptă. Şi fiara din ea era mulţumită.

Avea nevoie de apă. Avea nevoie de asta mai presus de orice. O gură ar fi de ajuns, i-ar da puterea să înceapă din nou să tragă de lanţuri, trăgând zale de lemn, visând că întregul cadru se aşează **sud** ea – dar ar fi nevoie de un bărbat puternic pentru a face asta, ştia ea, puternică şi sănătoasă. Visul ei nu era nimic mai mult decât atât, dar se ţinea de el ca singura ei amuzament care, spera ea, avea să o urmeze până la moarte. Da, până în ultimul moment.

Ar fi de ajuns.

Tanal Yathvanar, chinuitorul ei, era moartă. Dar asta nu ar fi scăpare de ea. Intenţiona să-şi reia urmărirea, sufletul ei scăpat de acest demonic de carne în foamea lui, în cruzimea pe care dorea să o afecteze orice lucru scâncitor şi îngrozit mai rămăsese din Tanal Yathvanar.

O gură de apă. Ar fi atât de dulce.

Putea să-l scuipe în chipul holbat de lângă ea.

Monedele pentru mulţimea beligerantă au adus o mulţime mai mare, mai beligerantă. Şi, în cele din urmă, trep'idarea s-a trezit în Karos Invict'ad, supraveghetorul patriotiştilor. A trimis slujitori în cele mai ascunse cripte de dedesubt, pentru a târî cufăr după cufăr. În complex, agenţii săi erau epuizaţi, acum pur şi simplu aruncau

pumni de monede peste pereţi, deoarece sacii mici dispăruseră de mult. Şi se crea o presiune împotriva acelor pereţi pe care, se părea acum, nicio cantitate de argint şi aur nu le putea uşura.

Stătea în biroul lui, încercând să înţeleagă acel adevăr strălucitor. Bineînţeles, îşi spuse, pur şi simplu erau prea mulţi în mulţime. Nu sunt suficiente monede problema. Se luptaseră ca şacalii pentru saci, nu-i aşa?

Făcuse şi' făcea ceea ce ar fi trebuit să facă împăratul. A golit vistieria si a îngropat poporul în bogăţii. Asta ar fi adus pacea, da. Sfârşitul revoltelor. Toată lumea se întorcea la casele lor, afacerile se deschideau din nou, mâncarea pe tarabele şi curvele care făceau semn de la ferestre şi multă bere şi vin să curgă pe gât – toate plăcerile care cumpărau apatie şi supunere. Da, festivaluri şi jocuri şi înecări şi asta ar fi rezolvat toate astea. împreuna cu câteva arestări şi asasinate liniştite.

Dar rămânea fără bani. Banii lui. Câştigat cu greu, un tezaur adunat doar de propriul său geniu.'Şi au luat totul.

Ei bine, ar începe totul de la capăt. Furând-o înapoi de la nenorociţii patetici. Destul de uşor pentru unul precum
Karos Invictad.

Tanal Yathvanar dispăruse, probabil ascunzându-se împreună cu prizonierul său, iar el ar putea putrezi în braţele ei pentru tot ceea ce-i păsa supraveghetorului. Oh, omul a plănuit să-l răstoarne, ştia Karos. Scheme patetice, simpliste. Dar ei aveau să dea nimic, pentru că data viitoare când Karos îl va vedea pe bărbat, îl va ucide. Un cuţit prin ochi. Rapid, precis, cel mai satisfăcător.

' Auzea strigătele pentru Tehol Beddict, oarecum mai puţin înverşunate acum – şi asta era, destul de ciudat, vag deranjant. Nu mai voiau să-l sfâşie în bucăţi? Auzea într- adevăr strigăte pentru eliberarea bărbatului?

Bătuind disperat la uşa biroului său.

‘Introduce.[1]

A apărut un agent, cu faţa albă. — Domnule, blocul principal...

— Suntem încălcaţi?

‘Nu-[1]

— Atunci du-te, stai, verifică Tehol Beddict. Asiguraţi-vă că şi-a recăpătat cunoştinţa. Vreau să fie

capabil sa meargă atunci când mergem spre înecurile.

Bărbatul se uită lung la el, apoi spuse: — Da, domnule.

‘Asta-i tot?[1]

— Nu, blocul principal... Făcu un gest spre coridor.

— Ce este, prostule naibii?

— Se umple de şobolani, domnule!

Şobolani?

,'Vin de peste ziduri – aruncăm monede şi se întorc şobolanii. Mii!

— Acea breaslă nu mai există!

Ţipătul răsună ca un ţipăt de femeie.

Agentul clipi şi dintr-o dată tonul i s-a schimbat, s-a calmat. — Mulţimea, domnule, cer eliberarea lui Tehol Beddict – nu auzi? îl numesc un erou, un revoluţionar...

Karos Invictad îşi trânti sceptrul pe birou şi se ridică.
— Pentru asta a plătit aurul meu?

Feather Witch a simţit renaşterea lui Brys Beddict. Ea încetă să mai smulgă fâşiile de piele care îi atârnau de degetele de la picioare, inspirând adânc în timp ce îl simţea grabindu-se tot mai aproape, din ce în ce mai aproape. Atat ae rapid!

Gângâind pe sub răsuflarea ei, închise ochii şi evocă în minte acel deget tăiat. Prostul ăia Errant avea multe de învăţat, totuşi. Despre formidabila sa Mare Preoteasa. Degetul îi aparţinea încă, încă mai ţinea picături din sângele ei de când îl împinsese înăuntrul ei. Lună după luna, ca un băţ îmbibat cu apă într-un pârâu, care o îmbibă.

Brys Beddict îi aparţinea şi ea l-ar folosi bine.

Moartea care a fost o' non-moarte, pentru Rhulad Sengar, împăratul nebun. Uciderea lui Hannan Mosag. Şi cancelarul. Şi toţi ceilalţi nu i-au plăcut.

Şi apoi./, tânărul frumos îngenuncheat în faţa ei în timp ce ea statea pe tronul ei de templu înălţat – în noul templu care avea să fie construit, sfinţit pentru Ereanţi – îngenunchind, da, în timp ce ea îşi desfăcea picioarele şi îl invita să intre. Să-l sărute pe locul unde fusese degetul lui. Pentru a-şi înfige limba adânc.

Viitorul era atât de luminos, atât de...

Ochii lui Feather Witch se deschiseră brusc. Neîncrezător.

în timp ce a simţit că Brys Beddict era smuls, smuls din strânsă. Prin altă forţă.

Scos!

Ea ţipă, trântindu-se în faţă pe estradă, cu mâinile aruncate m apa inundaţiei – ca şi cum ar fi vrut să coboare în curent şi să-l apuce o dată,' mai multe – dar era mai adânc decât îşi amintea ea. Dezechilibrata, ea s-a aruncat cu faţa întâi în apă. A tras involuntar o plină de lichid rece şi muşcător.

Ochi care se uitau în întuneric, în timp ce se zvârnea, plămânii ei contractându-se iar şi iar, noi plămâni de apă, unul după altul.

Adânc-unde era sus?

Un genunchi a zgâriat podeaua de piatră şi ea a căutat să-şi aducă picioarele sub ea, dar erau amorţiţi, grei ca buştenii – nu aveau să funcţioneze. O mână apoi, pe podea, împingând în sus, dar nu suficient de sus pentru a sparge suprafaţa. Cealaltă mână, deci, încercând să-şi ghideze genunchii împreună – dar una avea să se îndepărteze de mdajtă ce o lăsa să-l caute pe cealaltă.

întunericul din afara ochilor ei intră înăuntru. în mintea
ei.

Şi, cu o uşurare binecuvântată, ea a încetat să se mai lupte.

Ea ar visa acum. Putea simţi dulcea momeală a acelui vis – aproape la îndemână – şi toată durerea din piept dispăruse – putea respira asta! putea. înăuntru şi afara, înăuntru şi ieşit, şi apoi nu mai trebuia să facă nici măcar asta. Ea putea sa crească nemişcată, scufundându-se pe podeaua lipicioasă.

întuneric înăuntru şi în afară, visul se apropie, aproape la îndemână.

Aproape...

Errantul stătea în apa până la talie, cu mâna pe spatele ei. A aşteptat, deşi luptele ei încetaseră. Uneori, era adevărat, un ghiont nu era suficient.

Lucrul deformat, întortocheat, care era Hannan Mosag, s-a târât pe ultima stradă înainte de aleea îngustă şi strâmbă care ducea la Lacul Settle. Cei rătăcitoare ajunseseră peste nenorocitul Tiste Edur în întunericul înainte de zori şi îi dăduseră voie, alungat de râs.

în curând, totul avea să se întoarca la el. Toată puterea lui, cel mai pur Kurald Emurlahn, şi el ar vindeca acest corp stricat, va vindeca cicatricile minţii lui. Cu zeul-demon eliberat de gheaţă şi legat din nou

de vointa lui, cine l-ar putea provoca?

Rhulad Sengar putea rămâne împărat – asta nu conta, nu-i aşa? Regele vrăjitor nu s-ar mai speria de el, nici nu mai niult. Şi, ca să-l zdrobească şi mai mult, poseda o anumită nota, o mărturisire – o, nebunia dezlănţuita atunci!

Apoi, aceşti naibii de invadatori – ei bine, erau pe cale să se treacă fără flotă.

Şi râul va răsări, inundând, un torent pentru a curăţi această cetate blestemata. De străini. Al Letherii înşişi. îi voi vedea pe toti înecaţi.

Ajungând la gura aleii, s-a târât în întunericul ei, mulţumit să nu se afle din lumina cenuşie a zorilor, iar duhoarea iazului se năpusti la el. Putregai, dizolvare, moartea gheţii. în cele din urmă, toate ambiţiile lui erau pe cale să devină realitate.

Târându-se peste pavajul alunecos, îmbrăcat cu mucegai. Auzea mii de oameni pe străzi, undeva aproape. Un nume strigat ca un cântec. Dezgustul îl cuprinse pe Hannan Mosag. Nu a vrut niciodată să aibă de-a face cu aceşti Letherii. Nu, ar fi ridicat un zid de nepătruns între ei şi oamenii lui. Ar fi stăpânit peste tribun, rămânând în nord, unde ploaia cădea ca ceaţa şi pădurile de copaci sacri îmbrăţişau fiecare sat.

Ar fi fost pace, pentru toţi Tiste Edur.

Ei bine, îi trimisese pe toţi înapoi în nord, nu-i aşa? îşi începuse pregătirile. Şi m curând îi se va alătura, câ Rege Vrăjitor. Şi îşi va transforma visul în realitate.

Şi Rhulad Sengar? Ei bine, îi las un imperiu înecat, un

B ustiu de noroi şi copaci morţi şi cadavre putrezite, •omneşte bine, împărat.

S-a trezit zbârcindu-se de un curent în creştere de apă îngheţată care îşi croia drumul pe alee, atingerea îi amorţea mâinile,' genunchii si picioarele. A început să alunece. Blesind pe sub răsuflare, Hannan Mosag făcu o pauză, privind în jos la apa care curgea în jurul lui.

De sus, s-a auzit un trosnet puternic! iar Regele Vrăjitor a zâmbit. Copilul meu se agita.

Folosindu-se de puterea umbrelor de pe această alee, şi-a reluat călătoria.

— Ah, gardienii căzuţi, spuse Ormly în timp ce se îndrepta spre malul noroios al Lacului Settle. Campionul Catcher de şobolani venise din partea de nord, unde fusese ocupat în districtul Creeper, angajând oameni la

întâmplare care să strige numele marelui revoluţionar al imperiului, eroul eroilor, asta şi asta şi toate celelalte. Tehol Beddict! A luat toţi banii înapoi – de la toţi bogaţii bogaţi din moşiile lor! El Va da totul fiecăruia dintre voi' – vă va stinge toate datoriile! Şi tu asculţi? Am mai multe gunoaie să te hrănesc
- stai, întoarce-te! Adevărat, tocmai adăugase în ultima parte.

Ce noapte plină! Şi apoi un alergător din Selush îi adusese blestemata de cârnaţi pe care un bărbat îl folosise cândva pentru a-şi culege nasul sau aşa ceva.

În regulă, a existat o oarecare lipsa de respect în asta şi nu a fost demn, nici de Brvs Beddict – chiar fratele Eroului!
- nici de el însuşi, Ormly al şobolanilor. Deci, destul de asta, atunci.

— Oh, uite, prăjituri, el este.

— Cine, porumbelule?

— De ce, am uitat numele lui. Acesta este cine.

Ormly se încruntă la perechea care stătea pe mal ca nişte peşti căscaţi. „V-am numit gardieni? Sunteti amândoi beţi!

„Ai fi şi tu", a spus Ursto Hoobutt, „dacă ar fi trebuit să asculţi pe' această vrăjitoare simplă de aici". El a clătinat din cap ca să-şi mimeze soţia şi a spus: „Ooh, vreau să iubesc! Un bebeluş mare, cu o singură buză superioară, dar şi una inferioară pe care să-l prindeţi, ştiţi unde şi deveniţi şi mai mari! Ooh, sirop-smoochies, oh,'te rog? Pot sa? Pot sa? Pot sa![1]

— Sărmanul om, îl compătimeşte Ormly, apropiindu-se de ei. S-a oprit când a văzut plăcile de gheaţa crăpate şi crăpate care înghesuiau centrul lacului. — împinge, nu-i aşa?

— Ţi-a luat şi tu timp, mormăi Pinosel, aruncând soţului ei a treia privire uimitoare de când sosise Ormly. A bătut tot ce era în ulciorul din mâna stângă, apoi l-a înclinat înapoi pentru a bea adânc. Apoi şi-a şters gura, s-a aplecat în raţă şi i-a ridicat privirea spre' Ormly din sprâncenele în jos. 'Nici „Nu va avea doar o buză superioară". Voi fi sănătos...

— Într-adevăr, Pinosel, spuse Ormly, probabilitatea ca...

— Nu ştii nimic!

— În regulă, poate că nu. Nu despre cei ca voi doi, oricum. Dar iată ce ştiu. În Palatul Vechi există un

panou în băi care a fost pictat cu aproximativ şase sute ele ani în urmă. De Lacul Settle sau ceva asemănător, cu clădiri în fundal. Si cine stă acolo în iarba de pe mal, împărţind un ulcior? Ei bine, o femeie urâtă şi un bărbat şi mai' urât – amândoi seamănă mult cu voi doi!

— Vezi că eşti urât, spuse Pinosel, ridicându-şi capul cu un efort, respirând adânc pentru a-şi compune trăsăturile, apoi mângâindu-şi părul de cioara. — Sigur, spuse ea, am avut zile mai bune.

— Nu este adevărul, mormăi Ursto.

„Şi am auzit asta! O grea vină este asta, nasul de porc?

„Numai oamenii care nu ne mai „se închină" şi toate astea.

„Zactly!

Ormly se încruntă la iaz şi gheaţa lui. În acel moment, o lespede uriaşă s-a flambat cu un trosnet puternic! Şi s-a trezit făcând un pas înapoi involuntar, un pas, ddi. — Urmează? el a cerut.

— Nu, spuse Ursto,"mijind cu un ochi mormanul de gheaţă care gemea. — Asta ar fi cel care are nevoie de degetul înapoi.

Apa de topire din marginea lacului clocotea şi se învârtea acum, ridicând nori de nămol în timp ce un curent curgea în jurul masei solide din mijloc. Rotund şi rotund, ca un vârtej numai în sens invers.

Şi deodată s-a auzit o lovitură, un strop de apă şi o siluetă în mijlocul ei care se zbătea Jpe mal, tuşind, curgând apă noroioasă şi ţinând într-o mâna incompletă o sabie cu teacă.

Pinosel, cu ochii strălucitori ca diamantele, ridică ulciorul într-un toast clătinat. „Bucură-te Mântuitorului! Salută câinele pe jumătate înecat care scuipă noroi! Şi apoi ea cânta, strigatul transformându-se într-un chicot, înainte de a mai bea adânc încă o dată.

Ormly smulse degetul tăiat din poşetă şi coborî spre locul unde îngenunchea Brys Beddict. — Cauţi asta? el a intrebat.

Fusese un timp de somn, apoi un timp de durere. Nici unul nu părea să dureze foarte mult, iar acum Brys Beddict, care murise de otravă în sala tronului din Eternul Domiciliu, se afla pe mâini şi în genunchi lângă un lac cu apă îngheţată. Trăbuşit de fiori, tot tuşind apă şi slime.

Şi un bărbat era' ghemuit lângă el, încercând să-i

dea un deget tăiat umflat şi vopsit în roz.

îşi simţi mâna stângă strângând o teacă şi o ştia de la sine. 'Clipind pentru a-şi limpezi ochii, aruncă o privire pentru a confirma că sabia încă mai locuia în ea. A făcut. Apoi, împingând cadoul bărbatului, el s-a aşezat încet pe coapse şi a privit în jur.

Familiar, da.

Bărbatul de lângă el îşi puse acum o mână caldă pe umăr, ca şi cum ar fi vrut să-şi calmeze tremurul. — Brys Beddict, spuse el cu voce joasă. — Tehol este pe cale să moară. Brys, fratele tău are nevoie de tine acum.

Şi, în timp ce Brys l-a lăsat pe bărbat să-l ajute să se ridice, el şi-a scos sabia, pe jumătate aşteptându-se să o vadă ruginită, inutilă – dar nu, arma strălucea cu ulei proaspăt.

'Stai aşa![1] strigă o altă voce.

Bărbatul care îl stabileşte pe Brys se întoarse uşor. — Ce este, Ursto?

— Zeul-demon este pe cale să se elibereze! întreabă «eu!" ^

— Intreabă-l ce?

'Numele! Intreabă-mă cum îl cheamă, la naiba! Nu-l putem trimite fără numele lui!

Brys scuipă nisip din gură. Am încercat să gândesc. Zeul demon din gheaţă, gheaţa care se prăbuşeşte. Momente de la eliberare, momente de la... „Ay'edenari of the Spring", spuse el. 'Av'edenan tejd velutíenan.'

Barbatul de lângă el pufni. — încearcă să spui asta de cinci ori repede! Errant, încearcă să spui o dată!

Dar cineva chicotea.

'Brys-'

El a dat din cap. Da. Tehol. Fratele meu... „Ia-mă", a spus el. — Du-mă la el.

— O voi facş, a promis bărbatul. — Şi pe drum, voi face nişte explicaţii. In regulă?'

Brys Beddict, Salvatorul Tronului Gol, dădu din cap.

— Inchipuiţi-vă, spuse Pinosel cu un oftat plin de rafale, un nume în limba veche. Oh, acum, acesta nu a parcurs un drum lung!

— Ai încetat să mai fii beat acum, dulciuri? Ea s-a agitat, s-a căţărat în picioare, apoi s-a întins în jos şi şi-a tras soţul. 'Haide.[1]

— Dar trebuie să aşteptăm... să folosim numele şi să-l trimitem!

— Avem timp. Să ne cocoţăm pe Aleea Wormface,

să bem un alt ulcior şi să-l vedem pe Edur cum se târăsc sus ca pe Ţestoasa Abisului. Ursto pufni. — E amuzant că acel mit nu a durat.

O umbră mai adâncă şi mai rece a alunecat peste Hannan Mosag şi el si-a oprit eforturile. Aproape acolo, da, acolo unde aleea se deschidea, a văzut două siluete aşezate în întinderi nepăsătoare şi rezemate una de alta. Trecând un ulcior între ei.

Beţivi mizeriei, dar poate cel mai potrivit ca martori – la moartea acestui imperiu grosolan. Primul care a murit, de asemenea. De asemenea, suficient de potrivit.

Făcu să se apropie, dar o mână mare s-a închis în jurul mantiei, chiar sub guler, şi a fost ridicat de la pământ.

Sâsâit, căutându-şi puterea-

Hannan Mosag s-a întors încet şi s-a trezit privind o faţă neomenească. Piele gri-verzuie ca pielea. Colţi lustruiţi ieşind din colţurile gurii. Ochi cu pupile verticale, privinduT acum fără expresie.

În spatele lui râdeau cei doi beţivi.

Regele Vrăjitor, atârnând în aer înaintea acestui demon uriaş, a întins mâna la vrăjitoria lui Kurald Emurlahn pentru a arunca această creatură în uitare. Şi a simţit că se răspândeşte în el...

Dar acum cealaltă mână l-a luat de gât.

Si stors.

Cartilajul mototolit ca cojile de ou. Vertebrele s-au scârţâit, s-au rupt, s-au rupt unul împotriva celuilalt. Durerea a explodat în sus, umplând craniul lui Hannan Mos^ag cu foc alb.

În timp ce lumina strălucitoare şi neiertătoare a soarelui îi scălda brusc faţa.

Sora Dawn, mă salutaţi

Dar s-a uitat în ochii demonului şi nu a văzut încă nimic. Ochi de şopârlă, ochi de şarpe.

Nu i-ar da ea nimic?

Focul din craniul lui a izbucnit în afară, orbindu-l, apoi, cu un vuiet moale, stins, s-a contractat încă o dată, întunericul năvălindu-se în urma lui.

Dar ochii lui Hannan Mosag nu vedeau nimic din toate astea.

Soarele strălucea din plin pe faţa lui moartă, scoţând în evidenţă fiecare întorsătură, fiecare erupţie de os stricat, iar ochii nevăzători care priveau acea lumină erau goali.

La fel de gol ca al lui Jaghut.

Ursto şi Pinosel l-au privit pe Jaghut care aruncă trupul patetic şi stricat.

Apoi le-a înfruntat. — Ritualul meu este întrerupt.

Pmosel a râs prin nas, ceea ce s-a dovedit o izbucnire dezordonată a cărei curăţare a ocupat-o în următoarele clipe.

Ursto îi aruncă o privire dezgustată, apoi dădu din cap către vrăjitoarea Jaghut. „Oh, toţi au muncit la asta. Mosag, Menandore, Sukul Ankhadu, bla bla.[1] A fluturat cu o mâna. — Dar suntem aici, dragă. Avem numele lui, vezi.

Jaghut îşi înclină capul. — Atunci, nu am nevoie de mine.

— Ei bine, este destul de adevărat. Dacă nu îţi pasă de o băutură? Trase ulciorul de strânsoarea lui Pinosel, îl ridică.

Jaghut se uită încă o clipă, apoi spuse: — O ofertă plăcută, mulţumesc.

Soarele blestemat răsărise, dar pe această parte zidul oraşului era tot umbră. Cu excepţia, a văzut sergentul Balm, pentru poarta larg deschisă.

În faţă, Masan Gilani a făcut din nou acel lucru de neconceput şi s-a ridicat în etrieri, aplecându-se înainte, în timp ce îşi îndemna calul în galop.

Chiar din spatele Balsamului, Throatslitter gemea ca un căţeluş sub o cărămidă. Balm clătină din cap. Un alt gând bolnav i-a apărut în cap ca o căpuşă strânsă. Oricum, de unde le lua? Şi de ce era acea poartă deschisă şi de ce mergeau cu toţii din greu direct spre ea?

Şi acele cadavre pe care le-a văzut chiar înăuntru? Cifre care se mişcă printre fum? Arme?

Care era acel sunet de cealaltă parte a acelei porţi?

— Ascuţitori! strigă Deadsmell m spatele lui. „Kéneb a intrat! El ţine poarta!

Keneb? Cine pe numele lui Hood era Keneb?

— Călăreşte! strigă Balsam. „Sunt după noi! Călăreşte pentru Aren! '

Fundul care se ridica şi cobora lui Masan Gilani s-a aruncat în umbra porţii.

Gâtul a strigat şi ăsta a fost sunetul în regulă, când

pisica se scufundă sub roata căruciorului şi lucrurile s-au zguduit şi nu era vina lui că abia bătuse cu piciorul. — S-a scufundat acolo, mamă! Oh, urăsc oraşele! Hai să mergem acasă! Prin gaura aceea! Cum se numeşte? Marea gaura cu pârghie cu arc fals!

Cufundat în întuneric, copitele de cai derapând brusc, toată fiara învârtindu-se sub el. Impact. Şold la crupă, iar Balm a fost aruncat, cu braţele întinse, înfăşurându-se strâns în jurul unui ansamblu moale, cedat, de carne desăvârşită – iar ea a ţipat, trasă cu el, în timp ce el a trecut pe lângă târându-l pe Masan Gilani de pe şa ei.

Pus pe pietriş, capul lui Balm trântindu-se în jos, zgâiindu-şi şi dislobandu-i cârma. Greutatea ei l-a aplatizat delicios pentru un singur moment minunat înainte de a se rostogoli.

Caii se poticnesc, copitele se prăbuşesc mult prea aproape. Soldaţii intră în grabă, trăgându-i afară.

Balm ridică privirea spre o faţă cunoscută. — Thorn Tissy, nu eşti mort?

Faţa urâtă s-a răspândit într-un rânjet de broască râioasă – broasca râioasă sub o cărămidă, oh, ei zâmbesc larg, atunci nu-i aşa – şi apoi o mână caloasă l-a plesnit puternic. — Eşti cu noi, Balm? Mă bucur că ai sosit – suntem presaţi aici – se pare că toată garnizoana blestemată a oraşului este aici, încercând să recupereze poarta.

'Garnizoană? La ce se gândeşte Blistig? Suntem de partea lui! Arată-mi faimoasele dansatoare din Aren, Tissy, asta sunt aici să văd şi poate mai mult decât să văd, hei?

Thorn Tissy l-a târât pe Balm în picioare, l-a aşezat înapoi pe capul lui Balm, apoi l-a luat de umeri şi l-a întors.

Şi era Keneb şi acolo, chiar dincolo, baricade de epave şi soldaţi ghemuiţi, reîncărcând arbalete, în timp ce alţii spargeau soldaţii Letherii care încercau să forţeze o breşa. Undeva, în dreapta, un ascuţit a detonat în giira unei alei, unde inamicul se adunase pentru o altă goană. Oamenii ţipau.

Pumnul Keneb se apropie de Balm. — Unde sunt restul, sergent?

— Domnule?

— Adjunctul şi armata!

— În transporturi, domnule, unde altundeva? Cea

mai urâtă furtună pe care am văzut-o vreodată şi acum toate navşle sunt cu susul în jos...

În spatele Balsamului, Deadsmell spuse: „Pumn, ar trebui să fie în marş”.

„întoarceţi-l pe Masan Gilani pe cal”, a spus Keneb, iar Balm a vrut să-l sărute pe bărbat, „şi nu-mi pasă dacă ea ucide fiara, dar vreau ca ea să ajungă la Adjunct – trebuie să o intensifice. Trimite-le cavaleria mainte călărind greu.

'Da domnule.'

„Suntem fără muniţii şi certuri şi mai mulţi Letherii se adună cu fiecare respiraţie blestemată şi dacă găsesc un comandant decent, nu vom putea ţine”.

Pumnul vorbea cu Balm? Nu era sigur, dar voia să se întoarcă să-l privească pe Masan Gilani sărind cu picioarele desfăcute pe spinarea calului, o, da, da, dar mâinile astea pe umerii lui nu l-au lăsat şi cineva îi scâncea în ureche...

— Nu mai scoate sunetul ăsta, sergent, spuse Keneb.

Cineva a ieşit înapoi pe poartă şi unde credeau că se duce? Aici a fost o luptă! — Prietenii dansatoarelor, şopti el, întinzându-şi mâna spre sabie.

— Caporal, spuse Keneb. — Călăuzeşte-ţi sergentul aici până la baricada din stânga. Şi tu, Tăietor de gât.

Deadsmell a spus: „Va fi bine într-o clipă, domnule...”

— Da, du-te.

— Da, Pumn.

Prieteni. Balm a vrut să-i omoare pe fiecare dintre ei.

— Oraşul ăsta arată ca şi cum a trecut un uragan prin el, spuse Cuttle cu un mormăi încet.

Avea acest drept. Totuşi, jafurile şi restul erau vechi de câteva zile, iar acum părea că acel' cuvânt despre breşa Malazan se scurgea într-o încă o furtună – aceasta s-a întâlnit cu epuizare – în timp ce echipa se ghemuia în umbră lângă un capăt al unei alei, privind, ocazional siluetă furtivă se repezi peste stradă.

Ei ţinuseră o ambuscadă unei unităţi care se formau pentru a mărşălui spre poarta de vest. Cearte şi ascuţitori şi un arzător sub vagonul cu arme – încă arzând acolo în spate, lângă coloana de fum negru care se ridica pe cerul mereu strălucitor. I-a scos pe toţi, douăzeci şi cinci de morţi sau răniţi, şi înainte ca el si

Gesler să se retragă, localnicii se grăbeau să jefuiască cadavrele.

Căpitanul îi comandase pe Urb şi echipa sa să o găsească pe Hellian şi pe soldaţii ei [1] beţivul blestemat luase o întorsătură greşită undeva – ceea ce l-a lăsat pe Fiddler şi pe Gesler să continue să forţeze spre palat.

La patruzeci de paşi pe stradă, în dreapta lor, era un zid înalt, cu o afişă fortificată. Blocul şi complexul City Garrison, iar acum'acea poartă se deschisese şi trupele se încurcau pentru a-şi forma rânduri pe stradă.

— Acolo îl găsim pe comandant, spuse Cuttle. — Cel care organizează toată treaba.

Fiddler se uită direct vizavi de locul unde se ascundeau el şi puşcaşii săi de marina şi îi văzu pe Gesler şi soldaţii săi înt'r-o poziţie potrivită în altă gura alee. Ar fi bine daca am fi pe acoperişuri. Dar nimeni nu a fost dornic să pătrundă în aceste clădiri cu aspect oficial si poate ajunge să se lupte cu funcţionarii freneţi si cu gardienii de noapte. Zgomot ca ăsta şi ar fi trupe adevărate care împingea din spatele lor.

Poate mai aproape de blocurile palatului de acolo, „si înghesuiţi. Ne-ar economisi o grămadă de prostiile astea de rătăcire şi târâre.

Şi ce'ar putea fi ambuscade dezordonate.

— Respiraţie, Fid, sunt o sută acolo şi încă mai vin. Cuttle arăta. — Iată, acesta este omul responsabil.

„Cine este cel mai bun şut al nostru cu arbaleta?” întrebă Fiddler.

■Tu.[1]

La dracu.

— Dar Koryk e în regulă. Desi, dacă as alege pe cineva, ar fi Corabb.

Fiddler zâmbi încet. — Cuttle, uneori eşti un geniu.

Nu că îţi va câştiga vreodată gradul' de caporal sau ceva de genul ăsta.

— Atunci voi dormi liniştit în noaptea asta. Cuttle făcu o pauză, apoi gândi: — Patruzeci de paşi şi o lovitură clară, dar am arunca orice şansă de ambuscadă'.

Fiddler clătină din cap. — Nu, asta e chiar mai bine. El pierde cearta, omul coboară. Ne grăbim afară, aruncăm cinci sau şase ascuţitori, apoi ne întoarcem pe alee, cât de repede putem. Supravieţuitorii se grăbesc, se înghesuie în gura aleii şi Gesler îi loveşte din spate cu încă cinci sau şase ascuţitori.

— Frumos, Fid. Dar de unde va şti Gesler…
— O să rezolve el. Fiddler se întoarse şi îi făcu semn lui Corabb înainte.
Un Finadd proaspăt numit din Garnizoana Principală, care stătea la cmci paşi de Atri-Preda Beshur, s-a întors de la a-şi revizui echipele' pentru a vedea capul unui consilier tremurând, scântei zburând de la cârmă, apoi Finadd Gart, care se afla lângă Atri-Preda, a ţipat. . Ţinea o mână în sus, aparent chiar în faţa lui Beshur' şi din acea mână ieşea un ciot de ceartă, iar sângele curgea pe faţa lui Beshur – în timp ce Atri-Preda se clătină înapoi, mişcarea trăgând mâna lui Gart cu el. Căci cearta a fost îngropată în fruntea lui Beşur.
Noul Finadd, în vârstă de nouăsprezece ani şi acum ofiţerul de rang al acestei unităţi cu putere, se uita cu neîncredere.
Strigăte şi văzu siluete apărând la gura unei alei, mai departe de stradă. Cinci, şase în total, repezindu-se înainte cu pietre în mână…
Arătând cu degetul, Finadd-ul a tipat ordinul de a contraataca şi apoi a alergat chiar în fruntea, soldaţii lui, fluturând sabia în aer.
Treizeci de paşi.
Douăzeci.
Stâncile au zburat afară, s-au arcuit spre ele. S-a abătut pe unul care a trecut pe lângă umărul drept, apoi, deodată surd, cu ochii plini de mizerie, stătea întins pe pavaj şi era sânge peste tot. Cineva s-a împiedicat în linia lui de vedere, unul dmtre soldaţii săi. Braţul drept al femeii atârna dintr-o singură fâşie subţire de carne, iar apendicele se legăna sălbatic în timp ce'femeia făcea o piruetă ciudată înainte de a se aşeza imediat.
Ea s-a uitat la el şi a ţipat.
Finadd a căutat sa se ridice în picioare, dar ceva nu era în regulă. Membrele lui nu funcţionau, iar acum era un foc în spate – cineva aprinsese un foc al naibii acolo -. de ce ar face asta? Căldura usturătoare ajungea în jos, printr-o amorţeală ciudată, iar ceafă îi era udă.
Luptându-se cu toată voinţa, ridică o mână în spate, pentru a-şi aşeza palma pe ceafa.
Si şi-â găsit craniul dispărut complet.
Degetele tremurătoare, tremurătoare, împinse într-un fel de materie pulpată şi, dintr-o dată, durerea arzătoare din spate a dispărut.

Putea să facă lucrurile să meargă din nou, şi-a dat seama şi a împins ceva mai mult, mai adânc.

Price a atms apoi l-a ucis.

În timp ce Fiddler îşi conducea echipa într-o aparentă rătăcire, cu cincizeci său şaizeci de soldaţi Letherii care atacau după ei, Gesler ridică mâna, care ţinea un arzător. Da, dezordonat, dar au fost mulţi, nu-i aşa?'

Fiddler şi puşcaşii săi de marina au ajuns pe alee şi au dărâmat-o.

O mulţime de Letherii a ajuns la gură, alţii împingându- se în spatele lor.

Si muniţiile au zburat şi dintr-o dată strada a fost o conflagraţie.'

Fără să aştepte, şi în timp ce o rafală de căldură înverşunată i-a cuprins, Gesler s-a întors şi l-a împins pe Stormy să conducă retragerea.

Alergând, alergând din greu.

Aveau să găsească urmatoarea stradă şi să se îndrepte spre dreapta, să urce pe cealaltă parte a complexului zidit. Mă aşteptam să-l văd pe Fiddler şi propriii săi soldaţi aşteptând din nou în faţa lor. Mai multe guri de alee şi chiar atât mai aproape de palat.

— Avem aur, la naiba!

— Toată lumea are asta, răspunse barmanul, laconic ca întotdeauna.

Hellian se uită la el. — Ce fel de accent este?

— Tipul potrivit pentru limba comerciantului, ceea ce face ca unul dintre noi să pară educat şi presupun că asta e ceva.

— Oh, o să-ţi arăt ceva! Ea a scos sabia caporalului ei, dându-i o împingere puternică pe piept pentru a curăţa arma, aj>oi a bătut cu ciocanul pomului pe blatul barului. Arma sari din mâna ei, marginea pătrunzând adânc peste urechea dreaptă a lui Hellian. Ea a înjurat, şi-a întins mâna şi şi-a văzut mâna roşie de sânge. — Acum uite ce m-ai făcut să fac!

— Şi presupun că te-am făcut să invadezi imperiul nostru şi acest oraş şi...

„Nu fi idiot, nu eşti atât de important. Maimuţele înaripate au făcut asta.

Faţa subţire şi prea lungă a barmanului se răsuci uşor în timp ce îşi arcuia o singura sprânceană.

Hellian se întoarse către caporalul ei. — Ce fel de sabie foloseşti, prostule? Unul care nu funcţionează

bine, aşa aş spune eu.
— Da, sergent.
— îmi pare rău, sergent.
— Da şi îmi pare rău, nu tăiaţi cu mine, caporale. Acum scoate-mi acea sabie din vedere. '
— L-ai auzit venind? întrebă un alt soldat al ei.
‘Ce? Ce ar trebui să însemne asta, Boatsnort?
„Uh, numele meu este...”
— Tocmai ţi-am spus numele tău!
— Nimic, sergent. Nu am vrut să spun nimic.
Barmanul şi-a dres glasul. „Acum, dacă aţi terminat cu
vorbăria între voi, vă rog să plecaţi. După cum am spus mai devreme, această taverna este uscată...
— Nu fac taverne uscate, spuse Hellian.
— Sunt sigur că n-ai spus cniar corect...
— Caporal, ai auzit toate astea?
'Da.
-Da..
'Bun. încordaţi acest prost. Pe nările lui. Din fasciculul de acolo.
— Pe nări, sergent?
— Că eşti din nou, Snortface?
Hellian' a zâmbit în timp ce caporalul a folosit patru braţe pentru a-l apuca pe barman şi a-l trage peste tejghea. Bărbatul nu a fost deodată la fel de laconic ca acum o clipă. Pârâind, strângând cu gheare mâinile care îl strângeau, strigă: „Stai! Aştepta!'
Toată lumea s-a oprit.
— În pivniţă, icni bărbatul.
„Dă-mi instrucţiuni corporale şi cele potrivite”, a spus Hellian, atât de mulţumit acum,' cu excepţia urechii ei dribling, dar oh, dacă vreunul dintre soldaţii ei ieşea din linie, ar putea să culeagă crusta şi să sângereze peste ei şi nu ar fi făcut, se simt îngrozitor din cauza asta şi apoi fac exact ceea ce a vrut ea sa facă, „adică să păzească uşa”.
'Sergent?[1]
— M-ai auzit, păzeşte uşa, ca să nu fim deranjaţi.
— Pe cine căutăm?'întrebă Snivelnose. Nu e nimeni...
— Căpitanul, cine altcineva? Probabil că încă ne urmăreşte, la naiba.
Amintirile, înţelegea acum Icarium, nu erau lucruri izolate. Nu existau în compartimentele cu pereţi înalţi

într- o minte. în schimb, erau ca ramurile unui copac, sau'poate un mozaic continuu pe o podea pe care se putea juca lumină, luminând petice ici şi colo.

Totuşi, şi ştia şi acest lucru, pentru alţii acel petic de lumină era'vâst si strălucitor, cuprinzând' cea mai mare parte a vieţii şi, deşi detaliile ar putea fi neclare, scenele deveneau neclare şi incerte cu timpul, era, totuşi, o totalitate virtuală. Şi din aceasta s-a născut un sentiment de sine.

Pe care nu o poseda şi poate că nu o posedase niciodată. Şi în strânsoarea unei astfel de ignoranţe, era la fel de maleabil ca un copil. A fi folosit; să fie, într-adevăr, abuzat. Şi mulţi făcuseră asta, pentru că în Icarium era putere, mult prea multă putere.

O astfel de exploatare era acum pe sfârşit. Toate îndemnurile lui Taralack Veed erau ca vântul în depărtare şi nu se legăna. Grai ar fi ultimul însoţitor al lui Icarium.

Stătea în stradă, cu toate simţurile trezite la conştientizarea că cunoştea acest loc, acest petic modest de mozaic gri cu promisiune. Şi adevărata iluminare era în sfârşit la îndemână. Măsurarea timpului, din acest moment şi pentru totdeauna înainte. O viaţa începută din nou, fără riscul de a-şi pierde simţul de sine/

Mâinile mele au lucrat aici. În acest oraş, sub acest oraş.

'Si acum mă aşteaptă, să fiu trezit.

Şi când voi face asta, voi începe din nou. O viaţă, o mulţime de ţesere de aşternut una cate una.

Torni, atunci, spre uşă.

Uşa în maşina lui.

A mers, fără să-si amintească de cei care se grăbesc în urmele lui, de figurile şi soldaţii care ieşeau din calea lui. A auzit, dar nu a avut nicio curiozitate pentru zgomotele luptei, violenţa izbucnind pe străzi de ambele părţi, detonaţiile ca' ale fulgerelor, deşi această zori se răcea limpede şi nemişcată. A trecut' pe sub umbrele difuze aruncate de funiul care ardea din clădiri, vagoane şi baricade care ardeau. A auzit tipete şi strigăte, dar nu a căutat de unde veneau, nici măcar pentru a da ajutor aşa cum ar fi făcut în mod normal. A calcat peste cadavre pe stradă.

A mers o vreme de-a lungul unui canal plin de cenuşă gras, apoi a ajuns la un pod şi a traversat în

ceea ce era în mod clar o parte mai veche â oraşului. Pe altă stradă până la o intersecţie, după care a ocolit la stânga şi a continuat.

Erau mai mulţi oameni aici în acest cartier – cu ziua din ce în ce mai îndrăzneaţă şi toate zgomotele de luptă cu un vuiet îndepărtat spre vest – totuşi, chiar şi aici oamenii păreau ameţiţi. Niciuna dintre conversaţiile obişnuite, vânzătorii plârigându-şi marfa, fiarele care trăgeau căruţele încărcate. Fumul în derivă coborî ca un semn de prevestire, iar cetăţenii rătăceau j>rin el ca pierduţi.

Se âpropie de uşa. Desigur, nu semăna nimic cu o uşă în adevăr. Mai degrabă o rană, o breşă. Putea simţi puterea ei trecând la viaţă, pentru că aşa cum o simţea, la fel simţea şi pe el.

Icarium a încetinit apoi. O rană, da. Maşina lui a fost rănită. Piesele lui fuseseră răsucite, deplasate din poziţie. Vechile trecuseră de când o construise, aşa că nu ar trebui să fie surprins. Ar mai funcţiona? Nu mai éra atât de sigur.

Este al meu. Trebuie sa o fac corect, indiferent de cost.

Voi avea acest dar. o voi avea.

începu din nou înainte.

Casa care ascunsese odată această legătură a maşinii se prăbuşise în ruină şi nu se făcuseră niciun efort pentru a curăţa epava. În faţa éi stătea un bărbat.

Dupa o clipă luncjă, Icarium şi-a dat seama că l-a recunoscut pe acest barbat. Se aflase la bordul navelor, iar numele sub care fusese cunoscut era Taxilian.

în timp ce Icarium se apropie de el, Taxilian, cu ochii lui straniu de strălucitori, se înclină şi se dădu mapoi. — Asta, Icarium, spuse el, este ziua ta.

Ziua mea? Da, prima mea zi.

Lifestealer s-a confruntat cu ruina.

O strălucire se ridica acum de undeva dinăuntru, arbori înclinaţi în sus între cheresteaua şi grinzile sparte, izbind în suliţe de sub piatră şi cărămidă/ Strălucirea a înflorit, iar lumea de sub el páréa să tremure. Dar nu, asta nu era o iluzie – clădirile gemu, tremurau. Sunete zdrobite, obloanele zdrănnind ca de la o rafală de vânt.

Icarium se apropie cu un pas, trăgând un pumnal.

Tunetele răsuna sub el, făcând pietruiala să sară în pufături de praf. Undeva, în oraş, structurile au început

să se destrame, pe măsură ce secţiunile şi componentele din interiorul lor au luat viaţă, în mişcare inexorabilă. Căutând să revină la un tipar cel mai vechi.

Mai multe tunete, pe măsură ce clădirile se destramă.

Coloane de praf întinse spre cer.

Şi totuşi strălucirea alba s-a înălţat, s-a întins într-un mod' undeva între lichid şi foc,' revărsând, sărind, şuruburile şi suliţele răsucind'u-se în aer. înghiţind ruina, revărsându-'se pe' stradă, lăsind în jurul lui Icarium, care trase lama cu muchii ascuţite în diagonală, adânc, sus pe un antebraţ; apoi făcu acelaşi lucru cu celălalt – ţinând strâns arma într-o mână îmbibată de sânge.

Care apoi a ridicat mâinile.

Pentru a măsura timpul, trebuie să începem. Pentru a creşte în viitor, trebuie să rădăcini. Adânc în pământ cu sânge.

Am construit această maşină. Acest loc care îmi va forja începutul. Nu mai este în afâra lumii. Nu mai este în afara timpului în sine. Dă-mi asta, rănit sau nu, dă-mi asta. Dacă K'rul poate, de ce nu eu?

Tot ceea ce ieşea din încheieturile lui aprinse incandescent. Si Icarium a intrat în alb.

Taxilian a fost aruncat înapoi în timp ce focul lichid a explodat în exterior. Un moment de surpriză, înainte de a fi incinerat. Erupţia a sfâşiat clădirile învecinate, distrugându-le. Strada din faţa a ceea ce fusese cândva Scale House a devenit un vârtej de pietriş sfărâmat, cioburi de piatră alergând spre exterior pentru a împinge pereţii şi a străpunge obloanele. Clădirea de vizavi s-a înclinat înapoi, fiecare bretele s-a rupt, apoi s-a prăbuşit înăuntru.

Fugând de furtuna bruscă, Taralack Veed şi Senior Assessor au făcut o jumătate de duzină de paşi înainte ca amândoi să fie aruncaţi din picioare.

Călugărul Cabalhh, întins pe spate, a avut o viziune de moment cu o masă de zidărie care se năpusti şi în acel moment a izbucnit în râs – un sunet întrerupt în timp ce tonele de moloz îl zdrobeau.

Taralack Veed se rostogoli cu trântirea lui, evitând de puţin acel perete care coborâse. Asurzit, pe jumătate orb, şi-a folosit mâinile pentru a se târî mai departe, smulgându- şi unghiile şi spărgându-şi palmele şi degetele pe pavajul spart.

Şi acolo, prin ţărână, prin focul alb care se umfla, şi-a văzut satul, colibele, caii în kraalul lor de frânghie, iar acolo, pe dealul de dincolo, caprele se înghesuiau sub copac, la adăpost de soarele teribil. Câini întinşi la umbră, copii m genunchi jucându-se cu figurinele minuscule de lut pe care unii cărturari malazani le-au crezut că sunt de mare şi sfântă semnificaţie, dar nu erau, de fapt, decât nişte jucării, pentru că toţi copiii adorau jucăriile.

De ce, avea propria sa colecţie şi asta a fost cu mult înainte să-şi ucidă femeia şi iubitul ei, înainte de a-l ucide pe fratele bărbatului care'proclamase vrăjirea şi scosese cuţitul.

Dar acum, dintr-o dată, caprele strigau, strigau de durere groaznică şi mureau de groază! Uriaşul copac în flăcări, ramurile prăbuşite.

Colibele ardeau şi trupurile întinse în praf cu feţele roşii de ruină. Şi aceasta a fost moartea, atunci, moartea în ruperea a ceea ce fusese întotdeauna, solid şi previzibil, pur şi de încredere. Ruperea-devastarea, pentru a lua totul.

ţipă Taralack Veed, cu mâinile însângerate întinzându- se spre acele jucării – acele jucării frumoase, atât de
sacre...

Bucăţica enormă de piatră care s-a înclinat în jos a luat vârful capului lui Taralack Veed într-un unghi, zdrobind oasele şi creierul şi, în timp ce se îndepărta, a lăsat o pată grasă de păr roşu şi gri.

în tot oraşul, clădirile au erupt în nori de praf. Piatra, ţiglă, cărămizi şi lemn au navigat spre exterior, iar un foc alb se revărsa/ nişte fire de lumină argintie ieşind prin pereţi, ca si cum nimic nu ar fi putut sa le împiedice. O reţea de lumină strălucitoare, înnebunită, care leagă fiecare piesă a maşinii. Şi puterea curgea, năvălind m pulsuri orbitoare, şi toţi s-âu atras înăuntru, într-un singur loc, într-o singură inimă.

Icarium.

Pereţii exteriori de nord şi de vest au detonat în timp ce secţiuni ale fundaţiilor lor s-âu deplasat, s-au mişcat patru, cinci paşi, răsucindu-se ca şi cum piese^ uriaşe ale unui puzzle uriaş ar fi fost mutate la locul lor. închiriate, rupte, părţi ale acelor ziduri s-au prăbuşit şi sunetul acelui impact a bubuit sub fiecare stradă.

În curtea unui han care, prin scheme nefaste, devenise proprietatea lui Rautos Hivanar, o bucată uriaşă de metal, îndoită în unghi drept, acum ridicată drept în sus, până la dublul înălţimii omului care stătea în faţa ei. Dezvăluind, la baza ei, o balama de foc alb.

Şi apoi structura s-a înclinat, a căzut înainte ca un ciocan de fierar.

Rautos Hivanar s-a scufundat pentru a scăpa, dar nu suficient de repede, în timp ce obiectul masiv s-a trântit pe spatele picioarelor lui.

Fixat, în timp ce focul alb se lingea spre el, Rautos simţea sângele curgându-i din picioarele lui zdrobite, transformând praful complexului în noroi.

Da, gândi el, aşa cum a început cu noroi, aşa că acum se termină...

Focul alb l-a cuprins.

Şi i-a scos din minte fiecare amintire pe care o avea.

Lucrul care a murit acolo la scurt timp mai târziu nu a fost Rautos Hivanar.

Pulsul vastului pânză nu a durat decât o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. Deplasarea pieselor maşinii, cu toată distrugerea pe care o presupunea, a fost şi'mai de scurtă durată. Totuşi, în acel timp, toţi cei care au fost devoraţi de focul alb' şi-au golit viaţa în el. Fiecare amintire, de la durerea naşterii' pâna la ultimul moment al morţii.

Din păcate, aparatul era într-adevăr stricat.

Pe măsură ce ecourile gemetelor pietrei şi ale metalului s-au estompat încet, pânza a pâlpâit, apoi a dispărut. Şi acum, praful s-a luptat cu fumul din aer deasupra Letheras.

Câteva secţiuni rămase de piatră şi cărămidă s-au prăbuşit, dar acestea au fost doar ajustări' modeste în urma a ceea' ce se întâmplase înainte.

Şi în acest timp de aşezare, primele voci de durere, primele strigăte de ajutor, ridicate slab din mormanele de moloz.

Ruinele Casei Scale nu erau decât praf alb şi din el nu se agita nimic.

Patul unui canal se crăpăse în timpul cutremurului, deschizând o fisură largă în care pătrundea apa, curgând între cărămizi compacte şi umplutură. Şi în repercusiunile zguduitoare ale căderii structurilor, fundaţiile îngropate s- au deplasat, crăpat, s-au prăbuşit.

Abia observată în mijlocul tuturor celorlalte, atunci, explozia care a sfâşiat prin acel canal într-un strop de nămol şi apă a fost relativ minoră, totuşi s-a dovedit singulara într-un detaliu, pentru că, în timp ce ploaia noroioasă a apei canalului s-a scurs pe alambic, -străzi deformate, o siluetă zgâriată din canal, mâinile întinzându- se după treptele de acostare, trăgându-se din spuma agitata.

Un om batran.

Care stătea în picioare, tunică zdrenţuită curgând apă maronie şi nu s-a mişcat în timp ce hadsul şi suliţele de lumină orbitoare străbăteau Letheras. Care a ' rămas nemişcat, într-adevăr, după ce acele evenimente terifiante au dispărut şi s-au estompat.

Un om batran.

Sfâşiat între furia incandescentă şi frica îngrozitoare.

Din' cauza cine era el, frica a învins. Nu pentru el, desigur, ci pentru un muritor care, ştia bătrânul, era pe cale să moară.

Şi nu avea să ajungă la el la timp.

Ei bine, deci ar fi furie până la urmă. Răzbunarea împotriva Errantului ar trebui să-şi aştepte rândul. În primul rând, răzbunarea împotriva unui barbat pe nume Karos Invictad.

Mael, Bătrânul Zeu al Mărilor, avea de făcut.

Lostara Yil şi Adjunctul călăreau unul lângă altul în fruntea coloanei de cavalerie. Direct în faţă puteau vedea zidul de vest al oraşului. Prin praf se vedeau crăpături enorme, iar poarta dinaintea lor ramânea deschisă.

Caii aveau vânt, iar răsuflarea le trăgea din nările pătate de spumă.

Aproape acolo.

— Adjunct, asta era muniţie?

Tavo re aruncă o privire, apoi clătină din cap.

— Nicio şansă, spuse Masan Gilani în spatele lor. — Doar o mână de biscuiţi în tot lotul. Altceva a făcut toate astea.

Lostara se răsuci în şa.

Alături de Masan Gilani era Sinn. Nici nu merge bine.

Gilani stătea aproape, gata să întindă o mână stabilă. Copilul părea ameţit, aproape beat. Lostara se întoarse înapoi. — Ce e în neregula cu ea? l-a întrebat ea pe Adjunct.

'Nu ştiu.[1]

Pe măsură ce panta drumului urca spre poartă, ei vedeau râul în stânga lor. Gros de pânze. Flota Malazan si cele două Tronuri de Război sosiseră. Armata principală era doar la două-trei clopote în spatele coloanei Adjunctului, iar Pumnul Blistig le împingea cu putere.

S-au apropiat.

— Poarta aceea nu se va mai închide niciodată, observă Lostara. — De fapt, sunt uimit că este încă deschis. Diverse blocuri cioplite din arc alunecaseră în jos, blocându-se deasupra uşilor masive din lemn, care serveau să le fixeze pe loc.

Pe măsură ce urcau, doi puşcaşi puşcaşi au ieşit din umbră. Avea aspectul de grele şi amândoi erau răniţi. Cel Dai Honese făcu cu mâna.

Străduindu-se în faţa lor, Adjunctul a fost primul care a descălecat, cu o mână înmănuşată întinzându-şi sabia în timp ce se apropia.

— Ne ţmem nemişcaţi, spuse marinarul Dai Honese. Apoi ridică un braţ însângerat. — Nenorocitul mi-a tăiat tendonul – totul este înfăşurat sub piele – vezi? Doare mai rău decât o bavură în fund... domnule.

Adjunctul trecu pe lângă ambii puşcaşi marini, în umbra porţii. Lostara îi făcu semn coloanei să coboare, apoi porni după' Tavo re. Când venea vizavi de puşcaşii marini, ea a întrebat: „Ce companie eşti?”

— În al treilea rând, căpitane. Echipa a cincea. Echipa sergentului Badan Gruk. Eu sunt Reliko, iar acest oaf este Vastly Blank. Ne-am certat.

Mai departe, prin întunericul prăfuit, apoi afară în lumina soarelui prăfuită şi plină de fum. Unde s-a oprit, văzând toate cadavrele, tot sângele.

Adjunctul stătea la zece paşi, iar Keneb şchiopăta spre ea şi pe chipul lui era o uşurare disperată.

' Da, s-au certat cu ei. '

Bătrânul Hunch Arbat intră în spaţiul liber şi se opri lângă silueta adormită din centrul lui. A dat cu piciorul.

Un geamăt slab.

A dat din nou cu piciorul.

Ochii lui Ublala Pung s-au deschis pâlpâind, s-au

uitat în sus, neînţelegător pentru o clipă lungă, apoi Tarthenalul se ridică. — E timpul?

— Jumătate din oraşul blestemat a căzut, ceea ce este mai rău decât a prezis Old Hunch, nu-i aşa? Oh, da, este mai rău şi mai mult decât mai rău. Zei blestemaţi. Dar asta nu ne interesează, sj>une Old Hunch. Aruncă un ochi critic asupra eforturilor flăcăului, apoi dădu din cap cu zguduială. — va trebui să facă. Doar norocul meu, ultimul Tarthenal rămas în Letheras si poartă un sac de găini coapte la soare.

încruntat, Ublala s-a întins un picior peste şi a înghiontat sacul. S-a auzit un cioc răspuns şi el a zâmbit. „M-au ajutat să fac curăţenie”, a spus el.

Bătrânul Hunch Arbat se uita o clipă, apoi îşi ridică privirea şi studie mormintele. — Le mirosi? Old Hunch are. Ieşi din acest cerc, Ublala Pung, dacă nu vrei să te alături.

Ublala se scărpina pe falcă. „Mi s-a spus să nu mă alăture lucrurilor despre care nu ştiu nimic”.

‘Oh? Şi cine ţi-a spus asta?

O femeie grasă, pe nume Rucket, când m-a făcut să jur fidelitate Breslei Prinzătorilor de Şobolani.

„Beslasa prinzătorilor de şobolani?”

Ublala Pung a ridicat din' umeri. — Presupun că prind şobolani, dar nu sunt sigur cu adevărat.

— Ieşi din cerc, băiete.

Trei' paşi de contestator pe nisipurile arenei şi cutremurul a lovit. Băncile de marmură crăpau, oamenii strigau, mulţi cădeau, se prăbuşiră, iar nisipul însuşi strălucea, apoi păru să se transforme, în timp ce bulgări de sânge uscat ieşiră la vedere ca granate în tigaia de tablă a prospectoruluL

Samar Dev, tremurând în ciuda luminii oblice a soarelui, s-a ţinut strâns de o margine a unei bănci care sări, cu ochii aţintiţi asupra lui Karsa Orlong, care stătea în picioare, cu picioarele largi pentru a-şi menţine echilibrul, dar în rest parând netulburat – şi acolo, la celălalt capăt al arenei, din gura unui tunel a ieşit o siluetă uriaşă, leganată. Sabie mătură o brazdă în nisip/

Un foc alb a luminat brusc cerul, arcuindu-se peste cerul albastru-gri al răsăritului. Strălucind, pulsând, apoi dispărând, în timp ce tremurele au venit din oraş, apoi s-au stins. Pene de praf s-au întors spre cer din apropiere, în direcţia Vechiului Palat.

Pe tribuna imperială, cancelarul – cu fata palidă şi cu

ochii mari de alarmă – trimitea alergători în fuga.

Samar Dev la văzut pe Finadd varat Taun stând lângă Triban Gnol. Privirile li s-au blocat – iar ea a înţeles, Icarium.

Oh, Taxilian, ai ghicit bine? Ai văzut ceea ce îţi doreai să vezi? 'Ce se întâmplă?'

Vuietul a adus-o, unde stătea împăratul. Rhulad Sengar se uita în sus la cancelar. 'Spune-mi! Ce s-a întâmplat?'

Triban Gnol clătină din cap, apoi ridică mâinile. — Un cutremur, împărate. Roagă-te Errantului că a trecut.

— I-am alungat pe invadatorii de pe străzile noastre?

„AŞ£ facem şi acum”, a răspuns cancelarul.

— Il voi ucide pe comandantul lor. Cu propriile mele mâini îl voi ucide pe comandantul lor...

Karsa Orlong şi-a scos sabia de cremene.

Actul a captat atenţia împăratului, iar Samar Dev l-a văzut pe Rhulad Sengar dezvelind dinţii într-un zâmbet urât. — Un alt gigant, spuse el. „De câte ori să mă omori? Tu, cu sângele rudelor mele deja pe mâini. De două ori? De trei ori? Nu va conta. Nu va conta!'

Karsa Orlong, îndrăzneţ cu afirmaţiile sale, dezvăluit în aroganţa sa, a rostit doar cinci cuvinte ca răspuns: „Te voi omorî./ o dată”. Şi apoi se întoarse să se uite la Samar Dev – o privire de o clipă, şi asta a fost tot ceea ce i-a dat Rhulad Sengar. ^

Cu un ţipăt, împăratul celor O Mie de Morţi s-a repezit înainte, cu sabia înceţoşată peste cap.

Zece paşi între *ei'.*

Cinci.

Trei.

Arcul strălucitor al acelei arme blestemate s-a tăiat, un leagăn decapitator – care a răsunat asurzitor din sabia de piatră a lui Karsa. A sărit înapoi, a tăiat, a fost blocat din nou.

Rhulad Sengar se clătină înapoi, zâmbind încă zâmbetul său teribil. — Omoară-mă, atunci, spuse el cu o zdrenţuire.

Karsa Orlong nu făcu nicio mişcare.

Cu un ţipăt, împăratul a atacat din nou, căutând să-i alunge pe Toblakai înapoi.

Conmoţiile sonore păreau să sară din acele arme, în timp ce fiecare atac sălbatic era blocat, îndepărtat. Rhulad pivotă, înclinat într-o parte, tăiat în jos la coapsa

dreaptă a lui Karsa. Paradat. O leagănă cu spatele în sus către umărul Toblakai. Bătut departe. Dezechilibrant din acel bloc, împăratul a fost brusc vulnerabil. O lovitură în jos l-ar lua, o lovitură l-ar străpunge – un nenorocit de prost l-ar fi putut tăia pe Rhulad în acel moment.

Dar Karsa nu a făcut nimic. Nici nu se miscase, dincolo de a se întoarce pentru a-l ţine pe împărat în faţa lui.

Rhulad se împiedică, apoi se întoarse, îndreptându-si sabia. Pieptul zvâcnind sub mozaicurile de monede încorporate, cu ochii sălbatici ca ai unui mistreţ. — Omoară-mă atunci!

Karsa a rămas acolo unde era. Fără batjocură, nici măcar zâmbind.

Samar Dev se uită în jos la scenă, blocată. Nu il cunosc. Nu l-am cunoscut niciodată.

Doamne, ar fi trebuit să facem sex, atunci aş şti!

Un alt atac învolburat, din nou reverberaţia ţipătoare a fierului şi a silexului, un val de scântei care se prăbuşesc în cascadă! Iar Rhulad s-a clătinat încă o dată înapoi.

împăratul curgea acum de sudoare.

Karsa Orlong nici măcar nu părea fără suflare.

Invitând un răspuns fatal, Rhulad Sengar a căzut pe un genunchi pentru a-şi recăpăta vântul.

Invitaţia nu a fost acceptată.

După un timp, în care scorul sau mai puţini privitori se uitau, tăcuţi şi confuzi; în care stătea cancelarul Triban Gnol, cu mâinile strânse, ca o cioară bătută în cuie pe o creangă; împăratul s-a îndreptat, şi-a ridicat sabia încă o dată şi şi-a reluat zguduirea inutilă – oh, a existat o îndemânare, da, o îndemânare extraordinară, totuşi Karsa
Orlong a rămas în picioare şi nici o dată lama aia nu l-a atins.

Deasupra capului, soarele a urcat mai sus.

Karos Invictad, cu mătăsurile lui roşii strălucitoare pătate şi pătate de nisip şi praf, a târât trupul lui Tehol Beddict peste prag. înapoi m biroul lui. De pe coridor, cineva ţipa despre o armată în oraş, nave care se înghesuiau în port, dar nimic din toate astea nu mai conta acum.

Nimic nu conta decât acest om inconştient de la
gicioarele lui. Bătut până când abia s-a agăţat de viaţă, 'upă sceptrul supraveghetorului, simbolul sau' al

puterii/ şi nu era aşa? Oh, dar a fost.

Mulţimea mai era acolo? Au intrat acum? Un întreg zid al complexului se prăbuşise, la urma urmei, nimic şi nimeni nu mai rămăsese să-i oprească. Mişcarea i-a atras atenţia şi capul i s-a răsturnat – doar un' alt şobolan pe coridor, trecând pe lângă. Breasla. Ce fel de joc jucau proştii ăia? Omorâse zeci de lucruri blestemate, atât de uşor zdrobite sub călcâi sau cu o balansare sălbatică în jos â sceptrului său.

Şobolani. Nu erau nimic. Cu nimic diferit de gloata de afară, toţi acei cetăţeni preţioşi care nu înţelegeau nimic despre nimic, care aveau nevoie de lideri precum Karos Invictad care să-i ghideze prin lume. Şi-a ajustat strânsoarea pe sceptru, fulgi de sânge căzând, cu palma lipită aparent de tija ornată, dar acel lipici nu se întărise şi nu s-a lăsat de o vreme, nu-i aşa? Nu pană când a terminat cu adevărat.

Unde era gloata aia blestemata? Voia să-şi vadă – această lovitura finală care sfărâmă craniul – marele lor erou, revoluţionarul lor.

Martirii puteau fi trataţi. O campanie de dezinformare, zvonuri de vulgaritate, corupţie, oh, totul a fost destul de simplu.

Am stat singur, da, nu-i aşa? împotriva nebuniei acestei zile. Ei îşi vor aminti asta. Mâi mult decât orice altceva. Ei îşi vor aminti asta şi tot ce aleg să le ofer.

Omor pe cel mai mare trădător al Imperiului, cu mâna mea, da.

Se uită în jos la Tehol Beddict. Faţa zdrobită, desfăcută, respiraţiile superficiale care tremurau de sub coaste rupte. Putea sa puna un picior pe pieptul bărbatului, să-si aşeze greutatea, până când acele coaste rupte înţepau plămânii, ii lăsau laceraţi, iar spuma roşie se revărsa din nasul zdrobit al lui Tehol, buzele lui rupte. Şi, surpriză. La urma urmei s-ar îneca.

Un alt şobolan pe coridor? S-a transformat.

Vârful ' săbiei i-a tăiat stomacul. Fluide ţâşneau, organele urmând. Târâind, Karos Invictad căzu în genunchi, se uită în sus la bărbatul care stătea în faţa lui, se uită în sus la sabia cu lama purpurie din 'mâna bărbatului.

— Nu, spuse el mormăind, dar eşti mort.

Ochii căprui, calmi ai lui Brys Beddict, s-au mutat de pe chipul supraveghetorului, observând sceptrul încă ţinut în mâna dreaptă a lui Karos. Sabia lui părea ' să se

zvârcolească.

Durere arzătoare la încheietura mâinii supraveghetorului şi a privit în jos. Sceptrul dispăruse. Mâna dispăruse. Sângele curgea din ciot.

O lovitură în piept l-a făcut pe Karos Invictad să se răstoarne, trăgându-i măruntaiele care i-au căzut între picioare ca un penis obscen şi malformat.

S-a întins cu o mână pentru a trage totul înapoi, dar nu mai era putere.

L-am ucis pe Tehol? Da, trebuie să am. Supraveghetorul este un adevărat slujitor al imperiului şi va fi întotdeauna şi vor fi statui în curţi si pieţe ale oraşului. Karos Invictad, eroul care a distrus 'rebeliunea.

Karos Invictad a murit atunci, cu zâmbetul pe buze.

Brys Beddict îşi înveli sabia, îngenunche lângă fratele său şi îşi ridică capul în poală.

În spatele lui, Ormly spuse: — Un vindecător este pe drum.

— Nu e nevoie, spuse Brys. Şi a ridicat privirea. — Vine un Dumnezeu bătrân.

Ormly şi-a lins buzele. ‘Salvator-[1]

O tuse de la Tehol.

Brys a privit în jos şi a văzut cum ochii fratelui său se deschid. Un maro, unul albastru. Ochii aceia ciudaţi se uitau la el o clipă lungă, apoi Tehol şopti ceva.

Brys se aplecă mai jos. ‘Ce?[1]

— Am spus, asta înseamnă că sunt mort?

— Nu, Tehol. Nici eu, nu mai sunt, se pare.

‘Ah. Apoi...[1]

‘Atunci ce?[1]

— Moarte... cum e, Brys?

Şi Brys Beddict a zâmbit. ‘Umed.[1]

— întotdeauna am spus că oraşele sunt locuri periculoase, spuse Quick Ben, ştergându-şi praful de ipsos de pe haine. Clădirea care' se prăbuşise aproape îi aplatizase pe amândoi, iar vrăjitorul încă tremura – nu din cauza apelului apropiat, ci din cauza vrăjirii îngrozitoare care luminase cerul dimineţii – o vrăjitorie devoratoare, profund flămândă. Dacă acea energie ar fi ajuns la el, nu era sigur că ar fi putut rezista.

— Cum, pe numele lui Hood, a fost asta? întrebă Hedge.

Tot ce ştiu, era veche. Şi vicios.

— Vom'mai primi ceva/crezi?

Quick Ben a ridicat din umeri: — Sper că nu.

Au mers mai departe, pe străzi pline de dărâmături, iar din toate părţile strigătele răniţilor, figurile clătinându-se în stare de şoc, praful şi funiul ricTicându-se în lumina soarelui.

Apoi Hedge ridică o mână. 'Asculta.[1]

Rapid Ben a făcut cum i s-a cerut.

Şi, de undeva înainte, mai aproape de Eternul Domiciliu, ecoul lui „Sharpers!”.

Da, repede, da. Haide, hai să-i găsim!

— Aşteaptă, ţine, săpător, ce sunt...

— Este al Paisprezecelea, ticălos cu craniul gros!

Au început să se grăbească.

— Data viitoare când îl văd pe Cotillion, şuieră Quick Ben, îl voi sugruma cu propria lui frânghie.

La şase leghe mai la nord, un dragon alb ca osul, cu ochi roşii, a navigat pe cerul dimineţii. Aripile scârţâind, muşchii îngrămădiţi, vântul şuierând împotriva solzilor şi de-a lungul colţilor dezgoliţi care erau lungimea cuvintelor scurte.

Intorcându-se, după tot acest timp, în oraşul Letheras.

Hannan Mosag fusese avertizat. Dumnezeul schilodit fusese avertizat. Şi totuşi niciunul nu luase în seamă Ruina Silchas. Nu, în schimb, ei conspiraseră cu Sukul Ankhadu şi Sheltatha Lore şi, posibil, cu Menandore însăşi. Să-i ia în cale, să i se opună şi a ceea ce trebuia să facă.

Mai mult decât atât, Imperiul Letherii îi vânase de o perioadă exagerată de timp, iar Ruina Silchas, din îngăduinţă, ignorase afrontul. De dragul Achizitorului şi al celorlalţi!

Acum, nu mai ignora nimic.

Un imperiu, un oraş, un popor, un Tiste Edur Ceda şi un împărat nebun.

Fratele lui Anomander şi Andarist, considerat pentru totdeauna cel mai rece dintre cei trei, cel mai crud, Silchas Ruin a zburat, un leviatan alb cu crimă în inimă.

Alb ca osul, cu ochii roşii ca moartea.

Rhulad Sengar se ' împletici, târându-şi sabia. Transpiraţia curgea din el, părul atârnând zdrenţuit şi picurând. Lovise din nou şi din nou, fără să străpungă o dată plasa defensivă a săbiei de piatră a contestatorului său. La şase paşi între ei acum, nisip mestecat îmbibat şi aglomerat cu nimic altceva decât stropi de uleiul strălucitor care făcea să strălucească monedele.

Tăcut ca toţi ceilalţi martori, Samar Dev urmărea, întrebându-se cum se vor termina toate astea, întrebându- se cum s-ar putea termina. Atâta timp cât Karsa a refuzat să contraatace...

Si apoi Toblakai şi-a ridicat sabia şi a mers înainte.

Direct pentru împărat.

La fel de uşor, atunci.

Care s-a ridicat cu un zâmbet brusc şi şi-a ridicat arma într-o poziţie de gardă.

Sabia de silex a izbucnit, o tăietură incomodă, dar s-a legănat cu atâta putere încât blocul lui Rhulad cu propria sa armă i-a scăpat una dintre mâini din strângere, iar lama de fier a fost bătută în cuie în afară, iar apoi, dintr-o dată, acea sabie blestemată părea pentru a dobândi o voinţă proprie, punctul împins într-o fantezie care l-a târât pe împărat înainte cu un ţipăt.

Şi lama s-a înfipt' m coapsa stângă a lui Karsa, prin piele, muşchi, lipsind de aproape osul, apoi lovindu-şi

E artea din spate. Toblakai a pivotat, chiar dacă cu o uiditate îngrozitoare şi-a adus sabia într-o tăietură în jos, care a tăiat în întregime umărul lui Rhulad deasupra braţului săbiei.

'În timp ce braţul, cu mâna încă ţinând arma, acum prinsă în piciorul lui Karsa, s-a despărţit de corpul lui Rhulad, Toblakai i-a aruncat cu spate partea plată a lamei în fata lui Rhulad, trimiţându-l să se întindă pe nisip.

Şi Samar Dev a ' constatat că ţinea cuţitul, lama descoperită şi, în timp ce Karsa s-a întors spre ea, ea îşi tăia deja adânc în palmă, şuierând cuvintele străvechi de eliberare – eliberând spiritele întemniţate, zeii deşertului şi toate acelea, care au fost legaţi de vechiul cuţit...

Spirite şi fantome ale celor ucişi s-au revărsat, eliberate de' puterea din sângele ei, curgând jos peste rândurile de banei, jos pe podeaua arenei.

La sunetele teribile ale ţipetelor lui Rhulad Sengar, acele spirite s-au repezit direct spre Karsa, s-au măturat, l- au înghiţit – haos învolburat – un moment orbitor ca de focuri dezlănţuite...

- şi Kars'a Orlong, sabia împăratului şi braţul care o ţine jn'că, a dispărut.

întins singur pe nisipurile arenei, Rhulad Sengar a vărsat purpuriu din ciotul umărului său.

Si nimeni nu s-a mişcat.

Să locuieşti într-o' lamă de fier se dovedise, pentru fantoma lui Ceda Kuru Qan, o experienţă foarte interesantă. După un timp nemăsurat de explorare, simţind toate celelalte entităţi prmse înăuntru, găsise un mijloc de a scăpa ori de câte ori dorea. Dar curiozitatea îl ţinuse, o suspiciune crescândă că toţi locuiau în acest loc întunecat cu un scop ascuns. Şi ei aşteptau.

Anticiparea, chiar nerăbdare. Şi, într-adevăr, mult mai multă poftă de sânge decât ar putea suporta Kuru Qan.

Se gândise la o campanie ae dominaţie, de înfrângere a tuturor celorlalte spirite şi de a le lega de voinţa sa. Dar un conducător, înţelesese bine, nu putea fi ignorant, iar a forţa dezvăluirea secretului era întotdeauna o propunere întâmplătoare.

În schimb, aşteptase, răbdător, la fel de răbdător, fie că era viu sau mort.'

Şoc brusc, deci, la gustul ţâşnit al sângelui în gură şi la extazul frenetic care se dezlănţuia în el. Recunoaştere acru – cea mai umilitoare – în descoperirea unei astfel de slăbiciuni bestiale din interiorul lui – şi când invocarea a sosit în limba Primului Imperiu, Kuru Qan s-a trezit ridicându-se ca un demon pentru a-şi urlă dominaţia asupra tuturor celorlalţi, apoi lăsându-se din lama de fier.', în lume încă o dată, conducând o gazdă înspăimântătoare-

La cel care stă în picioare. Thelomen Tartheno Toblakai.

Si sabia îi împinge piciorul.

Kuru Qan a înţeles, atunci, ce trebuia făcut. A înţeles calea care trebuie' făcută şi a înţeles, vai, sacrificiul care trebuie făcut.

S-au închis în jurul războinicului Toblakai. Au întins mâna spre acea sabie blestemată şi au apucat-o de lama. Au tras cu o nevoie feroce de sângele care curgea pe piciorul Toblakai, făcându-l să se clatinească şi, cu Kuru Qan în frunte, spiritele au deschis o poartă.

Un portal.

Haosul a urlat din toate părţile, căutând să-i anihileze, iar spiritele au început să-şi predea vieţile fantomatice, sacriricându-se foametei rapace care le asalta. Totuşi, chiar şi în timp ce făceau acest lucru, ei i-au împins pe Toblakai înainte, făcând calea, cerând călătoria.

Alte spirite s-au trezit, din preajma războinicului,

ucişii Toblakai, şi au fost o legiune.
Moartea urlă. Presiunea haosului a înjunghiat, a sfâşiat spiritele în bucăţi – chiar şi cu toate numărul lor, puterea voinţei lor, încetineau, nu puteau trece – tipă Kuru Qan – pentru a atrage mai mult din puterea Toblakai-ului l-ar ucide. Au eşuat.
A eşuat[1]
Într-un cerc degajat într-un vechi cimitir Tarthenal, un şaman decrepit, aşezat cu picioarele încrucişate în centru, sa trezit, cu ochii deschişi. îşi ridică privirea şi o văzu pe Ublala Pung stând chiar dincolo de margine.
— Acum, băiete, spuse el.
Plângând, tânăruf Tarthenal se repezi înainte, cu un cuţit în mâini – unul al lui Arbat, fierul negru de vârstă, gliîele de pe lamă atât de uzate încât să fie aproape invizibile.
Arbat dădu din cap când Ublala Pung ajunse lângă el şi înfipse arma adânc în pieptul şamanului. Nu din partea inimii – Bătrânul Hunch trebuia să-şi ia ceva timp pentru a muri, pentru a-şi sângera puterea, pentru a hrăni mulţimea de fantome cáré se ridicau acum din morminte.
'Pleacă de aici!' strigă Arbat, chiar când cădea pe o parte, cu sângele spumegându-i la gură. 'Ieşi!'
Pierzând un urlet de copil, Ublala Pung a fugit.
Fantomele s-au adunat, cu sânge pur şi cu sânge amestecat, cuprinzând secole peste secole şi trezite după atât de mult timp.
Şi Old Hunch Arbat le-a arătat noul lor zeu. Şi apoi le-a arătat, cu puterea sângelui său, drumul prin.
Kuru Qan s-a simţit înălţat de un val, împins înainte ca de un val enorm şi dintr-o dată erau spirite, o armată din ele.
Thelomen Tartheno Toblakai.
Tarthenal-

Având în faţă, haosul s-a împins înapoi, dându-se înapoi, apoi atacând din nou.
Sute dispărând.
Mii de oameni scoţând strigăte de agonie.
Kuru Qan s-a trezit aproape de războinicul Toblakai, direct în faţa figurii care se zvâcnea, şi a întins mâna înapoi, ca şi cum ar fi vrut să-l prindă de gâtul Toblakai. îşi închise mâna şi trase.
Apă, un surf care se prăbuşeşte, nisip de corali care

se mişca sălbatic sub picioare. Căldură orbitoare de la un soare furibund.

Se clătina, pe ţărm – şi da, asta era cât de departe putea să ajungă lCuru Qan.

Pe mal.

L-a eliberat pe războinic, l-a văzut că se poticneşte pe plaja insulei, târând piciorul acela înţepat de sabie...

în spatele vechiului Ceda, marea întinse mâna, l-a smuls pe Kuru Qan înapoi cu o inhalare rostogolită.

Apa peste tot, învolburând, trăgându-l din ce în ce mai adânc, din ce în ce mai întunecat.

S-au terminat.

Am terminat.

Si marea, prieteni, nu te visează.

Pe podeaua arenei, împăratul Rhulad Sengar zăcea mort. Sangerat, carnea lui era vizibilă palidă ca lutul râului şi la fel de rece. Nisipul a făcut praf monedele transpirate şi tot sângele care se revărsase din el se înnegrea.

Iar privitorii au aşteptat.

Pentru ca împăratul celor O Mie de Morţi să învie din nou.

Soarele a răsărit mai sus, zgomotele luptei din oraş s- au apropiat.

Şi, dacă cineva ar fi căutat, ar fi văzut o pată deasupra orizontului, spre nord. Creşterea din ce în ce mai mare.

La o stradă de Eterii Domicile, Fiddler şi-a condus echipa pe acoperişul unei clădiri publice stricate. Pete de cenuşă se învârteau în aerul fierbinte al dimineţii şi tot oraşul pe care îl vedeau era acoperit în spatele prafului şi fumplui.

Îi pierduseră pe Gesler şi echipa sa, încă de la ambuscadă în garnizoană, dar Fiddler nu era prea îngrijorat. Toată opoziţia a fost un dezastru. Alergă ghemuit până la marginea cu faţa la Domiciliul Etern, se uită peste el şi apoi în jos spre stradă.

' Era o poarta, închisă, dar nu se vedeau paznici. Al naibii de ciudat. Unde este toata lumea?

Se întoarse acolo unde aşteptau soldaţii săi, trăgându-şi răsuflarea în centrul acoperişului plat. — În regula, spuse el, aşezându-şi arbaleta şi deschizându-şi ghiozdanul, există o poartă pe care o pot scoate cu un înjurător de aici. Apoi coborâm şi mergem drept peste şi drept înăuntru, rapid şi răutăcios.' Omorâţi pe toţi cei

aflaţi la vedere, înţeles? Şi-'a scos cearta şi a încărcat'cu grijă arbaleta. Apoi şi-a reluat instrucţiunile. — Tarr ocupa spatele traversând strada. Sticla, ţine tot ce ai la îndemână...

‘Sergent-[1]

— Nil acum, Corabb. Asculta! Ne îndreptăm spre sala tronului. Il vreau pe Cuttle în faţă...

‘Sergent-[1]

'-cu ascuţitori în mână. Koryk, tu eşti următorul...

'Sergent-[1]

— Ce anume, pe numele lui Hood, Corabb?

Bărbatul arăta cu degetul. Spre nord.

Fiddler şi ceilalţi se întoarseră cu toţii.

Să văd un dragon alb uriaş care se îndreaptă asupra lor.

O împrăştiere nefrecventă a soldaţilor Letherii tăiaţi şi mici incendii lăsate în urmă de muniţii le oferiseră suficientă cale pentru Quick Ben şi Hedge, iar acum erau ghemuiţi la picioarele unei uşi către o clădire incendiată.

— Ascultă, insistă Hedge, acoperişul e chiar vizavi de poartă. Il cunosc pe Fid şi îţi spun că e pe acoperişul ăla blestemat de Hood!

— Bine, bine, merge mai departe, săpător. Quick Ben clătină din cap. Ceva... nu stiu...

S-au aruncat înăuntru. Duhoarea fumului era acre, muşcător. Epave carbonizate zăceau de jur împrejur, resturi ale unui imperiu ruinat.

— Iată, spuse Hedge, apoi se îndreptă spre un coridor, coborând spre un set de scări care duceau în sus.

Ceva... o, Doamne!

'Mişcă-1!' Quick Ben mârâi, împingându-l pe săpător înainte.'

‘Ce-[1]

‘Grabă![1]

Uriaşul dragon se înclină în jos, drept pentru ei.

Fiddler s-a mai uitat o clipa, văzând fiara deschizând gura, ştiind ce urma, apoi şi-a ridicat arbaleta şi a tras.

Şurubul a tras în sus.

Un membru din spate al dragonului s-a rupt pentru a pune cearta deoparte.

Iar blestemul a detonat.

Explozia i-a aplatizat pe marinii de pe acoperiş, l-a făcut pe Fiddler să se prăbuşească înapoi.

Acoperişul însuşi s-a lăsat sub ei cu sunete de

măcinat şi de scrâşnet.

Lăutarul zări dragonul, curgând sânge, cu pieptul rupt, alunecând într-o parte, îndreptându-se spre stradă de dedesubt, cu aripile zdrobite zvacnindu-se ca pânzele într-o furtună.

Un al doilea şurub a zburat pentru a-l intercepta.

O altă explozie, trimiţând balaurul să se zvârnească înapoi, în jos, într-o clădire, care s-a pliat brusc în interior pe acea parte, apoi s-a prăbuşit cu un vuiet asurzitor.

Lăutarul s-a răsucit rotund-

— şi l-am văzut pe Hedge.

— şi Quick Ben, care alerga spre marginea acoperişului, cu mâinile ridicate şi vrăjitorie construind în jurul lui/ca şi cum ar fi proa unei corăbii care trece prin apa.

Fiddler sări în picioare şi l-a urmat pe vrăjitor.

Din ruinele clădirii de lângă Domiciliul Etern, balaurul se elibera. Lacerate, oase proeminente şi sânge curgând din răni groaznice. Şi apoi, imposibil, s-'a înălţat din nou înspre cer, cu aripile rupte bătând – dar Fiddler ştia că vrăjitoria era cea care ridica creatura înapoi în aer.

În timp ce a curăţat clădirea prăbuşită, Quick Ben şi-a dezlănţuit magia. Un val de foc trosnitor s-a izbit' de dragon, l-a făcut să se clatine înapoi.

O alta.

Şi apoi altul – dragonul era acum la două străzi mai departe, zvârcolindu-se sub atacul înfloritor.

Apoi, cu un strigăt pătrunzător, s-a rotit, a urcat mai sus şi a zburat, în plină retragere.

Quick Ben îşi coborî braţele, apoi căzu în genunchi.

Privind dupa dragonul care se diminua rapid, Lăutarul şi-a sprijinit arbaleta pe umăr.

— Aceasta nu este lupta ta, îi spuse el creaturii îndepărtate. — Dragonul dracului.

Apoi se întoarse şi se uită la Hedge.

Care, rânjind, se uită înapoi.

— Nicio fantomă?

— Nicio fantomă. Da, Fid, m-am întors.

Fiddler se încruntă, apoi clătină din cap. — Ajută-ne pe toţi. Apoi se întoarse către Quick Ben. — Si unde ai fost în Abis?

Ridicându-se de pe acoperişul cu catarame, Bottle se uită la cei trei soldaţi. Nu ştiam' pe unul dintre ei decât că era săpător. Şi un blestemat de Bridgeburner.

Lângă el, Koryk gemu, apoi scuipă. — Uită-te la ei, spuse eL

Bottle dădu din cap.

Şi, în mod ciudat, pentru toţi soldaţii din echipă, nu mai trebuia spus nimic despre asta.'

Sticla miji la dragonul care se diminua rapid. Dă-ne voie să ne prezentăm...

Trull Sengar ridică uşor braţele lui Seren şi se dădu înapoi din îmbrăţişarea ei. Aproape că s-a lăsat înainte, nevrând ca momentul să se termine, iar ceva rece i-a format un pumn în stomac. Tremurând, ea se întoarse.

'Seren-[1]

Ea flutură o mână, apoi îi întâlni din nou ochii.

'Fratele meu. Părinţii mei.'

— Da, spuse ea.

„Nu pot pretinde că nu sunt acolo. Că nu înseamnă nimic pentru mine.

Ea dădu din cap, fără să aibă încredere în ea însăşi să vorbească.

A traversat camera prăfuită, dând cu piciorul printre gunoaie – locul fusese practic dezbrăcat de tot, oricât de lipsit de valoare ar fi fost. Stătuseră întinşi împreună pe mantii, urmăriţi de păianjeni în colţurile de lângă tavan şi de lilieci atârnaţi la rând sub pervazul ferestrei. Luă suliţa Imass de unde se sprijinea de un perete şi se îndreptă spre ea, oferind un zâmbet slab. — Mă pot proteja. Şi singur, mă pot mişca repede...

— Du-te, atunci, spuse ea şi simţi angoasă la asprimea bruscă a vocii ei.

Jumătatea lui de zâmbet a durat încă o clipă, apoi a dat din cap şi a mers pe coridorul care ducea la usa din faţă.

După o clipă a urmat Seren Pedac. „Trull-*

Se opri în prag. — înţeleg, Seren. E în regulă.'

Nu, nu este în regulă! „/Te rog”, a spus ea, „întoarce-te”.

'Eu voi. nu pot face nimic altceva. Ai tot ce este din mine, tot ce a mai rămas.

„Atunci am tot ce îmi trebuie”, a răspuns ea.

El întinse mâna, cu o mână atingându-i obrazul.

Şi apoi a dispărut.

Ieşind de pe aleea care traversa curtea, Trull Sengar, cu patul suliţei răsunând ca călcâiul unui toiag

---

* * *

de pe pavaj, a ieşit în stradă.
'Si porni în direcţia Eternului Domiciliu.
Din umbra unei alei de vizavi, Errantul îl privea.
'Mă simt mult mai bine.[1]
Brys Beddict îi zâmbi fratelui său. — Uită-te la asta. Deci, Tehol, slujitorul tău este un Dumnezeu Bătrân.
— O să iau pe oricine pot găsi.
— De ce acum ochii tăi au două culori diferite?
— Nu sunt sigur, dar cred că Bugg ar putea fi dalton. Albastru şi verde, verde şi albastru, iar în ceea ce priveşte maro, uitâ-l.
A spus slujitorul care s-a întâmplat să fie un Dumnezeu Bătrân a intrat în cameră. 'Am gasit-o.'
Tehol era în picioare. 'Unde? E în viaţă?
— Da, dar avem de făcut... din nou.
— Trebuie să-l găsim pe acel bărbat, pe acel Tanal...
— Nu e nevoie de asta, răspunse Bugg, cu ochii aţintiţi asupra cadavrului lui Karos Invictad.
Brys a făcut la fel. O insectă cu două capete se îndrepta încet spre măruntaiele vărsate. — Ce este asta, pe numele Errantului?
Şi Bugg şuieră printre dinţi. „Da”, a spus el, „el este următoruF'.
Afară, în complex, în strada de dincolo, se aduna o masă de cetăţeni. Sunetul lor era ca o val care se înainta. Avuseseră nişte explozii zgomotoase şi vuietul inconfundabil af vrăjitoriei, din direcţia Eternului Domiciliu, dar toate acestea fuseseră de scurtă durată.
Tehol l-a înfruntat pe Bugg: „Ascultă gloata aia. Vom putea pleca de aici în viaţă? Chiar nu am chef de o înecare. Mai ales al meu.
Brys mormăi. — Nu ai fost atent, frate. Eşti un erou. Vor să te vadă.
'Eu sunt? Nu mi-am imaginat niciodată că au în ele.
— Nu au făcut-o, răspunse Bugg, cu o expresie acru. — Ormly şi Rucket au cheltuit o avere pe strigători. Brys zâmbi. — Umilit, Tehol?
'Nu. Bugg, du-mă la Janath. Vă rog.' La asta, Brys Beddict se ridică din sprâncene. Ah, aşa este, atunci. Bine. Bun.
Un ofiţer supravieţuitor al garnizoanei oraşului s-a predat oficial Adjunctului chiar în interiorul porţii' de vest, iar acum Tavore şi-a condus armata de ocupaţie în Letheras.

Lăsându-l pe Fist Blistig la conducerea forţei principale, ea a adunat cei cinci sute de soldaţi marini supravieţuitori, împreună cu Fist Keneb şi propria ei trupă de cavalerie călare, şi a pornit spre palatul imperial. Acest rău numit „Domiciliu etern”.

Sinn, călare în spatele lui Lostara Yil, strigăse când balaurul apăru peste oraş; apoi râsese şi bătuse din palme când cel buţin doi înjurătoare şi apoi val după val de vrăjitorie feroce au înfrânt creatura.

Echipele de avansare ale căpitanului Faradan Sort erau încă active – că multe fuseseră clarificate. Si erau la palat, sau cel puţin foarte aproape. Şi erau într-o dispoziţie.

Majoritatea comandanţilor s-ar fi înfuriat cu soldaţii ăştia necontrolaţi care ridicau haos undeva înainte, o mână de puşcaşi puşcaşi care trăiseră în sălbăticie de prea mult timp acum lovindu-se la uşa palatului, înnebuniţi de pofta de sânge şi dornici să se răzbune. Aşa voia sa-şi anunţe cucerirea?'Oare blestemaţii de proşti ar lăsa ceva încă să respire în acel palat?

Şi cum rămâne cu acest împărat care nu poate fi ucis? Lostara Yil nu credea că aşa ceva este posibil. Un înjurător în picioarele nenorocitului acolo pe tronul acela şi el va da oamenilor zile şi zile. Nici ea nu l-ar fi trecut' pe lângă Fiddler. Un pas'în sala tronului, zgomotul acelei arbalete supradimensionate şi apoi sergentul se scufundă înapoi, încercând să se îndepărteze în timp ce întreaga încăpere a erupt. Probabil că s-ar sinucide cu plăcere din această plăcere.

Totuşi, deşi fără îndoială Adjunctul împărtăşea astfel de viziuni, Tavore nu spuse nimic. Nici ea nu şLa îndemnat trupele să se grăbească – nu că vreunul dintre ej ar fi fost în formă pentru asta, în special puşcaşii marini. În schimb, au înaintat într-un ritm masurat, iar cetăţenii au început să apară de pe aleile laterale, alei şi alei, pentru a-i privi trecând. Unii chiar au strigat un bun venit, cu vocile rupte de uşurare.

Oraşul era o mizerie. Revolte şi cutremure şi muniţii Moranth. Lostara Yil a început să-şi dea seama că, dacă sosirea vânătorilor de oase însemna' ceva, era promisiunea unei reveniri la ordine, o nouă aşezare a civilizaţiei, a legilor şi, în mod ironic, a păcii.

Dar' Adjunct, dacă rămânem prea mult aici, asta se va întoarce. întotdeauna o face. Nimănui nu-i place să fie sub călcâiul unui ocupant. Natură umană simplă, să-şi ia

propria deznădejde şi să-i dea chip de străin, apoi să elibereze câinii de sânge.

Vezi aceşti cetăţeni? Aceste feţe strălucitoare şi bucuroase? Oricare dintre ei, în curând, s-ar putea întoarce. Secerătorii violenţei se pot ascunde în spatele celor mai calmi ochi, al celor mai blânde zâmbete. *

Ritmul coloanei era încetinit, cu tot mai multe mulţimi în faţa lor. Cântările se ridicau şi coborau ici şi colo. Cuvinte letherii, tonul undeva între speranţă şi insistenţă.

— Adjunct, ce spun toţi?

Un nume, a răspuns ea. — Ei bine, două nume, cred. Unul pe care ei îl numesc Mântuitorul. Celălalt...[1]

— Celălalt... ce, domnule?

îi aruncă o privire rapidă Lostarei, apoi s-a oprit, înainte de a spune: „împărate”.

împărat? Dar am crezut-[1]

Un nou împărat, căpitane. Prin proclamare, s-ar părea.

Oh, şi nu avem nimic de spus despre asta?

Direct în faţă se afla un zid de cetăţeni, blocând orice speranţă de trecere, prin care se mişca un mic grup, împingându-si drum în prim-plan.

---

* i

A apărut grupul, o femeie enorm de grasă în frunte, urmată de un omuleţ noduros care părea că poartă şobolani în buzunarele mantiei şi apoi doi barbaţi care păreau fraţi. Amândoi sunt slăbiţi, unuî în uniforma unui ofiţer, celălalt purtând o pătură zdrenţuită si pătată de sânge.

Tavore descălecă, făcându-i semn lui Lostara să facă la
fel.

Cele două femei s-au apropiat de grup. Pe măsură ce se apropiau, femeia grasă făcu un pas într-o parte şi, cu o mişcare surprinzător de eleganta a unei mâini plinuţe, spuse: „Comandante, vă prezint pe Brys Beddict, cândva campion al regelui Ezgara Diskanar – înainte de cucerirea Edur – a proclamat acum Salvator. Iar fratele său, Tehol Beddict, geniu financiar, eliberator al asupriţilor şi nu pe jumătate rău în pat, fiind şi acum proclamat noul împărat al Lether de către supuşii sai iubitori.[1]

Adjunctul părea sa nu aibă un răspuns.

Adjunctul ridică o mână înmănuşată pentru a semnala oprire.

Lostara se uită la acest Tehol Beddict – deşi, să fie sincer, prefera să-şi lase privirea să zăbovească asupra lui Brys – şi se încruntă la patura dezgustătoare înfăşurată în jurul lui. Geniu financiar?

Brys Beddict a făcut un pas înainte şi, la fel ca femeia uriaşă, a vorbit în limba comerciantului. — Te-am escorta la Domiciliul Etern, Comandante, unde, cred, vom găsi un împărat fără imperiu, care va trebui să fie înlăturat. El a ezitat, apoi a adaugat: — Presupun că veniţi ca eliberatori, comandante. Şi, în consecinţă, nu doresc să-ţi rămâi bun venit.

— Prin asta, spuse Adjunctul, vrei să spui că nu am forțe suficiente pentru a impune o ocupaţie viabilă. Ştiai, Brys Beddict, că graniţele tale de est au fost depăşite? Şi că o armată de aliaţi intră acum în imperiul tău?

— Atunci veniţi ca cuceritori? întrebă Brys Beddict.

Adjunctul a ortat, apoi s-a desfăcut şi şi-a tras cârma.

Şi-a scos mâna din mănuşă şi şi-a trecut prin părul scurt şi úmed de transpiraţie. — Rereşte-te, mormăi ea.

— Găseşte-ne o cale prin aceşti oameni, atunci, Brys Beddict. Făcu o pauză, îşi aruncă privirea spre Tehol Beddict şi se încruntă încet. — Eşti destul de timid pentru un împărat, observă ea.

Tehol a respins asta cu cel mai strălucitor zâmbet, iar asta l-a transformat, iar brusc Lostara a uitat totul despre fratele bărbatului cu aspect marţial.

Spiritele nisipului, acei ochi/..

— îmi cer scuze, comandante. Recunosc că am fost oarecum surprins.

Adjunctul dădu încet din cap. — Prin această aclamaţie populară, da, îmi imaginez...

— Nu, nu asta. Ea a spus că nu sunt pe jumătate rău în

E at. Sunt zdrobit de cealaltă jumătate, partea „jumătate una”...

— O, Tehol, spuse femeia grasă, eram modest de dragul

tău.

— Modestia din partea ta, Rucket? Nu ştii sensul cuvântului! Adică, mă uit doar la tine şi e greu să nu,

dacă ştii ce vreau să spun.
'   'Nu.[1]
'Oricum![1] Tehol bătu din palme. „Am avut focurile de artificii, acum să începem această paradă!”
Sirryn Kanar a alergat pe coridor, departe de lupte. Străinii blestemaţi se aflau în Domiciliul Etern, făcând măcel – fără apeluri de predare, fără cereri de aruncare a armelor. Doar acele certuri mortale, acele săbii scurte tăiate şi acele grenado devastatoare. Colegii săi de gardă mureau după scor, sângele lor stropind zidurile cândva curate.
Şi Sirryn a jurat că nu va avea aceeaşi soartă.
Nu l-ar ucide pe cancelar. Aveau nevoie de el şi, în plus, era un bătrân. Evident, neînarmat, un om paşnic! Civilizat. Şi paznicul pe care l-ar găsi stând lângă el, ei bine, chiar şi el nu purta decât un cuţit la centură. Fără sabie, fără scut, fără cârmă sau chiar armură.
Pot să rămân în viaţă acolo, chiar lângă Cancelar.
Dar unde este el?
Sala tronului fusese goală.
împăratul este în arenă. Prostul nebun încă se mai luptă cu luptele sale inutile şi jalnice. Iar cancelarul ar fi acolo, prezent, martor ironic al prostiei salivatoare a ultimului Tiste Edur. Ultimul Tiste Edur din oraş. Da.
S-a grăbit mai departe, lăsând în urma lui zgomotele luptei.
O zi de nebunie – nu s-ar termina niciodată,?
Cancelarul Triban Gnol se dădu înapoi. înţelegerea îi venise brusc, cu forţa unei lovituri de ciocan. Rhulad Sengar nu se va întoarce. împăratul celor o mie de morţi... a murit ultima sa moarte.
Toblakai. Karsa Orhng, nu ştiu ce ai făcut, nu ştiu cum, dar ai eliberat calea.
L-ai curăţat şi pentru asta te binecuvântez.
S-a uitat în jur şi a văzut că puţinul public a fugit – da, Domiciliul Etern a fost spart, inamicul era înăuntru. Se întoarse către Finadd care stătea în apropiere. — Varat Taun.
—   Domnule?
—   Am terminat aici. Adună-ţi soldaţii şi escortează-mă în sala tronului, unde îi vom aştepta pe cuceritori.
'Da domnule.'
—   Şi o aducem pe vrăjitoarea aia cu noi – aş şti ce s-a întâmplat aici. Aş ştiu de ce şi-a deschis mâna cu

acel cuţit. Aş şti totul.

— Da, cancelar.

Căpitanul a fost surprinzător de blând luând-o pe femeia palidă în custodia lui şi, într-adevăr, părea sa-i şoptească ceva care a stârnit un semn obosit din cap. Ochii fui Triban Gnol se îngustară. Nu, nu avea încredere m acest nou Finadd. Ar fi să-f aibă pe Sirryn cu el.

În timp ce se îndreptau dinspre arenă, Cancelarul se opri pentru o privire înapoi, o ultimă privire la silueta jalnica care zăcea pe nisipul însângerat. Mort. El este cu adevărat mort.

Cred că am ştiut întotdeauna că Karsa Orhng va fi acela. Da, cred că'am făcut-o.

A fost aproape tentat să se întoarcă, să coboare pe podeaua arenei, să traverseze terenul si să stea deasupra cadavrului lui Rhulad Sengar. Şi scuipă în faţa împăratului.

Nu este timp. O asemenea plăcere va trebui sa aştepte.

Dar jur că o voi face încă.

Cuttle le făcu semn spre intersecţie. Fiddler a condus restul echipei sale să se alature săpătorului.

— Aceasta este abordarea principală, a spus Cuttle. — Trebuie să fie.

Fiddler dădu din cap. Coridorul era ornamentat, impresionant de larg, cu un tavan arcuit strălucind cu foiţă de aur. Nu era nimeni. — Deci, unde sunt paznicii şi în ce direcţie este sala tronului?

— Habar nu, răspunse Cuttle. — Dar cred că mergem la stânga.

'De ce?[1]

— Niciun motiv, cu excepţia faptului că toţi cei care au încercat să scape de noi se îndreptau mai mult sau mai puţin în acest sens.

' — Bună idee, cu excepţia cazului în care toţi s-au îndreptat pe uşa din spate. Fiddler îşi şterse transpiraţia din ochi. Oh, asta fusese o vărsare de sânge urâtă, dar el şi- a lăsat soldaţii să plece, în ciuda privirilor dezaprobatoare ale lui Quick Ben. înalt Mage blestemat şi nasul în aer – şi de unde, pe numele lui Hood, a venit toată magia aceea? Quick nu arătase niciodată aşa ceva înainte. Nici măcar pe aproape.

Se uită la Hedge.

Acelaşi vechi Hedge. Nu mai în vârstă decât ultima dată când Fiddler îl văzuse. Doamne, nu se simte real.

S-a intors. Trăieşte, respiră, făteşte... El întinse mâna şi l-a încătuşat pe bărbat într-o parte a capului.

— Hei, pentru ce e asta?

— Niciun motiv, dar sunt sigur că mi se datora să fac asta măcar o dată.

„Cine ţi-a salvat pielea în deşert? Şi sub oraş?

— O fantomă până la nimic, â răspuns Fiddler.

— Hood, acea barbă albă te face să arăţi bătrân, Fid, ştii asta?

Oh, taci.

— Arbalete încărcate, toată lumea? Bun. Continuă, Cuttle, dar încet şi atent, nu?

Erau la cinci paşi pe coridor, când o intrare laterală în faţă şi în dreapta lor s-a umplut brusc de figuri. Şi haosul s- a dezlănţuit încă o dată.

Tarr l-a văzut primul pe bătrân, pe cel din frunte, sau chiar dacă nu l-a văzut primul, a scăpat înaintea oricui. Iar cearta s-a scufundat într-o parte a capului bărbatului, mort în centrul tâmplei sale stângi. Şi totul a stropit pe cealaltă parte.

Alte certuri l-au prins, cel puţin doi, învârtindu-şi trupul slăbănog, dar frumos îmbrăcat înainte să se răstoarne.

O mână de paznici care îl însoţiseră pe bătrân s-au dat înapoi, cel puţin doi s-au lipit bine, iar Tarr se repezi deja înainte, scoţând sabia scurtă şi aducând scutul rotund. S-a izbit puternic de Corabb care' făcea la fel şi a înjurat când bărbatul i-a ajuns în faţa.

Tarr îşi ridică sabia, un impuls brusc, copleşitor de a lovi lama' în capul nenorocitului, dar nu, cu' excepţia inamicului...

Care aruncau armele în timp ce se întorceau pe coridor.

— De dragul lui Hood! strigă rapid Ben, târându-l pe Tarr să treacă, apoi împingându-l pe Corabb într-o parte. — Se predau, la naiba! Nu mai măcelăriţi pe toată lumea!

Iar din grupul Letherii, o voce de femeie a strigat în Malazan: „Ne predăm! Nu ne ucide![1]

Acea voce a fost suficientă pentru a atrage pe toată lumea.

Tarr se întoarse, ca şi ceilalţi, să se uite la Fiddler.

După o clipă, sergentul dădu din cap. — Atunci ia-i prizonieri. Ne pot conduce la blestemata sala tronului.

Zâmbete s-au îndreptat spre trupul bătrânului şi au

început să-şi tragă toate inelele stridente.

Un ofiţer Letherii a făcut un pas înainte, cu mâinile ridicate. — Nu e nimeni în sala tronului, spuse el. — împăratul este mort – cadavrul lui e în arenă...

— Atunci, du-ne acolo, îi ceru Quick Ben, aruncându-se privirea spre Fiddler. — Vreau să văd singur.

Ofiţerul dădu din cap. „Tocmai am venit de acolo, dar foarte bine”

Fiddler făcu semn echipei sale înainte, apoi se încruntă spre Smiles. — Fă asta mai târziu, soldat...

Şi-a dezvăluit dinţii ca un câine peste o ucidere, apoi a scos' un cuţit mare şi, cu două cotlete sălbatice, a luat mâinile frumoase ale bătrânului.

Trull Sengar a ieşit pe nisipul arenei, cu ochii aţintiţi asupra corpului care zăcea aproape de capătul îndepărtat. Sclipirea monedelor, capul înclinat pe spate. A mers încet înainte.

Era haos pe coridoarele şi camerele Palatului Etern. Şi- a putut căuta părinţii mai târziu,^ dar bănuia că nu-i va găsi. Plecaseră cu restul Tiste Edur. înapoi spre nord. înapoi în patria lor. Si astfel, până la urmă, şi ei îl abandonaseră pe Rhulad, fluí lor cel mic.

De ce zace neclintit? De ce nu s-a întors?

A venit lângă Rhulad şi a căzut în genunchi. Dă jos suliţa. Un braţ lipsă, o sabie lipsă.

întinse mâna şi ridică capul fratelui său. Greu, fata atât de cicatrice,^ atât de răsucită de durere încât era greu de recunoscut. îl puse în poală.

De două ori acum, sunt făcut să fac asta. Cu un frate a cărui faţă, acolo sub mine, se odihneşte prea nemişcat. Prea golit de viaţă. Arată atât de... greşit.

Ar fi încercat, pentru ultima dată, o ofertă finală de raţiune fratelui său tânăr, un apel la tot ceea ce fusese cândva. înainte de toate acestea. înainte, cu un zel nebun, dar de înţeles, apucase o sabie pe un câmp de gheaţă.

Rhulăd avea să-l pronunţe atunci, într-un alt moment de slăbiciune, pe Trull Shorn.' Moartă în ochii tuturor Tiste Edur. Şi înlănţuieşte-l la piatră pentru a aştepta o moarte lentă şi irosită. Saü creşterea apei.

Trull venise, da, sa-l ierte. Era strigătul din inima lui, un strigăt cu care trăise pentru ceea ce părea pentru totdeauna. Ai fost rănit, frate. Atât de rănit. El te tăiase, te lăsase jos, dar nu murise. Făcuse ce trebuia să facă,

să-ţi pună capăt coşmarului. Dar tu nu ai văzut-o aşa. Nu âi putera.

În schimb, i-ai văzut pe fraţii tăi abandonându-te.

Aşa că acum, fratele meu,' aşa cum te iert eu, mă vei ierta acum?

Desigur, nu ar exista niciun răspuns. Nu din acea faţă niciodată nemişcată, niciodată goala. Trull a întârziat. Prea târziu pentru a ierta şi prea târziu pentru a fi iertat.

Se întrebă dacă 'Seren ştia, poate ghicise ce va găsi aici.

Gândul la ea îi făcu răsuflarea în gât. Oh, nu ştia că ar putea exista o astfel de iubire. Şi acum, chiar şi în cenuşa care îl înconjura aici, viitorul sé desfăşura ca o floare, cu parfumul ei dulce peste tot.

Asta înseamnă iubirea, am văzut in sfarsit-

Lovitura cuţitului i-a intrat sub omoplatul stâng şi i-a rupt inima.

Ochii larg de durere bruscă, uimire bruscă, Trull simţi că capul lui Rhulad se înclină într-o parte în poală, apoi alunecă din mâinile care îşi pierduseră toată puterea.

Oh, Seren, iubirea mea.

Oh, iartă-mă.

Cu dinţii dezveliţi, Sirryn Kanar se dădu înapoi, smulgându-şi arma. l/n ultim Tiste Edur. Acum mort, de mâna lui. Justiţia pură încă mai exista în această lume. El curăţise Imperiul Lether cu acest cuţit si uite, vezi sângele gros picurând în jos, curgând în jurul mânerului.

O lovitură spre inimă, încheierea tulpinii lui tăcute peste nisip, respiraţia i s-a ţinut prea mult pentru, ultimii trei paşi. Şi umbra lui binecuvântată, chiar sub picioarele lui – nici lin risc ca ea să înainteze pentru a-l avertiza pe nenorocit. A existat acel moment în care o umbră zvârlise pe nisip – o bufniţă blestemată, dintre toate – dar prostul nu observase.

Nu într-adevăr: soarele stătea în punctul cel mai înalt.

Şi fiecare umbră se înghesuia, tremurând sub acel stăpanitor înverşunat de pe cer.

îşi simţea gust de ner în gură, un dar atât de amar încât se bucura de muşcătura lui rece. Făcând un pas înapoi, în timp ce trupul cădea într-o parte, căzu chiar peste suliţa acelui sălbatic patetic.

Barbarul moare. Aşa cum trebuie, pentru a mea este

mâna civilizaţiei.

Auzi un zgomot la capătul îndepărtat şi se întoarse.

Cearta i-a izbit umărul stâng, l-a aruncat pe spate, unde s-a împiedicat de cele două cadavre, apoi s-a răsucit în cădere, aterizând pe partea rănită.

Durerea a izbucnit, uimindu-l.

— Nu, gemu Hedge, împingând-o pe lângă Koryk, care se întoarse cu o expresie mânmtă pe chip.

— La naiba, Koryk, începu Fiddler.

— Nu, spuse Quick Ben, nu înţelegi, Fid.

Koryk a ridicat din umeri. — îmi pare rău, sergent. Obicei.[1]

Fiddler îl privi pe vrăjitor urmărindu-l pe Hedge până la locul în care cele trei cadavre zăceau pe nisip. Dar săpătorul nu dădea atenţie Letherii înghesuiţi, ci ateriza cu putere în genunchi lângă unul dintre Tiste Edur.

— Vezi monedele de pe aia? întrebă Cuttle. „Ars chiar în...”

„— Asta era împăratul, spuse căpitanul care îi adusese aici. — Rhulad Sengar. Celălalt Edur... nu ştiu. Dar, a adăugat el, prietenii tăi o fac.

Da, Fiddler putea vedea asta şi, dintr-o dată, i se părea că nu era nimic altceva decât durere în acest loc. Prms în ultimele respiraţii, glasul dat de strigătele de durere alarmant de necaracteristice ale lui Hedge, aproape animale. Scuturat, Fiddler se întoarse către soldaţii săi. — Luaţi poziţii defensive, toti. Căpitane, tu şi ceilalţi prizonieri de acolo, lângă zidul acela, şi nu te mişca daca vrei să rămâi în viaţă. Koryk, stai liniştit cu blestemata aia de arbaletă, bine?

Fiddler s-a îndreptat apoi către prietenii săi.

Şi aproape că s-a retras din nou când a văzut chipul lui Hedge, atât de crud de angoasă, atât de... expus.

Quick Ben se întoarse şi aruncă o privire înapoi către Fiddler, un fel de avertisment, iar apoi vrăjitorul se îndreptă spre Letherii căzuţi.

Tremurând, confuz, Fiddler îl urmă pe Quick Ben. Stătea lângă el, privind în jos la bărbat.

— Va trăi, spuse el.

În spatele lor, Hedge râpă: — Nu, nu va face.

Acea voce nici nu suna umană. Fiddler se întoarse alarmat şi îl văzu pe Hedge holbându-se la Quick Ben, de parcă între cei doi bărbaţi trecea o comunicare tăcută.

Apoi Hedge a întrebat: „Poţi s-o faci, Quick? Un loc

cu... cu chm etern. Poţi să faci astă, vrăjitor? Am întrebat dacă poţi face asta!

Quick Ben îl înfruntă pe Fiddler, cu o întrebare în ochii
lui.

Oh, nu, rapid, acesta nu este pentru mine să spun...

— Lăutar, ajută-mă să decid, vă rog.[1]

Doamne, chiar si întristarea lui Quick Ben. Cine a fost acest războinic? — Eşti un înalt Mag, Quick Ben. Fă ceea ce trebuie făcut.

Vrăjitorul se întoarse către Hedge. — Hood îmi este dator, Hedge.

— Ce fel de răspuns este acesta?

Dar Quick Ben s-a întors, a făcut un gest şi o înceţoşare întunecată s-a ridicat în jurul Letherii, s-a închis în întregime în jurul corpului bărbatului, apoi s-a micşorat, ca în nisip, până când nu a mai rămas nimic. S-a auzit un ţipăt slab, în timp ce orice aştepta Letherii întinsese mâna să-l apuce.

Apoi vrăjitorul a rupt o mână şi l-a tras pe Fiddler aproape, iar faţa lui era palidă de furie. — Să nu-ţi fie milă de el, Fid. Mă înţelegeţi? Să nu-ţi fie milă de el!

Fiddler clătină dm cap. — Nu o voi face, Quick. Nici o clipă. Lasă-l să ţipe, pentru veşnicie. Lasă-l să ţipe. O încuviinţare sumbră dm cap, apoi Quick Ben îl împinse înapoi. Hedge a plâns peste Tiste Edur, a plâns ca un om pentru care s-a pierdut toată lumina din lume şi nu s-ar mai întoarce niciodată.

Si Fiddler nu ştia ce să facă.

Privind dintr-un loc nevăzut, Errantul se dădu înapoi, se trase de parcă s-ar arunca de pe o stâncă.

El era ceea ce era.

Un basculant de solduri.

Şi acum, în această zi – să-l devoreze abisul întreg – un făcător de văduve.

Urcând panta blândă a plajei, Karsa Orlong sa oprit. Îşi întinse mâna la sabia care îi ţinea în ţeapa piciorul şi închise o mână în jurul lamei, chiar deasupra mânerului. Fără să se gândească la felul în care marginile crestate i-au tăiat carnea, el a târât arma liber.

Sângele a înflorit din rănile înţepate, dar doar pentru o clipă. Piciorul devenea amorţit, dar avea să-l folosească încă,o vreme.

încă ţinând sabia blestemata de lamă, se împinse înainte, şchiopătând pe spadă. Şi văzu, la mică distanţă

în dreapta lui, o colibă mică din care ieşea fum.
Războinicul Toblakai se îndreptă spre el.
Venind vizavi de ea, lăsă să cadă sabia de fier, făcu încă un pas mai aproape, se apleca şi împinse o mână sub marginea colibei. Cu o ridicare în sus, a ridicat întreaga structură, a trimis-o să se răstoarne pe spate ca o broască ţestoasă răsturnată.
Fumul s-a înălţat, a prins briza si a fost luat.
în faţa lui, aşezat cu picioarele încrucişate, se afla o creatură străveche, îndoită şi zdrobită.
Un barbat. Un zeu.
Care ridică privirea cu ochii mijiţi plini de durere.
Apoi acei ochi s-au mutat, în spatele lui Karsa, iar războinicul s-a întors.
Spiritul împăratului sosise, văzu el. Tânăr – mai tânăr decât îşi închipuise Karsa că este Rhulad Sengar – şi, cu carnea lui Jimpede, nepătată, un bărbat deloc lipsit de frumuseţe. întins pe pământ ca în somn blând.
Apoi ochii i s-au deschis brusc şi a ţipat.
O încercare de scurtă durată.
Rhulad se împinse pe o parte, pe mâini şi genunchi – şi văzu, întins aproape, sabia lui.
'Ia-l![1] strigă Dumnezeul Infirm. „Dragul meu tânăr campion, Rhulad Sengar de la Tiste Edur. Ia-ţi sabia!
— Nu, spuse Karsa. „Spiritul tău este aici – este tot ce ai, tot ce eşti. Când o voi ucide, te va lua uitarea.
— Uită-te la piciorul lui! El este aproape la fel de infirm ca mine! Ia sabia, Rhulad, şi dă-l jos!
Dar Rhulad încă ezita,' acolo pe mâini şi în genunchi, respiraţia lui venind în gâfâituri rapide.
Zeul schilodit a şuierat, a tuşit, apoi a spus cu o voce joasă şi cântătoare: — Te poţi întoarce, Rhulad. Spre lumea ta. Puteţi face bine. De data'aceasta, poţi face totul corect. Ascultă-mă, Rhulad. Trull este viu! Fratele tău, este în viaţă, şi merge la Domiciliul Etern! Merge să te găsească! Omoară acest Toblakai şi te poţi întoarce la el, poţi spune tot ce trebuie spus!
— Rhulad Sengar, poţi să-i ceri iertare.
La asta capul lui Tiste Edur se ridică. Ochii se aprind brusc, făcându-l să pară... atât de tânăr.
Iar Karsa Orlong a simţit, în inima lui, un moment de regret.
Rhulad Sengar întinse mâna spre sabie.
Si sabia de silex s-a legănat în jos, decapitându-l.
Capul s-a rostogolit, s-a aşezat deasupra săbiei.

Corpul s-a înclinat lateral, picioarele lovindu-se spasmodic, apoi crescând, nemişcat m timp ce sângele curgea din gâtul desQhis. într-o clipă, acel sânge a încetinit.

În spatele lui Karsa, Zeul schilodit a râs spart, apoi a spus: „Te-am aşteptat de mult timp, Karsa Orlong. Am muncit atât de mult... să te aduc la această sabie. Căci este al tău, Toblakai. Niciun altul nu o poate mânui aşa cum poţi tu. Niciun altul nu poate rezista blestemului său, nu poate rămâne sănătos, nu poate rămâne stăpânul său. Această armă, Alesul meu, este pentru tine.

Karsa Orlong s-a confruntat cu Zeul Infirm. — Nimeni nu mă alege pe mine. Nu dau nimănui acest drept. Sunt Karsa Orlong din Teblor. Toate alegerile îmi aparţin.

— Atunci alege, prietene. Aruncă acel lucru jalnic de piatră pe care îl porţi. Alege arma făcută pentru tine mai presus de toate celelalte.[1]

Karsa îşi dezveli dinţii.

Ochii Zeului Infirmii se măriră pentru scurt timp, apoi se aplecă în faţă, peste brazierul său de cărbuni mocniţi. — Cu sabia, Karsa Orlong, vei fi nemuritor. A fluturat o mână noduroasă şi o poarta s-a deschis la câţiva paşi. 'Acolo, întoarce-te în patria ta, Karsa. Proclamă-te împărat al Teblorului. Ghidează-ţi oamenii pentru totdeauna. Oh, sunt îngroziţi. Numai tu îi poţi salvu, Karsa Orlong. Şi cu sabia, nimeni nu poate sta în faţa ta. Îi vei salva, îi vei conduce la dominaţie – o campanie de „copii” măcelăriţi, aşa cum lumea nu a mai văzut-o până acum. Dă răspuns, Toblakai! Dă răspuns la toate greşelile pe care le-ai suferit tu şi oamenii tăi! Lăsaţi copiii sa depună martori!

Karsa Orlong se uită în jos la Zeul Infirm.

Şi zâmbetul lui s-a lărgit, o clipă, înainte să se întoarcă.

'Nu-l lăsa aici! Este pentru tine! Karsa Orlong, este pentru tine!

Cineva venea de pe nisip. Un bărbat larg, foarte musculos şi trei bhokorala cu pielea neagră.

Karsa şchiopăta să-i întâlnească.

Withal simţi inima bătându-i în piept. Nu se aşteptase... ei bine, nu ştia la ce să se aştepte, ci doar la ce se aştepta de la el.

„Nu eşti binevenit”, a spus uriaşul cu faţa tatuată şi

piciorul rănit.

'Nu sunt surprins. Dar iată-mă oricum. Ochii lui Withal se îndreptară spre sabia care zăcea în iarbă. Capul lui Tiste Edur se sprijinea pe el ca pe un cadou. Armierul se încruntă. — Sărmanul băiat, nu a înţeles niciodată...

— Da, mârâi gigantul.

Withal ridică privirea spre războinic. Apoi, acolo unde s-a ghemuit Zeul Infirm, înainte de a reveni încă o dată la privirea lui asupra uriaşului. — Ai spus că nu?

'La fel.'

'Bun.'

— Il iei acum?

— Vreau să-l sparg pe forja unde a fost făcut. Şi arătă spre fierăria slăbită din depărtare.

Zeul infirmă şuieră: — Ai spus că nu va putea fi rupt niciodată, Withal!

Armierul a ridicat din umeri. „întotdeauna spunem astfel de lucruri. Plăteşte facturile.

Un strigăt îngrozitor a fost dezlănţuit de la Zeul Infirm, s-a terminat cu tuse sugrumată.

Gigantul îl studia pe Withal în schimb, iar acum a întrebat: „Tu ai făcut această armă blestemată?"

'Am făcut.'

Pălmuirea cu mâna pe spate l-a surprins pe Withal şi l-a trimis să zboare înapoi. Lovindu-i cu putere pe spate, privind în sus la cerul albastru care se învârtea – care se umplu brusc de războinic, privind în jos.

— Nu o mai face.

Si după ce a spus asta, uriaşul a plecat.

Clipind în lumina albă a soarelui, Withal a reuşit să se întoarcă pe o parte şi l-a văzut pe uriaş intrând într-un portal de foc, apoi dispărând în timp ce Zeul Infirmă ţipa din nou. Portalul a dispărut brusc cu un mârâit.

Unul dintre nacht-uri şi-a apropiat faţa îngrozitoare de Withal, ca o pisică pe cale să-şi fure răsuflarea. A răcit.

— Da, da, spuse Withal', împingând-o, ia sabia. Da. Rupe blestemul.

Lumea s-a învârtit în jurul lui şi a crezut că va fi bolnav. „Sandalath, iubire, ai golit găleata? Sigur că era piş, dar mirosea mai mult a bere, nu-i aşa? Aş putea să-l beau din nou, vezi.

Se căţără în sus, se legănă scurt înainte şi înapoi, apoi se întinse în jos şi, după câteva încercări, ridică

sabia.

Pleacă la fierărie. Nu sunt multe moduri de a sparge o sabie blestemata. O armă şi mai urâtă ar reuşi, dar m acest caz nu a existat una. Deci, înapoi la secretul vechiului fierar. Pentru a sparge o armă aspectată, aduceţi-o acasă, la forja unde s-a născut.

Eu bine, el ar face exact asta şi ar face-o acum.

Văzându-i pe cei trei nacht care se uitau la el, se încruntă. „Du-te să eliberezi blestemata de barcă – nu am chef să înec cincizeci de mături de pe ţărm”.

Creaturile s-au prăbuşit peste fiecare în graba lor de a se repezi înapoi la plajă.

Withal s-a dus la vechea fierărie, pentru a face ceea ce trebuia făcut.

În spatele lui, Zeul Infirmă a urlăit spre cer.

Un sunet teribil, teribil, un strigăt al lui Dumnezeu. Unul pe care nu a vrut să o mai audă niciodată.

La forja, Withal a găsit un ciocan vechi şi s-a pregătit să desfacă tot ce făcuse. Deşi, în timp ce aşeza sabia pe nicovala ruginită şi studia lama stropită cu sânge, şi-a dat seama că era, în tot adevărul, imposibil.

După o clipă, armărul ridică ciocanul.

Apoi a dat jos.

EPILOG

Ea a mers prin giulgiurile amurgului

Si a venit la masă

La Porţile Nebuniei.

Unde cei vii se jucau cu moartea Şi cântau triumfător La Porţile Nebuniei.

Unde morţii i-au batjocorit pe cei vii Şi au spus poveşti de inutilitate La Porţile Nebuniei.

A venit să-şi aşeze noul copil Acolo pe altarul pătat de la Porţile Nebuniei.

„Acesta”, a spus ea, „este ceea ce trebuie să facem, Cu speranţă şi smerenie La Porţile Nebuniei”.

Şi copilul a plâns noaptea Pentru a anunţa sosirea îndrăzneaţă La Porţile Nebuniei.

Am visat asta destul acum? Promisiunea noastră de a suferi La Porţile Nebuniei?

Vei privi noua lui faţă şi vei şopti cântece de suferinţă La Porţile Nebuniei?

Luând în mână cheia cu dinţi de ferăstrău Pentru a da drumul unui viitor stricat La Porţile Nebuniei?

Spune-i atunci copilului povestea ta despre inutilitate
Toate jocurile tale cu moartea La Porţile Nebuniei.
Noi, cei care stăm aici, am mai auzit-o.
Rugăciunea Copilului Călugării Mascaţi ai Cabalei

zdrenţându-şi sufletul din locul său de epuizare şi groază, sunetul unui lanţ care se învârtea îl trezi pe Nimander Golit. Se uită în sus la tavanul pătat al camerei sale mici, cu inima bătându-i cu putere în piept, trupul îi era alunecat de sudoare sub pături umede. Sunetul asta – păruse atât de real – Şi acum, cu ochii mari, îl auzi din nou. învârtire, apoi snaps ciudate! Apoi se învârte încă o dată. S- a ridicat. Oraşul mizerabil de afară dormea, înecat în întuneric, neuşurat de nicio lună. Şi totuşi... sunetul venea de pe stradă chiar dedesubt;

Nimander se ridică din pat, se îndreptă spre uşă, ieşi pe holul răcoros. Mizlă si praf sub picioarele lui goale, în timp ce cobora scările şubrede.

Ieşind, a ieşit în grabă în stradă.

Da, cea mai adâncă groapă a nopţii şi acesta nu a fost – nu putea fi – un vis.

Lanţul şuierat şi clacătul moale, aproape, l-au adus în jurul lui. Să văd uri alt Tiste Andii ieşind din întuneric. Un străin. Nimander gâfâi.

Străinul învârtea un lanţ dintr-o mână ridicată, un lanţ cu inele la fiecare capăt.

— Bună, Nimander Golit.

'Cine-cine eşti? De unde imi stii numele?[1]

„Am parcurs un drum lung, până în această Insula Shake – sunt rudele noastre, ştiai asta? Presupun că ai făcut-o, dar ei pot aştepta, pentru că nu sunt înca pregătiţi si poate nu vor fi niciodată gata. Nu doar sânge Andii, până la urmă. Dar Edur. Poate chiar şi Liosan, ca să nu mai vorbim de uman. Nu contează. Lâsă-i lui Twilight insula... râse el, imperiu.

'Ce vrei?'

— Tu, Nimander Golit. Şi rudele tale. Du-te acum, adună-le. Este timpul să plecării.

'Ce? Unde?'

— Eşti cu adevărat un copil? se răsti străinul frustrat. Inelele au făcut clic, lanţul s-a strâns în spirală în jurul degetului lui arătător. — Sunt aici să te conduc acasă, Nimander. Tot ce ai generat de Anomander Rake, Lordul cu Aripi Negre.

— Dar unde este acasă?

'Ascultă la mine! Te duc la el!

Nimander se uită cu privirea, apoi se dădu înapoi. „Nu ne vrea...”

— Nu contează ce vrea el. Nici măcar ce vreau! înţelegi încă? Eu sunt Heraldul ei!

A ei?

Deodată Nimander strigă, căzu cu putere în genunchi pe pavaj, cu mâinile la faţa. — Acesta... acesta nu este un vis?

Străinul rânji. — Poţi să-ţi păstrezi coşmarurile, Nimander. Poţi să te uiţi în jos'la sângele de pe mâini pentru toată eternitatea, pentru tot ce îmi pasă. Era, după cum spui, nebună. Şi periculos. Vă spun asta, aş fi lăsat cadavrul ei întins aici, în stradă, în noaptea asta,' dacă ar mai trăi. Deci, destule.

Du-te, adu-ţi rudele aici. Repede, Nimander, în timp ce întuneric încă deţine această insulă.

Iar Nimander s-a urcat în picioare, apoi a intrat în corăbirea decrepită.

Heraldul ei. Oh, Mamă întunecată, l-ai chema pe tatăl nostru, aşa cum ne chemi acum pe noi?

Dar de ce?,

OK, trebuie să fie. Da. Exilul nostru-Abisul de dedesubt- exilul nostru s-a încheiat!

Aşteptând pe stradă, Clip şi-a rotit lanţul. O grămadă alnică, dacă acest Nimander era cel mai bun dintre ei. Ei Dine, ar trebui să facă, pentru că nu a minţit când a spus că Shake nu sunt încă gata.

Acesta era, de fapt, singurul adevăr pe care-l spusese, în această cea mai întunecată dintre nopţi.

Şi cum te-ai descurcat în Letheras,' Silchas Ruin? Nu *bine,* aş paria.

Nu'eşti fratele tău. Nu ai fost niciodată.

Oh, Anomander Rake, te vom găsi. Şi ne vei da un răspuns. Nu, nici măcar un zeu nu poate' pleca vesel, nu poate scăpa de consecinţe. De trădare.

Da, te vom găsi. Şi vă vom arăta. Vă vom arăta cum se simte.

Rud Elalle şi-a găsit tatăl aşezat pe un bolovan

deteriorat de intemperii, la marginea văii mici din apropierea satului. S-a urcat și sa alăturat lui Udinaas, aşezandu-se pe piatra încălzită de soare de lângă el.

Un viţel ranag se despărţise cumva de mama sa şi, într- adevăr, întreaga turmă, iar acum rătăcea pe fundul văii, urlând.

— Ne-am putea sărbător cu asta, spuse Rud.

„Am putea”, a răspuns Udinaas. — Dacă nu ai inimă.

„Trebuie să trăim, iar pentru a trăi trebuie să mâncăm...”

„Şi pentru a trăi şi a mânca, trebuie să ucidem. Da, da, Rud, sunt conştient de toate acestea.

‘Cat de mult vei sta?[1] întrebă Rud, apoi i s-a tăiat răsuflarea în gât. Tocmai ieşise întrebarea – cea pe care se temea să o pună de atâta timp.

Udinaas i-a aruncat o privire surprinsă, apoi şi-a întors atenţia asupra viţelului pierdut. — Se întristează,' spuse el. „E întristata, atât de adanc în inima ei încât ajunge la mine – de parcă distanţa ar fi nimic. Nimic. Aceasta este ceea ce vine, a adăugat el' fără urmă de amărăciune, „de viol”.

Rud a hotărât că era prea greu să privească chipul tatălui său în acest moment, aşa că şi-a coborât privirea spre viţelul îndepărtat.

— î-am spus lui Onrack, continuă Udinaas. 'A trebuit să. Să-l... scot, înainte să mă devore. Acum, ei bine, regret că am făcut asta.

'Nu ai nevoie. Onrack nu avea un prieten mai mare. Era necesar ca el să ştie adevărul...

— Nu, Rud, âstş, nu este niciodată necesar. Expedient, uneori. Util, alteori. În restul timpului, doar răneşte.

— Părinte, ce vei face?

'Do? De ce nimic. Nu pentru Seren, nu pentru Onrack. Nu sunt altceva decât un rost sclav. Un zâmbet de moment, ironic. — Trăind cu sălbaticii.

— Eşti mai mult decât atât, spuse Rud.

'Eu sunt?'

— Da, eşti tatăl meu. Şi aşa vă întreb din nou, cât veţi rămâne?

— Până când mă dai afară, presupun.

Rud a venit la fel de aproape să izbucnească în lacrimi ca niciodată. Gâtul i s-a închis, atât de strâns, încât nu a putut spune nimic pentru o clipă lungă, în timp ce valul de sentimente se ridica în el şi se potoli

încet. Prin ochii înceţoşaţi, a privit viţelul rătăcind în vale.

Udinaas reluă parcă fără să-şi ţină seama de reacţia provocată de cuvintele sale. — Nu că aş putea să te învăţ prea multe, Rud. Repararea plaselor, poate.

— Nu, tată, poţi să mă mveţi cel mai important lucru dintre toate.

Udinaas l-a privit cu ochi, sceptic şi susjricios.

Trei ranag adulţi au apărut pe o creasta, coborâtă în jos spre viţel. Văzându-i, tânara fiară a strigat din nou, şi mai tare de'data aceasta, şi a alergat să le întâmpine.

Rud oftă. — Părinte, poţi să mă înveţi cea mai mare pricepere a ta. Cum să supravieţuieşti.

Niciunul nu a spus nimic atunci o vreme, iar Rud îşi ţinu ochii pe ranag în timp ce urcau în partea îndepărtată a văii. în acest timp, se părea că Udinaas găsise ceva în neregulă cu ochii săi, căci mâinile i se duceau iar şi iar la faţă. Rud nu se întoarse să observe nimic din toate astea.

Apoi, în cele din urmă, cu valea goală în faţa lor, tatăl său s-a ridicat. — La urma urmei, se pare că ne este foame.

— Niciodată pentru muît timp, răspunse Rud, ridicându-se şi el.

— Nu, este adevărat.

S-au întors în sat.

Mâinile lui pătate de vopsea, Onrack a legat curelele din piele brută în jurul pachetului, apoi l-a pus peste un umăr şi s-a îndreptat cu faţa soţiei sale. 'Trebuie să plec.[1]

„Aşa spuneţi , a răspuns Kilava.

„Călătoria, până unde se află trupul prietenului meu, îmi va uşura spiritul”.

'Fără dubii.'

— Şi trebuie să vorbesc cu Seren Pedac. Trebuie să-i spun despre soţul ei, despre viaţa lui de când i-a dat sabia.

'Da.'

— Şi acum, spuse Onrack, trebuie să merg să-l îmbrăţişez pe fiul nostru.

'O'sa te insotesc.'

Onrack zâmbi. — Asta îl va face de ruşine.

— Nu, prostule naibii. Am spus că mă voi alătura ţie. Dacă crezi că mergi undeva fără mine, eşti supărat.

„Kilava-”

'M-am hotarat. Voi lăsa călătoria să-ţi uşureze inima, soţ. Nu o să vorbesc până când urechile voastre nu sângerează şi, ca un bhederin, căutaţi cea mai apropiată margine a stâncii.

Se uită la ea cu dragoste în ochi. — Vorbărie? Nu te-am auzit niciodată vorbind.

— Nici tu nu o vei face niciodată.

El a dat din cap. — E foarte bine, soţie. Alătură-te mie, atunci. Ajută-mă sa mă vindec doar cu prezenţa ta...

— Fii foarte atent acum, Onrack.

Cu înţelepciune, nu a mai spus nimic.

S-au dus să-şi ia rămas bun de la fiul lor.

„Este epuizant!” spuse împăratul Tehol Beddict, prăbuşindu-se pe tronul său.

Chipul lui Bugg s-a acru când a spus: „De ce? încă nu ai făcut nimic.

— Ei bine, au trecut doar trei săptămâni. Vă spun că lista mea de reforme este atât de lunga, încât nu voi ajunge niciodată la nici una dintre ele.

— îţi aplaud îmbrăţişarea incompetenţei, a spus Bugg. — Vei fi un împărat bun. '

— Ei bine, se aventură Brys de unde stătea sprijinit de peretele din dreapta estradei, este pace în pământ.

Bugg se strâmbă. — Da, ceea ce face pe cineva să se întrebe cât de mult îşi poate ţine respiraţia un întreg imperiu.

— Şi dacă cineva are răspunsul la acesta, dragă servitor,' acela ai fi tu.

— O, acum sunt amuzat.

Tehol zâmbi. — Putem spune. Şi acum, acesta nu era „noi” regal. Cu care admitem că nu ne putem obişnui în nevinovăţia noastră.

Brys a spus: „Adjunctul este pe drum, iar apoi este Shurq Elalle care vrea să vorbească cu tine despre ceva. Nu există lucruri care trebuie discutate? Apoi a aşteptat un răspuns, orice răspuns, dar nu a câştigat decât priviri goale din partea fratelui său şi a lui Bugg.'

Dintr-o intrare laterală, noul Cancelar a intrat într-un vârtej de robe stridente. Brys şi-a ascuns tresărirea. Cine ar fi crezut că se va cufunda direct în prost gust ca un larve într-un măr?

— Ah, spuse Tehol, cancelarul meu nu arată minunat în această dimineaţă?

Expresia lui Janath a rămas la distanţă. — Cancelarii nu trebuie să arate minunat. Competenţa şi eleganţa vor fi suficiente.

— Nu e de mirare că ieşi atât de remarcat aici, mormăi Bugg. ^

— În plus, continuă Janath, astfel de descrieri se potrivesc mai bine cu rolul Primei Concubine, care îmi spune exact cu ce creier te gândeşti, iubit soţ. Din nou.[1]

Tehol îşi ridică mâinile ca şi cum ar fi capitulat, apoi spuse pe tonul său cel mai rezonabil – pe care Brys îl recunoscu cu uşoară consternare – „Nu văd încă mciun motiv pentru care nu poţi fi şi tu Prima Concubină”.

— îti tot spun, spuse Bugg. „Soţia împăratului înseamnă că este împărăteasă”. Apoi se' întoarse către Janath. — Vă dau trei titluri legitime.

„Nu uitaţi de învăţat”, a observat Tehol, „pe care majoritatea l-âr considera anulează pe toate celelalte. Chiar şi soţia.

— De ce, spuse Bugg, acum lecţiile tale nu se vor termina niciodată.

încă un moment de reculegere, când toată lumea se gândea la toate acestea.

Apoi Tehol s-a răscolit pe tronul său. — întotdeauna exista Rucket! Ar fi o primă concubină bună! Doamne, cum curg binecuvântările.

Janath spuse: — Ai grijă să nu te îneci, Tehol.

— Bugg nu ar lăsa niciodată să se întâmple asta, dulceaţă. O, din moment ce discutăm chestiuni importante înainte ca Adjunctul să vină să-şi ia rămas bun, mă gândeam că Preda Varat Taun are nevoie de un Finadd capabil să-i ajute eforturile de reconstrucţie şi toate astea.

Brys se îndreptă. În cele din urmă, ajungeau la subiecte autentice. — Pe cine ai avut în minte?

— Ei bine, nimeni altul decât Ublala Pung!

Bugg spuse: „Mă duc la o plimbare”. * * *

Folosind o bară de fier drept pârghie, Seren Pedac s-a luptat cu pavajele grele de la intrarea în casa ei. Transpiraţia strălucea pe braţele ei goale şi părul i se desfăcuse' de pe legături – avea să-l tundă scurt m curând. Aşa cum se cuvenea vieţii ei acum.

Dar în această dimineaţă, această sarcină a rămas înaintea ei şi ea s-a apucat de' ea cu sârguinţă necruţătoare, folosindu-şi' corpul fără a ţine seama de

consecinţe. Slăbând pietrele grele, târându-le şi împingându-le într-o parte cu mâinile zgâriate şi sângerând.

Odată gata, ea ducea o lopată până la umplutură de sub umplutură, cât de departe putea sa se descurce.

Pentru moment insă, piatra centrală o învingea şi se temea că nu va avea puterea să o mişte.

— Scuzaţi-mi intruziunea, spuse' o voce de bărbat, dar se pare că aveţi nevoie de ajutor.

Ea ridică privirea de unde se sprijinea de bar. Miji ochii sceptic. — Nu sunt sigură că vrei să rişti asta, domnule, îi spuse ea bătrânului, apoi tăcu. Avea încheieturi de zidar, cu mâini mari, bine lucrate. Şi-a sters transpiraţia de pe frunte şi s-a încruntat la pavaj. „Ştiu, asta trebuie sa arate.,, neobişnuit. Unde peste tot în oraş oamenii pun lucrurile înapoi, iată-mă...

Bătrânul se apropie. — în nici un caz, achizitor, ai fost un achizitor, nu-i aşa?

‘Uh, da. Am fost. Nu mai. Eu sunt Seren Pedac[1]

— Nu, atunci deloc, Seren Pedac.

Făcu un semn spre piatra centrală. — Mă tem că ăsta mă învinge.

— Nu pentru mult timp, bănuiesc, indiferent de ce. Pari foarte hotărât.

Ea a zâmbit şi a fost surprinsă de cât de ciudat se simţea. Când ar fi zâmbit ultima oară – nu, nu s-ar fi gândit la asta.

— Dar ar trebui să fii atent, continuă bătrânul. — Poftim, lasă-mă să încerc.

— Mulţumesc, spuse ea, dându-se înapoi pentru a-i lăsa
loc.

Bătrânul a îndoit prompt bara.

Ea se uită cu privirea.

Blesind, o puse deoparte, apoi se ghemui pentru a-şi înfige degetele mtr-o parte a blocului enorm de piatră.

Şi l-a tras în marginea ei, apoi, cu mâinile întinse în lateral, l-a ridicat cu un mormăit, a pivotat, a clătinat doi paşi şi a aşezat-o deasupra celorlalţi. Se îndreptă, scoţâridu-şi j>r'aful de pe mâini. „Angajaţi câţiva bărbaţi tineri care sa-l pună înapoi când aţi terminat”.

— Cum-nu, ei bine. Dar. De unde ştii că intenţionez să-l pun înapoi?

El a aruncat o privire spre ea. — Nu te întrista prea mult, Seren Pedac. eşti nevoie de tine. Este nevoie de

viaţa ta.
Şi apoi s-a înclinat în faţa ei şi a plecat.
Ea se uită după el.
Trebuia să intre acum înăuntru, să adune suliţa de piatră şi sabia lui, să îngroape armele sub pragul casei ei, casă ei'teribil de goală.
Şi totuşi ea a ezitat.
Şi bătrânul s-a întors deodată. — L-am găsit pe Errant, spuse el. „Aveam multe de... discutat. Aşa am aflat despre tine şi despre ce sa întâmplat.
Ce? E năucit, atunci? Unul dintre noii zeloţi ai Errantului? A făcut să se întoarcă...
'Nu aşteptaţi! Seren Pedac. Ai tot ce este din el, tot ce a mai rămas. Preţuieşte-l, te rog. Seren Pedac, preţuieşte-o. Şi tu. Vă rog.[1]
Şi, în timp ce se îndepărta, a fost ca şi cum cuvintele lui ar fEbinecuvantat-o într-un fel neresponsabil.
„Ai tot ce este din mine, tot ce a mai rămas...”
Inconştient, mâna ei s-a ridicat pentru a se aşeza pe burtă.
În curând, ea ar fi făcut multe din asta.
Aceasta se încheie cea de-a şaptea poveste a Cărţii Malazan a celor căzuţi

Glosar

Achizitor: o poziţie sanctionata de ghid/factor atunci cand ai de-a face cu persoane non-Letherii
Ahkrata: un trib Barghast
Andara: templu al cultului Domnului cu aripi negre
Arapay: cel mai estic trib al lui Tiste Edur Batalionul
Artizanilor: o unitate militară în Lether Atri-Preda: comandant militar care guvernează un oraş, oraş sau teritoriu
Awl: un oraş din Lether. De asemenea, numele unui trib
Awl'dan: pajişti la est de Drene
Barahn: un trib Barghast
Barghast: oameni războinici nomazi pastorali
Bast Fulmar: locul de luptă
Beneda: un trib Tiste Edur
Blue Style Steel: un oţel Letherii folosit cândva pentru arme
Bluerose: o naţiune subjugată în Lether Batalionul

Bluerose: o unitate militară în Lether Biciul Caladara: o arma Awl Cabil: o naţiune din arhipelag la sud de Perish Ceda: un înalt Mag al Imperiului Letherii Cedance: o camera de ţigle reprezentând Holdurile, în Letheras

Crimson Rampant Brigade: o unitate militară în Lether Den-Ratha: un trib Tiste Edur Docuri: monedă de Lether

Down Markets: un district din Letheras Drene: un oraş Lether la est de Bluerose

Emlava: o pisică cu dinţi de sabie

Domiciliul etern: sediul împăratului Lether

Faraed: un popor subjugat din Lether

Fent: un popor subjugat din Lether

Finadd: echivalentul căpitanului în armata Letherii

Froth Wolf: nava de comandă a adjunctului Tavore

Gilani: trib în şapte oraşe

Gilk: un trib Barghast

Brigada Harridict: o unitate militară Lether Hiroth: un trib Tiste Edur Ilgres: un trib Barghast Jheck: un trib din nord

Just Wars: conflict mitic între Tiste Liosan şi Forkrul Assail

K'risnan: Vrăjitorii Tiste Edur Kenryll'ah: nobleţe demonică

Liberty Consign- un consorţiu liber de afaceri din Lether

Peşte Lupe: un peşte carnivor mare din râul Lether

Meckros: un popor navigator

Batalionul de comercianţi: o unitate militară Lether Merude: un trib Tiste Ed'ur Nerek: un popor subjugat din Lether Nith'rithal: un trib Barghast Obsidian Throne: tronul tradiţional al Bluerose Vrăjitorii Onyx: vrăjitorii Andii care conduc Andara din Bluerose

Patriotisti: poliţia secretă a Imperiului Lether Pamby

Doughty: poem comic

Preda: echivalentul unui general sau comandant în armată Letherii

Canalul Quillas: un canal principal din Letheras Rat Catchers[1] Guild: o breaslă acum interzisă în Lether Refugium: un tărâm magic înconjurat de Omtose Phellack

Rhinazan: o sopârlă înaripată Rise (The): Shake title Rygtha: Awl Crescent Ax Scale House: centrul Breslei prinzătorilor de şobolani din Letheras

Senan: un trib Barghast

Lacul Settle: un lac decrepit în centrul oraşului Letheras
Second Maiden Fort: o insulă penală acum independentă
Shake: un popor subjugat din Imperiul Lether
Shore (The): religia Shake
Sollanta: un trib Tiste Edur
Tronuri de război: corăbii piere
Twilight: Agitati titlul
Watch (The): Shake title
Verdith'anath: Podul Morţii Jaghut
Zorala Snicker: poem comic

* * *

***

***

***